

Giới thiệu Sát Thủ Địa Ngục

Câu chuyện Sát Thủ Địa Ngục chủ yếu xoay quanh cuộc sống của cô. Cô tên là Hạ, biệt danh Hàn Băng, cô được biết với một tính cách kỳ cục thường ngày, lạnh lùng như băng nhưng thường rất yêu quý gia đình và bạn thân.

Có một điều không thể tưởng được ở cô đó là lại về mỗi đêm, với chiếc áo choàng đen phong cách xưa và một số thứ vũ khí bí ẩn đã làm cho cô trở thành một sát thủ khét tiếng được mọi người mệnh danh là sát thủ địa ngục.

Liệu câu chuyện của cô sẽ đi đến đâu? Lý do nào đã đẩy cô đến con đường đó?!!

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Đã quá nửa đêm, bệnh viện đã chìm trong sự im lặng. Hành lang dài và vắng lặng, một cô gái lạnh lùng, bí hiểm với chiếc áo choàng đen, dài giống như những người thời xưa đang tiến về căn phòng số 502. Cô mở cửa bước vào, nhẹ nhàng và dứt khoát. Căn phòng yên tĩnh. Một người con trai đang ngủ gật bên giường bệnh, bên cạnh một cô gái rất xinh đẹp. Trên chiếc giường bệnh bên cạnh một cô gái với gương mặt thánh thiện đã lịm đi vì những đau đớn của căn bệnh quái ác.

Cô gái nhẹ nhàng đến giữa phòng. Đôi mắt vô hồn nhìn ba người kia với ánh mắt sắc lạnh. Cô rút trong người ra một con dao găm và một quyển sổ lớn.

- Cô lại muốn cướp đi mạng sống của người khác ư ?- Tiếng nói trong trẻo vang lên khắp căn phòng. Cô gái đưa mắt tìm kiếm. Bên cạnh giường bệnh một cô gái với chiếc váy trắng và vẻ đẹp mê hồn đang tức giận

- Tôi chỉ làm việc của tôi. Linh hồn họ mệnh như cô không có quyền xen vào- Cô gái lạnh lùng thân nhiên trả lời.

- Còn cô không phải là tử thần, cô không có quyền làm điều đó ?

- Đúng, tôi không phải là tử thần, cũng không phải là một linh hồn họ mệnh như cô. Tôi chỉ là một sát thủ của địa ngục, của bóng đêm và lòng hận thù con người

- Cô hãy tránh xa những người này ra. Loại sát thủ như cô đã cướp đi sinh mạng của bao nhiêu người rồi. Cũng chính những người như cô đã cướp đi người bạn thân nhất của tôi- Cô gái mặc váy trắng vừa dứt lời, cô gái kia đã đứng trước mặt từ bao giờ với con dao găm dí thẳng vào lồng ngực linh hồn họ mệnh. Sát thủ địa ngục đeo mặt nạ nhưng chiếc mặt nạ chỉ che mắt một phần gương mặt chứ không phải là đôi mắt sâu thẳm và lạnh như băng.

- Tôi có thể giết chết cô ngay lúc này- Khi cô vừa nói xong thì một tiếng động khác vang lên trong phòng.

- Hai cô là ai ? Sao hai cô lại ở đây ? Mà các cô đang làm cái quái gì thế ?- Hai người cùng quay lại. Đó là chàng trai trẻ vừa nãy. Anh ta trông có vẻ hoảng hốt. Linh hồn họ mệnh ngạc nhiên :

- Anh có thể nhìn thấy chúng tôi sao ?

- Tất nhiên, tôi đâu có bị mù. Mà cô nói vậy là có ý gì ?

- Lại thật- Sát thủ địa ngục mỉm cười đầy sát khí.

- Rất cuộc hai cô là ai ?- Anh chàng hét lớn. Lập tức cánh cửa phòng mở ra. Một cô y tá cau có bước vào. Có vẻ như cô đang rất bức mình vì có chuyện xảy ra trong ca trực của mình

- Cậu kia, cậu vừa làm gì vậy ? Có biết đây là bệnh viện không hả ? muốn hét thì về nhà mà hét- Y tá gắt lên

- Cháu xin lỗi – Chàng trai dịu giọng xuống- Nhưng hai cô gái kia làm gì ở đây vậy ?- cậu nói và chỉ tay về phía linh hồn bảo hộ và sát thủ địa ngục.

- Cậu có bị điên không hả ? Làm gì có ai trong phòng này ngoài cậu tôi và hai bệnh nhân kia

- Cô không nhìn thấy sao ?- Chàng trai hoảng hốt

- Cậu muốn chọc tức tôi đấy hả ? Hay cậu muốn **** tôi ?- Y tá nhìn quanh phòng một lần nữa- Còn bây giờ thì cậu làm ơn giữ yên lặng giùm. Tôi mà phải quay lại lần nữa thì cậu coi chừng đấy – Y tá tức giận ra khỏi phòng và đóng cửa lại. Chàng trai ngạc nhiên nhìn về phía hai người con gái kia. Bây giờ sát thủ địa ngục đã buông linh hồn họ mệnh ra và đứng dựa vào tường cạnh cửa sổ

- Không người thường nào có thể nhìn thấy chúng tôi trừ cậu – Sát thủ địa ngục nói giọng lạnh lùng
- Đây quả thật là phép màu – Linh hồn hộ mệnh reo lên
- Tôi không hiểu gì hết- Chàng trai bắt đầu hoảng sợ
- Tôi có thể nói ngắn gọn để cậu hiểu. Tôi là người sắp kết thúc mạng sống của hai người nằm kia. Còn cô ta là linh hồn hộ mệnh của một trong hai người đó. Cô ta ngăn cản tôi làm việc của mình
- Khi màn đêm buông xuống cũng là lúc một vài linh hồn con người đã đến ngày biến mất. Và những người như cô ấy và tử thần sẽ lấy chúng đi. Còn tôi, tôi cố gắng ngăn cản điều đó- Linh hồn hộ mệnh nhẹ nhàng giải thích
- Các cô nói gì vậy ? là bịa đặt, bịa đặt. Bạn gái tôi sẽ tỉnh lại còn em gái tôi sẽ sớm khỏe lại thôi. Tôi sẽ không cho ai cướp họ đi cả - Anh ta nói trong đau đớn
- Anh không thể ngăn cản tôi- Sát thủ địa ngục cười nhếch mép
- Nhưng theo tôi được biết thì sức mạnh của sát thủ địa ngục sẽ gần như là biến mất khi có người thường nhìn thấy
- Đúng vậy, nhưng cô biết một mà không biết hai. Đó chỉ là với những sát thủ đã chết hay chính xác họ chỉ còn là linh hồn, không có cơ thể. Giống như cô, ban ngày họ sống trong thân xác của mình nhưng sau khi ngủ linh hồn thoát ra. Còn tôi, tôi là một người còn sống làm sát thủ địa ngục
- Cô... cô.... cô – Linh hồn hộ mệnh áp úng- cô... cô... chính...là...hàn...băng ?
- Tôi không có thời gian nói nhiều với cô nữa – nói rồi, sát thủ địa ngục quay lại phía chàng trai- Anh tránh ra đừng khiến tôi làm anh bị tổn thương
- Tôi không để cô thực hiện điều đó đâu – Nhanh như cắt, Hàn Băng đẩy người con trai vào tường. Con dao găm cắm phập vào tường chỉ cách cổ anh ta vài phân. Chàng trai thở hổn hển nói một cách khó nhọc
- Cô không được động đến họ
- Hay tôi cho anh đi cùng họ luôn nhé – Hàn Băng cười nhưng nụ cười ấy nặng mùi sát khí. Một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng chàng trai
- Hàn Băng, dừng tay lại – Hàn Băng quay lại. Đó là Trung Nam, một trong những tử thần của địa ngục. Trung Nam đang đứng giữa phòng – Để anh lo nốt vụ này
- Thôi được đằng nào em cũng chán chơi với những người này rồi – Nói xong, Hàn Băng mở cửa sổ và trèo ra ngoài một cách nhẹ nhàng.

Hàn Băng lang thang trên phố. Đêm vẫn chưa kết thúc. Những cơn gió thổi vào người cô. Lạnh và chua xót. Trong đầu Hàn Băng gương mặt thánh thiện kia lại hiện về. Hàn Băng không thể làm gì để cứu con người ấy ra khỏi sự giày vò của bệnh tật. Điều duy nhất cô có thể làm là tàn nhẫn cướp đi sinh mạng người ấy mà thôi. Thật tàn nhẫn.

Nghĩ đến đây cô nở một nụ cười yếu ớt, tự chế giễu bản thân mình. Cô đã bao giờ ghê tay khi cướp đi sự sống của người khác đâu. Cô đã bao giờ ăn năn về con đường mình đã chọn đâu. Trở thành một sát thủ địa ngục, một con người chỉ có sự lạnh lùng và một trái tim vô cảm. Có lẽ vì thế mà mọi người gọi cô là Hàn Băng. Đúng như cái tên ấy, cô chỉ có sự độc ác, tàn nhẫn và lạnh lùng. Cô cướp đi mạng sống của người khác khiến bao nhiêu con người phải đau khổ.

Bao đêm rồi, bao đêm bàn tay cô đã nhuộm máu của người khác. Bao đêm, bao đêm cô đã nghe thấy tiếng hét sợ hãi cầu xin cô để họ sống thêm chút thời gian nữa. Bao đêm, bao đêm rồi những cái tên trong sổ tử dần dần mờ và biến mất. Và trái tim cô ngày càng lạnh lùng độc ác hơn.

Cô khiến cho mọi người đều phải sợ. Cô khiến những tử thần khác cũng phải kiêng nể vài phần. Vì họ sợ ? Họ sợ sẽ có một ngày chính cô sẽ giết họ vì những sai lầm kia. Vì cô không chỉ có quyền sát với người sống mà còn cả với tử thần, những người giết chết kẻ khác.

Cô là ai ? Một động vật máu lạnh. Bao năm qua cô đã sống như thế và tương lại cô sẽ tiếp tục tội ác đó....

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

... 5 năm sau

Tại lớp 11D, trường THPT Apollo, giờ ra chơi

- Có một truyền thuyết về một sát thủ địa ngục tên là Hàn Băng – Nga bắt đầu với giọng đầy bí ẩn
- Như thế nào, mau kể đi ?- cả bọn nhao nhao lên
- Đó là một con người cướp đi mạng sống của người khác và tử thần – Nga ôn tồn nói
- Làm gì có người như thế- Một đứa khác xen vào....

Hạ ngồi cách đó không xa. Đôi mắt Hạ hướng ra phía cửa sổ, và những lời nói kia lọt vào tai Hạ một cách vô tình hay cố ý. Phải rồi, phải rồi đã từng có một Hàn Băng lạnh lùng, vô cảm, giết người không thương tiếc nhưng rồi một chuyện đã xảy ra...

.... 3 năm trước vào một đêm trăng sáng, Hàn Băng đi nhanh đến một cánh đồng phía ngoại ô. Nhanh đến nỗi có cảm giác cô đang lướt trên mặt đất. Hàn Băng đã tìm được người hại Ông. Ông tuy không phải là người đã cứu cô nhưng ông coi cô như con cháu trong nhà. Nhưng một kẻ đã *** hại ông, *** hại bố ruột của Diêm vương. Kẻ đó thật là to gan, có lẽ hắn cũng không phải là tay vừa. Và Hàn Băng đã tìm ra kẻ đó là ai.

Hàn Băng đi đến giữa cánh đồng, ở đó có rất nhiều người, những bóng đen.

- Gọi chủ nhân của các người ra đây- Hàn Băng quát đầy lạnh lùng và sát khí. Lập tức chúng quay lại
- Cuối cùng cô đã đến, chúng tôi đợi cô lâu lắm rồi- Một con gió lạnh thổi qua, Hàn Băng rút dao ra khỏi tên cuối cùng. Một tốc độ đáng sợ, một con người đang đẳng đẳng sát khí. Con dao găm nhuộm đầy máu. Những giọt máu chảy từ lưỡi dao xuống đất. Tất cả bọn chúng giờ đang nằm trên mặt đất ẩm ướt với đôi mắt sợ hãi và đang từ từ cảm nhận sự đau đớn cho đến hơi thở cuối cùng. Bất cứ ai nhìn thấy đôi mắt của Hàn Băng lúc bấy giờ cũng có thể ngắt đi vì ngọn lửa thù hận và sự băng giá.
- Đúng là Hàn Băng có khác. Một tốc độ đáng sợ - Một chàng trai trẻ với bộ vest đen nhảy từ cái cây gần đó xuống đất
- Có phải anh chính là người đó không ? – Hàn Băng lạnh lùng tiến tới
- Đúng vậy thì sao ? Cô định làm gì ? Giết tôi ư ? Tôi nghĩ cô và tôi...- Hắn ta chưa kịp dứt câu thì Hàn Băng đã đứng trước mặt hắn và dí con dao vào lòng ngực hắn
- Anh không chết một cách dễ dàng đâu. Cái chết không chỉ găm nhăm từng hơi thở cuối cùng của anh như họ. Cái chết sẽ khiến anh hối hận vì việc đã làm và ước mình không sinh ra trên đời này- lời nói như một con dao sắc và lạnh đâm thẳng vào trái tim người đó. Tuy sợ nhưng chàng trai vẫn tỏ ra bình tĩnh
- Cứ thử xem

Cuộc chiến diễn ra khốc liệt. Nhanh đến nỗi mà bất kì con mắt tinh tường nào cũng không nhìn thấy được động tác của họ. Những loài cây trên cánh đồng lần lượt bị dẫm nát như có hàng ngàn con voi đi qua. Những con gió lạnh thổi không ngừng. Và con sông gần đó vốn yên lặng phải dậy những đợt sóng lớn. Những xác người trên mặt đất bị cuốn theo những con lốc của gió và bụi. Những con lốc dần chuyển sang màu đỏ. Đó là máu. Và bây giờ tất cả xác người biến mất. Tất cả đã bị cuộc chiến xé tan tành, đập vỡ vụn. Những xác người giờ chỉ còn là bụi máu mà thôi.

Cuối cùng cuộc chiến cũng đã dừng lại. Hắn ta ngã xuống một cách đau đớn như bị ai ném từ trên không xuống. Đôi mắt hắn mở to, trừng trừng nhìn về phía Hàn Băng. Hàn Băng đang đứng đó nhìn hắn với đôi mắt lạnh lùng. Người cô đầy những vết máu đỏ tươi. Và trên cơ thể Hàn Băng những vết thương đang chảy máu

- Đó là cái giá anh phải trả- Hàn Băng lạnh lùng quay đi
- Xin cô, hãy cho tôi chết – Hắn nói bằng giọng yếu ớt

- Cho anh chết ? - Hàn Băng mỉm cười. Trong đau đớn và hận thù, Hàn Băng lời cây tiêu ra thổi một đoạn nhạc bi ai và thống thiết. Những linh hồn quanh đó thức tỉnh đi về phía tiếng tiêu. Trong giai điệu du dương đó, những linh hồn đến bên cạnh hắn và mang hắn đi xa. Những điều tiếp theo xảy ra không ai có thể tưởng tượng nổi.

Hàn Băng quay đi trong đau đớn và ánh mắt lạnh lùng...

Trong một căn phòng được bày trí theo phong cách Nhật tại dinh thự tập đoàn MATS, một tập đoàn hàng đầu thế giới, Ông đang trong những giây phút cuối cuộc đời. Đứa con trai của ông chưa về còn đứa cháu trai ông yêu quý đang trải qua một kỳ thi hết sức quan trọng. Ông không muốn làm phiền những người thân yêu của mình. Vây quanh ông, những tử thần, đó là những người ông coi như con cháu trong nhà. Người con dâu đang khóc nức nở. Còn đứa cháu gái của ông cũng đang khóc. Mọi người đều buồn.

Hàn Băng bước vào căn phòng. Cô đã khéo léo che giấu sự đau đớn của mình và những vết thương đang chảy máu. Mọi người nhìn cô với ánh mắt oán trách. Tại sao cô, người được ông yêu quý chỉ sau hai đứa cháu của mình lại vô tình đến thế kia. Hàn Băng ngồi xuống, không khí yên lặng. Chợt, Ông cất tiếng nói:

- Mọi người ra ngoài hết đi. Tôi muốn nói chuyện riêng với Hàn Băng- Giọng Ông yếu ớt nhưng đầy uy lực. Mọi người làm theo không một lời phản nản. Những lời ông nói đều có uy lực như thế. Căn phòng giờ chỉ còn lại hai người. Hàn Băng bỏ mặt nạ xuống nhìn ông với đôi mắt ái ngại. Vết thương trên

trần cô hiện rõ mồn một

- Cháu lại đánh nhau với ai nữa hả ?- Ông cười hiền từ- Cháu có thể giúp ông một việc được không ?- Ông ôn tồn

- Ông cứ nói đi, bất cứ việc gì cháu cũng sẽ làm – Hàn Băng ngen ngào

- Ông biết chỉ vài giây nữa thôi mình sẽ từ giả cõi đời. Ông muốn cháu là người đưa ông đi nốt chặng đường cuối cùng này. Và cháu hãy đợi khi Trung thi xong thì hãy nói cho nó biết

- Ông- Hàn Băng nắc lên. gương mặt cô lúc này đầy đau đớn và tuyệt vọng. Một lúc sau khi bình tĩnh trở lại, Hàn Băng cất lời- Cháu sẽ làm theo những điều ông nói nhưng theo cách của cháu

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Mọi người bên ngoài không thể nghe thấy cuộc trò chuyện vừa rồi vì phòng Ông vốn là phòng cách âm. Gió ngoài trời rít mạnh. Tiếng tiêu trong phòng vang lên. Những âm thanh đầy đau đớn và nước mắt. Trong tiếng tiêu có cả những âm cảm, những âm lặng. Đây là tiếng tiêu thanh và lặng. Tiếng tiêu mà tất cả linh hồn có thể nghe thấy báo hiệu một sinh mệnh sẽ lìa đời. Còn tiếng tiêu lặng quan trọng hơn mà sát thủ địa ngục phải thổi bằng máu và sinh lực của mình. Nó có một ý nghĩa quan trọng hơn rất nhiều mà mỗi sát thủ chỉ có thể thổi chúng không quá 4 lần.

Những tử thần bên ngoài đã bắt đầu cảm nhận được tiếng tiêu. Họ bật dậy, mở toang cánh cửa và lao vào. Nhưng mọi chuyện đã kết thúc. Linh hồn họ mệnh trong thoáng chốc mờ nhạt rồi biến mất. Tất cả mọi người đã hiểu những gì vừa xảy ra. Hàn Băng đứng lên:

- Cô là kẻ nhẫn tâm- Trung Nam tức giận vừa nói vừa đâm thẳng vào mặt Hàn Băng. Cô ngã xuống rồi vội vàng đứng dậy

- Tôi chỉ làm việc cần làm mà thôi- Hàn Băng lạnh lùng. Đôi mắt vô cảm, vô hồn

- Cô là đồ vong ơn bội nghĩa- Con dâu của ông tát tới tấp vào mặt Hàn Băng và đẩy cô ngã dúi xuống đất.

- Mọi người thôi đi- Chị Yến, cháu gái của ông nức nở. Hàn Băng bỏ ra ngoài để mặc bao nhiêu con mắt oán trách và những tiếng khóc nức nở.

Hàn Băng sai người trong nhà chuẩn bị lễ tang rồi vào một căn phòng nhỏ trong dinh thự. Đêm ấy tiếng tiêu ai oán, bi thương lại vang lên. Những linh hồn thức tỉnh làm theo lời chủ nhân của mình. Hàn Băng tưởng như mình không còn đủ sức nữa nhưng cô vẫn gắng gượng. Trước khi có thể ngủ một giấc thật sâu cô còn việc cần phải làm. Một việc hết sức quan trọng.

chap 3(tiếp)

Chiều hôm sau, đưa cháu trai yêu quý của Ông trở về và vô cùng đau đớn, Trung hét lên và ngen ngào trong những tiếng nắc. Cậu không thể về sớm hơn vì trong nhà không ai báo cho cậu hay họ không thể báo. Đêm trước, mọi phương tiện liên lạc với cậu đã hỏng. Và đó chính là do Hàn Băng làm.

Trung quỳ xuống trước thi thể ông. Ông chưa được cho vào quan tài, ông vẫn nằm trong phòng như chìm vào giấc ngủ sâu. Hàn Băng bước vào. Trung quay lại, thấy Hàn Băng cậu vô cùng tức giận. Mẹ và mọi người đã kể mọi chuyện cho cậu:

- Tại sao em lại làm thế ? Tại sao ?- Trung lay mạnh người Hàn Băng. Hàn Băng lạnh lùng và đứng đưng

- Đó là công việc của tôi

- *****- Trung đâm mạnh vào tường. Cậu không kìm chế nổi tức giận- Cút ra khỏi đây. Đừng bao giờ trở lại nữa- Trung hét lớn. Hàn Băng lạnh lùng nhìn Trung bằng ánh mắt đau đớn rồi bỏ đi.

Đêm ấy tiếng tiêu cảm lặng lại vang lên, không ai nghe thấy trừ linh hồn Ông và diêm vương. Ông tỉnh dậy nhìn đứa cháu thân yêu của mình, dặn dò đứa cháu thân yêu của mình. Ông nhìn đứa cháu triu mến. Tiếng tiêu cảm vang lên rất lâu, rất lâu cho tới gần sáng tiếng tiêu dứt và ông thực sự chết. Cùng lúc ấy Hàn Băng ngã xuống trước cửa nhà mình và ngủ một giấc dài....

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

..... Tiếng ồn ào trong lớp kéo Hạ trở về hiện thực. Hạ nhìn xung quanh. Tất cả mọi người đều như đang bị hút vào một điều gì đó cực kì hấp dẫn. Đôi mắt mấy đứa bạn của Hạ đều sáng rực lên và hình như ai cũng vậy. Hạ nhìn về phía mọi người đang chú ý. Đứng giữa bục giảng một chàng trai đẹp mê hồn. Và Hạ không mấy khó khăn để nhận ra đó chính là thằng em trai của mình. Thằng quý, ở trường thì hòa đồng lúc nào cũng vui vẻ nhưng ở nhà thì cau có suốt ngày như một ông cụ non. Hạ cười.

Nhìn thằng em chừng chạc đứng trên bục, Hạ cảm thấy nó thực sự lớn rồi. Nó đã tự xin được học bổng vào trường, tự đứng trên đôi chân của mình, bằng sức lực của mình để học vượt lớp. Giờ, nó đã có thể tự lo cho cuộc sống của mình.

Hạ nhẹ nhàng đi ra khỏi lớp tránh sự chú ý của mọi người. Ở ngoài này, gió thật mát. Hạ lại cười. Ít ra bây giờ, Hạ có thể để lại những vết thương, những hận thù trong quá khứ. Bây giờ, Hạ có thể tiếp tục sống với chính mình mà không bị những đau đớn giằng xé. Hạ vừa đi vừa cười.

Hạ đi ngang qua Trung. Hạ không để ý. Còn Trung, Trung bắt gặp ở ánh mắt đó một cái gì rất quen thuộc, một cái gì đó khiến Trung đứng khựng lại nhìn theo dáng người nhỏ nhắn đi xa dần về phía cầu thang cho đến khi khuất hẳn. Trung mất một lúc lâu mới có thể định thần lại được. Nhưng Trung cũng không thể lý giải điều vừa xảy ra. Trung gạt nó sang một bên và tiến vào lớp 11D để tiếp tục công việc đăng kí thành viên cho câu lạc bộ Dance do chính mình làm chủ tịch.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Trung Nam và Hoàng ngồi xuống sau khi đã lấy xong suất của mình. Nhưng họ chưa ăn vì còn đợi Trung và Kiên, một cậu nhóc học vượt lớp.

- Tao vẫn chưa hiểu được tại sao lần đó mày lại nhìn thấy Hàn Băng- Trung Nam thắc mắc
- Mày không biết tao có năng lực đặc biệt à ?- Hoàng cười
- Thôi đi, ông tướng sau 5 năm làm tt(từ thần) có thấy gì đâu toàn thấy những thói xấu không kể vào đâu cho hết
- Ông làm như mình trong sạch lắm không bằng – Hoàng biện minh- Mà nhắc mới nhớ lâu rồi không thấy Hàn Băng – Hoàng đánh trống lảng
- Nghe chị Yến nói cô ấy nghỉ phép dài hạn rồi- Nam thờ dài- Ngày đó, tao nóng tính quá
- Cũng phải, ai đời mày lại đi đánh một đứa con gái cơ chứ - Hoàng ôn tồn
- Thì tao cũng có muốn đâu. Nhưng không ngờ là cô ấy không tránh- Nam ân hận
- Có lẽ không kịp. Cô ấy cũng chỉ là người thường thôi
- Nhưng mày chưa biết khả năng của cô ấy. Tốc độ kinh hoàng, võ công có thể nói là lên đến cấp bậc cao nhất. Có lẽ chỉ sau 3 người đứng đầu thôi
- Nhưng tao vẫn có thể thấy cô ấy mà. Điều ấy chứng tỏ, tao giỏi hơn
- Mày á, đừng mơ chỉ trừ khi cô ấy muốn mày nhìn thấy thôi. Nhưng điều này càng khó lý giải hơn, Hàn Băng vốn được mệnh danh là sát thủ máu lạnh...- Đúng lúc ấy Trung và Kiên ngồi xuống
- Nam này, có thể tìm hiểu cho tui một cô bé lớp 11D không ?- Trung vừa ngồi xuống đã cất lời
- Chuyện gì đây ? Hôm nay bạn Trung, một hotboy nổi tiếng toàn trường lại trúng tiếng sét ái tình rồi ư ? Vậy mà tui tưởng bạn vẫn chung thủy với người ấy chứ - Nam vội đổi giọng
- Thôi đi đừng có vớ vẩn nữa
- Lớp 11D à, em gái tui học ở đó, tui sẽ tìm hiểu hộ ông- Hoàng lên tiếng- Mà khéo khi chúng ta lại thành thông gia đấy
- Ai thèm làm thông gia với ông- Trung phản bác
- Phải rồi, bạn Trung của chúng ta đã có người để thương để nhớ rồi mà- Nam vừa nói vừa nháy mắt với Hoàng
- Đúng rồi, tui quên mất- Hoàng hùa theo

- Hai ông có thôi ngay không hả ?
- Nhưng anh muốn tìm ai vậy ?- Kiên đột nhiên hỏi
- À, thì cũng không rõ lắm đó là một cô bé đi ra ngoài lúc em đang chiều mộ thêm thành viên ở lớp ấy – Trung nói
- Ai nhi ? Ai có thể không bị hút hồn bởi vẻ đẹp trai của em nhi- Kiên nghĩ ngợi
- Thôi đi nhóc, đẹp trai bằng anh đâu mà đòi- Nam cười lớn
- À- Kiên reo lên- đó là chị Hạ. Chị ấy vào trường mình cách đây một năm, học giỏi, xinh, dễ thương mỗi tội tính như bà chằn. Năm ngoái đã được bầu là một trong mười học sinh tiêu biểu của trường, được cử đi tham gia khá nhiều cuộc thi. Đã có khá nhiều người tán chị ấy nhưng đều bị chị ấy đá một cách phũ phàng- Kiên tuân một tràng dài. Cả ba người đều hết sức ngạc nhiên
- Nhóc, sao biết nhiều dữ vậy ?- Hoàng hỏi không giấu nổi vẻ ngạc nhiên
- Thì chị ấy là...- Kiên đang định nói thì chợt dừng lại. Bà chị đã dặn là không nên cho ai biết rằng hai đứa là chị em. Kiên cũng chẳng hiểu. Nhưng tốt nhất nên làm theo lời bà. Không thì về bà sẽ lại ca bài ca bất hủ và cho Kiên chết đói mất.
- Là gì ? Dừng bảo với anh là chú mày cũng thích cô ta nha- Nam cười
- À thì là người quen của người quen của người họ hàng của ông chú em của bà cô...- Kiên bắt đầu bịa lung tung để chữa cháy
- Thôi, thôi anh xin. Mới nghe qua, anh đã nhức hết cả đầu – Hoàng nói. Trong khi đó Trung vẫn im lặng.
- Vậy không có chuyện gì em đi trước nha- Kiên vội đứng dậy trước khi cái miệng của cậu lại phun thêm điều gì đó
- Thằng này hôm nay kì lạ làm sao ấy – Hoàng nói
- Nam, ông tìm hiểu giùm luôn cái vụ của Kiên với cô bé đó nha. Chắc chắn giữa họ có gì đó- Nói rồi, Trung cũng đứng dậy luôn.
- Hai thằng này, hôm nay đến lạ- Nam nói.

Mặc định

chap 5: giờ ăn trưa (tiếp)

Cách đó không xa, Hạ đang ngồi ăn cơm vui vẻ với tụi bạn. Nhưng rồi Hạ cảm thấy có ai đó đang nhìn mình. Hạ quay sang bên phải một cách khéo léo. Và Hạ đã bắt gặp ánh mắt của tụi nhỏ lớp D khóa dưới. Tụi nó nhìn lớp Hạ và xôn xao bình luận. Hạ cảm thấy không thoải mái cho lắm. Và không chỉ riêng Hạ, cả bọn trong lớp, những cái ra đa siêu nhạy bén cũng đã phát hiện ra điều đó. Câu chuyện trong bàn ăn bắt đầu sôi nổi

- Có gì nhìn mà nhìn. Mất hết cả tự nhiên- Loan lên tiếng
- Năm ngoái mình có dám nhìn các chị khóa trên bằng con mắt đó đâu. Đúng là thấy khó chịu mà. Mà nghe đâu bọn này còn đánh đá hơn cả các chị khóa trên- Trúc phụ họa
- Lớp này có hai thằng con trai thì phải. Nhưng đầu vào thì thấp điên lên được còn dưới cả chúng ta nữa- Nga phàn nàn
- Chúng ta đã thấp vẫn có người thấp hơn. Ha ha- Thúy phán một câu xanh rờn. Trong lúc cả bọn đang nói chuyện vui vẻ thì tiếng của cái bàn đối diện, bàn của mấy em lớp D khóa dưới, phát ra những âm thanh khó chịu
- Đập chết chúng nó đi. Một tiếng em, hai tiếng em ngọt xót ra. Thế mà bây giờ như một lũ chó cã- một giọng nói chua hơn cả dấm vang lên
- ***** chúng nó. Yêu với chả đương. Yêu cái đếch gì cơ chứ, toàn lợi dùng nhau cả- Một giọng đánh đá khác không kém phần chua ngoa
- Chúng mày tức làm gì chứ, mệt người. cứ như tao yêu mấy anh SuJu đẹp trai có phải tốt hơn không
- Còn cả mày nữa. Mờ mờ ra là SuJu. SuJu có bằng Beast không ? Beast đẹp trai, hát hay còn SuJu chỉ dành cho mấy bà cô lớp 11D thôi, gu thẩm mỹ thậm tệ, ăn mặc thì như mấy con nhà quê mới lên tỉnh. Cái ngữ ấy chỉ đáng mặt làm đệ tao. Thế mà còn bắt tao gọi bằng chị
- Mày vớ vẩn vừa thôi. SuJu là đẳng cấp. Còn Beast chỉ là nổi lên nhất thời thôi. Mày chưa nghe câu phong độ chỉ là nhất thời, đẳng cấp mới là mãi mãi à
- Mày muốn làm tao tức điên lên mới được à? Mày nghe Fiction, Beautiful night, Midnight của Beast chưa? Chưa nghe thì đừng có mờ mờ ra bảo Beast chỉ là phong độ nhất thời, chỉ nổi lên trong một khoảng thời gian ngắn. Không cần thận ra ngoài đường người ta vả cho vỡ mồm đấy
- Mày định ám chỉ gì vậy ?

- Tao chẳng ám chỉ gì cả. Bao giờ mày rửa kĩ tai nghe nhạc Beast và bỏ cái thói ấy đi thì hãy nói chuyện với tao- Cô bé kia bức tức và đứng lên khỏi bàn ăn. Hạ và mọi người đều cảm thấy rùng mình
 - Minh già thật rồi- Một đứa trong lớp nói
 - Nay thì chưa đến hai mươi mình trở thành kẻ lỗi thời đó – Cả lớp cười ồ lên. Và câu chuyện bên lớp khóa dưới vẫn tiếp tục
 - Đồ khủng
 - Tao thấy U- Kiss cũng được tuy không nổi bằng Beast
 - Tất nhiên rồi. Bây giờ nói đến nhóm nhạc nam thì có Beast, U-kiss cũng được , EXO, còn nhóm nữ chắc chắn phải có SNSD và f(x)
 - Mày thích bọn són à ? Toàn một lũ thâm mĩ cả
 - Mày ăn nói cho cẩn thận đấy . Ai là són hả? Thâm mĩ thì đã làm sao còn hơn cái đồ không được như người ta thì ghen ăn tức ở. Thâm mĩ đấy còn đẹp hơn mày khối. Mày cũng chỉ như mấy bà lớp 11D thôi đã không ra gì lại còn lấm mồm, kênh kiệu ra vẻ ta đây hiểu đời
 - Tao không có cái điểm phúc đấy. Mà có thì tao cũng chẳng thèm. Mày đừng nghĩ ai cũng giống mày cả, đừng suy bụng ta ra bụng người. Nhìn mày mới giống mấy bà ý. Cái loại són thâm mĩ còn già mồm không thâm mĩ này không thâm mĩ nọ, rỗng vẻ đẹp tự nhiên. Có mà dao kéo với silicôn cả lũ
 - Cái loại mày dù dao kéo, silicôn cũng chẳng được như người ta đâu. Đúng là cái loại ghen ăn tức ở mà
 - Tao chẳng cần. Chỉ có mày mới cần dao kéo, silicôn thôi. Mày phải cần những thứ đấy để giữ được bạn trai không lại bị mấy con nhỏ vắt mũi chưa sạch lớp 7 nó cướp mất người yêu thì khổ.
 - Còn cái loại này một móng cũng chẳng có
 - Tao chẳng cần, không có thì tao tự kiếm lấy. Tao đang cura một anh lớp 11D, đẹp trai ga lăng, đại gia và ít ra chín chắn hơn cái thằng người yêu của mày
 - Mày phải biết con trai lớp D hiểm như thế nào. Mấy bà cô ế lớp đấy không để mày toại nguyện đâu. Cái loại xấu diện xấu đạo như thế còn lâu mới có người rước cho thì mày cứ ở đấy mà đợi dài dài. Chết tao quên mất mày cũng như mấy bà ý, đồng cảnh ngộ nên dễ đồng cảm với nhau lắm
 - Mày lảm chuyện vừa thôi. Mấy bà đó tao nịnh vài lời là tin sái cổ ngay, cần gì nhọc công- Hạ và mọi người không nghe hết được những lời ấy nhưng cũng phần nào nghe loáng thoáng qua. Và khi đứng lên đi qua lớp đấy, mấy đứa trong lớp cổ tình
 - Người xưa có câu hoa nhài cấm bãi phân trâu ngày nay con cháu dạy nhau phân trâu đòi có mùi thơm như hoa *** chó đòi cấm lộ cao như chiếc đũa mốc đòi chồi mầm son. Cẩn thận nghe đó ai ơi chó đứng với cao có ngày ngã đau- Nói xong cả bọn cười rúc rích.
- Hạ thừa hiểu rằng mấy đứa trong lớp định nói ai. Tính chúng nó thế. Bình thường rất vui vẻ có phần nhún nhường. Nhưng khi đã động vào, đã chọc tức chúng nó thì thôi rồi. Học khối D, bao nhiêu lời hay ý đẹp của môn văn chúng nó tuôn ra bằng hết bằng sạch cho đến khi nào hả dạ thì thôi. Bình thường dịu dàng, e lệ nghịch ngợm bao nhiêu thì khi tức lên mồm mép bấy nhiêu. Lời nói trên có thể coi như vụ cảnh tỉnh với mấy đứa khóa dưới. không thể để bọn nó coi thường được.
- Nghe những lời nói ấy, bọn khóa dưới tức nổ mồm nhưng không làm gì được. Còn Hạ, Hạ chỉ cười và thán phục cái tài ứng khẩu thành văn của lớp mình thôi. Trên đường về lớp chúng nó còn nói chuyện vui vẻ hơn trước
- Mày sáng tác câu này thật là bất hủ đấy. Dám nói xấu đàn chị đúng là không biết ngượng mồm
 - Hơn ai đâu mà đòi nhận xét
 - Phải nói là lớp đấy có nhiều đứa xinh thật. Nhưng xinh cũng không đồng nghĩa với cái quyền nói xấu người khác như thế
 - Thôi kệ nó đi, quan tâm làm gì, mệt người. Cái loại ấy ra đời không biết có kiếm nổi việc làm không hay ăn bám bố mẹ
 - Có ô dù cả đấy không thì dứt phong bì là xong hết mà
 - Nhưng ở đây đưa phong bì là đập vào mặt cho ý
 - Đúng vậy, toàn lũ con nhà giàu. Bây giờ cho trắng mắt ra lo mà học đi.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

.... Tôi hôm đó.

- Chị quen anh Trung à?- Kiên hỏi khi hai chị em đang ngồi ăn cơm

- Gọi là có biết. Nhưng sao ?

- Tại hôm nay anh ấy nhờ người tìm hiểu về chị- Hạ khựng lại. Hạ biết Trung về từ lâu rồi. Nửa năm trước. Trung xuất hiện trước mặt Hạ với vẻ năng động, hút hồn như nhiều năm về trước. Nhưng Trung không biết Hạ. Người Trung tìm là Hàn Băng. Phải rồi, là Hàn Băng, là Hàn Băng để Hạ có thể viện hàng ngàn lý do không gặp Trung, không nói cho Trung sự thật và coi Trung như một hotboy trong trường mà Hạ không bao giờ tiếp xúc.

Văn phòng làm việc của Trung vẫn sáng đèn. Trung trở lại đây được hơn một năm rồi. Nhưng Trung vẫn chưa có tin tức gì về Hàn Băng. Trung tìm kiếm, lật tung từng xó xỉnh nhưng Hàn Băng như một bóng ma, như cố tình lẩn tránh cậu vậy. Trung biết mình đã sai khi trách Hàn Băng. Nhưng bây giờ ngay đến một cơ hội để giải thích với cô ấy cũng không có. Thật là chán.

- Nè, như ông yêu cầu- Nam bước vào cắt ngang dòng suy nghĩ của Trung. Nam đặt xuống trước mặt Trung một tờ giấy

- Đúng là ông có khác- Trung cười

- Chỉ có thể này thôi- Nam vừa nói vừa tỏ vẻ mệt mỏi- Không biết con bé đó là ai nữa nhưng có vẻ rất bí mật. Tui chỉ tìm được thông tin từ hai năm trở lại đây còn mọi thứ mù tịt. Cả mối quan hệ giữa Kiên và cô bé ấy nữa

- Không ngờ cũng có một người làm cho ông phải khó khăn đến thế đây- Trung cười

- Thôi đi. Đã giúp lại còn mĩa mai. Tui về đây- Nói rồi Nam bực tức ra khỏi phòng.

Ngoài trời bắt đầu mưa. Một cơn mưa rào. Trung nhìn ra cửa sổ, một nỗi buồn trở lại với Trung. Trung không phải là người bi lụy vì tình nhưng khi đã yêu thì Trung dành trọn trái tim cho người ấy. Và Hàn Băng chính là người đó. Ngay từ nhỏ, Trung bị Hàn Băng thu hút bởi ánh mắt lạnh lùng và quyết đoán. Cô bé ấy đeo mặt nạ khiến Trung thấy tò mò. Và chỉ một lần duy nhất, một lần thôi Trung được nhìn thấy gương mặt dưới chiếc mặt nạ. Một cô bé đáng yêu, xinh xắn nhưng lại ẩn chứa một nỗi buồn vô tận. Nỗi buồn ấy dường như chưa bao giờ hết trong Hàn Băng. Lần cuối cùng, Trung gặp Hàn Băng là hôm ông mất. Hôm đó ánh mắt Hàn Băng vô cùng buồn bã và đau đớn. Nhưng vì tức giận mà Trung không để ý đến nó. Để giờ đây ánh mắt đó đầy ám ảnh với Trung.

Mưa, mưa rơi thật nhiều. Trong căn phòng nhỏ và tối om, Hạ không ngủ được. Cánh tay trái của Hạ lại đau. Mỗi ngày mưa nó đều thế. Nó hành hạ cơ thể của Hạ. Hạ đau đến nỗi không thể nói được, chỉ biết cắn răng mà chịu. Bao lần rồi mà Hạ vẫn không thể quên được với cảm giác đau đớn ấy.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Hôm nay, Hạ đến lớp, mệt mỏi, đau đớn. Cánh tay trái gần như là không cử động nổi. Hôm nay mưa, một ngày mưa buồn

- Nè, bà sao vậy ? Cái mặt chảy dài như cái bơm thế- Nga hỏi

- Tui vẫn ổn mà. Chỉ là chán thôi- Hạ gượng cười

- Suốt ngày kêu chán. Bộ bà không có việc gì làm à ? hay là vào câu lạc bộ Dance với tui đi

- Thôi, tui xin. Bà vào đó để ngắm mấy anh đẹp trai chứ nhảy nhót gì

- Bà chỉ được cái chuẩn- Nga cười. Cùng lúc đó trong lớp vang lên một tiếng hét thất thanh. Trời đất như muốn sụp xuống

- Sầu, sầu róm— Cái Quỳnh hét lên khi thằng Minh khua khua cái que có treo con sầu róm trước mặt nó — Tránh xa tui ra- Quỳnh vừa hét vừa chạy

- Đứng thế chứ. Mấy con này hợp với bà lắm- Minh vừa nói vừa đuổi theo Quỳnh, tay không quên khua khua con sầu róm trước mặt bọn con gái khi chạy qua

- Tránh xa tui ra. Ông là đồ đáng ghét

- Bạn Quỳnh ơi, tui đến đây- tiếng chúng nó vang vọng khắp hành lang. Đúng là nghịch thật.

Mấy đứa trong lớp đều cười vang. Hạ cũng cười, cười để quên đi đau đớn. Nghĩ cũng thật lạ, từ khi vào lớp Hạ thay đổi hẳn. Thời gian đầu, Hạ cảm thấy xa lạ nhưng dần dà thì coi chúng nó như người thân. Chúng nó nghịch ngợm, lắm mồm đôi khi ác khẩu nhưng Hạ biết chúng nó đều tốt cả hay ít nhất chúng nó sống tình nghĩa với nhau. Mặc dù rất nhiều lần cả lớp cãi nhau như chó với mèo, chia phe không bên nào chịu nhường bên nào. Nhưng như thế mới vui.

Hạ đứng lên, đến bên cửa sổ và đưa mắt nhìn toàn bộ lớp học. Những cái ra đa đang thi nhau thu thập tin tức, bình luận

- Bà về xem phim Khoảnh khắc ngọt ngào đi. Có anh La Chí Tường đẹp trai

- Đâu đưa tui coi hình xem

- Đẹp trai chưa ?

- Chuẩn không cần chỉnh..... ở một khu khác

- Nghe nói vợ thầy Hà sắp đẻ rồi đấy

- Con đâu à ?

- Không, trước có một thằng con trai rồi

- Vậy mong đứa con này của thầy sẽ là con gái học văn nhưng vào đội tuyển toán. He he

- Thôi đi vợ ạ, đừng ở đấy mà mơ mộng nữa. Cho chồng xin mấy nghìn đi chơi điện tử đi

- Không cho, chồng gì mà suốt ngày xin tiền vợ thế. Tiền đấy để mua kẹo ăn

- Không cho thì chồng cướp, lo gì.....

Mỗi người một chuyện nhưng tất cả đều đang hăng say với câu chuyện của mình. Hạ nhìn ra bầu trời đang mưa. Mai đến và vỗ nhẹ vào vai Hạ, Hạ quay lại

- Chuyện gì vậy ?- Hạ nhẹ nhàng

- Tui thích một người nhưng bị người ta từ chối rồi- Mai nói giọng buồn

- Bà lo gì đời còn dài lắm

- Tui biết thế. Nhưng chuyện đấy rồi cả chuyện ba mẹ nữa làm tui chán ngấy. Tui cảm tưởng như mọi thứ quay lưng lại với tui vậy

- Bà không nhìn mọi người vẫn ở bên cạnh bà sao ?- Hạ nhẹ nhàng an ủi

- Ủa, nhưng chúng nó nhiều khi vô tâm quá

- Lớp mình mà có chịu để ý gì đâu

- Hôm trước mấy đứa lớp mình gặp ba tui với người phụ nữ khác. Tui biết chúng nó bàn ra tán vào nhưng không dám nói trước mặt tui

- Lớp mình lắm chuyện mà. Chuyện bé xé ra to mà chuyện to chúng nó làm cho cực to với đủ các tình tiết phong phú trên trời dưới biển có cả- Hạ dứt câu, Mai tựa đầu vào vai phải của Hạ

- Tui không biết bây giờ tui phải tiếp tục như thế nào ? Bố mẹ tui sắp li dị rồi

- Trong cuộc sống, nhiều chuyện bà không muốn nhưng nó vẫn xảy ra. chuyện của bố mẹ bà cũng vậy. Chuyện của người lớn dù mình xen vào cũng chẳng giải quyết được gì. Cái chính là mình nhìn nó như thế nào. Bố mẹ tui trước kia cũng vậy. Tui khóc lóc, cầu xin nhưng họ vẫn chia tay. Tui muốn họ lại như trước kia nhưng họ li thân rồi li dị trong vòng một tháng.

- Bố mẹ bà li dị khi nào ? Lúc đó bà cảm thấy như thế nào ?

- Năm tui 6 tuổi, mới là một đứa trẻ chưa hiểu sự đời là gì đã phải chứng kiến cảnh ấy. Tui không nhớ tui đã vượt qua bằng cách nào nhưng tui vẫn tiếp tục để có thể sống đến ngày hôm nay nè. Vì vậy bà cố lên, bà còn cả một cuộc đời nữa

- Cảm ơn bà nhiều- Mai nói, đôi mắt ươn ướt.

Hạ nhìn trời mưa, nhìn con bạn cũng muốn khóc. Hạ khóc vì trời mưa vì hoàn cảnh của nó hay vì chính Hạ. Vết thương ở cánh tay lại đau. Nó đau âm ỉ

rồi lại tê buốt. Vết thương trên cánh tay hay chính trong lòng Hạ đang tê buốt.

chap 7 (tiếp)

Trung đi dọc hành lang như muốn tìm kiếm một điều gì đó. Trung không biết mà cũng không dám chắc. Trung chỉ biết mình cần tìm một cái gì đó mơ hồ mà chỉ khi nhìn thấy Trung mới có thể biết đó là điều mình đang kiếm tìm

Hạ đi ngược chiều Trung. Gương mặt tái nhợt và đau đớn. Chiều nay, Hạ được nghỉ. Chỉ cần cố đến chiều nay thôi. Hạ tự nhủ. Những bước chân khó nhọc, có cảm giác như Hạ không đủ sức để bước đi nữa. Trung nhìn thấy Hạ. Và Hạ cũng vậy. Hai người đứng đó nhìn nhau không nói gì. Hạ nhận ra Trung tất nhiên rồi. Trung vẫn như hồi ấy, mọi thứ từ ánh mắt đến dáng hình. Hạ nhìn Trung không nói gì. Trung nhìn thẳng vào đôi mắt của Hạ. Trong tận sâu đôi mắt ấy là một cái gì đó đau đớn và buồn bã. Ánh mắt ấy khiến cho Trung nhớ đến ánh mắt của Hàn Băng 3 năm về trước. Đó là một ánh mắt chứa đầy sự đau khổ và mệt mỏi. Bây giờ cũng vậy. Phải chăng người đứng trước mặt Trung chính là Hàn Băng ?

Hạ nhìn Trung một hồi lâu rồi bước ngang qua Trung một cách nhanh nhất với sức lực hiện tại. Khi Hạ đi qua, Trung nắm lấy tay Hạ và ôm Hạ vào người. Người Hạ run lên vì những cơn đau và có lẽ cũng vì Trung. Trung không hiểu vì sao mình lại làm như thế. Khi Hạ đi qua, Trung không thể kìm nén nổi. Trung sợ nếu để người con gái ấy đi thì sẽ không bao giờ có thể tìm lại được. Trung sợ.

- Hàn Băng- Trung thì thầm. nước mắt lăn dài trên gương mặt Hạ. Hạ đẩy Trung ra và nghẹn ngào

- Anh nhầm người rồi- Hạ nói xong thì quay mặt đi rất nhanh. Hạ không muốn Trung thấy những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt mình

- Xin lỗi- Trung cũng nghẹn ngào.

Giờ thì Hạ đã đi khuất hành lang, Trung đứng đó nhìn mãi theo Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Chiều, một chiều mưa buồn và lạnh lẽo. Kiên đang ở câu lạc bộ Dance. Hôm nay Trung không có hứng tập nhảy nữa. tất cả tâm trí Trung dồn vào Hạ một người Trung không quen. Nhưng hình ảnh Hạ cứ xuất hiện trong đầu Trung. Hạ là Hàn Băng ? Trung tự hỏi mình. Nếu điều đó là sự thật thì nó giải đáp mọi hành động của Trung. Nhưng nếu không thì có lẽ tình yêu với Hàn Băng chưa bao giờ sâu đậm như Trung từng nghĩ. Những ý nghĩ đó quấy rầy Trung. Trung đưa mắt nhìn ra trời mưa qua khung cửa kính.

Chiếc xe buýt dừng lại, Hạ cụp ô và bước lên. Hạ tưởng chiều nay Hạ sẽ được ở nhà nhưng không. Hạ có việc, một việc hết sức quan trọng. Và vì thế Hạ phải đi ra ngoài nhân thể tạt qua bệnh viện để đảm bảo mình đủ sức khỏe trước khi biết sự thật.

Xe buýt hôm nay vắng người. Vì mưa. Một cậu con trai đang ngồi gần cuối xe. Hạ chẳng buồn để ý. Hạ chọn một chỗ ngồi ưa thích của mình. Chiếc xe chạy. Hạ nhìn mưa. Những cơn mưa buồn và lạnh lẽo. Con đau lại ủa về. Người Hạ run lên vì lạnh, vì tê buốt. Hạ thở từng hơi thở khó nhọc. Giờ thì cánh tay trái của Hạ không cử động nổi, tê buốt.

Trung nhìn ra ngoài rồi lại nhìn vào trong xe. Xe vắng. Trên xe ngoài bác tài có Trung và một cô gái nữa. cô ấy ngồi cách Trung 3 hàng ghế. Cô gái ấy dựa vào cửa sổ và có vẻ đang phải chịu một nỗi đau rất lớn. Trung nhìn cô gái ái ngại và quyết định lên xem cô có sao không.

Hạ cố gắng chịu đựng những cơn đau nhưng không thể. Hạ cố gắng vịn vào tay cầm và đứng dậy. Lúc này Trung cũng đã đến bên cạnh. Chiếc xe phanh lại. Hạ trượt tay. Hạ ngã vào người Trung. Trung ôm lấy người Hạ. Hai người nhìn nhau đầy ngạc nhiên. Trước mặt Trung, gương mặt Hạ đang tái nhợt dần đi. Trung có thể nghe thấy từng tiếng thở khó nhọc của Hạ. Hạ nhìn Trung với đôi mắt lạnh lùng nhưng ẩn sâu bên trong là sự đau đớn và mệt mỏi.

Hai người nhìn nhau. Và đến lúc hai người phát hiện họ đang ôm chặt nhau thì cả hai gương mặt đều vô cùng bối rối. Trung buông tay ra khỏi người Hạ. Hạ vịn lấy tay cầm để khỏi bị ngã.

- Xin lỗi- Trung nhẹ nhàng

- Cảm ơn- Hạ gượng cười- Xin lỗi. ...- Trung hiểu ý Hạ liền tránh sang một bên nhường đường cho cô.

Hạ vịn vào những chiếc ghế rồi bước xuống xe buýt. Chiếc xe lại dời bến. Trung ngược mắt nhìn vào màn mưa qua khung cửa sổ. Ở đó, một dáng người nhỏ bé mờ dần, mờ dần dưới màn mưa.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Không ngờ, Hạ lại gặp Trung trên xe. Hạ thở dài đau đớn. Nhưng bây giờ Hạ không còn sức để nghĩ đến những điều ấy. Hạ gạt nó sang một bên và bước về phía bệnh viện.

Phòng làm việc của bác sĩ Minh lúc nào cũng vậy rất ngăn nắp và sạch sẽ. Khác với các bác sĩ khác trong bệnh viện, bác sĩ Minh luôn có rất nhiều thời gian rảnh rỗi. Nếu bình thường, anh chỉ làm việc 1- 2 tiếng một ngày. Chỉ hôm nào có việc gấp thì thời gian ấy mới kéo dài ra. Nhưng lương của anh thì lại là một con số mà bất kì người nào cũng mơ ước.

Có được điều ấy cũng phải thôi vì anh là một người rất giỏi. Hơn thế nữa những bệnh nhân của anh không phải là người thường. Đó là những con người làm việc cho địa ngục và bóng đêm.

Hạ bước vào phòng làm việc của bác sĩ Minh

- Xin lỗi, em lại làm phiền anh rồi- Hạ cười nhẹ

- Ceo, em sao vậy ?- bác sĩ Minh vội vã khi thấy gương mặt của Hạ. Ceo là cái tên thật mật mà anh đặt riêng cho Hạ và cũng chỉ có anh gọi Hạ như vậy

- Vẫn như mọi khi mà anh- Hạ grọng cười. Một lúc sau, bác sĩ Minh đã hoàn tất việc kiểm tra và tiêm thuốc giảm đau cho Hạ

- Có vẻ như nửa năm chưa đủ để cánh tay trái của em lành hẳn- Bác sĩ Minh thở dài

- Không sao đâu mà, dù sao anh cũng đã cố hết sức rồi – Hạ trèo xuống khỏi cái giường bệnh

- Anh nghĩ em nên nằm viện một tuần để kiểm tra lại chắc chắn

- Việc ấy để tính sau. Bây giờ em có việc phải làm rồi

- Ceo này, em nên để ý đến sức khỏe của mình một chút. Anh không muốn em bị liệt đâu- Bác sĩ Minh nói như mếu

- Thôi nào, bây giờ em vẫn bình thường mà. nhưng nếu bị liệt thật thì em vẫn sống chứ có chết đâu mà lo- Hạ cười . Đúng lúc đó, cánh cửa mở ra, Trung bước vào. Trung nhìn Hạ đầy ngạc nhiên. Hạ nhìn Trung nhưng chỉ là cái nhìn lướt qua trong vài giây ngắn ngủi

- Trung, em đến rồi à – bác sĩ Minh mừng ra mặt.

- Thôi, em đi đây – Hạ quay ra nói với bác sĩ Minh. Hạ đi qua Trung và gật đầu nhẹ- Xin chào- Cánh cửa khép lại, Trung vẫn đứng đó đầy ngạc nhiên

- Em làm gì như người mất hồn vậy ?- Bác sĩ Minh đập vào vai Trung. Trung quay lại cười

- Em tưởng anh chỉ điều trị cho tt thôi chứ - Trung nhanh chóng ngồi xuống cái ghế trước bàn làm việc của bác sĩ Minh

- Đây là trường hợp ngoại lệ- Bác sĩ Minh cười

- Thôi, em cũng không xía mũi vào chuyện của anh. Nhưng anh có thể cho em biết dạo này Hàn Băng thế nào không ?- Trung dụ giọng

- Ceo không ổn lắm. Anh khuyên con bé nhiều lần rồi nhưng nó không chịu vào viện. Cứ để thế này thì anh e...- bác sĩ Minh bỏ lửng câu

- Anh có thể cho em biết đã có chuyện gì xảy ra không ?- Trung hỏi

- Chuyện này thực sự rất khó nói. Nhưng dù gì cũng nhiều năm rồi, anh sẽ cho em biết- Bác sĩ Minh ngừng một lát- Anh chỉ biết vào một buổi sáng Ceo được đưa vào bệnh viện với đầy những vết thương khắp người. Vết thương nặng nhất là ở vai bên trái. Ceo gần như là không qua khỏi. ca phẫu thuật được xem là khá thành công nhưng Ceo mất một năm mới thoát khỏi trạng thái hôn mê

- Chuyện đó xảy ra khi nào hả anh ?

- Sau đám tang ông một này. Anh có hỏi chú nhưng chú bảo chuyện đó chú cũng không rõ. Anh chỉ biết là có chuyện gì đó rất ghê ghớm đã xảy ra và khiến nội công của Ceo ảnh hưởng rất lớn. chính nội thương đã khiến vai trái của Ceo hiện giờ có nguy cơ bại liệt

- Anh có biết bây giờ cô ấy ở đâu không ?

- Xin lỗi, anh không thể nói được. Em cũng biết tính Ceo mà rất cố chấp và ngang bướng

chap 9 (tiếp)

Ở một nhà thờ nằm ở ngoại ô

Trong một căn phòng nhỏ, một nữ tu sĩ đang ngồi cầu nguyện. Sau khi tìm ra được sự thật, bà đã báo tin cho Hạ. Và bây giờ trong lúc chờ Hạ tới, bà đang cầu nguyện. Bà cầu nguyện cho Hạ mong đáng tối cao sẽ cứu rỗi đứa con thân yêu của bà, để cho đứa con ấy không phải chịu những đau đớn về tinh thần. Bà vốn là người yêu và tin vào đạo. Trước đây, bà làm việc trong một trại trẻ mồ côi, ở cái nơi mà mọi bất hạnh đều khiến lũ trẻ của bà trở nên đáng thương. Vào một ngày mưa, khi bà đến bệnh viện chăm sóc mấy người già, tình cờ bà được trao cho một bé gái. Người mẹ ngay từ lúc sinh ra đã không muốn nuôi đứa bé. Người mẹ ấy sinh đôi hai đứa con gái nhưng hai đứa trẻ lại khác nhau. Và người mẹ đã vứt bỏ đứa trẻ không chịu khóc, lúc đó gần như nó sắp chết. Người mẹ ấy không bận tâm, trao cho bà với mong muốn không phải ôm đứa bé chết yểu trên tay trước mặt mẹ chồng.

Hạ bước vào. Nữ tu sĩ ngừng cầu nguyện. Bà nhìn đứa con của mình âu yếm

- Lâu rồi, không gặp con – Nữ tu sĩ ôm Hạ vào lòng. Kể từ ngày, trại trẻ đóng cửa, Hạ biệt tích. Còn bà, bà vào làm tu sĩ ở nhà thờ này với hy vọng những đứa con của mình nhất là Hạ sẽ được sự bao bọc của đáng tối cao. Ngày nào bà cũng cầu nguyện cho chúng. Rồi cách đây 2 năm bà gặp lại Hạ như một định mệnh

- Đạo này, mẹ vẫn khỏe chứ ? Nhận được tin của mẹ là con đến liền

- Mẹ vẫn khỏe. Cuối cùng, mẹ cũng tìm được.....

..... Hạ tạm biệt nữ tu sĩ và ra về. Gương mặt chất đầy vẻ mệt mỏi. Mọi điều nữ tu sĩ đã kể từ cái ngày Hạ chỉ còn là một đứa trẻ sơ sinh. Hạ thở dài ngao ngán. Cuộc đời này thật nhiều đau đớn. Tuy nữ tu sĩ cố giấu Hạ nhưng nhìn vào đôi mắt Hạ cũng thấy được những điều đã xảy ra. Hạ là một sát thủ địa ngục. Và điều ấy giúp cô có thể đọc được ý nghĩ của mọi người ở những nơi linh thiêng và khi con người ta thực sự sợ hãi.

Trung nói chuyện với bác sĩ Minh được một lúc thì rời bệnh viện. Trung đến phòng làm việc của bố mình tại công ti. Trung bước vào với đôi mắt buồn

- Bố có thể cho con biết bây giờ cô ấy đang ở đâu không ạ ?- Trung ngồi xuống cái ghế trước bàn làm việc.

- Con muốn tìm Hàn Băng ư ? Sao bây giờ con lại muốn tìm con bé ?- Ông Mạnh, bố Trung ôn tồn nói

- Trước kia con tưởng mình đã quên được cô ấy. Và hơn thế, con tưởng chuyện đó chỉ đơn giản nhưng thực sự không phải vậy – Trung thở dài

- Ta hỏi con – Ông Mạnh nhìn thẳng vào mắt Trung- Đã bao giờ con thực sự tin con bé ? Con có thực sự hiểu con bé không ?

- Chuyện này... chuyện này...- Trung bất ngờ- Thực sự con chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó. Nhưng con yêu cô ấy

- Trong khi con bỏ mặc con bé thì con bé phải trải qua thời gian khó khăn nhất – Ông Mạnh dừng lại một lúc – Con hãy tự hỏi mình xem liệu con có thực sự yêu con bé không ? Bao giờ con có câu trả lời thì khi ấy bố sẽ trả lời câu hỏi của con. Còn bây giờ...

- Con thực sự yêu cô ấy – Trung khẳng định

- Con thực sự yêu con bé ?- Ông Mạnh mỉm cười- Đừng vội vàng khẳng định với ta như vậy. Ta không muốn con bé chịu thêm đau khổ nữa vì lời nói vội vàng của con. Bây giờ thì con đi ra đi

- Bố...bố- Trung gọi nhưng nhìn gương mặt nghiêm nghị của ông Mạnh Trung đành phải bước ra.

Đã bao giờ Trung thực sự hiểu Hàn Băng chưa ? Đã bao giờ Trung thực sự tin Hàn Băng ? Trung tự hỏi mình nhưng rồi Trung cũng nhanh chóng nhận ra câu trả lời cho những câu hỏi đó. Phải rồi, chưa bao giờ, chưa bao giờ, Trung thực sự hiểu Hàn Băng cả. Có lẽ Trung cũng giống như mọi người chỉ nhìn thấy sự lạnh lùng đến vô cảm của cô mà thôi. Trung chưa bao giờ thực sự hiểu cô cả. Trung yêu Hàn Băng vì một đôi mắt buồn, vì một lần được nhìn thấy cô, vì một Hàn Băng chăm chỉ khi tập luyện...Và liệu sau những điều đó đã bao giờ Trung yêu con người thật sự của cô ? Đã bao giờ Trung tự hỏi rằng sau chiếc mặt nạ kia, đằng sau vẻ ngoài lạnh lùng là một con người như thế nào ? Đằng sau sự kiên cường kia có phải là một con người yếu mềm ? Trung chưa bao giờ nghĩ đến những điều đó. Trung chỉ biết yêu, chỉ biết chạy theo một hình bóng luôn hiện hữu trong tim. Và Trung cũng chưa bao giờ đặt niềm tin vào cô. Chẳng phải Trung cũng như mọi người chỉ nhìn thấy sự thờ ơ, lạnh nhạt của Hàn Băng khi đưa ông về với thế giới bên kia. Chẳng phải Trung đã nghĩ cô không có một chút tình thương với ông sao ? Chẳng phải Trung đã trốn chạy khỏi những ý nghĩ đó khi chúng bủa vây lấy Trung sao ? Trung không đủ niềm tin vào Hàn Băng để xóa những ý nghĩ đó ra khỏi tâm trí mình. Trung cũng không đủ can đảm để nhấc chiếc mặt nạ của Hàn Băng ra để tìm hiểu con người thật của cô và cả sự thật. Nhưng tất cả những gì Trung có thể làm là chôn chạy, là vứt bỏ cô. Liệu Trung có thực sự yêu Hàn Băng ?..

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Nghe xong cuộc điện thoại, Hạ tức tốc vào bệnh viện. Trên đường đi, Hạ đã gọi cho bác sĩ Minh nhờ anh một việc khẩn. Và anh đã đồng ý.

Hạ đứng trước phòng cấp cứu vẫn sáng đèn với gương mặt nhợt nhạt. Ở đó, có một người phụ nữ trung niên đang không ngừng đi đi lại lại và ánh mắt luôn hướng về phía phòng cấp cứu. Người phụ nữ đó thấy Hạ đến thì lao về phía Hạ như một con thú dữ

- Mày đã ở đâu ?- người phụ nữ đó đã hét lên- Mày muốn giết chết em mày hả ?- người phụ nữ lay người Hạ. Hạ đứng im, nhìn người phụ nữ đó với đôi mắt căm giận

- Có phải mẹ đã vứt bỏ con không ?- Những tiếng nói uất nghẹn vang lên. Người phụ nữ như hiểu ra điều gì đó

- Mày đã biết chuyện rồi phải không ? Có phải vì thế mà mày không kể cho thằng Kiên nghe mọi chuyện ? Có phải vì thế mà mày muốn để Tường Vi chết phải không ?

- Tại sao ?- Hạ vừa dứt lời thì người phụ nữ đó tát Hạ một cái rất mạnh

- Tại sao ư ? Mày cũng giống thằng bố của mày thôi luôn luôn phá hoại cuộc đời của tao. Mày muốn tao phải làm gì ? Đưa cho mẹ chồng hai đứa con gái và một trong số chúng sắp chết và nói với bà rằng con xin lỗi ư ? Mày nghĩ bà sẽ thương xót tao ư ? Không, bà sẽ **** tao, mắng tao, giày vò tao và **** cả bố mẹ tao nữa. Bà sẽ đuổi tao ra khỏi nhà. Tao không chấp nhận điều đó

- Vì thế mẹ vứt bỏ tôi ?- Hạ nói trong đau đớn. Nước mắt Hạ lăn dài trên gương mặt hốc hác. Trái tim hạ nhói đau

- Chẳng phải bây giờ mày vẫn sống tốt sao ?

- Mẹ đã giấu tất cả mọi người ?

- Tất nhiên rồi. Tao chưa bao giờ muốn gặp lại mày cả. Tao chưa bao giờ muốn mày hay thằng Kiên bước vào cuộc sống của tao nên trước đây tao mới bảo mày và thằng Kiên hãy tránh xa ra đình tao ra. Với tao chúng mày chẳng là gì cả - hạ đứng đó im lặng nhìn người phụ nữ trước mặt mình. Đó là mẹ Hạ sao ? Đó là người đã sinh ra Hạ sao ? hạ không muốn tin, không muốn tin rằng người phụ nữ đó đã vứt bỏ mình. Hạ không muốn tin.

- Em tôi đâu ?- Nước mắt đã cạn khô trên bờ mi của Hạ. Hạ không thể khóc được. nỗi đau ấy nghẹn ngào khiến Hạ khóc không thành tiếng. cánh tay trái lại đau như trút hết chút sức lực cuối cùng của Hạ

- Nó đang truyền máu cho Tường Vi. Thằng Kiên phải ở lại để cứu sống Tường Vi.

- Chẳng phải Tường Vi cũng là con của bố sao ? sao bà lại quan tâm đến nó như thế ?- hạ lạnh lùng. Bây giờ, Hạ đã trở lại thái độ dửng dưng, vô cảm của một sát thủ địa ngục

- Nhưng nó giống tao. Nó không như hai đứa chúng mày- Bà ta nhìn thẳng vào mắt Hạ rồi ngã xuống có vẻ như rất đau đớn. Hạ bất ngờ. Một người đàn ông chạy đến đỡ bà ta dậy. Và Hạ hiểu ra điều gì vừa diễn ra. Bà ta than khóc- Mẹ xin con, xin con hãy cứu lấy Tường Vi- Bà ta tiếp tục vai diễn của mình. Hạ đứng đó nhìn bà ta với thái độ dửng dưng và căm hận

- Cô có phải là con người không ?- Người đàn ông đỡ bà ta ngồi xuống ghế rồi quay ra nói với Hạ

- Cả bà ta và ông đều là những con người giả dối – Hạ thản nhiên nói với người đàn ông đó. Khi nhìn thấy gương mặt của ông ta, Hạ chỉ thấy kinh tởm. Hạ nhớ lại những hình ảnh ghê tởm về việc mà hai người ấy đã làm, giữa ban ngày, trước mắt Hạ... Ông ta tát bốp vào mặt Hạ một cái nữa. Hạ như muốn ngã xuống nhưng chút sức lực cuối cùng đã giúp Hạ đứng vững trên sàn nhà- Tôi nói không đúng sao ?- Hạ nhìn ông ta đầy thách thức. Đúng lúc đó, Kiên đi ra. Bà ta vội chạy đến bên Kiên hỏi tình hình thế nào rồi. Kiên chỉ mỉm cười. Kiên nhìn thấy Hạ. Kiên tiến về phía Hạ

- Sao chị không cho em biết ?- Kiên hỏi nhưng Hạ im lặng. Hạ không thể trả lời và cũng không biết nên trả lời như thế nào. Chẳng nhẽ Hạ lại nói với Kiên vì không muốn mất đi người thân duy nhất, vì không muốn mất Kiên nên Hạ đã thỏa thuận với bà ta là không để Kiên biết sự thật. Chẳng nhẽ Hạ sẽ nói với Kiên vì sự ích kỉ mà Hạ đã giấu chuyện Kiên còn một người chị ruột nữa.

- Cô ta vốn đã không muốn nói cho con sự thật – Bà ta thêm vào

- Chị...- Kiên lay người Hạ

- Chị xin lỗi- Hạ cúi gầm mặt xuống

- Tại sao vậy chị ?- Kiên vẫn tiếp tục hỏi

- Chị xin lỗi- Hạ lặp lại câu nói

- Chị có biết là chị ruột của em có thể sẽ chết không ?- Kiên nói trong đau đớn

- Chị xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11

Hạ nói rồi bỏ đi. ‘Chị ruột của em’. Những tiếng ấy vang vọng trong tâm trí Hạ. Kiên không biết. Cả Hạ chỉ vài giờ trước, Hạ vẫn nghĩ mình là đứa con nuôi không có máu mủ gì với Kiên cả. Nhưng tất cả đã thay đổi. Mọi thứ thay đổi nhanh quá khiến hạ nghẹn thở, khiến Hạ đau đớn hơn. Hạ không biết, không biết nên nói với Kiên thế nào. Và Hạ cũng không biết làm thế nào để đối mặt với sự thật. Hạ không biết. Hạ chỉ thấy mệt mỏi, rất mệt mỏi. Hạ muốn buông xuôi, muốn vứt bỏ tất cả. Hạ muốn đi thật xa, đi thật xa...

Hạ ngồi xuống một chiếc ghế ở đầu hành lang, hạ cần nghỉ ngơi một chút. Và Hạ nhận ra người ngồi cùng hàng ghế chính là Cường, anh trai của Tường Vi. Hạ đã từng gặp Cường vì trước đây, hai đứa còn là bạn thân cho đến ngày Hạ phát hiện ra Tường Vi là chị của Kiên.

- Tôi không ngờ anh con đủ tỉnh táo để bình tĩnh như thế - Hạ lạnh lùng nói. Cường quay lại nhìn Hạ rồi cười
- Sao anh lại không đủ tỉnh táo cơ chứ ? Chẳng phải em cũng đang rất bình tĩnh sao ?- Cường nhận ra Hạ
- Sau những gì anh đã gây ra với Tường Vi thì thật là, dù sao anh cũng là anh trai của cô ấy ?
- Anh chưa bao giờ là anh trai của Tường Vi cả. Con bé không liên quan đến anh- Hạ đứng lên và tiến đến gần Cường
- Tôi nói cho anh biết anh mà làm chuyện gì để ảnh hưởng đến Tường Vi thì đừng trách tôi – Giọng Hạ đanh lại
- Anh chẳng làm gì cả. Mà so với nỗi đau em đã gây ra cho nó thì chuyện lần này có thấm thía gì- Cường đứng dậy
- Chẳng làm gì ư ? Anh phải tay nhanh thật
- Chẳng qua là nhìn người ta làm chuyện ấy không đúng lúc thôi chứ có chuyện gì to tát đâu
- Anh cũng tò mò quá đấy. Anh giống hệt bố anh. Bố thì làm chuyện đó giữa ban ngày ban mặt còn con lại đi xem những chuyện đó ở trường- Hạ cười chua chát. Cường tức giận, mặt đỏ bừng lên
- Em ăn nói cho cẩn thận- Cường đe dọa. Đúng lúc đó, bà ta đi ra
- Mày định làm gì ? Mày hại em mày chưa đủ sao ? Mày chỉ là đứa gây rắc rối thôi hãy tránh xa những đứa con của tao ra- Bà ta quát. Hạ và Cường quay lại. ‘tránh xa những đứa con của tao ra’. Hạ bật cười, một nụ cười chua chát và đau đớn. Hạ cũng là máu mủ với bà ta nhưng rốt cuộc Hạ chỉ là cái gai trong mắt bà ta thôi. Bà ta không coi Hạ là con. Hạ biết và Hạ cũng đâu có coi bà ta là mẹ. Nhưng tại sao trong lòng Hạ vẫn có gì đó nhói lên, vẫn có gì đó tui thân khi bị hắt hủi bởi chính người thân của mình
- Bà chưa bao giờ đủ tư cách làm mẹ tôi. Và tôi cũng chưa bao giờ coi bà là mẹ. Vì vậy đừng lớn tiếng nói rằng tôi là con của bà- Hạ chưa kịp nói gì thì Cường đã lên tiếng
- Mẹ chỉ muốn bảo vệ con thôi. Mẹ chỉ muốn con tránh xa loại người vô lương tâm này- Bà ta phản trần
- Tôi không phải là con bà. Tôi cũng không cần bà phải bảo vệ. Tôi tự biết ai là người đáng tin – Nói rồi, Cường bỏ đi. Bà ta cũng đi theo. Chỉ còn lại mình Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Hạ ngồi xuống ghế. Nước mắt hạ rơi. Hạ không hiểu vì sao mình lại khóc. Nhưng hạ biết trong tim Hạ có gì đau lắm. Bà ta sẵn sàng bảo vệ một người ngoài mà lại vứt bỏ đứa con ruột của mình ư ? Bà ta sẵn sàng bỏ rơi giọt máu của mình ? Hạ biết, biết những điều đó trước khi đến đây. Nhưng Hạ không tin hay ít ra Hạ hy vọng rằng bà ta sẽ suy nghĩ lại sau từng ấy năm, sẽ hối hận về tội lỗi của mình. Nhưng trước mắt Hạ lại là một con người khác, một con người quá tàn nhẫn. Hạ ước mình chưa bao giờ biết chuyện này, chưa bao giờ, chưa bao giờ phải nghe những lời bà ta nói hôm nay. Để ít nhất hình ảnh bà ta trong tâm trí Hạ còn chút tình người.

Hạ ngồi đó, lặng yên. Từng giọt nước mắt khẽ rơi. Bất ngờ, Hạ ngẩng đầu dậy. Hạ nghe thấy tiếng bước chân trong hành lang. Đó là Trung Nam với một chiếc roi dài, đồ vật không thể thiếu khi anh làm từ thần.

Trung Nam bước đi dọc hành lang dài. Cậu không để ý là có người đã nhìn thấy mình. Trung Nam xuyên qua cánh cửa vào phòng cấp cứu, nơi các bác sĩ đang hết sức khẩn trương. Trung Nam tiến lại gần. Một cô gái với gương mặt như thiên thần đang nằm trên bàn phẫu thuật và không mấy khó khăn Trung Nam nhận ra đây chính là một linh hồn hộ mệnh, là người anh đã gặp 5 năm trước ở chính bệnh viện này. Trung Nam thờ dài rồi tiến gần đến bên cô gái. Nhưng anh không thể chạm vào cô. Vì cô gái ấy đang đứng giữa danh giới của sự sống và cái chết. Cô sẽ sống hay chết đó là nhờ sức mạnh của cô và ý trời. Nhưng điều kì lạ là xung quanh cô có một bức tường bảo vệ. Không thể như thế được, cho dù là linh hồn hộ mệnh nhưng lúc này sức mạnh của cô rất yếu không thể tạo được bức tường có thể bao phủ toàn thân và ngăn tử thần được. Bắt buộc phải có một sức mạnh nào đó đã khơi dậy những năng lực còn lại của cô và bảo vệ cô.

Trung Nam cứ đứng đó nhìn cô gái một cách khó hiểu cho đến khi chiếc máy bên cạnh vang lên những tiếng kì lạ. Cô đã sống. Sức mạnh của cô đã kéo cô trở lại với cuộc sống hay chính là bức tường đó đã đưa cô trở lại. Trung Nam mờ dần rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Bác sĩ ra báo tin mừng cho Kiên và ông ta. Tường Vi đã qua cơn nguy kịch. Tuy nhiên không biết bao giờ cô mới tỉnh lại. Lúc ấy bà ta cũng chạy vào và kịp nghe tin đó. Bà ta thở phào.

Tường Vi nhanh chóng được chuyển sang phòng hồi sức cấp cứu. Mọi người đi ngang qua Hạ nhưng không ai để ý. Hạ thở một cách khó nhọc. Mồ hôi đầm đìa trên gương mặt. Hạ đã cố hết sức. Mong là vậy.

Bác sĩ Minh chạy ra chỗ Hạ:

- Ceo, em sao vậy ?- Bác sĩ Minh nhìn Hạ vẻ lo lắng. Hạ gượng cười trong đau đớn
- Cảm ơn anh
- Có phải lúc này chính em đã bảo vệ cô bé đó khi Trung Nam đến không ?- Tuy là người thường nhưng bác sĩ Minh vẫn có thể cảm nhận được sự cố gắng của tử thần
- Em có làm gì đâu ? Tường Vi là linh hồn hộ mệnh mà – Nói rồi, Hạ lấy tay bám vào ghế rồi đứng dậy
- Em không được đi. Em phải ở lại bệnh viện đêm nay
- Anh cũng mệt rồi. anh nghỉ đi, em về đây- Hạ cười nhẹ và lê từng bước một trong hành lang
- Ceo, em không nghe lời anh- Bác sĩ Minh hét lên
- Em xin lỗi- Đến bây giờ Hạ đã vào trong thang máy. Hạ chỉ muốn về nhà mà thôi. Hạ muốn ngủ, ngủ để quên mọi chuyện.

Trong bệnh viện, bác sĩ Minh nhanh chóng rút điện thoại ra. Hai cuộc điện thoại được gọi liên nhau. Anh mỉm cười rồi trở lại phòng làm việc.

Thang máy mở ra, Hạ thấy hai bảo vệ của bệnh viện đứng đang đứng đó. Hạ chưa kịp phản ứng gì, hai bảo vệ liền giữ chặt lấy người Hạ, đưa hạ ra khỏi thang máy. Hạ chưa kịp giãy giụa thì đầu Hạ cảm thấy đau nhói. Hạ có cảm giác mệt mỏi. Một y tá đã nhanh chóng tiêm vào người cô một liều thuốc ngủ. Và khi phát hiện ra Hạ đã cảm thấy kiệt sức. Hạ ngất đi.

Trung đỗ chiếc xe gần máy lại và nhanh chóng vào bệnh viện. Không biết có chuyện gì mà giờ này bác sĩ Minh còn gọi Trung. Trung mệt mỏi bước vào phòng làm việc của bác sĩ Minh.

- Có chuyện vậy anh ?- Trung hỏi ngay khi vừa bước vào. Bác sĩ Minh ngẩng đầu lên khỏi bàn làm việc, mỉm cười
- Có một chuyện rất quan trọng anh muốn nhờ em ...

Giờ đây, Trung đang ngồi trong phòng bệnh, trông chừng một cô gái đang ngủ ngon lành trên giường. bác sĩ Minh gọi Trung đến đây chỉ để làm một việc trông một cô gái ngủ ? Trung thờ dài, lắc đầu ngao ngán. Không hiểu rốt cuộc tại sao mình lại phải ở đây giờ này.

Trung ngồi nhìn cô gái. Đó là Hạ, người mà Trung đã gặp hồi sáng. Gương mặt Hạ đẹp nhưng có giờ nó buồn và đau đớn. Cô trông như đang ngủ mà cũng như đang phải vượt qua một thứ gì đó rất ghê ghớm. Nhìn Hạ, Trung nhớ đến Hàn Băng. Không hiểu sao Trung cảm thấy gương mặt kia rất giống với Hàn Băng, từng chút một. Từ ánh mắt có vẻ lạnh lùng nhưng đầy đau đớn, từ cách cười đến dáng đi, Trung đều thấy đó là Hàn Băng, một Hàn Băng đằng sau chiếc mặt nạ.

Trung thờ dài, nhìn Hạ rồi nhìn ra ngoài bầu trời kia. Mãn đêm đã ngự trị nơi đây. Và lúc này đáng lẽ ra Trung đang phải thực hiện trách nhiệm của mình:

ở một nơi nào đó, Trung sẽ đưa người ta về thế giới bên kia. Trung sẽ làm thế nếu Trung không phải ở đây giờ này. Trung cũng sẽ đi tìm Hàn Băng mặc dù chính Trung cũng không biết Hàn Băng đang ở đâu và khi gặp lại Hàn Băng, Trung sẽ nói gì.

Trung đưa mắt nhìn về phía Hạ. Cô vẫn đang ngủ, trông cô lúc này chẳng khác gì thiên thần, một thiên thần có thể khiến trái tim bất cứ chàng trai nào như Trung xáo động. Trung tiến lại gần phía Hạ. Trung nhìn Hạ trong lòng cảm thấy có điều gì đó rất xót xa. Nhìn kỹ gương mặt Hạ, Trung dường như thấy rất quen thuộc, dường như Trung đã quen Hạ rất lâu, rất lâu từ nhiều năm về trước. Trung vẫn không thể dời mắt khỏi Hạ.

- Ceo, em dậy chưa?- Bác sĩ Minh bước vào. Trung như bất động khi nghe thấy lời nói đó. Không phải Trung cảm thấy có tội lỗi khi bị người khác bắt gặp đang nhìn chăm chăm vào một người con gái mà chính bởi lời nói đó. ‘Ceo’, bác sĩ Minh chỉ gọi Hàn Băng như vậy. Không ai khác ngoài cô ấy.

- Chuyện này là sao ?- Trung đứng dậy, quay ra, ngạc nhiên hỏi. Và đến lúc này bác sĩ Minh mới thực sự nhận thức được chuyện gì vừa xảy ra. ở bất cứ đâu, khi gặp Hạ anh cũng trêu mếu gọi cái tên anh đặt riêng cho cô ‘Ceo’ . Hạ nhiều lần bảo anh không được làm vậy nhưng thành thói quen rồi anh không bỏ được. Và hôm nay, anh không nhớ rằng Trung đang ở trong phòng và anh cũng không nhớ rằng Trung chưa biết sự thật

- À, không có chuyện gì đâu mà- Bác sĩ Minh cười trừ. Lúc này, anh không biết nên làm thế nào

- Có phải cô ấy chính là Hàn Băng không ?- người Trung nóng bừng. Có cảm tưởng không khí xung quanh cũng nóng lên

- Em nghĩ sao thì tùy, anh đi đây- bác sĩ Minh lẩn tránh

- Tại sao anh lại gọi cô ấy là Ceo?- trung hỏi. Và đến lúc này, bác sĩ Minh biết rằng anh không thể giấu nổi chuyện đó. Sớm muộn gì, Trung cũng sẽ biết

- Là Ceo thì anh gọi là Ceo thôi- Bác sĩ Minh nhanh chóng ra khỏi phòng. Anh không muốn bị Trung tra hỏi nữa. Anh thừa hiểu rằng khi nghe thấy lời nói của anh, Trung sẽ tra hỏi đến cùng, tra hỏi đến khi anh nói cho Trung biết Hạ là Ceo. Anh cũng thừa biết rằng bình thường Trung rất thân thiện, vui vẻ nhưng cũng là con người một khi đã tức giận thì không có chuyện gì không dám làm. Bác sĩ Minh bước dọc hành lang, thở dài.

Trung vẫn đứng đó. Trung không thể tin vào những chuyện vừa mới xảy ra. Hạ là Hàn Băng thật ư ? Cảm giác của Trung là đúng. Trung vẫn chưa thể tiếp nhận nó.

Sau một hồi trấn tĩnh, Trung quay lại phía giường, nơi Hạ đang nằm. Trung đến bên Hạ. Đôi tay Trung nhẹ nhàng vuốt mái tóc Hạ. Trung nhìn Hạ đầy yêu thương xen lẫn một chút xót xa. Trung sờ vào gương mặt hốc hác của Hạ. Trung nắm lấy đôi bàn tay gầy gò của Hạ. Và Trung cũng nhanh chóng nhận ra vết sẹo trên tay Hạ. Đó là vết sẹo cách đây rất lâu rồi. Trung còn nhớ lần đầu tiên Trung cầm tay Hạ Trung đã cảm nhận được nó. Mọi kí ức trước kia lại ùa về. Trung thấy Hạ lần đầu tiên với nụ cười. Sau đó là sự lạnh lùng nhưng Hạ khi đó vẫn mạnh mẽ và vẫn cười với Trung. Còn Hạ bây giờ mỏng manh, yếu đuối. Trung có cảm giác chỉ cần Trung thôi để mắt đến Hạ là Hạ sẽ biến mất. Hạ sẽ không còn ở đây nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

.... Hạ thức dậy. Hạ thấy đầu mình hơi đau. Hạ chỉ nhớ lúc cửa cầu thang máy mở ra, hai người bảo vệ xuất hiện. Và sau đó Hạ không nhớ gì nữa.

Hạ cử động cánh tay thì như chạm phải bàn tay của ai đó. Hạ cố gắng gượng dậy. Hạ nhìn người đó, nhẹ nhàng rút bàn tay mình ra khỏi bàn tay của người đó. Hạ không khó để phát hiện ra gương mặt đẹp mê hồn và có phần hơi mệt mỏi kia là của Trung. Hạ nhìn Trung. Trái tim Hạ xao xuyến giống như cái ngày đầu tiên Hạ gặp Trung vậy. Trung vẫn thế.

Hạ nhìn Trung thờ dãi rồi nhìn xung quanh. Đây là bệnh viện. Hạ biết và Hạ chưa bao giờ thích bệnh viện cả. Hạ nhẹ nhàng bước xuống giường. Hạ nhìn Trung. Hạ lấy cái chăn đắp cho trung. Hạ nhìn Trung lần cuối rồi gắng hết sức bước từng bước một ra khỏi phòng, nhẹ nhàng.

Bây giờ, Hạ đã ở hành lang dài, vắng người. Hạ nhìn lên chiếc đồng hồ ở sảnh. Đồng hồ chỉ 4h sáng. Vẫn kịp. Hạ đi nhanh có cảm giác như cô đang lướt đi vậy. Tuy mới tỉnh lại nhưng Hạ vẫn có thể di chuyển một cách nhẹ nhàng. Bởi với một sát thủ địa ngục việc bị thương là điều không tránh khỏi nên trong từng ấy năm cơ thể Hạ đã được rèn luyện.

Hạ dừng lại trước căn phòng 307. Hạ mở cửa thật khẽ. Căn phòng đang im lặng. Kiên đang ngủ gục bên giường bệnh. Bà ta thì gục trên ghế với vẻ mệt mỏi và ông chồng nằm cách đó không xa. Hạ bước vào thật khẽ nhìn Tường Vi với ánh mắt ái ngại. Hạ chỉ có thể giúp Tường Vi được nhiều ấy thôi. Còn phần còn lại là của Tường Vi, Hạ không thể làm được gì. Tường Vi có tỉnh lại hay không, có thể tiếp tục cuộc sống nữa hay không cô không có quyền can dự vào như lần trước. Cách đây lâu rồi, Hạ cũng đã từng can dự vào sự sống ấy, níu kéo cho nó dài hơn nhưng cái giá cô phải trả cũng không nhỏ. Nhưng cô chấp nhận cái giá đó.

Hạ nhìn Tường Vi đầy chưa xót. Trái tim cô thắt lại. Thấy em gái mình đứng trước ranh giới của sự sống và cái chết mà hạ chẳng thể làm được gì ngoài việc đứng nhìn. Hạ thấy đau đớn. Cô không bao giờ muốn một người thân nào của cô phải rời bỏ cuộc đời nữa. Bỏ rồi Ông đã lần lượt bỏ Hạ mà đi. Hạ không muốn tận mắt chứng kiến sự ra đi của ai nữa. Hạ không muốn nữa. Bởi vì trái tim Hạ đã chai lì với sự mất mát rồi. Hạ sợ sự mất mát, nhưng Hạ cũng thừa biết rằng khi phải đối mặt với nó sẽ chỉ là một con người vô cảm và lạnh lùng thôi. Hạ sợ mình sẽ chẳng thể khóc nữa, sợ bản thân sẽ trốn chạy

khỏi sự thật.

Nước mắt lăn dài trên gương mặt Hạ. Hạ nhìn Tường Vi một lần nữa rồi bước ra khỏi phòng. Hạ thở dài. Bây giờ Hạ đã đủ sức để trở về nhà, để có thể chịu đựng tất cả.

chap 14 (tiếp)

Ánh nắng chiếu vào phòng bệnh. Trung tỉnh dậy. Chiếc chăn trên người Trung rơi xuống và chiếc giường thì trống trơn. Trung hoảng hốt đưa mắt nhìn khắp phòng với mong muốn sẽ tìm thấy Hạ. Nhưng rồi Trung thất vọng.

Trung lao nhanh ra khỏi phòng, chạy thẳng vào phòng bác sĩ Minh hoảng hốt :

- Hạ... Hạ ... cô ấy đâu rồi ?- Trung hỏi. Bác sĩ Minh bình thần quay ra trả lời
- Anh bảo em trông chừng Ceo mà kết quả em lại để Ceo trốn khỏi bệnh viện là sao ?- bác sĩ Minh với vè mặt hình sự quay ra nhìn Trung
- Em xin lỗi- Trung lí nhí. Trung vừa mới nhắm mắt lại là Hạ đã biết mất. Trung sẽ mất Hạ một lần nữa ư ?
- Anh trêu em đấy- Bác sĩ Minh phì cười- Nhìn cái mặt em kìa, có cần nghiêm trọng vậy không ? Ceo ghét bệnh viện. Con bé chẳng bao giờ chịu ngồi yên trong bệnh viện cả. Ceo về nhà rồi. Em không cần phải lo lắng như thế- Trung thở phào
- Cảm ơn anh- Trung quay đi rồi một lần nữa như tên bắn Trung chạy ra khỏi phòng.

Bác sĩ Minh đứng trên cửa sổ nhìn xuống thì thấy một chiếc xe gắn máy lao ra từ bệnh viện và bây giờ đang phóng nhanh trên đường. Anh mỉm cười. Anh cảm thấy trong lòng vui vui và nhẹ nhõm hẳn. bao lâu nay, anh đã phải giấu Trung một điều mà anh không hề muốn. Anh luôn muốn nói cho Trung biết Ceo là ai nhưng phần vì sợ chị gái của Trung cũng là người yêu cầu anh, phần vì Ceo đã dặn anh không được nói nên anh không dám. Nhưng bây giờ thì tốt rồi. Trung đã biết tất cả. Và Trung có thể thay anh chăm sóc Ceo ở trường. Trung cũng có thể mang lại cho Ceo những hạnh phúc phần nào bù đắp cho Ceo những đau khổ mà Ceo đã phải chịu đựng.

- Anh xin lỗi. anh đã nói điều đó rồi- Bác sĩ Minh gọi điện và thú tội với Yến, bạn gái anh
- What ? Anh vừa làm cái gì cơ ?- Yến hỏi lại như không tin vào những điều mình vừa nghe
- Anh đã nói với Trung Ceo chính là Hạ- Bác sĩ Minh ôn tồn
- Hạ có biết không ?- Yến đáp lại giọng lạnh tanh
- Không – Yến thở dài. Anh vội bào chữa cho tội mình vừa gây ra – Anh cũng chỉ muốn tốt cho Ceo thôi. Sớm muộn gì hai đứa cũng thành đôi mà
- Chuyện này khi nào em về, em sẽ tính sổ với anh- Yến dịu giọng
- Ok, tuân lệnh bà xã- Yến phì cười
- Anh nhớ giữ mồm giữ miệng đấy
- Em cứ tin tưởng anh. ...

Cuộc điện thoại kết thúc. Ở đầu dây bên kia, Yến mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Tại lớp học

Hạ nhìn qua cửa sổ, hướng ánh mắt ra xa về phía ngọn đồi lau. Những cây lau sậy đang đung đưa theo những con gió lạnh. Đông rồi. Và mùa đông năm nay sẽ thật lạnh.

Hạ nhìn vào lớp với ánh mắt buồn. Mấy đứa trong lớp vẫn đang buồn đura lê với nhau. Lúc này sao Hạ cảm thấy lạc lõng giữa không gian quen thuộc, Hạ cảm thấy cô đơn giữa những gương mặt thân quen. Hạ thở dài. Một tiếng thở dài khó nhọc.

Hạ buồn. Hạ đau đốn. Hạ cảm thấy trống trải. Và bỗng nhiên Hạ thấy cuộc đời này thật vô nghĩa. Suốt những năm qua, Hạ sống và lao vào công việc

chỉ vì Kiên, vì Hạ còn có một đứa em phải chăm sóc, bao bọc. Nhưng bây giờ, khi Hạ biết mình chính là chị ruột của Kiên và Tường Vi, Hạ cảm thấy có gì đó xáo động, có gì đó mất mát.

‘Chỉ có biết là chị ruột của em có thể sẽ chết không?’. Lời nói đó của Kiên vẫn vang vọng bên tai Hạ. Hạ không trách Kiên. Hạ không đủ lý do và quyền hạn để trách Kiên. Có trách chỉ trách Hạ đã quá ích kỉ mà thôi. Chỉ vì lòng tham của Hạ mà Hạ đã giấu Kiên, chỉ vì không muốn Kiên rời khỏi nhà mà Hạ đã không nói. Hạ thật quá ích kỉ...

Hạ không trách Kiên. Nhưng Hạ trách mình và trách bà ta, người phụ nữ đã sinh ra Hạ. Hạ trách ta sao lại bỏ rơi Hạ. Hạ trách bà ta sao lại giấu Hạ lâu đến thế. Hạ ghét bà ta và cả người đàn ông đó. Hạ muốn biết lý do tại sao bà ta phải làm như vậy. Hạ muốn biết.

- Nè, cô nương sao lại thần thờ vậy? - Mai vỗ nhẹ vào vai Hạ. Hạ giật mình, vội quay ra cười

- Có chuyện gì đâu

- Bà không giấu nổi tui đâu. Bao nhiêu năm chơi với bà liệu tôi lại không biết khi nào bà có chuyện khi nào không sao – Hạ im lặng – Tui có bắt bà kể đâu mà sợ nhưng có gì buồn cứ khóc đi cho nhẹ nợ

- Cảm ơn bà

- Tui có làm được gì đâu mà cảm ơn- Mai cười và Hạ cũng cười.

Suốt những năm qua, Mai luôn ở bên Hạ. Dù Hạ không nói ra nhưng Mai luôn hiểu Hạ đang nghĩ gì. Và điều quan trọng là Mai luôn tin hạ dù có bất cứ chuyện gì xảy ra.

- Bà một vừa hai phải thôi. Nói thế mà nghe được à? – Dòng suy nghĩ của Hạ bị cắt đứt bởi tiếng ồn

- Tui có làm gì đâu. Tui mất tiền thì tui nói tui mất tiền. Bộ tui nói bà ăn cắp à? – Loan lớn tiếng

- Bà không nói thế nhưng bà nghĩ thế. Bà tưởng tui bị thiếu năng trí tuệ không hiểu bà ám chỉ ai – My cũng không kém phần

- Ai có tật người đó giật mình thôi

- Bà thử nói lại xem nào? - My bắt đầu mất bình tĩnh

- Hai bà có thôi ngay đi không. Có mỗi việc mất tiền mà làm âm ỉ hết cả lên- Nga lên tiếng

- Bà có phải là người mất tiền đâu mà lại nói như thế. Nếu như đặt vào địa vị của bà thì bà có chịu ngồi yên không? - Loan cãi

- Bà muốn tui thôi cũng được nhưng bảo người ta xin lỗi tui trước đi – My nói

- Xin lỗi? Bà nằm mơ đấy hả? Còn khuya nha, tui không nói bà nên chẳng việc gì tui phải xin lỗi cả

- Bà...bà...- My tiến về phía Loan. Thấy không ổn, mọi người túm vào can

- Hai bà làm gì thế? Có gì ngồi xuống nói chuyện sao phải động thủ như thế?

- Bảo nó xin lỗi đi – My hét lên

- Nằm mơ đi- Loan nói- Mấy bà buông tui ra để tui cho con nhỏ đó một trận

- Cứ thử xem mèo nào cắn mỉu nào. Đồ tròng rỗng kêu to- My hét

- Bà bảo ai thùng rỗng kêu to đấy hả? Đúng là cái đồ ăn cắp còn đòi la làng

- Chưa biết đâu nha. Cái đồ vắt cổ chà ra mỡ, lúc nào cũng khư khư giữ tiền mất tiền cũng đáng

- Còn hơn bà. Cái đồ ném tiền qua cửa sổ, vung tay quá trán. Cái gì mà tao không có khái niệm tiền lẻ chứ. Đồ sĩ diện cần thận bệnh sĩ chết trước bệnh tim đấy

- Bà hơn ai đâu mà nói

- Bà...

- Tui thì sao? Có giỏi bà lại đây

- Xem ai sợ ai

- Tui sợ bà chắc....

- Dừng lại – Một tiếng hét kinh thiên động địa. Đó là Kim, lớp trưởng. Trong lớp, không ai không sợ Kim cả- Có thời ngay đi không hả ? Muốn nghe **** thì mới tỉnh ngộ à ?- My và Loan dừng lại. Chúng nó khép nép

- Xin lỗi anh Kim- chúng nó đồng thanh nói. Cùng chung chí hướng chính là đây. Mọi người cũng nhanh chóng về chỗ. My và Loan tuy không **** nhau nữa nhưng trao nhau những ánh mắt hình viên đạn.

Hạ cũng đã trở về chỗ. Hạ thờ dài. Bây giờ, mọi chuyện với Hạ đã đủ rắc rối rồi, vậy mà còn chuyện này....

chap 15 (tiếp)

Giờ ra chơi, ở một góc hành lang khuất, Kiên đang nói chuyện với Hạ

- Tại sao chị lại làm vậy ?- Kiên hỏi lại câu hỏi hôm qua. Kiên cần biết đáp án. Kiên cần biết lý do cho những hành động ấy

- Chị xin lỗi- Hạ cúi đầu

- Tại sao chị không nói cho em biết ? Mà còn nữa tại sao chị ra khỏi nhà ? Cả những khung ảnh chị em mình chụp chung đâu cả rồi ?- Kiên nhìn thẳng vào mắt Hạ. Hạ cười nhẹ

- À, chị có chút việc. Mà em không cần phải lo đâu. Chị nghĩ rằng em cũng cần một không gian để trấn tĩnh lại sau những chuyện vừa qua- Hạ cười

- Tại sao chị phải làm như vậy ?

- Chị xin lỗi – Hạ nói. Kiên ôm Hạ

- Chị ngốc, em có bảo chị làm vậy đâu- Kiên tự trách mình. Bao lâu nay, cậu là một thằng con trai mà chỉ biết học, chỉ ăn bám vào chị gái. Cậu đẩy mọi trách nhiệm cho chị. Cậu đã khiến chị mình phải khổ sở, phải chăm sóc cậu. Khi bố mất, cậu chỉ biết khóc mà thôi, chẳng làm gì được cả. Cậu là gánh nặng cho Hạ, là món nợ của Hạ

- Em trai ngốc – Hạ đẩy Kiên ra và xoa đầu Kiên. Hạ cười rồi nhanh chóng quay đi.

Những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt Hạ. Buồn, đau đớn, mệt mỏi. Hạ muốn quên tất cả những gì đã xảy ra. Hạ muốn tất cả trở về như trước đây...

Kiên đứng đó nhìn theo bóng dáng của người chị thân yêu. Dáng người nhỏ bé ấy đã bao bọc cậu bấy lâu nay, đã chăm sóc cậu bấy lâu nay. Chị không phải là chị ruột của Kiên. Nhưng sao chị lại làm tất cả vì Kiên. Chị đã hy sinh cho Kiên quá nhiều...

Trung đứng sững lại trên cầu thang. Trung đã chứng kiến toàn bộ. Trung cảm thấy trái tim mình đang nhói đau. Trung nhìn theo Hạ với ánh mắt buồn man mác. Hạ đi khuất, Trung lẳng lặng bước xuống cầu thang trong lòng Trung một dấu chấm hỏi đang hiện ra. Nhưng Trung tin Hạ, Trung tin vào tình yêu của mình. Chỉ cần Trung còn yêu Hạ. Chỉ vậy thôi

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

....Tại bệnh viện.

Bà Hoa đang ngồi trên ghế, đôi mắt vẫn hướng về đứa con gái nhỏ của mình. Tường Vi vẫn chưa tỉnh. Bà không có cách nào để giúp con cả. Đứa con gái của bà nằm kia như chìm sâu vào giấc ngủ còn bà ngồi đây bất lực. Bà chẳng thể làm gì cũng chẳng thay đổi được gì. Bà ước mình có thể chịu mọi nỗi đau cho con gái bà và người nằm kia là bà.

Nhìn Tường Vi bà nhớ đến Hạ, một đứa con gái khác của bà. Lúc sinh ra Hạ bà vui mừng rồi lo lắng cuối cùng đau đớn. Hạ không khóc, bà chẳng thể làm gì. Bà không thể đưa Hạ cho mẹ chồng. Bà không muốn nỗi đau trong lòng bà bị giày vò thêm. Và bà cho Hạ đi. Đến bây giờ, bà vẫn chưa bao giờ hối hận về quyết định đó. Ngày đó và bây giờ bà phải làm tất cả để có thể được ở bên người mình yêu chứ không phải là người cha của Hạ. Bà ghét cay ghét đắng người đàn ông đó. Bà đã ước mình có thể chết đi, chết đi để không bao giờ thuộc về người đàn ông đó. Nhưng rồi cuộc bà đã phải chấp nhận số phận, hy sinh tuổi xuân của mình bên người chồng mà không có lấy một giây phút hạnh phúc. Và bây giờ, khi nhìn thấy hạ bà chỉ thấy lòng bà đau đớn. Mọi cảm giác nhục nhã, ê chề của ngày xưa lại trở về. Bao nhiêu ngày tháng khổ sở của bà ở căn nhà ấy như hiện rõ mồn một. Bà ghét Hạ vì Hạ giống người đàn ông đó. Bà cũng ghét cả Kiên, đứa con trai duy nhất của bà. Vì nhìn Kiên, bà cảm thấy có lỗi với chồng bà bây giờ. Bà không thể sinh cho ông, người bà yêu một đứa con, một đứa con trai, điều mà bà từng ước mong khi hai người còn yêu nhau. Vậy mà bà lại sinh cho người đàn ông đó không phải một mà ba đứa con và trong đó có một đứa là con trai. Ước mơ của bà về một căn nhà hạnh phúc với người mình yêu đã bị người đàn ông đó phá vỡ. Và mỗi lần nhìn thẳng vào mắt người mình yêu bà chỉ cảm thấy có tội.

chap 16 (tiếp)

Ông Lam mở cửa phòng bệnh, thấy vợ mình đang ngồi bên cạnh đứa con gái. Ông thấy buồn. Ông nhẹ nhàng khép cửa lại và bước ra. Cuộc đời bà thật khổ. Ông thờ dài. Ông thấy thương và yêu bà nhiều hơn. Ông có thể hiểu được cảm giác của bà bây giờ, hiểu tại sao bà lại bỏ mặc chính con gái mình. Ông hiểu và không trách bà. Chưa bao giờ ông trách bà cả.

Ông chỉ hận người anh trai song sinh của mình. Ông Lâm, bố đẻ của Hạ và Tường Vi. Anh trai ông đã cướp lấy người phụ nữ ông yêu. Ông hận và căm ghét anh trai mình. Chính ông Lâm đã đẩy ông vào hố sâu của sự đau đớn và tuyệt vọng. Ông tìm mọi cách ngăn cản cuộc hôn nhân giữa anh trai và người mình yêu. Nhưng rốt cuộc ông không cứu được người mình yêu. Ông bỏ đi rất xa và thay đổi gương mặt của mình.

Anh trai ông giờ đã không còn trên thế giới này nữa. Nhưng ông Lâm đã gây ra quá nhiều nỗi đau cho bà, người ông yêu. Dù bây giờ, ông có thể cho bà cuộc sống hạnh phúc nhưng những vết thương trong lòng bà thì không bao giờ có thể lành lại. Ông không muốn bắt kì ai, đặc biệt là Hạ làm tổn thương bà thêm nữa. Hạ rất giống bà thời trẻ, xinh đẹp thông minh. Nhưng tính cách của Hạ lại là của ông Lâm. Ông không muốn bà cảm thấy đau đớn nữa, không muốn những vết thương của bà lại nhói lên mỗi lần gặp Hạ. Ngay bản thân ông cũng ghét Hạ. Vì nhìn Hạ ông phải đối mặt với sự thật rằng bà đã từng thuộc về ông Lâm và Hạ là kết quả của điều ấy. Ông không muốn....

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

.... ở nghĩa trang

Nắng chiều vàng, những tia nắng yếu ớt còn sót lại của một mùa thu đã qua từ lâu. Hạ bước đi trên con đường dài. Hạ dừng lại ở một ngôi mộ. Đó là mộ của ông. Hạ ngồi xuống, không nói gì. Hạ không có gì để nói mà cũng không biết nói gì. Hạ quá mệt mỏi rồi. Hạ muốn có thể đi thật xa và vứt bỏ tất cả. Nhưng Hạ biết mình không thể. Vì vậy, Hạ đến thăm Ông. Trước kia và bây giờ cũng vậy, Ông luôn là người lắng nghe và khuyên Hạ mọi điều. Ông như người thân của Hạ vậy. Không có Ông, Hạ đã không biết phải làm gì khi bế tắc. Không có Ông, Hạ không có ngày hôm nay.

Chiều, một chiều buồn. Ở nghĩa trang, một bản nhạc du dương buồn nhưng vô cùng hấp dẫn vang vọng khắp không gian. Bản nhạc ấy theo gió bay xa, bay xa lay động gió, mây và cả cỏ cây. Ánh nắng mặt trời nhạt dần, nhạt dần đọng lại trên cây tiêu phát ra bản nhạc ấy. Có một cô gái ngồi đang ngồi lặng yên bên nấm mộ xanh cỏ. Có một cô gái đang khóc

chap 17 (tiếp)

.... Bác sĩ Minh bước vào phòng làm việc của mình thì thấy hai cái va li nhỏ và Hạ đang đứng cạnh cửa sổ nhìn ra xa

- Ceo, 7h tối rồi. Sao em lại ở đây giờ này ? Mà những chiếc va li này là sao ?- Bác sĩ Minh ngạc nhiên
- Tường Vi khá hơn chưa ?- Hạ quay lại với gương mặt buồn và ảo não
- Con bé vẫn chưa tỉnh – Bác sĩ Minh nhanh chóng ngồi xuống bàn làm việc- Mà em còn chưa trả lời câu hỏi của anh
- Cho em để nhờ mấy thứ này và ở tạm đây nha. Nếu anh thấy phiền thì em sẽ đi khỏi đây ngay
- Anh thì không sao. Nhưng em có nhà mà....
- Cảm ơn anh- Chưa đợi bác sĩ Minh nói hết câu, Hạ đã đi ra ngoài. Cánh cửa phòng khép lại để lại bác sĩ Minh với một câu hỏi lớn trong đầu.

Hạ đến phòng bệnh của Tường Vi. Tường Vi không có ở đây. Không một ai có mặt ở đây cả. Hạ như linh cảm thấy điều gì đó không lành. Hạ lao đến phòng cấp cứu. Phòng cấp cứu sáng đèn.

Bác sĩ Minh cũng vội vã đến phòng cấp cứu

- Đã có chuyện gì xảy ra vậy ?- Anh hỏi vội cô y tá trên đường đến phòng cấp cứu
- Bệnh nhân phòng 307 : Nguyễn Tường Vi tự tử - Cô y tá đáp
- Tự tử ? Cô ấy còn chưa tỉnh cơ mà ?
- Dạ em cũng không rõ. Nhưng nếu không phải cô ấy làm thì chẳng nhẽ y tá làm ă ? Khi bố mẹ cô ấy vừa ra khỏi phòng bệnh, chỉ có một y tá vào kiểm tra thôi mà

- Là nhĩ. Thế đã báo cho người nhà bệnh nhân chưa ?

- Dạ, em báo rồi nhưng em sợ cô ấy sẽ không qua nổi. Cô ấy mất nhiều máu quá mà bệnh viện chúng ta thì không còn- Bác sĩ Minh đến trước cửa phòng cấp cứu thì thấy Hạ đang ở đó. Sắc mặt Hạ tái nhợt

- Anh, có phải Tường Vi ở trong đó không ?- Hạ vội vã hỏi

- Ừm, anh cũng chưa rõ tình hình như thế nào. Nhưng nghe nói cô ấy tự tử và đang cần truyền máu

- Tự tử ?- Hạ ngăn người- Tường Vi còn chưa tỉnh

- Chuyện đó để sau đi bây giờ anh phải vào xem sao đã - Anh đang định đi thì Hạ nắm lấy tay anh

- Tường Vi cần máu phải không ? Em sẽ cho cô ấy- Anh ngạc nhiên

- Ceo, em có biết em đang nói gì không ? Sức khỏe em không cho phép

- Em xin anh. ...

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Trong phòng cấp cứu, Hạ đang truyền máu cho Tường Vi. Tình hình khẩn cấp lắm rồi. Kiên không có ở đây. Mà dù có ở đây thì Kiên cũng không được phép cho máu vì hôm trước Kiên đã truyền rồi. Hơn thế nữa, Hạ không thể bỏ mặc sự sống chết của em gái mình được. Sao Hạ có thể.

Trung Nam lại một lần nữa xuất hiện trong phòng mổ. gương mặt Hạ biến sắc. Hạ cố gắng dùng sức mạnh của mình để ngăn cản Trung Nam lại gần Tường Vi. Nhưng cùng lúc đó những âm thanh vang vọng trong không gian mà chỉ Hạ có thể nghe thấy: Hàn Băng, cháu không được phép làm thế. Một lần can thiệp vào sự sống của người khác, cháu đã phải trả giá rồi. nếu lần này cháu tiếp tục can thiệp thì không chỉ cháu mà cả người đó cũng phải gánh chịu những hậu quả tồi tệ. Đó sẽ là một cuộc sống bị quyền rũa với người được kéo dài sự sống. Cháu hãy nhớ lấy. ...

Nghề nào cũng có luật của nó. Sát thủ địa ngục cũng vậy. Sát thủ địa ngục có quyền lực, sức mạnh nhưng cũng phải tuân thủ những quy định hết sức khắt khe. Không ai có thể làm trái. Nếu từ thân làm trái luật thì cái giá phải trả chỉ là cái chết. Còn sát thủ địa ngục thì cái giá ấy lớn hơn và nặng nề hơn rất nhiều. Một linh hồn sẽ bị bán cho quỷ dữ, một con người sẽ chỉ còn là tro bụi. Và kinh khủng hơn thế, người liên quan đến việc vi phạm của sát thủ địa ngục sẽ phải chịu sự trừng phạt của tất cả mọi sinh linh trên thế gian, phải chịu nỗi khổ gấp hàng vạn lần so với người thường.

Hạ muốn cứu Tường Vi. Nhưng Hạ cũng không thể để Tường Vi phải chịu cuộc sống như thế. Hạ biết làm thế nào bây giờ ? Nhìn đứa em gái ruột chết trước mặt mình ư ? Hay cứu sống nó để rồi khiến nó bị gầy vò và đau đớn suốt cả phần đời còn lại ? Hạ không thể làm như thế. Tường Vi ơi, cố gắng lên. Chị xin lỗi. Chị chẳng thể làm gì cho em cả.

Hạ lại khóc. Bác sĩ Minh nhìn thấy những giọt nước mắt ấy mà ái ngại cho đứa em gái nhỏ của mình. Trung Nam cũng bắt đầu để ý đến Hạ. Đó chẳng phải là người mà Trung nhớ cậu tìm hiểu sao ? Trung Nam hơi bất ngờ và có cảm giác gì đó rất kì lạ, rất mơ hồ, dường như người con gái kia có thể nhìn thấy cậu, dường như cô ấy biết cậu là ai và tại sao có mặt ở đây, dường như....

chap 18 (tiếp)

Một lần nữa, chiếc máy vang lên những âm thanh kì lạ. Tường Vi sống rồi. Trung Nam biến mất. Bác sĩ Minh thở phào.

Tường Vi được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu. Bà Hoa và ông Lam đang hết sức lo lắng. Kiên cũng ở đó. Hạ bước ra, nhìn ông ta với ánh mắt căm giận

- Tuy Tường Vi không phải là con gái ông nhưng xin ông hãy chăm sóc con bé cẩn thận. Nếu chuyện ngày hôm nay xảy ra một lần nữa, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho ông và cả bà ta nữa – Hạ lạnh lùng nói

- Chuyện đó không cần cô dạy – Ông ta tức tối. Hạ cũng chẳng thèm đáp trả. Hạ đi thẳng.

Hạ vào thang máy, rút điện thoại ra gọi

- Đã điều tra xong chưa ?- Hạ hỏi

- Dạ xong rồi. Cô ta là Lương Khánh My còn cậu ta là Nguyễn Mạnh Quang- đầu bên kia trả lời

- Bây giờ họ đang ở đâu ? Có phải chính hai người đó gây ra vụ tối nay không?

- Dạ, đúng ạ. Họ đang ở ngoại ô....- Hạ cúp máy, nở một nụ cười đầy bí hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Ở ngoại ô

Khung cảnh lúc này thật đẹp. Trên bầu trời, ánh trăng và những vì tinh tú như dát bạc cả con đường. Gió nhẹ, gợi cái cảm giác se se lạnh đầu mùa đông. Những ngọn lau hai ven đường và những tán cây cổ thụ đứng đưa theo theo gió.

Trên con đường vắng, một đôi nam nữ đang tình tứ bên nhau. Họ khoác trên mình những bộ đồng phục nhưng không ngại ngần trao nhau những cử chỉ tình tứ thân mật trên đường. Nhưng trên một cành cây, có một đôi mắt sắc lạnh đang chăm chú theo dõi hai người đó.

Chợt, Hạ mỉm cười. Trong đau đớn và hận thù như cách đây 3 năm về trước, cô lờ cây tiêu ra khỏi. Một bản nhạc du dương vang lên. Bản nhạc hòa theo gió, gió len vào lá. Tiếng gió thổi nhẹ giờ đã rít mạnh trên những cành cây. Lá hòa âm vào gió, gió hòa tiếng vào khúc tiêu. Tất cả tạo nên một âm thanh rùng rợn đến kinh người. Không chỉ vậy, âm thanh đó còn khiến cho những cây lau ven đường như sóng dậy. Chúng nói chuyện với nhau, thì thầm với nhau bằng ngôn ngữ riêng. Khung cảnh thơ mộng giờ biến thành một khung cảnh rùng rợn. Đôi trai gái bắt đầu hoảng sợ. Những âm thanh của ngoại cảnh đã tác động không nhỏ vào dây thần kinh của họ.

Tiếng tiêu vi vu trong gió. Gió hòa vào tiếng tiêu tạo thành bàn tay vô hình đang đánh một chiếc đàn mà dây đàn chính là dây thần kinh của đôi trai gái kia. Thật đáng sợ. Đôi trai gái bắt đầu hoảng loạn và sợ hãi tột cùng. Còn đôi mắt của Hạ đỏ ngầu, đáng sợ. Người cô run lên nhưng gương mặt thì lại vô cùng sắc lạnh. Chỉ một chút nữa thôi. Một chút nữa thôi. Hai người kia sẽ phải cảm nhận được những đau đớn mà họ đã gây ra cho Tường Vi.

Chợt, tiếng chuông điện thoại rung lên. Hạ ngừng thổi tiêu. Hai người kia đã ngắt từ bao giờ. Nhưng trong đầu họ những cơn ác mộng còn khủng khiếp hơn. Hạ mở điện thoại ra. Đó là tín hiệu cần sự trợ giúp của tử thần. Mà người đó chính là Trung (Tuy nghi phép dài hạn nhưng Hạ vẫn giúp những tử thần khi gặp nạn. Mỗi tử thần có một tín hiệu riêng nên Hạ có thể biết đó là Trung). Gương mặt Hạ một lần nữa biến sắc. Đôi mắt đỏ ngầu dịu dần và biến mất trả lại cho cô một đôi mắt đen láy, buồn và đau đớn. Hạ nhảy xuống khỏi cành cây nhìn hai con người đang ngắt trên con đường vắng. Gió bắt đầu trở lại như bình thường, nhẹ nhàng. Mọi việc trở lại như quý đạo vốn có. May mắn cho hai người đấy. Hạ nhếch mép rồi bỏ đi.

chap 19 (tiếp)

Hạ bắt đầu chạy, chạy rất nhanh. Trung trong trái tim Hạ cũng chiếm một vị trí rất quan trọng. Hạ không bao giờ muốn Trung xảy ra chuyện gì. Không bao giờ.

Đột nhiên Hạ ngã xuống. Do quá vội vàng, cô đã vấp phải hòn đá và ngã một cách đau đớn xuống mặt đất. Hạ ngồi trên đường phát hiện ra đầu gối của mình đã rách. Đúng lúc đó một thứ ánh sáng chiếu thẳng vào mắt Hạ. Và một âm thanh kinh khủng đang vang lên. Một chiếc xe ô tô tải với vận tốc lớn đang lao đến phía Hạ. Hạ ngồi đó, lặng yên nhìn chiếc xe. Cô sẽ chết ?....

.... Mây đen bắt đầu kéo tới. Mặt trăng và những vì tinh tú biến mất. Trung đứng yên lặng đợi Hạ. Cô vẫn chưa đến. Trong lòng Trung có chút gì buồn. Hơn một tiếng rồi. Chẳng nhẽ đã có chuyện gì xảy ra. Không... sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Phải chăng chỉ là cô ấy lơ Trung đi thôi. Trung buồn.

Mưa bắt đầu rơi. Những giọt mưa nặng dần , nặng dần như nỗi đau của ai đó đang nghẹn ngào, như nỗi sợ của ai đó. Mưa buồn.

chap 19 (tiếp)

Bây giờ Trung đang đứng trước cửa của một quán tạp hóa. Mưa vẫn không có dấu hiệu ngừng. Trung buồn. Trung nhìn vô định vào màn mưa.

Một cô gái cũng chạy đến đứng trước cửa tạp hóa. Cô nhẹ nhàng tiến lại gần phía Trung và hỏi

- Xin lỗi, anh có thấy...- Cô gái chưa kịp nói hết câu thì Trung quay lại. Đứng trước mặt Trung lúc bấy giờ là Hạ. Hạ ướt nhẹp như chuột lột. Gương mặt nhợt nhạt nhưng vẫn đẹp đến mê hồn. Những giọt nước mưa từ trên tóc cô chảy xuống gương mặt thánh thiện, thanh cao với làn da mịn màng

- Cuối cùng em đã đến- Trung cười. Còn Hạ đứng đó ngây người nhìn Trung. Trung tiến lại gần Hạ hơn. Nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn ngọt ngào. Nước mắt lăn nhẹ trên gương mặt của Hạ và của Trung. Chúng hòa vào nhau. Một cảm giác ngọt ngào và đắng cay. Giây phút đó, cả hai người đều quên đi tất cả. Quên đi những nỗi đau và cả những chuyện đã xảy ra. Nụ hôn kết thúc

- Xin lỗi- Hạ lạnh lùng quay đi như cố giấu gương mặt đang ửng đỏ của mình- Anh không sao... ? Em phải đi rồi- Hạ nói và toan chạy vào màn mưa vô định

- Anh không cho phép- Trung ôm chặt Hạ từ đằng sau- Sao em cứ lẩn tránh anh vậy ? Sao lúc nào em cũng biến anh thành thằng ngốc vậy ? Tại sao ?-

Trung hét lên. Hạ im lặng- Tại sao vậy hả Hàn Băng ?

- Xin lỗi anh nhầm người rồi- Nước mắt Hạ rơi

- Em không chịu thừa nhận. Được thôi. Anh yêu Hạ, yêu người con gái đang ở trong vòng tay của anh. Em hài lòng chưa ?

- Xin lỗi- Hạ nghẹn ngào. Bất ngờ, Trung quay người Hạ lại. Nhanh đến mức mà Hạ không kịp nhận ra. Một lần nữa Trung hôn lên đôi môi của Hạ. Nhưng nụ hôn lần này mãnh liệt và ngọt ngào hơn. Một lúc lâu sau Trung mới buông Hạ ra

- Anh không cần biết em là Hàn Băng hay Hạ. Anh chỉ biết một điều anh yêu em. Chỉ vậy thôi- Hạ nhìn vào đôi mắt đó. Một đôi mắt đầy cương quyết và xa xăm là một nỗi buồn vô tận. Hạ lặng im. Hạ không biết phải nói gì. Hạ yêu Trung nhưng Hạ sợ, sợ mình sẽ không mang lại hạnh phúc cho Trung. Hạ sợ làm cả hai tổn thương.

Trung như cảm nhận được điều gì đó. Trung ôm Hạ thật chặt. Một cảm giác ấm áp len lỏi trong trái tim của hai người.

Mưa, mưa thật buồn và thật lạnh. Nhưng có một vòng tay đã khiến hai trái tim đang ấm áp lên.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

.... Giờ Trung và Hạ đang ngồi trên chiếc ô tô riêng của Trung. Người tài xế sau một cuộc gọi của Trung đã có mặt. Và Trung nằng nặc đòi đưa Hạ về. Hạ không nói gì vì cô đã cảm nhận được điều gì đó sắp đến. Suốt đường đi, Hạ không nhìn vào mắt Trung. Đôi mắt Hạ lúc nào cũng hướng ra ngoài. Mưa, mưa mang đến cho Hạ một cảm giác đau đớn và mệt mỏi. Người Hạ run lên vì rét, vì cảm giác nhói đau mặc dù Hạ đang khoác trên mình chiếc áo của Trung. Hạ không muốn Trung biết, không muốn Trung lo lắng

- Đầu gối em làm sao thế này ?- Trung vội vàng hỏi khi phát hiện ra vết thương của Hạ. Hạ lặng im không nói gì. Hạ quá đau đớn. Cô cắn chặt môi khiến nó như sắp sửa bật máu ra. Nước mắt Hạ lăn dài trên gương mặt. Hạ không biết làm gì ngoài việc để mặc nước mắt rơi

- Anh Khoa, dừng xe hộ em với- Thấy Hạ im lặng, Trung quyết định làm theo ý mình. Chiếc xe dừng lại- Anh cho em xuống đây một chút- Nói rồi Trung quay lại phía Hạ- Em đợi anh một chút nha- Trung vừa dứt lời thì vội vã lao ra khỏi xe, chạy vào màn mưa.

Hạ đau đớn quá. Hạ không chịu nổi nữa rồi. Hạ ngã xuống băng ghế sau. Đôi mắt đỏ hoe. Giọt nước mắt rơi ra từ khóe mi. Hạ lịm đi trong đau đớn.

Trung mỉm cười rồi nhanh chóng trở lại xe. Nhưng khi bước vào trong xe, Trung hốt hoảng khi thấy Hạ đang nằm bất tỉnh. Người Hạ run lên và nóng ran. Trung ôm Hạ vào lòng. Cảm giác nhói đau lại một lần nữa xuất hiện.

Mưa. Mưa bao giờ cũng buồn và đau đớn. Mưa vô tình, mưa lạnh lẽo.... mưa....sao mưa cứ rơi vậy ?....

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Trung đứng bên cạnh cửa sổ. Ánh mắt xa xăm nhìn vào màn mưa. Buồn, đau đớn ? Trung quay lại nhìn Hạ. Hạ đang nằm trên giường. Gương mặt đẹp như một thiên thần.

.... Trước đó 30 phút

- Hạ sao rồi hả anh ?- Trung hốt hoảng hỏi bác sĩ Minh. Khi nghe tin Hạ ngã, bác sĩ Minh đã nhanh chóng đến nhà Trung đồng thời anh cũng mang theo hai chiếc va li của Hạ

- Ceo, ổn rồi. Nhưng có lẽ chưa bình phục ngay được, phải cần rất nhiều thời gian- Bác sĩ Minh thở dài

- Anh nói rõ ra đi ?- Trung lo lắng

- Thực chất vết thương ở vai trái của Ceo nhìn từ bên ngoài đã hoàn toàn bình phục. Trong thời gian Ceo hôn mê, cơ thể Ceo đã vô thức dùng nội công

để chữa trị vết thương. Ceo khỏi nhưng hậu quả để lại rất lớn vì lúc đó cơ thể Ceo chưa bình phục thậm chí còn là rất yếu. Nên bây giờ, mỗi khi trời mưa, dùng nội công quá nhiều trong khi tình trạng sức khỏe không cho phép thì Ceo sẽ rơi vào trạng thái hôn mê. Và phải mất rất lâu mới có thể hồi phục lại như ban đầu

- Trời mưa sao ?- Trung hơi ngạc nhiên

- Trời mưa sẽ khiến vai trái của Ceo đau và tê buốt. Nhưng không khiến Ceo rơi vào trạng thái hôn mê. Anh đoán rằng trước đó Ceo đã dùng nội công. Thêm nữa cơ thể Ceo chưa bình phục hẳn sau lần dùng nội công trước

- Dùng nội công ? Cô ấy đang nghĩ phép mà

- Đúng vậy. Lần trước cái đêm anh gọi em đến bệnh viện, Ceo đã dùng nội công để bảo vệ một cô bé trước Trung Nam. Và có vẻ trước đó con bé đã phải chịu một cú sốc về tình cảm nên cơ thể mới suy nhược thế

- Em cảm ơn anh

- Không có gì. Anh nghĩ những chuyện này tuy Ceo giấu em nhưng em cần biết. Chăm sóc Ceo cẩn thận nha. Anh về đây. Mai anh lại đến- bác sĩ Minh ra khỏi phòng...

.... Trung đến bên cạnh Hạ, nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay Hạ. Hạ giấu Trung quá nhiều thứ. Sao Hạ không chia sẻ những điều đó với Trung ? Sao Hạ phải một mình gánh chịu tất cả. Trung thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Mưa vẫn cứ rơi. Người Hạ run lên. Thân hình bé nhỏ trước mặt Trung đang đau đớn. Trung không thể đứng đó nhìn Hạ như thế được. Trung nằm lên giường, ôm Hạ vào lòng. Thân hình bé nhỏ vẫn đang run lập cập. Trán Hạ nóng bừng nhưng người cô lại thật lạnh. Trung khóc và ôm chặt Hạ hơn. Điều duy nhất cậu có thể làm được bây giờ là truyền cho cô hơi ấm của trái tim mình. Từ nay, Trung sẽ luôn bên cạnh cô. Trung sẽ không để cô tuyệt vọng tay mình một lần nữa.

Sau cơn mưa, trời lại sáng. Những tia nắng ấm áp chiếu qua khung cửa sổ. Trung tỉnh dậy. Trung nhìn thấy Hạ đang ngon giấc trong vòng tay của mình thì cười nhẹ. Hạ không còn sốt nữa. Giường mặt bây giờ cũng đỡ nhột nhột hơn. Tối qua, Trung đã ngủ quên từ lúc nào. Chăm người bệnh mà lại thế đấy ? Ôm người bệnh rồi ngủ quên luôn. Trung cười, một nụ cười ấm áp

- Thừa cậu chủ, cậu Trung Nam đến- quản gia mở cửa phòng thông báo. Trung chưa kịp ngồi dậy nói gì thì Trung Nam đã xông thẳng vào phòng. Và tất nhiên Trung Nam nhìn thấy khung cảnh vô cùng lãng mạn : Trung và Hạ đang ôm nhau nằm trên giường. Hơn thế nữa Hạ còn đang ngủ rất ngon lành

- Nè, chuyện này là sao ?- Trung Nam hét lớn

- Nói nhỏ chút đi- Trung cầu nhàu. Nhanh chóng Trung ra khỏi giường. Trung đứng dậy, nhìn Hạ âu yếm rồi hôn nhẹ lên trán Hạ

- Ô, bạn Trung của chúng ta đã làm chuyện ấy rồi cơ đấy. Thật không ngờ, một người chung tình như bạn lại có lúc giờ trò trêu hoa ghẹo nguyệt- Trung Nam đùa cợt

- Có thôi ngay đi không hả ?- Trung tức giận. Trung Nam biết mình đã động nhảm vào tổ ong nên im bặt. Mọi lần, trêu Trung có thấy sao đâu. Nhưng hôm nay chắc thằng bé ăn nhầm phải cái gì rồi- Tao sẽ giải thích chuyện này sau – Trung cảm thấy mình đã nổi giận vô cớ nên bắt đầu dịu giọng

- Bao giờ cô ấy tỉnh thì gọi điện cho tôi ngay lập tức, nghe chưa ?- Trung quay ra nói với người quản gia

- Vâng ạ. Cậu chủ cứ yên tâm- Trung toan cất bước ra định ra khỏi phòng. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, Trung quay người lại

- Chiều nay, anh Minh sẽ đến khám cho cô ấy. bác nhớ dặn người làm phải tuyệt đối tuân thủ những điều anh ấy dặn

- Tôi nhớ rồi. Cậu chủ cứ yên tâm- Nói rồi, Trung ra khỏi phòng. Trung Nam cũng nhanh chóng đi theo.

Trong lúc đợi Trung thay quần áo ở phòng bên cạnh vì phòng Trung đã bị Hạ chiếm, Trung Nam ngồi dưới bàn ăn chờ và hỏi chuyện người quản gia

- Chuyện cô gái ở trên phòng Trung là thế nào vậy ?- Trung Nam hỏi khi đang nhâm nhi tách trà

- Xin lỗi cậu đây là việc riêng của cậu chủ tôi không được phép nói

- Tôi là bạn cậu ấy
- Xin lỗi cậu- Nói rồi người quản gia quay đi.
- Thật là...- Nam hơi tức nhưng cậu cũng không thể làm gì được.

Hôm nay, Trung không đi mô tô như mọi khi. Cậu ngồi trên chiếc ô tô riêng của mình bên cạnh là Trung Nam. Không khí trong ô tô thật ngột ngạt. Từ khi vào xe, Trung không nói lấy một tiếng nào. gương mặt đắm chiều suy nghĩ và có thoáng nét buồn, mệt mỏi. Trung Nam cũng không tiện hỏi. Cậu thừa biết rằng những lúc như này Trung muốn được yên tĩnh hơn là bị làm phiền. Từ thái độ ban nãy, Trung Nam đã lờ mờ cảm nhận được người con gái đó rất quan trọng đối với Trung. Và có chuyện gì đó đã xảy ra mà Trung Nam không biết nhưng sớm muộn gì cậu cũng sẽ biết thôi. Nghĩ vậy nên Trung Nam cũng im lặng. Thi thoảng cậu nhìn ra ngoài qua cửa rồi thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Tại phòng học lớp 11D

Giờ này, Hạ vẫn chưa đến lớp. Mai lo lắng như ngồi trên đống lửa. Mai bây giờ giống như cái ngày của ba năm về trước. Cái ngày mà đáng lẽ ra Hạ sẽ cùng Mai đến trường, cái ngày trở lại trường của Hạ. Nhưng cuộc đời lại một lần nữa khiến Hạ gặp chuyện và rồi phải mất một thời gian sau Hạ mới có thể thực hiện được điều ấy. Còn bây giờ, cái cảm giác lo lắng, bất an lại trở về với Mai. Mai linh tính có điều gì không ổn, có chuyện gì đó đã xảy ra.

Mai lôi điện thoại ra gọi :

- Kiên à, Hạ xảy ra chuyện gì à ?- Mai hốt hoảng
- Chị Mai hả. Chị Hạ bỏ đi khỏi nhà từ hôm trước rồi. Em tưởng chị ấy vẫn đi học chứ
- Hạ không đến lớp nhưng vẫn có giấy phép- Mai kể lể
- Cái gì ? Chị ở yên trên lớp. Em lên liền- Kiên bắt đầu hoảng hốt.

Kiên chạy ra khỏi lớp khi Trung và Nam vừa bước vào

- Thăng này làm sao vậy ? Chạy như mà đuổi- Nam cau nhàu trong khi đó Trung vẫn im lặng bởi vì Trung còn bận tâm vào những suy nghĩ của riêng mình.

Kiên chạy thẳng vào lớp 11D làm cho đám con gái trong lớp được phen hốt hoảng. Nhưng chúng nó nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường. Hotboy thật nhưng nhiều khi chúng nó còn bận những việc ‘trên trời dưới đất’, còn bận tám với nhau đủ thứ chuyện nên chẳng có thì giờ để ý. Chỉ có một vài đứa tò mò thì quay lại xem

- Chị Mai, chị Hạ đâu ?- Kiên vừa thở hắt hắt vừa hỏi
- Sao lại hỏi chị ? Chị cũng đang rối tung lên đây này. Mà sao Hạ lại bỏ nhà đi ?
- Chuyện này để sau hãy tính. Chị gọi cho chị em thử xem – Trung hoảng hốt
- Chị gọi rồi nhưng không ai bắt máy. Phải làm sao bây giờ ?- Mai bắt đầu đi đi lại lại. Mấy đứa trong lớp không hiểu chuyện gì nhưng cũng lờ mờ nhận ra có điều gì đó không ổn
- Chị nghĩ thử xem chị ấy có thể đi đâu ?- Trung cũng sốt ruột không kém khi cứ thấy Mai đi đi lại lại
- Chuyện này để từ từ tính vậy. Bây giờ cũng sắp vào lớp rồi. Chiều nay được nghỉ, chị và em sẽ tới bệnh viện. Chắc chắn anh Minh biết gì đó
- Thế cũng được- Kiên nói rồi nhanh chóng ra khỏi lớp 11D

Thời gian như cứ trôi đi con người. Từng phút giây trôi qua dường như thật chậm khiến sự lo lắng, bất an của Kiên và Mai như dai dẳng thêm, như kéo dài thêm, như choán hết lấy cả bầu không khí xung quanh họ. Mai và Kiên đều yêu quý Hạ. Và cả hai người đều sợ, sợ chuyện đó lại xảy ra một lần nữa, sợ rằng Hạ sẽ bỏ lại họ, sợ rằng họ sẽ không còn thấy Hạ nữa...

Buổi sáng hôm đó cũng không phải là một buổi sáng bình thường ở trường Apollo. Ánh nắng vẫn chiếu trên ngôi trường nhưng có vẻ khắc nghiệt hơn và có phần lạ thường. Gió thổi nhẹ nhưng nhẹ đến bất ngờ, nhẹ đến mức chỉ những chiếc lá ưa gió nhất mới cảm thấy và cảm nhận được chỉ trong vài lay động. Không khí trong trường vốn rất thoáng nhưng hôm nay bỗng ngọt ngào lạ kì. Có cảm giác như có bàn tay ai đó đang nắm chặt lấy toàn bộ ngôi trường hút lấy toàn bộ sinh khí ngôi trường.

Trong trường tiếng la hét thất thanh của một học sinh nào đó vang lên. Những hiện tượng kì lạ bắt đầu xuất hiện. Một vài học sinh nữ ngồi im lặng đến bất bình thường, đôi mắt vô hồn, gương mặt tái nhợt. Trên khóe mi nước mắt chảy ra. Đôi mắt vô hồn nhìn chăm chăm về một phía. Cứ như thế dù ai có đánh có tát, họ cũng không có biểu hiện gì. Cho đến khi họ ngất đi thì mới trở lại bình thường...

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

.... Chiều hôm nay được nghỉ, Mai đang thu dọn sách vở và chuẩn bị cùng Kiên đi tìm Hạ. Hôm nay ở trường xảy ra một số chuyện kì lạ nhưng Mai không để tâm lắm bởi vì Mai có chuyện quan trọng hơn cần phải suy nghĩ.

Đột nhiên điện thoại của Mai reo

- Alo- Mai trả lời
- Mai hả ? Anh Trung đây. Anh có chuyện cần gấp em- Trung nói
- Xin lỗi anh. Em đang có việc
- Chuyện về Hạ ?
- Được, em sẽ tới liền- Mai cúp máy nhưng chưa được bao lâu thì
- Chị Mai hả ? Bao giờ chị mới ra, em đang ở công trường đợi chị nè- Kiên nói
- Chị có chút việc gấp. Em cứ đi trước đi. Có gì tý chị gọi lại sau
- Vâng ạ.

Mai nhanh chóng cúp máy và chạy nhanh đến chỗ hẹn. Mai không thể nói với Kiên vì Kiên không biết mối quan hệ giữa Trung và Hạ. Hơn hết, Kiên không biết việc công việc của Hạ. Hạ cố chấp, Kiên cũng vậy. Kiên không bao giờ có thể chấp nhận để chị gái mình làm một công việc quá nguy hiểm để kiếm tiền nuôi mình. Sau lần ấy, Kiên đã bắt Hạ hứa sẽ không làm việc đó nữa. Nhưng tất nhiên Hạ cũng cứng đầu và không chịu từ bỏ. Với Hạ, đó không chỉ là công việc mà có lẽ từ lâu rồi cũng trở thành một phần của cuộc sống hàng ngày, một phần con người Hạ.

Tại một quán cafe gần trường

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?- Mai hỏi hoảng hốt khi mới bước vào quán
- Em cứ bình tĩnh. Ngồi xuống đi- Trung dịu giọng
- Không ngờ bạn Trung của chúng ta đào hoa thật đấy – Trung Nam lên tiếng
- Nè, người ta là hotboy mà- Hoàng phụ họa
- Hai người có thôi ngay không hả ? Biết thế này cho hai người ở nhà cho rồi- Trung bức tức. Số là định đi gặp Mai, bạn thân của Hạ cũng là một tử thần, để hỏi mọi chuyện mà Hạ đã giấu Trung. Nhưng rốt cuộc, hai thằng bạn thân cứ bám theo nên Trung cũng chẳng còn cách nào khác
- Hai người lăm mồm quá đấy. Không hiểu làm sao hai người có thể làm tt được nhỉ ?- Mai khó chịu châm chọc. Trung Nam và Hoàng nghe xong thì mất chữ A mồm chữ O.
- Ngậm mồm vào đi không ruồi bay vào bây giờ - Trung trêu
- Tại sao em lại biết ?- Trung Nam hỏi vẫn chưa hết ngạc nhiên

Xin tự giới thiệu em là stđn(sát thủ địa ngục) tam cấp- Mai bình thản nói.(sát thủ địa ngục có 5 cấp tất cả. Cấp cao nhất là cấp 1 cấp gọi là nhất đẳng, cấp thấp nhất là ngũ cấp)

- What ? Chơi nhau đấy hả ?- Trung Nam và Hoàng đồng thanh. Hai người ngạc nhiên. Tất nhiên rồi. Sát thủ địa ngục luôn đeo mặt nạ chỉ có 3 người đứng đầu là biết hết gương mặt của họ thôi

- Không lời thôi với hai người nữa. Anh Trung hiện giờ Hạ đang ở đâu ?- Mai quay sang Trung

- Cô ấy đang ở một nơi rất an toàn. Anh sẽ dẫn em đến gặp cô ấy. Nhưng trước hết anh muốn hỏi em vài điều ?- Trung nói. Trong khi hai người kia vẫn chưa hết ngạc nhiên

- Anh muốn hỏi em chuyện gì ?

- Chuyện của 3 năm về trước ?

- Chuyện 3 năm về trước ? Được thôi trước hết cho em hỏi anh 1 câu : anh có tin Hạ không ? – Mai nói giọng chắc nịch

- Trước kia có lẽ anh đã quá tức giận, có lẽ lúc đó anh chờ một lời giải thích của Hạ...- Không đợi Trung nói hết câu Mai đã chen vào

- Anh yêu Hạ mà không hiểu cô ấy sao ? – Mai phát cáu lên – Anh không hiểu rằng cô ấy không có khái niệm giải thích ư ? Giải thích cho mọi người hiểu việc Hạ làm không có trong từ điển của cô ấy

- Anh xin lỗi- Trung dịu giọng, Mai cũng dịu xuống nhiều

- Thôi được. Nếu anh đã muốn biết...- Mai bắt đầu kể.

chap 24(tiếp)

Trong khi đó, ở bệnh viện

Kiên đến bệnh viện nhanh nhất có thể nhưng cậu không gặp được bác sĩ Minh. Anh đang bận. Và trong lúc chờ đợi, Kiên ghé qua phòng bệnh của Tường Vi. Nhưng Kiên không vào vì cậu đã nghe được điều không nên nghe thấy :

- Bao giờ Tường Vi mới tỉnh đây hả ông ? – Bà Hoa lo lắng

- Chắc cũng sắp rồi. Tôi thấy bác sĩ bảo nó đã khá hơn so với hôm qua rồi. Mà bà định tính thế nào về chuyện thằng Kiên ?- Ông Lam nói

- Thằng Kiên sao ?

- Bây giờ nó đã biết bà là mẹ ruột của nó rồi hơn nữa nó còn có một người chị nữa – Ông Lam thờ dãi

- Nó sẽ không thể chen vào cuộc sống của chúng ta. Tôi chỉ cần Tường Vi thôi. Chỉ cần Tường Vi thôi- Bà Hoa bắt đầu khóc. Ông Lam đến bên cạnh bà an ủi

- Bà bình tĩnh nào- Ông Lam vỗ nhẹ vào vai bà

- Bắt đắ dĩ tôi mới phải liên lạc với nó. Tôi không bao giờ muốn nó xuất hiện trước mặt ông, Tường Vi hay xen vào cuộc sống của chúng ta cả - Bà Hoa nức nò.

Kiên đóng cánh cửa lại. Mọi chuyện đã rõ. Những câu hỏi trong lòng Kiên đã được giải đáp. Đây chính là lý do mà Hạ không nói cho Kiên sự thật. Đây chính là điều mà Hạ đã cố giấu Kiên.

Đúng vậy. Sự thật quá phũ phàng, phũ phàng đối nỗi Kiên không thể tin được. Sao mẹ lại vô tâm, tàn nhẫn đến như vậy ? Cậu cũng là con của mà? Tại sao vậy ? Cậu đã làm điều gì sai ư ? Tại sao Tường Vi lại được mẹ đối xử đặc biệt như vậy ? Tại sao?...

Kiên đã hiểu tại sao chị mình làm như vậy. Nhưng bây giờ đầu óc Kiên trống rỗng, mệt mỏi. Tất cả mọi thứ như một mớ bòng bong, một mê cung không lối thoát mà đến lúc Kiên tưởng như đã thoát ra thì lại lạc vào một mê cung lớn hơn.

Mọi chuyện sao lại rắc rối như thế này ? Ai có thể giải thích cho Kiên hiểu điều gì đang diễn ra vậy ? Có phải những điều vừa rồi là sự thật không ? Có phải mẹ là người như vậy không ? Những điều ấy chiếm lấy tâm trí Kiên. Kiên hoang mang, cảm giác như vừa tìm được thứ mình yêu quý giờ lại biết nó không phải thứ mình cần hay chính xác hơn giờ mới nhận ra nó không như mình tưởng tượng.

Đúng rồi, giờ Kiên cần tìm chị. Chỉ có chị mới giải đáp được những điều ấy .

chap 24 (tiếp)

Phòng làm việc của bác sĩ Minh

- Anh có biết chị Hạ đang ở đâu không ạ ?- Kiên vừa bước vào đã hỏi

- Nè, em không biết gõ cửa hả ? Giữ phép lịch sự chút đi- Bác sĩ Minh cau mày

- Em xin lỗi. Tại em vội quá- Kiên cúi mặt
- Thôi, không cần phải nghiêm trọng vậy đâu nhóc- Bác sĩ Minh nở một nụ cười tươi
- Hôm nay, chị Hạ không đến trường. Anh có biết chị Hạ đang ở đâu không ?
- Trước hết, anh muốn hỏi em tại sao Ceo lại bỏ nhà đi ? Ceo và cô bé Nguyễn Tường vi có quan hệ gì ?
- Em nhất thiết phải trả lời ?- Kiên ái ngại. Cậu không muốn nói vì đây là chuyện gia đình hơn thế nữa bản thân cậu cũng đang rối tung lên
- Tất nhiên. Coi như chúng ta làm một cuộc trao đổi- Bác sĩ Minh cười. Một nụ cười bí hiểm
- Anh ép em – Kiên cầu nhàu
- Đôi bên cùng có lợi mà. Em kể cho anh, anh đưa em đi gặp chị em, ok ?
- Thôi được. Chị Hạ không phải là chị ruột của em. Còn chị Tường Vi là chị ruột của em. Còn tại sao chị Hạ bỏ đi thì em không biết, chị ấy bảo em cần thời gian suy nghĩ. Vậy thôi
- Cái gì ? Không phải chị ruột sao ?- Bác sĩ Minh ngạc nhiên
- Anh làm gì mà sốc giữ vậy ?- Kiên bình thản. Vài giây sững người nhưng sau đó anh nhanh chóng lấy lại được sự bình tĩnh
- Anh đã tự mình kiểm tra. Và kết quả hoàn toàn ngược lại. Ceo và Tường Vi là chị em
- What ? Không thể có chuyện đấy được- Bây giờ đến lượt Kiên hét lên
- Con người có thể nói dối nhưng AND thì không. Em nhìn đi- Nói rồi, anh đưa cho Kiên tờ giấy xét nghiệm. Kiên ngạc nhiên. Sau một lúc trấn tĩnh lại Kiên bắt đầu nói
- Bây giờ, anh có thể đưa em đến chỗ chị Hạ được không ?
- Ok

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Từ quán cà phê, một chiếc xe ô tô đang nhanh chóng lăn bánh trên đường. Trong xe, một không khí yên lặng, ngọt ngào đến khó chịu. Trung Nam và Hoàng còn chưa hết ngạc nhiên vì những điều mình vừa nghe nên bận ngốn hết những thông tin vừa tiếp nhận. Còn Trung, Trung đang chìm vào suy nghĩ của riêng mình. Trong suốt những năm qua, Hạ đã phải chịu quá nhiều bất công, đau khổ mà Trung không hề biết. Trung chỉ biết trách Hạ tại sao lại nhân tâm đến thế mà không hề trách mình. Chính Trung mới là kẻ vô tâm...

Mai cũng lặng yên. Vì Mai đang lo lắng cho người bạn thân của mình. Mai không muốn chuyện gì xảy ra với Hạ. Mai không hề muốn. Mai sợ, sợ cái viễn cảnh mà Mai căm ghét nhất lại một lần nữa xảy ra.

Chiếc xe dừng lại trong sân nhà Trung. Chính xác đây là một biệt thự thì đúng hơn. Một khu vườn rộng, một căn nhà xây theo kiến trúc của phương Tây rộng lớn và đẹp đẽ.

Trung bước xuống xe, người quản gia vội vàng ra đón

- Thiếu gia đã về - Người quản gia cúi đầu chào Trung và những người theo sau Trung
- Anh Minh đến chưa ?- Trung lạnh lùng hỏi
- Thưa thiếu gia, bác sĩ Minh đang ở trong bếp. Bác sĩ có dặn bao giờ thiếu gia về thì vào bếp gặp cậu ấy- Người quản gia tường thuật lại
- Thôi được.- Trung nhanh chóng bước vào bếp. Mai, Nam và Hoàng cũng nhanh chóng đi theo.

Bác sĩ Minh đang ngồi trên chiếc bàn ăn, tay nhâm nhi một tách cà phê đắt tiền.

- Trung, em về rồi à ?- Bác sĩ Minh quay người lại- Cả Mai, Nam và Hoàng cũng đến sao?- Trung chưa trả lời vội, ngồi xuống ghế rồi ra lệnh cho người hầu lấy đồ uống

- Tình trạng Hạ sao rồi ?- Trung thờ dài

- Con bé đã tỉnh lại

- Tỉnh lại rồi sao ?- Trung phần khích định đứng dậy, chạy lên phòng

- Em đứng lại đi, Hạ đang tiếp khách- bác sĩ Minh thân nhiên

- Ai vậy ? Cô ấy mới tỉnh thôi mà ?- Trung tỏ rõ vẻ lo lắng và tiếc nuối

- Thôi, tỳ chúng ta lên thăm Hạ cũng được- Mai nói- Anh Minh anh nói rõ tình trạng của Hạ bây giờ đi – Cùng lúc ấy người hầu mang lên cho họ 4 cốc trà xanh

- Đã tỉnh lại nhưng còn rất yếu cần nghỉ ngơi nhiều- bác sĩ Minh bình thản

- Anh biết vậy nhưng sao còn để cho cô ấy tiếp khách ?- Trung gắt gỏng

- Em bình tĩnh chút đi

- Nè, cô ấy ổn rồi mà - Trung Nam xen vào

- Mà cô ấy có quan hệ gì với cậu đâu ?- Hoàng nói

- Bộ, anh không hiểu gì hết à ? Anh bị thiếu năng phải không ?- Mai châm chọc

- Em ăn nói lễ phép chút đi . anh hơn tuổi em đấy – Hoàng phân trần

- Nãy giờ nói nhiều như thế anh vẫn chưa hiểu thì chẳng bị thiếu năng thì sao. Hạ là Hàn Băng thế mà anh bảo o có quan hệ gì là sao ?- Mai liến thoắng

- Thế thì đã...- Biết là mình đã sai, không còn gì để cãi lại nên Hoàng bỏ lửng câu

- Đúng là óc bả đậu mà – Mai cười

- Ai là óc bả đậu đó hả nhóc ?

- Anh chứ còn ai mà không được gọi em là nhóc, ok ?

- Em...

- Em làm sao ? anh không có gì để nói phải không ?- Mai trêu

- Em..

- Hai người thôi ngay đi- Trung gắt

- Đang trong lúc này mà hai người còn đùa nhau được à ?- Nam cũng trách móc. Hai người kia biết mình đã chọc nhảm tổ ong nên im bật. Nói rồi Nam quay lại phía anh Minh

- Người Hạ tiếp là ai mà có vẻ quan trọng vậy hả anh ?

- Rồi các em sẽ biết..

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Trong khi đó, ở trên phòng của Trung

- Sao chị lại giấu em ?- Kiên ghen ngào. Những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt Kiên. Kiên không kìm chế được cảm xúc của mình. Tất nhiên rồi,

sau bao chuyện Kiên cần có một lời giải đáp, cần có một người lắng nghe và an ủi

- Em trai ngốc, em không cần biết những điều ấy- Hạ nói một cách khó nhọc. Hạ còn rất yếu. Cơ thể này chưa bao giờ chịu nghe lời Hạ cả. Nó cứ hành hạ cô với những vết thương chưa bao giờ lành cả về thể xác lẫn tinh thần. Có lẽ đó là cái giá mà cô phải trả vì những việc mình đã làm, vì những việc xấu xa...

- Tại sao chị lại không cho em biết ? Chị cũng là chị ruột của em ? Tại sao chị không nói chứ ?- Kiên nức nở

- Em biết rồi à?- Hạ cười nhẹ rồi lấy tay lau những giọt nước mắt trên gương mặt Kiên- Là chị ruột hay không có quan trọng gì ? Chúng ta vẫn là chị em mà

- Nhưng...nhưng...- Kiên đáp ứng

- Em trai ngốc, dù thế nào chị cũng ở bên cạnh em mà- Hạ nhẹ nhàng nắm tay Kiên

- Chị phải hứa là không bao giờ được bỏ em. Không bao giờ- Kiên nói như một đứa trẻ, một đứa trẻ sợ chị mình sẽ biến mất trong tích tắc nếu cậu không nhìn thấy

- Chị hứa. Bây giờ chị mệt rồi...- Hạ bỏ lưng câu

- Em sẽ ra ngoài- Kiên nắm chặt tay Hạ

Bây giờ Kiên đã cầm chốt cửa, Kiên quay lại nhìn Hạ một lần nữa. Gương mặt Hạ tái nhợt, xanh xao.

- À, mà Tường Vi thế nào rồi ?- Giọng Hạ yếu ớt nói với theo trước khi Kiên ra khỏi phòng

- Chị ấy đã khá hơn nhiều nhưng chưa tỉnh lại. Chị cứ yên tâm- Kiên cố gắng nặn ra một nụ cười trước khi đóng cửa phòng lại.

Chỉ còn một mình Hạ ở trong phòng. Cảm giác mệt mỏi, đau đớn lại chiếm lấy cơ thể cô. Hạ muốn ngồi dậy nhưng không thể. Cô muốn cử động cánh tay thêm chút nữa nhưng bất lực.

Hạ nằm đó. Nước mắt lăn dài. Hạ lại khóc. Sao Hạ lúc nào cũng khóc mà không thể mạnh mẽ ? Sao Hạ không thể nói những điều cô đã phải chịu đựng với bất cứ ai ? Tại sao?....

Hạ biết mình không thể. Hạ chỉ biết chịu đựng và chôn chặt tất cả vào trong lòng. Bao lâu rồi kể từ ngày đó, Hạ đã không còn ai để có thể giải bày mọi chuyện. Ông mất cũng là khi trái tim Hạ khép lại và cô tạo cho mình vẻ mạnh mẽ, vui tươi. Chỉ có Ông mới hiểu tại sao Hạ lại làm như thế. Ông hiểu và yêu thương Hạ. Nhưng rồi cuộc Ông đã không còn nữa. Và chẳng ai có thể thay thế được. Đến ngay cả Trung cũng không hiểu Hạ. Đến ngay cả Trung cũng coi Hạ là một kẻ vô tâm...

Đôi mắt Hạ hướng ra phía cửa sổ. Hạ buồn, mệt mỏi. Cái cảm giác này Hạ không muốn Kiên phải chịu đựng. Hạ đã giấu Kiên những điều còn kinh khủng hơn những điều Kiên vừa nghe. Những chuyện vừa rồi đã là cú sốc đối với Kiên. Và Hạ không thể gây ra thêm bất cứ đau đớn nào cho đứa em trai của mình nữa. Mọi chuyện hãy để mình Hạ chịu đựng, để mình Hạ biết là được rồi. Kiên không như Hạ. Kiên còn quá ngây thơ. Kiên chưa hiểu hết sự đời. Hạ cũng vậy. Nhưng Kiên cần được bảo vệ. Và Hạ sẽ cố giấu những điều ấy lâu nhất có thể, cố giữ lại chút hình ảnh người mẹ của bà ta trong lòng Kiên...

Hạ thiếp đi trong mệt mỏi và những suy nghĩ mơ hồ...

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

.... Kiên bước xuống cầu thang. Mệt mỏi. Chị đã giấu Kiên chịu đựng quá nhiều. Chị đã hy sinh vì Kiên quá nhiều. Tại sao chị lại ngốc đến thế cơ chứ ?

- Sao em lại ở đây ?- Trung Nam lại một lần nữa ngạc nhiên khi thấy Kiên bước vào bếp

- Cậu ấy là khách của Hạ- anh Minh vẫn thân nhiên uống cà phê, đặt tách cà phê xuống, anh hỏi- Hạ thế nào rồi ?

- Chị ấy ngủ rồi ạ- Kiên nói rồi nhanh chóng ngồi xuống một cái ghế còn trống

- Tại sao em lại ở đây ?- Bây giờ tới lượt Trung hỏi- Em và Hạ có quan hệ gì?- Kiên không đáp

- Mà sao nhóc không ngạc nhiên gì vậy ?- Hoàng hỏi Mai

- Ngạc nhiên gì ?
- Rằng tại sao Kiên, một hotboy lại có mặt ở đây ? Và Kiên với Hạ có quan hệ gì? - Hoàng hỏi
- Có gì phải ngạc nhiên chứ, họ là chị em mà- Mai đáp rồi nhấp một ngụm trà
- Chị em ?- Hoàng, Trung và Nam cùng đồng thanh
- Bộ mấy người không biết à ?- Mai hỏi giả bộ ngây thơ. Đúng là cáo già giả dạng nai tơ mà. Thực chất Mai thừa biết rằng Hạ giấu tất cả mọi người. Chỉ có Mai và anh Minh là biết thôi
- Sao em lại giấu tụi anh ?- Nam quay sang hỏi Kiên
- Giấu gì cơ ?- Từ lúc nãy đến giờ, Kiên chìm vào những suy nghĩ của riêng mình mà không để ý đến xung quanh
- Chuyện Hạ và em là chị em- Hoàng nói
- À, chuyện đó. Chị ấy bảo giấu mà- Nói rồi, Kiên cười
- Vậy mà anh cứ tưởng... - Trung đang định nói nhưng nghĩ thế nào lại thôi. Lúc trước khi thấy, Kiên ôm Hạ Trung lại cứ nghĩ hai người là một đôi. Tuy lúc đó không phải là Trung không tin Hạ nhưng trong lòng Trung có gì đó uất nhen. Mà nếu hai người có là một đôi thật thì Trung cũng không có quyền trách Hạ vì Trung đã gây ra quá nhiều đau khổ cho Hạ
- Tưởng gì ?- Hoàng và Nam đồng thanh. Trung không nói
- Kiên chúng ta về thôi- Anh Minh nói rồi đứng dậy như để gỡ rối cho Trung- Anh đã bảo người hầu chuẩn bị đồ ăn cho Ceo rồi. Bao giờ con bé tính em nhớ bắt nó ăn bằng được đây- Anh dặn dò Trung
- Chị Hạ ở đây có làm phiền gì anh không ?- Kiên hỏi tò về ái ngại khi đứng lên. Trung chưa kịp trả lời thì Nam đã nói
- Hạ ở đây Trung mong còn chẳng được nữa là
- Đúng là câu được ước gì chứ phiền hà gì, phải không bạn Trung ?- Hoàng cũng để theo
- Hai người có thôi đi không vậy – Trung quát
- Thôi chúng ta về không làm phiền giây phút riêng tư của bạn Trung nữa. Không tui sợ mình lại phá hỏng viễn cảnh lãng mạn của bạn Trung như sáng ngày thì thật là đắc tội- Nam nói kèm theo cái nháy mắt với Trung
- Ông ă nói cho cận thận đi – Trung gắt
- Ok, chuyện này chỉ chúng ta biết mà thôi

Nam nói rồi nháy mắt với Trung một lần nữa. Mọi người ra về. Không ai trừ Nam, Trung và người quản gia hiểu cuộc đối thoại vừa rồi

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

....Màn đêm nhẹ nhàng buông xuống giống như một dải lụa. Màn đêm vô định và đầy bí ẩn.

Ở một căn phòng sang trọng

- Mọi chuyện sao rồi ?- Người đàn ông ngồi trên ghế, không quay lại mà hướng đôi mắt vào màn đêm
- Hạ đã tỉnh lại nhưng còn rất yếu. Cô ấy đang ở nhà của Trung. Còn Tường Vi vẫn chưa tỉnh- Một chàng trai trẻ, với gương mặt thanh tú trả lời
- Còn chuyện kia ?- Người đàn ông tiếp tục hỏi
- Đã xong- Chàng trai đáp ngắn gọn sau đó đi ra khỏi phòng

- Ta sắp gặp con rồi hãy gắng chờ ta – Người đàn ông mỉm cười

Một chàng trai khác lại bước vào phòng khi người kia vừa đi khỏi

- Có chuyện gì thế ạ ?

- Ta có chút chuyện cần nhờ con- Người đàn ông quay lại. Người ông ta toát ra vẻ lạnh lùng nhưng rất lịch lãm và có thể thu hút bất cứ người khác giới nào.

- Chú cứ nói- Chàng trai đối diện ông cũng khôn tầm thường. Một gương mặt dường như không tí vết. Một vẻ đẹp khiến cho trái tim người khác xao động

- Sức mạnh của con bé đang hồi phục. Hồi đó ta buộc phải làm con bé tổn thương. Mạng Tess không đáng vì hấn là kẻ phản bội nhưng để kiểm chế sức mạnh của con bé ta đành phải dùng cách đó

- Con biết

- Ta đã phải để nó lại bên chỗ của lão Diêm Vương. Lão sẽ chăm sóc con bé vì với lão nó là con tin. Nhưng vết thương của con bé quá lớn. Và cơ thể nó đã phản ứng lại

- Có nghĩa là cô ấy đang mạnh lên

- Đúng vậy. Hãy giúp ta

- Con sẽ giúp- Chàng trai trẻ mỉm cười

- Nhưng trước hết hãy khừ con bé Lương Khánh My và thằng nhóc Nguyễn Minh Quang đi

- Vâng ạ- Chàng trai trẻ nói giọng chắc nịch rồi ra khỏi phòng. Căn phòng trở về yên tĩnh. Người đàn ông bí ẩn đang trầm ngâm lặng theo suy tư của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Tại nhà của Trung

Trung mở cửa, nhẹ nhàng bước vào. Hạ vẫn đng ngủ. Hạ ngủ ngon như một thiên thần không hề vương bận điều gì. Vậy sao cô gái bé nhỏ ấy lại phải chịu quá nhiều đau đớn đến vậy.

Trung đến bên Hạ rồi thờ dài. Trung nắm chặt lấy tay Hạ như sợ Hạ sẽ biến mất. Bất chợt trong lòng Trung dâng lên một cảm giác nhói đau, xót xa. Trung đưa tay vuốt nhẹ má hạ. làn da thật mềm, thật mịn và cũng thật đáng yêu.

Trung không kìm được lòng. Và như một chú sóc Trung nhảy lên giường và ôm chặt Hạ vào lòng. Trung nằm bên cạnh Hạ, ôm Hạ, cảm nhận hơi ấm từ người cô. Trung biết thế là lợi dụng, thế là không đúng nhưng với Trung bây giờ những điều đó không còn tồn tại. Trung chỉ muốn ôm Hạ thật chặt, chỉ muốn Hạ mãi mãi ở bên cạnh mình. Chỉ vậy thôi.

Trung ôm Hạ. Cái cảm giác này thật ấm áp, thật hạnh phúc. Và điều đó đã khiến Trung chìm vào giấc ngủ với những giấc mơ ngọt ngào và nụ cười trên môi.

chap 29 (tiếp)

...Hạ chợt quậy cánh tay. Hạ chưa thể mở mắt dậy. Cô còn quá yếu. Nhưng cơ thể cô cảm nhận được một sự ấm áp., một vòng tay đang ôm cô thật chặt. Hạ mở mắt. Và gương mặt Trung dần xuất hiện. Trung đang ngủ nhưng trên khóe môi vẫn là nụ cười. Hạ chăm chú nhìn từng đường nét trên gương mặt Trung. Chưa bao giờ, Hạ ở gần Trung như lúc này. Chưa bao giờ Hạ có cơ hội ngắm Trung, người con trai bấy lâu ở trong tim Hạ. Trung vẫn thế, vẫn vậy giống như ngày xưa. Gương mặt kia vẫn rất đẹp nhưng ẩn khuất lại là sự mệt mỏi và nỗi buồn xa xăm.

Hạ thờ dài. Trung tỉnh giấc. Thấy Hạ ở ngay trước mắt mình và Hạ đã dậy. Trung mỉm cười

- Nè em nhắm đủ chưa vậy ?- Trung trêu. Trung thức giấc. Hạ cũng hơi bất ngờ. Gương mặt của cô hơi ửng đỏ lên vì ngại

- Ai thèm nhắm anh cơ chứ. Chăm sóc người bệnh mà lại ngủ quên là sao ?- Hạ trách. Trước mặt Trung điều Hạ không giữ được chính là sự lạnh lùng

Trước mặt Trung, Hạ chỉ còn là một cô bé ngây thơ, hồn nhiên và rất đáng yêu mà thôi

- Ai bảo anh ngủ quên. Bộ em không nhìn thấy anh đang chăm sóc người bệnh sao ?

- Chăm sóc ?- hạ ngạc nhiên

- Em không thấy anh đang chăm sóc người bệnh bằng cơ thể và trái tim của anh à ?- Trung nói rồi ôm chặt Hạ hơn. Trung ôm chặt Hạ vào lòng. Nước mắt khẽ rơi trên gò má Hạ. Vì hạnh phúc ? Đúng vậy đã bao lâu nay Hạ không có cảm giác bình yên và hạnh phúc như vậy. Trung cảm nhận được Hạ đang khóc liên tục buông hạ ra, nhẹ nhàng lấy tay lau nước mắt cho Hạ

- Ngốc, sao lại khóc ?- Trung ân cần. Hạ im lặng- Mà thôi, đừng khóc nữa anh đi lấy chút gì cho em ăn nha.

Trung ra khỏi giường và đi xuống bếp. Lại chỉ còn mình Hạ trong căn phòng. Mọi thứ Hạ mơ hồ cảm nhận được đó là sự thật, là hạnh phúc. Nhưng Hạ sợ nó sẽ qua nhanh như trước đây. Hạ sợ những điều này chỉ là giấc mơ.

Trung bước vào thấy Hạ đang nghĩ ngợi điều gì đó liền đến bên cạnh cô

- Nè, em mới tỉnh đừng suy nghĩ nhiều quá – Trung an ủi rồi nhẹ nhàng giúp cô ngồi dậy. Cơ thể Hạ còn rất yếu đuối như Hạ chẳng thể cử động được ngoài việc biểu lộ cảm xúc trên gương mặt

- Em có nghĩ gì đâu – Hạ gượng cười

- Thôi để anh giúp em – Trung nhẹ nhàng vừa múc, vừa thổi, vừa dứt cháo cho Hạ. Hạ ăn nhưng miệng lại cảm thấy khô, thấy đắng

- Em no rồi- Hạ nói khi bát cháo mới voi đi 1/3

- Em sao ăn ít dữ vậy ?- Trung gắt

- Em no rồi mà- Hạ nhăn mặt

- Anh Minh nói đúng em rất lười ăn- Trung cầu nài. Hạ im lặng. hạ biết mình không đúng nhưng tính Hạ vốn thế, ăn rất sát thậm chí đôi khi Hạ còn bỏ bữa. Trung nhìn Hạ . Gương mặt Hạ lúc này vẫn thật đáng yêu avf cả đáng thương nữa. Trung không thể giận Hạ

- Thôi được rồi. Em không ăn nữa thì thôi- Nói rồi Trung bước ra khỏi phòng.

Nhìn Trung, Hạ mỉm cười. Một nụ cười thật tươi.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

..... Trong phòng làm việc bác sĩ Minh đang gọi điện

- Hạ sao rồi ?- Ông Mạnh hỏi

- Ceo đã tỉnh lại. Con bé còn rất yếu nhưng ...- Bác sĩ Minh ấp úng

- Nhưng sao ?

- Đúng như chú dự đoán, sức mạnh của con bé đang hồi phục và có phần mạnh hơn. Đó là lý do tại sao mà dạo gần đây sức khỏe con bé không ổn lắm

- Được rồi. Cảm ơn cháu- Ông Mạnh ôn tồn- Cháu nhớ chăm sóc con bé cẩn thận. Sức mạnh của con bé đã trở về tức là hấn đã trở lại. Hấn sẽ tiếp cận con bé bằng mọi giá

- Chú cứ yên tâm- Bác sĩ Minh vừa nói xong thì đầu bên kia cũng ngắt máy. Tất cả chỉ còn là những tiếng tút tút liên hồi vang trong không gian tĩnh lặng.

chap 30 (tiếp)

..... Ở bệnh viện

Một chàng trai trẻ với gương mặt không tì vết đang ngồi vắt vẻo trên bậc cửa sổ của một phòng bệnh. Chàng trai đó tên là Mạnh Khoa, một sát thủ địa ngục.

Khoa nhảy vào phòng bệnh một cách dễ dàng. Trong phòng bệnh, một đôi trai gái đang ngủ rất say. Khoa mỉm cười, một nụ cười đầy sát khí. Sắp chết đến nơi rồi mà hai người đó vẫn có thể ngủ được.

Khoa trở lại chỗ ngồi yêu thích của mình : trên bậu cửa sổ . Khoa lôi cây tiêu ra thổi. Cây tiêu này giống hệt cây tiêu của Hạ. Nhưng khúc nhạc mà nó cất lên thì hoàn toàn khác.

Cây tiêu vang lên. Một đoạn nhạc réo rắt và ón lạnh. Đôi trai gái thức giấc. Hai người đó không ai khác chính là Khánh My và Minh Quang. Họ nhìn thấy Khoa. Đôi mắt họ rực lửa. Họ gào thét. Hai người như hai con thú dữ muốn lao tới mà cắn xé Khoa. Nhưng tất nhiên đó là chuyện không thể.

Họ hét lên trong đau đớn và tuyệt vọng. Từ người họ ánh lửa xanh bùng cháy. Ánh lửa đẹp, rất đẹp nhưng nóng dữ dội. Hai người đó không ngừng gào thét trong cái nóng cháy da, cháy thịt

- Anh muốn gì ?- Khánh My hét lên

- Chúng tôi có thể cho anh rất nhiều tiền. Gia đình chúng tôi rất giàu- Mạnh Quang để thêm vào. Khoa cười nhếch mép. Một nụ cười đáng sợ và ón lạnh.

Khoa tiếp tục thổi. Một khúc nhạc lạnh lẽo khác vang lên và bội phần đau đớn. Hai người không ngừng thi nhau hét lên

- Nóng quá, nóng quá- Khánh My hét

- Mẹ ơi cứu con ... mẹ ơi – Minh Quang cũng hét lên. Bố mẹ của họ lập tức chạy vào. Nhưng tất nhiên họ không thấy ngọn lửa xanh dữ dội ấy. Chỉ những người sắp chết mới có thể thấy nó

- Hai con làm sao vậy ?- Bà mẹ ân cần

- Mẹ ơi cứu con. Mẹ ơi- Mạnh Quang tiếp tục kêu lên

- Nóng. . .nóng- Khánh My cũng không ngừng hét

- Có gì đâu. . . hai con làm sao vậy ?- Bà mẹ hốt hoảng.

mà t giới thiệu chút nha:

sát thủ địa ngục có vũ khí là một cây tiêu, khi khiêu chiến hoặc cướp đi mạng sống của người khác họ sẽ thổi tiêu

nhưng mỗi cây tiêu, mỗi sát thủ có một đặc tính riêng (và khi lên đến nhất đẳng thì đặc tính đó của họ là mạnh nhất, có thể có thêm các đặc tính khác, cái này thì tùy)

Của Hạ là Phong (gió) và Hạ đã lên đến nhất đẳng, cô có thêm đặc tính thủy và một số sức mạnh mới(sau này sẽ rõ lý do và sức mạnh đó)

Mai là tam cấp đặc tính nước

Mạnh Khoa là nhất đẳng, đặc tính Hỏa (chủ yếu là ngọn lửa xanh) và một số sức mạnh khác

chap 30 (tiếp)

Ngọn lửa xanh nóng và thật đẹp. Ngọn lửa xanh cháy từ bên trong cơ thể họ. Cháy từ lục phủ ngũ tạng, từ máu, từ thịt. Ngọn lửa không bao giờ có thể tắt cho đến khi người đó chết.

Ngọn lửa xanh trước mặt Khoa đang bùng cháy dữ dội. Những tiếng kêu thất thanh càng khiến cho Khoa thích thú. Làm sát thủ địa ngục, công việc anh yêu thích nhưng điều anh thích nhất chính là được nghe những tiếng hét vô vọng từ những con người sắp chết. Tại sao ư ? Đơn giản vì bản thân họ không thích sống, không muốn sống nữa, đã làm những việc không ra gì mà đến lúc phải chết lại sợ hãi đến thế ư ? Thật nực cười.

Ngọn lửa đã tàn, tàn để lại hai con người đã chết. Đôi mắt trợn trừng và toàn thân thì bồng rập.

Khoa bỏ đi để lại tiếng kêu khóc thảm thiết của hai bà mẹ. ‘ Tự làm tự chịu giờ còn trách ai. May mà ta còn tha mạng cho bố mẹ các người đó’. Khoa lăm bằm

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

.... Tại phòng bệnh 307

Khoa bước vào nhẹ nhàng. Khoa nhìn Tường Vi với đôi mắt âu yếm

- Đã lâu không gặp em gái nhỏ của ta ?- Khoa hôn nhẹ lên trán Tường Vi. Đúng lúc đó Cường đi vào. Khoa hơi giật mình. Ngẩng mặt lên nhìn Cường đầy ân ý rồi cười- Đã lâu không gặp

- Sao tự xưng mày lại về đây thế hả ?- Cường cũng nhếch mép cười

- Tao về mà cũng cần có lý do sao ? Mà mày chăm sóc em gái tao thế này ư ?- Khoa nói giọng đe dọa. Cường dựa lưng vào tường nhìn Khoa với ánh mắt không mấy thiện cảm

- Em gái mày ư ? Đó là một con nhỏ ngốc nghếch mà thôi .- Cường cười

- Nè mày là anh họ của Tường Vi đó

- Thì sao ? Chẳng liên quan. Mày thích thì cứ đem nó đi. Tao không giữ- Cường nói giọng đầy thách thức

- Mày tưởng mày là ai ? Linh hồn hộ mệnh cấp cao ư ? – Khoa khinh bỉ- Tao thừa biết rằng mày thích làm sát thủ địa ngục hơn nhưng đòi đầu như mày mong muốn- Khoa cười

- Mày...- Cường bực tức. Khoa đã chọc đúng vào nỗi đau của Cường

- Tao làm sao ? Mày đừng có xúc động như vậy- Khoa nhếch mép

- Mày cut đi cho tao- Cường hét lên

- Làm gì mà nóng dữ vậy- Khoa cười- Thôi không nói với mày nữa tao đi đây- Khoa nói rồi trèo lên bậc cửa sổ. trước khi đi Khoa quay người lại- Mà tao nhắc để mày nhớ mày mà khiến Tường Vi có thêm bất kì tổn hại nào thì người chết không phải hai người kia mà chính là mày đó.

‘ Tường Vi tuy bây giờ em không nhớ anh là ai nhưng em sẽ sớm nhớ ra người anh trai nuôi này thôi. Sẽ có một ngày anh mang em đi khỏi những con người xấu xa đó. Em hãy chờ anh...’

‘ Hạ, chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau thôi’ Khoa nói trong vô thức. Sau đó Khoa nở một nụ cười, một nụ cười âm áp.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Những tia nắng lại tinh nghịch nhảy nhót trên ô cửa sổ. Một ngày mới bắt đầu. Trung mở mắt. Hạ vẫn đang ngủ ngon lành trong vòng tay Trung. Trung cười, một nụ cười âm áp như những tia nắng ngoài kia. Trung hôn nhẹ vào má Hạ rồi ra khỏi giường. Trung vào nhà vệ sinh làm vsen rồi thay áo luôn ở trong đó. Trung bước ra tay còn đang cái giờ mấy cái cúc áo thì Trung Nam xông thẳng vào phòng

- Có chuyện rồi – Trung Nam hét lên. Trung cau mày trước thái độ của thằng bạn

- Nói nhỏ thôi, Hạ đang ngủ- Trung hét cảm về phía Hạ. Nam hiểu ý Trung nên im lặng và mặt hơi cúi xuống tỏ vẻ xin lỗi- Có chuyện gì ra ngoài nói tiếp – Nam không nói gì bước ra ngoài trước

- Thiên thần bé nhỏ, ngủ ngon nha- Trung hôn vào trán Hạ rồi bước ra ngoài.

Trung và Nam ngồi dưới phòng ăn

- Xây ra chuyện gì mà mới sáng sớm đã làm ầm lên thế ?- Trung cau mày

- Tao xin lỗi nhưng chuyện này rất nghiêm trọng, không chờ được

- Chuyện gì mày nói thẳng ra đi không cần rào trước đón sau như thế

- Hấn đã trở về- Nam nói với vẻ mặt hình sự

- Hấn ?- Trung ngây người

- Mạnh Khoa- Nam nói. Trung hơi bất ngờ nhưng nó chỉ thoáng qua trên gương mặt của cậu.
- Thì sao ?- Trung lạnh lùng
- Tối qua hắn đã giết bốn người trong bệnh viện dù họ chưa đến ngày tận số
- Đó là thói quen và sở thích của hắn. Có gì lạ đâu – Trung vẫn bình tĩnh
- Nhưng không chỉ có vậy. Hôm qua ở trường cũng xảy ra rất nhiều việc bí ẩn, rất nhiều học sinh nữ bị ngất, rơi vào tình trạng vô hồn...- Trung Nam bắt đầu liệt kê những sự việc kì lạ ở trường
- Đó là do giao mùa mà- Trung vẫn bình tĩnh
- Đầu tiên, tao cũng tưởng vậy nhưng quanh trường kết giới đã bị phá và xuất hiện những linh hồn...- Chưa đợi Nam nói hết câu Trung đã xen vào
- Kết giới bị phá sao ?- Trung bắt đầu không giữ được bình tĩnh
- Kết giới đã bị phá ở trường và rất nhiều nơi nữa
- Vậy thì đi thôi- Trung buông một câu lạnh tanh. Gương mặt cậu bây giờ đanh lại. Trước mặt Nam không còn là Trung bình thường nữa. Đó là một tử thần

chap 32(tiếp)

Ngày hôm nay thật dài, thật dài. Thời gian với cái khắc nghiệt bất thường của nắng giữa mùa đông đã khiến Trung có những linh cảm không lành. Kết giới bị phá. Đó là một tai họa. Kết giới bảo vệ cuộc sống của con người dù là ngày hay đêm. Kết giới không dễ bị phá và cũng không khó để tạo lập. Nhưng không phải ai cũng tạo và phá nó được. Chắc chắn chuyện này liên quan đến Mạnh Khoa.

..... Nhiều năm về trước

- Có phải chính bố mày đã giết ba tao không ?- Khoa hét lên
- Anh bình tĩnh chút đi. Em sẽ giải thích- Trung vẫn bình tĩnh trong khi trước mặt Trung, Khoa đã trở thành một con thú dữ. Khoa vẫn túm lấy cổ áo của Trung mà gất lên
- Giải thích gì nữa ? Mọi chuyện đã rõ như ban ngày còn gì nữa. Bố mày là kẻ sát nhân, là kẻ không ra gì
- Anh im đi – Đến bây giờ, Trung cũng không giữ được bình tĩnh
- Bộ tao nói không đúng sao ? Thằng bố chẳng ra gì. Thằng con cũng vậy nốt. Mày còn dám cướp Hàn Băng khỏi tay tao nữa
- Cô ấy không yêu anh
- Chỉ vì mày xen vào. Chính mày đã phá hoại gia đình tao, phá hoại cuộc sống của tao...- Khoa đâm mạnh vào mặt Trung.

Hai cậu nhóc giữa cánh đồng đang đánh nhau. Những cú đâm bên ngoài tưởng vô hại, bình thường. Nhưng thực chất bên trong đầy nội lực.

Trẻ con đánh nhau. Người đi đường cũng không lấy làm lạ. Không ai ngăn cản, không ai khuyên can. Họ thờ ơ, lãnh đạm. Nhưng họ không biết rằng chính thái độ này đã khiến một cậu bé trở thành ác quỷ, trở thành một sát thủ vô hồn có thể giết bất kì ai ngang đường cậu.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

..... Hiện tại

Trung vẫn chưa có thêm thông tin gì về những chuyện đã xảy ra. Mọi thứ rối tung lên. Tất cả tử thần và sát thủ đều được cử đi nhưng tất cả những gì họ có được chỉ là con số 0.

Trung, Nam, Hoàng và Mai ngồi xuống chiếc ghế sofa trong phòng làm việc của Trung với gương mặt mệt mỏi. Cả ngày hôm nay họ chạy đôn chạy đáo khắp nơi nhưng rốt cuộc lại chẳng có lấy một chút thông tin nào

- Chúng ta cần báo với Diêm Vương ngay – Hoàng nói
- Ông ấy đi công tác rồi. Không thể về ngay- Trung nói rồi thở dài
- Việc trước hết chúng ta phải làm là lập lại kết giới. Có như vậy mới giải quyết được tình trạng hiện nay. Rồi sau đó chúng ta sẽ điều tra. Mọi người nghĩ thế nào ?- Trung Nam đề nghị
- Được đó- Hoàng vui mừng- Thế mà không sớm nghĩ ra
- Tuy cách đó chỉ là giải quyết vấn đề trước mắt nhưng bây giờ chúng ta không còn cách nào khác- Trung ôn tồn
- Không được- Bây giờ, Mai mới lên tiếng
- Tại sao ?– 3 người đồng thanh
- Ai sẽ làm việc này ?- Mai hỏi. Và 3 người đồng loạt chỉ vào Mai- Mấy người có bị khủng không ?- Mai hét lên
- Không nhóc thì còn ai vào đây nữa. Sát thủ địa ngục mới có thể lập kết giới. Mà hiện giờ nhóc là người giỏi nhất ở đây rồi còn gì nữa- Hoàng giải thích
- Như thế vẫn không được- Mai kiên quyết
- Nè, em lắng chuyện vừa vừa thôi- Trung Nam cúi- Đang lúc nước sôi lửa bỏng thế này mà em cứ chối đây đây là sao
- Em bảo là em không làm được- Mai cũng phát cáu
- Thôi, nhận trách nhiệm đi nhóc. Với em việc này chỉ là việc con con thôi mà- Hoàng xen vào
- Không phải em không muốn mà là không thể- Mai bây giờ đã bực lắm rồi
- Em giải thích rõ cho anh nghe xem nào- Trung lên tiếng
- Chắc các anh không hiểu nên mới bảo em làm được- Mai dịu xuống- Mỗi sát thủ địa ngục có 1 đặc tính riêng và mỗi đặc tính có khả năng và sức mạnh riêng. Khi lên tới nhất đẳng họ sẽ có thêm khả năng và sức mạnh mới
- Cái đó tui anh biết rồi. Em vô vấn đề chính đi- Trung Nam giục
- Anh từ từ đi. Phải có đầu có đuôi chứ- Mai cúi- Chẳng hạn đặc tính chủ yếu của Hạ là phong (gió). Cô ấy đã lên đến nhất đẳng cho nên có thể tạo kết giới, phá kết giới và tăng thêm phòng thủ, sức mạnh cho kết giới. Chỉ có đặc tính gió mới có thể làm được như vậy. Ngoài ra cô ấy có thêm nhiều sức mạnh và đặc tính khác như vũ (mưa), thủy (nước)... và 1 số cái em không biết. Còn em đặc tính là thủy (nước) không thể lập kết giới chỉ có thể giữ kết giới. Thêm vào đó em mới ở tam cấp nên việc giữ được kết giới trước những sát thủ mạnh hơn là điều không thể. Minh Khoa lên đến nhất đẳng, đặc tính là hỏa (chủ yếu là ngọn lửa xanh) có thể phá kết giới do đặc tính thủy giữ. Nhưng không thể phá kết giới do người có hai đặc tính thủy và vũ giữ- Mai tuôn 1 tràng dài
- Anh không hiểu- Hoàng thắc mắc- Cái gì mà người giữ với người tạo lập kết giới ? Bộ anh tưởng anh lập thì người đó giữ chứ ?
- Nói 1 cách dễ hiểu thì Khoa đã phá kết giới. Còn người lập kết giới không bao giờ giữ kết giới do mình tạo ra. Kết giới được tạo thành từ phong, vũ và thủy trong đó phong là chủ yếu (đây là lý do tại sao chỉ có đặc tính phong là có thể tạo được kết giới). Tuy nhiên để duy trì kết giới thì không dùng được phong mà phải dùng vũ hoặc thủy. Hai cái này có đặc tính gần giống nhau và xung khắc với lửa. Đặc biệt khi người giữ kết giới yếu hơn thì nó sẽ rất dễ bị phá chỉ trừ khi người lập kết giới tăng cường sức mạnh cho lá chắn
- Vậy chỉ có Hạ mới lập được kết giới sao ?- Trung Nam hỏi
- Đúng vậy – Mai khẳng định
- Vậy bây giờ chúng ta đi bảo với cô ấy – Hoàng cười
- Không được- Mai và Trung đồng thanh
- Bộ anh muốn thấy Hạ chết hay sao ?- Mai hét lên
- Vậy bây giờ phải làm cách nào ?- Trung Nam hỏi
- Chúng ta sẽ nghĩ cách mà không cần đến sức mạnh của Hạ- trung đứng dậy- Mà chuyện này và cả chuyện Khoa trở về không ai được nói với Hạ, rõ chưa?- Trung ra lệnh

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Cách đó 1 thành phố

Khoa đến bên một ngôi mộ đã xanh cỏ. Trên bia có hình ảnh của một cô gái còn khá trẻ với cái tên : Vũ Hạ.

Chị à, em trở lại rồi nè. Cuối cùng, em đã có thể trở về đối diện với tất cả. Mà em sắp gặp cô ấy rồi chị ạ. Em vẫn nhớ những ngày chị, em và cô ấy cùng chơi đùa trên bãi biển. Vậy mà cuộc đời đã khiến chị ra đi quá sớm và Hạ thì tuột khỏi vòng tay em. Nhưng chị yên tâm, em đã trả thù cho chị rồi. Còn cô ấy sẽ sớm thôi...

..... Sau khi nói chuyện với Cường

Khoa gỡ nhẹ cây tiêu vào tấm kính. Tấm kính vỡ ra. Khoa nhảy vào phòng bệnh qua khung cửa sổ đã vỡ kính.

Một người đàn ông đang nằm trên giường bệnh. Người ông ta lẳng nhằng những dây rọ. Ông ta bị bệnh tim.

Mấy năm rồi mà ông ta chưa hết nhĩ ? Khoa mỉm cười.

Khoa bắt đầu thổi tiêu. Ngọn lửa xanh lại một lần nữa cháy lên

- Cậu là ai ?- Ông ta hốt hốt khi cảm nhận được sức nóng từ trái tim mình. Khoa ngừng thổi tiêu. Ánh mắt vô hồn nhìn về phía ông ta

- Tôi là ai ư ? Có phải ông hỏi câu này khi gặp chị Vũ Hạ không ? Người như ông không đáng được biết tôi- Khoa nhếch mép, nở một nụ cười đầy sát khí

- Vũ Hạ ?- Miệng ông ta lắp bắp- Chẳng phải con bé đã chết rồi sao ?

- Đúng, chị ấy đã chết vì một đồng tiền ông cũng không bỏ ra để cứu lấy mạng con gái mình. Ông quá coi trọng tiền bạc- Khoa cười nhạt trong đau đớn. Mỗi lần nhắc tới Vũ Hạ là Khoa lại không kìm chế được. Vũ Hạ với cậu là một người chị, là một người đã chăm sóc cậu hết mực. Vậy mà cậu chẳng biết làm gì ngoài việc đứng nhìn chị ấy chết. Cái ngày mà chị ấy chết trên bờ biển, Khoa đã đến chậm mặc dù cậu đã chạy rất nhanh. Nhưng không kịp. Lúc đó cậu muốn giết chết người đàn ông đó, người đã sinh ra chị. Nhưng cậu không có sức mạnh còn bây giờ thì khác

- Cậu muốn giết tôi ?- Ông ta nghẹn ngào

- Giết ông ư ? Tất nhiên – Khoa cười

- Vậy hãy làm đi – Ông ta nói

- Ông muốn chết không dễ dàng thế đâu. Tôi sẽ cho ông nếm đủ những gì ông đã gây ra cho chị Hạ và mẹ của chị ấy – Khoa nói.

Tiếng tiêu lại cất lên. Một khúc nhạc du dương buồn. Ngọn lửa xanh cháy bùng lên dữ dội. Thật đẹp.

Ngọn lửa xanh cháy từ trái tim, bùng lên từ chính máu của kẻ vô tâm. Khoa nhìn ông ta vô hồn. Cháy, cháy nữa đi hãy cho ông ta nếm thử cảm giác đau đớn.

Ngọn lửa xanh cháy, cảm tưởng như muốn thiêu đốt tất cả. Ông ta không kêu lên. Ngọn lửa bùng cháy, dữ dội và chưa có dấu hiệu ngừng. Trái tim ông ta đau đớn, có cảm giác như bị ai đó bóp nghẹt rồi ném vào lửa.

Chiếc máy bên cạnh người ông ta vang lên những tiếng kêu lạ. Các bác sĩ ập tới. Bà ta, vợ của ông ta cũng bước vào. Khoa nhìn bà ta một cách khinh bỉ.

Tiếng tiêu vẫn tiếp tục vang lên. Những nỗi đau khổ và sự giãy vò mà ông ta phải chịu vẫn chưa chấp dứt. Các bác sĩ cố cứu ông ta nhưng họ không thể động vào người ông. Những bàn tay động vào người ông ta đều phồng rộp lên không rõ nguyên nhân. Bà ta chạy tới ôm chồng của mình. Ông ta hết lên trong tuyệt vọng. Như thể căng hay tiền cả hai người đi luôn. Các bác sĩ muốn kéo bà ta ra nhưng không thể nữa rồi. Người bà ta bắt đầu bùng cháy dưới ngọn lửa xanh mà chỉ Khoa và ông ta mới nhìn thấy. Còn các bác sĩ chỉ thấy hai con người đang ôm nhau khóc lóc mà không thể làm được gì.

Chiếc máy vẫn kêu liên hồi. Các bác sĩ không thể làm gì. Ông ta nhìn người vợ yêu quý của mình đang bốc cháy đau đớn. Khoa nhìn họ với đôi mắt lạnh lùng, căm phẫn. Tiếng tiêu vẫn chưa dứt, càng lúc càng dồn dập, càng lúc càng thê lương. Ngọn lửa vẫn tiếp tục cháy, cháy dữ dội hơn lúc trước và có vẻ như đã lên đến đỉnh điểm. Ngọn lửa lóe lên trước khi lụi tàn một màu sắc thật đẹp, một màu sắc chết người.

Ngọn lửa lụi dần, lụi dần. Khoa cười nhạt. Cả hai người đã chết, không rõ nguyên do. Các bác sĩ chạy đến. Giờ họ đã có thể chạm vào hai người họ. Và một mùi khét bốc lên cũng không rõ nguyên nhân.

Khoa bỏ đi. Lòng hận thù trong cậu đã voi đi, voi đi nhưng chưa hết. Vì bản thân cậu còn một mối thù nữa, còn một việc nữa phải giải quyết. Sẽ sớm thôi, sớm thôi.....

giới thiệu nhân vật mới đây

tên Vũ Hạ, còn tính cách sở thích thì thôi o nói vì đằng nào cũng chẳng liên quan, ai muốn biết về cuộc đời của Vũ Hạ và mối quan hệ của Vũ Hạ với ông ta thì vào link này :biên Hạ o vào thì thôi t o ép mà cũng chẳng cần thiết (nếu ai vào, t nhắc trước tên nv có trùng nhau nhưng o liên quan gì đến truyện này nha)

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

.... Tại nhà của Trung

Chiều nay, Kiên có đến thăm Hạ nhưng đã về rồi. Còn Trung vẫn chưa về tối rồi mà.

- Mọi người thấy cháu giỏi chưa ? – Hạ cười thật tươi khi đứng trên đôi chân của mình. Hôm nay Hạ đã tập đi nhưng cô còn rất yếu và lẽ tất nhiên Hạ ngã không phải một lần mà rất nhiều lần. Trên người cô đầy những vết thương

- Tiểu thư, cô cứ như thế này thì kiểu gì khi thiếu gia về chúng tôi cũng bị mắng đó- Những người hầu ái ngại

- Cháu sẽ bảo vệ cho – Hạ cười. Cô rất cố chấp. Đúng lúc đó, Trung bước vào- Nè, anh thấy em có siêu không ?- Hạ cười tươi. Trung mệt mỏi nhìn Hạ. Người cô đầy những vết thương mới băng. Trung tức giận. Trung không nói gì bế thốc Hạ lên trên phòng.

Trung để Hạ nằm lên giường rồi ra khỏi phòng không nói năng câu gì.

Hạ vô hồn nhìn vào cánh cửa nơi Trung vừa khép lại.

- Nè Hạ, sao bà phải cố gắng vậy ?- Mai hỏi. Câu hỏi vang lên trong đầu Hạ(những sát thủ địa ngục có cùng đặc tính có thể nói chuyện với nhau mà không cần gặp nhau hay nhìn vào mắt nhau trong một không gian hẹp). Hạ im lặng. Mai nói tiếp

- Bà không muốn trả lời tui phải không ? Có phải bà đã biết chuyện gì ?- Mai vẫn tiếp tục hỏi

- Gió có thể nghe thấy mọi thứ cho dù con người cố giấu diếm- Hạ bật cười trong nước mắt

- Bà không được hủy hoại sức khỏe của mình- Mai hét

- Tui còn không lo bà lo cái gì- Hạ gượng cười- Cố gắng duy trì mấy ngày nữa tui có việc cần bà

- Nè, bà lại định làm gì thế hả ?

- Đi gặp người quen cũ

- Bà không được làm như vậy. Hết rất nguy hiểm

- Bà đừng lo. Mà chuyện này tạm thời bà không được nói với ai nha

- Tui sẽ nói. Bà đi quá nguy hiểm. Hết bây giờ mạnh hơn trước rất nhiều. Tui không thể để bà đi vào chỗ chết

- Làm gì đến nỗi ấy- Hạ cười

- Bà ý lúc nào chẳng không sao , không sao

- Nhớ giữ bí mật nhé cô nương- Sau đó Hạ tắt ngúm liên lạc qua ý nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Trung bước vào phòng thờ dài nhìn Hạ. Hạ nhìn Trung ái ngại. Rồi Hạ quay lưng đi, nhìn vào màn đêm vô định. Nước mắt lăn dài trên gương mặt Hạ

- Anh về rồi nè- Trung ngồi xuống trước mặt Hạ. Hạ im lặng. Trung lấy tay lau nước mắt trên gương mặt Hạ- Lại khóc nữa rồi sao ? Giận anh hả ?- Trung cười như muốn là hòa với Hạ. Hạ nhìn Trung như giận dỗi
- Ai mà thêm giận anh cơ chứ- Hạ phụng phịu, lúc này trông cô thật đáng yêu. Trung cười rồi béo má Hạ một cái – Đau- Hạ kêu lên
- Vẫn chưa khỏe mà còn đòi chạy lung tung
- Ai bảo anh là em chưa khỏe ?- Hạ lớn tiếng, trườn qua người Trung rồi đứng dậy, đi lại khắp phòng- Em khỏe thế này cơ mà- Trung nhìn Hạ âu yếm rồi lại cười
- Ủ, khỏe. Khỏe đến nỗi để đi được ngã mấy chục lần đó hả ?
- Đây là do em không cẩn thận thôi- Hạ bĩu môi. Trung tiến đến gần Hạ, bế Hạ lên một lần nữa. Hạ nhìn Trung ngạc nhiên. Trung đặt Hạ xuống giường
- Không được chạy lung tung nữa, nghe chưa ?- Trung ra lệnh
- Xi, anh cấm được em chắc- Hạ lè lưỡi trên ngưỡi
- Tất nhiên anh cấm được em rồi. Mà bây giờ anh phải xử em cái tội không nghe lời đã- Nói rồi Trung ôm chặt Hạ vào lòng
- Ai cho anh làm vậy ?- Hạ hét lên
- Em cứ kêu đi không ai đến cứu cho em đâu – Trung cười...

chap 36 (tiếp)

Mai khép cánh cửa để lại hình ảnh Trung và Hạ đang cười đùa thật hạnh phúc sau cánh cửa. Mai thở dài.

Hạ ngốc. Tại sao phải chịu đựng tất cả một mình cơ chứ ? Sao lúc nào cũng cười trong khi lòng đang quặn đau ? Thà Hạ cứ khóc, cứ gào thét còn hơn là cười đùa như bây giờ. Nụ cười của Hạ thật đẹp và thật hạnh phúc. Nhưng để có được nụ cười đó Hạ đã phải chịu đựng quá nhiều. Sao Hạ không nói cho ai? Sao Hạ không chia sẻ với một người nào đó ? Hạ thật là quá ngốc mà, ngốc đến nỗi tự làm đau chính bản thân mình.

- Nè nhóc, thấy người ta hạnh phúc thì ghen tỵ hả ?- Mai quay lại. Người đó không ai khác chính là Hoàng
- Anh không nói thì không ai biểu anh cầm đầu- Mai bực tức. Mọi việc đang rối tung lên mà thằng cha này cứ từ đâu nhảy ra chọc gậy bánh xe. Bực hết cả người
- Nhìn em câu cũng xinh đấy chứ ? Hay làm bạn gái anh nha- Hoàng trêu
- Chẳng phải anh có 1 cô bạn gái rồi hay sao ? Yêu nhau đến nỗi anh chấp nhận làm tt để cứu lấy mạng của cô ta hay sao ?- Mai khinh bỉ
- Thế thì có thêm 1 cô bạn gái nữa đã sao?- Hoàng cười
- Thôi đi anh 1 người còn lo không giữ nổi nữa là...- Mai bỏ lưng câu, nhếch mép cười
- Ý nhóc muốn ám chỉ chuyện gì ?
- Rồi anh sẽ biết- Mai cười đầy ẩn ý rồi bỏ đi.

Một ngày dài kết thúc trong sự ảm đạm và mệt mỏi. Liệu những ngày sau đó có thực sự bình yên.....?

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

-Nè, dậy đi – Trung lay người Hạ. Hạ lấy tay dụi dụi mắt rồi mở mắt nhìn Trung đầy ngạc nhiên

- Có chuyện gì vậy ?- Hạ ngái ngủ đáp
- Dậy đi, em ngủ nhiều quá rồi đấy- Hạ ngồi dậy nhìn ra cửa sổ
- Chưa sáng mà. Kêu em dậy sớm vậy ?- Hạ hỏi
- Đi thay quần áo đi. Anh đưa em đi chơi, ok ?- Nghe đến đây Hạ tỉnh luôn
- Ok, đợi chút nha- Nói rồi Hạ chạy vào nhà vệ sinh. Trung nhìn Hạ mỉm cười.

Hạ bây giờ vẫn giống Hạ của trước kia. Hạ vẫn cười vẫn đáng yêu. Nhưng sao Trung cảm thấy đằng sau đôi mắt kia là một điều gì đó đau khổ, là thứ gì đó mà Trung không thể chạm đến.

Trung cảm tưởng Hạ đang giấu Trung điều gì đó. Có một điều gì đó mà về ngày thơ kia đã che đi mất

- Anh làm gì mà ngày người ra vậy ? – Hạ nói và vỗ nhẹ vào vai Trung
- Anh có nghĩ gì đâu. Chúng ta đi thôi- Trung cười

chap 37(tiếp)

..... Ở sân bay

Bây giờ là 6h sáng, chuyến bay từ Singapo về Việt Nam vừa hạ cánh.

Yến bước ra khỏi sân bay. Cô hơi mệt. Bên đây cô cũng đang bận bù đầu nhưng tình hình bên này khẩn cấp hơn.

Minh mỉm cười, nhìn cô ầu yếm, tiến về phía cô.

- Lâu lắm rồi không gặp bà xã. Trông em yêu mệt mỏi quá – Anh vừa nói vừa hôn lên má cô. Nhìn cảnh này mọi người trong sân bay đều nhìn hai người với đôi mắt ngưỡng mộ xen chút ganh tị

- Anh có cần làm quá như vậy không ? – Yến chau mày. Minh vừa đẩy hành lý cho cô vừa cười
- Tại anh nhớ em chứ bộ
- Anh nhớ em gì chứ ? Bên này anh sung sướng rồi mỗi ngày khoác tay 1 em. Chỉ khổ cái thân em làm việc quần quật ở bên kia- Yến trách móc
- Anh có ai ngoài em đâu- Minh cười- Khổ thân em yêu quá- Nói rồi anh vòng tay qua eo ôm Yến vào người.
- Lại giờ trò nữa rồi- Yến cũng nhìn anh ầu yếm
- Em là bà xã của anh thì còn sợ anh giờ trò gì nữa- Minh cười gian xảo

chap 37 (tiếp)

..... Ở bờ biển

- Sao anh lại đưa em đến đây ?- Hạ ngày thơ hỏi
- Ngốc- Trung cốc nhẹ vào đầu Hạ- Để ngắm mặt trời mọc
- Anh cũng lãng mạn nhỉ ?- Hạ cười
- Chỉ với em thôi- Trung đặt một nụ hôn lên môi Hạ
- Anh ăn gian- Hạ đỏ mặt nói
- Đó là hình phạt vì tội em không nghe lời- Trung cười
- Xì, anh đều quá đi- Hạ bịu môi nói
- Mặt trời lên rồi kia- Trung chỉ tay về hướng đông

Đúng thật, mặt trời đang lên. Đẹp thật.

Hạ làm sao không biết Trung đưa Hạ đến đây để ngắm mặt trời mọc chứ. Nhưng Hạ vẫn muốn hỏi. Hạ muốn nói với Trung thật nhiều. Hạ muốn Trung xác nhận, xác nhận một điều gì đó mơ hồ.

Hạ nhìn về phía mặt trời. Trong lòng Hạ có cảm giác gì đó nhói đau. Phải rồi, vào một ngày nào đó trong quá khứ cũng khung cảnh thơ mộng như thế này một con người mà Hạ yêu quý cũng đã từ bỏ trần gian: chị Vũ Hạ. Chị thích biển và Hạ cũng vậy. Hạ nhớ ngày bé khi còn ở cô nhi viện chị hay dẫn Hạ đi ra biển chơi. Hạ nhớ những ngày chị, Hạ và hân nô đùa trên bờ biển. Những ngày tháng tuổi thơ tươi đẹp trước khi Hạ rơi vào những đau khổ không lối thoát.

Cái tên này cũng là chị đặt cho Hạ. Và Hạ cũng thích nó nữa. Chị là Vũ Hạ còn cô là Lam Hạ. Hai cái tên thật đẹp thật ý nghĩa.

Hạ yêu quý chị hơn bao giờ hết. Nhưng cuộc đời lại khiến chị bị bệnh và mất trong một buổi sáng hoàng hôn tĩnh khôi như hôm nay. Chị trở về với biển, với vị mặn của biển xanh mà chị từng yêu thích. Chị sinh ra và lớn lên với biển. Để rồi đến tận khi mất chị cũng gắn với biển.

Chị Vũ Hạ à, có phải chị đang ở ngoài kia không ? Có phải chị đang dõi theo em không ? Em lớn rồi chị à. Lam Hạ của chị đã biết yêu, biết đưa khổ, biết khóc và nếm đủ mọi hương vị của cuộc đời. Chị đừng lo lắng cho em nha. Anh ấy sẽ bảo vệ em. Mà chị cũng thấy rồi đấy anh ấy rất yêu em dù em không xứng đáng với tình yêu ấy....

Nước mắt lăn dài trên gương mặt Hạ. Trung lấy tay lau giọt nước mắt ấy. Trung ôm chặt Hạ vào lòng. Thiên thần bé nhỏ của anh, sao em hay buồn vậy ? Em có chuyện gì không thể chia sẻ với anh ư ? Tại sao em luôn giấu diếm anh ? Tại sao em luôn gạt anh ra khỏi cuộc sống của em ? Tại sao ?...

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

..... Ở phòng làm việc của Trung

- Nam, em báo cáo tình hình đi - YẾN không rời mắt khỏi cái laptop trước mặt
- Kết giới ở nhiều nơi đã bị phá. Họa sinh trong trường hoang mang, lo sợ. Đã có gần năm chục học sinh ngất trong 2 ngày qua. Và có 4 người đã chết trong bệnh viện khi họ chưa tận số
- Cái này chị nghe rồi- Yến nhăn mặt- Nói điều gì mới đi em
- Mạnh Khoa đã trở về ? Hơn nữa trong khu vực còn xuất hiện một luồng sức mạnh lạ
- Mạnh Khoa ? Sức mạnh lạ ?- Yến tự nhiên ngồi ngẩn người- Chẳng nhẽ đã đến lúc rồi sao ?- Yến tự lẩm bầm
- Chị Yến.?- Nam gọi. Yến giật mình. Quay lại nhìn Nam nở một nụ cười
- Chị không sao. Mà Trung đâu ?
- Trung nói hôm nay cậu ấy ở nhà. Có chuyện gì thì gọi cho cậu ấy- Nam thở dài
- Ở nhà ?- Yến hơi ngạc nhiên
- Đừng hỏi em lý do. Em chịu. Thôi em đi đấy. Chào chị, chào anh Minh – Nam bước nhanh ra khỏi cửa phòng và nhanh chóng đóng cửa phòng lại
- Bộ Trung không biết là đang lúc nước sôi lửa bỏng hay sao ?- Yến than
- Bởi vì nó có chuyện quan trọng hơn cần phải làm chứ sao – Minh điềm nhiên trả lời khi gấp tờ báo lại
- Chuyện quan trọng hơn ?
- Em nghĩ còn chuyện gì ngoài chuyện liên quan đến Hạ- Minh giải thích
- À- Yến như nhớ ra điều gì- Em quên mất
- Hôm qua, con bé chạy lung tung khắp nhà nên bị ngã. Chắc Trung thấy vậy xót quá nên ở nhà canh chừng luôn. ...

chap 38 (tiếp)

..... Ở bệnh viện

Tường Vi đang chìm trong những mảng kí ức vụn vỡ.

Một cô bé với bím tóc hai bên, xinh đẹp như một nàng thiên thần đang khóc lóc, van xin giữa một lũ con trai lớn hơn tuổi

- Em à, đừng khóc nữa. Đi chơi với bọn anh đi- Một thằng lên tiếng

- Nè, con nhỏ nà đúng là mít ướt. Mới trêu nó một tý đã khóc. Không khéo ngập lụt cả chỗ này mất- Một thằng khác nói xong thì cười lớn. Bọn chúng cười theo. Còn cô bé vừa khóc vừa run sợ

- Chúng bay làm gì em gái tao thế- Một giọng nói vang lên. Tất cả bọn chúng quay lại. Cô bé cũng ngược mắt lên nhìn xem người đó là ai

- Chị Lam Hạ- Cô bé gọi lớn và chạy về phía Lam Hạ

- Em không sao chứ ?- Lam Hạ mỉm cười

- Chị ơi, bọn họ bắt nạt em- Cô bé rung rung

- Ngốc à, có chị ở đây rồi đừng sợ nữa nghe. Ai bắt nạt em chị sẽ trừng trị hết. Ngoan đừng có khóc nữa. Khóc xấu lắm- Lam Hạ cười và xoa đầu cô bé

- Đúng đó, Tường Vi. Khóc xấu lắm. Em mà xấu là anh không chơi với em nữa đâu nha- Một giọng nói khác lên tiếng. Cô bé quay lại mỉm cười với cậu bé rồi chạy ra ôm cậu bé

- Anh Khoa- Cô bé hét lớn

- Máy người định làm anh hùng hả ? Có giỏi thì vô đây ?- Máy thằng kia xen vào

- Chúng mà cứ đợi đấy- Nói rồi, Lam Hạ xông thẳng vào bọn chúng. Một cuộc hỗn chiến diễn ra. Khoa và cô bé chỉ biết đứng đó nhìn vì quá bất ngờ. Một lúc sau, những thằng kia đã nằm dưới đất

- Từ giờ tránh xa em gái tao ra- Lam Hạ hét lớn. Chúng lồm cồm bò dậy rồi bỏ đi- Rồi quay lại nhoen miệng cười với cô bé- Giờ thì không ai bắt nạt được em nữa- Cô bé chạy lại bên Lam Hạ

- Oa, chị giỏi thiệt đó- Cô bé nhìn Lam Hạ với ánh mắt ngưỡng mộ. Nhưng rồi mặt cô bé xị xuống

- Chị...chị...bị thương kia- Cô bé áp úng chi vào ,mấy vết bầm+ vết thương trên tay Lam Hạ

- Không sao mà. Chỉ cần em bình an- Nói rồi Lam Hạ ôm cô bé vào lòng

..... Trên một cánh đồng rộng 3 cô cậu bé đang vui đùa. Cô bé mặc một chiếc váy trắng như thiên thần. Cô bé hồn nhiên, ngây thơ.

- Oa, hôm nay Tường Vi là thiên thần đó – Cậu bé lên tiếng

- Thiên thần là gì hả anh ?- Cô ebs ngây thơ hỏi

- Là người rất xinh đẹp, rất tốt bụng- Cậu bé trả lời

- Oa, Tường Vi sướng nhỉ là angle của anh Khoa nhỉ - Lam Hạ cười

- Angle là gì hả chị ?

- Là thiên thần ấy- Lam Hạ trả lời

- Vậy em là thiên thần, chị cũng là thiên thần, anh Khoa cũng alf thiên thần. Chúng ta đều là thiên thần – Cô bé hồn nhiên nói

- Chị không làm thiên thần đâu. Chị sẽ làm ác quỷ

- Ác quỷ ? – Cô bé ngạc nhiên

- Devil – Lam Hạ bình thản trả lời

- Tại sao vậy chị ?

- Làm ác quỷ chị mới có sức mạnh để bảo vệ em. Chị chỉ cần mình em làm thiên thần thôi – Lam Hạ giải thích

- Anh cũng làm ác quỷ - cậu bé cũng hùa theo

- Ác quỷ và thiên thần có được chơi với nhau không ạ ?

- Ngốc – Cậu bé cổ đầu cô bé- Anh vẫn chơi với em thấy

chap 38 (tiếp)

..... Trong một căn phòng đầy mùi thuốc.

Cô bé nằm trên giường. Đôi mắt khép hờ. Cô bé nhìn thấy Lam Hạ

- Lam Hạ, sao cậu lại ở đây ? – Giọng cô bé yếu ớt. Lam Hạ nhìn cô bé không nói gì bỏ đi.

.....

- Mẹ, mẹ đưa con đi đâu vậy ?- Cô bé hét lên. Người mẹ im lặng- Mẹ, mẹ con muốn về nhà, con muốn về với ba, với chị Hạ và em Kiên

- Đó không còn là nhà của chúng ta nữa – Người mẹ cau mày. Cô bé vẫn tiếp tục khóc lóc

- Không, con muốn chị Hạ cơ. Con muốn gặp chị Hạ- Cô bé tiếp tục

- Tường Vi- Nghe thấy tiếng gọi cô bé quay lại

- Chị Hạ - Cô bé hét lên và nhanh như cắt chạy đến ôm Lam Hạ

- May vẫn còn kịp- Lam Hạ cười và ôm cô bé vào lòng

- Chị Hạ, chị đừng bỏ em nha

- Em gái ngốc- Lam Hạ mừng yêu cô bé- Chị sẽ mãi ở đây. Nếu em trở lại chắc chắn sẽ thấy chị- Lam Hạ an ủi

- Không, em muốn ở bên chị cơ- Cô bé vừa khóc vừa nói

- Ông còn đứng đó làm gì – Người mẹ hất hàm hỏi người đàn ông đứng sau lưng Hạ- Chúng ta đã ly hôn phiền ông bảo con bé tránh ra để tôi với Tường Vi đi

- Chẳng nhẽ bà không có cảm xúc gì sao ? Chúng là chị em sao bà nhẫn tâm tách chúng nó ra – Người đàn ông hét lớn

- Tôi không quan tâm- Nói rồi người mẹ vẫn một mực kéo tay cô bé đi. Cô bé khóc, giãy, giụa nhưng vô ích,. Chị Lam Hạ đứng đó mờ dần, mờ dần trước mắt cô bé.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

..... Hiện tại

Trong một quán bar

- Động thái bên họ thế nào rồi ?- Khoa hỏi một chàng trai bên cạnh đang say sưa lắc lư theo nhạc. Chàng trai đó tên Phong, cũng là một sát thủ địa ngục

- Bọn họ đang cuống cuồng tìm chúng ta. Và theo như thông tin báo về thì họ chưa tìm được cách giải quyết – Dù trong quán bar tiếng nhạc, tiếng cười nói rất âm ỉ nhưng Phong vẫn có thể nghe được câu hỏi từ Khoa. Đúng như tên gọi, Phong là một sát thủ địa ngục có đặc tính gió

- Vậy tối nay chúng ta hành động – Khoa nói rồi nhấp một ngụm rượu

- Tối nay sao anh ? Sớm vậy – Phong hỏi có vẻ ngạc nhiên

- Anh không chờ được- Khoa nói rồi dẫn cơ mặt ra. Khoa không chờ được đến lúc có thể gặp Hạ. Khoa muốn gặp Hạ ngay lập tức, ngay bây giờ.

- Anh không chờ được gì cơ ?- Phong ngây thơ hỏi

- Người quen cũ- Khoa nở một nụ cười khó hiểu- Mà em hỏi gì nhiều vậy ? Lại bắt đầu lăm chuyện như nhỏ Hoa rồi đấy- Khoa càu nhàu

- Em ít khi thấy anh cười như vậy – Phong quay sang ngạc nhiên

- Em trở thành người dám sát anh từ bao giờ thế hả ?

- Thôi, em không dám. Mà lần này anh có đi không ?

- Không, em Hoa và một số người nữa sẽ đi. Còn anh, anh có việc rồi- Chưa đợi Phong phản ứng gì thêm, Khoa đã rời khỏi chỗ và ra sân nhảy.

Trên đường

Một chiếc xe đang phóng với tốc độ cao. Trên xe, người con gái ngồi sau ôm chặt người con trai đang lái xe. Và đó không ai khác chính là Hạ và Trung.

Gió ù ù qua tai Hạ nghe thật vui. Nhưng cũng trong gió, Hạ nghe thấy điều gì đó. Gương mặt Hạ biến sắc. Nhưng không để Trung phát hiện, Hạ nhanh chóng lấy lại gương mặt vui vẻ. Một thoáng buồn lướt nhanh qua đôi mắt Hạ, một chút lo âu. Và trong lòng Hạ dâng lên những dự cảm không lành.

Chiếc xe dừng lại ở một trung tâm mua sắm. Hạ xuống xe, ngoái ngác nhìn Trung không hiểu

- Sao anh lại chờ em đến đây ?- hạ hỏi

- Mua sắm – Nói rồi Trung mỉm cười- Em đứng đây đợi anh nha.

Nói rồi, Trung phóng xe vào nơi đó. Một mình Hạ đứng đó. Cảm giác đau đớn lại trở về với Hạ. Hạ biết cơ thể mình bị làm sao ? Hạ biết, biết tất cả. Nhưng Hạ giấu, giấu mọi người và thậm chí chính bản thân Hạ.

Hạ gạt sự đau đớn của mình sang một bên. Cô lờ nó đi. Hạ nhìn xung quanh và chợt đôi mắt bắt gặp một dáng người quen thuộc. Phải không ai khác, đó chính là Khoa. Đi bên cạnh Khoa có hai cô gái ăn mặc thiếu vải. Họ hôn hít nhau giữa đường phố. Tự dưng Hạ cảm thấy trống rỗng đến tột độ. Hạ nhìn Khoa gương mặt vô cảm. Khoa không nhìn thấy Hạ, anh đang say hay cố tình say để thoát khỏi cảm giác phải chờ đợi.

Trung cất xe xong, quay ra tìm Hạ

- Chúng ta vào thôi- Trung gọi. Hạ quay lại. Gương mặt vô hồn nhường chỗ cho một nụ cười thật tươi

- Anh bắt em chờ lâu quá đó- Hạ cười rồi chạy đến chỗ Trung

- Chờ có tý mà đã kêu – Trung béo má Hạ rồi nắm tay Hạ vào khu mua sắm...

..... Chiếc xe mô tô dừng lại ở một đồng cỏ rộng khi hoàng hôn. Trung nhìn Hạ không nói gì. Trung nhẹ nhàng ôm Hạ vào người.

- Anh sao vậy ?- Hạ hỏi

- Em im lặng chút được không ?- Trung nói. Hạ im lặng- Anh ước có thể mãi mãi như thế này.- Hạ không nói chỉ lặng yên. Hạ ôm chặt Trung bằng vòng tay nhỏ bé của mình.

Trung buông Hạ ra, đặt một nụ hôn lên môi Hạ. Nụ hôn ngọt ngào, mãnh liệt.

Nắng, từng tia nắng cuối ngày tinh nghịch nhảy trên vai đôi bạn trẻ. Nắng vương trên nụ hôn nồng thắm. Nắng vương trên đôi hàng mi khép hờ của hai người. Giây phút ấy cả thế gian như ngừng trôi. Thời gian cũng dường như chậm lại, tất cả chỉ còn là những cảm xúc trào dâng mãnh liệt trong lòng ai.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

.... Tối, Trung đang ngồi bên giường Hạ thì chợt tiếng điện thoại vang lên. Trung ra ngoài nghe điện thoại. Một lúc sau khi Trung trở vào, Hạ thấy gương mặt Trung hơi biến sắc

- Hạ, anh có chút việc. anh phải đi bây giờ- Trung nói và nắm chặt tay Hạ

- Không sao đâu – Hạ cười

- Em nhớ đi ngủ sớm đấy, đừng đợi anh về- Trung nói rồi hôn nhẹ lên trán Hạ.

Trung ra khỏi phòng. Hạ đưa mắt nhìn xuống phía dưới qua khung cửa sổ. Trung phóng chiếc xe lao nhanh ra đường. Chẳng mấy chốc, Trung và cả

chiếc xe đã biến mất khỏi tầm mắt Hạ.

Một lát sau, một bóng đen từ trên cửa sổ phòng Trung nhẹ nhàng tiếp đất. Bóng đen đó treo hàng rào cao mấy mét quanh biệt thự một cách dễ dàng. Rồi chẳng mấy chốc, bóng đen đó cũng biến mất trong màn đêm.

Trung lao nhanh trên đường với vận tốc đáng sợ, và cậu không để ý rằng ngay đằng sau cậu một chiếc xe gắn máy khác cũng lao nhanh không kém. Chẳng mấy chốc chiếc xe đó vượt qua xe Trung. Trung không để ý. Trung dừng lại trước tòa nhà vốn là nơi cậu làm việc. Còn chiếc xe kia tiếp tục lao đi trong đêm với vận tốc kinh hoàng, tiến thẳng về nơi ‘bắt đầu của gió’.

chap 40 (tiếp)

..... Nửa tiếng trước

Phong ung dung ngồi trên chiếc ghế sofa trong phòng làm việc của Trung. Trước mắt Phong, Trung Nam và Mai vô cùng khó chịu. Họ đi đi lại lại trong phòng trước con mắt thích thú của Phong. Riêng bác sĩ Minh và Yến lại hết sức bình tĩnh. Yến đang ngồi chờ của Trung hàng ngày. Đôi mắt không ngừng dán vào chiếc laptop. Còn bác sĩ Minh đang ung dung uống trà và đọc sách. Có vẻ đối với hai người này dường như chưa có chuyện gì xảy ra.

Một lát sau, Hoa bước vào, ngồi xuống bên cạnh Phong. Cô mặc một chiếc váy ngắn màu hồng, xinh xắn dễ thương

- Anh Phong, anh Khoa đâu ?- Hoa nũng nịu- Sao anh đi chơi mà chẳng rủ em gì cả ?

- Em suốt ngày chỉ biết đến anh Khoa thôi- Phong giờ vờ giận dỗi- Anh Khoa của em hôm nay không tham gia trò chơi với chúng ta

- Chán thế- Hoa tiếc rẻ

- Lại thêm một con nhỏ ngu ngốc đâm đầu vào Khoa- Yến thờ dài ngoáy

- Nè, chị kia, chị nói gì thế ? – Hoa đứng dậy cau có- Bộ chị ghen ăn tức ở với tui à ?

- Nè, cô em ăn nói cho cẩn thận đi – Yến vẫn không rời mắt khỏi màn hình nhưng vẫn tiếp tục mĩa mai Hoa- Hay nhà em không có giáo dục. Qua đây chị dạy cho chút lễ giáo cơ bản. Khổ xinh đẹp mà đầu óc rỗng tuếch. Phong, em không dạy gì cho con bé à ?- Yến nói về tiếc rẻ. Yến đã chạm đúng lòng tự ái của Hoa. Nhìn cảnh đấy, bác sĩ Minh cười thầm vì sự sắc sảo của bà xã mình. Còn Nam và Mai như có thêm chút gì để lấy lại bình tĩnh

- Chị dám nói tui thế hả? Để rồi xem ?- Hoa nói rồi định bước đến chỗ của Yến

- Hoa, dừng lại. Em đang mắc bẫy của chị ta đấy. Chị ta không phải loại vừa đâu- Phong nói

- Em mặc kệ- Hoa trách

- Nè, em đừng manh động thế chứ. Phải biết nghe lời người lớn chút đi. Chỉ cần em ra khỏi kết giới đó là không an toàn đâu –bác sĩ Minh nói thêm vào. Dù Phong có mạnh nhưng trước 4 người sức mạnh cũng không tầm thường nên cậu không thể chủ quan. Vì thế, cậu đã lập một kết giới xung quanh mình. Hoa có thể bước vào và ra tùy ý. Cậu cũng vậy nhưng người khác thì không

- Em nghe thấy chưa. Ngồi xuống đi- Phong cau mày. Nhưng không kịp nữa rồi. Hoa đã bước ra khỏi kết giới. Cô tiến thẳng về phía Yến, phi những cây tiêu có độc vào người Yến. Yến vẫn thản nhiên trong khi đó Trung Nam và Mai đã hoàn toàn biến sắc. Yến phẩy tay một cái, những chiếc phi tiêu rơi xuống

- Chơi trò khác đi em gái- yến vẫn thản nhiên. Trong khi đó, Hoa càng tức tối. Hoa lao về phía Yến như một con mãnh thú. Lập tức những cây tiêu bằng nước trong suốt phi thẳng vào người cô. Hoa xoay người chỉ cách một chút là những cây tiêu đã cắm vào người cô. Đến cây tiêu thứ năm thì Hoa không tránh kịp. Cây tiêu cắm thẳng vào vai trái của Hoa, tạo ra một vết thương khá sâu. Sau khi đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, nước tan ra. Hoa đau đớn.

- Chị...chị...- Hoa áp ứng. Yến ngẩng đầu lên nhìn vết thương của Hoa rồi khẽ cười

- Mới mấy năm không gặp mà khả năng của em đã tiến bộ nhiều đấy Mai ạ

- Chị quá khen- Mai cười gượng. Thấy Hoa bị thương, Phong lập tức phá bỏ kết giới để chỗ của Hoa

- Em có sao không ? Đã dặn em là không được manh động. Vậy mà...- Phong đỡ lấy Hoa

- Anh còn ở đây mà giáo huấn- Hao cau có- Đau chết đi được

- Thôi cho anh xin- Nói rồi, Phong quay lại phía Mai- Mấy người các người sau lại dám giờ trò ăn hiếp người khác đánh lên sau lưng thế hả ?

- Tôi nói cho anh biết đó còn là tôi nương tay với con nhỏ đó đấy- Mai phản bác

- Nếu các người đã muốn thì tôi chiều- Phong đỡ Hoa ngồi vào ghế. Nhanh chóng lập kết giới khác, mạnh hơn bao quanh người Hoa. Cùng lúc đó hơn chục người từ ngoài cửa xông vào. Trung Nam và Mai bắt ngờ- Các người xông lên cho tôi

Cuộc chiến bắt đầu.

Mai nhanh chóng lòi cây tiếu ra và trở về hình dạng sát thủ địa ngục của mình. Giương mặt cô giờ đây toát lên vẻ lạnh lùng. Đôi mắt nâu thành màu đen tuyệt đẹp. cô thổi tiêu, những giai điệu mượt mà vang lên đầy sức quyến rũ. Nước từ đầu bay lơ lửng giữa không khí. Nước tạo thành những vòng xoáy thật đẹp. Nước bao phủ lấy những người tiến về phía cô. Họ cũng không phải loại vừa. Nhưng với nước, mọi đòn đánh trả lại đều vô tác dụng. Tuy vậy cuộc chiến này cũng không cân sức. Vì một mình Mai phải đối mặt với những kẻ có thể hồi sinh sức mạnh trong tức khắc. Còn cô, ít ra cũng cần chút thời gian.

Những vòng xoáy nước lơ lửng giữa không trung bao phủ lấy người họ giờ đã trở thành những mũi tên bay tới tấp vào da thịt họ. Mũi tên bay từ khắp mọi nơi cắt cửa vào da thịt những vết thương sâu hoắm. Máu đã rơi. Máu thấm vào nước. Thật đẹp, một màu đỏ tươi, không vậy bản.

Bên Trung Nam tình thế đã thay đổi. Trung Nam vốn không phải là người thích đánh nhau hay đụng chạm. Nên ban đầu, cậu để chúng thỏa sức đánh, thỏa sức áp đảo cho chúng tưởng rằng cậu không có gì đặc biệt. Cậu tránh, tránh những đòn tấn công của chúng không nhanh, không chậm mà tất cả chỉ đều đều. Và đến lúc đã chán ngấy trò vờn chuột do mình tạo ra, cậu lòi cây chiếc roi ra. Đó là vật dụng mà cậu rất yêu thích. Cậu quật chiếc roi về phía chúng. Máu tóe ra. Lực sát thương của chiếc roi là vô cùng lớn. Thêm nữa, trong lúc chơi trò mèo vờn chuột với chúng, cậu đã phát hiện ra điểm yếu của chúng nên với cậu không khó khăn gì.

Trong căn phòng vốn rất ngăn nắp và sạch sẽ thì bây giờ thật hỗn loạn. Giắt tờ bay khắp nơi. Máu bắn lên tường và ra những đốm vật xung quanh. Mọi người đều tham gia vào cuộc chiến, trừ bác sĩ Minh và Hoa. Hoa đang ở trong kết giới, chắc chắn là không việc gì. Còn bác sĩ Minh thì vẫn ung dung ngồi đọc sách mặc dù xung quanh rất hỗn loạn. Bọn chúng lao về phía anh nhưng tất cả đều không thể lại gần anh. Anh ngồi đó nhìn bọn chúng, mỉm cười rồi lại tiếp tục công việc đang dở của mình: đọc sách.

Mọi người không ai chú ý đến điều đó kể cả Hoa vì cô còn bận quan sát cuộc chiến giữa Phong và Yến. Phong phóng những mũi lao bằng gió vô hình về phía Yến nhưng cô không những không sợ mà còn bình tĩnh né chúng một cách nhẹ nhàng. Những mũi lao cấp phập vào cửa kính. Kính vỡ ra tạo nên những âm thanh khó chịu. Phong vẫn tiếp tục tấn công Yến. Phong tạo những quả cầu bằng khí nhỏ trong lòng bàn tay rồi phi về phía cô. Yến nhẹ nhàng tóm lấy chúng, bao quanh chúng bằng một màn nước mỏng rồi ném trả lại Phong.

Phong cũng không thua kém. Cậu di chuyển như một vũ công trên sàn nhảy, nhịp nhàng để tránh những quả cầu đó. Những quả cầu lao thẳng vào tường tạo thành những hố sâu.

- Nội công của em cũng không kém nhì - Yến cười. Nụ cười ấy khiến Phong đờ người trong mấy phút. Nhưng Yến cũng không nhân cơ hội đó để đánh trả. Yến luôn có một vũ khí rất lợi hại, đó là nụ cười. Chỉ với nụ cười này, cô có thể khiến đối phương, bất kể nam hay nữ lơ là trong vài phút. Và thời gian ngắn ngủi ấy cũng đủ cô hạ gục đối phương. Nhưng trong cuộc chiến này, cô không muốn sử dụng nó

- Chỉ quá khen rồi- Sau vài giây đờ người trước nụ cười mê hồn của Yến cuối cùng Phong cũng lấy lại được thần thái

- Nhưng vẫn cần phải học hỏi nhiều- Nói rồi, từ lòng bàn tay Yến phóng ra những tia nước dài đâm thẳng vào người Phong. Phong né nhưng không kịp. Một tia nước đã xuyên thẳng qua lòng bàn tay cậu

- Không ngờ chị có thể làm được như vậy – Phong cười nhẹ- Vậy mà điều tra lại ghi chị ngũ cấp đấy

- Đó là lúc chị 9 tuổi, em à. Sao thông tin của em lại có thể thiếu chính xác như thế vậy? – Yến nhếch mép rồi quay trở lại nhìn vào màn hình. Chị ta quả không tầm thường. Không ngờ một con người như vậy lại có sức mạnh lớn đến như thế

- Lần sau có điều tra thì chính xác chút đi. Sai một li là đi một dặm đó em à- Yến tiếp tục nói. Cuộc chiến bên Mai và Nam cũng đã ngừng. Bọn chúng nằm la liệt dưới đất. Trong phòng, đâu đâu cũng thấy máu. Trên tường có những lỗ thủng, cửa kính thì đã vỡ từ bao giờ. Nói chung căn phòng này bây giờ thật khủng khiếp

- Không ngờ người của anh yếu vậy – Mai nói rồi đạp chân vào mấy xác người nằm dưới đất.

- Các người không cần khách đâu? Nếu muốn đấu tiếp thì đi theo tôi. Ở đây chật chội quá- Phong nói xong thì phá kết giới, bế Hoa ra ngoài. Yến cũng gấp vội laptop lại, đứng lên

- Mấy đứa đi chứ ? lâu lắm rồi chị không được vận động, buồn tay chân quá đi- Yến hỏi Nam và Mai

- Phải đi chứ- Mai nói- Còn anh ?- Mai hỏi Nam

- Tham gia luôn

- Anh yêu ở lại đây nhé. Em đi chút rồi về- Yến chạy lại hôn lên má Minh rồi đi ra ngoài. Hai người kia cũng đi theo

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

..... Trung bước vào phòng làm việc của mình

- Anh , đã xảy ra chuyện gì vậy ?- Trung vội vàng hỏi. Vừa bước vào phòng làm việc, Trung đã thấy một đồng người đang dọn dẹp và sửa chữa căn phòng. Người thì trát vữa vào những lỗ thủng trên tường, người thì sơn lại tường. Có người đang thay kính ở khung cửa sổ, có người đang lúi húi thu dọn đồng giấy tờ lộn xộn dưới nền và trên bàn làm việc... Tất cả mọi người đều bận rộn chỉ riêng bác sĩ Minh là vẫn ngồi điềm nhiên uống trà và đọc báo

- Có chút chuyện đã xảy ra- Bác sĩ Minh bỏ tờ báo xuống và mỉm cười

- Hấn đã hành động.....?- Trung lạnh lùng nói

- Hấn chưa ra tay. Chỉ là cử đàn em đến chào hỏi chúng ta thôi- Bác sĩ Minh vẫn thản nhiên đáp

- Người của ta có thiệt hại gì không ?- Trung tiếp tục hỏi

- Không. Còn bây giờ chúng ta đang tiếp đãi họ ở một nơi khác- Bác sĩ Minh cười nhẹ

- Cảm ơn anh- Trung nói rồi quay người định đi ra cửa

- Em không cần đến đó ngay bây giờ. Ở đó đã có Yến, cô ấy có thể lo được- Bác sĩ Minh vừa nói vừa đứng dậy

- Chị Yến ?- Trung quay người lại

- Cô ấy đã về. Sáng nay. Còn bây giờ, anh có chuyện cần nói với em- Bác sĩ Minh nói và đưa cho Trung cái laptop...

chap 41 (tiếp)

..... Nơi bắt đầu của gió

Ở một ngọn đồi ven ngoại ô thành phố, nơi mọi người thường nhắc đến với sự ngưỡng mộ, niềm kính trọng và cả sự sợ hãi. Nơi đây gió không bao giờ ngừng thổi, gió đến và đi đều lạnh lẽo dù ngày hay đêm dù đông hay hè. Ban ngày, gió trêu đùa những tia nắng tinh nghịch. Khi đêm xuống gió ngân nga một giai điệu mượt mà, lạnh lẽo và cô đơn. Người ta đồn nhau đó là giai điệu của thần gió, con trai của một vị thần trên tiên giới đem lòng yêu một cô gái người phàm xinh đẹp tuyệt trần. Nhưng người con gái ấy một mực khước từ chàng. Vì thế đêm đêm chàng trai ấy ngân nga một điệu nhạc buồn nơi ngọn đồi này, nơi mà chàng đã gặp cô gái ấy. nên ngọn đồi được biết đến là đồi sầu hay nơi bắt đầu của gió.

Gió vẫn thổi, vẫn ngân vang giai điệu của mình trong đêm nay, một đêm trăng sáng và tuyệt đẹp.

Một cô gái lướt nhanh trên con đường lên đồi. Mái tóc xõa ngang vai của cô đang bị gió trêu đùa. Cô không để tâm, tiếp tục lướt nhanh trên mặt đất. Đồi vắng cô buồn, lạnh lẽo, cô độc như chính gió nơi đây, như chính giai điệu mà hàng đêm gió vẫn hát. Nhưng người con gái ấy đẹp, một vẻ đẹp lạnh lùng, cô độc, một vẻ đẹp mê hồn khiến bất cứ ánh mắt nào cũng không thể dời đi khỏi gương mặt ấy.

.... Dưới chân đồi.

Yến, Mai và Trung Nam vừa dừng xe. Không ngờ, Phong lại chọn nơi đây để bắt đầu cuộc chiến

- Nơi bắt đầu của gió ?- Yến nói và nở một nụ cười nửa miệng- Cũng thú vị đấy

- Một chơi ba ư ? Chán thế- Mai nói rồi cau mày. Trung Nam nhìn Mai bật cười

- Em nghĩ đơn giản quá đấy- Trung Nam nói xong dựa lưng vào một gốc cây gần đó- Tôi nói đúng chứ Phong, ở đây còn những người khác ?

- Quả thật, đúng là tử thần- Phong cũng cười. Sau nụ cười ấy, ba bóng đen xuất hiện phía sau Phong (Hoa đã được đưa về trụ sở từ trước)

- H.K.L không ngờ nghe danh các vị đã lâu mà nay mới được gặp mặt – Yến nói rồi nở một nụ cười

- Hội con lợn ?- Mai thêm vào

- Cô dám gọi chúng tôi là hội con lợn ư ? Bộ cô không biết chúng tôi là H.K.L nổi tiếng ư?- Một bóng đen nói. Mai không hiểu gì quay sang Yến

- Chị Yến thế có nghĩa là gì ?- Mai ngây thơ

- Em gái, bộ em không biết thật à ?- Yến ngờ vực hỏi lại. Mai lắc đầu. Cùng lúc đó, Trung Nam lên tiếng

- H.K.L là một nhóm gồm 3 sát thủ địa ngục và tử thần rất giỏi. Họ rất nổi tiếng trong thế giới của chúng ta bởi sự tàn ác, nhẫn tâm và lạnh lùng. Người đứng ngoài là H, còn gọi là Hùng. Người đứng giữa là K : Ken. Người còn lại là L, Long- Trung Nam nhanh chóng giải thích cho Mai hiểu

- Không ngờ, Trung Nam cánh tay phải của con trai diêm vương lại biết đến chúng ta- Ken lên tiếng
- Các người quá khen rồi- Trung Nam cười nhẹ
- Chúng ta bắt đầu trò chơi thôi chứ- Yên đề nghị
- Cũng được thôi – Long lên tiếng
- Vậy thế này đi, chị Yên đấu với anh Long, Nam đấu với Ken, còn cô gái kia đấu với Hùng, ok ?- Phong chỉ định các cặp đấu với nhau
- Cũng được- Cả 6 người lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Trận đấu bắt đầu.

Yên với Long :

Hai con người, hai thân ảnh bắt đầu cuộc chiến với những nụ cười nửa miệng. Một nam , một nữ đấu với nhau. Họ gần như ngang tài ngang sức. Mở đầu trận chiến, Long rút ra từ không gian một lưỡi kiếm bằng gió, một lưỡi kiếm vô hình. Tuy không phải là sát thủ địa ngục nhưng là một tử thần gần đạt tới vô cực (không giới hạn) nên anh có được sức mạnh đó. Yên cười nhẹ, phóng một tia nước về phía Long. Long chém đứt tia nước ấy, xoay cây kiếm và lao thẳng nó về phía Yên. Cô tránh được nhưng trong không khí một lưỡi kiếm khác lướt qua cánh tay Yên

- Xuyên không ảnh ? Không ngờ anh dùng được chiêu này – Yên lấy tay bịt chặt vết thương. Chẳng mấy chốc vết thương ngừng chảy máu và khép miệng

- Cô quá khen rồi- Long chưa kịp nói hết câu, Yên dùng nước tạo thành một cây roi dài quét qua người Long. Long lộn những vòng tuyệt đẹp trên không để tránh chiếc roi

Yên tiếp tục quét chiếc roi vào không trung. Cùng lúc đó cô dùng nước tạo thành những mũi tên bắn liên hồi về phía Long. Long lúc này vừa tránh chiếc roi, vừa tránh những mũi tên.

Nhưng không ba lâu sau, những mũi tên nước của Yên thậm chí không trúng người Long mà còn ngay lập tức quay lại về phía chủ nhân của nó. Yên xoay người lộn vài vòng trên không để tránh những mũi tên của chính mình. Long chớp lấy thời cơ, vận công đánh một lực mạnh về phía Yên. Hơi bất ngờ nhưng lập tức một bức tường thành bằng nước được lập ra trước mặt Yên. Yên nhảy lên không trung. Bức tường nước vỡ ra, Yên lấy cung bắn những mũi tên bằng nước về phía Long. Long không tránh, lấy thân ôm trọn những mũi tên ấy. Yên cười nhẹ.

Nhưng lập tức những mũi tên nước, có cả gió bay thẳng về phía Yên. Bất ngờ, Yên ngã xuống. Long đập gió, nhảy lên ôm Yên vào lòng. Đôi mắt họ bắt gặp nhau. Yên cười. Nụ cười ấy làm Long đơ người. Và chỉ chờ lúc ấy, Yên đâm một con dao găm bằng nước vào người Long. Nhanh chóng, Long cầm lấy tay của Yên, xoay con dao ra khỏi người mình quay lưỡi con dao chĩa thẳng vào tim Yên. Yên ngay lập tức làm con dao tan ra, phóng một tia nước nhỏ vào vết thương của Long. Long cũng không chịu kém phần, tạo gió thành một quả cầu nhỏ phóng thẳng vào lòng bàn tay Yên.

chap 42 (tiếp)

Yên tránh kịp. Quả cầu nhỏ bay xa một chút nữa rồi tan ra. Long ôm chặt Yên hơn. Mép nhếch lên một nụ cười. Bàn tay tinh nghịch của Long ôm ngang eo của Yên và đâm thẳng vào bụng cô một lưỡi kiếm nhỏ. Máu của Yên cũng bắt đầu chảy nhưng cô vẫn mỉm cười. Cô lấy tay của mình chạm nhẹ vào vết thương của Long. Đôi bàn tay lạnh buốt cảm tưởng như chạm vào bất cứ thứ gì dù nóng đến đâu cũng đóng băng ngay lập tức.

Họ ôm nhau, nhìn nhau đắm đuối nhưng thực chất lại đang đánh nhau dữ dội.

Chân Yên chạm đất, ngay lập tức một cột nước nhỏ phóng thẳng vào vết thương của Long. Yên đẩy Long ra và một tia nước tiến thẳng về phía anh. Long tránh cùng lúc ấy nở một nụ cười sát gái

- Người em ấm thật – Long dịu dàng

- Còn anh cũng không kém Một tay sát gái có hạng – Yên cũng cười

- Em quá khen rồi. Nhưng anh còn chưa chinh phục được em cơ mà- Vừa nói, Long vừa phi những mũi tên vô hình về phía Yên. Yên nhip nhàng di chuyển. Thừa cơ tạo thành hai cây kiếm bằng nước phi về phía Long. Long dùng tay không bẻ đôi hai thanh kiếm ấy. Nhưng thật không ngờ, hai thanh kiếm của Yên không chỉ đơn giản như vẻ bề ngoài

- Sao anh bắt cần thế ? Cứ thế này thì gương mặt đẹp trai sẽ thành ra như thế nào ?- Yến nói rồi nở một nụ cười bán nguyệt. Chẳng là khi Long dùng tay không bẻ đôi hai thanh kiếm thì hai thanh kiếm tan ra. Nhưng thật kì lạ alf nước lại thấm dần vào da Long. Ban đầu là cảm giác mát lạnh nhưng sau đó nóng dần và bắt đầu rất và nổi mẩn trên tay và dần lan ra khắp cả người

- Nước xuyên thấm ?- Long hỏi dường như anh đã nhận ra tình hình của mình lúc này và khả năng của cô gái đang đứng trước mặt anh

- Người ta không dùng tên này lâu lắm rồi, bây giờ phải gọi là hot water. Mà anh cũng may mắn lắm mới được ném thử chiêu này của em đó

- Ủ, cảm ơn em bây giờ đến lượt anh- Nói rồi, Long phi hàng ngàn mũi lao, tên về phía Yến. Yến lập một bức tường nước quanh cô. Những mũi tên gặp nước đa phần bị chặn lại nhưng có những mũi tên, đao đặc biệt xuyên qua. Yến hơi bất ngờ. Cô nhanh chóng tạo những dải lụa dài bằng nước quấn quanh những mũi tên đó. Chúng biến mất. Yến hơi khựng xuống

- Độc tiêu ?- Yến hỏi

- Anh cũng mới học dùng đó- Long lại nhếch mép cười

- Anh cứ đợi đấy- Nói rồi, Yến lao thẳng về phía Long.

Cuộc chiến tiếp tục, không phân thắng bại.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Bên Nam với Ken

Nếu như cuộc chiến giữa Yến và Long vẫn chưa phân thắng bại thì cuộc chiến giữa Nam với Ken đã ngã ngũ. Phong ngồi trên một cái cây cách đó không xa cũng có thể nhận thấy rằng Ken đã thua. Tuy nhiên trận chiến vẫn chưa kết thúc bởi vì có một kẻ cổ chấp, muốn lật ngược tình thế dù biết rằng không thể và một kẻ thích chơi mèo vờn chuột, thích nhìn người ta kiệt sức mới chịu buông tha....

... Nam vung chiếc roi yêu thích của mình vào trong không gian, tựa hồ như không có chủ đích. Nhưng thực ra lại nằm trong trò chơi mà Nam đã bày ra, một trò chơi khiến con mồi của anh không hề chết cũng không thể bỏ chạy một cách dễ dàng.

Ken tránh chiếc roi một cách nhẹ nhàng. Ken mỉm cười nhưng cậu hoàn toàn không biết là mình đã rơi vào bẫy, rơi vào trò chơi do đối thủ sắp đặt.

Thừa cơ, Ken phi những chiếc phi tiêu có độc về phía Nam. Nam có tránh nhưng bất cẩn ở phút cuối nên một chiếc phi tiêu cắm phập vào người anh. Ken lại mỉm cười vì sự nhanh nhẹn của mình. Trong lòng Nam cũng cười thầm: 'Cứ vui mừng đi, con mồi của ta. Đã lâu lắm rồi ta chưa được chơi trò chơi nào hấp dẫn như thế'. Nam nghĩ thầm. Tuy vậy Nam vẫn tỏ ra đau đớn và mệt mỏi.

Ken khoái chí, tưởng mình đã lật ngược, đã xoay chuyển được tình thế. Cậu vui mừng và gần như ngay lập tức đánh những đòn cuối cùng để kết liễu đối phương.

Những chiếc khi tiêu bằng lửa đỏ cháy dữ dội đang bay về phía Nam. Ken cười đắc chí. Nam thấy con mồi của mình đang ung dung thì niềm thích thú lại tăng lên bội phần. Anh dùng cây roi của mình quật liên tiếp vào không trung tạo thành một con lốc nhỏ. Con lốc quán những chiếc phi tiêu vào với nhau. Ngọn lửa trong phút chốc tưởng như đã dập tắt. Nhưng Ken đâu chịu dễ yên khi nhìn ngọn lửa của mình tắt ngúm. Và ngay lập tức, một trường lực mạnh đã được truyền vào những cây tiêu trong con lốc.

Trung hơi sững người nhưng ngay sau đó anh hơi nhếch mép lên. Ngọn lửa cháy dữ dội dù con lốc đã hút gần hết oxi. 'Được thôi, chú mày muốn chơi đến cùng thì anh chiều' Nam thầm nghĩ. Ngay lập tức con lốc xoáy tan ra, những chiếc phi tiêu theo đà hướng thẳng vào mục tiêu của mình. Nhưng không phải Nam mà là Ken. Tuy vậy chúng không hướng vào người cậu mà lại như bủa vây tất cả những lối thoát của cậu. Những chiếc phi tiêu bay qua, sượt qua người Ken cắm phập xuống đất ngay trước mặt cậu rồi lại bùng cháy dữ dội.

Ken tức giận, quay lại. Đôi mắt tràn đầy sự uất ức. Đôi tay cậu bắt đầu bốc cháy

- Anh đem tôi ra làm trò chơi, phải không ?- Ken hỏi lớn

- Không đâu, chỉ là con mồi thôi- Nam cười nhạt

- Sao anh dám ?- Ken quát

- Tại chú mày ngốc quá thôi- Nam vẫn cười- Xem ra bây giờ trò chơi mới thực sự bắt đầu.

Nam vừa dứt lời thì Ken lao thẳng về phía anh như một con quái vật. Bàn tay Ken bốc cháy, phóng ra những quả cầu lửa về phía Nam. Nam tránh chúng một cách dễ dàng. Ngay sau đó, Nam ném trả Ken những quả cầu nhưng đó là những quả cầu khí, một loại khí đặc biệt. Ken không né mà nắm gọn chúng trong lòng bàn tay. Những quả cầu khí tan ra và ngọn lửa bùng cháy dữ dội.

- Không có tác dụng ư ? Lại thật- Nam cau mày

- Anh tưởng anh hơn tui chắc. Anh biết một mà không biết hai, tui đã luyện được lửa vô song. Bất cứ thứ gì chạm vào tui đều bị tui thiêu rụi- Ken nói xong thì cười đắc thắng

- Lửa vô song, cái đó bị thất truyền từ lâu rồi mà- Nam sừng sốt

- Nhưng không phải với tui- Nói rồi, Ken lại tiếp tục phóng những mũi tiêu lửa, những quả cầu lửa về phía Nam.

Hàng ngàn đốm sáng, lao vun vút lung linh giữa đêm. Ánh sáng của lửa cùng với ánh trăng tạo nên một vẻ đẹp lung linh, diệu kì cho nơi này. Thật đẹp, những luồng sáng lao vun vút. Nhưng khi gần tới người Nam thì chúng vụt tắt và rơi xuống đất. Âm thanh đó thật lạnh lẽo và tuyệt vọng

- Cái quái gì vừa xảy ra vậy ?- Ken hét lớn tức giận

- Nơi bắt đầu của gió- Nam cười- Lửa bị dập tắt...

Chưa đợi Nam nói hết câu, Ken tạo ra một quả cầu lửa khác to hơn, cháy đẹp hơn, dữ dội hơn nhưng khi đến gần Nam thì nó cũng vụt tắt một cách vô vọng

- Tui không tin ở nơi này, lửa của tui không động được vào anh- Ken nói gần như phát điên lên

- Cậu cứ thử- Nam đứng dựa vào gốc cây và thích thú nhìn con mồi của mình.

Ken thử hết lần này đến lần khác nhưng đều không được, thậm chí cậu còn dùng cả đôi tay lửa của mình để đến gần Nam nhưng chúng lại vụt tắt một cách không rõ nguyên nhân

- Không còn lửa, xem chú em giải quyết như thế nào?- Nam cười nhếch mép

- Anh hãy chờ xem- Ken tức giận

- Thì anh vẫn đang chờ nè...

Phong ngồi cách đó không xa và thừa hiểu rằng Ken đã rơi vào bẫy của Nam. Nam thực chất không hề bị cây tiêu của Ken phi trúng. Anh chỉ giả bộ đơn giản để tăng sự thích thú của mình trong khi chơi. Và thứ mà bàn tay Ken nắm gọn trong bàn tay không phải là những quả cầu bị thương. Đó là những quả cầu khí hút năng lượng. Khi Ken phá tan nó cũng là lúc luồng khí này xâm nhập vào cơ thể cậu. Chúng sẽ dần dần hút cạn năng lượng của cậu mà Ken không hề hay biết thậm chí còn nhầm tưởng là sức mạnh của mình tăng thêm.

Chiều này của Nam quả thật là độc. Nam thực sự là con người không như vẻ bề ngoài nóng nảy, bộp chộp. Ở anh có một điều gì đó bí ẩn như tất cả những con người của bóng đêm. Chính xác thì anh như một diễn viên thực thụ.

Nam rất muốn giúp Ken. Nhưng luật là luật. Một khi cậu đã là người phân cấp thì đấu thì không có quyền can dự vào các trận đấu dù kết quả có như thế nào. Nhưng điều ấy cũng tốt vì cần có người dạy bảo Ken mà người đó lúc này chính là Nam. Hơn nữa Ken cũn chưa bao giờ gặp đối thủ mạnh hơn nên đây cũng là cơ hội tốt để cậu rèn luyện và học hỏi.

chap 43

Bên Mai và Hùng

Mai đang thổi một khúc nhạc buồn, dữ dội. Nước tạo thành những xoáy nước nhỏ lơ lửng giữa không trung. Những xoáy nước quấn lấy người Hùng dần sát lại người cậu. Những chiếc gai từ xoáy nước nhô lên, sắc nhọn chìa thẳng vào người Hùng. Nhanh chóng, Hùng tạo một bức tường không khí bao quanh mình. Những chiếc gai nước sắc dần, nhọn dần và to hơn. Chúng như những mũi khoan với tốc độ lớn đang cố khoan thủng bức tường của Hùng. Gần tới rồi, Mai nhìn những chiếc gai thân yêu của mình và tiếp tục thổi tiêu.

Tình thế thật nguy hiểm. Cứ như thế này thì Hùng sẽ bị gai đâm thẳng vào người trước khi có thể chạm vào người Mai. Nghĩ thế, ngay lập tức Hùng bay lên khỏi mặt đất, định nhảy ra ngoài xoáy nước. Nhưng mọi chuyện đâu có đơn giản như vậy. Khi Hùng nhảy lên cũng là lúc xoáy nước dâng cao lên. Những xoáy nước tuyệt đẹp đã cao quá đầu Hùng dù cậu cố gắng bay cao đến nhường nào. Hùng chán nản tiếp đất. Xoáy nước lập tức trở về như ban đầu.

Mai tiếp tục thổi tiêu. Những chiếc gai trên xoáy nước đã gần chạm vào người Hùng. Có lẽ nó sắp xuyên thủng bức tường của cậu. Nhanh trí, Hùng cũng tạo ra những chiếc gai cho bức tường của mình. Những chiếc gai với tốc độ lớn nhanh kinh khủng. Và nhanh chóng chúng khớp với những chiếc gai từ xoáy nước của Mai một cách hoàn hảo. Hùng mỉm cười.

Mai tiếp tục thổi tiêu. Nhưng những chiếc gai thân yêu của cô không thể dịch chuyển hơn. Mai đã nhận ra tình hình. Lập tức, cô ngừng thổi tiêu. Vì bây

giờ mọi cố gắng với xoáy nước đó là vô dụng. Tiếng tiêu ngừng, xoáy nước vỡ xa. Nước bắn mọi nơi. Hùng nhìn Mai cười hiền

- Nếu chúng ta không phải kẻ thù thì có lẽ tôi sẽ biến em thành bạn gái tôi- Hùng ngọt ngào
- Anh đừng mơ- Mai gắt lên
- Em làm gì mà nóng nảy thế ?- Hùng hỏi. Mai không đáp. Hùng lại cười
- Tôi sẽ không bao giờ yêu anh
- Cứ đợi rồi xem. Tôi sẽ biến em thành người của tôi- Hùng nhếch mép.

(Ngay từ phút đầu gặp Mai, Hùng đã thích cô rồi. Có một cảm giác rạo rực, có một thứ gì đó mơ hồ xảy ra trong tâm trí Hùng. Hùng không biết. Nhưng người con gái trước mặt Hùng càng lúc càng khiến cậu thấy đáng yêu và muốn có được. Một người con gái cá tính, tinh tế và cũng rất nhạy bén. Hùng muốn sở hữu cô.)

Hùng vừa dứt lời, lập tức hàng ngàn con chim nhỏ bằng không khí chĩa mỏ bay về phía cô. Mai giật mình. Cô chưa bao giờ thấy loại phép thuật này. Nhưng tình thế không cho phép cô có nhiều thời gian. Và ngay lập tức, đôi mắt cô quét ngang những con chim, phân tích thông tin. Và chỉ vài giây sau đó những tia nước hình mũi tên bất thình vào lồng ngực những chú chim bé nhỏ. Những con chim rơi xuống đất, biến mất. Nhưng cũng có vài con chim con sót lại do tránh được mũi tên của cô. Chúng tiếp tục lao về phía cô. Mai lấy tiêu thổi, một xoáy nước bao quanh người cô. Những con chim không thể xâm nhập được.

Hùng đứng ngoài mỉm cười. ‘ Em đúng là một cô gái nhạy bén’. Hùng nghĩ rồi cười thích thú.

Những con chim dần dần đuối sức và rơi xuống. Mai ngừng thổi. Xoáy nước biến mất. Nhưng từ đâu những mũi tên gió lao thẳng đến người Mai. Mai bắt ngờ, xoay vài vòng để tránh nhưng không kịp. Có một mũi tên đã đâm trúng ngực Mai. Mai ngã xuống.

Hùng tái mặt. Đó không phải do cậu. Tất nhiên, cậu không bao giờ đánh lén như thế và lại càng không muốn Mai bị thương. Hùng nhìn Mai với ánh mắt ái ngại. Cậu nhìn vào mũi tên trên người cô. Đó là của Long. Chắc trong khi đánh nhau với Yến, Long tạo những mũi tên này. Nhưng Yến tránh được. Và không may những mũi tên tiếp tục lao thẳng về phía người đứng cạnh đó, Mai.

Hùng tiến gần về phía Mai. Lập tức một quả cầu lao tới và ôm trọn người Mai. Đó là kết giới. Hùng dừng lại. Bây giờ cậu có thể nghe được tiếng đàn tranh vang vọng khắp không gian. Do mãi đánh nhau mà tất cả mọi người đã không để ý. Và tiếng đàn tranh cùng tiếng gió tạo nên âm thanh của con người

chap 43 (tiếp)

- Chị Yến, bảo vệ Mai, giữ kết giới- Âm thanh vang vọng. Tất cả mọi người đều đứng sững lại. Yến quay ra nhìn Mai, nhìn quả cầu đang ôm trọn Mai
- Hàn Băng ?- Yến sững người. Sau đó, Yến nhanh chóng đưa mắt nhìn lên ngọn đồi. Nơi đó, một cô gái với chiếc áo choàng đen của người ngày xưa đang ung dung đánh đàn. Quanh cô là một quả cầu vô hình. Nhưng điều đặc biệt đó chính là có những quả cầu nhỏ hơn đang quay xung quanh cô. Yến bắt giác mỉm cười nhẹ. Rồi, Yến chạy thật nhanh về phía Mai. Chẳng mấy chốc Yến đã vào trong quả cầu
- Đàn kết giới ?- Phong sững người. Và như hiểu ra điều gì đó, cậu đưa mắt về nơi Yến nhìn trước đó vài giây. Cô gái ấy hiện ra trước mắt cậu
- Lại thêm một người nữa xuất hiện – Long bình thản rồi tiến về phía Phong
- Chúng ta cần phải chặn cô ta ngay. Cô ta đang lập kết giới- Phong thông báo
- Điều này không có trong kế hoạch- Hùng phản trần. Trong lòng anh bây giờ như có lửa đốt, anh lo lắng cho Mai.
- Thì bây giờ cho thêm là được- Ken lên tiếng. Ken vẫn còn ảm ức vụ bị Nam chơi khăm hồi hấy.

Khi Ken vừa dứt lời, Phong thổi một cơn gió nhẹ qua người Ken. Lửa từ đôi bàn tay Ken bắt đầu cháy trở lại nhưng không mạnh như lúc đầu.

- Cảm ơn- Ken nói với Phong nhưng dường như Phong không hề để ý đến điều đó
- Hùng chặn Trung Nam lại. Tôi, Long và Ken sẽ giải quyết người bạn mới của chúng ta- Phong nói rồi mỉm cười
- Thế còn hai người kia?- Hùng nói rồi chỉ tay về phía Yến và Mai
- Kệ họ. Chỉ cần phá được người lập kết giới thì có muốn giữ cũng chẳng được- Phong nói và nhếch mép. Trong lòng Hùng thở phào nhẹ nhõm. Cũng may, không thì Hùng sẽ rơi vào trạng thái tiền thoái lương nan.

Phong, Long và Ken lao về phía Hạ. Hạ ngược đôi mắt lạnh lùng lên nhìn họ, nở một nụ cười nửa miệng. Và rồi Hạ tiếp tục công việc của mình.

Còn Hùng vì chỉ là đánh cảm chân Nam nên cậu cũng chẳng đại gì tung ra hết sức. Hơn nữa cậu đang lo lắng cho Mai nên cũng chẳng còn tâm trí đâu để đánh nhau nữa.

Chương 44

... Trên ngọn đồi

Ba thân ảnh lao nhanh lên đồi. Long nhanh chóng phóng hàng ngàn mũi tiêu bằng không khí về phía Hạ. Chúng bị kết giới của Hạ chặn lại. Nhưng không rơi xuống mà tan vào kết giới.

Phong cũng liên tiếp phóng những quả cầu khí về phía Hạ. Nhưng kết quả cũng chẳng có gì khác hơn.

Còn Ken tuy sức mạnh chưa hồi phục nhưng với cậu thế là đủ. Một quả cầu lửa lớn bay về phía Hạ. Tuy không dữ dội như lần trước nhưng sức nóng lại tăng thêm bội phần. Đến gần kết giới, quả cầu đó bị kết giới đánh bật ra, bay thẳng ra ngoài.

- Chuyện quái gì đang xảy ra vậy ?- Ken cầu nhàu

- Chịu – Phong lắc đầu.

Chưa để ai nói thêm gì thì kết giới của Hạ bắt đầu vỡ ra nhưng có một điều kì lạ là những quả cầu vẫn còn nguyên. Chúng di chuyển theo quỹ đạo của mình như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Sức của cô ta cũng chỉ đến đó mà thôi- Long cười. Hạ vẫn im lặng. Cô vẫn tiếp tục đánh đàn. Tiếng đàn vang lên không nhanh không chậm mà da diết, trầm bổng. Trên bầu trời, ở nhiều nơi trong thành phố, có một dải lụa mỏng, vô hình đang nhẹ nhàng buông xuống.

- Bây giờ, có chỗ cho đệ trút giận rồi- Ken nói với Long. Quả thật, Ken rất tức Nam nhưng Ken cũng nhận ra rằng Nam hơn hẳn Ken. Còn cô gái này thì khác. Trong ý nghĩ của mình, Ken chỉ coi Hạ là một sát thủ tầm thường, có chút khả năng nhưng chưa đủ trình để đánh với cậu.

- Vậy thì nhường mày- Phong nói với Ken.

Ken hứng thú lao thẳng về phía Hạ. Hạ không né, không tránh cũng không bận tâm. Cô vẫn ung dung ngồi đánh đàn. Thấy vậy, Ken lại càng tức. 'Phen này phải cho cô biết thế nào là lễ độ'. Ken nghĩ.

Những quả cầu lửa từ tay Ken lao thẳng về phía Hạ. Nhiều, nóng và có phần mạnh hơn lúc trước. Hạ vẫn ngồi im. Khi những quả cầu tiến gần về phía người cô, Hạ đưa đôi mắt lạnh lẽo lên nhìn những quả cầu. Lập tức sức mạnh của chúng yếu dần. Một luồng gió thổi qua. Những quả cầu không bay thẳng về phía Hạ mà vòng qua người cô và trở về với chủ nhân của mình.

Ken bất ngờ. Và như một phản xạ tự nhiên, Ken giơ tay ra nắm lấy những quả cầu của mình. 'Dù sao cũng là lửa do mình tạo ra nên có nhận lại cũng chẳng sao. Cô ta thật ngốc' Ken nghĩ thầm.

Nhưng cậu đã nhầm. Khi những quả cầu lửa tiếp xúc với lòng bàn tay Ken, Ken cảm thấy lạnh. Rõ ràng là lửa sao có thể lạnh được ? Và cảm giác đó nhanh chóng lan tỏa khắp người Ken. Toàn thân Ken bây giờ thật lạnh.

- Cô đã làm gì những quả cầu lửa của tôi?- Ken hét toáng

- Ngủ ngốc- Đáp trả Ken chỉ là một lời nói cộc lốc, lạnh lùng và vô cảm của Hạ

- Ken, sao vậy ?- Long nhìn Ken với ánh mắt lo lắng và nhanh chóng đi về phía cậu. Lửa của Ken tắt dần, lụi dần. Ken đã mất sức mạnh

- Lạnh quá. Cô ta...- Ken chưa kịp nói thêm câu gì thì ngất đã ngất đi. Và quả thật đúng như Ken nói toàn thân cậu lạnh toát. Đôi mắt của Long hẳn lên sự giận dữ. Long hướng đôi mắt như muốn giết chết tất cả về phía Hạ

- Để tôi – Phong chen vào.

chap 44 (tiếp)

Nhanh như một con gió, Phong tiến về phía Hạ. Những quả cầu khí liên tiếp phóng về phía Hạ. Hạ vẫn ngồi đó như trêu tức Phong. Hạ lặng yên tiếp tục công việc của mình, đánh đàn. Và khi những quả cầu của Phong lao gần tới người Hạ thì một con gió nữa thổi qua. Những quả cầu tan biến giữa không khí như chưa từng tồn tại.

Phong thấy thế, càng tức giận hơn. Cậu tạo một con lốc bằng gió, bằng sự uất ức và tức giận của mình. Con lốc với sức mạnh ghê gớm. Nó quét sạch những thứ có trên đường đi của mình, sạch đến mức tro bụi khiến người ta có cảm giác như chúng chưa bao giờ tồn tại ở đây.

Con lốc tiến về phía Hạ. Nhanh, mạnh. Tiếng đàn vẫn tiếp tục vang lên trầm bổng, ngân nga. Tiếng đàn xé toạc không gian, xé toạc con lốc. Con lốc bị tiếng đàn xé tan và biến mất vào không trung như nó chưa từng được sinh ra. Tiếng đàn cũng khiến Phong tức điên. Đôi mắt ấy bây giờ chỉ có sự hận thù, sự căm phẫn.

Phong lúi trong gió ra một cây kiếm, phi thẳng vào người Hạ. Sự việc tương tự lại tiếp tục xảy ra. tiếng đàn phá tan cây kiếm. Và gió tạo thành cây kiếm hòa vào tiếng đàn. Bay xa, bay xa.

Phong không thể chịu đựng được nữa. Cậu lao về phía Hạ như một con thú dữ muốn ăn tươi nuốt sống con mồi của mình. Hạ lạnh lùng ngược nhìn Phong. Lập tức, một quả cầu nhỏ bay xung quanh Hạ bay thẳng về phía ngực của Phong. Phong né được. Phong mỉm cười. 'Chỉ có trò con con như vậy mà cũng muốn hạ gục tôi ư?'. Phong nghĩ thầm. Cậu tăng tốc về phía Hạ.

Nhưng Phong đã nhầm. Quả cầu bay ra xa rồi quay lại. Lúc này, nó nhỏ hơn trước nhiều, nhỏ đến nỗi mà chính Phong và Long cũng không thể thấy được. Quả cầu bay thẳng vào lưng Phong. Phong cảm thấy lồng ngực mình nhói lên. Một cảm giác đau đớn. Và sau đó chưa đầy hai giây, Phong ngã xuống.

chap 44 (tiếp)

... Trong lúc ấy ở bệnh viện, phòng 307

Những mảng kí ức vụn vỡ của Tường Vi đang chấp nối lại với nhau như có một sức mạnh thần kì, như là điều không tưởng.

Từng dòng kí ức trôi chảy như một thước phim quay chậm. Tường Vi đang sống lại những tháng ngày tuổi thơ hạnh phúc, hồn nhiên và cả đau khổ.

Tất cả chúng lại trở về như trước cái ngày mà Tường Vi bị sốt, trước cái ngày mà cô quên tất cả về tuổi thơ của mình, về một người chị....

chap 44 (tiếp)

.... Trở lại cuộc chiến

Long thấy vậy càng giận dữ hơn. Long lao về phía Hạ. Lập tức tất cả những quả cầu xung quanh Hạ bay ra khỏi quỹ đạo của mình. Long tưởng chúng nhằm vào mình nên đã tránh. Nhưng Long nhầm những quả cầu bay về phía kết giới nơi có Mai và Yến. Những quả cầu bắt đầu nhỏ dần, nhỏ dần, chui vào kết giới, bay lồng ngực của Yến và Mai.

Long nhìn theo hướng những quả cầu không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nam và Hùng đã ngừng đánh nhau từ lúc nào. Và họ cũng ngạc nhiên vô cùng khi thấy cảnh tượng ấy. Chỉ có Yến, khi phát hiện điều đó không những không ngạc nhiên mà hết sức bình thản, thậm chí Yến còn cười.

Long ngạc nhiên. Nhưng rồi cũng gạt điều đó sang một bên tiến thẳng về phía Hạ. Long trường một lực mạnh cùng với sự tức giận về phía Hạ. Hạ vẫn thản, lạnh lùng, vô cảm và dường như coi thường Long. Hạ vẫn ngồi im. Khi trường đó gần tiến về phía Hạ cũng là lúc tiếng đàn của cô tạo thành một cái khiên chắn lực đó.

Long không chịu để yên. Long bay người trên không, dồn hết lực vào bàn tay nhằm thẳng vào ngực của Hạ.

Hạ bây giờ mới quay ra nhìn Long. Đôi mắt đó thăm thẳm, lạnh lẽo như thấu hết con người Long. Long có chút run sợ nhưng bây giờ không dừng lại được. Đâm lao phải theo lao thôi.

Bàn tay Long tiến gần về phía Hạ. Hạ đưa tay ra đỡ. Hai bàn tay chạm vào nhau. Trong khi đó, Hạ vẫn tiếp tục đánh đàn bằng tay còn lại. Ánh mắt họ chạm nhau. Long như đứng tim trong vài giây bởi ánh mắt vô cảm đó. Nếu như Long nhìn thấy cả gương mặt của Hạ thì có lẽ chuyện không dừng ở đó. Nhưng Hạ đã đeo mặt nạ. Và tất cả những gì Long thấy chỉ là một cặp mắt vô hồn, lạnh lẽo.

Sau vài giây, Long lấy lại bình tĩnh. Từ lòng bàn tay Long, một lưỡi dao từ không khí đâm thẳng vào lòng bàn tay Hạ. Nhân lúc, hai bàn tay chạm nhau, Long đã làm Hạ bị thương.

Lưỡi dao xuyên qua lòng bàn tay trái của Hạ. Đôi mắt Hạ như lạnh lẽo hơn, vô cảm hơn.

Và ngay sau đó, lưỡi dao bị một lực đẩy mạnh từ phía trước quay ngược trở lại cắm thẳng vào bàn tay Long. Cùng lúc đó, tiếng đàn của Hạ khiến Long ngã ra phía sau.

Trên khóe môi Hạ, máu chảy xuống cây đàn. Hạ ngừng đàn. Cô đứng dậy nhìn Long một lần nữa rồi lặng lẽ bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45

..... Ở phòng bệnh 307

Bà Hoa nhìn Tường Vi một lần nữa rồi nhẹ nhàng bước ra cửa. Bà xoay chốt cửa, bước ra ngoài và nhẹ nhàng khép cánh cửa lại. Bà cần nghỉ ngơi. Mấy ngày qua bà luôn trong trạng thái lo lắng, mệt mỏi. Bà chờ đợi giây phút đưa con mình tỉnh lại nhưng tất cả như vô vọng. Bà thở dài rồi bước nhanh trên hành lang.

Tường Vi nghe thấy tiếng đóng cửa thì mở mắt. Cô đã tỉnh từ lâu. Những dư chấn của cuộc chiến diễn ra vùng ngoại ô đã ảnh hưởng đến cô. Nó khơi dậy cái gọi là

‘ hư ảnh linh hồn hộ mệnh’. Nó không những giúp cô tỉnh dậy, khôi phục sức mạnh mà còn giúp cô nhớ lại tất cả.

Tường Vi ngồi dậy. Đôi mắt xa xăm. Một cô bé thánh thiện, ngây thơ giờ đã không còn. Tường Vi buồn. Ngay khi tỉnh dậy, cô đã không muốn mở mắt, không muốn để mẹ phát hiện cô đã tỉnh. Vì trong lòng cô một mớ hỗn độn đang rối tung lên. Cô phải làm gì sau khi biết những việc mà mình đã gây ra ? Những điều mà cô cho rằng ác độc nhất nhưng chính cô đã làm...?

Cánh cửa lại một lần nữa mở ra. Tường Vi vội vã nằm xuống và nhắm mắt lại. Cô nghe thấy tiếng bước chân. Rất nhẹ. Cô có thể nghe thấy tiếng thở dài, một tiếng thở dài mệt mỏi và nặng nề.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy có một luồng sức mạnh đang truyền vào cơ thể cô. Và cơ thể cô một cách tự nhiên nhất tiếp nhận chúng. Tường Vi cảm thấy có gì áp áp từ nguồn sức mạnh đó. Một cái gì rất gần gũi thân quen.

Người đó lại thở dài và luồng sức mạnh kia biến mất. Người đó đứng trước giường cô thêm một chút nữa rồi quay bước đi. Tường Vi như chỉ cần có thể. Cô bật dậy

- Lam Hạ - Cô gọi lớn. Người con gái đang bước ra phía cửa bỗng đứng sững lại

- Cậu tỉnh rồi, để tớ đi gọi mẹ cậu – Người con gái đó toan cất bước

- Chị Lam Hạ- Tường Vi hét lớn trong nước mắt và lao ra ôm chặt người con gái đó, Lam Hạ. Hạ sững người. Một giọt nước mắt khẽ rơi trên gò má cô

- Em nhớ lại rồi ư ?- Hạ nói. Cổ cô nghẹn lại

- Em nhớ tất cả, nhớ những gì đã xảy ra cả những gì chị đã làm cho em- Tường Vi nói như mếu. Hạ gỡ tay Tường Vi ra, quay người lại, lau nước mắt cho Tường Vi

- Em tỉnh là tốt rồi. Ngoan, đừng khóc nữa – Hạ an ủi

- Chị sẽ không biến mất nữa chứ ?- Tường Vi như trẻ con

- Chị đã bao giờ biến mất đâu- Hạ cười- Ngoan, bây giờ đi ngủ đi. Chị phải đi rồi. Chị sẽ quay lại – Hạ xoa đầu Tường Vi rồi bước về phía cửa

- Chị có thể không làm việc đó nữa được không ? Em đã tỉnh rồi. Em sẽ giúp chị- Tường Vi nói với theo- Em không muốn thấy chị làm công việc xấu xa đó nữa

- Em gái ngốc- Hạ quay người lại- Chị là ác quỷ, mãi mãi là ác quỷ để bảo vệ một thiên thần trong sáng, thánh thiện như em và một cậu bé đến từ thiên đàng – Nói rồi, Hạ vội vàng bước ra khỏi phòng bệnh.

Trong phòng giờ đây chỉ còn lại một mình Tường Vi. Nước mắt rơi thật nhiều trên gương mặt thánh thiện ấy. Kí ức đau đớn lại ủa về trong tâm trí cô

..... 9 năm trước, trong một phòng bệnh

Tường Vi chưa tỉnh hẳn. Cô lơ mơ có thể nhận thấy mọi việc xung quanh, mọi người trong phòng nhưng cô còn rất yếu.

Lam Hạ và một người đàn ông khác bước vào trong phòng. Tường Vi cố gắng cá tiếng nói nhưng không được. Miệng cô khô đắng. Hạ ngồi xuống bên cạnh giường. Còn người đàn ông đó đứng ở xa quá, Tường Vi không thể nhìn rõ

- Chú có thể làm cho em ấy tỉnh lại phải không ạ ?- Hạ nói trong tiếng nấc nghẹn

- Ta có thể- Người đàn ông đó điềm nhiên trả lời

- Cháu sẽ làm sát thủ địa ngục. Chú hãy cứu em cháu- Hạ quả quyết

- Không được- Người đàn ông lạnh lùng

- Tại sao ?- Hạ nói cộc lốc

- Cháu nên nhớ rằng nghề chọn cháu chứ không phải cháu chọn nó. Và cháu đã trở thành sát thủ địa ngục từ 2 năm trước rồi chỉ là chưa đến lúc để cháu có thể làm chủ được sức mạnh của mình. Hơn nữa, chú nhớ là cháu đã dùng nó để đổi lấy việc chú cứu Kiên- Người đàn ông giải thích

- Cháu cũng nhớ rằng sát thủ địa ngục được phân thành hai loại. Loại thứ nhất có thể coi là tử thần cấp cao khi họ có khả năng kết liễu người đã tận số và cả tử thần. Loại thứ hai là những người thực sự là sát thủ, giết những kẻ đắc tội với địa ngục dù người, ma hay tử thần hay linh hồn hộ mệnh. Vì để che giấu nên mới gọi chung là sát thủ địa ngục – Hạ quả quyết

- Cháu rất thông minh. Đó là điều ta thích ở cháu- Người đàn ông đó mỉm cười

- Cháu sẽ làm sát thủ địa ngục. Chú hãy cứu em cháu – Hạ nhắc lại

- Được ta đồng ý- Nói rồi người đàn ông đó bước ra khỏi phòng. Bây giờ Tường Vi khó nhọc cất lời

- Lam Hạ, sao cậu lại ở đây ?- Giọng Tường Vi yếu ớt. Hạ nhìn Tường Vi không nói gì rồi bỏ đi...

.... Mọi thứ ủa về thật đau đớn và tàn nhẫn. Tường Vi đã từng quên Lam Hạ là chị mình, từng quên rằng mình có một người chị và một đứa em. Tường Vi đã quên, để đến khi một cô bé 8 tuổi thơ làm bạn với chị gái mình mà không hề biết, đến khi người chị ấy bỏ đi vì không muốn nhắc lại quá khứ mà cô vẫn trách cứ rằng người đó đã bỏ lại cô một mình, đã phá hủy tình bạn hồn nhiên của cô. Cô không hề hay biết người chị ấy đã phải đổi rất nhiều để giữ được sinh mạng cho cô.

Tường Vi vẫn khóc, khóc rất nhiều. Khóc vì sự trẻ con, vô tâm của mình. Giá như ngày đó cô không sốt để không quên chị mình. Giá như cô không bị tai nạn, không cướp đi sự hồn nhiên và tuổi thơ của người con gái ấy. Giá như....

chap 45 (tiếp)

.... Hạ bước nhanh ra khỏi phòng bệnh. Hạ không muốn Tường Vi thấy Hạ khóc. Trong mắt Tường Vi là một Lam Hạ vui vẻ, vô tư, trong sáng. Còn Hạ, Hạ bây giờ chỉ là một kẻ giết người, một kẻ sống với những hận thù và đau khổ mà thôi. Lam Hạ ngày trước cười trong sự vui tươi và hồn nhiên còn Lam Hạ bây giờ chung ra một bộ mặt mà tất cả mọi cảm xúc đều bị giấu đi, một bộ mặt hạnh phúc nhưng đằng sau đó là những nỗi đau. Một con người như vậy, một con người chỉ biết giấu đi, liệu có thể để cô em gái của mình nhìn thấy những giọt nước mắt ?

Hạ khóc. Những giọt nước mắt của hạnh phúc, của đắng cay lẫn dài trên gương mặt cô. Hạ không biết việc Tường Vi nhớ lại tất cả liệu có tốt cho con bé hay không nhưng Hạ cảm thấy hạnh phúc, cảm thấy ấm áp. Trái tim Hạ lâu lắm rồi không có cảm giác của tình thân, của mái ấm gia đình, của thứ được gọi là một giọt máu đào hơn ao nước lã. Bây lâu nay, Hạ sống cùng Kiên nhưng dù gì Kiên cũng là con trai và không hiểu hết những thứ diễn ra trong lòng Hạ. Hơn nữa Hạ không muốn để Kiên biết. Nhưng bây giờ có Tường Vi rồi....

Nghĩ đến đây, Hạ bật cười. Hạ thật là ích kỉ. Hạ lắc đầu nhưng chột nụ cười đó vụt tắt. Hạ sợ, Hạ lo lắng. Nếu Tường Vi biết con người độc ác, tàn nhẫn trong cô thì sao? Nếu Tường Vi biết Hạ chính là Hàn Băng thì liệu con bé có muốn giao tiếp hay trò chuyện với cô không ?

Và Hạ lại cười nhưng là nụ cười nhạt chua xót. Biết thì có sao đâu chẳng phải cô chính là con người như thế ư ? Độc ác, lạnh lùng, tàn nhẫn, giết người không chớp mắt. Đó chính là cô trong những năm qua mà. Chẳng nhẽ là sai ư ? Không, đó là sự thật. Một sự thật mà dù muốn hay không cô cũng phải chấp nhận. Cô không quan tâm Tường Vi nghĩ gì về cô chỉ cần con bé là an toàn là đủ. Chẳng phải cô đã nói cô mãi mãi là ác quỷ sao ? mãi mãi là ác quỷ. Như vậy đi. Cô sẽ mãi mãi là ác quỷ....

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

.... Tại nhà Trung

Trung mệt mỏi bước lên cầu thang. Đầu có cậu quay cuồng với đồng tài liệu mà chị Yến đã chuẩn bị sẵn. Bà chị chết tiệt lúc nước sôi lửa bỏng mà vẫn ngồi ung dung soạn ra cả đồng giấy tờ làm mình mệt chết đi được. Trung nghĩ thầm. Nhưng nét mặt cậu thì nghiêm lại. Cậu lo. Làm sao không lo được khi hẳn đã trở về, một tên đáng ghét và khó chịu. Trung chưa bao giờ ưa hẳn dù có Hạ hay không. Đơn giản chỉ vì Trung không ưa loại người đó. Lúc nào cũng lạnh lùng, cũng tỏ ra không quan tâm đến người khác. Nhưng chính cậu không biết rằng đó cũng là một phần của con người cậu. Chính lúc này đây gương mặt cậu không những nghiêm lại mà còn lạnh lùng và khá dữ tợn thậm chí cậu còn phớt lờ cả bà chị đứng ngay trước mặt.

Trung mở cửa phòng ngủ. Cậu muốn xem Hạ đã ngủ chưa. Nhưng cả căn phòng trống trơn. Cửa sổ mở. Gió lạnh từ ngoài thổi vào. Trên giường có một mảnh giấy nhỏ:

‘ Em có việc đi vài ngày. Anh đừng quá lo nhé’

Dòng chữ đập vào mắt Trung. Trung tức giận, vò nát mảnh giấy

- Bác Hiếu- Trung hét lớn. Người quản gia dù đã khá lớn tuổi nhưng do được rèn luyện nhiều nhanh chóng chạy lên cầu thang, bước vào phòng
- Thiếu gia có chuyện gì vậy ?- Người quản gia hỏi
- Cô ấy đâu rồi ?- Trung giận dữ hét lớn. Người quản gia nhìn căn phòng một lượt rồi như hiểu ra chuyện gì vừa diễn ra
- Thừa thiếu gia, từ lúc thiếu gia đi đến giờ chúng tôi không hề vào phòng và cũng không thấy tiểu thư Trần xuống dưới nhà ạ - Người quản gia kể lễ
- Bằng đấy người mà không trông nổi cô ấy sao ?- gương mặt Trung nóng bừng. Người cậu đang bốc hỏa
- Làm sao có thể trông được con bé nếu đó là một người không bình thường- Giọng Yến bình thản. Yến bước vào phòng, quay lại nói với người quản gia- Ở đây không còn việc của bác nữa, bác xuống nhà đi
- Vâng thưa tiểu thư- Người quản gia ra khỏi phòng và đóng cửa phòng lại
- Chị nói vậy có ý gì ?- Trung bực tức
- Em thừa hiểu là chị nói gì. Hạ là một người ương bướng. Con bé không chịu nghe lời bất cứ ai- Yến vừa dứt lời thì Trung nhanh chóng bước ra khỏi phòng- Em đi đâu vậy ?
- Đi tìm Hạ- Trung trả lời cộc lốc
- Em nghĩ có thể tìm được con bé ư ?- Yến nói. Trung đứng sững lại- Em thừa hiểu khi con bé không muốn thì không ai có thể tìm được nó
- Em không thể để cô ấy gặp hắn- Trung nghẹn ngào. Giờ cậu đã bình tĩnh hơn
- Sớm muộn gì hai người ấy cũng gặp nhau. Hơn nữa có những chuyện em không thể can dự được đâu. Nghe lời chị, cách tốt nhất bây giờ là chờ thôi- Yến dứt lời. Trung đóng sập cánh cửa phòng lại. Yến cười – Em trai ngốc, em làm sao đấu nổi với hắn. Em chỉ là một cậu nhóc 18, 19 tuổi bồng bột nóng nổi còn hắn là một con cáo đội lốt một chàng trai 23 tuổi. Hắn nguy hiểm hơn em tưởng rất nhiều
- Trung lao chiếc xe gắn máy ra khỏi nhà. Trung lao đi trong uất nghẹn, trong sự lo lắng. Chiếc xe lao nhanh với tốc độ cao dù cậu biết cơ hội để tìm được Hạ là rất mong manh. Nhưng cậu vẫn muốn đi. Cậu muốn làm việc gì đó còn hơn là ngồi chờ trong vô vọng.
- Những cơn gió lạnh của mùa đông tạt thẳng vào người Trung. Trung không thấy lạnh vì đơn giản trong lòng cậu đang nóng như lửa đốt. Trung không thể tìm thấy Hạ nhưng cậu hy vọng rằng cơn gió lạnh kia cùng với khí trời của buổi sớm sẽ giúp cậu bình tĩnh lại để không làm việc gì liều lĩnh.
- Trời gần sáng hai chiếc xe gắn máy ngược chiều nhau đang lao nhanh trên đường. hai chiếc xe như những cơn gió lạnh vút qua con đường vắng. Hai chiếc xe, hai con người với những suy nghĩ của riêng mình, với những điều bận tâm riêng. . .

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

..... 9h sáng tại khách sạn Thiên Trang

Trời đã sang đông tự bao giờ nhưng lại có nắng, một cái nắng dịu ngọt và như treêu đùa mọi sinh linh. Những tia nắng nhẹ nhàng đậu bên bậu cửa sổ, ngoài trời những cành cây với vài chiếc lá còn sót lại đang khẽ lay động theo những cơn gió lạnh.

Khoa vừa mới tỉnh dậy sau một trận say rượu. Anh ngồi dậy trên chiếc giường êm ái. Khoa nhìn sang bên cạnh, một người con gái khá xinh với tấm lưng trần đang hiện ra trước mặt anh. Khoa nhìn người con gái đó với ánh mắt vô cảm và có phần khinh bỉ.

Khoa đứng dậy với lấy quần áo của mình rồi đi vào nhà vệ sinh. Đầu anh đau như búa bổ. Khoa tạt nước vào mặt cho tỉnh. Anh mơ màng nhớ lại chuyện đã xảy ra tối qua. Anh vào quán bar, uống rất nhiều rượu. Anh muốn quên, muốn giết thời gian để không phải chịu sự đau khổ nữa. anh đã chờ đợi, rất lâu rồi nhưng đến lúc này anh lại cảm thấy sợ hãi, lo lắng khi sắp gặp lại người con gái đó. Và anh đã uống hết chai này đến chai khác. Rồi có một người con gái đến bên cạnh anh. . .

Khoa ra khỏi nhà vệ sinh với gương mặt lạnh lùng và đáng sợ. Chợt chiếc điện thoại của anh reo lên

- Có chuyện gì vậy ?- Khoa nhấc máy
- Chuyện hôm qua xảy ra sự cố ngoài ý muốn anh ạ- Phong nói rồi thờ dãi

- Chuyện gì ?- Khoa lạnh lùng hỏi
- Chuyện này không nói qua điện thoại được – Phong hơi cáu
- Thôi được, chiều 3h gặp nhau ở chỗ cũ- Nói xong, Khoa vội cúp máy không để Phong nói thêm câu nào.

Khoa đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn người con gái trên giường. Và cũng lúc đó, anh nhìn thấy vết máu đỏ trên chiếc ga trải giường

- Trình ư ?- Khoa nhếch mép nở một nụ cười khinh bỉ, anh rút ví đặt lên giường một xấp tiền rồi bỏ đi.

chap 47 (tiếp)

..... Tại trường học

Hôm nay, Trung chẳng còn tâm trí nào để ý đến chuyện học hành nữa. Tất nhiên rồi, mọi suy nghĩ của Trung giờ đang vi vu trên đường tìm kiếm mọi ngõ ngách mà cậu có thể nghĩ là Hạ sẽ tới. Còn gương mặt của cậu thì lạnh lùng và thờ ơ đến mức vô cảm. Trung hôm nay khác mọi ngày. Mọi người đều cảm thấy vậy. Và bất cứ ai muốn bắt chuyện với Trung đều cảm thấy e dè ngay cả Trung Nam. Trung Nam đã cảm nhận được điều gì đó bất thường trong đôi mắt Trung

- Anh Trung, chị Hạ ỏn chưa ?- Kiên hỏi Trung. Trung dường như bỏ ngoài tai lời nói đó- Chiều nay em sẽ đến thăm chị ấy- Trung vẫn lặng im. Tâm trí cậu không còn ở đây nữa

- Nè, Trung mày làm sao vậy ?- Hoàng vỗ vào vai Trung. Còn Nam đã quá hiểu thẳng bạn của mình nên cậu không nói gì. Trung vẫn lặng yên. Cậu đứng dậy đeo earphone vào tai và nhanh chóng ra khỏi lớp.

Trung dút hai tay vào túi quần. Đôi mắt buồn. Đàng nào cũng đã hết ca học buổi sáng nên Trung không muốn ở trong lớp. Cậu muốn tìm nơi nào đó thật yên tĩnh ít ra để cậu có thể suy nghĩ.

Trung đi đến một gốc cây cạnh sân bóng rổ. Gốc cây cổ thụ. Trung ngồi xuống, hướng ánh mắt ra xa. Đôi mắt xa xăm nhìn vào cái nắng của mùa đông. Trung buồn, cảm thấy có gì đó nhói đau, có gì đó khó chịu. Trung rất muốn đi tìm Hạ, rất muốn chạy thật nhanh đến nơi Hạ đang đứng. Nhưng cậu không thể. Cậu đâu biết Hạ ở đâu ? cậu đâu biết?...

Cảm giác để Hạ biến mất ngay trong vòng tay của mình khiến Trung đau đớn. Hạ ở đó nhưng sao cậu vẫn cảm thấy xa vời. Hạ có thể đi bất cứ đâu ngoài tầm mắt, vòng tay của Trung mà cậu chẳng thể làm gì ngoài việc nhìn Hạ khuất dần.

Trung thở dài. Một cái thở dài nặng nhọc và mệt mỏi. Trung yêu Hạ, Trung tin Hạ, Trung lo cho Hạ. Nhưng cậu không tin hẳn. Chưa bao giờ. Và cậu hy vọng sẽ không có chuyện gì xảy ra với Hạ.

... Cách đó không xa

Sân trường vắng lặng. Giờ này các học sinh trong trường đều đi ăn hoặc học tiết năm trên lớp. Hoàng và Liên, bạn gái Hoàng đứng giữa sân, giữa không gian vắng lặng

- Chúng ta chia tay đi – Liên nói giọng quả quyết
- Có chuyện gì vậy ?- Hoàng hỏi như không tin vào tai mình
- Tôi nói chúng ta chia tay đi. Bộ anh điếc hả ?- Liên cáu
- Nhưng anh không hiểu ?- Hoàng ngờ ngác
- Anh không hiểu ư ?- Liên cười mỉa mai- Chúng ta yêu nhau chẳng phải vì tình yêu chỉ là lợi dụng nhau mà thôi. Không phải vậy sao ?- Liên cười khẩy- Anh bây giờ đã hết giá trị lợi dụng với tôi. Thế thôi
- Lợi dụng ư ?- Hoàng không tin vào tai mình
- Đừng nói với tôi là anh yêu tôi thật lòng – Liên mỉa mai. Lòng Hoàng đau như cắt nhưng sĩ diện, lòng tự trọng đã giúp gương mặt cậu nghiêm lại
- Thế chắc là cô đã kiếm được con mồi nào rồi phải không ?-Hoàng nhanh chóng đổi giọng
- Anh cũng thông minh đấy- Liên cười
- Kê đó là ai ?- Hoàng hỏi
- Anh quan tâm làm gì ? – Liên hỏi
- Chỉ là hỏi để biết xem kẻ xấu số nào thôi- Hoàng nhếch mép

- Anh ấy là một doanh nhân trẻ, 23 tuổi và rất giỏi- Liên kể lễ

- Vậy mà anh ta lại thêm một con bé mới học cấp ba ư ? Cùi quá – Hoàng chê- Liệu cô có giữ nổi anh ta không vậy ? - Hoàng nói giọng ngờ vực

- Tất nhiên, những gì tôi muốn đều thuộc về tôi. Chúng tôi đã qua đêm với nhau- Liên cười rồi quay đi

Hoàng đứng lặng trên sân chưa xót. Người con gái Hoàng đã yêu 5 năm, đã yêu nhiều đến mức cậu vì cô ta mà phải chấp nhận làm tử thần. Hoàng sẵn sàng hy sinh tất cả vì cô ta. Vậy mà cô ta chỉ coi cậu như một món hàng đến lợi dụng mà thôi, một món đồ chơi khi cô ta không cần thì sẵn sàng vứt đi. Tại sao cô ta có thể đối xử với Hoàng như vậy ? Tại sao... ?

.. Trên sân bóng rổ, Hoàng đang cố gắng sức ném quả bóng vào rổ. Nhưng càng cố gắng thì càng không được. Giữa trưa, trời nắng. Hoàng dồn hết sức, hết sự bức tức của mình vào quả bóng. Trung ngồi cách đó không xa. Trung nhìn thẳng bạn của mình với đôi mắt buồn. Trung đã nghe thấy những chuyện vừa xảy ra. Trung biết tất cả những chính cậu cũng không biết cách nào để an ủi Hoàng vì chính cậu cũng đang rối tung lên trong cái mớ hỗn độn mà cậu vừa tạo ra.

Trung Nam và Kiên chạy đến sân bóng rổ. Trưa nay, cả Trung và Hoàng đều bỏ bữa. Khi hai người tới nơi, Hoàng đang khụy xuống vì mệt mỏi. Những giọt mồ hôi lăn dài trên gương mặt cậu. Còn Trung đang ngồi đọc sách dưới gốc cây. Gương mặt Trung có vẻ bình thản.

- Hoàng, mày sao vậy ?- Trung Nam hỏi và chạy đến cạnh Hoàng

- Mày kệ tao – Hoàng trả lời cộc lốc

- Đã có chuyện gì đã xảy ra ạ ?- Kiên hỏi

- Chú kệ anh- Hoàng cần nghỉ- Nếu muốn ở lại đây hãy đấu với anh một trận. Không thì biến đi. Cả mày nữa (chỉ Nam)- Hoàng đứng dậy lấy tay quệt những giọt mồ hôi trên mặt

- Nhưng...- Kiên ấp úng

- Em cứ ở lại đây chơi với nó. Anh lại xem thẳng Trung sao rồi- Nam nói và nhanh chóng tiến về phía Trung

- Thế nào chú em ?- Hoàng cười khẩy

- Thôi được – Kiên

Thoảng và Kiên bắt đầu chơi bóng giữa cái nắng của buổi trưa. Dù không phải là mùa hè nhưng giữa trưa bao giờ nắng cũng gay gắt nhất trong ngày. Cái nắng khiến người Hoàng nóng lên và nhanh chóng mất sức. Nhưng cậu không muốn dừng lại. Kiên nhận ra sự tức giận và đuổi sức qua từng đường bóng của Hoàng nên Kiên không có hết sức. Kiên chỉ cầm cự nửa chừng và mong sao Hoàng sớm bình tĩnh lại

Trung Nam ngồi xuống cạnh Trung

- Thăng Hoàng sao vậy ?- Nam hỏi. Đôi mắt Trung không rời khỏi trang sách

- Nó bị người yêu đá một cách phũ phàng- Trung trả lời

- Có phải cái con mà nó đã phải làm tt để đòi lấy sự sống cho con nhỏ không ?- Nam hỏi

- Ừm- Trung đáp

- Còn mày ?- Nam nhanh chóng chuyển chủ đề

- Tao ?- Trung hồ hững đáp lại

- Phải, mày. Tao biết Hạ đã rời khỏi nhà mày. Tối qua, tao gặp cô ấy ở nơi bắt đầu của gió – Nam nói. Trung không ngạc nhiên. Đôi mắt vẫn dán vào trang sách

- Thì sao ?- Trung hỏi một cách hồ hững

- Tao biết mày lo cho Hạ. Nhưng mày nên tin tưởng ở cô ấy- Nam nói và quay sang Trung

- Không phải tao không tin cô ấy những còn hần...- Trung bỏ lưng câu, đặt quyển sách xuống đất và đi ra sân bóng rổ. Trung nhập cuộc đấu giữa Hoàng và Kiên.

Nam nhìn theo Trung, lắc đầu và thở dài. Làm bạn với nhau bao nhiêu lâu chẳng nhẽ Nam không biết Trung đang rất lo lắng, đang muốn chạy đi tìm Hạ. Trong lòng Trung mọi thứ rối bời. Nhưng Trung lại cố tỏ ra lạnh lùng, lại làm như chẳng có chuyện gì xảy ra. Ngồi đọc sách, chẳng qua là cách Trung che mắt thiên hạ chứ làm sao qua mặt được Nam.

Nam cười khỏ. Đứng dậy, ra sân nhập cuộc với tụi bạn

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

..... Tại một quán cafe

Hơn 1h chiều nhưng quán vẫn đông khách. Mọi người ăn uống, trò chuyện với nhau. Ai cũng vui vẻ. Chỉ riêng cô gái ngồi cạnh cửa sổ. Gương mặt cô như một mặt hồ yên tĩnh không vui, không buồn không thể hiện bất cứ cảm xúc nào nhưng lại đẹp, lại khiến người ta xao động. Đôi tay mặc dù bàn tay trái quần bằng nhưng vẫn lướt nhanh trên bàn phím. Đôi mắt long lanh không rời màn hình laptop lấy một giây. Cô gái ấy dường như đang sống trong thế giới riêng của mình, không quan tâm đến ai cả.

Một chàng trai trẻ đi đến bên cạnh cô gái, mỉm cười. Cô gái không phản ứng gì thậm chí còn không ngẩng mặt lên

- Anh ngồi đây được chứ ?- Chàng trai hỏi. Cô gái vẫn im lặng. Lập tức, chàng trai ngồi xuống đối diện cô. Cô gái không phản ứng gì tiếp tục công việc của mình

- Em đang đợi ai à ? Anh ngồi thế này có ảnh hưởng đến em không ? Hay anh mời em cái gì đó nhé ?- Chàng trai liến thoắng- À, mà quên chưa giới thiệu, anh là Thắng đang làm trưởng bộ phận kế toán của công ti MATS, một công ti toàn cầu- Chàng trai đó tiếp tục. Cô gái vẫn lặng im? Đã vô duyên lại còn thích khoe khoang? Cô gái nghĩ thầm

- Xin lỗi, anh có thấy từ nãy đến giờ anh đang đọc thoại không ?- Cô gái đó lạnh lùng

- Đọc thoại ?- Thắng ngẩn người vì giọng nói đó tuy lạnh lùng nhưng lại thật trong trẻo và nghe có phần hay hay.

- Xin lỗi, quý khách có phải tên Lam Hạ không ạ ?- Người phục vụ cất ngang

- Vâng, có chuyện gì ?- Hạ lạnh lùng hỏi lại

- Có người nhờ tôi đưa cho quý khách mảnh giấy này- Người phục vụ đưa cho Hạ. Hạ cầm tờ giấy liếc nhanh qua những dòng chữ và nhếch mép cười

- Em tên là Lam Hạ ư ? Cái tên nghe đẹp quá- Thắng trầm trồ. Còn Hạ, sau khi đọc xong tờ giấy, cô thu dọn đồ đạc. Hạ gấp chiếc laptop lại cho vào cặp cùng đồng giấy tờ trên ghế

- Tôi không ngờ ở công ti MATS lại có loại người như anh. Đã 2 giờ kém rồi mà anh vẫn ngồi đây. Thảo nào mọi người gọi anh là chúa đi muộn, vua la cà và háo sắc. Tôi nghĩ anh cả 1 con nhỏ 12 tuổi cũng không tha. 27 tuổi ư ? ‘ Ngựa non háo đá’ chỉ thích cò non cần thận có ngày ăn phải cò độc đấy- Nói rồi Hạ đứng dậy quay sang người phục vụ nãy giờ vẫn đứng chờ- Cho tôi gọi thêm 10 ly kem đắt nhất ở đây cỡ lớn cho mấy chị phục vụ kia. Cộng với đồ ăn sáng ngày của tôi tất cả tính vào hóa đơn của anh này. Còn đây là tiền boa cho anh- Hạ nói và đưa cho người phục vụ 100K rồi cô nhanh chóng ra khỏi quán để lại cho Thắng một câu hỏi lớn. Thắng ngẩn người

- Thưa anh- Người phục vụ gọi. Thắng sực tỉnh- Đây là hóa đơn, phiền anh thanh toán

- Tiền của anh đây – Thắng cầu nhàu, tiếc đứt ruột. Hơn một triệu liền, chưa sơ mui được gì đã mất cả đồng tiền

... Hạ lao nhanh trên đường mỉm cười vì bài học đã dạy cho Thắng. Cho anh ta chừa cái tội cứ thấy gái ở đâu là sáng mắt lên. Rõ ràng đã có người yêu rồi mà lúc nào cũng làm như trai độc thân. Hạ ghét nhất loại người đó. May mắn cho anh ta hôm nay Hạ bận không thì Hạ sẽ còn dạy dỗ anh ta nhiều sẽ khiến anh ta sạt nghiệp luôn cho chừa cái thói đó đi

Chiếc xe dừng lại trước cửa quán bar, Hạ bước xuống, bỏ mũ bảo hiểm ra nhìn quán bar rồi thờ dài. Hạ ghét những nơi ồn ào và quán bar là một trong số đó. Hạ hạn chế đến bar ít nhất có thể trừ trường hợp khẩn. Và đây là một trong những trường hợp như thế. Vì Hạ đang làm việc, Hạ đang làm sát thủ địa ngục.

Hạ chụp cái mũ lưỡi chai xuống che gần hết mặt rồi bước vào quán. Chưa phải là đêm nhưng bar vẫn đông lạ kì. Trong thứ ánh sáng nhấp nhòe, Hạ có thể nhìn thấy những bộ trang phục thiếu vải, hở hang hay những bộ trang phục đẹp, không quá cổ điển nhưng vẫn tôn lên dáng của người mặc. Và một trong số chúng với giá thành cao ngất là do Hạ thiết kế. Hạ lắc đầu rồi mỉm cười.

Rồi Hạ nhanh chóng lượn vài vòng quanh bar tìm kiếm người nào đó, nghe ngóng một vài điều rồi bước vào phòng vip. Hạ lôi laptop và đồng giấy tờ của mình ra. Hạ bắt đầu làm việc.

Hôm nay từ địa ngục đã gửi đến cho Hạ 3 cái tên. Và Hạ phải nhanh chóng điều tra họ, hoàn thành 3 tập hồ sơ với đầy đủ mọi thông tin về họ. Gửi về trụ sở rồi chờ quyết định em sẽ làm gì với họ. Nhẹ là cái chết nặng là sống mà hưởng thụ cái chết, hưởng thụ cái điều tha chết còn hơn. Hạ nhếch mép.

Bao lâu nay, Hạ đã làm công việc này rồi. Không biết bao nhiêu người đã chết dưới tay Hạ, bao nhiêu người đã phải hưởng thụ cuộc sống ‘sung sướng’ do Hạ tạo nên. Vì cái gì ư ? Những tội ác của họ những điều họ làm hay chỉ đơn giản là vì địa ngục đã yêu cầu. Hạ chỉ là sát thủ làm theo lệnh miễn hỏi và thắc mắc. Đã bao lần Hạ tự hỏi mình tại sao họ phải chịu những điều đó ? Tại sao không cho họ một cơ hội sửa sai ? Tại sao ?... Nhưng chính Hạ cũng không biết câu trả lời bởi bản thân cô dù đã chán ngấy công việc này nhưng vẫn phải làm dù không muốn.

Hạ ghét việc người ta cứ ra lệnh và Hạ phải làm theo như một con rối. Nhưng có gì thay đổi được điều đó. Cô đã lựa chọn con đường này, đã trở thành sát thủ. Đã là sát thủ điều quan tâm của họ không phải lý do tại sao những người kia bị giết việc họ quan tâm duy nhất là hoàn thành nhiệm vụ. Thế thôi. Và Hạ phải điều tra, giết chết hoặc khiến họ sống trong đau khổ trong vòng 42 giờ kể từ ngày nhận được tin.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Đôi tay Hạ lướt nhanh trên bàn phím. Gương mặt lạnh lùng vô cảm. Quanh Hạ, một đồng giấy tờ cùng vài quyển sách nằm ngổn ngang

- Thưa quý khách...- Người phục vụ bước vào. Hạ không ngẩng mặt lên

- Có chuyện gì ?- Hạ lạnh lùng

- Có một vài vị khách quen của quán chúng tôi nhất nhất đòi phòng này. Quý khách có thể nhường phòng cho họ được không ạ ? Chúng tôi sẽ sẽ khuyến mại cho quý khách- Người phục vụ run lấy bầy. Vừa nói xong, anh ta có thể mừng rỡ ra cảnh bị cô gái trẻ xỉ mắng một trận toi bời. Nào có ai bằng lòng nhường phòng của mình cho người khác chứ?

- Anh cứ bảo họ vào ngồi phòng này. Đằng nào tôi cũng sắp đi rồi- Hạ vẫn đứng dưng. Người phục vụ thở phào

- Cảm ơn quý khách- Người phục vụ nhanh chóng đi ra ngoài

Hạ lôi chiếc headphone ra đeo vào tai và tiếp tục công việc của mình. Với Hạ, mọi việc không quan trọng. Hạ đơn giản chỉ không quan tâm. Đằng nào Hạ cũng sắp xong việc, Hạ sắp rời khỏi đây thì còn hạnh hợ, làm khó chủ quán làm gì.

Phong, Long, Hùng và Ken bước vào phòng. Hôm nay, họ hơi ngạc nhiên khi phòng mà họ vốn ngồi có kẻ khác chiếm mất. Nhưng là khách quen nên mọi việc có thể thỏa thuận được

- Ai kia ?- Ken chỉ vào Hạ

- Quan tâm làm gì. Người ta cũng sắp đi rồi – Long nói. Nhanh chóng, bốn người ngồi xuống ghế đối diện Hạ. Hạ vẫn đứng dưng đôi tay lướt nhanh trên bàn phím chốc chốc lại với lấy lấy tờ giấy và vài quyển sách. Đôi mắt lướt nhanh trên trang giấy rồi lại trở về nhìn màn hình laptop

- Đó chính là kẻ chiếm phòng của chúng ta – Hùng nói. Đôi mắt liếc qua người Hạ

- Là con gái sao ?- Ken hỏi. Cùng lúc đó người phục vụ bước vào

- Quý khách dùng gì ạ ?- Người phục vụ hỏi

- Như mọi khi- Phong nói và rời mắt khỏi chiếc điện thoại. Từ lúc vào đến giờ Phong chỉ chăm chăm vào chiếc điện thoại. Người phục vụ nghe xong thì lẳng lặng ra ngoài

- Sao lại có người trong phòng của chúng ta vậy ?- Phong ngạc nhiên hỏi

- Cậu có phải người trên trời rơi xuống không vậy ?- Ken trêu

- Chẳng qua là bỏ sót vài chi tiết quan trọng thôi- Phong cười

- Nè, con gái hả ?- Ken hỏi lại và chỉ về phía Hạ

- Bộ đui hả ? Không là con gái thì là con gì ?- Phong phản lại

- Nhưng sao ăn mặc lại như thế kia và cô ta làm gì ở đây ?- Long hỏi. Lúc này người phục vụ đã đem rượu vào cho 4 người họ. Long rót rượu ra li và nhấp 1 ngụm

- Hay chúng ta cá cược xem ai cửa đỏ được cô gái kia trước ?- Hùng thì thào- Đằng nào chúng ta đang rảnh mà

- Ừm, cũng được. Coi như giết thời gian luôn- Phong đồng tình.

Cuộc nói chuyện của 4 người họ Hạ đều nghe rõ dù đang đeo tai nghe. Hạ cười thầm trong lòng. Đẳng nào Hạ cũng xong việc rồi đang không biết kiếm việc gì đó làm để giết thời gian. Không ngờ lại có chuyện tốt đến như vậy. Lâu rồi, Hạ cũng không được luyện khả năng diễn xuất và chơi khăm người khác. Coi như đây là bài tập rèn luyện sau nhiều năm rửa tay gác kiếm.

- Ai bắt đầu trước ?- Hùng hỏi

- Thôi để em- Ken lên tiếng

- Để xem chú làm ăn thế nào – Hùng cười.

Ken tiến lại gần về phía Hạ. Hạ vẫn thản nhiên vờ như không biết gì. Gương mặt Hạ đã thay đổi hẳn, không còn vẻ lạnh lùng nữa. Thay vào đó dưới chiếc mũ lưỡi chai kia là một nụ cười ranh mãnh và một gương mặt gian xảo. ‘ Lại gặp cậu ở đây rồi. Tội qua, cậu còn rất nóng tính cơ mà để xem bây giờ, cậu có thể làm được gì ?’ Hạ cười. Khi 4 người họ vừa bước vào tuy không ngẩng mặt lên nhưng Hạ cũng đủ biết rằng họ chính là những người hom qua đã đấu với mình

- Em có thể cho anh hỏi ?- Ken đến ngồi cạnh Hạ với gương mặt sát gáy và hỏi. Hạ lặng im vờ như không nghe thấy

- Em có thể cho anh hỏi...?- Ken lặp lại câu hỏi. Cùng lúc đó Hạ cố tình với tay lấy một quyển sách ở phía Ken. Thấy tay mình sờ vào một vật thể lạ, Hạ rút tay lại ngẩng gương mặt vô cùng thánh thiện lên nhìn Ken. Ken dơ người toàn tập. Hạ rút chiếc tai nghe ra làm bộ ngạc nhiên

- Xin lỗi- Hạ lí nhí. ‘ Minh đúng là diễn xuất hay thật. Quả này vào trông rồi nhóc ơi’ Hạ nghĩ thầm

- Không có gì - Sau một lúc lâu, Ken mới hoàn hồn – Anh muốn làm quen với em ?- Ken nói giọng ngọt ngào

- Làm quen ?- Hạ ngạc nhiên. Gương mặt Hạ hơi ửng đỏ tỏ vẻ thẹn thùng. Thấy vậy, Ken cười thầm, cá đã cắn câu rồi

- Ừ, anh rất muốn làm quen với em. Em bằng lòng chứ ?- Ken hỏi. ‘Nhóc ơi, sao vội vàng vậy ? Giờ có trò vui để chơi rồi’. Hạ cười thầm

- Xin lỗi, em không quen những kiểu làm quen thế này- Hạ ngượng ngùng- Hôn nữa ở đây có rất nhiều cô gái sao anh lại chọn em ?- Hạ ngập thơ hỏi

- Đơn giản vì em đã gây được ấn tượng với anh. Khi phục vụ nhờ em nhường phòng em không tỏ chút thái độ nào cả. Em rất khoan dung và biết nghĩ cho người khác- Ken kể lể. Hạ cười ngượng. Ken tự phục mình, miệng lưỡi của cậu đã đưa người đối diện lên tận mây xanh

- Em có làm gì đâu. Chuyện nhỏ thôi mà- Hạ cười cười. ‘ Miệng lưỡi nhóc cũng ngọt thật. Đúng là mặt ngọt chết ruồi mà. Nhưng chị đâu phải ruồi đâu. Nhóc thật ngốc, đang bị người ta dắt mũi mà không biết. Đúng là trẻ con vất mũi chưa sạch mà’

- Nhưng nhiều người lại không làm được như em đâu- Ken tiếp lời. Hùng, Long, Phong nhìn vào thái độ của 2 người đối diện thấy cuộc nói chuyện đang diễn ra vui vẻ. Họ chắc chắn cô gái kia đã sa lưới tình của Ken rồi

- Mà nói chuyện nãy giờ em vẫn chưa biết tên anh. Anh có thể tự giới thiệu một chút về mình được không ?- Hạ ngập ngừng

- Tất nhiên là được rồi- Ken cười- anh tên là Ken, 15 tuổi. Còn em ?- Ken hỏi Hạ. Khi nghe xong câu trả lời của Ken, Hạ cười khúc khích khiến Ken ngạc nhiên- Em cười gì vậy ?- Ken hỏi

- Không có gì- Hạ cố kìm nén lại tràng cười của mình- Vậy thì không phải phép rồi. Chị 22 tuổi cơ nhóc ạ- Hạ nói dối không chớp mắt

- 22 tuổi ư ?- Ken ngạc nhiên- Nhưng trông em rất trẻ ?- Ken hỏi lại

- Ừm, chị 22 tuổi rồi. nhưng ai nhìn cũng bảo chị là gái 17 tuổi- Hạ cười. Ken ngập ngừng ‘ Bà này 22 tuổi sao ? Ai mà tin được ?’

- Tuổi tác với anh không phải là vấn đề - Ken tiếp lời. ‘ Đâm lao thì phải theo lao thôi. Không thể để mấy anh khinh thường mình được’ Ken nghĩ

- Nhưng với chị nhóc chỉ là trẻ ranh vất mũi chưa sạch thôi- Hạ cười rồi quay trở lại với chiếc laptop- Nhóc đi chỗ khác chơi đi. 15 tuổi, nhóc còn quá trẻ để đến những nơi này- Hạ thờ dài \\\Xin lỗi nhóc nha, thực tình chị chỉ hơn nhóc 2 tuổi thôi à. Nhưng ai bảo nhóc hôm qua vô lễ quá’ Hạ tự phân trần với chính mình

- Nhưng anh muốn quen em – Ken cầu

- Chị không rảnh chơi với nhóc. Phi công trẻ lái máy bay bà già ư ? Chị sợ phi công trẻ tay nghề còn non quá, lại không biết gì đến lúc đó phải dạy mọi thứ. Một lần- Hạ châm chọc Ken rồi cười. Ken đỏ mặt bỏ về chỗ cũ

- Đã già lại còn lăm mồm- Ken bực tức. ‘ Lấy li rượu trên bàn uống cạn.’ Nhóc nóng tính thật. Mới kích vài câu đã bỏ đi rồi. Chán quá đi. Không biết người sau có hơn gì không ?\\\ Hạ nghĩ thầm

- Thế nào, anh tưởng hai người đang nói chuyện vui về mà ?- Hùng trêu
 - Bà cô già. Nhìn thế ai tưởng là 22 tuổi cơ chứ ?- Ken câu
 - Cái gì ?- Phong và Hùng đồng thanh
 - Tin được không vậy ?- Phong dò hỏi
 - Máy đưa thôi chuyện này đi. Có hay ho gì khi đưa người khác ra làm trò đùa không vậy ?- Long trầm ngâm
 - Không tham gia thì thôi. Kệ tụi này đi- Hùng cầu nhàu rồi quay lại phỉ Ken- Con nhỏ đó nói với chú thế hả ?
 - Bà cô đó còn bảo em là trẻ ranh vặt mũi chưa sạch, rồi cái gì mà phi công trẻ còn non tay lắm- Ken bực tức tuân một tràng và không để ý đến Hạ đang ngồi ngay trước mặt. Ken vừa dứt lời thì 3 người kia lăn ra cười
 - Người ta nói đúng quá còn gì – Phong trêu
 - Máy người có thôi ngay không hả ?- Ken đập ly rượu xuống bàn
 - Thôi, thôi anh xin chú- Hùng cố nhịn cười- Anh sẽ xử con nhỏ đó cho chú- Hùng háng giọng rồi đi về phía Hạ.
- Hạ cười khỏ dưới trước mũi lưỡi chai. Dám xử Hạ sao ? Anh chàng này có vẻ hùng dũng nhỉ. Máy người đó lại còn hồn nhiên đến mức nói chuyện không ý tứ gì trước mặt Hạ. Đúng thật là? Để xem anh ta sẽ xử Hạ ra sao.
- Anh xin lỗi- Hùng lịch sự. Hạ ngẩng mặt lên. Gương mặt mới ngây thơ và thánh thiện làm sao
 - Có chuyện gì vậy anh ?- Hạ hỏi
 - À, anh thay mặt thằng em anh đến xin lỗi anh- Nói rồi Hùng chỉ vào Ken ngồi đối diện vẫn còn hậm hực và nhanh chóng ngồi xuống. Thấy vậy, Hạ nhanh tay thu dọn mấy tờ giấy và quyển sách
 - Không có gì đâu. Chỉ tại nhóc đó chưa trải đời nhiều thôi – Hạ cười giữ lễ
 - Ủ, thằng đó chưa hiểu nhiều về phụ nữ nhất là những cô gái xinh đẹp như em- Hùng nói. Hạ cười ngượng
 - Anh cứ quá lời- Hạ lại thẹn thùng. Nhưng cũng không vì thế mà Hùng chú quan
 - Anh nói thật mà. Em rất xinh – Hùng khen. Bản thân, cậu cũng phải thừa nhận điều đó. Hạ là một cô gái rất xinh đẹp. Gương mặt thanh tú. Từng đường nét trên gương mặt như được chạm khắc một cách hoàn hảo, đặc biệt là đôi mắt. Một đôi mắt long lanh, mơ hồ và rất khó đoán. Một điều gì đó ẩn khuất sâu trong đôi mắt ấy, điều gì đó bí ẩn khiến người ta tò mò
 - Anh cứ quá lời- Hạ tiếp tục vai diễn của mình
 - Mà em làm gì ở đây với đồng giấy tờ này ?- Hùng đổi chủ đề. Hạ hơi cau mày trả lời
 - Em có chút việc bận – Hạ nói.
 - Chuyện đó khó nói à ?- Hùng buột miệng hỏi
 - Cũng không có gì to tát- Hạ ngập ngừng- Mà anh tên gì ấy ?- Hạ đánh trống lảng
 - Anh tên Hùng, 21 tuổi. Nhân tiện anh giới thiệu luôn mấy thằng bạn của anh- Nói rồi Hùng chỉ tay vào từng người một- Kia là Phong, 15 tuổi ngồi kế bên là Long 21 tuổi
 - Chào chị - Phong giơ tay lên chào
 - Chào nhóc- Hạ cười- Mà mấy anh đến bar làm gì vậy ?- Hạ hỏi
 - Thì cũng có chút việc giống em- Hùng cười tươi – À, em 22 tuổi phải không ?
 - Nhóc có biết điều bất lịch sự nhất khi nói chuyện với phụ nữ là hỏi tên không vậy ?- Hạ lắc đầu
 - Nhóc ?- Hùng đơ người
 - 22 lớn hơn 21 không gọi là nhóc thì xưng anh hả ?- Hạ cười. \\\\ Lại bị dất mũi rồi. Chán quá'
 - 22 tuổi ư ? Anh không tin- Hùng cười. ' Mánh này cũ rồi cô bé ạ. Em không thể nào 22 tuổi được' Hùng nghĩ thầm

- Nhóc không tin thì thôi. Chị cũng không hơi đâu mà giải thích với nhóc – Nói rồi Hạ thu dọn đồ đạc và đứng dậy
 - 22 tuổi ư ? Cô có lộn không vậy ? Trẻ ranh như cô mà dám nói dối trước mặt người lớn sao ?- Long thần nhiên nói
 - Anh Long ?- Ken và Phong đồng thanh
 - Nói thật đi cô bé. Cùng lắm cô chỉ 16, 17 tuổi là cùng- Long thần nhiên phán
 - Anh nói không sai- Hạ cười nhếch mép. Đột nhiên, Long cảm thấy nụ cười này rất quen – Nhưng với những người như thế này thì việc đó có sao đâu
 - Cô bé 17 tuổi ư ?- Hùng đứng dậy đưa tay lên vuốt tóc Hạ. Lập tức, Hạ quay lại nhìn, một ánh mắt lạnh lẽo chết người. Nhưng Hùng vẫn tiếp tục đùa- Vậy thì ở đây chơi với bọn anh cái đã. Nào ngồi xuống cùng uống – Hùng nắm tay Hạ. Lập tức Hạ gạt ra
 - Tôi không có hứng- Hạ đáp. Bắt đầu thì vui nhưng bây giờ chán ngắt
 - Sao lại không có hứng ?- Hùng hỏi
 - Hay cô bé không biết uống rượu ? Nếu không biết thì ngồi xuống bọn anh dạy cho – Long cợt nhả
 - Anh đoán cũng đúng đấy chứ- Hạ lại cười nhếch mép
 - Vậy thì em uống đi. Không biết uống thì bây giờ uống- Hùng nói
 - 1 li thôi cũng được- Phong và Ken đồng thanh
 - 1 li ư ?- Hạ nhếch mép- Các người không muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi uống rượu đâu ?- Hạ nói như đe dọa
 - Sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Chỉ là một li rượu thôi mà- Hùng nói
 - Vậy được thôi. Có gì thì tự chịu nha- Hạ nói rồi cầm li rượu trên bàn. Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Hạ. cô cầm chiếc li lên và uống một ngụm nhỏ. Nhưng rượu chưa kịp xuống cổ họng cô thì phụt ra ngoài. Tất cả chỗ rượu mà Hạ vừa uống bay thẳng vào người Hùng. Và ngay lập tức, Hạ nôn thốc vào người Hùng.
 - Nhóc con ...?- Hùng điên tiết. Hạ lấy khăn giấy lau miệng, mặt mũi
 - Tôi đã cảnh báo rồi. Đừng trách tôi- Hạ quay người bước ra phía cửa.
- Đôi mắt Hạ bắt gặp một dáng hình quen thuộc đang dựa lưng vào cửa. Đó là Khoa. Anh đã đến từ bao giờ và đã chứng kiến toàn bộ sự việc. Hạ nhìn thấy Khoa thì sững người lại. Gương mặt lạnh lùng, vô cảm. Mấy vài giây sau, Hạ lấy lại được bình tĩnh. Khoa nhìn Hạ mỉm cười. Bốn người kia ngạc nhiên khi thấy hành động của Khoa
- Em ngày càng xinh đấy- Khoa tiến gần về phía Hạ
 - Xin lỗi, tôi không quen anh- Hạ dừng đứng, lạnh lùng
 - Không quen ư ?- Khoa hỏi lại. Hạ nhìn Khoa từ đầu đến chân. Anh đã thay đổi rất nhiều kể từ ngày đó
 - Không quen- Hạ đáp gọn lỏn
 - Không quen thì bây giờ quen- Khoa nói và lấy tay vuốt nhẹ lên tóc Hạ
 - Không có hứng- Hạ đáp rồi bỏ đi. Nhưng cánh tay Hạ bị Khoa kéo lại. Mắt đà Hạ ngã vào người Khoa. Khoa ôm Hạ
 - Nhưng anh lại có hứng- Khoa dịu dàng. Bốn người kia nhìn hai người họ như vật thể từ trên trời rơi xuống
 - Chẳng liên quan- Hạ dứt lời. Khoa ôm chặt Hạ hơn
 - Người em rất ấm đó, em biết không ?- Khoa thì thảo vào tai Hạ
 - Tôi không cần sự thương hại của anh- Hạ lạnh lùng nói. Nghe xong, Khoa buông Hạ ra.

Hạ nhìn Khoa. Đôi mắt vô cảm rồi bỏ đi. Khoa thấy vậy lập tức chạy theo để lại 4 con người còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Hạ lao ra khỏi quán bỏ chiếc mũ lưỡi chai ra rồi nhanh chóng đội mũ bảo hiểm vào. Chẳng mấy chốc, chiếc xe mô tô lao nhanh với vận tốc lớn trên đường. Hạ muốn đi thật nhanh để gió có thể lau đi những giọt nước mắt vô hình trên gương mặt cô. Vết thương đã lành nhưng bị khơi dậy, bị cứa bởi mũi dao đau đớn.

Khoa thấy Hạ cũng lập tức phóng chiếc ô tô yêu quý của mình đuổi theo Hạ. Anh đã chờ rất lâu để có được giây phút này, giây phút anh được gặp lại người con gái đó, người con gái mang tên Lam Hạ. Lam Hạ vẫn thế. Một vẻ đẹp đầy thánh thiện nhưng buồn. Cô luôn mang rất nhiều bí ẩn mà anh muốn mình là người khám phá, là người cơi những nút thắt mơ hồ trong lòng cô. Nhưng anh đã làm cái điều mà anh cảm thấy hối hận vô cùng : anh đã đẩy cô đến bên cạnh tên khốn đó. Trong những năm qua anh luôn ước một điều là có thể quay lại cái ngày đó để bản tính háu thắng của anh không che đi tình yêu quá lớn mà anh dành cho cô.

Chiếc xe mô tô dừng lại trên bờ biển. Hạ xuống xe, đi ra bờ biển. Vài phút sau, Khoa cũng đến. Anh tắt động cơ và nhanh chóng ra bãi biển

- Anh đi theo tôi làm gì. Chẳng phải tôi đã nói rằng tôi không quen anh ư ?- Hạ lạnh lùng

- Và anh cũng đã nói với em rằng anh rất muốn quen em- Khoa nở một nụ cười rất tươi

- Tôi không có hứng- Một lần nữa Hạ lặp lại câu nói ở quán bar

- Em vẫn bướng bỉnh như vậy – Khoa nói rồi nhìn Hạ. Hạ tránh ánh mắt đó. Cô nhìn ra xa

- Chuyện của tôi không liên quan đến anh- Hạ thờ ơ

- Cũng đã 9 năm rồi mà em không thể quên được chuyện đó ư ?- Khoa quay người Hạ

về phía mình. Anh bắt cô phải đối diện với anh. Và lần này, Hạ không lẩn tránh. Cô dùng đôi mắt vô hồn, buồn bã nhìn Khoa. Trong lòng Khoa cảm thấy xót xa. Còn Hạ, gương mặt vô cảm kia đang che giấu những xáo trộn, những vết thương sâu trong lòng cô

- Tôi đã quên, đã vùi nó vào quá khứ nhưng chính anh đã khơi nó lại- Hạ đáp. Trái tim Khoa nhói đau

- Em vẫn chưa tha thứ cho anh ?- Khoa hỏi nhưng dường như chính bản thân anh cũng đã biết câu trả lời. Đứng trước mặt anh vẫn là Lam Hạ, Lam Hạ của ngày xưa nhưng người con gái ấy đã chịu quá nhiều nỗi đau khiến anh dường như không nhận ra được con người cô và những cảm xúc thật sự trong lòng cô. Những năm qua, Hạ đã học được cách giấu tất cả vào bên trong. Người khác dường như không thể biết cô đang nghĩ gì và đang cảm thấy ra sao. Điều này khiến Khoa buồn, đau đớn, chua xót. Trái tim anh như bị hàng ngàn mũi dao đâm vào

- Tôi không có vinh hạnh đó. Hơn nữa, tôi không cần sự thương hại của anh. Tôi kính trọng điều đó- Từng câu, từng chữ buông ra từ lời nói của Hạ như cứa sâu thêm vào vết thương của anh

- Em nghĩ anh thương hại em sao ? Anh yêu em- Khoa nói như dẫn từng chữ

- Đừng tự lừa dối bản thân như thế. Cả tôi và anh đều biết đó chỉ là thứ tình thương, là lòng thương hại là con dao hai lưỡi đã giết chết cả hai chúng ta- Hạ đáp lại dừng đọng. Khoa bật cười. Một tiếng cười chua xót

- Là tình thương ư ?- Khoa nhếch mép- Là tình thương mà anh phải khổ sở trong suốt những năm qua. Không lúc nào không nghĩ về em, không lúc nào là không ngửi nhớ em. Thật nực cười

- Anh đừng tự lừa dối mình nữa- Hạ nói giọng mỉa mai- Với tôi, với anh tất cả chỉ là nỗi đau. Đừng cố kéo dài mối quan hệ này. Đừng hỏi tôi có tha thứ cho anh không. Vì tôi không có quyền. Anh hãy thử hỏi cô bé Lam Hạ ngày trước, cô bé gái 8 tuổi bị anh bỏ rơi trên cánh đồng bỏ công anh. Anh hãy hỏi cô bé xem liệu có thể tha thứ cho sự ích kỉ của anh không ? Ép một cô bé chưa hiểu sự đời phải lựa chọn giữa đứa em ruột thịt với tình cảm chớm nở đầu đời. Một người mà cô bé luôn tin tưởng lại đẩy cô bé vào sự lựa chọn tàn nhẫn. Thật chua xót – Hạ nói một cách lạnh lùng và vô cảm.

- Anh xin lỗi- Khoa nói – Nhưng em có thể tha thứ cho anh được không ? – Khoa van nài

- Xin lỗi, tôi không thể. Tôi đã nói là tôi không có quyền. Xin anh nhớ kỹ- Nói rồi, Hạ quay người bước đi

- Không công bằng- Khoa hét lên. Hạ dừng lại- Đó là điều khác biệt giữa anh và thằng nhóc đó đứng không ? Em yêu nó chứ không phải là anh. Đó là lý do tại sao em có thể tha thứ cho nó còn anh thì không

- Nhưng chính anh đã đẩy tôi đến bên cạnh anh ấy- Hạ quay lại nói với gương mặt lạnh lùng rồi nhanh chóng quay đi

- Thật bất công- Khoa hét lên

- Không có gì là bất công cả - Hạ đáp nhưng không quay mặt lại

- Nó có được tình yêu của em còn anh thì không- Khoa nói giọng yếu ớt

- Anh nhầm rồi. Tôi đã từng yêu anh, coi anh là tất cả. Với tôi khi đó anh là vị thánh, là bầu trời. Nhưng bầu trời đẹp thế đó đã bị anh phá nát. Một cô bé 8 tuổi đứng chôn chân nhìn bầu trời của mình vỡ vụn. Trước mặt cô chỉ còn là hiện thực chua xót và tàn nhẫn- Hạ ngừng lại rồi nói tiếp- Tôi đã từng yêu anh, yêu anh rất nhiều nhưng chính anh đã giẫm nát tình yêu đó- Nói xong thì Hạ bỏ đi

- Em đã từng yêu anh. Vậy anh sẽ cướp lại những thứ vốn thuộc về anh- Khoa cười. Nụ cười yếu ớt nhưng ấm áp và hạnh phúc

chap 50 (tiếp)

.... Khoa phóng chiếc ô tô yêu quý trở về quán bar, rồi nhanh chóng bước vào phòng. Gương mặt Khoa tuy phảng phất một nỗi buồn nhưng rạng rỡ hẳn so với mọi người.

- Vẫn đợi anh à ?- Khoa hỏi rồi nhanh chóng ngồi xuống cạnh Long. Khoa rót rượu vào ly rồi uống cạn

- Anh đi đâu vậy ? Mà cô gái kia có quan hệ gì với anh vậy ?- Ken hỏi giọng bức tức

- Lần sau còn gặp lại con nhỏ đó thì biết tay- Hùng bức tức. Cậu đã thay quần áo sau khi bị Hạ nôn thốc vào người

- Mấy chú cho anh thờ tí chứ - Khoa cười

- Thôi, khỏi phải hỏi anh cho mất công. Em dám cá là cô gái đó là người yêu anh- Phong khẳng định

- Là người đó phải không ?- Long hỏi vu vơ

- Ủ, lâu rồi. Đã 9 năm rồi...- Khoa nói rồi bỏ lưng câu. Đôi mắt anh lấp lánh nhìn về một phía. Gương mặt rạng rỡ bỗng tối lại rồi chỉ còn là nụ cười chua xót. Khoa đổi chủ đề- Mà nói anh xem tối qua xảy ra chuyện gì ?- Khoa ần ần

- Sự việc là thế này- Phong bắt đầu kể- Tối qua, mọi việc tưởng như rất thuận lợi nhưng có một người con gái ở nơi bắt đầu của gió đã phá đám. Cô ta không chỉ cứu bọn họ mà còn đánh em với Ken bị thương- Phong ảm ức

- Thực sự là hai thằng không bị thương- Long xen vào

- Đúng vậy. Kì lạ ở chỗ là người con gái đó không tấn công chúng em. Cô ta sử dụng công lạnh để làm Ken và Phong bất tỉnh. Nhưng điều em không hiểu là tại sao cô ta lại làm vậy ?- Hùng phân tích. Nghe xong, Khoa chỉ cười. Gương mặt cậu lại rạng rỡ

- Anh cười gì vậy ?- Ken hỏi. Khoa ngừng cười.

- Cụ thể ?- Khoa hỏi nhưng chính bản thân anh đã có câu trả lời

- Xung quanh cô ta là một kết giới có những quả cầu di chuyển theo quỹ đạo quanh kết giới đó. Lực của em và anh Long đánh vào thì tan vào kết giới đó còn của Ken bị bật ra. Sau vài chiêu thì kết giới vỡ ra- Phong kể

- Xem ra, mấy đứa đã gặp phải đối thủ rồi nhì ?- Khoa cười

- Có phải anh biết chuyện gì phải không ?- Ken nôn nóng

- Từ từ- Khoa trầm ngâm- Anh sẽ giải thích

- Anh nói nhanh đi- Hùng, Ken và Phong đồng thanh

- Thứ nhất, kết giới đó không tự nhiên vỡ ra. Nhiệm vụ của kết giới đó không phải là bảo vệ mà hút và phân bố sức mạnh đến các quả cầu. Vì vậy khi nó đã hoàn thành nhiệm vụ thì tự dừng sẽ vỡ. Thứ hai, việc người con gái cứu Ken và Phong là có lí do. Coi như quả cảm ơn- Khoa nói rồi tiếp tục uống rượu

- Quả cảm ơn ?- Phong há hốc mồm

- Tại sao cô ta lại làm vậy ?- Hùng lặp lại câu hỏi của mình. Khoa nhếch mép

- Tính cô ấy là như vậy. Phải trả ơn những người đã giúp mình dù họ có chủ ý hay không, dù họ là địch hay bạn- Khoa dừng lại rồi nói tiếp- Cô ấy có sức mạnh là phong, vũ và thủy. Nên việc Phong và Long tấn công giúp những quả cầu đó có thể hấp thụ thêm năng lượng mà cô ấy không mất sức cũng như giảm ảnh hưởng tới sức khỏe của cô ấy. Con sức mạnh của Ken là hỏa nên bật ra- Khoa lí giải

- Cô ấy ? Anh biết cô ta ?- Hùng hỏi

- Là người vừa nôn vào áo em— Khoa từ tốn

- Cái gì ?- Hùng, Ken và Phong đồng thanh. Riêng Long, anh không ngạc nhiên. Chỉ cần biết cô gái vừa này là người đó thì Long đủ hiểu tất cả. Trong những người ở đây, Long làm bạn của Khoa lâu nhất. Long gặp Khoa từ cái ngày đau đớn nhất của cuộc đời Khoa. Long chứng kiến tất cả: sự giãy vò, đau đớn cả về tinh thần và thể xác của Khoa. Long hiểu Khoa nên có những điều chỉ cần vài lời là Long đoán được mọi việc

- Đừng có ngạc nhiên thế chứ - Khoa cười

- Nhưng vụ cô ta nôn vào người em thì vẫn không thể tha thứ được – Hùng vẫn cau

- Đó là tại chú. Thực sự Hạ không biết uống rượu. Cô ấy nôn vào người chú thế là còn nhẹ đó- Khoa cười...

Ngày đầu tiên trong 9 năm Long thấy Khoa cười nhiều như thế, thấy Khoa vui vẻ. Người con gái kia thực sự đã ảnh hưởng rất nhiều đến Khoa. Khoa đau khổ, gần vật tự trừng phạt mình cũng vì cô ấy. Và giờ đây Khoa vui vẻ, mỉm cười trở lại cũng vì người con gái này. Thực sự, Long không còn nhận ra một con người lạnh lùng, tàn bạo và vô cảm trong người ngồi cạnh. Bây giờ, bên cạnh Long chỉ là một con người đang hạnh phúc. Tình yêu có lẽ thật kì diệu nhưng cũng là con dao hai lưỡi vậy có thể khiến người ta vui cũng có thể khiến người ta buồn và rơi vào vực sâu của tuyệt vọng. Nhưng liệu rằng sự vui vẻ, hạnh phúc và nụ cười kia có tồn tại được lâu không khi người con gái ấy đã trong tay một kẻ khác. Long lo lắng. Và chính bản thân anh sợ rằng người bạn bấy lâu của mình sẽ lại đau khổ

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

.... Tại trường học, 4h chiều

Điện thoại của Kiên reo lên. Màn hình hiện tên bác sĩ Minh

- Có chuyện gì vậy anh ?- Kiên hỏi

- Tường Vi đã tỉnh rồi- Bác sĩ Minh thông báo

- Vậy ạ - Kiên lộ rõ vẻ vui mừng. Tất nhiên rồi không vui sao được

- Em vào thăm cô ấy luôn đi- Bác sĩ Minh nhắc nhở

- Vâng- Kiên khẽ đáp.

Kiên nhanh chóng tới bệnh viện

Trong căn phòng 307, bà Hoa và ông Lam đang rất bất ngờ. Họ không chỉ ngạc nhiên về việc con gái mình đã tỉnh lại mà điều quan trọng hơn và khiến họ lo lắng hơn là việc Tường Vi đã thay đổi 180 độ. Còn đâu, cô bé ngoan ngoãn nghe lời bố mẹ, lúc nào cũng cẩn thận chịu đựng. Bây giờ, trước mặt họ là một Tường Vi ương bướng, ngang ngạnh, cố chấp và rất cứng đầu. Đó đích thị là một Lam Hạ thứ hai tuy hình dáng hai người khác nhau. Nhưng cái tính cố chấp, bướng bỉnh thì không lẫn vào đâu được

- Con nói rồi ba mẹ chuyển trường cho con đi- Tường Vi cau- Con sẽ học ở trường Apollo, lớp 11D- Tường Vi kiên quyết

- Con à, con mới tỉnh chuyện đó tính sau đi- Bà Hoa dỗ dành con gái

- Đúng đó, con à. Con cứ nghỉ ngơi cho khỏe, ba sẽ lo chuyện đó- Ông Lam cũng khuyên con

- Con không cần biết- Tường Vi hét lên- Con đã khỏe rồi, ngày kia nhất định con sẽ đi học. Ba mẹ có một ngày để lo mọi chuyện- Tường Vi ương bướng

- Con à, sao nhất định là cái trường đó, lớp đó vậy ?- Bà Hoa lo lắng. Bà biết và bà đã nhận ra đó chính là nơi Hạ đang học. Bà không muốn để Tường Vi tiếp xúc với Hạ. Bà không muốn. Bà muốn Tường Vi tránh xa Hạ và Kiên càng xa càng tốt- Ba mẹ sẽ cho con đi du học. Đừng nhõng nhẽo nữa. Qua bên đấy vui hơn bên này nhiều- Bà Hao đổi giọng

- Con không cần- Tường Vi hét lên. Bà Hoa nhìn ông Lam với ánh mắt ái ngại

- Con im lặng chút đi- Ông Lam quát- Chúng ta đã quyết định hết rồi. Con khỏe sẽ lập tức sang bên kia. Ở đây không có gì để con phải luyến tiếc cả. Sau đó, cả gia đình ta sẽ chuyển sang bên đó

- Con không đi. Con cóc cần- Tường Vi giận dữ, ném gối và hất tung hoa quả xuống sàn- Con muốn ở đây. Con muốn đi học với chị Lam Hạ

- Lam Hạ ?- Bà Hoa với ông Lam đồng thanh. ‘Chẳng nhẽ nó nhớ lại rồi hay sao ?’ Một ý nghĩ thoáng qua đầu bà Hoa
- Đó là người xấu con đừng nên giao du với cô ta- Bà Hoa đe dọa rồi cúi xuống nhặt hoa quả
- Mẹ con nói đúng đó- Ông Lam tiếp lời
- Hai người thôi đi. Đó là chị ruột của con- Tường Vi òa khóc- Hai người chỉ giỏi giấu diếm thôi. Con không cần hai người. Hai người đi đi- Tường Vi nói trong màn nước mắt
- Con... con..- Bà Hoa áp ứng- Cô ta đã nói cho con sao?- Cả người bà Hoa run lên. Vài quả táo trên tay bà một lần nữa rơi xuống đất
- Sao mẹ luôn nghĩ chị ấy xấu xa? Sao mẹ luôn khinh miệt chị ấy ?- Tường Vi hỏi- Chị ấy không nói gì hết. Là con tự nhớ, hai người vừa lòng chưa- Tường Vi vừa khóc vừa nói
- Con...con..- Bà Hoa đứng đó nhìn đứa con gái thân yêu của mình không cất nên lời. Bà đã từng nghĩ đến ngày này. Tất nhiên rồi, bà đã từng nghĩ đến một ngày Tường Vi nhớ ra tất cả. Và con bé sẽ oán trách bà. Bà sợ, sợ ngày đó xảy ra. Vì vậy, bà luôn giữ Tường Vi trong vòng tay, không lúc nào con bé được phép rời khỏi tầm nhìn của bà. Bà bảo vệ, che giấu Tường Vi. Bà tìm mọi cách giấu diếm sự thật, tìm cách để Tường Vi luôn ở bên bà
- Sao con lại nói mẹ như vậy ?- Ông Lam tức giận
- Con chỉ nói đúng sự thật thôi- Tường Vi giận dữ nhìn ông Lam. Ông lam không kìm nổi mình định vung tay tát Tường Vi thì bị bà Hoa giữ lại
- Tôi xin ông đừng đánh con bé- Bà Hoa khóc lóc van xin
- Nó đã như thế này mà bà còn xin cho nó sao ?- Ông Lam hét lên
- Nó là mạng sống của tôi. Tôi xin ông- Bà Hoa tiếp tục cầu xin
- Vì mẹ đã xin cho con nên ba nhắc lại để con nhớ con khỏe sẽ lập tức sang Mỹ- Ông Lam nói giọng chắc nịch
- Con không đi- Tường Vi lấy tay quệt nước mắt- Con nhắc lại với ba mẹ con không đi đâu cả. Ngày kia con sẽ vào học ở trường Apollo, lớp 11D- Giọng Tường Vi cũng kiên quyết không kém- Nếu hai người cứ bắt ép con, con sẽ bỏ nhà đi
- Con...- Ông lam tức giận
- Tôi xin ông, xin ông hãy làm theo ý con bé. Nó mà bỏ đi thì tôi sống không bằng chết- Bà Hoa nức nở. Với bà, Tường Vi là tất cả. Con bé còn quan trọng hơn cả hạnh phúc, tình yêu của bà với ông Lam. Bà có thể mất ông nhưng bà không thể để mất Tường Vi. Nó là cuộc sống, là tình yêu và cả sự hy vọng của bà
- Thôi được- Giọng ông Lam trầm xuống. Nói xong, ông bỏ ra ngoài. Bà Hoa nhìn Tường Vi với con mắt chua xót
- Con nghỉ đi- Nói rồi, bà cũng bỏ ra ngoài.

Chỉ còn lại Tường Vi ở trong phòng. Cô thờ dài. Tường Vi không muốn đặt mẹ mình vào tình huống khó xử nhưng cô không thể. Mẹ lúc nào cũng khẳng quyết định tất cả cho cô, lúc nào cũng muốn cô tránh xa chị Lam Hạ. Cô không hiểu. Nhưng bây giờ dù mẹ có quyết định như thế nào thì cô cũng sẽ làm theo ý của mình. Cô muốn bù đắp lại một phần cho Lam Hạ. Cô không muốn nhìn chị gái mình phải đau đớn và mệt mỏi. Bao năm qua, từ bé đến lớn, chị luôn luôn phải chịu những điều bất hạnh. Chị không được mẹ yêu, chị bị mẹ đánh và mắng nhiếc. Tất cả tình yêu của mẹ dành cho cô, không chừa chút nào cho chị và Kiên. Không chút nào cả...

Tường Vi đang miên man đuổi theo những suy nghĩ của mình thì Kiên bước vào

- Chị tỉnh rồi à?- Kiên đến bên giường ngồi xuống và hỏi
- Ừm- Tường Vi cười. Một nụ cười rất tươi
- Em đã rất lo lắng cho chị- Kiên kể
- Ngốc- Tường Vi cốc vào đầu Kiên
- Chị với chị Hạ rất giống nhau. Toàn bắt nạt em thôi- Kiên xoa xoa vào chỗ Tường Vi vừa cốc
- Chị xin lỗi- Tường Vi nhìn Kiên với vẻ mặt lo lắng
- Em đùa thôi- Kiên cười- Ở với chị Hạ lâu, em quen rồi
- Mà chị Hạ đâu ?- Tường Vi khẽ hỏi
- Chị ấy đang ốm không đến thăm chị được- Kiên đáp. Đôi mắt Tường Vi thoáng chút buồn. Cùng lúc đó cánh cửa mở ra, bác sĩ Minh bước vào

- Cô bé thế nào rồi ?- Bác sĩ Minh nhìn Tường Vi mỉm cười
 - Đỡ nhiều rồi ạ- Tường Vi đáp- Ngày mai, em xuất viện được không ạ ?
 - Tất nhiên là được rồi- Bác sĩ Minh trả lời
 - Xuất viện sao ?- Kiên ngạc nhiên
 - Em đừng lo. Tường Vi ổn rồi- Bác sĩ Minh trấn an- Hơn nữa, chị em nhà này rất ghét bệnh viện không bắt ép được đâu
 - À, tỷ anh có đi khám cho chị Hạ không ?- Kiên đổi chủ đề- Cho em đi nhờ với
 - Hạ đang điều trị cách li em không thăm được đâu- Bác sĩ Minh đáp thân thiện
 - Không được ạ ?- Kiên thắc mắc
 - Ủ- Nói rồi, bác sĩ Minh quay sang phía Tường Vi- Thôi, em nghỉ đi- Rồi anh nhanh chóng ra khỏi phòng
 - Thôi, em có việc bận rồi. Mai em quay lại thăm chị- Không đợi Tường Vi trả lời, Kiên đã lao vội ra khỏi phòng.
- ‘ Điều trị cách li ư ?’ Tường Vi cười. Đó là cái lí do ngớ ngẩn nhất mà cô từng nghe. Chắc Kiên chưa biết mọi chuyện nên họ mới giấu. Mà tốt nhất Kiên không nên biết. Đến ngay cả bản thân cô để chấp nhận điều đó còn khó khăn nữa là Kiên. Tường Vi thở dài.
- Cánh cửa lại một lần nữa mở ra. Tường Vi nhìn ra ngoài cửa sổ rồi hỏi
- Em quên gì à ?
 - Em gái anh đang đợi ai vậy ?- Một giọng nói ấm áp vang lên. Tường Vi quay lại. Trước mặt cô là Khoa, người anh kết nghĩa mà cô vô cùng yêu quý
 - Anh hai – Tường Vi hét lên rồi nhảy bổ đến ôm Khoa- hai về bao giờ vậy ? Mà soa anh hai đi lâu dữ vậy ? 9 năm rồi sao hai không có tin tức gì?- Tường Vi hỏi một lèo.Sau một lúc, Khoa gỡ tay Tường Vi ra, gỡ nhẹ vào đầu cô
 - Ngốc, em bị mất trí nhớ mấy lần gặp lại anh hai có nhớ gì đâu- Khoa trách móc. Thực chất là Khoa nói dối thôi
 - Hai cho em xin lỗi mà- tường Vi nũng nịu
 - Hai người làm gì mà tình tứ vậy ?- Long đẩy cửa bước vào và hỏi. Theo sau Long là Phong, Hùng và Ken
 - Anh Khoa cũng ghê nhỉ. Bắt cả hai tay cơ đấy- Ken trêu
 - Anh ấy đào hoa mà- Phong để thêm vào
 - Anh hai, họ là ai vậy ?- Tường Vi nói và chỉ vào 4 người họ
 - Kệ bọn nó đi- Nói rồi, Khoa kéo Tường Vi ngồi xuống giường- Bây giờ nói cho hai biết em bị sao đã khỏe chưa ?
 - Hai nghĩ em là gì chứ. Tất nhiên là em khỏe rồi. Mai em xuất viện. Ngày kia em đi học mà học ở lớp chị Lam Hạ nha- Tường Vi cười. Nụ cười thiên thần làm Long đơ người. Một nụ cười đẹp và hồn nhiên
 - Thế là hai yên tâm rồi- Khoa cười
 - Mà anh hai về đi thăm em lại đi tay không thế này à ?- Tường Vi nũng nịu- Bắt đền anh hai, không biết đâu- Tường Vi phồng mồm
 - Thôi, anh xin- Khoa nói rồi véo nhẹ vào má Tường Vi- Mấy nữa anh hai bù cho. Chịu chưa ?
 - Anh hai là nhất- Nói rồi, Tường Vi nói rồi ôm chầm lấy Khoa
 - Bộ hai người coi chúng tôi là không khí hả ?- Hùng khó chịu
 - Mấy người vẫn ngồi lù lù một đống ở đây chứ có phải là không khí đâu- Tường Vi đáp lại- Mà đến thăm người ốm sao đi tay không thế hả?- Tường Vi nhìn 4 người với ánh mắt khó chịu
 - Em tha cho họ đi- Khoa xen vào- Để anh giới thiệu, đây là Hùng và Long 21 tuổi còn kia là Phong và Ken 15 tuổi- Khoa đổi chủ đề- Còn giới thiệu với bọn mày đây là Tường Vi em gái nuôi của tao là em sinh đôi của Lam Hạ, người mà bọn mày gặp lúc này
 - Cái gì ?- Cả 4 người đồng thanh

- Sinh đôi ?- Ken hỏi- Không giống nhau gì cả
- Ai bảo cứ sinh đôi là giống nhau vậy nhóc ?- Tường Vi nói rồi nhanh chân đến cốc đầu Ken
- Chị...- Ken tức giận- ai cho chị cốc đầu tui hả ?
- Ai bảo cậu ngốc. Plè – Tường Vi lễ lười trông thật đáng yêu Hình ảnh đầy được một đôi mắt ghi lại cẩn thận. Một trái tim đã lỡ nhịp - Có giỏi thì lại đây – Tường Vi thách thức
- Chị tưởng tui không dám chắc- Ken hùng hổ đứng lên. Lập tức, Tường Vi chạy lại chỗ Khoa
- Hai, cứu em với. Có kẻ sắp nổi khùng rồi- Gương mặt tường Vi ngây thơ vô số tội. Khoa nhìn thấy thế, cười khổ rồi quay lại phía Ken
- Thôi – Khoa cười. Ken ngồi xuống vẫn còn hậm hực – Hạ có đến thăm em không ?- Khoa hỏi
- Sáng ngày chị ấy có đến còn truyền cho em sức mạnh nữa- Tường Vi vô tư đáp- Nhưng hình như chị ấy đang bị ốm
- Ừm, vừa nãy anh cũng gặp rồi – Khoa nói
- Bộ hai vẫn chưa tiến triển được gì hả ? Chán hai quá đi- Tường Vi làm mặt hờn dỗi
- Ừ, tại hai nhất quá- Khoa kiểm soát
- Nhất gì chứ. Đào hoa thấy bỏ- Ken lên tiếng
- Có thôi không hả ?- Khoa tức giận quay lại
- Hai mà nhất gái em đi đầu xuống đất- Tường Vi tiếp lời- Hai là cáo già dả dạng nai tơ mà. ‘ Con nai vàng ngơ ngác- Đạp lên bác thợ săn’ - Tường Vi trêu
- Cả em nữa- Khoa quay người lại
- Lêu lêu. Có người giận rồi kia- Tường Vi cười. Nụ cười ấy lại khiến một con người ngầy ra. Khổ thân, Tường Vi ngây thơ quá đã không biết bao lần đưa một chàng trai lên mây xanh, làm trái tim người ta đập rộn ràng
- Trí lí- Ken lên tiếng
- ‘Con nai vàng ngơ ngác- Đạp lên bác thợ săn’- Phong nhại lại
- Hai thấy chưa mọi người đều đồng ý cả- Tường Vi tiếp tục chọc ỏ kiến lửa
- Em thích chết không hả ?- Khoa nói
- Bớ làng nước ơi có quái vật – Nói rồi, Tường Vi chạy lung tung trong phòng khiến Khoa mặt bở hơi tai. Nhìn cảnh đó mọi người đều cười. Tiếng cười vang khắp căn phòng

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

..... 4h30 phút, trong một căn phòng

Hạ lôi cây súng yêu quý của mình ra, lần lượt nạp đạn cho cả 3 cây súng. Bụng Hạ kêu. Cô đói. Tất nhiên rồi. Mọi thứ cô cho vào bụng sáng nay đã bị nôn ra một cách không thương tiếc. Tất nhiên là do cái thằng cha đáng ghét không thể chịu được đó rồi. Nhưng cũng không sao. Ít ra bãi nôn ấy cũng nôn đúng mục tiêu là người hân.

Hạ cười. Tuy đói nhưng cô không có ý định ăn bất cứ thứ gì. Đang nghĩ vấn đề thì cái máy điện nhắn tin của cô rung lên. Hạ có tin nhắn

‘ From: Địa ngục

Tên đầu: giết

2 kẻ còn lại : sống không bằng chết

Luật : như cũ

Hạ nhìn cái tin nhắn chưa đầy 20 chữ thì thử dài ngoằn ngoắt.

..... 7h tối

Hạ phóng nhanh trên đường. Chiếc xe của cô lao nhanh với vận tốc đáng sợ. Cuối cùng cô dừng lại tại một khu nhà cao tầng.

Hạ xuống xe, tháo mũ bảo hiểm. Cô nhanh chóng búi cao mái tóc của mình lên, đội chiếc mũ lưỡi chai vào. Bây giờ trông cô chẳng khác nào một thằng con trai cả.

Hạ lôi laptop ra thực hiện vài thao tác trước khi bước vào tòa nhà. Chiếc mũ lưỡi chai che nửa mặt và không ai nhận ra cô.

Hạ vào trong thang máy. Lấy từ cặp ra một cái máy nhỏ cô loay hoay với cái máy một lúc thì mọi màn hình camera đều mất tín hiệu. Cô chỉ có không quá 5 phút để hoàn thành. Phải nhanh lên mới được.

Hạ không khó khăn để bước vào phòng giám đốc của công ti DAT, một công ti chuyên làm ăn phi pháp.

- Ai cho cô vào đây ?- Ông Sơn, giám đốc công ti hét lên

- Tôi đến tiễn ông đi nốt quãng đường cuối cùng- Giọng Hạ lạnh băng

- Cô nói gì ? – Ông Sơn hoảng hốt- Người đâu ? Mau bắt cô ta lại- Ông Sơn hét toáng lên

- Vô ích thôi- Hạ dừng dừng- hãy đón nhận cái chết của ông bình thường như việc ông đã gây ra cho kẻ khác- Nói rồi, Hạ lôi cây súng ngắn ra, gắn ống giảm thanh và kiểm tra lại đạn. Ông Sơn giật mình

- Có việc gì chúng ta thương lượng đó được không ? – Ông Sơn run lập cập- Tôi có thể cho cô rất nhiều tiền nếu cô tha cho tôi

- Tha ư ? Không thể- Hạ cười lạnh lẽo

- Tôi có thể cho cô tất cả những gì cô muốn, trả cô gấp bội lần kẻ đã thuê cô- Ông Sơn van nài

- Kẻ thuê tôi ?- Hạ nhếch mép

- Đúng vậy – Ông Sơn khẳng định- Nhiều hơn gấp đôi, gấp ba, thậm chí gấp mười.

- Tôi không cần tiền của ông- Hạ nói và nhìn thẳng vào mắt ông ta- Cái tôi cần là mạng sống của ông- Dứt lời, Hạ dí thẳng súng vào người ông ta và bóp cò.

Viên đạn như xé toạc không khí cắm thẳng vào tim ông Sơn. Ông ta ngã xuống. Đôi mắt tròn trĩnh đáng sợ. Nhưng ông ta chưa chết ngay, Hạ biết. Ông ta phải chờ một lúc khi mất thêm chút máu, mất thêm một chút thứ tanh tưởi và bản thù kia mới có thể chết được.

Hạ bước qua người ông ta không một chút thương xót. Hạ ngồi vào bàn làm việc của ông ta, tìm giấy tờ, bằng chứng tội ác của ông ta rồi đứng lên. Hạ nhìn ông ta. Kinh tởm, rồi cô lấy máy ảnh ra chụp. Sau đó nhanh chóng Hạ rời khỏi phòng ông ta.

Ra khỏi tòa nhà, Hạ phóng xe đến đồn cảnh sát, ném vào đó đồng giấy tờ kia rồi nhanh chóng đăng lên mạng tin tức về cái chết của ông ta.

Hạ giết người và làm tất cả những việc đó mà không để lại một chút sơ hở hay dấu vết gì. Cô được đào tạo để làm việc này mà.

Hạ lại lao nhanh trên đường. Gương mặt cô vô cảm. Tâm trí Hạ trống rỗng. Những ý nghĩ về Khoa vụt qua. Bao lâu rồi, bao lâu cô không gặp lại con người độc ác đó. Bao lâu rồi, bao lâu cô cố gắng để quên, cố gắng chôn vùi tất cả. Sao người ấy còn trở về ?

Với cô, Khoa không chỉ là một người bạn, một người cô yêu mà còn là một người thân luôn bên cạnh cô. Có mơ cô cũng không ngờ rằng anh lại bỏ mặc cô khi cô cần anh nhất. Hừ, thật ngốc, dù gì anh ta cũng đâu phải là thánh. Đã từng có thời gian, anh ấy là thiên thần, đã từng..

Hạ không biết bản thân mình còn yêu Khoa hay không, trong trái tim mình còn người đó hay không. Nhưng Khoa bây giờ dù có trở về cũng không thể xoa dịu vết thương mà chính anh đã gây ra cho cô. Không thể. Trung cũng vậy. Bao năm qua, cả Trung và thời gian đều giúp Hạ quên đi khá nhiều, quên đi những nỗi đau. Nhưng nỗi đau lành để lại những vết sẹo mà cô dù không muốn đối mặt nhưng vẫn có thể cảm nhận nó.

Khoa trở về ? Cô không biết phải đối mặt với anh như thế nào. Trong lòng cô tình yêu đã biến thành sự oán giận, căm hờn. Nhưng trái tim cô vẫn cảm nhận được tình yêu của anh. Tình yêu ? Cô tự hỏi mình. Liệu đó có phải là tình yêu hay lại là một cái bẫy hoặc một sự thương hại khác mà anh dành cho cô. Cô không muốn. Bản thân cô sợ, sợ lại rơi vào cái bẫy của anh, sợ lại bị sự thương hại của anh lừa dối. Và điều quan trọng hơn ngay lúc này, trái tim cô đang đập vì người khác không phải anh. Đó là Trung.

Tình cảm cô dành cho Trung cũng mãnh liệt như ngày đó mặc dù cô biết yêu quá nhiều sẽ khiến chính cô bị tổn thương. Lúc anh rời bỏ cô cũng là lúc cô

bị chính sự thật phủ phàng làm nghệt thở. Cô muốn trốn chạy, muốn quên đi. Một cô bé 8 tuổi bị họ hàng ruồng bỏ, hai đứa em lại đang trong bệnh viện. Cuộc đời thật quá bất công với cô. Nhưng chính lúc đó, Trung đã đến. Cô cần một bờ vai để dựa vào, cần một người cô có thể tin tưởng. Và cô đã dựa vào Trung.

Trung và Khoa hai con người mà Hạ đều yêu, đều trao trọn tình yêu. Nhưng Khoa là quá khứ còn Trung là hiện tại. Khoa là bầu trời đỏ nát. Cô không thể thay đổi và chính cô không có quyền làm điều đó. Khoa đã làm điều mà chính cô không thể tha thứ. Tha thứ ? Đó là quyền của một cô bé 8 tuổi ngây thơ chứ không phải cô. Cô bây giờ là ác quỷ, là kẻ giết người, là một sát thủ máu lạnh. Cô không có quyền.

....Nơi bắt đầu của gió

Trung dừng chiếc xe mô tô lại. Khoa đã đứng sẵn ở đó từ bao giờ

- Đến nhanh thật – Khoa cười nửa miệng

- Lâu rồi không gặp anh- Trung nhìn Khoa với đôi mắt lạnh lùng

- Tao trở về mà bắt ngờ lắm đúng không ?- Khoa cười

- Không bắt ngờ lắm, tôi đoán anh sớm muộn gì cũng trở về mà thôi- Trung đáp lại một cách dửng dưng

- Mà cũng thông minh lắm- Khoa nói- Vậy tao phải chào hỏi mày cho ra hồn chứ nhỉ ?

- Tự nhiên- Trung đáp cộc lốc.

Trung dứt lời cũng là lúc trận chiến bắt đầu. Trung cũng đoán trước được rằng Khoa hẹn Trung ra đây với ý đồ chẳng tốt đẹp gì. Nhưng không sớm thì muộn chuyện này cũng xảy ra. Vì cả Trung và Khoa đều yêu Hạ, một tình yêu có thể hy sinh tất cả vì người con gái ấy.

Khoa lao về phía Trung như một con mãnh hổ và nhanh chóng tung ra những cú đấm chết người với bàn tay lửa khổng lồ. Trung tránh được những cú đấm chết người đó, phản lại với những con quỷ gió lạnh lẽo. Những con quỷ với chiếc mồm rộng nuốt những cú đấm lửa của Khoa mà không hề suy giảm sức mạnh. Trung lạnh lùng, Khoa thì đang tức giận. Nhưng cú đấm liên tiếp, sức mạnh như vũ bão nhưng tất cả đều không làm gì được Trung.

Mất vài phút sau, Khoa bình tĩnh và định hình chiến thuật của mình. Anh không còn dùng những cú đấm nữa mà dùng những cái tát rất nhẹ vào người những con quỷ của Trung. Đúng là rất nhẹ nhưng lại tiềm ẩn một rá đáng ghê. Đó là ' lửa vô hình'. Nhìn bề ngoài thì không có tác dụng gì nhưng sau vài giây những con quỷ của Trung biến mất. Trung biết điều đó. Sau khi con quỷ thứ nhất biến mất cậu đã nhận ra chiêu thức mà Khoa dùng. Nhưng không kịp nữa rồi trong khi Trung mãi mê với điều đó thì một cú đấm mạnh đã giáng vào người Trung. Trung mất đà ngã xuống đất. Khoa mỉm cười.

Nhưng trận chiến đâu có dừng lại ở đó. Trung nhanh chóng đứng dậy. Gió, những con gió lạnh lẽo vô tình tạo thành một cơn rồng lớn trong không gian. Rồng quẫy đuôi, bàn tay lửa của Khoa vỡ nát trong không gian không một chút thương tiếc. Khoa bị thương vì cú đánh đó quá mạnh. Nhưng bản tính của Khoa là không bao giờ chịu thua cả. Không bao giờ. Khoa dồn tất cả sức mạnh tạo ra một cơn phượng hoàng lửa.

Phượng hoàng và rồng đánh nhau. Những đòn đánh mạnh mẽ, đầy uy lực. Không bên nào chịu nhường bên nào. Trận đánh giằng co, bất phân thắng bại.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

..... Tại tầng thượng của một tòa nhà

Viên đạn xé toạc bầu không gian bay thẳng về mục tiêu của mình. Viên đạn xuyên qua kính bay thẳng vào cánh tay của một người đàn ông đang ngồi trong văn phòng đối diện. Ông ta ngã ngửa. Chưa kịp định thần thì một viên đạn khác bay từ tầng thượng, xuyên qua đúng cái lỗ mà viên đạn trước xuyên qua kính bay đúng vào chỗ cánh tay ông, nơi đã có 1 viên đạn. Ông ta nhanh chóng ngã xuống.

Viên đạn thứ nhất không ảnh hưởng gì nhiều đến ông. Đó chỉ là viên đạn thường. Hơn nữa nó chỉ là vào cánh tay. Nhưng viên đạn thứ hai thì khác. Đó không phải là đạn thường. Khi tiếp xúc với máu, vỏ đạn sẽ nhanh chóng tan ra. Một thứ dung dịch màu xanh lơ theo máu đi khắp cơ thể và gây ra cảm giác đau đớn. Dung dịch đó không chỉ làm mất một vài chức năng của cơ thể, khiến cho toàn thân người bị bắn lúc nóng lúc lạnh, bị ảo giác, mất đi khả năng suy nghĩ. Đôi khi sẽ rất tỉnh táo, làm việc như một siêu nhân nhưng có lúc lại độc ác, đáng sợ như quỷ dữ, lúc thì lại như trẻ con, lúc lại bị giằng vặt bởi những điều mà bản thân đã gây ra... Người bị loại đạn này bắn vào không chết mà sẽ sống trong cảm giác đau đớn về thể xác lẫn tinh thần. Thể xác bị giằng vặt còn tinh thần thì bị hành hạ. Đó chính là cái gọi là sống không bằng chết.

Hạ nhìn viên đạn của mình đã hoàn thành nhiệm vụ. Hạ đứng dậy, cất súng vào túi.

- Không ngờ, hôm nay tôi lại có may mắn gặp được sát thủ trong huyền thoại- một giọng nói châm chọc vang lên. Hạ quay người lại, nhìn thẳng vào

người đối diện. Đó chính là Cường. Anh ta là linh hồn hộ mệnh cấp cao chuyên cản trở công việc của những sát thủ

- Không ngờ lại gặp anh ở đây- Hạ cười lạnh lùng

- Tôi không ngờ một người với tài năng có hạn như cô lại chính là sát thủ trong huyền thoại- Cường nói với vẻ hằn học. Anh ghen tức. Tất nhiên rồi, bản thân anh luôn ao ước làm sát thủ địa ngục nhưng rốt cuộc lại trở thành linh hồn hộ mệnh. Anh không chấp nhận những kẻ thấp kém hơn mình có thể làm công việc khát máu đó

- Thật không ngờ một người nham hiểm như anh lại có thể làm linh hồn hộ mệnh cấp cao – Hạ nhếch mép- Loại người như anh không đáng để được làm Cả linh hồn hộ mệnh và sát thủ địa ngục

- Cô cứ chờ xem

Nói rồi, Cường phi một chiếc lá về phía Hạ. Thoáng nhìn, Hạ cũng biết đó không phải là chiếc lá bình thường. Chiếc lá đó tưởng chừng cũng giống như bao nhiêu chiếc lá khác nhưng những răng cưa ở lại lại có độc và đó là loại lá tử thương. Loại lá có thể khiến đối thủ mất hết năng lực. Chỉ một vết xước nhỏ do loại lá đó gây ra cũng mang đến tai họa khôn lường.

Hạ tránh chiếc lá 1 cách nhẹ nhàng rồi phóng ra một tia nước nhỏ xé tan chiếc lá trong không gian. Cường nhìn thấy điều đó. Vội vàng phóng thêm hàng ngàn chiếc lá nữa. Nhưng cũng giống như chiếc lá đầu tiên, chúng bị xé toạc trong không khí không thương tiếc.

Cường không phục. Lập tức phóng ra hàng loạt những dây leo dài. Năng lực của anh ta là thực vật. Dây leo cuốn chặt mình Hạ. Cường cười đắc thắng. gương mặt Hạ vẫn lạnh lùng, vô cảm. Trong tay cô, một mũi tên gió phóng thẳng vào ngực Cường. Anh ta đau đớn, buông lỏng tay xuống. Chớp lấy cơ hội, Hạ thoát khỏi mớ dây leo, di chuyển với tốc độ kinh hoàng đến đằng sau Cường phóng một tia nước nhỏ vào người Cường. Bất ngờ, Cường ngã xuống, anh chưa tin vào những điều vừa xảy ra.

Hạ thấy vậy, định bỏ đi. Cường không phải là đối thủ của cô. Nhưng khi Hạ vừa bước được vài bước thì một sợi dây leo quấn lấy chân cô, hất ngã cô. Hạ tiếp đất một cách đau đớn, trán cô đập xuống nền xi măng trên tầng thượng chảy máu.

Cường đứng dậy, loạng choạng mất một lúc. Còn Hạ, mọi cố gắng của cô để thoát khỏi sợi dây leo là vô vọng. Đây là dây leo bất tử, người nào bị nó quấn vào, đừng mơ mà thoát ra chỉ trừ khi được chính người tạo ra dây leo giải thoát hoặc nhờ lá tử thương. Hạ cố ngồi dậy. Cô đau đớn, mệt mỏi. Hạ đuối sức. Cô đã sử dụng sức mạnh quá nhiều khi mà cơ thể chưa cho phép.

Cường phóng liên tiếp những chiếc lá tử thương về phía cô. Hạ cố gắng tạo ra những tia nước xé toạc những chiếc lá đó. Dù biết rằng lá tử thương có thể cắt đứt dây leo bất tử nhưng Cường nhắm đúng vào người cô để phóng những chiếc lá đó thì trước khi có thể thoát cô đã chết rồi.

Cường tiếp tục phóng những chiếc lá. Có lẽ, anh ta đã nhận ra sự đuối sức của Hạ. Đột nhiên, một góc bầu trời rực sáng. Trên bầu trời một con rồng và một con phượng hoàng đang đánh nhau dữ dội. Chúng lao vào nhau tạo nên những tia lửa kinh hoàng. Sau một tiếng hét dữ dội, con rồng và phượng hoàng lao vào nhau. Cuối cùng chúng tan thành những mảnh vụn trên bầu trời chỉ còn là một đồng lửa tàn.

‘ Trung, Khoa ?’ Hạ nói trong vô thức. Đôi mắt Hạ không ngừng hướng về bầu trời nơi đó. Đó chính là nơi bắt đầu của gió. Chẳng nhẽ nào..

Thấy Hạ lơ là, Cường phóng chiếc lá tử thương với độc tính mạnh nhất về phía Hạ, Hạ quay lại. Chiếc lá lao nhanh về phía Hạ chỉ còn cách cô một khoảng nhỏ. Hạ lạnh lùng giơ bàn tay trái ra nắm lấy chiếc lá rồi nhanh chóng dùng chiếc lá cắt đứt dây leo bất tử. Hạ lạnh lùng phi thẳng chiếc lá đó về phía Cường. Bất ngờ, Cường không tránh được, chiếc lá găm vào cánh tay của anh. Cường ngã xuống. Hạ lạnh lùng quay đi.

Dù giây phút cầm vào chiếc lá tử thương rất ngắn nhưng cũng đủ cho độc tính của nó ngấm vào cơ thể Hạ thông qua vết thương chưa lành ở bàn tay trái. Nhưng Hạ không nghĩ nhiều đến điều đó. Cô không còn tâm trí để ý đến việc này. Giờ đây, đầu óc cô trống rỗng, mơ hồ và người cô thì nóng như lửa đốt.

chap 53 (tiếp)

Hạ lao nhanh chiếc xe trên đường về nơi bắt đầu của gió. Chiếc xe lao đi trên đường với vận tốc kinh hoàng.

Hạ dừng xe lại nơi bắt đầu của gió. Khoa đứng dậy, phui quần áo của mình và anh đã nhìn thấy Hạ

- Em đến để tình thăng nhóc đó hả ?- Khoa cười khò- Nó đi rồi- Hạ lặng im nhìn Khoa với đôi mắt lạnh lẽo. Bàn tay trái của Hạ run run nắm chặt thành nắm đấm

- Em chỉ lo cho thăng nhóc đó mà thôi- Khoa tiến về phía Hạ. Hạ đưa bàn tay phải ra sau tạo thành một quả cầu nhỏ

- Tại sao ?- Hạ hỏi. Cô cần kéo dài thời gian một chút

- Tại sao ư ?- Khoa lại cười- Chẳng nhẽ em thực sự không hiểu

- Tôi không hiểu- Hạ lạnh lùng- Tôi không hiểu tại sao anh lại bỏ rơi tôi ? Tôi không hiểu tại sao anh lại trở về ? Tôi chưa bao giờ hiểu

- Em hỏi đúng lắm- Khoa lại cười- Ngay cả bản thân anh cũng không biết

- Vậy tránh xa tôi ra- Hạ cương quyết
- Anh không thể- Khoa cũng không kém phần
- Tại sao ?- Hạ lại hỏi
- Vì anh yêu em- Nói rồi, Khoa tiến gần hơn về phía Hạ. Đôi tay anh nâng cằm Hạ lên và đặt lên đó một nụ hôn.

Hạ không chống cự. Bàn tay phải của Hạ nhẹ nhàng đưa quả cầu ra phía trước. Và nhanh chóng Hạ phi quả cầu đó vào người Khoa. Khoa nhìn Hạ với đôi mắt khó hiểu rồi ngã xuống. Hạ nhìn Khoa với ánh mắt vô hồn.

Điện thoại Khoa reo, Hạ cúi xuống người Khoa để lấy chiếc điện thoại. Khoa vẫn chưa ngất đi. Anh nhìn Hạ với đôi mắt chưa xót, đau đớn.

- Anh Khoa, anh đang ở đâu vậy ?- Giọng Phong hốt hoảng
- Hãy đến nơi bắt đầu của gió- Nói xong, Hạ cúp máy.

Khoa nhìn Hạ với đôi mắt ái ngại. Hạ bỏ đi. Khoa dần dần chìm vào giấc ngủ.

Hạ lao nhanh chiếc xe trên đường. Bàn tay trái của Hạ không ngừng chảy máu. Hạ mặc kệ. Bây giờ, Hạ cần tìm Trung. Trung có thể ở đâu được ? Văn phòng, giờ này thì chắc không. Vậy chỉ còn quán bar mà Trung hay đến và ở nhà thôi. Nghĩ rồi, Hạ phóng chiếc xe tới quán bar.

Hạ dừng xe lại. trước quán bar, một cô bé mặc bộ đồng phục cấp 3 trường Apollo với dáng vẻ sợ hãi đang bị vây bởi 5-6 thằng con trai

- Cô bé, đi chơi với tụi anh đi- Một tên châm chọc
 - Đứng rồi đó, một cô bé xinh xắn và ngây thơ như em không nên vào những chỗ này. Hãy đi cùng bọn em- Một tên khác tiếp lời
 - Không, các anh bỏ tôi ra- Cô bé hét lên
 - Đi với tụi anh đi mà. Em càng cáu càng dễ thương đó. Em biết không ?- Một tên vuốt vào tóc cô bé
 - Bỏ tôi ra- cô bé sợ hãi hét lên. Còn bọn chúng cười sáng khoái
 - Bỏ cô bé ra- Hạ lạnh lùng tiến về phía chúng. Bây giờ, Hạ nhận ra đó là Thư, em gái của Hoàng cũng là một người bạn của Hạ từ rất lâu. Thư quay lại thấy Hạ mừng rỡ
 - Chị- Thư chạy đến bên Hạ
 - Em không sao chứ ?- Hạ ân cần- Bọn chúng chưa làm gì em chứ?
 - Chưa chị à- Thư ngẩn lệ
 - Lại thêm một cô em nữa à ?- Bọn chúng cười
 - Mau tránh ra trước khi ...- Hạ chưa kịp nói hết câu thì một tên chen vào
 - Trước khi em trở thành người của bọn anh ý gì ?- Bọn chúng cười khoái trá.
- Hạ không nói gì đẩy Thư sang một bên và tiến về phía chúng. Những cú đấm của Hạ rất mạnh chính xác, nhanh và gọn đến không ngờ. Chẳng mấy chốc chúng đã nằm lăn ra đất với những vết thương đau đớn
- Cút đi- Hạ lạnh lùng
 - Cút đi- Chúng nói rồi lồm cồm bò dậy rồi chạy biến. Hạ quay lại phía Thư. Thư đang khóc
 - Em sao vậy ?- Hạ hỏi- Chị đáng sợ lắm phải không ? Em sợ chị à- Thư lắc đầu chỉ vào bàn tay trái của Hạ. Máu đã thấm đẫm lớp băng quấn trên tay Hạ và chảy xuống đất
 - Tay chị...- Thư đáp ứng
 - Không sao đâu- Hạ cười- Bây giờ nói cho chị biết tại sao em lại ở đây giờ này ?
 - Em tìm anh Hoàng – Thư nức nở- Em nghe nói anh ấy ở trong quán bar
 - Được rồi- Hạ nói rồi lau nước mắt trên gương mặt Thư- Đừng khóc nữa lần sau em nhớ đừng đến những nơi này một mình. Không tốt đâu. Bây giờ chị sẽ dẫn em vào tìm anh trai em. Được chứ ?- Thư khẽ gật đầu

Hạ cùng Thư đi vào quán bar. Hơn 10h, quán bar đông không kể xiết. Đâu đâu cũng thấy người, không thì thuộc những cô cậu nhà giàu ăn chơi chác táng, không thì là người đến bàn công việc, những kẻ ăn không ngồi rồi,... Nói chung loại nào cũng có đủ cả.

Hạ đưa mắt nhìn quán bar một lượt. Anh đèn lò mờ, nhạc nhòang trong bar cùng với thứ âm thanh hỗn tạp khiến Thư sợ, níu chặt tay Hạ. Thư chưa bao giờ vào nơi này cả. Cô bé là một con nhóc tuy học giỏi nhưng lại rất ngây thơ và trong sáng.

Cuối cùng, Hạ cũng nhìn thấy Hoàng đang gật gù tại một góc trong quán, tay trong tay hôn hít với khoảng hai, ba cô nữa. Nhìn qua, Hạ đoán chắc là Hoàng thất tình. Chắc cô gái đó đã bỏ Hoàng. Bên cạnh Hoàng là Nam và Kiên. Hạ cũng không ngạc nhiên lắm khi Kiên có mặt ở đây nhưng điều cô bất ngờ là Kiên lại ngồi với một con nhỏ nổi tiếng là chanh chua, đóng đánh.

Hạ kéo Thư đến trước mặt Hoàng. Hoàng vẫn đang say trong tiếng nhạc, rượu và gái mặc cho lời khuyên của Nam và Kiên

- Anh – Thư hét lên- Anh sao thế này ?- Thư chạy đến bên Hoàng, lay mạnh cánh tay cậu, hất cô gái kia sang một bên

- Thư ?- Nam và Kiên đồng thanh

- Con nhỏ đáng ghét này chui từ đâu ra vậy ?- Cô gái kia cau có

- Tôi nghĩ bây giờ anh nên đưa Thư về là hơn. Anh cũng say rồi- Hạ chen vào. Nam và Kiên quay ra nhìn Hạ. Cô gái đứng trước mặt họ trông rất quen nhưng không tài nào họ nhớ ra được

- Ai bảo cô là tôi say ?- Hoàng cau gắt- Ai bảo cô đưa Thư đến đây ?

- Cô ấy nói đúng đó. Chúng ta nên về đi- Nam thêm vào

- Chúng ta nên về thôi- Kiên tiếp lời

- Anh- Cô gái ngồi cạnh Kiên nhõng nhẽo- Anh vừa mới đến là đã đòi bỏ về là sao ? Anh không nhớ em à ?- Nhìn cô ta ồng ẹo trông ngứa cả mắt.

- Tôi nghĩ mấy cô nên biến khỏi đây thì hơn- Hạ chau mày

- Cô là ai mà dám lên tiếng ở đây ?- Cô ta quát- anh, cô ta bắt nạt em- Cô ta làm nũng Kiên

- Cô chưa bao giờ là người yêu tôi nên đừng tỏ ra thân mật thế- Kiên gạt tay cô ta ra. ‘Đúng là em trai mình có khác cũng lạnh lùng ra phết’ Hạ cười thầm- Mà cô ấy nói đúng việc gì cô phải tỏ ra như thế

- Anh..- Cô ta tức giận- Rồi sẽ có ngày anh phải quỳ xuống chân tôi xin tôi tha thứ- Cô ta đứng dậy

- Cứ việc- Kiên cười. Cô ta tức giận bỏ đi

- Anh, chúng ta về nhà đi- Thư nài nỉ

- Anh không về- Hoàng gạt tay Thư ra. Hạ tiến về phía Hoàng, chạm nhẹ vào người Hoàng. Chẳng mấy chốc Hoàng ngất đi

- Mấy người không phải lo, anh ta chỉ ngất đi thôi. Mấy giờ nữa sẽ tỉnh lại- Hạ nói khi thấy gương mặt lo lắng của Thư, Nam và Kiên- Còn bây giờ làm ơn đưa anh ta và Thư về nhà giùm

- Cảm ơn cô- Nam và Kiên đồng thanh

- Không có gì- Hạ lạnh lùng

- Cảm ơn chị- Thư áp úng

- Với chị mà em cũng phải cảm ơn à- Hạ cười nhẹ.

Nói xong, Hạ nhanh chóng bước ra khỏi quán bar. Trung không có ở đây chắc là về nhà rồi.

Bàn tay trái của Hạ đã ngừng chảy máu. Cơ thể Hạ mệt mỏi. Những hơi thở của Hạ khó nhọc. Vai trái của Hạ cũng bắt đầu nhức lên rồi. Thật là đúng lúc. Hạ cười chua xót rồi nhanh chóng lên xe, phóng nhanh trên đường.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Hạ thờ dốc. Hiện tại, Hạ đang đứng trong phòng ngủ của Trung. Bình thường, với Hạ việc việc qua một bức tường cao và leo lên tầng 2 cũng chẳng khó khăn gì. Nhưng bây giờ thì khác. Hạ mệt mỏi, cơ thể dường như chống lại ý muốn của Hạ.

Hạ đứng dựa lưng vào tường, thờ khó nhọc. Hạ khụy xuống, mệt mỏi đưa mắt nhìn xung quanh. Tất cả chỉ là bóng tối. Hạ lôi chiếc điện thoại từ trong túi quần ra, bật đèn pin lên. Bây giờ thì ít ra cũng rõ hơn rồi. Hạ đưa đôi mắt tìm kiếm một dáng hình quen thuộc. Trung đang yên giấc trên giường.

Hạ chống tay phải xuống đất, đứng dậy. Hạ loạng choạng đứng không vững. Hạ sắp ngã nhanh chóng Hạ bấm vào bậu cửa sổ. May mà bàn tay trái của Hạ đã được thay băng không thì nó sẽ dính máu lên cửa sổ mất. Hạ cố giữ cho người thẳng bằng và bước từng bước một về phía giường nhưng mới đi được một bước Hạ đã ngã, chiếc điện thoại văng ra xa.

Hạ bây giờ nằm sõng soài trên giường. Đau, đau nhói. Hạ dường như không còn sức lực nữa. Vai tái Hạ đau buốt, bàn tay trái tưởng như mất cảm giác không thể cử động được nữa. Đau, nhưng Hạ không khóc. Gương mặt vẫn lạnh lùng vô cảm.

....Hạ dùng hết sức lực còn lại của mình để đứng lên và bước về phía giường. Hạ mò mẫm trong bóng tối với những vết thương trên cơ thể. Cuối cùng Hạ cũng có thể yên vị trên giường sau vài lần ngã nữa.

Người Hạ bầm dập. Vết thương cũ chưa lành giờ lại thêm vết thương mới. Hạ cười chua xót. Chắc bây giờ trông cô thảm hại không khác gì một cái giẻ rách bị người ta vứt đi, như một đồ vật thừa thãi.

Hạ thôi không nghĩ đến tình trạng của mình bây giờ nữa. Hạ khua khua đôi bàn tay trong bóng tối để tìm Trung. Bàn tay Hạ đập vào mặt Trung. Hạ cảm nhận từng bộ phận trên gương mặt Trung và cả những vết thương nữa. Nước mắt rơi trên gương mặt Hạ. Hạ rút tay trái về dùng chút sức lực còn lại tạo thành một quả cầu nhỏ trong bóng tối. Quả cầu nhỏ bay lơ lửng giữa hai người. Một lúc sau quả cầu bay thẳng vào người Trung. Đôi bàn tay Hạ buông thõng. Hạ lịm dần trong nỗi đau.

chap 54 (tiếp)

.... Ở một căn phòng cách đó không xa

Khoa tỉnh lại sau một giấc ngủ dài.

- Anh Khoa, anh tỉnh rồi- Hoa kêu lên. Mọi người đều quay lại- Anh có sao không ? anh bị ai đánh ? Tại sao anh lại ngất đi ?- Hoa hỏi dồn

- Im lặng chút đi- Khoa bực mình- Em ra ngoài đi

- Sao anh lại đuổi em?- Hoa nũng nịu- Anh có biết em lo cho anh lắm không ?

- Ra ngoài- Khoa lạnh lùng quát

- Anh...- Hoa bắt đầu khóc- Anh thật quá đáng- Hoa khóc và bỏ chạy ra ngoài

- Mấy người cũng ra hết cho tôi- Khoa quát. Mọi người không nói gì lần lượt đi ra khỏi phòng.

Khoa ngồi dậy, mệt mỏi. Cơ thể Khoa đã bình phục. Trong đầu Khoa bây giờ, hình ảnh Hạ lại hiện lên. Gương mặt lạnh lùng ẩn sâu là sự mệt mỏi in đậm trong tâm trí Khoa. Giây phút đó nhìn thấy Hạ anh chỉ muốn chạy thật nhanh đến ôm cô. Nhưng đáp lại anh chỉ là sự thờ ơ vô tình, chỉ là sự im lặng. Vậy tại sao cô còn chữa thương cho anh ? Tại sao ? Anh không hiểu.

Khoa đứng dậy, ra khỏi giường. Đôi mắt vô hồn, nụ hôn trong giây lát khiến anh như chìm vào một thế giới khác. Một nụ hôn nồng ngọt ngào như anh tưởng tượng nhưng lại có chút gì âm ảm. Anh hiểu, hiểu cô không thể vô tình với anh nhưng anh cũng hiểu bây giờ cô đã không còn thuộc về anh nữa. Nhưng bản thân anh không chấp nhận, không chấp nhận điều đó. Anh không muốn chỉ một nụ hôn thoáng qua trong và giây ngắn ngủi. Cái anh cần là cô là những nụ hôn ngọt ngào , là vòng tay là sự ấm áp từ cô.

Vì cô, anh có thể làm tất cả nhưng anh không chấp nhận cô rời bỏ anh. Vì thế cô phải là của anh. Chỉ của anh mà thôi. Còn tên nhóc đáng ghét đó, anh sẽ loại nó ra khỏi cuộc đời cô. Anh sẽ khiến chính cô phải từ bỏ nó và trở về với anh. Anh sẽ khiến tên nhóc đó nhận được những đau khổ mà anh đã phải chịu đựng vì hắn. Anh sẽ chứng minh cho cô thấy anh yêu cô nhiều như thế nào.

Phong, Hùng và Long bước vào phòng cắt đứt dòng suy nghĩ của Khoa

- Anh sao rồi ?- Phong hỏi

- Ổn- Khoa lạnh lùng đáp

- Chuyện ở nơi bắt đầu của gió là như thế nào đấy ?- Long hỏi

- Chuyện cá nhân- Khoa đáp dừng dừng- Mà nếu sát thủ địa ngục bị thương không cầm được máu thì đó là loại vết thương gì ?- Khoa hỏi

- Chắc là do lá tử thương– Hùng đáp
- Lá tử thương ?- Khoa hỏi
- Chắc anh không để ý. Lá tử thương là loại vũ khí mà linh hồn hộ mệnh cấp cao hay dùng và có công lực rất mạnh – Hùng giải thích
- Ai có thể dùng được nó ?- Khoa hỏi
- Rất nhiều linh hồn hộ mệnh- Long đáp- Nhưng hiện giờ ở đây chỉ có một tên là Cường thôi
- Cường ?- Khoa nhếch mép- Làm cách nào thì làm tối nay hãy hẹn hắn ở nơi bắt đầu của gió.

Nói xong, Khoa bước vào nhà vệ sinh. Phong và Hùng không hiểu. Còn Long, bản thân anh đã đoán già đoán non được điều gì đã xảy ra nhưng chẳng qua là anh không chắc chắn. Hơn nữa, anh cũng không muốn hỏi quá nhiều.

chap 54 (tiếp)

Những tia nắng đã lên cao, tỏa sự ấm áp của mình lên tất cả mọi vật. Hạ dụi dụi mắt, nhìn xung quanh, không thấy Trung đâu. Chắc giờ này Trung đã đến công ty rồi. Hạ gượng dậy. Cô vẫn còn rất yếu. Nhưng với tính cách của mình, Hạ sẽ không chịu ngồi trên giường cả ngày. Hạ rời khỏi giường tuy những bước đi còn chưa vững. Và mất một khoảng thời gian khá lâu, Hạ mới xuống được phòng khách.

- Tiểu thư, cô vẫn chưa khỏe mà- Người quản gia lên tiếng
- Cháu không sao đâu bác ạ- Hạ cười
- Thiếu gia có dặn bao giờ tiểu thư dậy thì pha ép cô ăn cháo – nói rồi, một cô gái bụng đến cho Hạ một bát cháo nóng
- Cháu không muốn ăn- Hạ lên tiếng
- Xin lỗi tiểu thư chúng tôi chỉ làm theo lệnh của thiếu gia. Nếu tiểu thư không ăn thì chúng tôi sẽ phải chịu phạt- Người quản gia nói
- Thôi được rồi, cháu sẽ ăn- Hạ miễn cưỡng

Vài thìa đầu, Hạ có thể ăn được. Nhưng được 5 phút sau thì tất cả mọi thứ bị Hạ trả ra ngoài. Hạ nôn một cách không thương tiếc những gì vừa mới cho vào miệng. Thấy vậy, người quản gia hốt hoảng

- Tiểu thư cô sao vậy ?
- Nước- Hạ nói khó nhọc. Một cô gái mang đến cho Hạ cốc nước. Hạ đỡ lấy, uống vội vàng
- Dọn dẹp chỗ này đi- Người quản gia ra lệnh- Có cần chúng tôi báo với thiếu gia không ạ ?
- Không sao – Hạ cười khỏ sở- Cháu sẽ tự nói với anh ấy.- Nhìn về mặt nghi ngờ của người quản gia Hạ nói thêm- cháu hứa đấy
- Thôi được rồi- Người quản gia nói

10h sáng, Hạ có mặt tại công ty MATS. Sau khi đã năn nỉ, i ới người quản gia, Hạ mới có thể ra khỏi nhà và không bị Trung phát hiện. Hạ ngồi đợi Trung trước cửa phòng làm việc vì Trung đang có cuộc họp.

Hạ mệt nhưng đã cố gắng hết sức đến đây. Hạ biết việc mình tự ý bỏ đi đã làm Trung lo lắng. Nhưng bản thân Hạ không thể để sự việc tiếp diễn được. Có những thứ thuộc về trách nhiệm thì Hạ buộc bản thân mình phải hoàn thành. Hạ không muốn vì mình mà liên lụy đến người khác, đặc biệt là Trung.

Giây phút này, Hạ muốn gặp Trung, muốn dựa vào vai Trung, muốn cạnh Trung. Con tim Hạ đang yếu mềm. Hạ muốn xác minh lại tình cảm của mình. Đêm qua, khi Khoa hôn Hạ, Hạ đã cảm nhận được một cái gì đó trào lên. Và Hạ đã đáp trả lại Khoa trong vô thức dù chỉ là vài giây ngắn ngủi.

Hạ không biết tại sao bản thân mình lại yếu mềm trước Khoa. Phải chăng trong trái tim Hạ vẫn còn yêu Khoa? Phải chăng trong trái tim cô vẫn còn một nơi mà tình cảm của Trung không chạm tới và nơi đó dành cho Khoa. Hạ không biết. Hạ cảm thấy mơ hồ. Hạ sợ, sợ trái tim mình không chung thủy, sợ trái tim mình lại yêu Khoa. Hạ sợ, sợ mọi chuyện.

.....2 tiếng trôi qua, cuộc họp vẫn chưa kết thúc. Hạ có thể đoán được những cuộc họp này sẽ diễn ra rất lâu nhưng Hạ vẫn muốn chờ. Nhưng cơ thể Hạ thì lại không cho phép. Giương mặt Hạ tái nhợt đi trông thấy lộ rõ vẻ mệt mỏi và đau đớn. Cô thư kí nhìn Hạ với ánh mắt ái ngại.

- Nếu cô muốn tôi có thể đi gọi phó tổng giám đốc – Cô thư kí ái ngại
- Không sao, em có thể chờ mà- Hạ cười
- Hay có cần tôi đi gọi bác sĩ không ? Sắc mặt cô xanh xao lắm- Cô thư kí tiếp tục hỏi

- Không sao đâu ạ- Hạ đứng lên- Em vào nhà vệ sinh một lát

Hạ bước vào nhà vệ sinh. Hạ có thể cảm nhận được cơn đau ngày một dữ dội hơn. Bàn tay trái của Hạ lại chảy máu, thấm đẫm băng quần từ bao giờ. Hạ gượng đến bồn chậu rửa mặt, khó khăn thay băng quần và bước ra khỏi nhà vệ sinh. Hạ cần đến bệnh viện ngay bây giờ. Hạ không thể ở lại đây.

- Em phải đi đây – Hạ nói một cách khó nhọc

- Để tôi đưa cô xuống dưới- Cô thư kí dịu dàng. Hạ gật đầu nhẹ vì bây giờ, Hạ không thể tự đi được.

chap 54 (tiếp)

Cuối cùng, Hạ cũng đã đến bệnh viện. Tay phải của Hạ vịn vào tường, cố gắng bước từng bước một đến phòng của bác sĩ Minh. Hạ đẩy cửa bước vào thì thấy cảnh bác sĩ Minh và Yến đang hôn nhau đắm đuối. Nghe thấy tiếng động, họ quay lại

- Hạ - Bác sĩ Minh và Yến đồng thanh

- Em xin lỗi- Hạ cười một cách khó nhọc

- Em sao vậy ?- Cả hai người cùng đồng thanh. Và nhanh chóng bác sĩ Minh đến bên Hạ bế thốc cô lên và đặt xuống giường

- Em chưa khỏe mà sao lại chạy lung tung vậy ?- Bác sĩ Minh trách. Vừa nói, anh vừa nhanh chóng khám cho Hạ một lượt

- Em nhìn em kia cả người toàn vết thương thôi- Yến xen vào

- Chị về bao giờ vậy ?- Hạ hỏi

- Về 2 ngày trước- Yến đáp- Em mà cứ nghịch ngợm như thế này thì thằng Trung đến đau tim mà chết thôi

- Em vẫn trở về mà- Hạ cười nhẹ. Bác sĩ Minh đưa cho Hạ uống một dung dịch màu vàng nhạt rồi truyền máu vào người Hạ

- Bây giờ, em ngồi yên để truyền máu. Ok?- Bác sĩ Minh dặn

- Vâng ạ- Hạ đáp ngoan ngoãn. Nghe xong bác sĩ Minh bước ra khỏi phòng

- Mà Trung đã biết chưa ?- Yến hỏi

- Chưa chị à. Sáng ngày em đến công ti nhưng ảnh đang họp- Hạ kể

- Em bị như thế mà nó còn tâm trí ngồi họp à- Yến giận dữ- Phải đến cho thằng này một trận mới được

- Anh không biết mà chị- Hạ nín tay Yến

- Thế từ sáng đến giờ em đã ăn gì chưa ?- Yến hỏi

- Em ăn một chút rồi chị à – Hạ đáp

- Ăn một chút nhưng nôn ra tất cả- Bác sĩ Minh bước vào tiếp lời

- Nôn ra tất cả ?- Yến ngờ vực

- Anh gọi điện cho bác quân gia, bác bảo thế - Bác sĩ Minh kể

- Có phải em động vào lá tử thương không hả ?- Yến tức giận quay lại phía Hạ- Chị đã dặn em bao nhiêu lần là không được động vào loại lá đó

- Yến, em bình tĩnh lại đi- Bác sĩ Minh khuyên

- Em có nghe lời chị không vậy ?- Yến hét lên

- Em xin lỗi- Hạ lí nhí

- Em ra ngoài cho bình tĩnh lại đi- bác sĩ Minh can

- Thật là....- Yến tức giận bỏ ra ngoài. Chị Yến coi Hạ như ruột thịt nên mỗi lần cô bị thương đều bị chị mắng cho tơi tả.

- Em lần sau đừng động vào nó nữa. Lần sau cũng đừng đang bị thương lại đi cứu người khác. Sau khi chạm vào lá tử thương mà còn dùng công lực nguy hiểm lắm đó. Thôi, em nghỉ đi- Nói rồi, bác sĩ Minh bước ra ngoài.

Chỉ còn lại một mình, Hạ mệt mỏi đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Mọi việc tưởng như một giấc mơ. Đã bao lần Hạ ước cuộc sống này là một giấc mơ. Tất

cả: những nỗi đau, những chuyện buồn sẽ biến mất khi Hạ tỉnh lại nếu đây chỉ là giấc mơ.

Nhưng chính Hạ cũng biết rằng bản thân cô không thể trốn tránh được hiện thực dù sớm hay muộn cô cũng phải đối mặt với nó. Những gì là quá khứ, cô không thể chôn vùi nó một cách vô tình càng không thể làm như chưa có chuyện gì xảy ra. Khoa cũng vậy. Khoa là quá khứ, là điều mà Hạ đã cố trốn chạy. Nhưng đến bây giờ dù có muốn trốn cũng không được. Đã đến lúc Hạ phải đối mặt với hiện thực, đối mặt với nỗi đau trong lòng mình.

Nhưng Hạ sợ. Hạ không biết phải đối mặt với nó như thế nào. Trái tim Hạ đau đớn. Khoa và Trung, quá khứ và hiện tại. Hạ phải làm gì để thoát ra khỏi cái mớ bòng bong mà chính cô đã gây nên. Hạ phải làm gì khi chính bản thân cô cũng không biết mình cần ai, khi trái tim cô cũng không biết mình yêu ai.

- Hạ, bà không sao chứ ?- Tiếng Mai vang lên. Mai đang dùng ý nghĩ nói chuyện với Hạ

- Ôn, nhưng sao bà lại ở đây ?- Hạ hỏi

- Bà còn giả bộ không biết hả ?- Mai giận dữ

- Tui không biết thật mà- Hạ ngây thơ

- Thôi đi mà ạ. Tội thừa biết rồi. Mà cũng phải cảm ơn bà vụ tội hôm trước

- Ân huệ gì?- Hạ cười nhạt- Tui với bà còn câu nệ chuyện ấy à ?

- Mà bà đã gặp hấn rồi đúng không ?- Mai hỏi

- Gặp rồi- Giọng Hạ cùng xuống- Đau đơn, chua xót, mệt mỏi

- Vậy sao bà còn gặp hấn làm gì ?- Mai cáu

- Chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến- Hạ thở dài- Tui không thể trốn mãi được

- Bà định tính thế nào ?- Mai hỏi

- Chẳng thế nào cả. Nước chảy bèo trôi. Đành vậy – Hạ lại thở dài

- Thôi, chuyện đó tính sau. Bà nghỉ đi- Nói rồi, Mai biến mất.

Mai làm sao không hiểu tâm trạng của Hạ bây giờ. Hạ đang rối bời, mệt mỏi và đau đớn. Hạ muốn trốn chạy nhưng lí trí của Hạ lại không cho phép cô làm điều đó. Mai biết vết thương trong lòng Hạ chưa lành, chưa bao giờ lành. Chỉ là bấy lâu nay, Hạ chôn nó vào quá khứ. Hạ tự lừa bản thân mình và mọi người là nó đã lành rồi mà thôi.

Hạ ngốc. Hạ luôn luôn cố chấp làm theo ý mình bất chấp hậu quả. Hạ luôn giữ cho mình nỗi đau và những giọt nước mắt. Hạ quá yếu đuối để vứt bỏ một người thân thuộc dù người đó đã phản bội cô. Hạ quá nhút nhát khi đối mặt với sự thật. Hạ khổ, khổ vì một chữ tình. Hạ quá trọng tình nghĩa. Hạ không bao giờ muốn một người nào xung quanh cô bị ảnh hưởng vì cô. Hạ không muốn làm tổn thương ai cả. Vì thế mới bảo Hạ ngốc quá. Nhưng đó cũng chính là điều mà Mai yêu quý ở Hạ, một điều mà khiến Mai có thể tin tưởng và chia sẻ với Hạ mọi điều.

Nhưng trọng tình quá sẽ khiến cả Hạ, Trung và Khoa đều đau khổ. Mối tình đau đớn này bao giờ mới kết thúc ?

... Hạ vô tình đọc được những ý nghĩ đó của Mai có lẽ vì Mai quên chưa tắt việc liên lạc bằng ý nghĩ. Mai nói đúng. Mọi điều Mai nói đều đúng. Hạ quá trọng tình, không đủ dũng cảm để đối mặt với sự thật và không đủ nhẫn tâm để vô tình với người khác.

Hạ như thế thì chỉ khiến cả ba người thêm mệt mỏi và đau khổ mà thôi. Điều ấy, Hạ không muốn. Cô phải làm gì bây giờ? Phải làm gì để có thể chấm dứt mọi đau khổ trước khi nó đi quá xa trở thành nỗi tuyệt vọng và khiến trái tim cả 3 người đều tan nát. Cô phải làm gì

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

..... 7h tối tại văn phòng công ty MATS

Nam đến bên bàn cô thư kí trước cửa phòng của Trung

- Chị, Trung về chưa ạ ?- Nam khẽ hỏi

- Trung chưa về em ạ. Từ lúc đi họp về nó cứ nhốt mình trong phòng làm việc. Chị có chuyện muốn nói mà cũng chẳng dám vào – Chị thờ dài
- Chuyện gì vậy chị ?- Nam tò mò
- Có một cô gái khoảng 10h đến tìm Trung nhưng Trung đang họp nên cô bé ấy chờ rồi cuối cùng sau 2 tiếng cô bé ấy bỏ đi- Chị thuật lại
- Chuyện đó có gì to tát đâu. Ngày nào cũng phải có 2-3 em người mẫu đến tìm Trung- Nam cười
- Nhưng cô bé này khác Chị cảm nhận như vậy- Chị nói- Trông cô bé ấy hệt tội nghiệp, xanh xao, gương mặt tái nhợt bàn tay trái còn bị thương nữa và có vẻ ra rất nhiều máu
- Chắc là diễn kịch để chị xem ý mà- Nam giải thích
- Thôi em vào nói với Trung hộ chị một câu- Chị nhờ vả- Em cứ nói là có cô Lam Hạ đến tìm
- Lam Hạ ?- Nam hỏi lại
- Ừm, Lam Hạ- Chị nói
- Cảm ơn chị- Nói rồi, Nam vội vã bước vào phòng làm việc của Trung

Trung mệt mỏi, ngồi trên ghế mơ màng. Hôm nay, Trung đã làm việc rất nhiều. Thực sự, cậu không bận đến nỗi như vậy. Nhưng bản thân Trung lại không muốn cho đầu của mình được nghỉ ngơi. Vì mỗi lúc nghỉ ngơi, Trung lại càng nhớ đến Hạ nhiều hơn. Gương mặt xanh xao sáng ngày in đậm trong tâm trí Trung. Trung muốn gọi điện về nhà hỏi tình hình của Hạ nhưng rồi lại sợ. Trung muốn về nhà nhưng lại không biết phải đối mặt với Hạ ra sao, phải nói với cô những gì. Và hơn thế, Trung cũng giận Hạ khi bỏ đi mà không nói năng câu gì rồi lại trở về với đầy những vết bầm dập trên người. Trung xót Hạ. Cậu cũng lơ mơ đoán ra được rằng Hạ đi làm công việc mà cô ghét nhất và đi gặp hắn. Nhưng cái Trung cần là ít ra Hạ cũng nói với Trung. Đằng này cứ lẳng lặng bỏ đi. Trung không muốn, không muốn chuyện gì Hạ cũng giấu Trung.

Trung cũng đoán rằng Hạ sợ, sợ khi cô nói Trung sẽ ngăn cản cô. Nhưng liệu cô có nghĩ đến cảm giác của Trung không ? Mấy ngày qua, Trung lo lắng, mệt mỏi. Trung thấp thỏm không yên. Và bây giờ khi thấy Hạ trái tim Trung lại quặn đau. Trung ước những vết thương kia là trên người Trung chứ không phải là Hạ. Nhìn Hạ, Trung đau xót.

Nam đập tung cánh cửa bước vào. Trung quay ra nhìn Nam

- Có chuyện gì vậy ?- Trung lạnh lùng hỏi
- Tao nghĩ mày nên về nhà đi – Nam đáp
- Có chuyện gì ?- Trung lặp lại câu hỏi
- Sáng nay, Hạ đã đến công ti. Không gặp mày nên cô ấy đã về- Nam nói
- Thì sao ?- Trung cố tỏ vẻ đờ đẫn
- Điều quan trọng là nghe chị thư kí nói cô ấy ra rất nhiều máu ở bàn tay trái. Gương mặt xanh xao, tái nhợt, mệt mỏi.- Nam chưa nói hết câu thì Trung đã vội vàng đứng dậy, vội lấy chiếc áo vest và lao ra khỏi phòng
- Về sau nha- Trung nói và chạy biến
- Đúng là cái thằng...- Nam vừa cười vừa lắc đầu.

Trung đang trên xe ô tô. Lòng thấp thỏm không yên. Trung gọi điện cho bác sĩ Minh

- Anh à, tình trạng của Hạ như thế nào ?- Trung sốt sắng hỏi
- Mờ mờ ra đã hỏi Hạ rồi. Em không quan tâm đến anh à ?- Bác sĩ Minh trêu chọc
- Anh...- Trung gọi
- Thôi được rồi- Bác sĩ Minh cười- Hạ đã ổn hơn. Mất khá nhiều máu nên chưa bình phục ngay được. Trên người có nhiều vết thương nhưng chỉ là vết thương ngoài da không đáng lo ngại. Nhưng phải chú ý việc ăn uống không thì còn lâu mới khỏe được
- Anh nói cụ thể đi – Trung hỏi
- Bây giờ, anh sẽ gửi vào e-mail một cái danh sách về những đồ ăn mà Hạ có thể ăn được. Lưu ý là đừng cho con bé ăn linh tinh không nó sẽ nôn hết ra đấy- Bác sĩ Minh dặn dò
- Vâng ạ. Anh gửi luôn đi- Nói xong, Trung cúp máy, vội laptop mở sẵn e-mail rồi lấy điện thoại ấn số gọi cuộc thứ hai

- Thừa thiếu gia – Người quản gia trả lời
- Tình hình Hạ thế nào rồi? - Trung hỏi
- Cô ấy đã ăn một chút cháo nhưng lại bị nôn ra rồi ạ- Người quản gia lo lắng
- Bây giờ cô ấy đang làm gì? - Trung hỏi
- Tiểu thư nhốt mình trong phòng sách của cậu từ chiều đến giờ- Người quản gia kể. Cùng lúc đó hộp thư e-mail của Trung nhận được thư
- Thôi được rồi- Nói rồi, Trung cúp máy. Trung nhanh chóng mở thư, nhìn danh sách một lượt
- Bây giờ đang ở đâu vậy? - Trung hỏi anh lái xe
- Thừa thiếu gia ở đường Trần Nhật Duật – Anh lái xe trả lời
- Vậy dừng xe trước cửa hiệu bánh Lucky – Nói xong, Trung nhìn lại danh sách một lượt- Trong lúc em vào thì anh đi phô tô danh sách này hộ em
- Vâng, thừa thiếu gia- Anh lái xe đáp.

chap 55 (tiếp)

.... Tại nơi bắt đầu của gió

Cường đã đến. Nhưng anh ta không thể lường trước điều gì sẽ chờ mình.

- Tao tưởng mày sợ- Khoa nhếch mép
- Tao mà lại đi sợ cái thằng như mày ư? - Cường cười khẩy- Nằm mơ
- Rồi mày sẽ thấy- Khoa cũng cười
- Mà chẳng phải chính mày mới là người sợ tao hay sao? - Cường nói rồi chỉ tay vào mấy người đứng sau. Không ai khác đó là Long, Hùng, Ken và Phong- Đây chẳng phải H.K.L huyền thoại sao? Mày sợ tao đến mức thế cơ à? - Cường phá lên cười
- Tao sợ mày ư? – Khoa cười nhạt- Dù có hay không có bọn họ thì mày cũng không thể động vào một cái lông chân của tao
- Mày khinh người thật- Cường nói
- Hơn nữa, tao kêu mày ra đây không phải là để đấu với mày 1 trận mà để xử tội mày- Khoa nói
- Xử tội? - Cường nhắc lại
- Tội qua, mày đã làm bị thương người của tao – Khoa nhắc
- Ai cơ? - Cường lục tìm trong trí nhớ- Con bé Lam Hạ đó ư? Không ngờ loại kém cỏi như thế lại là người của mày- Cường nói mỉa
- Kém cỏi? - Khoa cười- Chắc mày lại dùng thủ đoạn gì rồi phải không? - Khoa hỏi
- Thủ đoạn gì? Chẳng qua nhân lúc con bé đó không để ý nên tao ra tay thôi. Có trách thì phải trách con bé đó không cẩn thận- Cường cười
- Không cẩn thận? - Khoa cười nhạt- Bây giờ tao sẽ dùng chính sự không cẩn thận đó của mày- Khoa dứt lời, một quả cầu gió nhỏ do Phong tạo ra đã cắm phập vào người Cường
- Mày chỉ có thể thôi ư? - Cường cười. Anh ta không hề hấn gì sau cú đòn đó. Khoa cười nhẹ
- Tất cả tránh ra- Khoa ra lệnh cho những người đứng sau. Mọi người đi ra. Chỉ còn lại Khoa và Cường

Cường không dại gì mà đánh cự li gần với Khoa. ở đó, Khoa mạnh hơn. Nghĩ vậy, anh ta phóng ra hàng loạt cây dây leo bắt từ nhả thẳng về phía Khoa. Khoa tạo một khiên chắn bằng lửa. Dây leo bắt từ không thể xuyên thủng.

Cường tức giận, ra tăng sức mạnh cho những cây dây leo của mình rồi từ chỗ Khoa đứng một mầm cây chồi lên rồi nhanh chóng quán lấy người Khoa. Cường cười đắc ý. Khoa tháo bỏ khiên lửa. Dây leo quán chặt vào người Khoa. Anh không lo lắng gì.

Nhân lúc Cường không để ý, một quả cầu nhỏ bằng khí với những ngọn lửa cháy dữ dội bên trong găm thẳng vào ngực Cường. Cường không kịp né. Nhưng dường như anh ta cũng không hề hấn gì

- Các người chỉ là một lũ ăn hại mà thôi- Cường cười lớn. Khoa cười nhạt

- Chờ rồi xem- Khoa vừa dứt lời lập tức những dây leo bắt từ nhà Khoa ra và nhanh chóng tiến về phía Cường. Tinh thể thay đổi 180 độ, bây giờ người bị dây leo quấn là Cường. Anh không tin nổi vào mắt mình. Toàn thân anh bất động

- Tại sao ?- Cường hỏi

- Anh quá xem thường chúng tôi- Phong xen vào

- Hai quả cầu đó không phải là loại thường- Hùng giải thích- Nó được gọi là cầu phản công. Khi bị nó đánh trúng, mọi lực đánh lên đối thủ sẽ quay người trở lại nhằm vào chính người vừa ra đòn

- Bây giờ thì xem tao xử mày như thế nào- Nói rồi, Khoa dùng tiêu thổi lên ngọn lửa xanh bất diệt của mình.

Ngọn lửa lớn dần, bao bọc lấy người Cường, anh ta bị dây leo bắt từ quần nên chẳng có cách nào khác là đứng yên chịu đựng. Ken cũng tham gia vào trò chơi này. Từng quả cầu nhỏ nhỏ màu đỏ cứ nhằm trúng ngực Cường mà găm vào. Đau đớn, bỏng rát. Phong gậy tay. Những con gió nhỏ luồn vào trong đám lửa đang cháy. Con gió nhỏ lướt qua da thịt Cường. Ban đầu có cảm giác dễ chịu, mát mẻ nhưng sau chúng găm thành những vệt dài trên cơ thể, nơi chúng đi qua. Lửa cũng từ đó mà vào sâu da thịt Cường hơn.

Ngọn lửa cháy thật đẹp mắt. Màu đỏ và màu xanh hòa lẫn vào nhau. Máu Cường chảy do những con gió của Phong. Máu hòa vào lửa, lửa hào vào gió. Mọi thứ như một bức tranh sống động của nỗi đau, của sự hành xác. Một bức tranh mà ở đó sự đau đớn đã lên đến cực độ.

Khoa nhìn cảnh này chỉ mỉm cười lạnh lùng. Ai động vào Hạ đều phải nhận một kết cục là như thế. Hắn cũng không ngoại lệ. Một con người nham hiểm, thủ đoạn như hắn mà lại được làm linh hồn hộ mệnh cấp cao. Thật nực cười. Nợ cũ nợ mới, hôm nay tao sẽ trả đủ những gì mày đã dành cho tao. Đúng như mày nói. Có trách cũng chỉ trách mày quá bất cẩn, quá khinh địch mà thôi.

Ngọn lửa tuyệt đẹp đang cháy dữ dội thì từ đâu một con gió bay đến quấn Cường đi xa

- Anh, có cần đuổi theo hắn không ?- Phong hỏi

- Chắc là do bọn linh hồn hộ mệnh cấp cao làm- Long lầm bầm

- Không cần. Hôm nay như vậy là đủ rồi. Không gì thì gì hắn cũng là anh họ của Tường Vi – Khoa nói

- Nhưng hôm nay chơi chưa đủ- Ken phụng phịu

- Chúng ta sẽ sớm gặp lại hắn thôi. Còn nhiều cơ hội mà- Nói rồi, Khoa bỏ đi. Những người khác nhanh chóng theo Khoa

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

..... Ở nhà của Trung

Trung khẽ mở cửa bước vào phòng đọc sách. Căn phòng tràn ngập bóng tối. Bóng tối bủa vây tất cả.

Đôi mắt Trung đã quen nhìn vào bóng tối. Cậu không sợ hãi thậm chí trong bóng tối mọi giác quan của cậu đều trở nên nhạy bén hơn kể cả đôi mắt.

Trung thấy hình dáng của một người con gái mặc váy đang đứng bên cửa sổ, khung cửa sổ hướng ra vườn hoa bên hông nhà. Trung nhẹ nhàng bước đến.

Gió, những con gió đùa nghịch mái tóc ngang vai buông thông của người con gái ấy. Trung đứng sau lưng người con gái và quàng tay ôm cô. Người Hạ lạnh, rất lạnh.

Hạ không nói gì để mặc Trung. Hạ cũng không chống cự lại

- Sao em lại ở trong bóng tối ?- Trung thì thào- Đứng ngoài này lạnh lắm- Trung nói xong kéo Hạ vào trong, đóng cửa lại rồi bật đèn lên.

Trung quay lại nhìn Hạ. Gương mặt Hạ nhợt nhạt, xanh xao và mệt mỏi. Hạ không nói gì lặng lẽ đến bên bàn làm việc của Trung thu dọn một vài giấy tờ. Trung cũng đến bên bàn làm việc, ngồi xuống ghế rồi kéo Hạ ngồi lên đùi cậu.

- Em giận anh à ?- Trung hỏi nhỏ. Hạ nhìn Trung hồi lâu rồi trả lời

- Ai thèm giận anh cơ chứ- Hạ phòng mồm, trông thật đáng yêu. Hạ nói rồi với lấy vài tờ giấy trên bàn
- Em có biết anh lo lắng lắm không ?- Trung lấy tay nâng cằm Hạ lên về phía mình. Trung nhìn thẳng vào mắt Hạ
- Xi - Hạ kêu lên một tiếng- Tường anh giận em ?- Hạ bơ câu hỏi ấy của Trung. Hạ thừa biết. Hạ cũng đủ hiểu sự lo lắng, quan tâm mà Trung dành cho cô. Chỉ có điều bản thân cô sợ điều đó, sợ Trung đối xử quá tốt với mình, sợ chính bản thân mình sẽ phụ Trung
- Lần sau em mà tự ý làm theo ý mình thì chết với anh- Trung nói rồi béo má Hạ một cái
- Anh thật quá đáng- Hạ bĩu môi. Trung ôm Hạ vào lòng, một cảm giác ấm áp. Với Trung, Hạ luôn luôn có một vị trí quan trọng, không bao giờ thay đổi.
- Ngốc- Trung gõ yêu Hạ rồi nhìn Hạ âu yếm. Hạ định đứng dậy nhưng bị Trung giữ lại- Ai cho em đi ?- Trung nhìn Hạ thoáng chút giận hờn
- Em chứ ai – Hạ nhìn Trung- Người anh có mùi rượu- Hạ xoa xoa cái mũi yêu quý của mình
- Anh có uống một chút thôi mà- Trung thừa nhận
- Anh đi tắm đi- Hạ nói rồi, đứng dậy bật mũi lại
- Có một chút thôi mà- Trung nũng nịu. Đúng lúc đó người quả gia gõ cửa- Có chuyện gì ?- Trung quay lại về mặt lạnh lùng
- Thừa thiếu gia mang bánh lên bây giờ chứ ạ ?- Người quản gia không vào mà đứng ngoài nói
- Mang vào phòng ngủ của ôi- Trung nói rồi đứng dậy
- Vâng ạ- Người quản gia đáp rồi đi xuống tầng
- Ngốc- Trung đến bên cạnh Hạ hôn nhẹ lên trán Hạ rồi bước ra khỏi phòng. Hạ cũng nhanh chóng đi theo, tay cầm luôn cả mấy tờ giấy và một cái bút chì.

..... Trung ra khỏi phòng tắm thì thấy Hạ đang ngủ gật trên ghế. Chiếc bánh ngọt trên bàn đã ăn được quá nửa. chiếc bút chì trên tay Hạ rơi xuống đất. Trung cười rồi lắc đầu. Trung đến bên Hạ bế cô lên giường rồi quay lại thu dọn giấy tờ trên ghế và dưới sàn.

Trung vừa nhặt đồng giấy lên vừa nhìn ngắm chúng. Đó là những mẫu thiết kế của Hạ. Phải công nhận trong khoản này, Hạ là một thiên tài với bộ óc sáng tạo không ngừng. Trung để đồng giấy lên bàn, tắt rồi lên giường ngủ. Trung ôm chặt Hạ vào lòng.

chap 56 (tiếp)

Bóng tối bủa vây lấy tâm trí Hạ. Cô chưa bao giờ sợ bóng tối nhưng bóng tối vì thế mà trêu đùa cô. Bóng tối hiện diện ngay cả trong giấc mơ của cô, bắt cô nhớ về những gì đau đớn nhất, bắt trái tim cô gào thét trong tuyệt vọng, cơ đôn và mệt mỏi.

Những kí ức ấy lại ủa về. Một sự thực, một cơn ác mộng mà Hạ tưởng sẽ không bao giờ trở lại. Nhưng cô nhầm. Bóng tối đã mang nó từ quá khứ trở lại. Hạ gào thét trong tuyệt vọng. Những dáng hình thân quen với cô đứng đó. Họ đứng rất gần cô nhưng rồi họ biến mất như ảo ảnh, như hư vô chỉ còn tro bụi lại mình cô. Những linh hồn thấp thoáng, bủa vây lấy cô. Chúng không chịu buông tha cô. Chúng níu giữ, ám ảnh tâm trí cô. Còn cô, không đủ sức chống chọi, không đủ sức phản kháng. Cô nằm đó thoi thóp như chờ cái chết.

Trong ảo ảnh, hư vô, hai chàng trai đứng đó nhìn cô từ xa. Hai chàng trai lạnh lùng quay gót đi mặc cho cô kêu thét lên những tiếng đau đớn, trút hết sức lực của cô. Cô nằm đó đau đớn và cô đơn. Trái tim như bị ai bóp vỡ ra hàng trăm, hàng nghìn mảnh. Cô rơi vào hố sâu của nỗi đau, của tuyệt vọng, của sự dối trá.

Một người đàn ông với đôi cánh quỷ vẫn đứng đó nhìn mọi biểu hiện của cô ngay từ đầu. Người đàn ông nhếch mép cười, một cái cười lạnh lùng, mỉa mai. Hạ không đủ sức đứng dậy. Cô nhìn, nhìn chăm chú vào người đàn ông đó. Nụ cười ấy như chiếc gương phản chiếu chính nụ cười của cô. Một cái nhếch mép. Cô tìm thấy chính mình trong người đàn ông đó.

Rồi lửa địa ngục, thứ lửa đau đớn nhất mà những sát thủ vẫn hay dùng, thiêu đốt thân xác cô. Người đàn ông vẫn đứng đó nhìn cô như khiêu khích. Cô hướng đôi mắt mệt mỏi về thân ảnh vẫn đứng điềm nhiên như chẳng có gì xảy ra đó. Cô không nhìn thấy gương mặt kia. Nó thoáng ẩn thoáng hiện trong lớp sương dày đặc. Cô cảm thấy rất quen, rất quen thuộc, cảm thấy người đó như chính bản thân cô vậy.

Cô không kêu gào, không than khóc mặc cho lửa thiêu đốt chân tay mình. Người đàn ông đó cười khẩy. Trước mắt cô, Tường Vi và Kiên từ đâu xuất hiện, chúng đang bốc cháy. Hai đứa kêu gào thảm thiết, đưa ánh mắt cầu cứu cô. Đối diện, hai thân ảnh quen thuộc khác cũng đang bốc cháy, hai chàng trai trẻ tuổi. Hạ như không tin vào mắt mình. Tất cả bốc cháy, tất cả đang cháy. Hạ gào thét trong tuyệt vọng vì chính cô không thể làm gì khác được. Chỉ cần cô tiến thêm một chút về bên nào thì lập tức lửa bên đối diện cháy dữ dội hơn. Cô gào thét, khóc nấc lên không thành tiếng. Lửa vẫn cháy mặc cho gào thét trong tuyệt vọng, bất lực và đau đớn.

- Hạ , em tỉnh lại đi- tiếng Trung hét lên kéo Hạ ra khỏi cơn ác mộng.

Hạ đưa đôi mắt vô hồn, sợ sệt nhìn Trung. Trên mặt cô, mồ hôi đầm đìa. Những giọt mồ hôi hòa trộn với những giọt nước mắt. Mặn chát. Hạ ôm chầm

lấy Trung. Hạ sợ

- Không sao rồi, có anh ở đây rồi- Trung ôm Hạ nhẹ nhàng vỗ về, an ủi cô.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

..... Rạng sáng

Sau cơn ác mộng đó, Hạ không tài nào ngủ tiếp được nhưng cô không nói với Trung mà vẫn làm theo lời anh.

Bây giờ, Trung đã ngủ say, Hạ rón rén ra khỏi giường, sang phòng sách. Hạ ngồi trước cửa sổ, đóng chặt. Hạ lặng nhìn ra xa vào cơn đường mờ mờ trong cái bầu trời rạng sáng. Hạ thở dài, nghĩ về cơn ác mộng của mình.

Đó không phải đơn giản chỉ do Hạ cả nghĩ. Cơn ác mộng này đến với cô không phải lần đầu tiên. Và cô biết cũng không phải là lần cuối cùng nếu như người đó không xuất hiện. Cô biết, biết người đó vẫn còn sống. Người đó gặp cô qua những cơn ác mộng. Ác mộng sẽ dừng nếu người đó không muốn nữa. Chỉ vậy thôi.

Trong những lần trước cơn ác mộng không dữ dội và đau đớn như lần này. Hạ biết, biết mỗi cơn ác mộng sẽ kéo dài hơn cơn ác mộng trước và tiếp nối cơn ác mộng trước. Từ đầu đến cuối nó chỉ là một cơn ác mộng, chỉ có điều độ dài ngắn khác nhau, sự đau đớn càng về sau càng tăng. Và nó sẽ kết thúc khi trong cơn ác mộng, máu của cô chảy, khi cô rơi vào trạng thái đau đớn tột độ, khi cô có thể nhìn thấy gương mặt người đàn ông đó.

Nhưng cô chưa bao giờ hiểu kì hay tò mò muốn biết sau màn sương dày đặc gương mặt của người đàn ông đó ra sao. Ngay trong lần gặp ác mộng thứ 2 khi mà người đàn ông kia xuất hiện cô đã có thể đoán đó là ai. Ông trời không chỉ phú cho cô một bộ óc thông minh mà còn giúp cô biết tất cả mọi chuyện về mình khi còn quá nhỏ. Như thế cũng tốt. Không ai biết là cô đã biết chuyện đó, sự thật về tuổi thơ cô cùng với sự sống sót của người đàn ông đó. Nếu biết, mọi chuyện với cô sẽ đảo lộn, với cả cuộc sống này cũng thế.

Sự mù tịt thông tin của cô với người đàn ông đó lại là lá bài quyết định trong ván cờ mà ông ta đang đấu với Diêm vương. Sự mù tịt ấy cũng là sự an toàn mà mọi người cố bảo vệ, che chở cho cô. Vì thế, cô phải giả vờ là không biết, là chưa biết bất cứ điều gì cả. Đúng là có nhiều chuyện cô không biết nhưng cô vẫn có thể lờ mờ đoán được. Còn chuyện này cô biết rõ, cô nắm rõ nó từ khi chỉ là một cô bé 8 tuổi. Hiện thực bao giờ cũng phũ phàng. Người đàn ông đó và Khoa đã dạy cho cô điều này.

Cánh cửa mở ra, Trung bước vào, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Hạ, ôm Hạ vào lòng

- Em không ngủ được à ?- Trung hỏi nhẹ

- Em không sao- Hạ đáp yếu ớt

- Em vẫn còn sợ phải không ?- Trung hỏi, Hạ không đáp- Hay anh đi lấy cái gì cho em ăn nhé- Trung vừa dứt lời, Hạ ôm chặt Trung hơn

- Em không muốn ăn- Hạ đáp. Trung cười nhẹ

- Không ăn thì thôi nhưng em có thể chọn một chút được không ?- Trung trao đổi. Hạ ngược mắt lên nhìn Trung. Đôi mắt buồn, mệt mỏi

- Em không muốn ngủ- Hạ kiên quyết

- Ương bướng – Trung gõ vào đầu Hạ. Cùng lúc đó, một cô gái bước vào mang theo ly sữa nóng và một ít bánh điểm tâm

- Thừa thiếu gia- Cô gái ấy nói- Như thiếu gia yêu cầu- rồi đặt ly sữa và bánh xuống bàn trước mặt Hạ

- Được rồi, chị ra ngoài đi. Cảm ơn chị- Trung cười. Người con gái đó đi khuất

- Em nói em không ăn- Hạ buông Trung ra làm mặt giận dữ

- Ương bướng vừa thôi- Trung trách Hạ- Bây giờ em uống sữa đi- Trung ra lệnh

- Không uống- Hạ cãi

- Uống

- Không uống

- Uống
- Không
- Uống
- Không
- Có uống không thì bảo – Trung tức giận
- Không- Hạ vẫn cãi
- Để rồi xem- Trung cười gian rồi tiến gần về phía Hạ
- Anh định làm gì ?- Hạ hoảng hốt
- Làm gì là làm gì ?- Trung ngây thơ
- Em uống sữa. Được chưa ?- Hạ nói- Làm ơn bỏ cái mặt đó đi
- Thế có phải ngoan không ?- Trung cười rồi đưa cho Hạ cốc sữa- Uống đi- Hạ hậm hực cầm ly sữa uống
- Quá đáng- Hạ cau có
- Ai bảo em hư – Trung cười rồi vuốt nhẹ tóc Hạ
- Phè, anh hư thì có- Hạ đặt ly sức xuống sau khi đã uống cạn hơn nửa
- Ủ, anh hư- Nói rồi, Trung tiến lại phía Hạ chọc lét cô- cho chết nè dám mắng anh
- Ôi...o...em...in (Thôi cho em xin)- Hạ vừa cười vừa nói. Tiếng cười vang lên ít ra đã giúp Hạ trở nên khá hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

.... 6h sáng

Khoa đã dậy từ bao giờ. Anh đã chuẩn bị từ lâu cho ngày hôm nay rồi. ‘Hôm nay, anh sẽ chính thức gặp em, Lam Hạ à’ Khoa nghĩ rồi nhếch mép cười. Khoa lấy điện thoại gọi cho Long

- Chuẩn bị xong chưa ?- Khoa hỏi
- Tất cả đã xong- Long đáp
- Vậy được rồi- Khoa thở hắt- tất cả cứ theo kế hoạch mà làm
- Cần nói rõ cho 3 người kia không ?- Long hỏi
- Không cần. Cứ để chúng tự nhiên như vậy sẽ có nhiều trò vui để xem hơn- Khoa cười
- Biết rồi-Long nói rồi cúp máy.

Đầu dây bên kia, Long cười nhẹ. Anh sắp được gặp lại Tường Vi. Thế là đủ. Một cô bé đáng yêu và hồn nhiên đã khiến tim anh lỡ vài nhịp. Cô bé ấy cười. Một nụ cười hạnh phúc, không phiền muộn. Đó là thứ anh tìm kiếm bấy lâu. Một con người trong sáng và hồn nhiên như ban mai. Một cô gái tinh khiết và ngây thơ. Tường Vi chính là cô gái ấy. Anh muốn giữ trọn nụ cười ấy cho riêng mình, chỉ mình anh.

..... Ở nhà Trung

Hôm nay là sáng thứ hai, Trung phải đến trường. Hạ cũng vậy. Cô không muốn nghỉ thêm một ngày khác ở nhà rất chán nên cô đòi đi học bằng được.

Trên xe ô tô

- Em còn chưa khô, đi học làm gì chứ ?- Trung càu nhàu.
- Bla....bla...bla- Hạ chọc tức Trung. Nói xong, Hạ đeo tai nghe vào và cúi gằm mặt xuống quyển truyện
- Pó tay- Trung thờ dài
- Anh ơi- Hạ kêu anh lái xe- Cho em xuống đường Lê Văn Tám là được rồi
- Thừa tiểu thư phải đưa đến cổng trường mà- Ánh lái xe thắc mắc
- Không sao đâu anh ạ- Hạ cười- Em đi bộ chút cũng được. Đỡ ở cổng trường cả 2 cùng xuống một lúc thì chết em anh ạ- Hạ vẫn không rời mắt khỏi quyển truyện
- Tại sao ?- Trung và anh lái xe cùng hỏi
- Tụi fan hâm mộ của anh giết em mất. Em muốn sống yên- Hạ bình thản trả lời
- Có anh ai giám động vào em- Trung nói
- Bla....bla...bla- Hạ bơ Trung- Cứ thế anh nhé- Hạ nói với anh lái xe. Trung gõ vào đầu Hạ
- Bla cái đầu em ý. Dám bơ anh đi à- Trung càu
- Plè. Cho chừa cái tội bắt nạt em đi. Ai bảo anh không cho em đi học- Hạ quay ra nhìn Trung
- Ôm thế học hành gì ?- Trung lờm Hạ. Đúng lúc đó chiếc xe đỗ lại trước cổng trường
- Em xuống trước- Hạ nói xong thì nhảy luôn xuống xe, chạy thật xa. Khi Trung xuống xe thì Hạ đã đi được một quãng khá xa rồi. Trung cười rồi lắc đầu.

May vừa nãy lúc Hạ xuống xe không có ai nhìn thấy không quả này thì cô chết với tụi fan của Trung. Trung là hotboy của trường có fan là đương nhiên. Tuy họ không tụ tập ở cổng trường đón Trung mỗi ngày nhưng bản tính cuồng thần tượng của họ thì Hạ không dại gì mà dây vào. Họ yêu, quý Trung và họ thậm lạng bảo vệ Trung theo cách riêng mà họ cho là đúng. Bất cứ cô gái nào chưa qua sự kiểm duyệt của họ đâu không được đến gần Trung hay tiếp xúc với Trung quá nhiều. Thật là...

Hạ nghĩ lung tung một lúc rồi lại cúi đầu vào quyển truyện của mình. Bao giờ cũng thế, khi cô có những điều khó suy nghĩ, có những điều làm cô mệt mỏi, cô đều trốn chạy. Và nơi an toàn với cô nhất đó chính là truyện, sách. Nó không bao giờ phản bội cô, nó cho cô một cảm giác an toàn, một nơi để trốn và điều quan trọng là nó cuốn hút cô. Cô có thể ngồi hàng giờ thậm chí thức suốt đêm để đọc một quyển sách hoặc một cuốn truyện hay. Cô bắt chấp tất cả để sống với niềm đam mê đó. Tất cả.

Hạ cứ đi mà không để ý rằng đằng sau cô có một ánh mắt dõi theo. Một ánh mắt trìu mến, yêu thương. Dường như người đó chỉ có thể đứng từ xa nhìn cô chứ không thể chạm vào cô, không thể đối diện với cô.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

..... Giờ chào cờ

Hạ vẫn đang ung dung nghe nhạc, mắt dán vào quyển truyện. Hạ không mấy hứng thú với giờ chào cờ, phải chăng đó chỉ là thời gian để Hạ ngồi quan sát mọi người hay ngồi hóng những chuyện trên trời dưới bể của bọn bạn hoặc đọc truyện như lúc này.

- Hạ, bà nhìn kia- Mai lay lay người Hạ
- Nhìn gì chứ - Hạ bực mình- Yên đi tui đọc truyện nào- Hạ càu. Lập tức, Mai đập thật mạnh vào cánh tay Hạ
- Làm gì mà ra tay mạnh thế- Hạ xoa xoa cánh tay của mình- Nhìn thì nhìn- Đập vào mắt Hạ là hình ảnh Khoa đang đứng thuyết giảng dưới cột cờ
- Sao hán lại ở đây nhỉ ?- Mai thắc mắc. Hạ nhìn Khoa với ánh mắt vô hồn, thờ ơ. Khoa dù đang đứng cách xa Hạ cũng có thể cảm nhận được ánh mắt đó

- Chẳng liên quan- hạ nói. Gương mặt không chút cảm xúc. Hạ cúi mặt xuống tiếp tục công việc của mình.

Khoa đã thấy hết những hành động của Hạ và cũng có thể đoán được phần nào những gì cô nói. Khoa cảm thấy buồn. Buồn vì dường như với cô, anh không là gì cả. Cô nhìn anh với ánh mắt như người dưng, không quen biết. Nếu cô tức giận hay tỏ một chút thái độ nào khác cũng được. Cô không thể vui khi gặp anh, anh biết. Nhưng ít ra cô cũng bộc lộ cảm xúc gì đó. Đằng này, gương mặt cô hờ hững lộ vẻ gì cả. Đối với cô, anh thực sự là gì ?

Trung ngồi gần đó cũng nghe và chứng kiến tất cả. Trung không biết làm sao nhưng cậu cảm thấy lo lắng. Một phần vì hấn đã xuất hiện, hấn đã có thể gặp Hạ đường đường chính chính ngay trong trường học. Hấn có thể tiếp cận Hạ bất cứ lúc nào. Nhưng cậu lo cho Hạ nhiều hơn. Từ sáng tới giờ, Trung luôn thấy Hạ mệt mỏi, thấy sâu trong ánh mắt cô là sự đau đớn. Trung cảm thấy Hạ đang cố che giấu điều gì đó mà cậu không biết. Một điều gì đó có liên quan tới con ác mộng tồi qua

Mai hơi bất ngờ trước thái độ đó của Hạ. Nhưng rồi Mai cũng hiểu. Hạ không phải là không có cảm xúc gì chỉ đơn giản là Hạ đang cố giấu nó đi, đang trốn tránh hiện thực bằng cách chìm vào thế giới những cơn ác mộng.

Hạ có những điều khó nói và có cả những hành động khó hiểu. Đến ngay bản thân Mai đã có lúc nghi ngờ Hạ, nghi ngờ những việc Hạ làm. Nhưng cuối cùng, Mai cũng biết con người ấy chỉ cố tạo cho mình một cái vỏ bọc mạnh mẽ, vô cảm, dùng để đứng trước cuộc đời, cho mọi người thấy một con người quá đỗi. Đằng sau đó là một trái tim đã chịu nhiều vết thương.

chap 59 (tiếp)

Trông báo hiệu giờ chào cờ kết thúc. Hạ đứng lên, gấp quyển truyện lại và cùng Mai về lớp. Lúc lên cầu thang, Hạ không may va phải một người con gái.

- Xin lỗi bạn- Hạ nói

- Con nhỏ kia mà đi không có mắt hả ?- Liên hét lên. Người Hạ va phải không ai khác chính là người con gái chanh chua này

- Tôi đã nói xin lỗi rồi- Hạ đáp lại- Hay bạn không nghe thấy

- Mà dám nói tao điếc hả ?- Liên hét lên giữa cầu thang. Mọi người đều quay lại nhìn

- Tôi đâu có nói gì bạn đâu. Bạn tự nhận mà. Còn bây giờ xin thứ lỗi- Nói rồi, Hạ kéo tay Mai bước qua trước mặt Liên

- Cô cứ chờ đây- Liên bực tức

- Bà có biết con nhỏ đó là ai không ?- Mai hỏi

- Không quan tâm- hạ đáp dửng dưng

- Đó chính là con nhỏ hotgirl khối 11. Nó vừa đá anh Hoàng xong- Mai kể

- Không ngờ lại là con nhỏ đó- Hạ cười nhạt

- Mà lúc này tui quên bảo với bà từ bây giờ lớp 12 A1 sẽ chuyển lên tầng năm, sát vách lớp ta luôn. Thế này thì có người sướng rồi nha- Mai cười đầy ẩn ý. Hạ cầm quyển truyện gỗ vào đầu Mai

- Sướng cái đầu bà ý- Hạ nói

- Chẳng sướng quá còn gì – Mai cười – Đó gọi là thẹn hay người xưa còn có câu ‘ Tình trong như đã mặt ngoài còn e’- nói rồi, Mai chạy một mạch

- Bà có đứng lại cho tui không thì bảo – Hạ đuổi theo

- Có ngu mới đứng lại- Mai cười- Nói trúng tim đen rồi hả ? Đúng là có tật giật mình

- Đợi đến lúc tui bắt được thì bà có chạy đằng trời- Hạ đe dọa rồi nhanh chóng đuổi theo Mai.

Tiếng cười vang lên khiến ai cũng nhìn họ với con mắt tò mò, thích thú và xem chút dừng dưng.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

..... Giờ ra chơi tiết 1

Trung đang đứng ngoài hành lang. Cách đó tầm 10m, Hạ đang cúi mũi vào quyển truyện còn Mai và mấy đứa bạn đang tán phét. Trung nhìn Hạ với ánh mắt khó hiểu. Từ sáng đến giờ, Trung có gặp Hạ nhưng toàn bị cô lơ đi như không quen biết.

- Anh đừng ngạc nhiên quá- Kiên đến vỗ vào vai Trung. Trung quay lại

- Chuyện gì ?- Trung hỏi

- Thì chuyện chị Hạ đó. Ngày đầu bà đi học em cũng sốc trước thái độ người dưng, không quen biết của bà ấy. Ở nhà, bà ý không mắng thì cầu nhàu với em lên trường lại làm mặt lạnh, tỉnh bơ- Kiên ngừng lại rồi nói tiếp- rồi anh sẽ quen thôi

- Nhưng anh không hiểu ?- Trung thắc mắc. Kiên nhún vai

- Em chịu- Kiên nói

- Mà sao cô ấy cứ cúi mũi vào quyển truyện vậy ?- Trung hỏi

- Sở thích của bà. Bà ý đọc truyện say mê đến nỗi có thể thức đêm, ăn ngủ cùng truyện luôn. Dù trời có sập hay mấy nhóm nhạc Hàn Quốc có đứng trước mặt bà cũng không dứt ra được khỏi quyển truyện- Kiên vừa dứt lời thì một quyển sách bay thẳng vào mặt Kiên. Kiên đỏ bừng mặt

- Ai ?- Kiên hét toáng lên còn Trung thì không nhận được cười sặc sụa.

Kiên đưa mắt nhìn quanh thì không thấy ai ngoài bà chị của mình đang cầm cốc nước cười nhần nhở. Kiên định tiến về phía bà chị thì chợt điện thoại cậu rung lên. Cậu có tin nhắn: ‘ Gặp chị ở cầu thang tầng 4’. Đọc xong tin nhắn Kiên vội chạy xuống cầu thang

- Chị, chị có biết làm như thế là làm mất vẻ đẹp trai của em không ?- Kiên nổi khùng

- Ai bảo nói xấu chị- Hạ cười- Cho chừa

- Sự thật thôi mà- Kiên cười gian- hay chị sợ em kể hết chuyện ‘ tốt đẹp’ của chị cho anh ấy nghe

- Thôi, không đùa với em nữa- Hạ làm mặt lạnh- Chị có chuyện muốn hỏi. Tối hôm trước, em đi bar có phải không ?

- Sao chị biết ?- Kiên ngạc nhiên

- Chị không cấm em đi bar. Em cũng lớn rồi những nơi đó không sớm thì muộn cũng phải tiếp xúc. Nhưng chị nói cho em biết em nên tránh xa con nhỏ đó đi – Hạ nói

- Chị bảo ai ? Con nhỏ Thoa đó ư ?- Kiên cười- Đó không phải loại của em

- Thế thì tốt- Hạ cười rồi quay đi

- Bà này làm gì mà như ma mình đi đâu cũng biết- Kiên lẩm bẩm

- Chị nghe được đó- Hạ nói

- Tai thính như...- Kiên chưa kịp nói hết câu thì Hạ xen vào

- Em mà nói nữa là tối về nhện ăn đấy- Hạ cười vang.

chap 60 (tiếp)

.... Hạ đi lên cầu thang, về lớp thì bắt gặp cảnh Liên đang ôm Khoa. Hạ lướt qua hai người đó nhìn họ với ánh mắt vô cảm, cười nhạt. Khoa thấy Hạ vội gạt tay Liên ra

- Tôi đã nói với cô chúng ta không có gì cả- Khoa lạnh lùng

- Nhưng em đã trao cái quý giá nhất của con gái cho anh – Liên kẻ lè

- Tôi không muốn cô làm chuyện đó. Hơn nữa tôi đã trả cô đủ rồi hay cô chê ít ?- Khoa cúi

- Em yêu anh – Liên bật khóc và nói

- Yêu tôi hay yêu tiền của tôi ?- Khoa nhếch mép- Chẳng phải cô yêu thằng Hoàng lớp 12 A1 sao ? Nghe nói hai người yêu nhau thắm thiết lắm cơ mà? Yêu nhau 5 năm trời rồi mà bây giờ lại nói yêu tôi ư ?

- Em không yêu anh ta – Liên hét lên

- Phải, cậu ta đã hết giá trị lợi dụng với cô. Còn tôi là món hời béo bở phải không ?- Khoa nói

- Không, không phải vậy. Em yêu anh- Liên nói

- Cô đẹp ngay vụ đó đi. Tôi không cần cô- Nói rồi, Khoa bỏ đi. Anh đi thẳng lên tầng năm

Chỉ còn lại một mình Liên. Liên khóc và oán trách Hạ. Chẳng phải cô đang ôm anh, đang có thể biến anh thành người yêu thì con nhỏ kia đi qua phá vỡ giấc mơ của cô. Con nhỏ đó thật đáng ghét. Đúng là xúi quẩy mà. Con nhỏ đó phải trả giá cho những gì nó đã gây ra.

... Khoa bước thật nhanh và cuốc ủng Khoa đã đuổi kịp Hạ. Khoa nắm lấy tay Hạ giật lại. Hạ hơi mất đà, suýt ngã nhưng vẫn có thể lấy lại thăng bằng

- Chuyện gì ?- Hạ lạnh lùng

- Mọi chuyện không như em nhìn thấy đâu. Cô ta không có quan hệ gì với anh hết- Khoa giải thích

- Liên quan gì đến tôi ?- Hạ thờ ơ- Tôi không là gì của anh nên không phải giải thích những điều đó- Hạ vừa dứt câu thì Khoa cười nhạt

- Vậy tại sao em cứu anh ?- Khoa hỏi

- Trả nợ- Nói rồi, Hạ nhanh chóng gạt tay Khoa ra- Tôi không có chuyện gì để nói với anh cả. Xin lỗi.

Dứt lời, Hạ bỏ đi. Khoa đứng như chôn chân xuống đất nhìn theo Hạ. Không liên quan đến em ? Sao em vô tình, thờ ơ với anh đến như vậy. Em không cảm thấy chút cảm giác nào hay sao ? Tức giận hay thậm chí khinh bỉ cũng được. Giá em tỏ thái độ hay hân ứng gì còn hơn em lặng im đến như vậy.

Anh sợ, sợ lắm em biết không ? Sợ cái thái độ dửng dưng đó của em ? Chẳng nhẽ em chỉ coi anh như người dưng hay sao ? rốt cuộc anh chẳng là gì với em. . .

Hạ cứ đi, cứ đi, mặc cho lòng cô đang trào dâng cảm xúc. Cô đọc được những gì Khoa nghĩ: ‘ Anh cứ coi như vậy đi. Anh chẳng là gì với em cả. Cứ như vậy đi. Tốt cho anh, cho em và cho cả Trung nữa. Em không thể nói anh không là gì với em, cũng không thể nói em không cần anh. Nhưng bây giờ đó không phải là tình yêu nữa, không còn là tình yêu mà chỉ còn là sự đau khổ. Ở gần nhau, cả 2 chúng ta sẽ đau khổ. quên đi, phải quên đi. Hãy để gió cuốn đi tất cả kí ức, tất cả mọi thứ...’

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

.... Ở bệnh viện

Bác sĩ Minh nhanh chóng gọi điện báo tin sau khi phát hiện sự việc bất thường

- Có chuyện không hay rồi chú ạ ?- Bác sĩ Minh lên tiếng

- Chuyện gì?- Ông Mạnh vẫn bình tĩnh

- Họ đã hành động. Cứ cái đà này thì cuối tuần này sẽ xảy ra cuộc chiến- Bác sĩ Minh nói giọng lo lắng

- Nhanh thật đấy. Chắc ông ta không chờ được nữa rồi. Chuẩn bị chu đáo nhé. Mai ta về- Ông mạnh nói rồi thở dài

- Vâng ạ- Bác sĩ Minh cúp máy gương mặt không vui vẻ chút nào

- Ba bảo thế nà hả anh ?- Yến quay ra hỏi

- Chuẩn bị mọi thứ mai chú về- Bác sĩ Minh thở dài

- Thế có nói cho Hạ biết không ?- Yến hỏi

- Chuyện gì ?- Bác sĩ Minh hỏi lại

- Chuyện đó- Yến đáp

- Em nghĩ Ceo sẽ chịu nổi cú sốc đó chẳng ? Mọi chuyện từ lâu đã quá sức đối với con bé. Cuộc sống quá phũ phàng với nó- Anh nói

- Nhưng sớm muộn gì Hạ cũng sẽ biết- Yến nói. Tất nhiên là anh biết. Anh biết sớm muộn gì Ceo cũng sẽ biết điều này. Nhưng anh vẫn muốn giấu. Đơn giản vì anh muốn bảo vệ Ceo, muốn cô ít nhất cũng có những tháng ngày không bận tâm đến điều gì

- Chuyện đó tính sau- Anh lại thở dài- bây giờ chúng ta phải đi lo mọi chuyện đã

- Cũng được- Yến nhún vai.

... Ở một căn phòng cách đó không xa

- Chúng ta sẽ sớm gặp nhau thôi- Người đàn ông cất tiếng nói lạnh lẽo

- Ông nghĩ vậy ư ?- Ông Mạnh ở đầu dây bên kia cười lớn

- Sắp rồi- Người đàn ông vẫn lạnh lùng

- Sắp ư ?- Ông Mạnh vẫn thản nhiên- Tôi sẽ khiến ông không được toại nguyện đâu

- Chuyện gì ? Tất cả đã nằm trong kế hoạch của tôi rồi- Người đàn ông dừng giọng

- Điều mà ông muốn nhất chẳng phải là gặp con bé sao ?- Ông Mạnh cười- Vậy cứ ở đó mà đợi đi. Ông sẽ không bao giờ gặp được nó

- Ông nghĩ tôi không đủ sức ư ? Ông làm rồi- Người đàn ông hơi giận dữ

- Tôi không nghĩ ông không đủ sức. Tất nhiên ông có thể gặp con bé bất cứ lúc nào ông muốn. Nhưng ông không làm thế vì ông sợ, sợ con bé từ chối ông. Với nó, ông đã không tồn tại từ lâu rồi. Ông đã chết- Ông Mạnh nói

- Ông nói rất đúng. Quả không hổ danh là bạn của tôi- Người đàn ông cười

- Nó không biết ông còn sống và tôi cũng không đại gì để nó gặp ông- Ông Mạnh bình thản nói

- Đúng, ông sợ nó sẽ biết chuyện ông chỉ coi nó là con tin- Người đàn ông nhếch mép- Bấy lâu nay ông chỉ lợi dụng nó. Nhưng ông yên tâm, không cần nhờ đến ông vào lúc thích hợp tôi sẽ gặp nó

- Ông nhầm rồi- ông Mạnh giận dữ- Với tôi, trước hết nó là con cháu trong nhà

- Như vậy thì đã sao ? Ông nghĩ rằng khi con bé biết sự thật thì nó còn đủ bình tĩnh và lý trí nghe ông kể lẽ điều ấy ư ?- Người đàn ông cười- Ông đừng mơ. Tôi hiểu con bé. Nó là con gái tôi. Nó không đủ bình tĩnh để làm điều đó. Rốt cuộc nó sẽ trở về với tôi

- Ông đừng mơ- Nói rồi, ông Mạnh đập chiếc điện thoại xuống bàn.

Ở đầu dây bên kia, người đàn ông vẫn cười nhạt. Ông không có cách để gặp con bé bây giờ. Phải, nhưng ông Mạnh cũng đã nhầm. Bao năm qua, ông đã gặp đứa con gái của mình một cách rất đặc biệt. Ông gặp con bé qua những con ác mộng.

K hông phải ông không có cách nào khác. Chỉ đơn giản, ông không muốn bị ai phát hiện. Và quan trọng hơn, ông muốn rèn luyện sức mạnh cho con gái mình. Con bé là người có tiềm năng, thậm chí có một năng lực bí ẩn nào đó mà ông không biết. Vì vậy, để con bé chịu đau đớn là cách ông có thể làm để cho khả năng đó bộc lộ. Càng chịu đau đớn, con gái ông sẽ càng mạnh. Ông muốn thế. Ông muốn khi đứa con gái đó trở về bên ông nó sẽ trở thành một báu vật, một thứ vũ khí để giúp ông chinh phục địa ngục, giúp ông làm bá chủ thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Hạ trốn tiết 2 và đang ngồi ung dung đọc truyện trong thư viện. Đây là nơi yên tĩnh nhất để Hạ có thể đọc truyện mà không bị ai làm phiền. Đôi mắt Hạ lướt nhanh trên những dòng chữ nhưng thực sự cô không hề chú tâm vào quyển truyện. Hạ đang cảm thấy ngột thở, mệt mỏi và đau đớn. Cô biết biết điều đó đã từ rất lâu rồi nhưng nghe từ chính miệng người đàn ông đó sao lại đau đớn đến vậy. Vũ khí ư ? Cô cũng chẳng hơn gì một thứ vũ khí cả. Chẳng phải từ trước đến nay, cô luôn là một thứ vũ khí, một công cụ ư ? Cô là thứ công cụ giết người hàng loạt, là một thứ vũ khí mà cả 2 bên đều tranh giành, đều cần đến. Sự thực luôn thật phũ phàng.

Hạ không bất ngờ vì những gì mà mình nghe được, chỉ đơn giản là cô cảm thấy đau xót. Trái tim cô quặn thắt lại. Và cô biết, biết đã đến lúc đó rồi. cuộc chiến sắp xảy ra dù cô có muốn hay không. Cả khả năng tiềm ẩn của cô nữa. Nó cũng bắt đầu trỗi dậy rồi. Cô có thể đọc được suy nghĩ của người khác, có thể nghe được những điều cách xa hàng km. Đã đến lúc cô phải sử dụng nó rồi...

- Lại cúp tiét rồi rồi – tiếng nói làm Hạ giật mình. Hạ ngược mắt lên ra khỏi trang sách. Trung đang ngồi đối diện cô
- Anh vào đây làm gì ?- Hạ hỏi. Trung cốc nhẹ vào đầu Hạ
- Ngốc. Anh đến để giám sát em- Trung cười – Mà đến giờ em phải ăn bữa phụ rồi- Trung ngược nhìn đồng hồ
- Sến thấy bò- Hạ nhe nhón- Ti ăn bây giờ em đang bận – Hạ nói
- Bận đọc truyện ý gì- Trung nói- Xem cái gì đây nào- Nó rồi, Trung cướp quyển truyện trên tay Hạ- ‘ Tiếng chim hót trong bụi mận gai’
- Xi, trả em đi- Hạ đứng lên, với tay qua bàn định lấy lại quyển truyện
- Định lấy lại ư ? Em nằm mơ đi- Trung quay lại. Đúng lúc đó, môi Hạ chạm môi Trung. Giật mình, Hạ thu người lại. Gương mặt Hạ đỏ bừng lên. Trung nhìn Hạ, ngẩn người ra một lúc rồi mỉm cười. Trung đến bên cạnh Hạ, ngồi xuống và kéo Hạ ngồi lên đùi mình. Hạ giật mình
- Anh làm gì vậy ? Cho em xuống. Nhỡ ai thấy thì sao đây là thư viện mà- Hạ cứ nhảy loi choi trên đùi Trung
- Im nào- Trung hôn nhẹ vào má Hạ- Nhìn thấy thì sao? Anh chẳng quan tâm. Em mà cứ như thế là anh phạt luôn vụ hồi sáng dám trả treo với anh đấy- Hạ nghe vậy thì ngồi im
- Anh quá đáng- Hạ bấu môi
- Em chịu nghe lời thì đâu có chuyện gì xảy ra- Trung cười nham hiểm, lấy tay nghịch nghịch tóc Hạ rồi ra lệnh- Bây giờ em ăn đi- Trung chỉ tay vào hộp thức ăn trước mắt Hạ
- Xi, độc tài- Hạ nói- Mà ngồi như thế này không tiện
- Em ăn đi- Trung cau mày- Như thế này vẫn ăn được chứ sao
- Quá đáng – Nói rồi, Hạ cầm thìa lên và ăn. Trung nhìn Hạ cười.

chap 62 (tiếp)

Trong thư viện, cứ chốc chốc lại vang lên tiếng cãi nhau, tiếng cười đùa. Khoa quay bước rồi khỏi thư viện. Anh đã chứng kiến tất cả, chứng kiến sự thật ngay trước mắt. Anh đã biết trước tất cả nhưng tại sao vẫn cảm thấy đau đớn như thế này. Người con gái anh yêu trong vòng tay kẻ khác. Người con gái anh yêu đang âu yếm với kẻ khác.

Ngọn lửa giận dữ trong lòng Khoa bùng cháy dữ dội. Khoa bước đi thật nhanh trên hành lang. Gương mặt lạnh lùng, vô cảm. Anh phải tìm chỗ nào đó để xả cục tức này. Chợt điện thoại Khoa reo lên

- Alo- Khoa hơi bực mình
- Khoa à con- Người đàn ông lạnh lùng nói. Khoa giật mình
- Chú có việc gì kiểm con ạ ?- Khoa đổi giọng
- Có chút thay đổi trong kế hoạch con à. Cuối tuần chúng ta sẽ tấn công- Người đàn ông nói
- Sớm thế ạ ?- Khoa sững người
- Hành động của chúng ta đã bị phát giác. Bây giờ chỉ còn cách đẩy nhanh tiến độ, thêm thời gian thì tăng phản kháng cho bọn họ mà thôi- Người đàn ông nói
- Con biết rồi ạ. Thế còn chuyện của Hạ ?- Khoa tiếp tục hỏi
- Con hãy nói cho nó biết - Người đàn ông ra lệnh
- Nếu con nói chỉ sợ cô ấy không tin thôi- Khoa đáp- Với cô ấy con đã không còn quan trọng nữa
- Chuyện này...- Người đàn ông bỏ lửng câu- Thôi được, ta cho con 2 ngày suy nghĩ. Như vậy là quá nhiều rồi đấy. Con nên nhớ con bé là lá bài quyết định trong ván cờ này. Và cũng đừng dùng trái tim cùng thứ tình yêu ngu ngốc của con để quyết định chuyện này. Nếu có sai sót, ta sẽ trừng phạt con - Người đàn ông kiên quyết
- Vâng ạ. Con biết rồi. Con sẽ cố- Khoa nói xong thì đầu dây bên kia cúp máy.

Khoa thở dài. 2 ngày, quá ngắn. Nhưng anh biết người đó không thể chờ được nữa. 9 năm qua, anh sống với người đó. Khoảng thời gian ấy đủ để anh hiểu ông là người lạnh lùng và tàn nhẫn như thế nào. Đến ngay cả con gái mình, ông cũng chỉ coi là một thứ vũ khí, hướng gì anh. Anh biết mình trong mắt

ông cũng không hơn gì một công cụ để giết người, để trả thù. Nhưng anh can tâm tình nguyện, anh làm vì ông với anh có ơn như chính bố mẹ ruột vậy. chính ông đã chăm sóc anh như con khi người ta vứt bỏ anh. Và từ ngày đó anh cũng đã hứa với ông rằng dù có hy sinh cả mạng sống vì ông anh cũng không tiếc. Với anh, ông là tất cả

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Trong văn phòng của Long

- Nề tình, em là em gái của anh Khoa nên mới có ưu đãi đặc biệt này- Long cười
- Ưu đãi cái đầu anh ý- Tường Vi bức tức- Có mỗi cái áo mà cứ làm như báu vật
- Em có thôi lái nhái đi không hả ?- Long nhắc nhở- cái áo đó không phải có ý nghĩa về vật chất mà là về tinh thần. Em hiểu không ?- Long nói
- Bầy đặt- Tường Vi bức tức đặt mạnh chồng hồ sơ xuống bàn- Quá 1 tiết rồi, em đi đây- Nói rồi, Tường Vi nhanh chóng ra khỏi phòng
- Em nhớ đó, hết giờ học em phải làm osin cho tôi đó- Long nói với theo
- Biết rồi, khổ lắm nói mãi- Tường Vi nói rồi đóng sập cái cửa lại. Long ở trong phòng mỉm cười hạnh phúc.

Số là, hôm nay khi vừa từ phòng hiệu trưởng bước ra định về luôn lớp nhưng không may Tường Vi lại đụng phải Long. Và xúi quẩy cho cô, anh đang cầm cốc cà phê thế là cà phê đổ hết vào chiếc áo sơ mi trắng của anh. Tường Vi đã xin lỗi, đã hứa sẽ giặt sạch áo. Nhưng cái tên đáng ghét đó không đồng ý và bắt cô phải làm osin cho hắn từ giờ đến hết tuần. Cái gì mà cái áo đó không phải có ý nghĩa về vật chất mà là về tinh thần. Đúng là bịp trẻ con. Có trời mới tin lời hắn nói là sự thật.

Chẳng qua, hắn là người của công ty đang có dự định đầu tư vào trường. Hắn dọa nếu không làm theo lời hắn sẽ móc hiệu trưởng và thế là việc Tường Vi bị đuổi học chỉ còn là thời gian. Vì thế, cô miễn cưỡng phải chấp nhận điều kiện này. Đúng là xui hết chỗ nói, mới đầu tuần mà lại thế này...

chap 63 (tiếp)

.... Sau tiết hai, Hạ cũng lên lớp.

- Xin giới thiệu với các em hôm nay chúng ta có học sinh mới. Các em cho một tràng vỗ tay nào- Cả lớp vỗ tay nhưng không mấy hứng thú với việc này. Xưa nay, vào lớp D chỉ có toàn con gái thôi. Con trai phải gọi là cực hiếm đặc biệt là lớp học thiên về môn văn hơn. Tường Vi bước vào nhí nhảnh
- Xin chào tất cả các bạn mình là Nguyễn Tường Vi- Tường Vi cười rạng rỡ. Hạ không chú ý mấy. Cô vẫn đang cảm cúi với quyền truyện của mình- Em có thể ngồi ở đâu ạ ?- Tường Vi hỏi
- Hay em ngồi cạnh Lam Hạ đi ?- Cô giáo mỉm cười và chỉ tay về phía bàn thứ tư cạnh cửa sổ
- Vâng ạ- Tường Vi lễ phép
- Các em giờ này ôn tập chuẩn bị kiểm tra học kì- Cô giáo nói. Tường Vi nhanh chóng đi về chỗ. Hạ vẫn chăm chú đọc truyện
- Chị- Tường Vi lay vai Hạ. Hạ thấy lạ, quay ra. Hạ hơi bất ngờ
- Em làm gì ở đây ?- Hạ hỏi
- Thì đi học- Tường Vi nhe nhón
- Em mới khỏi mà- Hạ lo lắng
- Có tí thế đáng gì hà chị ?- Tường Vi cười. Lúc đó, Mai ở bàn trên quay xuống
- Tui là Mai rất vui được làm quen – Mai cười- Mà 2 người quen nhau hả ?
- Em gái song sinh của tui- Hạ nói
- Song sinh ? Sao chẳng bao giờ bà nói tới ?- Mai hỏi- Mà 2 người có giống nhau đâu

- Khác trứng- Hạ thân nhiên đáp- Mà song sinh đầu nhất thiết phải giống nhau
- Ủm, ha- Mai gặt đầu- Tường Vi, bà làm gì mà giờ này mới vào lớp ?
- Tui gặp phải một thằng cha dở hơi- Tường Vi giận dữ
- Mấy em kia trật tự đi – Cô giáo nhắc
- Nói tiếp đi- Mai đề nghị- Không sợ đâu, cô ý hiền mà
- Tui và phải thằng cha đó.....- Tường Vi kể
- Quả này chị cá hần đã thích em- Hạ chột lên tiếng
- Chuẩn luôn- Mai đồng tình
- Thích cái đầu chị ý – Tường Vi giận dữ
- Em kia đứng lên trả lời câu hỏi cho tôi- Giáo viên chỉ Tường Vi. Tường Vi bực dọc đứng lên- Trong giờ mà còn nói chuyện. Bây giờ tôi hỏi em tại sao trong không khí có ni tơ mà cây không hấp thụ được ? – Cô giáo dứt câu hỏi thì cả lớp nhao nhao lên
- Sao cô lại hỏi câu này nhỉ ?
- Khó quá đi. Quả này nhỏ kia chết rồi- Tường Vi im lặng. Hạ vẫn ngồi dán mắt vào quyển truyện mồm lẩm bẩm đủ to để Tường Vi có thể nghe được
- Do cây chỉ hấp thụ được ni tơ dưới dạng NH₄ hoặc NH₃, trong không khí ni tơ tồn tại dưới dạng phân tử N₂ nên cây không hấp thụ được- Hạ dứt lời thì Tường Vi liền trả lời một mạch
- Em thưa cô cây không hấp thụ được trực tiếp ni tơ trong không khí là do – Tường Vi háng giọng- Do cây chỉ hấp thụ được ni tơ dưới dạng NH₄ hoặc NH₃, trong không khí ni tơ tồn tại dưới dạng phân tử N₂ nên cây không hấp thụ được- Tường Vi trả lời một mạch. Giáo viên bất ngờ
- Em trả lời đúng rồi. Ngồi xuống đi. Lần sau đừng có nói chuyện trong giờ của tôi đấy- Giáo viên nhắc nhở
- Cảm ơn chị- Tường Vi nói .
- Không có gì- Hạ nhún vai. Và tiết học trôi qua nhanh chóng.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Tiếng trống vang lên kết thúc tiết 4, tất cả học sinh trong lớp dù chăm chỉ hay lười biếng đều nhanh chân phi xuống căngtín. Tất nhiên rồi, với cái tần suất hoạt động không ngừng của cái miệng trong mỗi giờ học thì mệt và đói cũng phải.

- Hạ, bà định ăn ở đâu ?- Mai húych vào khuỷu tay Hạ.
- Ở đâu mà chẳng được- hạ dừng dừng. Cô đang nghe nhạc
- Sao bà lại hỏi thế, tui tưởng ăn theo lớp ?- Tường Vi xen vào
- Đúng nhưng từ hôm nay học sinh thích ngồi đâu cũng được không cần theo lớp – Mai giải thích -Hóa ra là vậy – Tường Vi nói. Một lúc sau 3 người họ đã có mặt ở căngtín và tìm được 1 cái bàn trống
- Hạ bà ngồi đây giữ chỗ nha. Tui và Tường Vi đi lấy đồ ăn. Bà muốn ăn gì ?- Mai hỏi
- Như mọi khi- Hạ lạnh lùng
- Sao chị ấy lại ở lại giữ chỗ ? Nhân thế, đòi cho tui đi- Tường Vi nỉ nèo Mai
- Ngốc, Hạ ngồi đây cũng có lý do cả đấy. Bà mà ngồi đây là tý nữa chúng ta ăn đứng đó- Mai giải thích- Với trình độ của Hạ thì không ai dám bén mảng đến bàn này chứ đừng nói là ngồi vào. Còn bà á, nằm mơ

- Tại sao ?- Tường Vi quyết hỏi bằng được
- Phải nói là cả trường sợ đắc tội với bà- Mai nói rồi chỉ tay vào Hạ- Lạnh lùng, trò cưng của giáo viên...- Không để Mai nói tiếp Hạ xen vào
- Mấy người có định đi lấy thức ăn không thì bảo ?- Hạ nói
- Ủ, quên khuấy mất- Nói rồi, Mai kéo tay Tường Vi đi.

Hạ vốn không thích nơi ồn ào và căngtín cũng là một trong những nơi ấy. Ở căngtín, mọi người ăn uống. Chẳng sao, việc ai người nấy làm. Nhưng cái khó chịu là tính tám và soi xét của hàng chục con mắt. hạ không phải là kẻ vô danh trong cái trường này nhưng cũng chẳng phải là người nổi tiếng gì cho cam. Chính điều ấy khiến cô trở thành mục tiêu ném đá, dìm hàng, bình luận của không ít ‘hội thảo khoa học’. Vì mấy ngày cô nghỉ học nên bây giờ những hội thảo ấy lại tiếp tục nổi lên với những câu hỏi và đề tài mới xoay quanh cô

- Con nhỏ Lam Hạ kia hôm nay đi học rồi sao ?- Một bà chị ở cách cô một bàn bình luận
- Tường nó nghỉ luôn rồi- Một người khác thêm vào
- Con nhỏ chảnh để sợ nghe nói sáng nay nó va vào con nhỏ Liên, hotgirl khối 11
- Cho chết
- Hai con nhỏ đó mà đụng nhau thì có kịch hay để xem rồi
- Mày nghĩ ai sẽ thắng ?
- Chẳng biết được kẻ tám lạng người nửa cân thôi. Một bên là con nhỏ đánh đá, tài năng có hạn mà thủ đoạn có thừa, chanh chua vô đối và tàn nhẫn cũng không kém. Một bên là tăng băng đi động, lạnh lùng, thâm thúy, bí ẩn, thông minh và là học trò cưng của giáo viên
- Trò cưng của giáo viên thì sao ? Nhà nhỏ Liên có quyền có thể còn nhà con nhỏ kia thì chẳng có gì. Nghe nói nó là trẻ mồ côi
- Biết đâu được
- Chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu
- Thôi ăn đi

Hạ không tức giận cũng không phản ứng gì trước những điều mình nghe được. Quyền tự do ngôn luận mà. Ai thích nói gì chẳng được. Với Hạ, đó chỉ là gió thoảng ngoài tai. Đúng là Hạ đang lo chuyện bao đồng mà.

chap 64 (tiếp)

Hạ thôi không để ý đến xung quanh nữa. Đôi mắt cô nhìn về một nơi nào xa xăm. Con nhỏ Liên đi qua bàn Hạ, thấy cô ngửa mặt liền kiểm soát xử cô cho bồ tức.

Liên đi sát vào bàn Hạ rồi giả vờ ngã. Cả khay thức ăn của nhỏ đổ ập lên người Hạ. Hạ không phản ứng gì, đưa đôi mắt lạnh lẽo cúi xuống nhìn con nhỏ đang ngồi bệt dưới đất.

- Lam Hạ, bạn làm gì vậy ? Sao đứng đứng lại ngáng chân tôi ?- Liên hỏi, vẻ ngây thơ vô số tội
- Có kịch hay để xem rồi- Mấy người bên cạnh bàn tán
- Sao tự dưng bạn lại ngáng chân cô ấy ?- Con nhỏ bạn Liên lên tiếng
- Hai người thấy tôi ngáng chân Liên à ?- Hạ hỏi lại lạnh lùng. Thức ăn dính đầy trên người cô. Cô không bận tâm nhưng trông cô lúc này thật thảm hại
- Nếu bạn không ngáng chân làm sao tôi lại ngã ?- Liên đứng dậy phui chiếc váy của mình. Con nhỏ này mùa đông rồi mà vẫn diện váy ngắn đúng là ăn chơi không sợ thời tiết
- Không có bằng chứng thì đừng vu khống người khác, cũng đừng tùy tiện đồ thức ăn lên người khác – Hạ đứng dậy, bỏ mấy cọng rau ra khỏi đầu mình
- Đó là tại bạn thôi. Ngáng chân tôi nên cả khay thức ăn mới dính người bạn chứ ?- Liên cười- Bây giờ tôi yêu cầu bạn đi mua lại 1 khay thức ăn mới cho tôi
- Đi mua lại ư ?- Hạ cười khẩy- bạn muốn tiếp tục ăn bữa trưa. Được thôi- Nói rồi, Hạ cúi xuống nhặt cái khay cùng với một ít thức ăn vừa đổ ra sàn
- Liên thắng rồi ư ?- Mấy người xung quanh bàn tán. Liên cười đắc chí. Hạ nhặt xong, đứng dậy và cũng giả vờ ngã, nguyên chỗ thức ăn vừa rơi xuống sàn giờ đã ăn tọt trên người Liên

- Cô ?- Liên tức giận- Cô là cố tình phải không ?
 - Xin lỗi bạn Liên nha, do tôi trượt chân thôi. Bạn có muốn tôi đi mua cho bạn khay thức ăn khác không ?- Hạ tỉnh bơ
 - Gậy ông đập lưng ông- Mọi người cười rộ. Liên biết mình bị chọc quê thì giận dữ
 - Cô dám động vào tôi- Liên hét lên, giờ tay định tát Hạ thì lập tức một hỗn hợp nhót nhót, mùi kinh khủng bay thẳng vào mặt nhỏ. Đó chính là thứ do miệng Hạ phun ra.
 - Xin lỗi bạn nha- Hạ nói tiếp
 - Mày dám- Liên càng tức giận hơn. Nhưng chưa đầy một giây sau, Hạ lại tiếp tục nôn và nói những bài nôn hạ cánh chính là người con nhỏ Liên
 - Mày.. mày- Liên đỏ bừng mặt giận dữ. Nhưng chưa kịp phản ứng gì thì Hạ đã bị một người khác kéo đi trước con mắt kinh ngạc của mọi người
- Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.
- Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Trung vừa xuống căngtin đã thấy cảnh tượng Hạ bị người khác ức hiếp thì lập tức nổi giận. Trung kéo tay Hạ đi mà không thèm để ý bao nhiêu con mắt đang nhìn theo với vẻ khó hiểu, ghen ghét. Trung kéo Hạ, ló vào kí túc. Tuy Trung không ở trường nhưng kí túc vẫn có một phòng riêng dành cho cậu. Vì ba cậu là người đầu tư vào trường nên cậu được ưu tiên hơn.

Trung đẩy Hạ vào nhà vệ sinh, bảo Hạ tắm rửa, thay quần áo. Nửa tiếng sau, Hạ bước ra khỏi nhà vệ sinh với cái áo sơ mi rộng thùng thình của Trung. Trung kéo Hạ ngồi xuống ghế, lấy máy sấy tóc cho cô

- Em có sao không ?- Trung hỏi. Hạ lắc đầu
- Em có đói không ?- Trung tiếp tục hỏi. Hạ lắc đầu
- Em giận anh à?- Trung lại hỏi
- Không- Hạ lên tiếng- Em mệt. Trung bỏ máy sấy xuống bàn, quỳ xuống trước mặt Hạ
- Anh xin lỗi- Trung nói. Hạ cười nhẹ
- Không sao
- Ngốc- Trung gõ nhẹ vào đầu Hạ- Bây giờ em ăn một chút gì đi- Trung ra lệnh
- Em không ăn- Hạ kiên quyết
- Ương bướng- Trung nhìn Hạ tức giận- Mọi thứ buổi sáng em ăn nôn hết ra rồi còn đâu. Ăn đi để còn uống thuốc- Nói rồi, Trung bế Hạ lên giường rồi lấy một hộp thức ăn đặt trước mặt cô
- Em không đói thật mà- Hạ nói. Trung nhìn Hạ âu yếm, véo má cô một cái rồi bảo
- Ngoan, ăn đi. Anh thương
- Anh làm em như con nít không bằng mà giờ cái giọng đó – Hạ phụng phịu rồi cầm lấy chiếc đũa. Hạ đã ăn một ít
- Ừm, thì em là con nít mà- Trung cười, hôn nhẹ lên má Hạ.

Ngoài hành lang

Nam và Kiên đứng dựa vào tường nhìn ra xa. Cùng lúc đó, Mai và Tường Vi chạy đến

- Hạ sao rồi ?- Mai hỏi
- Chị Hạ đâu ?- Tường Vi vừa thở vừa nói
- Chị- Kiên kêu lên

- Mấy người làm gì mà hót hải thế- Nam nói- Hạ không sao, đang ở trong
- Tui phải vào thăm mới được- mai nói
- Tui cũng đi- Tường Vi đồng tình
- Mấy người đi đâu vậy ?- Nam ngăn lại
- Đi thăm Hạ - Nói rồi, Mai chỉ vào trong phòng
- Ngốc- Nam cười- Hai người muốn trở thành kì đà cản mũi thì cứ vào
- Kì đà cản mũi ?- Tường Vi thắc mắc. Mai đã hiểu ra. Cô cũng cười
- Chị Hạ đang được anh Trung chăm sóc, chị không phải lo- Kiên nói với Tường Vi
- Anh Trung ?- Tường Vi hỏi
- Người yêu của Hạ- Mai và Nam đồng thanh
- À- Tường Vi như hiểu ra điều gì- Hóa ra đây là lí do.....- Tường Vi lẩm bẩm

chap 65 (tiếp)

... Dưới cầngtin

Mọi người bàn tán xôn xao về việc Trung kéo Hạ đi ra khỏi nhà ăn. Đứng cách đó không xa, Khoa cũng đã chứng kiến mọi chuyện. Lúc Lam Hạ bị con nhỏ Liên ức hiếp, anh đã định ra ngăn lại nhưng rốt cuộc anh vẫn chậm hơn thằng nhóc đó. Tại sao lúc nào cũng chậm hơn nó một bước, anh lúc nào cũng là kẻ thua cuộc ?

Khoa bực tức rồi lấy điện thoại ra gọi cho nhỏ Liên. Anh hẹn gặp con nhỏ ở sau thư viện

- Anh- Liên khóc lóc- Lúc này, anh không biết đâu em bị con nhỏ Lam Hạ ức hiếp. Nó còn nói xấu anh nữa- Liên bịa đặt
- Cô ấy ức hiếp cô hay cô là người gây chuyện ?- Khoa trừng mắt nhìn Liên
- Sao anh lại bênh nó. Con nhỏ đó là gì của anh ?- Liên nức nở. Và ngay sau đó ‘Chát’, một bên má của Liên in dấu năm đầu ngón tay của Khoa
- Tôi nói cho cô biết cô mà động vào cô ấy một lần nữa thì đừng trách tôi- Khoa giận dữ
- Rốt cuộc con nhỏ đó có gì hơn em- Liên khóc- Anh có biết nhỏ đó là người tâm địa xấu xa, là loại bắt cá hai tay không ?- Liên dứt lời thì một cái tát khác giáng xuống gương mặt xinh xắn của nhỏ
- Cô không được phép nói cô ấy như vậy. Tâm địa xấu xa ư ? Cô mới chính là loại người đó – Khoa nhếch mép- Tôi nói lại lần nữa tránh xa cô ấy ra không đừng trách tôi- Khoa nói rồi bỏ đi bỏ mặc Liên khóc lóc nức nở
- Lam Hạ, mày cứ đợi đấy. Tao không tha cho mày đâu- Liên nói khi Khoa đã đi xa rồi
- Không tha cho ư ? Cô không động được vào một sợi tóc của người con gái đó đâu- Một giọng nói vang lên. Liên quay lại nhìn đó chính là Hoàng
- Anh làm gì ở đây ?- Liên bực tức nhìn Hoàng
- Tôi đi ngang đây thấy có chuyện vui thì ở lại xem thôi- Hoàng cười nhạt
- Anh cũng thích con nhỏ Lam Hạ đó ?- Liên hỏi
- Không. Nhưng tôi khuyên cô không nên đụng vào người con gái đó không người chịu thiệt sẽ là cô đó – Hoàng nói
- Con nhỏ đó có gì mà ghê ghớm. Tôi sẽ khừ nó cho mấy người coi- Liên hùng hổ tuyên bố
- Vậy ư ?- Hoàng cười- vậy tôi sẽ xem cô làm thế nào. Cẩn thận, động vào lửa có ngày bỏng tay- Hoàng thì thầm vào tai Liên rồi đi thẳng
- Cứ chờ rồi xem- Liên bực dọc.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Hạ ngủ ngon lành trên giường trong kí túc xá. Đến lúc cô tỉnh dậy cũng là chiều rồi. Hạ đưa mắt tìm Trung nhưng không thấy, trên bàn chỉ còn lại tờ giấy nhỏ : ‘ Anh phải đi có việc. Chiều anh lái xe sẽ đón em. Nhớ không được chạy lung tung đấy’. Hạ đọc xong tờ giấy, mỉm cười.

Hạ với lấy bộ quần áo đã đặt sẵn trên bàn thay ra. Hạ bước ra khỏi phòng và tiến về phía cổng trường. Tiếng trống kết thúc giờ học cũng đã điểm được một lúc lâu. Hạ vừa đi vừa nghĩ lung tung, về những việc cô cần làm và phải làm. Sắp tới sẽ là một khoảng thời gian khó khăn với cô. Nghĩ đến đây, Hạ thở dài.

Hạ đi được một quãng thì bất nhìn thấy Mai và Hùng sau gốc cây cổ thụ. Chắc họ không để ý đến cô. Hạ dừng lại, nghe cuộc nói chuyện giữa họ

- Em còn nhớ anh không ?- Hùng cợt nhả, lấy tay vuốt ve má Mai
- Nhớ cái đầu anh ý. Tôi chưa quên anh nhưng cũng không nhớ anh. Bây giờ làm ơn tránh ra – Mai bực dọc hất tay Hùng ra
- Em làm gì mà vội vàng thế- Hùng cười
- Không liên quan đến anh- Mai nói rồi bỏ đi. Cô đang rất vội mà lại bị tên này cản mũi. Hùng đứng đó nhìn theo bóng Mai mỉm cười
- Rồi em sẽ thuộc về tôi- Nói xong, Hùng cũng bỏ đi. Hạ đứng đó nhìn theo Mai rồi cũng chợt mỉm cười

Hạ bước ra cổng trường thì đã thấy người lái xe chờ sẵn nhưng khi cô chuẩn bị lên xe thì bị vây lại bởi một đám thanh niên trông bặm trợn và ghớm ghiếc

- Cô có phải là Lam Hạ ?- Bọn họ hỏi
- Có chuyện gì ?- Hạ lạnh lùng
- Chúng tôi có chút việc cần gặp cô- họ nói. Hạ nhìn bọn họ với ánh mắt vô hồn
- Anh đợi em một lát- Hạ quay lại nói với người lái xe
- Tiểu thư ? – Người lái xe kêu lên
- Không sao, 5 phút sau em sẽ quay lại- Hạ cười mỉm rồi quay lại nói với bọn chúng- Đi thôi
- Cô em cũng biết điều đấy chứ- Bọn chúng dẫn đường. Đến cách chiếc ô tô một đoạn khá xa thì dừng lại
- Muốn gì ?- Hạ hỏi
- Muốn xử lí cô em. Có vẻ cô em cũng xinh đấy nhưng rất tiếc em đã đắc tội với người không nên đắc tội rồi- Họ cười
- Nhanh lên- Hạ nói rồi lúi trong cặp ra một đôi găng tay. Hạ đeo vào
- Cô em muốn thì anh chiều thôi- Một tên đó cười.

Chúng nhìn Hạ với ánh mắt khinh bỉ. Phải trước mắt chúng là một cô gái mảnh dẻ, trông không có chút sức lực nào, mềm yếu. Nhưng về ngoài dễ đánh lừa con người. Thời nay có câu ‘ Đừng trông mặt mà bắt hình dong’. Và câu ấy hoàn toàn đúng trong thời điểm này.

Bọn chúng lao vào Hạ ra những đòn khá nhẹ, về nương tay. Nhưng Hạ thì không ngại ngần tặng cho họ những cú đá không thương tiếc và những cú đấm rất mạnh. Bọn họ đã nhận ra sức mạnh thật sự của Hạ. Họ lao vào Hạ điên cuồng nhưng sau 3 phút tất cả bọn chúng đã nằm dưới đất.

- Về bảo chủ của các người tốt nhất nên tránh xa tôi ra- Nói xong, Hạ tháo găng tay ra vứt vào một thùng rác gần đó rồi lên xe
- Anh cho em đến bệnh viện- Hạ nói với người lái xe

.... Ở một nơi khác

Trung, Nam, Hoàng, Yến, Mai đang khá vất vả với lũ linh hồn từ địa ngục. Chúng được người đó gọi lên. Tất nhiên rồi. Bình thường thì chúng rất dễ đối phó nhưng không hiểu hôm nay chúng sống dai thế. Đã vậy số lượng lại rất lớn. Đâu đâu cũng thấy lũ linh hồn địa ngục.

- Chuyện gì thế này ?- Nam lên tiếng. Những linh hồn địa ngục cứ bám lấy người cậu dai dẳng như đĩa không chịu buông
- Chúng đã được tiếp xúc với dư ảnh- Yến bắn những tia nước nhỏ vào mấy linh hồn địa ngục

- Dư ảnh ?- Mọi người đồng thanh

- Về giải thích sau. Bây giờ lo xử lý xong lũ này đi- Yến nói- Cần thận- Cô hét toáng lên. Một con linh hồn địa ngục đag ở sau Mai. Mai nghe vậy, quay lại phóng một mũi tên nước về phía nó. Linh hồn địa ngục biến mất.

Cách đó không xa, một đám người đang nhìn về phía họ

- Xem ra bọn họ cũng vất vả ghê ?- Khoa nói

- Mới chỉ là khởi đầu mà thôi – Long cười nhạt. Còn Hùng, anh không nói gì vì đơn giản anh đang lo cho Mai. 'Con nhỏ này thật ương bướng. Nếu mình giữ lại một lúc nữa thì chắc nhỏ sẽ không phải tham gia trận chiến dờ hơi này'

- Mấy đứa đứng xem người ta thế là đủ rồi- Người đàn ông lên tiếng- Bây giờ về chuẩn bị đi. Chủ nhật, mấy đứa phải đấu đó

- Vâng ạ- Họ đồng thanh đáp.

Và lần lượt, 5 chiếc mô tô lao đi khỏi bãi đất. Người đàn ông đứng đó, chăm chú nhìn theo bọn họ rồi lại nhìn về nơi đang diễn ra cuộc chiến.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

.. Ở nhà Long

Khi Long về đã kéo theo cả Tường Vi. Anh bắt cô phải đến dọn dẹp phòng làm việc của mình ở nhà.

Long mở cách cửa ra thì thấy Tường Vi đang ngủ gật trên bàn. Anh cười rồi lắc đầu. Anh nhẹ nhàng đến bên cạnh cô, bế cô lên. Anh tiến thẳng về phòng ngủ của mình. Anh đặt cô xuống giường. Lúc này anh mới phát hiện ra quần áo của cô đều dơ hết rồi. Và thế là...

Tường Vi dụi dụi mắt. Đây là đâu thế nhỉ ? Không phải là nhà mình. Tường Vi ngồi dậy. Nhìn thấy Long, cô phát hoảng. Và càng hoảng hơn nữa khi trên người cô đang mặc chiếc áo sơ mi của anh

- Anh đã làm gì ?- Tường Vi hét lên

- Làm gì là làm gì ?- Long cười

- Quần áo của tôi đâu ?- Tường Vi hỏi

- Trong máy giặt- Long nói

- Tại sao ?- Tường Vi tiếp tục hỏi

- Đồ dơ rồi mà- Long đứng dậy

- Ai thay đồ cho tôi ?- Vi nhảy ra khỏi giường

- Thế em nghĩ là ai ?- Long nhếch mép. Tường Vi nhảy bổ đến chỗ anh

- Anh là ai ? Ai cho anh cái quyền tự tung tự tác thế hả ? Thừa nhận là tôi đã sai nhưng có mỗi chiếc áo có cần như vậy không ? Anh là đồ...- Tường Vi chưa nói hết câu thì đã bị Long kéo về phía anh. Một tay anh ôm chặt cô. Tay còn lại vuốt ve làn da mịn màng của cô. Anh đặt lên môi cô một nụ hôn ngọt ngào. Tường Vi bất ngờ. Cô cố đẩy anh ra nhưng vô ích. Bàn tay anh càng ôm chặt cô hơn. Cô đành chấp nhận. Anh hôn cô và cô cũng bắt đầu cảm thấy cái gì đó, cái gì đó gọi là dư vị ngọt ngào. Cô vẫn rất tỉnh táo nhưng trái tim cô lại đập liên hồi và cơ thể cô đáp trả nụ hôn ngọt ngào của anh. Được một lúc Long rời khỏi bờ môi cô, nhìn cô âu yếm

- Em cũng hôn anh ?- Long cười, lấy tay vuốt mái tóc của cô. Tường Vi mặt đỏ ửng lên. Biết mình đã bị hớ, cô liền nhảy dựng lên

- Hôn cái đầu anh ý. Đồ dê xồm- Tường Vi mắng Long. Long cười, ôm chặt Tường Vi hơn

- Em gọi anh là đồ dê xồm. Được thôi. Nếu em muốn thì anh sẽ chiều-Long cười gian, ôm chặt Tường Vi hơn dí sát mặt cô vào mặt anh

- Buông ra – Tường Vi hét lên

- Em có biết em rất xinh không ?- Long tiếp tục trò đùa của mình
- Tránh ra- Tường Vi nói. Cô bắt đầu hoảng sợ và dùng hết lực đẩy Long ra. Cô đã thành công. Sau khi đẩy được anh ra thì cô ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi phòng nhưng đầu gối vì vội quá mà cô đã bị ngã. Cô bị trẹo chân. Sau khi Tường Vi bỏ chạy, Long đứng đó cười một lúc rồi đuổi theo cô
- Trẹo chân rồi- Long đến bên cạnh cô
- Mặc xác tôi. Không liên quan đến anh- Tường Vi bật khóc- Đứng lại gần tôi
- Bị như thế này mà còn to mồm à ?- Long cúi
- Anh tránh xa tôi ra. Có chết tôi cũng không đi với anh- Tường Vi vừa khóc vừa nói
- Anh xin lỗi – Long nói- quần áo em là do người khác thay được chưa ?- Long tức giận rồi bế thốc cô lên. Tường Vi vẫn khóc nhưng cô không kháng cự nữa. Lời đó của Long chứa sự tức giận và cả sự quan tâm. Cô cảm nhận được điều đó. Cô nép vào ngực anh. Thật ấm. Long đặt cô lên giường nhìn cô âu yếm
- Ráng chịu đau nha- Anh nói rồi ‘khắc’ một cái. Tường Vi hét toáng lên
- Đau quá đi- Nước mắt lăn dài trên mi cô. Long lấy tay lau nước mắt cho cô
- Mít ướt- Long cười rồi lấy bộ quần áo trên bàn đưa cho cô- Quần áo của em nè. Thay đi, anh đưa em đi ăn rồi anh sẽ chở em về nhà- Nói xong, Long đi ra khỏi phòng. Còn lại một mình Tường Vi, cô ngồi đó ngẩn ngơ. Cô sờ lên đôi môi của mình nơi vẫn còn chút vị ngọt của người con trai kia.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 68

....Ở bệnh viện

Hạ đang đợi bác sĩ Minh trong phòng của anh. Bác sĩ Minh giờ không có trong bệnh viện. Hạ chán nản nhìn đồng hồ. Hạ không thích sự chờ đợi. Trong lúc chờ, cô phải kiểm thử gì đó làm để quên đi thời gian.

Hạ đi loay hoay trong phòng. Hạ đến bên bàn làm việc của bác sĩ Minh. Cô mở lung tung một vài tập hồ sơ thì thấy giấy xét nghiệm của mẹ mình, bà Lê Thanh Hoa. Đập vào mắt cô là một mẫu gen nhìn hết sức quen thuộc. Hạ đã nhìn thấy cái này ở đâu rồi. Hạ không nhớ được. Hạ tiếp tục đưa mắt nhìn xuống phía dưới. Cái gì, Tường Vi và bà Hoa hông có quan hệ gì. Sao lại thế được ? Hạ với Tường Vi là chị em mà sao Tường Vi không phải là con gái bà ấy ? Hạ bàng hoàng nhìn đi nhìn lại tờ giấy trước mặt mình. Không, chẳng có gì thay đổi cả. Trong chuyện này chắc chắn có điều gì uẩn khúc. Nghĩ rồi, Hạ lôi điện thoại ra chụp lại tờ giấy đó. Xong, cô đặt tập hồ sơ về chỗ cũ.

Hạ nhìn xuống màn hình máy tính. Máy tính đang chạy một phần mềm xử lý giọng nói. Hạ đeo tai nghe vào. Một bên là giọng nói của bác sĩ Minh. Còn bên kia là... Không thể nào. Hạ không nghe lầm. Đúng, là giọng nói này, chính là người đã liên lạc với Hạ, chính người này 9 năm trước. Hạ bỏ tai nghe ra, cố gắng trấn tĩnh lại bản thân.

Hạ đứng lên nhưng cô không giữ được thăng bằng và thế là cả chồng hồ sơ cũng đổ theo. Hạ vô hồn nhìn vào khoảng không. Một lúc sau cô mới lấy lại được bình tĩnh. Hạ bám vào cạnh bàn đứng dậy. Tay cô đã động vào một cái nút. Sau đó bức tranh trên tường mở ra, bên trong là một cây sáo, một chiếc mặt nạ và một tấm áo choàng. Đây là đồ dùng của sát thủ địa ngục mà. Hạ đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Chẳng lẽ là...

Tiếng bước chân trên hành lang dội lại. Càng ngày càng đến gần. Đó là bác sĩ Minh. Anh đang trở lại phòng làm việc của mình. Anh đứng trước cửa phòng, chỉnh lại quần áo và xoay nùm cửa. Có người đang mở cửa, Hạ phải làm thế nào bây giờ ? Hồ sơ ngổn ngang dưới đất, ngăn bí mật đang mở. Liệu cô có kịp hồi gian để trả tất cả về chỗ cũ ?

Cánh cửa mở ra, bác sĩ Minh nhìn thấy Hạ đang loay hoay với cái điện thoại trên giường. Anh mỉm cười

- Ceo- Anh gọi. Hạ ngẩng đầu lên
- Lại có chuyện gì hả anh ?- Hạ hỏi. Trong lòng cô thờ phào nhẹ nhõm. May mà kịp
- Không có gì đặc biệt lắm đâu – Anh cười. Đôi mắt lướt qua cô như dò xét nhưng không thấy bất cứ điều gì bất thường
- Ra vậy – Hạ cười nhẹ. Bác sĩ Minh tiến lại gần Hạ xem xét vết thương trên tay Hạ

- Hôm nay em tháo băng được rồi đó- Anh cười- Mà Trung bảo em hôm nay nó không về được em đừng chờ nó
- Em biết rồi- Hạ cười- Vậy tối về em sẽ tháo băng. Cảm ơn anh nhiều- Hạ nói rồi nhảy xuống giuòn bước về phía cửa- Bye, anh
- Ủ, bye- Bác sĩ Minh nói.

Anh thờ dài. Cuộc đời thật bất công. Với anh, với Ceo cũng vậy. Nhưng Ceo khổ hơn anh. Con bé phải chịu quá nhiều điều đau khổ. Anh không thể tưởng tượng được những tháng ngày mà Ceo đã sống, những tháng ngày chỉ có đau khổ và nước mắt. Anh khâm phục Ceo nhưng anh cũng lo lắng cho cô rất nhiều. Ceo dù gì cũng chỉ là một đứa trẻ đang lớn, một đứa trẻ với trái tim vun vơ mà tuổi thơ biến động. Ceo cũng là một người bình thường như bao đứa bạn cùng trang lứa. Nhưng tại sao con bé lại phải chịu những điều như thế ? Tại sao ?...

.... Hạ ngồi trong phòng ngủ của Trung, đôi tay lướt nhanh trên màn hình máy tính. Đôi mắt buồn nhìn chăm chú vào màn hình máy tính thì thoáng ánh lên sự ngạc nhiên. Hạ đã tìm được những thứ cần thiết và cũng đủ để cho cô có thể tiến hành kế hoạch của mình.

Một lúc sau, Hạ đặt máy tính xuống giường và đứng dậy. Hạ đi thay băng. Vết thương của cô đã lành. Hạ tháo xong lớp băng. Hạ nhìn vào vết thương của mình. Hạ hơi sững người khi nhìn vào vết thương của cô. Bên dưới một đường cắt dài là một lớp da khác. Hạ sờ vào vết thương của mình. Lớp da trên hoàn toàn có thể gỡ ra. Hạ buột miệng : ‘ Bảo ảnh thân hộ pháp ?’.

Mất vài giây sau, Hạ lấy lại được bình tĩnh. Cô lao về phía chiếc laptop nhanh chóng gõ vài dòng chữ và trước mắt cô đã hiện ra kết quả:

‘ Bảo ảnh thân hộ pháp là một loại công lực vô cùng phức tạp nhưng rất công hiệu. Bảo ảnh thân hộ pháp dùng để bảo vệ cơ thể thậm chí có thể dùng để cải trang.

Bảo ảnh thân hộ pháp gồm nhiều lớp, mỗi lớp có một đặc tính khác nhau, có thể chịu được tác động rất lớn từ bên ngoài mà không ảnh hưởng gì đến cơ quan bên trong. Thông thường, không dễ gì gỡ bỏ hoặc phát hiện ra bảo ảnh thân hộ pháp trừ trường hợp là người đó có khả năng lập nên bảo ảnh thân hộ pháp hoặc phải chịu một vết thương(lực) tác động mạnh.

Bảo ảnh thân hộ pháp có hai loại. Loại thứ nhất dùng để bảo vệ có 3-5 lớp có thể hơn. Trong loại này mỗi lớp đều có hình dáng giống y hệt nhau và giống với gương mặt, cơ thể thật của người dùng. Loại thứ 2 đặc biệt hơn, dùng để cải trang hoặc vừa bảo vệ vừa cải trang. Loại này số lớp cũng tương tự như loại một chỉ có điều mỗi lớp là một hình dáng khác nhau không giống với cơ thể thật của họ để che đi dung mạo và nhận dạng. Với loại này, nếu là để cải trang thành một người khác thì thậm chí ngay cả ý nghĩ cũng bị biến đổi. Bộ não của họ vẫn hoạt động bình thường, suy nghĩ theo tính cách, nhận xét của họ. Nhưng người khác đọc được ý nghĩ đó sẽ hoàn toàn bị biến đổi so với ban đầu.

Bảo ảnh thân hộ pháp hoàn hảo nhất là do gia tộc họ Lê tạo nên và nắm giữ. Gia tộc này là những bộ óc hết sức thông minh, sáng tạo. Họ đã sáng tạo ra nhiều bảo ảnh thân hộ pháp có sức mạnh rất lớn. Theo truyền thuyết, gia tộc này được truyền nhân của bảo ảnh thân hộ pháp trực tiếp truyền dạy loại võ công này. Vì vậy, họ rất coi trọng bảo ảnh thân hộ pháp. Trong nghĩa trang của gia tộc họ Lê, những lớp bảo ảnh thân hộ pháp của người trong gia tộc bị gỡ ra đều được chôn cất cẩn thận và được viếng như một ngôi mộ bình thường. Và đặc biệt bảo ảnh thân hộ pháp và gia tộc này còn gắn với một lời tiên tri huyền bí mà chỉ người trong gia tộc mới biết.....’

Hạ cười nhặt nhìn vào màn hình laptop. Đây là lý do ư ?Phải, một thủ thuật có thể che mắt tất cả, kể cả bản thân Hạ nữa. Nhưng còn nguyên nhân? Hạ không biết. Còn ngoại thì khác. Ngoại chắc chắn sẽ biết. Ngoại là trưởng tộc họ Lê mà. Ngoại biết nhưng chẳng qua ngoại giấu Hạ thôi.

chap 68 : bí mật được hé lộ (phần 2)

Sáng hôm sau

Hôm nay, Trung và mọi người không đến trường. Hạ cũng vậy. Hạ bắt xe đi ra ngoại ô. Chiếc xe dừng lại ở một căn biệt thự rất rộng và đẹp ven ngoại ô. Hạ bước xuống xe ngắm nhìn ngôi biệt thự hồi lâu rồi mới đến trước cửa bấm chuông. Phải đến mấy năm rồi Hạ không về đây, không gặp bà

- Tiểu thư- Chị giúp việc chạy ra mở cửa tươi cười với Hạ- Lâu lắm rồi không thấy tiểu thư về. Bà và chúng tôi nhớ tiểu thư lắm- Hạ mỉm cười
- Em cũng rất nhớ mọi người- Nói rồi, Hạ bước vào nhà- Ngoại em đâu ạ ?
- Ở trên phòng- Chị chỉ tay lên cầu thang
- Em cảm ơn- Hạ cười rồi nhanh chóng bước lên cầu thang. Hạ dừng lại trước ánh cửa bằng gỗ. Cô gõ cửa
- Vào đi- Tiếng một người phụ nữ đã ngoài 80 trong phòng vọng ra. Hạ nhẹ nhàng mở cửa và bước vào
- Chào ngoại- Hạ cười nhẹ
- Rốt cuộc con đã đến tìm ta. Ngày này cuối cùng đã đến- Bà nói và chỉ tay vào một cái ghế. Hạ nhanh chóng ngồi xuống đó
- Ngoại biết điều này ư ?- Hạ hỏi
- Ta biết. Ta biết bây giờ con đang thắc mắc rất nhiều, có rất nhiều điều muốn hỏi- Bà dừng lại một lát- Ta đã giấu con nhiều điều- Bà thờ dài
- Bây giờ con có thể biết những điều ấy được chứ ạ ?- Hạ hỏi tiếp

- Đã đến lúc rồi- bà nói. Giọng bà trầm xuống. Bà bắt đầu kể.

..... Hơn chục năm về trước khi mà Hạ còn chưa ra đời.

Vào một buổi tối, trời mưa tầm tã cũng ở trong căn phòng này

- Mẹ, có chuyện gì vậy ?- Người phụ nữ mang thai hơn 9 tháng đang chờ ngày đẻ lo lắng hỏi người mẹ của mình

- Hoa, ngọc địa ngục đã được đánh thức – Người phụ nữ luống tuổi nhìn đứa con gái sắp làm mẹ rồi nhìn ra ngoài trời mưa

- Con không hiểu- Bà Hoa thắc mắc

- Từ rất lâu rồi, khi được truyền nhân của bảo ảnh thân hộ pháp truyền lại cho gia tộc chúng ta loại võ công này đã có một lời tiên tri – Bà dừng lại một chút- Khi ngọc địa ngục được đánh thức bởi một người đàn ông, thế giới sẽ chuẩn bị tận thế. Và chỉ có một người con gái, một thiên thần trong lớp ác quỷ, truyền nhân tiếp theo của gia tộc họ Lê, của bảo ảnh thân hộ pháp, đứa con gái đầu tiên của người đàn ông đó có thể ngăn chặn tất cả - Bà thở dài

- Là đứa trẻ này sao ?- Bà Hoa hốt hoảng

- Đúng thế, chồng con đã đánh thức ngọc địa ngục. Trong bụng con là hai đứa trẻ, hai đứa con gái

- Con không muốn- Bà Hoa hét lên

- Chuyện này không phải chỉ của một mình con mà là của cả gia tộc, cả thế giới này. Đứa trẻ đó nhất định phải hoàn thành sứ mệnh này

- Con không muốn. Tại sao ?- Bà Hoa khóc nức lên. Người phụ nữ kia tiến lại gần phía bà, ôm đứa con gái vào lòng mình

- Con đừng lo. Ta đã cho con uống linh bảo ảnh. Thứ đó sẽ giúp hình thành bảo ảnh thân hộ pháp cho cả hai đứa trẻ

- Nhưng chúng ta phải làm thế nào ?- Bà Hoa hỏi

- Khi con sinh, đứa trẻ đầu tiên sẽ được ta hoàn thành nốt bảo ảnh thân hộ pháp để che đi dung mạo thật và để bảo vệ con bé. Sau đó, con hãy cho đứa bé ấy đi, cho vào viện cô nhi cũng được hay cho ai đó thì tùy. Phải để con bé tránh xa chồng con, càng xa, càng lâu, càng tốt

- Con không thể

- Con ngoan, đây là cách duy nhất để con bảo vệ nó

..... Ngoại nói xong nhìn thẳng vào đôi mắt Hạ. Gương mặt cô tựa hồ như không còn cảm xúc gì, chỉ một vẻ lạnh lùng, như một mặt hồ yên tĩnh không gợn sóng

- Mẹ không bỏ con – Hạ nghẹn ngào

- Tất nhiên rồi- Ngoại nói- Mẹ con chưa bao giờ muốn vứt bỏ con. Có chuyện như thế là do bất buộc. Lúc bé con từ bàn tay của mẹ con, nó đã khóc rất nhiều. Con cũng khóc. Nhưng sau khi hoàn thành xong bảo ảnh thân hộ pháp con khó thở nên mới ngừng khóc

- Mẹ con đã thực sự mất rồi ?- Hạ hỏi

- Đúng vậy. Người mang danh mẹ con bây giờ là cô Trần, bạn thân của mẹ con. Cô Trần và mẹ con cùng yêu chú Lam, em trai sinh đôi với bố con. Nhưng cuối cùng mẹ con lấy bố con, chú Lam vì thế uất ức quá nên bỏ nhà đi. Còn cô Trần thì lấy một ông bác sĩ rất giỏi. Sau khi bố con bị ngọc địa ngục khống chế thì đã bắt cả gia đình cô Trần. Cô Trần lúc đó đã có 2 đứa con trai. Mẹ con nhanh chân cứu thoát được đứa con trai cả của cô Trần và nhờ chú Mạnh nuôi hộ. Sau đó ít lâu chồng cô Trần chết và bản thân cô cũng sắp bị bố con giết. mẹ con quá đau khổ vì tình yêu với chú con bị lừa dối và không muốn bố con tiếp tục tội ác nên đã làm bảo ảnh thân hộ pháp tráo đổi thân phận 2 người. bố mẹ con li hôn, cô Trần sau đó lấy danh nghĩa mẹ con mà tiếp tục sống với chú Lam. Còn mẹ con bị bố con giết chết. Sau đó bố con biến mất với đứa con trai thứ của cô Trần- Ngoại nói xong thì thở dài

- Ngoại dạy con bảo ảnh thân hộ pháp được không ạ ?- Hạ hỏi

- Ta sẽ dạy con- Ngoại đứng dậy- Bây giờ con định làm thế nào ?

- Con chưa có kế hoạch gì cụ thể nhưng ngoại có thể giúp con chứ- Hạ cũng đứng dậy

- Ta sẵn sàng giúp con. Nhưng con nên nhớ từ khi bị ngọc địa ngục khống chế ông ấy đã không còn là bố con nữa – Ngoại nói

- Con biết. Bà có thể giúp con gỡ lớp bảo ảnh thân hộ pháp đầu tiên được không ?

- Được. Nhưng con định làm gì ? Ta nghe nói Trung và con đang yêu nhau- Ngoại nói và nhìn thẳng vào gương mặt Hạ. Hạ thở dài

- Con chưa biết ngoại ạ. Bây giờ con có thể mượn phòng sách của ngoại không ạ ?

- Con cứ tự nhiên- Ngoại đồng ý. Hạ chào ngoại rồi bước ra khỏi phòng

Bà đứng đó nhìn đứa cháu yêu quý của mình. Hạ đã thay đổi. Cách đây 9 năm, sau khi biết bố mình còn sống, Hạ đã đến đây, khóc lóc, tự nhốt mình trong phòng hơn 3 ngày. Và khi con bé bước ra bà biết nó đã thay đổi. Đứng trước mặt bà không còn là một đứa trẻ hồn nhiên ngây thơ nữa. Cháu gái bà đã thay đổi. Nó đã mạnh mẽ hơn để đương đầu với cuộc sống nhưng nó cũng chấp nhận nhiều đau khổ về phía mình hơn.

Bà thở dài. Bà không thể làm gì để cứu cháu mình. Trường tộc họ Lê, một dòng họ mạnh nhất nhì trong thế giới bóng đêm thì sao chứ ? Bà vẫn bất lực, vẫn không thể thay đổi được gì. Điều bà có thể làm duy nhất là giương mắt nhìn đứa con gái bà chết và bây giờ là đứa cháu gái của bà đi vào cõi chết. Bà không đau lòng sao ? Bà không nát từng khúc ruột sao ? Nhưng bà biết phải làm gì. Số phận của Hạ đã được định đoạt từ lúc nó chưa ra đời. Nếu bà thay đổi số phận của con bé bà sẽ mang tội với cả dòng họ, với cả thế gian.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

... 3h chiều ở nhà Trung

- Chủ về rồi à ?- Bác sĩ Minh hỏi

- Tất nhiên ta phải về rồi- Ông mạnh lo đang nhìn vô định vào cánh cửa phía sau lưng anh

- Mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi à - Anh thông báo

- Tốt, mà Hàn Băng đâu? Từ sáng tới giờ ta không thấy nó- Ông Mạnh hỏi

- Nghe quản gia nói con bé đi ra ngoài từ sáng sớm- Anh nói rồi ngừng lại một chút- Chủ định tính chuyện kia như thế nào ?

- Chuyện gì ?- Ông hỏi lại- Chuyện của Hàn Băng ư ?

- Dạ- Anh đáp

- Ta không thể nói với con bé- Ông thờ dài- Chẳng nhẽ ta phải nói với nó bao nhiêu năm qua bố nó vẫn còn sống và với ta nó chỉ là con tin ư ? Ta không làm được

- Nhưng sớm muộn gì con bé cũng biết – anh lo lắng

- Nhưng không phải là bây giờ- Ông cương quyết- Hãy nhờ B.L.S bảo mật thêm bộ hồ sơ đó. Bảo với hắn bao nhiêu tiền ta cũng chấp nhận – Ông dứt lời thì tiếng Trung từ bên ngoài vọng vào

- Hạ, em làm gì trước cửa phòng ba anh vậy ? Sao em không vào ?- Trung hỏi. Chiếc khay với hai cốc trà trên tay Hạ rơi xuống. Gương mặt cô sững sờ ngạc nhiên. Cánh cửa phòng đang khép được mở hẳn ra. Hạ nhìn ông Mạnh với cái nhìn hoang mang, vô định, buồn

- Ceo ?- bác sĩ Minh thốt lên

- Hạ- Ông Mạnh nói- Cháu nghe ta giải thích đã

Tại Hạ ù đi. Hạ đau lắm, mệt mỏi quá rồi. Ngày này dù gì cũng sẽ đến. Hạ phải cố diễn, phải cố để không ai phát hiện ra. Không ai cả.

Trái tim Hạ quặn thắt lại. Cô đang tự lừa dối bản thân mình và mọi người. Cô diễn kịch cho chính bản thân mình xem.

Hạ đứng sững lại trong vài giây ngắn ngủi rồi gạt Trung ra. Hạ chạy. Cô chỉ biết chạy, chỉ biết cần phải chạy thật nhanh ra khỏi nơi này. Không hoang mang, không bất ngờ hay ngạc nhiên. Tất cả những gì Hạ cảm nhận được lúc này là buồn, một nỗi buồn mênh mông, vô tận. Sự đau khổ khi phải lừa dối những người mình yêu thương và cả những giọt nước mắt chảy ngược vào trong

Trung thấy gương mặt Hạ bất thần thì vội chạy theo cô, níu tay cô lại

- Hạ có chuyện gì vậy ?- Trung hỏi. Hạ nhìn Trung bằng đôi mắt buồn, đau đớn. Hạ không hề khóc

- Chuyện gì cũng mặc kệ tôi – Hạ cúi lên

- Em sao vậy ? Có chuyện gì đã xảy ra ?- Trung ngạc nhiên. Cậu chưa bao giờ thấy cô như vậy

- Anh bảo tôi phải làm sao ? Tôi chỉ là con tin đối với các người. Tôi đúng thật là ngu ngốc mới đi tin vào tình yêu này- Hạ giận dữ tuôn một tràng. Trung ngăn người. Cậu không hiểu gì hết

- Anh không biết chuyện gì đã xảy ra. Nhưng tình yêu anh dành cho em là có thật, là rất chân thành- Trung nói

- Chân thành ? Anh đừng biến tôi thành con ngốc nữa. Với anh, tôi chỉ là một thứ đồ chơi- Hạ nói rồi giật tay ra khỏi tay Trung. Hạ chạy vào dòng người.

Trung đứng đó, chôn chân nhìn theo Hạ. Cậu không biết, không biết chuyện gì đã xảy ra. Nhưng cậu thấy trái tim mình nhói đau. Trái tim cậu đang rỉ máu.

Hạ chạy. Cô chạy, chạy đến khi đôi chân cô không thể chạy tiếp được. Cô dừng lại. Đôi mắt buồn và một gương mặt lạnh lẽo nhìn ra xa. Trái tim cô quặn thắt. Xong rồi, nhưng cô cảm thấy mệt mỏi thế này. Trái tim cô vẫn hướng về Trung. Vô thức, cô nhận thấy nỗi đau, nhận thấy những uất nghẹn trào dâng trong lồng ngực. Cảm giác này rất giống, rất giống với 9 năm về trước. Khi bầu trời đó sụp đổ, khi sự thật phũ phàng bắt cô phải chấp nhận. Chỉ lần này thôi, chỉ lần này thôi cô sẽ cảm thấy đau nhưng rồi sẽ sớm chấm dứt. Tuy ngoại không nói những cô cũng thừa biết rằng cô không có đường lui. Cô chỉ còn cách chấp nhận lời tiên tri đó và biến mất khỏi thế gian. Cô biết chấp nhận trách nhiệm của gia tộc, của lời tiên tri là cô đã tự treo bản án tử hình cho mình. Như vậy cũng tốt. Mọi cảm giác đau đớn sẽ không còn. Không còn nữa.

chap 69 (tiếp)

Trung trở về nhà, mệt mỏi nhìn hai gương mặt thất thần trong phòng làm việc

- Chuyện gì đã xảy ra vậy ạ ?- Trung hỏi ông Mạnh

- Ceo đâu ?- Bác sĩ Minh hỏi

- Em không giữ được cô ấy. Cô ấy bỏ đi rồi – Trung buồn. Bác sĩ Minh ngồi thụp xuống ghế đôi mắt nhìn vào khoảng không vô định. Ông mạnh thở dài

- Đã đến lúc con cần biết chuyện này- Ông nhìn ra ngoài và bắt đầu kể- Cách đây hơn chục năm, khi con vẫn chưa ra đời. Ta có một người bạn, đó là ba ruột của Hạ. Ông ấy là bạn thân của ta. Một người rất tài giỏi và thông minh. Nhưng trí tò mò của ông ấy quá lớn. Và ông ấy đã chạm vào ngọc địa ngục

- Ngọc địa ngục ? Con chưa bao giờ nghe đến cái tên này- Trung chen ngang

- Con chưa nghe cũng phải vì sau ngày đó ta nhờ người khó tập hồ sơ đó lại, bảo mật nó chỉ một số ít người biết được- Ông thờ dài rồi nói tiếp- Ngọc địa ngục là một viên ngọc có sức mạnh rất lớn nhưng cũng rất nguy hiểm. Vì nó chứa đựng những thứ xấu xa nhất của con người trên trần gian. Nhiều năm về trước, khi mà ta còn chưa làm Diêm Vương có nghe kể rằng theo truyền thuyết có một đại ác ma vương để tăng sức mạnh cho mình đã bán linh hồn của mình cho quỷ dưới địa ngục. Sau đó, ông ta trở nên rất mạnh. Ông ta bắt đầu đánh chiếm thế giới. Tai ương xảy ra. May mà có 5 vị cao tăng đã không chể được hắn, giam giữ linh hồn hắn trong một viên ngọc được gọi là ngọc địa ngục. Và có truyền lại rằng bất cứ người nào cũng không được chạm vào viên ngọc bằng bất cứ giá nào. Nhưng ông ấy, ba của Hạ đã chạm vào viên ngọc đó. Ông ấy bắt đầu làm những việc hết sức dã man và tàn bạo. 9 năm trước nhờ có sự giúp đỡ của truyền nhân bảo ảnh thân hộ pháp đã đẩy lui được ông ấy

- Chuyện này có liên quan gì đến Hạ ?- Trung hỏi

- Vốn dĩ là không có liên quan. Nhưng sau ngày đó, ông ấy dần dần khôi phục sức mạnh còn truyền nhân của bảo ảnh thân hộ pháp lại chẳng thấy đâu. Vì thế để cầm chân ông ấy, ta đã cho Hạ vào tổ chức với mục đích là biến con bé thành con tin. Với ông ấy, con bé rất quan trọng vì con bé mang một sức mạnh hết sức lớn...- Ông mạnh chưa nói hết câu thì Trung đã bật dậy

- Làm con tin ?- Trung sững sờ

- Ban đầu là thế nhưng sau này ta vẫn giấu con bé và không muốn nó biết vì ta rất yêu quý nó- Ông Mạnh thở dài. Trung cười nhạt

- Làm con tin rồi sau lại trở thành người thân ? Thật nực cười – Trung nói rồi bỏ về phòng. Ông mạnh nhìn đứa con trai mình bỏ đi mà bất lực. Ông không biết phải làm gì để cho nó và Hạ hiểu những gì ông làm.

- Chúng ta phải làm gì tiếp theo ?- Bác sĩ Minh lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của ông

- Trước mắt phải bằng mọi cách tìm con bé trước khi quá muộn. nếu con bé mà về chỗ ông ấy thì tất cả coi như chấm hết. thế giới sẽ sụp đổ- Ông Mạnh nói

- Cháu biết rồi. Cháu sẽ đi làm ngay- bác sĩ Minh chào ông rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Cánh cửa lại một lần nữa được khép lại. Ông mạnh mệt mỏi, nhìn vô định vào khoảng không trước mặt. Ngày này rồi cũng sẽ đến nhưng ông không hề muốn chút nào. Con tin ư ? Từ lâu với ông, sự xuất hiện của Hạ không còn ý nghĩa đó. Với ông, Hạ chỉ đơn giản là một cô bé mà thôi, một đứa con gái. Ông là bạn của cả bố lẫn mẹ Hạ vì vậy ông quý Hạ như con ruột của mình. Nhưng Hạ làm sao có thể hiểu những tình cảm đó. Con bé còn quá non nớt. Đúng như ông ấy đã nói, khi con bé biết sự thật nó sẽ không chấp nhận bất kì lời giải thích nào. Với con bé, ông chỉ là một kẻ tội đồ, một kẻ ban ơn coi nó như là con tin, một kẻ dối trá. Và với ngày cả Trung cũng thế, ông cũng chỉ là một kẻ nói dối trắng trợn.

Trong phòng ngủ của Trung

Trung trầm ngâm, nhìn ra xa. Mọi thứ, mọi thứ như là một cơn ác mộng. Con tin ư ? Đúng là quá sức chịu đựng. Trung yêu Hạ, yêu cô bằng cả trái tim. Nhưng bây giờ chính cậu cũng không biết nên làm thế nào. Mọi việc xảy ra nhanh quá, nhanh hơn cả sức tưởng tượng của cậu. Giả như, giả như, chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Trung buồn. Một cảm giác trống rỗng len lỏi trong trái tim cậu. Mọi thứ bây giờ như một cơn bão mà cậu không biết bắt đầu từ đâu. Cậu phải làm gì với trái tim đang nhói đau này ? Chỉ là thứ đồ chơi ư ? Em nghĩ nếu như vậy thì anh còn phải đau khổ làm gì ? Bao năm qua nếu em chỉ là một thứ đồ chơi thì anh đâu phải chạy trốn, đâu phải tự lừa dối chính mình. Em ngu ngốc khi tin vào tình yêu này còn anh khờ khạo khi chờ em quá lâu. Chờ em đến rồi cuối cùng anh nhận được cũng chỉ là đau khổ. Tại sao em không thêm nghe anh giải thích chứ ? Em không tin vào tình yêu của chúng ta đến vậy ư ? Em nghĩ ngờ anh nhiều đến thế ư hay em đang trả thù anh vì những gì anh đã gây ra cho em? Nếu như vậy thì em đã thành công rồi đấy. Em đã khiến anh mất cả trái tim ...

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

... Trên đường

Hạ không thể khóc, không giọt nước mắt nào lăn trên gương mặt lạnh lùng kia. Hạ nhìn ngắm xung quanh, lặng thờ dài : ‘Xin lỗi anh, xin lỗi vì đã yêu anh. Nếu em không xuất hiện, không yếu mềm để trái tim làm theo điều nó muốn thì đã không xảy ra chuyện này. Tạm biệt anh, tình yêu của em’.

Tiếng chuông điện thoại của Hạ reo :

- Alo- Hạ lãnh đạm
- Hạ à ?- Khoa nói- Anh cần gặp em ngay bây giờ. Có một người rất muốn gặp em
- Ở đâu ?- Hạ hỏi
- Quán cafe Mưa- Khoa đáp
- Tôi sẽ đến ngay- Hạ đáp cụt lủn.

Cô bước vào quán cafe. Khoa và một người đàn ông đang ngồi đợi cô. Hạ cười nhạt. Người đàn ông đó không ai khác chính là bố cô, ông Lâm

- Có chuyện gì ?- Hạ lạnh lùng ngồi xuống trước mặt Khoa
- Em bình tĩnh đã- Khoa trấn an- Em hãy nghe cho kỹ, bố em vẫn còn sống và đây chính là bố em- Khoa nói. Anh chờ đợi trên gương mặt kia là một sự ngạc nhiên, bàng hoàng hay thậm chí hoảng sợ. Nhưng trái ngược với những gì anh dự đoán. Gương mặt Hạ vẫn lạnh lùng, vô cảm, thờ ơ
- Tôi đã nghe chuyện đó cách đây vài giờ- Hạ bình thản- Bố tôi vẫn còn sống nhưng chuyện người đàn ông này là bố tôi lại là một chuyện khác
- Họ đã nói cho con nghe ?- Ông Lâm xen vào
- Tĩnh cò nghe được- Hạ lạnh lùng
- Vậy thì tốt rồi- Khoa lên tiếng
- Con sẽ về với ta chứ ?- Ông Lâm hỏi
- Không- Hạ thẳng thừng- Ông không phải là bố tôi. Mà dù có phải thì đã sao ? Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho ông. Ông nghĩ sau từng ấy năm ông bỏ rơi tôi, mặc tôi sống thế nào thì sống, sống hay chết cũng không thêm quan tâm. Bây giờ trở về nói một tiếng là tôi bỏ qua tất cả ư ? Ông đừng mơ
- Con rất buồn bực- Ông Lâm cười – Ta không bỏ rơi con. Lúc đó ta bị thương nặng nên phải dùng cách đó. Mấy năm qua không phải ta không muốn gặp con mà là do họ. Chính bọn họ đã ngăn cản ta gặp con. Bọn họ lấy con ra để uy hiếp ta – Ông Lâm dứt lời thì Hạ nhếch mép cười nhạt
- Uy hiếp ông ? Xin lỗi. Tôi không biết và cũng không muốn biết những điều đó. Với tôi, ông đã chết từ cách đây rất lâu rồi – Hạ nói xong thì ‘chát’. Một âm thanh lạnh lẽo vang lên. Ông Lâm tát Hạ, một cái tát đầy uy lực. Gương mặt cô in rõ năm đầu ngón tay ông
- Chú ?- Khoa không tin vào mắt mình

- Con hỗn quá rồi đấy. Nói gì thì nói ta là bố con. Con phải nghe lời ta. Con sẽ về với ta và cùng ta đập tan bọn họ- Ông Lâm tức giận
- Ông nằm mơ. Tôi không bao giờ về với ông và cũng không bao giờ đánh bọn họ- Hạ nói xong thì... Một cái tát nữa giáng xuống gương mặt cô. Khoa không kịp cản lại
- Mày đúng là đồ hư thân mất nết. Vì cái thằng đó mà mày dám phản lại bố mình sao ?- Ông Lâm đến đây thì không giữ nổi bình tĩnh nữa
- Ông nên nhớ tôi chưa bao giờ theo ông để mà phản lại- Hạ loạng choạng đứng dậy- Bây giờ xin phép
- Hạ - Khoa gọi lớn
- Mày nghĩ mày dễ dàng bỏ đi thế ư ? Dù mày có đồng ý hay không mày cũng phải về với tao và tham gia vào cuộc chiến này – Nói xong, ông lâm ra hiệu. Lập tức một đám người xuất hiện
- Ông khinh thường tôi quá đấy- Hạ cười nhạt. Chưa đầy 3 giây sau, cả bọn chúng đứng yên tại chỗ không cử động. Hạ quay lại nhìn ông Lâm với ánh mắt lạnh lẽo- Ông nói đúng tôi không thể tránh cuộc chiến này. Tôi sẽ tham gia nhưng không phải là với ông- Hạ nói xong thì bỏ đi
- Mau đuổi theo nó- Ông Lâm ra lệnh. Khoa lập tức chạy ra khỏi quán.

Ông Lâm ngồi trên ghế nhìn lũ thuộc hạ của mình đứng trơ như tượng. Chúng không phải là lũ tầm thường. Ông đã tính trước việc Hạ không nghe theo lời mình. Khi Hạ bặt giải quyết chúng thì ông sẽ ra một đòn quyết định. Nhưng người tính không bằng trời tính. Quả thực ông đã quá coi thường con gái mình. Mặc dù biết nó có sức mạnh rất lớn nhưng ông không ngờ rằng nó có thể sử dụng thành thạo thể trong vài ngày ngắn ngủi. Ông đã quá coi thường nó và giờ phải chịu hậu quả. Ông đã mất nó.

- Sao rồi ?- Ông Lâm nhắc máy
- Không tìm thấy Hạ đâu cả- Khoa thờ hồn hèn
- Về đi – Ông Lâm lạnh lùng- Bảo bọn đàn em bằng mọi cách phải tìm thấy con bé và đưa con bé về đây cho ta. Không thể để nó đi với bọn chúng
- Con biết rồi ạ - Khoa cúp máy.

chap 70 : phần 2. tìm kiếm

.... Tại phòng làm việc của bác sĩ Minh

- Mọi chuyện là như vậy – bác sĩ Minh ngừng lại. Ba đôi mắt tròn tròn nhìn thẳng vào anh như không tin đó là sự thật
- Mấy đứa ngậm mồm vào đi- Yến nhắc nhở. Lập tức, ba gương mặt kia trở lại trạng thái bình thường
- Bây giờ chúng ta phải làm gì ?- Mai hỏi
- Chúng ta phải tìm ra Ceo bằng mọi cách trước khi con bé về chỗ ông ta – Bác sĩ Minh lạnh lùng
- Nhưng chúng ta tìm cô ấy ở đâu ?- Nam và Hoàng đồng thanh
- Tất cả mọi nơi- Bác sĩ Minh nói
- Tụi em biết rồi- Nói xong, Nam, Hoàng và Mai bước ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ Minh
- Cuối cùng chuyện này cũng xảy ra- Yến thở dài
- Anh sợ chúng ta sẽ không tìm được con bé- bác sĩ Minh nói
- Anh đừng quá lo. Chúng ta nhất định sẽ tìm được nó- Yến an ủi
- Ủ, mong là vậy – Anh cười nhẹ- Mà Trung thế nào rồi ?
- Từ lúc Hạ bỏ đi, nó nhốt mình trong phòng luôn. Em cũng chẳng biết làm gì với nó – Yến than
- Mong thằng nhóc sẽ sớm vượt qua được. Trận chiến này cần nó- Nah đáp
- Hy vọng là thế- Yến thở dài.

Tối hôm đó cả hai bên đều ra sức truy tìm Hạ, tất cả các xó xỉnh bị hất tung lên không chừa một chỗ nào. Nhưng tất nhiên là cả hai bên đều không tìm thấy cô và mãi mãi sẽ là vậy. Họ không biết rằng gương mặt mà họ đang tìm kiếm sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Hạ đã nhờ ngoại gỡ bỏ lớp bảo ảnh thân hộ pháp đầu tiên. Vì thế gương mặt kia cũng biến mất. Bây giờ, trong chiếc gương kia là một gương mặt hoàn toàn mới, hoàn toàn khác lạ. Hạ có thể tự do đi lại với gương mặt này mà không bị ai nghi ngờ. Vì người mà họ đang tìm đã nằm sâu dưới lòng đất rồi. Họ sẽ không thể biết cô là ai ? Không thể.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

... 3h chiều ngày hôm sau

Hạ bước ra khỏi căn phòng luyện tập ở nhà ngoại. Một ngày nay cô ở trong đó học sử dụng bảo ảnh thân hộ pháp. Cô học rất nhanh nhưng không tránh khỏi những vết thương do loại võ công này gây ra. Hạ mệt lử.

- Con học rất nhanh- ngoại mỉm cười- như vậy là đã được 70-80% rồi. Mai chúng ta sẽ tiếp tục. Bây giờ đi nghỉ đi. Con mệt rồi- Ngoại nhìn Hạ với ánh mắt yêu thương

- Con phải xong càng nhanh càng tốt. Bây giờ con đi ăn cái gì đó rồi con sẽ tiếp tục- Hạ cười

- Như vậy là quá sức rồi đấy – Ngoại cau

- Con chỉ có một ngày để học tất cả thôi- Hạ cười thật tươi rồi chạy xuống nhà.

Bà thờ dài. Bà biết đứa cháu gái của mình có tuệ căn. Trong người con bé đã có sẵn tố chất để học bảo ảnh thân hộ pháp. Nhưng chỉ học trong một ngày thì có vẻ phi thực tế. Cháu bà dù gì cũng là con gái, sức nó có hạn nhanh nhất cũng phải 2 ngày. Nhưng đã đến nước này thì bà cũng không có cách nào để ngăn nó. Bà cũng biết thời gian có hạn. Chỉ còn 4 ngày nữa là sẽ đến trận chiến đó mà nó còn quá nhiều việc phải lo. Trách nhiệm này đặt lên vai nó thật là quá sức chịu đựng.

.... Ở quán bar

Trung chìm trong men rượu trong những tiếng nhạc xập xình. Đầu có cậu quay cuồng, cậu không muốn nhớ gì nữa. Đầu óc cậu trống rỗng.

Trung cứ uống rượu, say trong men, say theo nhạc và cả những cô gái ăn mặc hở hang xung quanh mình

- Anh à – Một cô nàng nũng nịu- hay chúng mình ra nhảy đi ?- Trung vuốt ve gương mặt của cô gái ấy

- Em à, nhảy nhót gì ở đây với anh vui hơn- Nói rồi, Trung đặt cốc rượu xuống, cầm chặt tay người con gái đó. Trung ấn cô ta xuống ghế lướt nhẹ bờ môi trên da thịt cô ta

- Trung ?- Một tiếng quát vang lên. Trung dừng việc mình làm lại, ngẩng đầu lên

- À, bà chị thân mến của tôi đây mà- Trung cười lớn- Ngồi xuống, chúng ta cạn ly- Trung nói rồi giờ giờ cốc rượu trong không khí. Yếu giắt lấy cốc rượu hất thẳng vào mặt Trung

- Em sợ người ta không biết em đang buồn hả ?- Yếu hét lớn- Về nhà

- Đang chơi vui mà về gì ?- Trung cau. Lập tức, Trung bị một đám người lôi đi. Yếu ném một xấp tiền vào mặt người con gái lẳng lơ đang ngồi đó

- Đứng động bàn tay dơ bẩn của cô vào người em trai tôi- Yếu nói rồi quay mặt đi. Cô bước nhanh ra khỏi quán.

Giờ Trung đang nằm trên giường trong phòng ngủ của mình. Hơi men cuốn lấy cơ thể cậu, cậu mơ màng trong cơn say. Những nỗi đau lại tràn về tựa như phá tan lồng ngực cậu. Trong cơn say mà cậu vẫn thấy đau, thấy nhức nhối. Nỗi đau như những con sóng xô bờ, phá tan trái tim băng giá của cậu. Bao lâu rồi, đã bao lâu cái cảm giác đau đớn này không trở lại. Bao lâu để cậu quên đi người con gái đó, bao lâu...

Trung mở mắt. Ngoài trời tối thui. Cậu vẫn chưa thoát khỏi hơi men hay chính bản thân cậu không muốn thoát khỏi tình trạng này. Trung ngồi dậy. Đôi mắt mơ màng nhìn về phía cửa sổ.

Trung thở dốc. Cậu khó thở. Trái tim cậu như bị ai bóp nghẹt. Cảm giác này thật khó chịu. Trung mở điện thoại ra định gọi cho Hạ nhưng rồi lại gấp vào. Cậu nhìn chăm chú vào màn hình, hình ảnh một cô gái đang mỉm cười hiện ra trước mắt cậu. Trung cười, một nụ cười chua xót. Cậu vút điện thoại lên giường rồi thở dài.

Ngoài ban công, một bóng đen đã đứng đó từ rất lâu chăm chú nhìn vào trong phòng. Đôi mắt dò xét trong bóng tối và chợt dừng lại ở hình ảnh một người con trai đang ngồi trong bóng tối. Trung không phát hiện ra người đó.

Hạ đứng ngoài. Gió lạnh, rất lạnh. Gió đóng băng cả trái tim đang tan nát của cô. Cô không thể vô tình với trái tim mình, với Trung nhưng cũng không thể gặp cậu. Cô chỉ còn cách đứng từ xa nhìn mà thôi. Trung say trong men rượu để quên còn cô, cô không thể quên. Cô không thể tìm cách khiến cho bản thân mình thoát khỏi thực tại. Cô buộc phải đối mặt với nó.

Có cái gì đó nóng hổi lẫn dài trên gương mặt của cô và của Trung. Nước mắt ? Đau đớn, mệt mỏi. Trái tim của cả hai quặn đau, nhức nhối, vỡ tan thành hàng ngàn mảnh. Hạ đứng đó nhìn Trung xót xa. Trung nhìn vào khoảng không mà như thấy Hạ đang ở trước mắt, đau đớn. Trái tim ai đó nhói lên từng hồi nhức nhối. Trái tim kẻ khác lại như bị hàng ngàn mũi dao đâm. Nhìn thấy mà không thể chạm vào. Tất cả như ảo ảnh, như hư vô.

Trung đứng dậy đến bên cửa sổ. Hạ nhanh chóng nép vào tường để khỏi bị phát hiện. Từng cơn gió lạnh đến thấu xương thổi qua hai thân ảnh, hai trái tim đóng băng. Trung thở dài. Lam Hạ như đứng trước mặt cậu. Cậu giờ tay ra định chạm vào nhưng lại sợ ảo ảnh đó biến mất. Gương mặt cậu gầy xộc đi, mệt mỏi. Hạ nhìn Trung, thật gần nhưng lại thật xa. Chỉ cần cô giờ tay ra là có thể chạm vào cánh tay đó. Một khoảng cách rất gần mà lại như một khoảng không cách xa hàng ngàn ánh sáng. Một con người rơi vào hố sâu tuyệt vọng, đau đớn. Người khác lại bị văng xuống vực thăm không lối thoát.

Tình yêu rốt cuộc là gì ? Là điều gì mà khiến hai trái tim đau đớn, khiến họ không ngừng nghĩ về nhau. Tình yêu liệu có thực sự có sức mạnh hay chỉ là một ảo ảnh, một thứ lừa dối, là sự đau đớn. Yêu, yêu thì đã sao ? khoảng cách quá lớn. Anh và em, một người sống một kẻ chết, một người tự do một kẻ bó buộc, một thiên thần và một ác quỷ.

Tình yêu như một dư vị ngọt ngào nhưng em chỉ mang đến cho anh đau khổ, nước mắt và một trái tim vụn vỡ. Em không hối hận khi yêu anh nhưng em hối hận vì đã khiến anh yêu em. Em không hối hận vì những giây phút ta hạnh phúc bên nhau nhưng em hối hận vì những giây phút đã làm trái tim anh tan nát. Em hối hận ? Phải nhưng không phải vì anh.

Tình yêu là một đóa hoa bằng lăng nở muộn. Màu tím của thủy chung, chờ đợi. Màu tím anh đi tìm trong cơn mưa mùa hạ, đi tìm trong màu xanh của lá. Mùa hạ bao giờ cũng nhiều nắng nhất, nhiều màu xanh hy vọng nhất cũng nhiều mưa nhất. Mưa, đau khổ, sự chia cắt. Nắng, sự hàn gắn. Và mùa hạ nơi có em, màu mang tên em. Đông lạnh giá nhưng anh nhớ em, nhớ nắng em mang đến, nhớ bông bằng lăng tím. . .

Bằng lăng nở muộn hã anh ? Bằng lăng nở muộn chóng tàn. Bằng lăng nở muộn là màu của tàn phai. Mưa là sự chia cắt và đau khổ. Hạ nhiều nắng nhưng mưa còn nhiều hơn. Mưa mùa hạ mát nhưng cũng lạnh chỉ có điều người ta nhắm mắt nhắm mũi. Đừng yêu hạ, hạ như cô nàng bướng bỉnh. Hạ chỉ mang mưa thôi. Hạ ghét nắng nhưng ông trời bắt hạ có nắng. Hạ không thích màu xanh nhưng xuân, thu, đông không ai lấy nó.

Hạ ương bướng. Đó mới là hạ. hạ không ưa nắng nhưng nắng hạ chói chang, rạng ngời. Hạ không thích màu xanh nhưng xanh mùa hạ tràn đầy sức sống và hy vọng. Còn mưa mùa hạ ư ? Không lạnh, mà có lạnh thì người ta cũng đắm đuối vào. Ai bảo hạ có nắng, có nắng thì phải có mưa, mưa lạnh xua tan cái nóng. Mưa hạ không phải là sự chia cắt mà là thử thách.

Hạ đi rồi. Gió lạnh lắm. Mùa đông mà. Đừng nhớ hạ nữa, đừng yêu hạ nữa. Hãy tìm mùa thật sự yêu thương, hãy tìm người thực sự yêu người.

Hạ đi nhưng rồi sẽ trở lại. Đông tàn, xuân về rồi sẽ đến hạ. Đừng cho mình cái quyền bắt người khác làm theo ý mình. Yêu hạ thì đã sao ? suốt đời này chỉ yêu hạ thôi, mưa hạ lạnh nhưng nhớ da diết, nắng hạ chói chang nhưng sưởi ấm con tim, Lam Hạ, anh nhớ em..

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72

..... 9h sáng, 3 ngày trước trận đấu

Cuối cùng Hạ cũng hoàn thành xong khóa huấn luyện. Tuy thời gian kéo dài hơn so với cô dự định nhưng như thế cũng là nhanh lắm rồi.

- Con nên nghỉ ngơi chút đi – Ngoại khuyên

- Con cần phải làm việc ngoại à- Hạ cười nhẹ- Con đi đây- Nói rồi, Hạ đứng dậy chạy ra ngoài.

Hạ đã gầy hơn, xanh xao hơn. Trên người con bé cũng nhiều vết bầm dập hơn. Bà không thể ngăn con bé được. Con bé cố gắng quá, trút hết sức lực vào luyện tập. Mong là sẽ thành công.

Ở nhà Tường Vi.

Bà Trần ngồi trên bàn làm việc của mình. Bà đang nhận điện thoại :

- Mấy phút nữa tôi sẽ đến- Giọng một người con gái từ đầu dây kia lạnh lùng

- Có chuyện gì ?- Bà Trần hỏi

- Rồi bà sẽ biết. Không cần phải lo lắng, tôi là người của gia tộc họ Lê do trưởng họ cử tới- Nói xong, người đó nhanh chóng cúp máy.

Bà Trần cũng giật máy. Bà thờ dài. Đã bao lâu này bà không có bất cứ liên lạc nào với gia tộc họ Lê để giữ kín bí mật này. Gia tộc họ Lê có ơn với bà, đặc biệt là người phụ nữ tên Hoa, người bạn thân của bà. Ngày đó, nếu không có bà ấy thì bà đã chết rồi. Dù bây giờ phải sống trong danh nghĩa người ấy nhưng bà cũng vui lòng. Vì bà được sống, được sống bên cạnh người mình yêu dù trái tim người đó không thuộc về bà. Không sao cả. Bà chấp nhận điều đó.

Tiếng còi xe cắt đứt dòng suy nghĩ của bà. Bà nhìn ra cửa sổ. Một người con gái bước xuống xe. Bà trông dáng người này rất quen nhưng tạm thời bà chưa nhớ ra được.

Vài phút sau, trong phòng làm việc của bà

- Cảm ơn chị- Người con gái trước mặt bà khẽ gật đầu với cô giúp việc. Bây giờ, bà mới nhìn rõ người con gái ấy. Một người con gái rất xinh đẹp với nước da trắng mịn màng. Gương mặt thanh tú đẹp nhưng buồn. Đôi mắt rất đẹp và trông rất quen thuộc. Đôi mắt ấy... Chẳng nhớ ?? Một lúc sau

- Chị ra ngoài đi – Bà Trần nói với người giúp việc. Đôi mắt bà liếc ngang qua những vết thương trên bàn tay người con gái đó

- Mẹ thật không nhận ra con ư ?- Người con gái đó nói. Môi nở một nụ cười mỉm

- Chẳng lẽ...- Bà đáp ứng- Lam Hạ ?

- Bà ngoại nói đúng mẹ là người rất thông minh- Hạ nâng trách tã lên

- Tại sao mà lại đến đây ? Mày đến đây để làm gì ?- Bà Trần đột ngột thay đổi

- Mẹ không cần phải diễn kịch- Hạ nhẹ nhàng đặt tách trà xuống- Con biết hết rồi. Mẹ Trần – Hạ nói xong thì bà Trần sững người lại. Con bé đã biết tất cả ư ?

- Mẹ không cần ngạc nhiên như vậy – Hạ nói. Bà Trần trấn tĩnh lại

- Con biết rồi ư ?- Đôi mắt bà buồn bã

- Mẹ không cần phải như vậy. Cái gì đã qua thì hãy để cho nó qua – Hạ nhìn vào khoảng không vô tận

- Mẹ xin lỗi- Bà nghẹn ngào

- Mẹ đừng như vậy- Hạ nói- Con đến đây là để đón mẹ, anh Cường, Tường Vi và chú Lam đến nhà ngoại. ở đây không an toàn với mọi người- Hạ giải thích

- Chẳng lẽ ... ?- Bà Trần đáp ứng

- Ông ta đã trở lại. Dù ông ta không biết mẹ không phải là mẹ ruột của con nhưng cũng rất nguy hiểm- Hạ ôn tồn

- Thôi được- bà Trần đứng dậy

- Mẹ chuẩn bị đi- hạ cũng đứng dậy- Mà con báo với mẹ một tin mừng. Con đã tìm thấy 2 người con trai của mẹ. Chỉ có điều họ sẽ tham gia vào cuộc chiến. Con không thể ngăn cản nhưng chắc chắn sẽ bảo vệ họ. Mẹ đừng lo- Nói rồi, Hạ bước ra khỏi phòng

Bà Trần đứng đó một lúc lâu rồi cũng bắt tay vào công việc thu dọn của mình

chap 72 : kế hoạch (tiếp)

Sau khi đã đưa mọi người đến nhà ngoại. Hạ lập tức rút điện thoại ra và gọi :

- Cô có phải là Mai không ?- Hạ hỏi

- Đúng vậy- Mai trả lời

- Bạn cô, Lam Hạ đang ở trong tay tôi. Bây giờ cô hãy đến nơi bắt đầu của gió, đi một mình không được cho ai biết cả- Hạ lạnh lùng. Cô đã dùng máy đổi giọng nói nên Mai không thể phát hiện ra

- Làm sao tôi biết lời của cô là thật ?- mai hỏi

- Cô cần bằng chứng. Được thôi- Nói rồi, Hạ bật một cuộn băng ghi âm có giọng nói của mình- Bây giờ cô đã tin chưa ?

- Bao giờ tôi có thể gặp cô ?- mai tiếp tục hỏi

- Ngay bây giờ. Càng nhanh càng tốt- Nói xong, hạ cúp máy. Tường Vi bước vào phòng.

- Chị ??- Tường Vi gọi. Cô đã được ngoại kể cho mọi chuyện
- Sao vậy ?- Hạ hỏi. Gương mặt cô mệt mỏi
- Em có thể giúp gì chị được không ?- tường vi đến bên cạnh cô
- Ngốc, điều em cần làm bây giờ là chịu khó học hóa trang thật tốt. Chút nữa có việc cần- Hạ mỉm cười
- Chuyện gì hả chị ?- tường vi tò mò
- Chuyện này có thể gọi là một mũi tên trúng hai đích- Hạ đứng dậy- Vừa có lợi cho chị vừa có lợi cho em
- Cho em ?- tường vi ngạc nhiên
- Để kiểm tra xem ai đó có yêu em thật lòng không ?-hạ cười rồi bỏ ra khỏi phòng. Còn lại một mình Tường Vi với một dấu hỏi lớn.

Ở nơi bắt đầu của gió

Mai không muốn bị ai phát hiện nên đã lên đi lúc mọi người không chú ý. Mai bắt xe buýt đến đây. Ngọn đồi vắng vẻ dường như chỉ có tiếng rì rào của gió, của lá.

Vài phút sau, một chiếc ô tô màu đen dừng lại trước mặt cô. Một người con gái trông chạc tuổi cô bước ra. Cô ấy mặc một chiếc quần jean và một cái áo bóng chày trông rất trẻ trung. Gương mặt lạnh lùng nhưng đẹp. Và đáng người đó trông rất quen

- Lam Hạ đâu ?- Mai hỏi
- Cô ấy vẫn ổn- người con gái cất tiếng nói. Giọng nói này thực sự rất quen, rất quen
- Lam Hạ ?- mai buột miệng. Lập tức một dải nước cuốn lấy người cô, hất cô ngã xuống. Mai dần lịm đi nhưng trước khi chìm vào giấc ngủ thì Mai nghe được một vài âm thanh nữa
- Xin lỗi bà- Người con gái đó nói. Sau đó, Mai ngất đi và không còn biết gì nữa.

Mai được đưa về nhà ngoại. Nhờ tài hóa trang của Tường Vi mà Hạ đã có một bức ảnh rất đẹp : bức ảnh với hai cô gái máu mề be bét, quần áo rách rưới. Hạ lập tức gửi bức ảnh đó cho hai người với cùng một nội dung : muốn cứu người nay bây giờ gặp tôi tại nơi bắt đầu của gió.

Hạ đứng dựa lưng gốc cây trên đồi, thở dài. Mong là họ sẽ đến. Kế hoạch này thực chất rất mạo hiểm vì nếu hai người đó không tới thì Hạ coi như xôi hỏng bỏng không. Nhưng cô chấp nhận rủi ro. Cách này là cách nhanh nhất. Hơn nữa, cô có thể thử thách tình yêu của hai người con trai đó. Như vậy, chẳng phải rất thú vị sao.

Một lúc sau thì hai chiếc mô tô dừng lại trước mặt cô. Hùng và Long xuống xe, tháo mũ bảo hiểm ra. Long hùng hồ đến trước mặt cô

- Tường Vi đâu ? Cô ấy mà có mệnh hệ gì thì tôi ẽ không để yên cho cô đâu – Long nói. Hạ cười nhạt
- Máy bình tĩnh chút đi. Chắc chắn cô ta có âm mưu gì đó- Hùng nói
- Hai người đó vẫn ổn. Chẳng qua tôi muốn nhờ hai người chút việc nên mới giữ họ- hạ nói
- Chuyện gì ?- Hùng và Long đồng thanh
- Tôi muốn hai người đưa dung dịch này cho quân mầy người uống. Lọ màu xanh là cho cấp dưới còn lọ vàng vàng này là cho những người đứng đầu- Hạ yêu cầu
- Cô muốn chúng tôi cho họ uống thuốc độc hay sao ?- Long điền tiết
- Chúng tôi không thể làm hại bọn họ được- Hùng thêm vào
- Mấy người yên tâm đó không phải là thuốc độc, không chết người. Nếu hai người không muốn làm thì đừng mơ gặp lại hai cô gái đó. Và nói cho hai người biết không có hai người tôi cũng có thể cho họ uống thứ này- Hạ cười nhạt. Nói rồi, Hạ dúm vào tay họ hai lọ dung dịch- Mấy người có thể kiểm tra nó tùy thích. Hai người cứ suy nghĩ đi. Ngày mai, giờ này gặp tôi tại đây. Mà tôi nhắc nhở hai người, chuyện này tuyệt đối không được nói với bất cứ ai không thì ngày mai thứ tôi gửi cho hai người là những cái xác đó. Hơn nữa nếu hai người làm theo lời tôi thì bố mẹ hai người cũng được an toàn- Nói xong, Hạ bỏ đi.

chap 72 : kế hoạch (tiếp)

12h trưa, ở văn phòng làm việc của bác sĩ Minh

Anh đang bù đầu trong công việc. Chưa bao giờ anh cảm thấy đầu óc cứ quay như chong chóng thế này. Anh tưởng như mình càng làm thì công việc ngày càng tăng. Ceo vẫn biệt tích. Trung hi chưa lấy lại tinh thần. Vì vậy, anh phải căng đống biết bao nhiêu là việc để lo cho cuộc chiến ấy. Mong anh còn đủ sức.

Một cô gái bước vào phòng anh mà không thèm gõ cửa. Anh ngẩng đầu lên

- Ceo ? – Anh bất ngờ

- Không ngờ anh có thể nhận ra em- Hạ mỉm cười ngồi xuống trước mặt anh. Phải, cô đã thay đổi gương mặt của mình. Nhưng bác sĩ Minh là sát thủ địa ngục với con mắt thứ ba, có thể nhìn thấy dung mạo thật sự sau lớp bảo ảnh thân hộ pháp

- Bình thường thôi- Anh cười

- Mà em có chút chuyện nhờ anh- Hạ đang định nói thì điện thoại của cô reo lên- Em xin lỗi

- Em cứ tự nhiên- anh nói

- Alo, ngoại ạ- hạ hỏi

- Ừm, ngoại gọi để báo cho con một tin vui. YẾN đã mang thai. Con bé được gửi đến nhà ta để coi chừng. Mà bà cũng đón Kiên về đây rồi- Ngoại thông báo

- Con biết rồi. Cảm ơn ngoại- hạ cười rồi tắt điện thoại. Cô quay ra bảo bác sĩ Minh- Em muốn nhờ anh một vài chuyện

- Anh sẵn sàng giúp- Anh nói- Nhưng trước hết hãy cho anh biết em biết ông ta vẫn còn sống từ khi nào ?

- Anh hỏi vậy là có ý gì ? Em mới biết gần đây mà- Hạ tỏ vẻ ngạc nhiên

- Đừng có giấu anh- Bác sĩ Minh cười- Em diễn xuất rất giỏi. Nhưng đó không phải là gương mặt ngạc nhiên của em. Và ánh mắt đó chỉ có nỗi buồn chứ không có sự ngạc nhiên

- Đúng là không có gì giấu nổi anh – Hạ cười nhẹ- Tại sao anh biết ?

- Anh đặt máy quay trong phòng này. Anh đã nhìn thấy việc em phát hiện ra thân phận thực sự của anh. Đó mới là gương mặt ngạc nhiên của em- Anh nói rồi nhìn thẳng vào mắt cô

- À, hóa ra vậy- Hạ trầm trồ- Thế anh nghĩ B.L.S là ai ?

- Tại sao em hỏi vậy ?- Anh ngó người- theo anh nhớ thì hẳn ta là một thiên tài về máy tính. Anh đã gặp cách đây 9 năm

- B.L.S là viết tắt của blue summer- Hạ nhí nhảnh- Đó là em. 9 năm trước người anh gặp là em

- Không ngờ em qua mặt được anh – Anh cười khỏ

- Không có gì-hạ cũng cười- Mà anh giúp em cho mọi người uống cái này nhé. Cái màu xanh cho cấp dưới, màu vàng vàng này cho mấy người quan trọng- Hạ đặt lên bàn anh 2 lọ dung dịch

- Bảo ảnh thân hộ pháp ?- Anh hỏi

- Có thể gọi như vậy- Hạ ngẫm nghĩ- Mà cũng không phải như vậy

- Bao giờ phải cho họ uống ?- Anh hỏi

- Ngày mai- Hạ đáp- anh cũng phải uống đo- anh nhún vai

- Chỉ cần nó không có mùi như cá sống thì ok – Bác sĩ Minh nói. Anh dị ứng với cá- Mà bên kia thế nào ?

- Cũng vậy- Hạ tỉnh nghịch- Em đã ‘bắt cóc’ Mai và Tường Vi để có thể không chế Hùng và Long. Mong họ không làm em thất vọng

- Nhờ họ không làm thì sao ?- Anh hỏi

- Em tin rằng họ sẽ làm- hạ cười nhẹ

- Mà anh giúp em không công thế này hà ?- Anh nói- phải có gì cho anh chứ, em gái ?

- Em sẽ nói cho anh biết chỗ của mẹ anh và em trai anh . ok ?- hạ trao đổi

- Anh biết họ là ai- anh đáp hờ hững. Hạ vội đứng lên

- Anh đã phát hiện ra người đó là mẹ mình ?- hạ hỏi
- Ừm- Anh đáp
- Vậy đổi điều kiện nhé. Em ẽ bảo vệ mẹ của anh. Em nghĩ chắc anh biết em trai mình đang ở chỗ của ông ta rồi nhưng không biết đó là ai- Hạ dừng lại một chút- Trước ngày đầu em sẽ tiết lộ với anh danh tính em trai anh và sẽ cố bảo vệ người đó. Ok ?
- Nhưng sao em biết đó là em trai anh ?- Anh hỏi
- Bên đó cũng nhờ em làm một số tài liệu bí mật- Hạ cười- Thế nhé
- Không, anh vẫn chịu thiệt- Bác sĩ Minh cau mày
- À, quên mất. Em sẽ bảo vệ chị hai của em và đứa cháu của em nữa
- Chị hai ? Cháu của em ?- bác sĩ Minh ngẩn người
- Bình thường anh thông minh lắm mà cũng có lúc mặt đần thúi như thế này hả ?- Hạ trêu- là chị yến và con anh đó. Ngốc- Hạ cười rồi nhanh chóng đi ra khỏi cửa- Thỏa thuận xong. Anh trai cố gắng lên.

Hạ nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc của bác sĩ Minh . Hạ như con gió đến và đi đều nhanh như vậy.

Hạ leo lên chiếc mô tô và đến quán bar. Hạ cần một nơi để thu thập thông tin. Và bar là nơi tốt nhất để làm việc đó.

chap 72 :

Ở nhà ngoại

Mai đã tỉnh. Đầu cô nhức quá. Cô không nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra. Cánh cửa phòng nhẹ nhàng mở ra. Tường Vi bước vào

- Cuối cùng bà đã tỉnh. Tui cứ lo mãi- Tường Vi ngồi xuống bên cạnh Mai. Mai ngạc nhiên
- Tui đang ở đâu ? Tại sao bà lại ở đây ? Chuyện này là thế nào ? Lam Hạ đâu ?- Mai hỏi liên tục. Tường Vi nhìn nhỏ bạn mà bật cười
- Bà làm gì mà gấp gáp vậy- tường vi mỉm cười- Đây là nhà ngoại của tui và chị. Chị ấy đi có việc rồi. Bà sẽ ở đây cho đến hết cuối tuần
- Tại sao ? Tui còn phải tham gia vào cuộc chiến đó- Mai thắc mắc
- Không được – Một giọng nói vang lên
- Ngoại- Tường Vi vội vàng đứng dậy
- Với sức lực của cháu thì tham gia vào cuộc chiến sẽ mất mạng như chơi hơn nữa cũng ảnh hưởng đến kế hoạch của Hạ. Cả 2 đứa phải ở đây- Ngoại ôn tồn
- Kế hoạch ?- Mai và Tường Vi ngạc nhiên
- Ta sẽ giải thích cho 2 đứa sau. Nói tóm lại hai đứa phải ở đây- Ngoại nói rồi bước ra ngoài. Trước khi ra khỏi cửa ngoại ngoái đầu lại- À, mà quên chút nữa hai đứa xuống ăn cơm nha. Ở đây hai đứa không lo buồn đâu. Thăng Kiên và Yên cũng đến rồi- Nói xong, ngoại đi ra ngoài
- Kế hoạch này là sao ?-Mai hỏi Tường Vi
- Tui cũng chịu- Tường Vi nhăn nhó- Tui chỉ biết chị sẽ dùng cách nào đó cho cả 2 bên uống một thứ dung dịch được gọi là bảo ảnh thân hộ pháp rồi sau đó thế nào cũng không rõ. Nhưng có lẽ chị sẽ không trở về nữa- tường vi buồn rầu
- Không trở về nữa là sao ? Chẳng lẽ Lam Hạ phải chết ?- Mai hốt hoảng
- Tui nghe lén ngoại và mẹ nói chuyện. Mẹ bảo chị chấp nhận lời tiên tri đó đồng nghĩa với việc tự kết án tử hình bản thân mình. Cơ hội trở về của chị sau cuộc chiến là rất ít ỏi
- Lam Hạ đang ở đâu ? Biết thế mà mấy người vẫn để cô ấy làm ư ? Mấy người còn chút lương tri không vậy ?- Mai hét lên trong đau đớn
- Bà làm ơn bình tĩnh chút đi – Tường Vi an ủi
- Bà bảo tui làm sao bình tĩnh được. Bà bảo tui đứng đó nhìn bạn của mình đi vào chỗ chết ư ? Không thể. Tui không thể- Mai gào khóc. Tường Vi cũng khóc

- Cháu bình tĩnh chút đi. Chúng ta không ai muốn điều đó cả- Bà Trần bước vào phòng an ủi. Bây giờ bà đã trở lại với gương mặt thật sự của mình
- Mẹ - tường vì nói trong nước mắt
- Tại sao ?- Mai hét lên trong tuyệt vọng

- Đó là số phận của con bé. Chúng ta không thể thay đổi- Bà Trần thở dài- Con bé biết mình sẽ chết nhưng vẫn chấp nhận vì nó hiểu đó là định mệnh. Mạng sống của nó có thể hy sinh nhưng đồng thời cũng có thể cứu lấy rất nhiều người. Con bé đã chọn con đường này. Chúng ta không thể ngăn cản và cũng không được phép làm điều đó. Việc duy nhất chúng ta có thể làm để giúp con bé là cố gắng vui vẻ, mỉm cười. Đừng để con bé phải bận tâm- Bà nói xong thì bước ra ngoài.

‘ Cố gắng vui vẻ, mỉm cười’ ư ? Làm sao Mai có thể làm điều ấy ? Trái tim cô như bị ai bóp nghẹt. Cô nức nở trong nước mắt và nỗi đau. Đứng nhìn bạn mình đi vào chỗ chết mà không thể làm gì ư ? Cô không thể. Cô làm sao có thể làm được. Thà cô chết đi còn hơn là nhìn thấy cảnh đó. Không bảo vệ được người bạn của mình. Cô thật sự vô dụng. Tại sao ? Tại sao nhất định phải là Lam Hạ, chứ không phải là ai khác ?

Nhìn thấy Mai đau đớn như vậy Tường Vi cũng chẳng thể cảm lòng được. Cô gần tưởng như mình đã chết đi khi nghe cái tin động trời ấy. Bố cô vẫn còn sống, mẹ cô đã chết và chị gái cô cũng sắp chết. Cô không thể làm gì. Từ khi còn nhỏ, chị luôn là người bảo vệ cô. Còn cô, chỉ là gánh nặng cho chị. Cô không thể giúp gì cho chị mà chị trở thành vật cản đường mà thôi. Chị cô sắp phải đối mặt với tử thần mà cô cũng có thể làm gì được đâu. Cô đúng thật là vô dụng mà.

... Trong phòng làm việc của ngoại

- Bọn trẻ sao rồi ?- Ngoại hỏi bà Trần
- Chúng khóc rất nhiều. Cả hai đứa đều cảm thấy bất lực và đang tự trách mình- Bà Trần thở dài
- Đến ngay cả những người như chúng ta cũng chẳng thể làm gì được ngoài việc đẩy một đứa trẻ vào chỗ chết- Ngoại cũng thở dài
- Cô đừng tự trách mình như vậy – Bà Trần khuyên
- Cô đã sống đến tuổi này, đã làm trưởng tộc cũng được hơn 60 năm. Ai cũng bảo ta có quyền lực, có sức mạnh. Nhưng rốt cuộc ta cũng chẳng hơn gì một kẻ vô tích sự - Bà nói trong ghen ghét- Gần hai chục năm trước, ta đứng giương mắt nhìn con gái đi vào chỗ chết. Và đến bây giờ, ta đứng nhìn đứa cháu gái đi vào vết xe đổ của mẹ nó
- Tất cả cũng là lỗi tại cháu – Bà Trần nức nở
- Cháu không có lỗi gì cả. Tất cả là do sự lựa chọn của chúng. Hồi trước và bây giờ cũng vậy. Ta là mẹ, là bà mà cũng chẳng làm được gì- Nói xong, bà nhìn ra ngoài bầu trời. Trước mắt bà, một bầu trời u ám và nặng nề hiện ra.

chap 72 (tiếp)

Trong phòng làm việc của bác sĩ Minh

Anh đang rất vui mừng vì có thể gặp lại Ceo. Nhưng niềm vui chưa được bao lâu thì nỗi buồn đã đến. Trong tập hồ sơ của mình, anh đã đọc được lời tiên tri đó. Một lời tiên tri mà Ceo đã giấu anh.

- Alo, bà ạ- Bác sĩ Minh gọi điện thoại
- Cháu có chuyện gì vậy ?- Ngoại hỏi- Con bé đã đến gặp cháu rồi à ?
- Có phải lời tiên tri là sự thật không ạ ?- Anh hỏi. Ngoại thở dài
- Đúng vậy. Con bé nói cho cháu sao ?
- Không ạ. Cháu tự tìm hiểu- Nói xong, anh mơ hồ cảm nhận được sự mệt mỏi và đau đớn của người mình đang nói chuyện. Bà im lặng
- Lời tiên tri có nói gì về kết cục của cuộc chiến không ạ ?- Anh phá tan bầu không khí nặng trĩu giữa hai người
- Lời tiên tri không nói gì hết. Nhưng- Ngoại dừng lại- Cháu cũng phải hiểu kết cục dường như chỉ có một. Những hy vọng sống sót rất mong manh
- Cháu hiểu rồi. Cảm ơn bà- nói xong, anh cúp máy.

Vậy là anh đã cảm nhận đúng. Lúc gặp Ceo, dường như anh cảm thấy điều gì đó từ đôi mắt và nụ cười con bé. Một điều gì đó luyến tiếc, buồn bã. Ceo hôm nay cười thật nhiều. Anh cũng thấy lạ. Bình thường con bé cười rất ít kể cả khi vui.

Anh thở dài. Con bé này, đúng là ngốc thật mà. Nó cứ cố gắng giấu diếm những điều đau khổ. Như vậy thì có ý nghĩa gì chứ ? Giấy không bọc được lửa, cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra. Và người cuối cùng chịu thiệt vẫn là nó. Biết mình không còn con đường nào khác ngoài cách chấp nhận điều đó vẫn không một lời kêu ca, vẫn luôn cố gắng hết sức.

Anh không hiểu, không thể nào hiểu nổi. Ceo quá tốt hay con bé quá nhẫn tâm? Ceo sẵn sàng hy sinh mà chẳng hề mảy may một lời kêu ca. Con bé muốn cứu sống mọi người hay muốn trả thù cuộc đời. Chứng kiến cảnh con bé đi vào cõi chết tất cả mọi người đều cảm thấy bất lực. Và khi con bé chết nỗi đau còn tăng lên bội phần. Anh không hiểu, thực sự không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

.... 7h tối

Căn phòng tràn ngập bóng tối. Trung đã quen ở trong bóng tối rồi. Từ tối qua đến giờ cậu vẫn ngồi đó như bất động. Phải, cậu đau, đau nhói ở trong tim. Cái cảm giác này thật khó chịu. Cậu muốn quên đi nhưng tất cả chỉ là ảo vọng. Càng quên rồi lại càng nhớ, càng nhớ sẽ lại càng đau.

Trung thờ dài. Không biết đây là lần thứ bao nhiêu cậu thờ dài rồi. Thờ dài trong vô vọng và náo nức. Cậu ước, ước có thể chạy đến bên Lam Hạ ngay lúc này. Nhưng rốt cuộc cậu không biết cô đang ở đâu mà dù biết thì liệu bản thân cậu có thể. Ngay chính cậu còn chưa thể chấp nhận sự thật hổng hỏ là cô ấy. Nếu cậu chạy đến bên Hạ thì sao chứ? Rốt cuộc cậu cũng sẽ bị đẩy ra mà thôi, rốt cuộc cậu cũng không còn gì.

Lam Hạ đứng bên ngoài. Đêm qua cô cũng không ngủ và đêm nay chắc cũng vậy. Phải rồi, ngủ nghỉ gì chứ khi cô đứng ngoài trời lạnh, rét như cắt da cắt thịt này. Cô không biết làm gì, đứng đó nhìn Trung tự hủy hoại cơ thể mình còn khiến cô mệt mỏi hơn.

Ai đó đã bảo cô chỉ là một kẻ vô tình, máu lạnh, không sợ chết. Họ đã nhầm. Cô sợ chết, cô thêm sống hơn bao giờ hết. Nhưng như thế thì có khác gì đâu. Cô vẫn phải chịu trách nhiệm đó. Thay đổi được gì đâu. Thà cứ thế này còn hơn.

Bây giờ, cô không còn sức lực và nước mắt để khóc nữa rồi. Cô chỉ biết đứng đó nhìn Trung trong bất lực, trong sự lạnh lùng. Cô nên đi thôi. Phải đi thôi.

Hạ rời khỏi ban công phòng Trung cũng là lúc ông Mạnh bước vào phòng. Ông với lấy cái công tắc và bật nó lên

- Con định cứ như thế này đến bao giờ? - Ông hỏi. Trung im lặng. Đôi mắt buồn vẫn hướng ra ngoài cửa sổ. Ông Mạnh thờ dài
- Dù con chưa chấp nhận sự thật thì con cũng nên bình tĩnh lại đi. Cuộc chiến này cần con, ta cũng cần con. Nếu con cứ như thế này thì Hàn Băng sẽ ra sao? Con tưởng con bé vui lắm à? - Ông Mạnh nói với Trung mà như đang độc thoại một mình. Trung vẫn im lặng, không phản ứng gì
- Con nên suy nghĩ kĩ lại đi. Trong cuộc chiến đó con bé nhất định sẽ có ămjtj. Con muốn con bé trông thấy bộ dáng thảm hại của mình sao? - Ông Mạnh nhìn đứa con trai bất lực- Nghỉ sớm đi- Xong, ông bước ra ngoài, đóng cửa lại.

Làm sao Trung không hiểu điều đó chỉ, chỉ là, chỉ là cậu thấy thật mệt mỏi, không còn tự tin vào bản thân mình nữa. Cảm giác cô ấy ở rất gần nhưng không thể chạm tay vào, cô ấy đã ở trong vòng tay của cậu nhưng rồi lại tuột mất. Cảm giác mất mát, nghi ngờ, đau khổ.

Bây giờ, có nói gì đi chăng nữa thì Lam Hạ cũng ở ngoài tầm với của cậu. Ở thật xa và cũng thật gần. Cậu cười nhạt, nhìn vào khoảng không tự hỏi: Liệu em còn yêu anh?

chap 73 : đụng độ (phần 1)

Ở quán bar

Long và Hùng ngồi thất thần trên ghế. Gương mặt họ đều lo lắng và suy tư.

- Hai người sao vậy? - Ken hỏi. Hai người họ im lặng không đáp. Họ như chìm vào một thế giới riêng
- Bộ tương tư em nào rồi hả? - Phong trêu đùa nhưng hai người họ vẫn không đáp lại
- Thôi, kệ đi- Khoa xen vào. Chợt điện thoại của cậu reo lên- Alo
- Thừa đại ca vẫn không tìm thấy con nhỏ đó đâu ạ - Một giọng nam vang lên
- Mày không được gọi con nhỏ này, con nhỏ nó. Hiểu chưa? - Khoa hét lên trong điện thoại- Tiếp tục tìm cho tao. Phải lật tung cả thành phố này cũng phải tìm cho bằng được
- Dạ, em biết rồi- Giọng bên kia run sợ. Khoa cúp máy thờ dài

- Bọn này đúng là làm ăn chẳng ra gì mà- Phong xen vào
- Có mỗi một đứa con gái mà tìm cũng chẳng xong – Ken nói
- Ăn nói cho cẩn thận chút đi. Đừng đứa này đứa nọ thế- Khoa bực dọc
- À, em quên mất- Ken như nhớ ra điều gì. Đúng lúc đó, người phục vụ hét hải chạy vào. Anh lấp bắp nói không thành lời
- Có chuyện gì ?- Khoa hỏi
- Thưa quý khách, phòng này đã được đặt sẵn từ chiều. Chúng tôi sơ suất nên mới...- Anh ta chưa nói hết câu thì Ken xen vào
- Máy người làm ăn kiểu gì thế hả ? Có biết chúng tôi là khách quen không hả? Bộ mấy người muốn sập tiệm phải không ?- Ken tức tối
- Chúng tôi đâu dám- Anh ta luống cuống
- Biết thế thì tốt- Phong nhếch mép
- Bây giờ còn không mau cút đi – Ken quát
- Người đó cần phòng bây giờ mà chúng tôi thì hết phòng rồi- Anh ta nói lí nhí nhưng cũng đủ để mọi người có thể nghe thấy
- Anh nói cái gì ?- Ken nóng nảy
- Ngồi xuống- Khoa ra lệnh- Đừng làm khó người ta- Khoa quay lại người bồi bàn- Họ có mấy người ?
- Dạ, chỉ một người thôi ạ- Người bồi bàn run lập cập
- Thế bảo người đó vào đây đi – Khoa lạnh lùng
- Cảm ơn quý khách- Anh ta mừng rỡ cười cười rồi đi ra
- Anh...- Phong và Ken đồng thanh
- Nhường chút đi- Nói rồi, Khoa nâng cốc rượu lên.

chap 73 : đụng độ (phần1)

Hạ bước vào phòng vip. Đôi mắt cô lướt nhanh trên gương mặt của những người cũng phòng, nén một tiếng thở dài. Đúng là oan gia mà, đi đâu cũng gặp. Nhưng bây giờ thì không còn đường lui nữa rồi. Thôi vậy, muốn ra sao thì ra. Mong là hai người kia không nhận ra mình.

- Một cô gái ?- Ken ngăn người
- Trông cách ăn mặc gần giống cô ấy- Phong nói. Lúc này Khoa ngẩng mặt lên nhìn người con gái ngồi đối diện. Cách ăn mặc này quả thật rất giống kẻ cả dáng người cũng vậy. Nhưng chỉ có điều Khoa có thể nhận ra sự lạnh lùng, thờ ơ, một cảm giác xa lạ từ người con gái đó
- Chúng tôi có việc đi trước- Hùng chen ngang. Nói xong, Hùng và Long nhanh chóng đi ra ngoài. May mà hạ đội mũ lưỡi trai nên hai người họ không thấy mặt
- Hai người họ bị sao vậy ?- Ken thắc mắc
- Chịu- Phong đáp. Còn Khoa, anh vẫn chăm chú quan sát người con gái trước mặt. Từng nét, từng cử chỉ có vẻ rất giống Hạ. Khoa cảm nhận điều ấy nhưng gương mặt kia thì thật lạnh lùng. Dù bị che bởi màn hình laptop của cô gái đó nhưng Khoa cũng có thể cảm nhận điều này
- Nay- Ken đập vai Phong và hướng ánh mắt về phía Khoa- Có thấy gì lạ không ?- Phong hiểu ra ý mà Ken đang mách
- Anh Khoa hôm nay lạ à nha- Phong cợt nhả- Hay anh của cô ấy đi. Biết đâu anh lại có tởm bù đắp chỗ trống trong tim- Phong vừa dứt lời thì bị Khoa cốc một cái rõ đau vào đầu – Em nói có gì sai sao ?- Phong bực tức
- Ăn nói cẩn thận chút coi- Khoa bực- trong lòng anh mà chỉ có...- Khoa chưa nói hết câu thì bị Ken chen vào
- Trong lòng anh chỉ có một người duy nhất, một người con gái với cái tên Lam Hạ đã chiếm trọn trái tim anh- Ken tuôn một tràng- ý anh có phải thế không ? Lúc nào cũng ca đi ca lại bài này tại em nghe chán rồi- Ken cầu nhàu
- Tại anh yêu cô ấy chứ bộ- Khoa nói
- Đừng ngộ nhận như vậy- Hạ xen vào. Từ lúc này đến giờ, cô vẫn để ý cuộc nói chuyện của họ- Trong tình yêu có một thứ được gọi là liều thuốc độc, có một thứ tình cảm tưởng là yêu nhưng hóa ra không phải là yêu. Đó chính là ngộ nhận- Hạ nói, đôi tay vẫn lướt nhanh trên bàn phím và gương mặt

không chút biểu cảm.

- Xin lỗi, em gái à- Khoa lên tiếng- Chuyện này là chuyện của bọn anh. Không liên quan gì đến em mong em đừng can dự vào- Khoa lạnh lùng

- Cũng đúng thôi- Hạ cười nhạt- Kể ngộ nhận luôn cho rằng mình đúng và tình yêu của mình rất sâu đậm. Nhưng rốt cuộc sẽ gây tổn thương cho chính bản thân mình thôi. Yêu ư? Thứ đó không có trong tình yêu của anh dành cho người con gái ấy. Đó chỉ là anh tưởng tượng ra thôi- Hạ vừa dứt lời thì Khoa nhảy bổ đến cô như một con thú dữ. Đôi tay anh nắm lấy cổ áo cô. Đôi mắt gần lên những tia giận dữ. Anh hét vào mặt cô

- Cô biết gì mà nói ?- hạ cười nhạt. trái ngược với thái độ giận dữ của Khoa là một gương mặt rất bình thản thậm chí đến ghê người

- Đúng, tôi không biết gì- Cô nhếch mép- Nhưng anh cũng thử hỏi chính bản thân mình xem anh đã yêu cô ấy như thế nào ? Anh thử hỏi lại trái tim mình xem còn yêu cô ấy không ? Hay ngay từ đầu đã là sự ngộ nhận rồi. Yêu một người mà để người ấy đau khổ, vứt bỏ người ấy lại, làm tổn thương người ấy ư ? Đó không phải là tình yêu

- Cô cầm miệng lại cho tôi- Khoa hét lên. Đôi tay anh như gọng kìm nắm chặt cổ áo cô hơn

- Tôi nói trúng tim đen của anh rồi chứ gì ?- Hạ cười khẩy- Từ lúc anh đi theo người đàn ông đó thì anh đã thực sự không còn yêu người ấy nữa rồi. Anh đã bán trái tim cả mình rồi. Ông ấy nói đúng tình cảm của anh chỉ là thứ tình yêu ngu ngốc. À, mà không phải gọi là sự ngộ nhận ngu ngốc- Nói xong, Hạ gạt tay Khoa ra- Tôi khuyên anh một câu chân thành. Từ bỏ cô ấy đi, từ bỏ sự ngộ nhận của anh đi. Tất cả mọi người đều thấy rằng tình yêu của anh chỉ là sự đau khổ và ngộ nhận chẳng qua là họ không muốn nói mà thôi. Trước khi tự làm tổn thương trái tim của mình, trước khi quá muộn hãy tỉnh táo lại đi- Hạ nói xong thì bỏ đi.

Khoa ngồi đó, lặng yên, không nói gì. Đôi mắt anh buồn, đau đớn. những lời nói của người con gái đó, một người xa lạ khiến trái tim anh nhói đau. Phải chăng đó là sự thật ? Tình yêu của anh trước giờ chỉ là sự ngộ nhận, là sự tưởng tượng của chính bản thân anh

- Con nhỏ đó thật quá đáng mà. Để em đi xử lý nó- Ken cúi

- Thôi- Khoa lạnh lùng

- Thế có cần điều tra nó không ?- Phong hỏi

- Thôi, bỏ đi- Vừa nói Khoa vừa đứng dậy- Hai đứa ở lại. Anh về trước.

chap 73 : đụng độ (phần 2)

Khoa bỏ đi trước sự lo lắng của Phong và Ken. Khoa bước ra khỏi quán. Anh phóng xe về nơi bắt đầu của gió.

Khoa dừng xe lại cũng là lúc anh nhìn thấy một cô gái đang đứng dựa lưng vào chiếc mô tô nhìn ra xa. Anh nhận ra cô gái đó. Người đó chính là người trong quán bar

- Trùng hợp thật – Khoa nói và đi đến bên cạnh cô. Hạ quay đầu lại nhìn. Gương mặt vẫn lạnh lùng, không chút bất ngờ hay ngạc nhiên

- Chúng ta có duyên thật- hạ nói

- Tôi rất thắc mắc tại sao cô lại nói những lời đó với tôi?- Khoa hỏi- Cô không quen biết tôi

- Không biết- Hạ nói rồi nhìn lên trên bầu trời bao la- buột miệng

- Lời giải thích rất hay- Khoa cười khỏ- Vậy mà cô nói cứ như cô là người biết tôi rất rõ hay chí ít cũng biết những mối quan hệ của tôi

- Anh biết tôi đang nghĩ gì không ?- Hạ chợt hỏi. Khoa vẫn chưa nhận ra cô

- Tôi không có cái tài đó – Khoa đáp

- Tôi nghĩ tình yêu anh dành cho người đàn ông đó quá lớn nên mới tự lừa dối bản thân mình và ngộ nhận rằng mình yêu người khác- Hạ lơ đãng

- Ý cô là tôi là người của thế giới thứ ba ?- Khoa hỏi lại ngạc nhiên

- Ý tôi không phải như vậy- hạ thờ dãi- Tình yêu đó gọi là gì nhỉ ? Như một thứ tình cảm mà con dành cho cha, một thứ gọi là ngưỡng mộ. anh quá ngưỡng mộ ông ấy. Anh coi ông ấy là một chuẩn mực, một hình mẫu để vươn tới. Anh mong muốn được như ông ấy. Và anh tự biến mình thành ông ấy. Anh là bản sao thứ hai của người đó. Nhưng chính lúc này anh cũng đã đánh mất tình yêu của anh và con người thật sự của mình

- Cô nói cứ như cô là chính tôi vậy- Khoa cười nhạt- tôi thực sự rất ngưỡng mộ một người đàn ông đó. Ông ấy là cả thế giới đối với tôi. Tôi sẵn sàng hy sinh vì ông ấy

- Ngu ngốc- Hạ lạnh lùng- Sống vì người khác mà kẻ đó không ra gì ư ? Anh thật khinh thường mạng sống của mình

- Cô nói đúng lắm- khoa cười khẩy- mạng sống của tôi là do ông ấy cứu nên nó là của ông ấy- Khoa nói xong thì Hạ cười

- Cứu ư ?- Hạ mĩa mai- Anh có biết chính ông ấy là người giết hại gia đình anh, chia cắt anh với anh trai mình không ?

- Dù có như vậy thì đã sao – Khoa nói và nhìn thẳng vào mắt cô- Ông ấy vẫn là người nuôi dưỡng tôi

- Mù quáng- Hạ nói rồi đứng thẳng dậy- Tự xem đi- Hạ vút cho Khoa một tập giấy- Anh nên biết rằng ông ấy không coi anh là con người mà chỉ là một thứ công cụ thôi. Ông ấy không còn là chính mình nữa. Ông ấy đã bị ngọc địa ngục khống chế. Tôi khuyên anh đừng tự làm tổn thương mình nữa.

Nói xong, hạ lên xe phóng thẳng đi. Khoa nhìn theo cô cười nhạt. Cô naoi rất đúng anh ngu ngốc. Dù biết ông chẳng coi anh ra gì nhưng anh vẫn như con thiêu thân lao vào ánh sáng, như một thứ công cụ tùy ông muốn làm gì thì làm. Anh đã không còn là chính mình nữa. Bây giờ, anh chỉ còn là cái bóng của ông thôi.

Với anh, ông là một cái gì đó quá lớn lao. Ông là một người rất tốt, là người hội tụ đầy đủ những gì anh mơ ước. Nhưng anh cũng hiểu rằng trên thực tế người đó khác xa với những gì anh tưởng tượng. Chẳng qua anh đang tự đánh lừa bản thân mình thôi, tự bịt mắt mình lại để đi theo trí tưởng tượng. bấy lâu nay anh không sống với chính anh, với con tim mà sống theo ông. Tất cả là vì ông.

Khoa đứng đó một lúc lâu rồi trở về nhà. Anh vào phòng làm việc và mở tập hồ sơ mà Hạ đã đưa cho anh. Đôi mắt anh buồn liếc nhanh qua những dòng chữ trên giấy. gương mặt anh từ buồn bã chuyển sang ngạc nhiên rồi lại trở về một nét u sầu, trầm mặc. Anh thở dài.

chap 73 : yêu thương

11h đêm, ở nhà ngoại

Hạ mở cửa bước vào nhà. Những bước đi của cô rất nhẹ để tránh gây ra tiếng động làm phiền mọi người. Nhưng có những người vẫn không ngủ.

- Ngoại vẫn chưa ngủ ư ?- Hạ ngạc nhiên. Ngoại cười

-Ta làm sao ngủ được khi con vẫn chưa trở về chứ- Nói rồi, ngoại ra hiệu cho Hạ đi về phía bếp. Ngoại xào cho Hạ một đĩa mì

- Ngoại để con làm cho- Hạ tranh làm với ngoại nhưng bị ngoại gạt ra

- Con cứ ngồi đó đi . Để ngoại làm cho- ngoại cười. Đôi tay ngoại nhanh chóng làm việc như một đầu bếp thực thụ. Hạ ngồi đó nhìn ngoại mỉm cười

- Mấy nữa ngoại làm cho con ăn nữa nghe- Hạ nói

- Ừ, còn nhiều cơ hội mà- Ngoại nói xong thì cả bà và cô đều im lặng. xống mũi bà cay cay còn cổ họng Hạ nghẹn lại. Phải, còn rất nhiều cơ hội nữa mà.

- Mà con đã nói chuyện với thằng Minh hả ?- ngoại phá tan sự im lặng- Hồi chiều thấy nó có gọi điện

- Vâng ạ, con đã thỏa thuận xong với anh ấy. Còn bên kia nữa. Mong là được- Hạ đáp

- Con nên cẩn thận. Ông ta không phải loại người sẽ lừa đâu- ngoại nhắc nhở

- Con sẽ cố. chỉ mong là mọi chuyện diễn ra suôn sẻ- Hạ nói lí nhí. Lúc này ngoại đã đặt trước mặt cô một đĩa mì xào thơm ngon

- Con ăn đi. Từ sáng đến giờ con đã ăn cái gì đâu – ngoại nhìn Hạ trêu mếu. Hạ nhìn ngoại cười và nhanh chóng xử lí đĩa mì. Từ sáng đến giờ không phải cô không muốn ăn nhưng cứ ăn vào là lại non. Cô mệt mỏi nên chẳng buồn ăn nữa . Ngoại nhìn Hạ ăn gần hết đĩa mì mới đứng dậy

-Con ăn xong thì đi ngủ sớm đi nhé. Ngoại ngủ trước đây – Ngoại cười rồi đi lên cầu thang. Hạ nhìn ngoại chìm dần vào bóng tối rồi cúi xuống ăn nốt đĩa mì xào.

Ngày hôm nay thật dài cũng thật mệt mỏi. Hạ cảm tưởng từng phút, từng giây trôi qua thật chậm. Cô đang định vào phòng mình thì có tiếng gọi

- Lam Hạ- Giọng nói vang lên trong bóng tối. Tuy không nhìn thấy người đối diện mình nhưng Hạ đoán được người đó là ai

- Mai, sao giờ này bà còn thức ?- Hạ hỏi. Mai lặng yên, không trả lời. Hạ đưa tay về phía tiếng nói vừa phát ra vài giây trước, nắm lấy tay Mai, kéo vào phòng. Hạ bật điện lên

- Có chuyện gì vậy ?- hạ hỏi

- Bà có còn là bạn tui không vậy ?- Mai bức tức. Hạ nhìn cô. Đôi mắt Mai sưng húp lên vì khóc quá nhiều

- Có chuyện gì kể tui nghe ? Mà bà làm sao ra nông nỗi này ?- Hạ ngây thơ hỏi

- Còn ai vào đây nữa ?- Mai lại khóc- Bà đấy. Bà biết không. Tui lo lắng cho bà bao nhiêu mà bà giấu tui chuyện tày đình thế là thế nào – Mai nức nở. Hạ ôm con bạn vào lòng. Hạ cũng muốn khóc nhưng khóe mi cô cạn khô. Cô không thể khóc được

Một lúc sau, Hạ và Mai đang ngồi trên giường

- Bà sẽ đi thật ư ?- Mai dò hỏi. Cô không muốn tin đó là sự thật
- Tất nhiên tui phải đi rồi- Hạ cười- Tui không thể không góp mặt được. Tiếc vui mà
- Vui cái đầu bà ý – Mai cố tỏ vẻ giận dữ nhưng thực chất trong lòng cô đau như cắt – thế anh Trung có biết không ?
- Xì, anh ấy không cần biết- Hạ cố tạo ra không khí vui vẻ- Anh ấy mà biết là tui chết liền- Hạ phụng phịu. Dáng điệu này của cô khiến Mai bật cười- Cuối cùng bà cũng chịu cười rồi
- Cái mặt bà ngu dễ sợ thế kia không cười mới là lạ đấy- Mai đáp- Mà cho tui đi theo được không ?
- Không- Hạ trả lời- Tui có việc cần nhờ bà
- Việc gì ?- Mai hỏi
- Việc cực kì quan trọng- Hạ đáp- còn bây giờ ngủ đi cô nương không mai thành mất gấu trúc thật đấy. Tui cũng đi ngủ đây.

Hạ dứt lời thì vội nằm xuống giường. Mai cũng nằm xuống theo. Hạ cố tỏ ra vui vẻ trước mặt con bạn. Hạ không muốn Mai lo lắng. Hạ không thể khóc. Vì thế cô giấu nước mắt đằng sau những nụ cười. Cô không muốn ai phải lo lắng, bận tâm hết. Cứ thế đi. Cô mong hình ảnh cuối cùng mọi người nhìn thấy là một Lam Hạ vui vẻ, tươi cười.

Mai làm sao không hiểu con bạn mình cơ chứ. Lam Hạ cười lòng cô đau đớn hơn thà nhỏ cứ khóc còn hơn. Nhưng Mai hiểu Hạ. Điều mà Hạ không thể làm lúc này chính là khóc, là những giọt nước mắt. Hạ không phải là loại người vô tâm hay sắt đá nhưng lại có sức chịu đựng giỏi. Vì thế, nước mắt của nhỏ chảy ngược vào trong. Hạ tự làm tổn thương mình.

Đêm đó cả 2 người đều không ngủ được nhưng không ai nói với ai câu nào. Mỗi người đều chìm trong những suy nghĩ riêng. Gần sáng, cả 2 thiếp đi trong một môi.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

9h sáng, 2 ngày trước trận đấu

Hạ tỉnh dậy, mệt mỏi. Đầu cô hơi đau chẳng biết tại sao nữa. Hạ nhìn lên đồng hồ, khẽ lắc đầu. Cô còn quá nhiều việc để làm.

Cánh cửa mở ra, ông Lam bước vào

- Xin lỗi, chú làm cháu tỉnh à ?- Ông hỏi
- Không sao đâu chú ạ- Hạ khẽ cười – Cháu cũng dậy rồi
- Chú có việc muốn nói- ông Lam nói
- Vâng ạ - Hạ đứng dậy- Có chuyện gì chúng ta đi ra ngoài nói được chứ ạ ?- Không đợi ông trả lời, Hạ đứng dậy rồi nhanh chóng đi ra ngoài. Ông Lam cũng đi theo. Hai người dừng lại ở ngoài ban công
- Chú muốn hỏi về bố cháu ?- Hạ hỏi
- Sao cháu biết ?- Ông ngạc nhiên
- Cháu đoán thôi ạ- Hạ cười nhẹ
- Cháu có thể cứu ông ấy được không dù gì người đó cũng là anh trai chú – Ông đề nghị
- Người đó cũng là bố cháu- Hạ thờ dãi- Cháu sẽ cố nhưng có lẽ là không được đâu ạ - Gương mặt cô buồn rầu. Dù gì người đó cũng là bố cô, người cô luôn yêu thương. Chối bỏ ông thì đã sao ? Điều đó không có nghĩa là cô hết yêu ông. Hơn nữa, người bây giờ đứng trước mặt cô không phải là bố cô.
- Cháu còn hận ông ấy ?- ông Lam dò hỏi. Hạ lặng yên. Hận ư ? Cô hận người đó, hận đến tận xương tủy. Đã có lúc cô muốn cắt đứt quan hệ máu mủ với ông. Hận ư ? Hận thì sao ? Cô đâu có thay đổi được việc ông ấy là bố cô, đâu có thể thay đổi được tình yêu cô dành cho ông. Hận, đúng cô hận

ông, hận ông hơn bao giờ hết, đặc biệt là lúc này.

Hạ không nói gì, bỏ đi. Ông Lam chạy theo, níu tay cô lại

- Chú xin cháu, xin cháu hãy tha cho ông ấy- Ông Lam van nài. Hạ gạt tay chú mình ra.

- Ông ấy không thể sống được- Hạ nói, gương mặt cô trở nên lạnh lùng hơn bao giờ hết. trái tim cô quặn đau. Dù không muốn phải thừa nhận nhưng cô biết cô vẫn yêu ông rất nhiều, cô vẫn không thể chấp nhận một điều rằng chính cô sẽ phải giết ông ấy. Chính bản thân cô sẽ phải làm điều đó

- Chú xin cháu. Chú van cháu – Ông Lam thống thiết. Hạ nhìn ông với một ánh mắt lạnh lùng

- Chú cũng hận bố cháu đã cướp đi người phụ nữ mà chú yêu mà. Chú không muốn

ông ấy từ giả cõi đời hay sao ?- Hạ hỏi lại- Bây giờ nếu ông ấy trở lại, chú sẽ mất đi người phụ nữ mình yêu đó ? Chú chấp nhận như vậy sao ?- Ông Lam im lặng. Từ đâu, bà Trần lao tới, vung một cái tát mạnh vào gương mặt của cô

- Cháu ăn nói kiểu gì vậy ? Ông ấy là chú ruột của cháu đây – Bà tức nổ

- Thì sao ?- Hạ đáp- Đừng tỏ vẻ mình là người tốt như thế chứ ? Làm ơn đừng giả nhân giả nghĩa như thế - Hạ nói xong, thì 4 cặp mắt nhìn chằm chằm vào Hạ. Tường Vi và Kiên đã chứng kiến tất cả

- Chị ?- cả hai đứa đồng thanh. Hạ quay lại. Vẫn gương mặt đó, lạnh lùng, vô cảm và thờ ơ

- Làm ơn đừng gọi tôi như vậy – Hạ lạnh lùng- Tôi không phải là chị của hai người. Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ coi hai người là em cả. Em ruột thì đã sao ? Chẳng qua cũng chỉ là một gánh nợ mà thôi

- Chị nói gì vậy ?- Kiên ngạc nhiên

- Đừng tỏ vẻ than mặt như vậy- Hạ nhếch mép- Tôi đang sờ da gà đây này

- Cháu nói cái gì vậy ? Hai đứa là em của cháu đấy- Ông Lam ngạc nhiên

- Xin lỗi, tôi không có em- Gương mặt Hạ đan lại

- Chị, chị đang cố giả vờ phải không ?- Tường Vi lay lay cánh tay Hạ- Chị muốn mọi người không ngăn cản chị đi vào con đường tử thần phải không ?- Hạ gạt tay Tường Vi ra

- Máy người dễ gạt quá- Hạ cười- Tôi sẽ chết ư ? Nằm mơ. Đó chỉ là cái bẫy do tôi tạo ra mà thôi. Lời tiên tri ư ? Không có thật đâu

- Nhưng ngoạii...- Tường Vi đang nói thì Hạ xen vào

- Cái bà già lắm cạm bẫy đã bị tôi lừa, một cách trắng trợn. Trường tộc họ Lê ư ? Ngu ngốc. tất cả các người đều là một lũ ngu- Nói rồi, Hạ cười lớn rồi bỏ đi. Mọi người ngạc nhiên nhìn nhau.

chap 74 : sự thật (tiếp)

Ngoại đứng trong phòng đã nhìn thấy hết mọi thứ. Ngoại thờ dài. Đứa cháu gái gốc gác của ngoại lại vừa làm một việc đại đột. Nó tưởng nó làm thế ngoại không hiểu sao. Tất cả chỉ là trò bịp bợm, là trò do nó bày ra thôi. Những lời nói dối trắng trợn.

Vậy là nó đã biết cuộc chiến diễn ra sớm hai ngày so với lúc trước. Tối nay, cuộc chiến sẽ bắt đầu. nó thừa sức hiểu rằng mọi người sẽ ngăn cản nó và hơn nữa sẽ khóc rất nhiều. Nó sợ nước mắt, ghét nước mắt. Nó sợ sự biệt li, sự chia lìa. Vì thế nó chọn cách ra đi ngay bây giờ. Nó chọn cách làm cho chính bản thân mình và mọi người tổn thương. Thật là quá gốc gác.

Nó không chịu cũng không muốn hiểu rằng dù nó làm gì bà cũng ủng hộ và hiểu cho nó. Nó cũng không chịu thừa nhận rằng người đó không còn là bố nó nữa. Nói gì thì nói đó cũng là tình máu mủ mà. Bảo nó phải tự tay giết chết bố mình ư ? Thật là quá sức đối với một đứa trẻ như nó.

...Tối qua, khi hai người nói chuyện

Lúc ngoại đi lên cầu thang, Hạ đuổi theo bà

- Ngoại- Hạ gọi lớn. ngoại quay lại nhìn cô cười hiền

- Chuyện gì vậy ?- ngoại bước xuống xoa đầu đứa cháu gái

- Ngoại nói cho con đi- Hạ năn nỉ- Phần cuối của lời tiên tri ?- Bà hơi giật mình nhưng cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh

- Ta đã nói hết với con rồi mà. Con còn khúc mắc điều gì ư ?- Ngoại hỏi. Gương mặt Hạ buồn, đau đớn

- Ngoại nhất định giấu con- Giọng cô trầm xuống- Ngoại không muốn nói thì thôi con không ép ngoại- Hạ thở dài

- Con biết ?- Ngoại nghi ngờ

- Và chỉ có một người con gái, một thiên thần trong lốt ác quỷ, truyền nhân tiếp theo của gia tộc họ Lê, của bảo ảnh thân hộ pháp, đưa con gái đầu tiên của người đàn ông đó có thể ngăn chặn tất cả bằng cách tự tay giết chết người đàn ông đó. Lúc tia sáng của bảo ảnh thân hộ pháp xuyên qua trái tim người đàn ông đó, một tia sáng lóe lên làm mờ tất cả. Ngọc địa ngục thoát ra. Linh hồn người đó trở về trong vài giây ngắn ngủi. Ngọc địa ngục biến mất, bị tiêu diệt mãi mãi và linh hồn kia cũng tan biến dưới tay truyền nhân bảo ảnh thân hộ pháp. Không ai, không ai cả trừ người con gái đó. Tự tay giết chết bố đẻ của mình là cách duy nhất để cô cứu thế giới.- Hạ lạnh lùng

- Làm sao con biết ?- Ngoại ngạc nhiên. Bà đã cố giấu điều đó

- Đó có phải là sự thật không a ?- hạ hỏi. Ngoại lặng yên. Cô biết câu trả lời, biết điều đó trước khi hỏi ngoại. nhưng cô vẫn muốn hỏi bởi đơn giản cô không tin, hay ít nhất không muốn tin mà thôi.

- Cứu thế giới, người con gái đó tự ta giết bố mình. Không còn cách nào khác. Nhưng bản thân cô cũng chịu sự trừng phạt của thế gian, giữa sự sống và cái chết khi mà từ thân đến gần cô hơn liệu cô có thể tiếp tục sống ? Một màu đen bao phủ xung quanh cô, chỉ có một tia sáng nhỏ nhoi. Cái chết với cô gần như đã chắc chắn rồi rất nhỏ là sự sống. Cô sẽ chết ?- Hạ đọc tiếp lời tiên tri. Ngoại lặng yên

- Ngoại đừng nói cho ai biết nhé – hạ cười mỉm

- Con...- Ngoại ấp úng

- Ngoại đi nghỉ đi, con đi ăn nốt đây- hạ nói rồi, trở về bếp. ngoại nhìn đứa cháu gái của mình, lặng yên.

Cuối cùng, ngoại thở dài rồi bước lên tầng. Hạ nhìn ngoại chìm dần vào bóng tối rồi cúi xuống ăn nốt đĩa mì xào. Lòng cô buồn, đau đớn và mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

... Hiện tại

Hạ đi rất nhanh, tưởng chừng như cô đang lướt đi trên mặt đất. Cánh cổng sắt mở ra rồi lại đóng vào nặng nề. Nhanh chóng, hạ biến mất giữa con đường như một ảo ảnh.

Tiếng tiêu vang lên, hòa vào gió. Gió đang đưa, tiêu du dương. Gió và tiêu hòa vào làm một vang lên khắp mọi nơi. Những ngọn cây khẽ lay theo gió, theo tiêu hòa vào bản nhạc buồn, da diết. một màn sương mỏng như vô hình bao phủ căn biệt thự như một quả cầu lớn. Màn sương hiện rõ rồi mờ dần, mờ dần đến lúc không ai còn nhìn thấy nữa.

Tiếng tiêu du dương. Âm thanh nghe da diết, buồn bã và nao lòng. Từ ngôi biệt thự, một đôi mắt vẫn dõi theo cô bé ngồi trên cành cây. Cô gái đang say sưa thổi tiêu. Đôi mắt đó buồn, đau đớn, chăm chú nhìn cô bé không rời lấy một giây. Đường như người đó muốn lưu lại hình ảnh này, hình ảnh đứa cháu gái bé nhỏ trước khi nó rời xa bà.

Hạ vẫn thổi tiêu. Cô hòa mình vào gió. Giây phút này lòng cô bỗng nhẹ bẫng. Tưởng như toàn thân cô đang hòa vào gió. Thân thể cô không còn là hữu hình, dường như không còn tồn tại nữa. Cô như hòa vào gió, cô không còn cái vỏ bọc hàng ngày nữa. Giờ đây, cô sống với chính mình, không còn lo âu vướng bận nữa. Bản nhạc kia là chính cô, như chính cô đang bay đi khắp mọi nẻo, đang vui đùa với thiên nhiên.

Hạ bỗng cười, một nụ cười hạnh phúc. Ngoại đã nhìn thấy nụ cười đó. Bà hiểu rằng bây giờ trước mắt bà chỉ còn là một cô bé đang sống với niềm đam mê của mình mà thôi, không âu lo, không vướng bận. Ngay lúc này, hạ đã trở lại vẻ vui tươi, hồn nhiên như trước đây. Cô đã chìm vào một thế giới riêng. Bà cũng bất giác cười. Ít nhất trước lúc đi, nó đã trở lại là chính mình. Cái vẻ vui tươi ấy bà mong rằng sẽ lưu lại trong trí nhớ mình thật lâu. Đã lâu lắm rồi, bà mới thấy nó cười như thế. Cười như cả thế giới này đều hạnh phúc, và nó là người hạnh phúc nhất thế gian.

Hơn hai tiếng sau, tiếng tiêu mới dừng lại. hạ nhét cây tiêu vào túi, nhìn ngôi biệt thự hồi lâu. Cuối cùng cũng xong rồi. Cuối cùng, mọi người cũng đã được bảo vệ an toàn. Như vậy là đủ.

Hạ nhảy xuống khỏi cành cây, nhìn lại ngôi nhà một lần nữa rồi phóng xe đi. chiếc xe lao nhanh rồi biến mất khỏi tầm mắt ngoại. Bà thở dài: ‘ Mong cháu sẽ sớm trở lại’.

... Ở nhà của Trung

Hôm nay là một ngày trời rất lạnh. Mọi vật dường như đều đóng băng trong cái giá lạnh, rét buốt của mùa đông. Trung đứng ngoài ban công với chiếc áo

sơ mi mỏng manh nhìn ra xa. Đôi mắt cậu buồn, mang mác đau thương và tiếc nuối. Hiện thực dù không muốn chấp nhận cũng phải chịu. Điều gì càng không muốn thì lại càng không có gì thay đổi được.

Trận chiến này cậu không muốn tham gia một chút nào. Trung vốn là người không ưa bạo lực nhưng cậu biết một khi bản thân mình đã tham gia vào cuộc chiến, vào những trận đánh nhau sẽ không bao giờ dứt ra được. Đó cũng là nỗi sợ mà cậu luôn cố tránh để không phải đối mặt. Nhưng cậu phải làm gì khi Hạ cũng tham gia cuộc chiến này? Cậu không thể để một mình cô đơn độc. Dù cô đứng về phía ai cũng được, cậu không quan tâm. Điều mà cậu lo ngại nhất chính là việc cậu có thể mất Hạ mãi mãi. Ai tham gia vào cuộc chiến này cũng thế. Một đi không trở lại hay cơ may sống sót là rất ít nhưng không phải là không có. Khe cửa hẹp của sự sống liệu có đủ chỗ cho cả Trung và Hạ hay chỉ một người được quyền sống, nếu thế cậu mong đó là Hạ.

Gương mặt lạnh lẽo, gầy xộc đi đầy lo âu. Cậu cần phải bảo vệ cô. Cậu không muốn để cô chết. Dù gì Hạ cũng phải sống, bằng mọi giá. Vì vậy, Trung sẽ hy sinh tất cả để bảo vệ cô dù kẻ cả là mạng sống của mình.

- Con nghĩ mình có thể bảo vệ con bé ư? - Ông Mạnh đã đứng sau lưng Trung từ bao giờ. Trung ngạc nhiên quay lại

- Ba? - Trung đáp

- Ta, con và tất cả mọi người đều muốn bảo vệ con bé. Nhưng vô ích- Nói đến đây ông thở dài- Đó là số mệnh của con bé. Chúng ta không thể thay đổi được gì. Con bé cũng không muốn con phải hy sinh vô ích đâu

- Số mệnh gì chứ? - Trung nói- Con sẽ thay đổi nó. Con sẽ tham gia vào cuộc chiến và bảo vệ cô ấy.

Nói xong, Trung bỏ đi. Còn lại một mình, ông Mạnh thở dài nhìn khung cảnh u ám trước mặt. Phải, ông đã quá nhấn tâm khi nói cho Trung điều đó. Nhưng ông hiểu rằng cả ông và Hạ đều không muốn bất kì ai đặc biệt là Trung phải hy sinh mạng sống vô ích. Dù con bé còn đang cố gắng chấp nhận sự thật và đang ghét cay ghét đắng thậm chí hận ông nhưng tình cảm với Trung thì không hề thay đổi. Có thể, ngay lúc này bắt con bé phải chấp nhận, phải hiểu cho những việc ông làm là không thể. Nhưng bảo con bé hy sinh mạng sống của người khác thì không đời nào nó làm đặc biệt là Trung.

Con bé là thế. Bao năm nay, chứng kiến con bé lớn lên từng ngày dường như ông đã coi nó là máu mủ của mình, dường như con bé đã trở thành con gái ông. Mỗi ngày, nhìn nó lớn khôn ông lại cảm thấy vui lòng. Một mầm non đang lớn. từ lâu rồi, nó đã không còn là con tin nữa, nó không phải là một vật ông có trách nhiệm phải giữ mà với ông, con bé trở thành niềm vui thành niềm vui thích của ông. Có lẽ, ông đã yêu nó nhiều hơn cả đứa con trai ruột của mình. Ông bất công. Nhưng con bé không hiểu những gì ông dành cho nó suốt những năm qua. Ông đau khổ vì điều ấy.. Con bé không hiểu được tình phụ tử mà ông dành cho nó. Và có lẽ không ai có thể hiểu được trừ ông.

.... Trong một căn phòng khác

- Chủ định đánh tối nay ư? - Khoa ngạc nhiên

- Tối nay hay tối chủ nhật có gì khác? - Ông Lâm hỏi- Dù gì họ cũng biết rồi. Coi như chúng ta đánh nhanh thắng nhanh, tạo cho họ sự bất ngờ

- Nhưng cháu tướng bên đó cũng biết rồi? - Khoa hỏi

- Chúng ta đã chuẩn bị 9 năm trời mà lại không đánh lại họ ư? Vài ngày ngắn ngủi bọn họ có thể làm được gì chứ? - Ông Lâm cười nhạt- Con đã quá coi trọng bọn họ đấy

- Cháu biết- Khoa buồn

- Về chuẩn bị đi. Trận chiến này không được có bất kì sai sót gì xảy ra - ông Lâm ra lệnh

- Vâng- Khoa nói rồi quay bước đi

- Thăng Hùng với Long có ở chỗ con không? - Ông hỏi

- Không ạ. Nhưng có chuyện gì vậy chú? - anh hỏi

- Trông chừng bọn chúng một chút- Ông nói- ta không muốn bất cứ điều gì xảy ra

- Vâng- Khoa đáp rồi ra khỏi phòng

Ông lâm ngồi trên ghế nhìn ra xa. Ông đã phát hiện ra rằng Long và Hùng bị khống chế. Nhưng tạm thời ông chưa điều tra ra ai và có mục đích gì nhưng chắc chắn đó không phải điều tốt đẹp. Ông không muốn mình bị lừa nhưng cũng không thể dễ dàng để bọn chúng thoát. Cả Long, Hùng và người đó sẽ phải trả một cái giá đắt cho việc dám cả gan lừa dối ông. Dù kẻ đó có là ai đi chăng nữa ông cũng quyết không tha thứ.

chap 75 (tiếp)

Trong khi đó, ở nơi đầu của gió

- Hai người suy nghĩ thế nào rồi? - Hạ hỏi

- Chúng tôi sẽ làm theo lời cô- Hùng nói
- Vậy thì tốt- hạ cười- hai người yên tâm họ vẫn an toàn.
- Bao giờ ?- long hỏi
- Hãy cho tất cả mọi người uống thuốc đó ngay bây giờ. Bao giờ xong trận đấu tôi sẽ thả họ ra – hạ đáp
- Được. Quân tử nhất ngôn- Hai người đồng thanh
- Quân tử nhất ngôn- Hạ nói. Sau đó, hai người kia nhanh chóng phóng xe rời khỏi ngọn đồi. Hạ đứng đó nhìn rồi hai người đó đi xa dần
- Anh Minh hả- Hạ nói qua điện thoại- Bên đó xong rồi. Anh cho mọi người uống thuốc đi
- Em có chắc không ?- anh hỏi lại
- Không chắc thì bây giờ cũng chịu thôi. Tại bất ngờ quá. Chỉ còn mấy tiếng nữa thôi đành liều vậy- Hạ đáp
- Ủ, em nhớ bảo trọng đó- Anh lo lắng
- Vâng, em biết rồi- hạ đáp- Mà anh cũng vậy. Nhớ bảo trọng. Em trai anh, anh Khoa cũng tham gia vào trận chiến mong hai người không phải đấu với nhau
- Cảm ơn em- Anh đáp
- Không có gì- Nói xong, Hạ cúp máy. Cô nhìn về phía con đường trước mặt thở dài rồi nhanh chóng đi vào rừng.

Là mùa đông nhưng rừng cây vẫn xanh tốt lạ thường. Những ngọn cây lao thẳng lên trời như những mũi lao. Những chiếc lá xanh tinh nghịch đùa bỡn gió. Gió đùa đùa lá. Cùng lúc đó tiếng đàn tranh vang lên, nhẹ nhàng. Tiếng đàn hòa vào với gió tạo nên một âm hưởng vô cùng hấp dẫn. Những chiếc lá lay động mạnh hơn và gió dường như càng lúc càng lớn.

Gió hòa vào tiếng đàn, âm thanh xao động của lá cũng hòa vào bản nhạc đó. Một gương mặt buồn, lạnh lùng và mệt mỏi. Một trái tim quặn thắt cũng hòa vào bản đàn đó. Nỗi đau như thấm thía từng cành cây ngọn cỏ. Ai oán, da diết. Một nỗi buồn chạnh lòng đến nao nức.

Cứ thế, hơn mấy tiếng đồng hồ, tiếng đàn không dứt. Trên bầu trời những màn sương thi nhau bao trùm nơi bắt đầu của gió. Những màn sương chồng lên nhau, mờ dần rồi biến mất. Trong không khí tưởng chừng như vẫn bình thường kia đã có một lớp bảo vệ rất mỏng nhưng cực kì chắc chắn. Chỉ có điều... chỉ có điều... liệu kết giới này có thể duy trì đến lúc trận chiến kết thúc.

.... Trong ngôi nhà của Khoa

Mọi người đang gấp rút chuẩn bị cho trận chiến. Trên ghế sofa, Khoa đang lau cây súng yêu thích của mình. Đó không phải là một cây súng thông thường, đã lâu lắm rồi anh không dùng nó. Cây súng màu bạc, đẹp nhưng hết sức nguy hiểm. Đạn nạp vào cây súng đó không phải đạn bình thường mà chính là những viên đạn lửa, những viên đạn do sức mạnh của anh tạo ra. Còn Ken lại thích thú với đôi găng tay mới của mình. Với đôi găng tay này, sức mạnh của cậu được tăng cường hơn. Và điều hấp dẫn cậu nhất là khi đeo đôi găng tay vào cậu có thể tạo ra được những loại lửa trắng hay còn gọi là ‘lửa vô hình’.

Hoa lại lượn đi lượn lại khắp phòng cùng bộ trang phục có một không hai của mình. Hoa không chỉ trở nên đẹp hơn, xinh xắn hơn mà quan trọng hơn là bộ trang phục bảo vệ cô. Đó là một loại áo giáp siêu mỏng. Trong từng sợi chỉ, sợi vải đều có một hỗn hợp chất gọi là ‘mestely’, một loại chất mà Hùng đã sáng chế ra có thể tăng sức bảo vệ đến hơn 90% và giúp các tế bào phát huy sức mạnh tối đa.

Trong phòng, tất cả mọi người đều đang chuẩn bị cho cuộc chiến trừ Phong. Cậu nhóc 16 tuổi này đã cảm nhận được điều gì đó mơ hồ. Một cảm giác bất an, một cảm giác chết chóc ập đến. Cậu không sợ chết. Phải, cậu không sợ. Nhưng cậu còn quá trẻ để phải chết, bản thân cậu chưa sống đủ, chưa sống hết, chưa cảm nhận và hiểu biết hết cuộc sống này. Cậu cảm thấy hơi tiếc nuối.

Nhưng có lẽ điều khiến cậu bận tâm hơn chính là Long và Hùng. Cậu hiểu tính cách người đàn ông đó. Ai phản bội ông ấy chỉ có con đường chết. Ông ấy tha để mình phụ người chứ không bao giờ chấp nhận hay để người phụ mình. Và cậu nhận ra được điều gì đó mờ ám trong hành động của hai người đó. Có vẻ họ đang bị ai đó khống chế để chống lại ông ấy. Cậu lo lắng nhưng không biết phải làm thế nào. Ông ấy rất tàn nhẫn kể cả với anh Khoa. Cậu không muốn hai người đó phải chịu sự trừng phạt không đáng có.

Đúng lúc đó, Long và Hùng bước vào

- Mọi người uống cái này đi – Hùng ngồi xuống ghế và đặt xuống một lọ dung dịch
- Cái gì vậy ?- Hoa hỏi
- Một loại thuốc- Hùng trả lời vẻ miễn cưỡng. Hùng dứt lời thì Long trút lọ dung dịch ra từng cái chén nhỏ trên bàn đưa cho Hùng một chén rồi uống cạn. Khoa, Phong và Ken không hỏi thêm gì nữa lần lượt làm theo lời họ nhưng Hoa thì không

- Em không thích uống- Nhỏ đánh đá
- Em.- Hùng và Long đồng thanh. Đúng lúc đó, ông Lâm đi vào
- Mấy đứa chuẩn bị xong chưa ? – Ông Lâm hỏi. Ông nhìn thấy lọ dung dịch trên bàn thì vội hỏi – Gì vậy ?
- Thuốc ạ- ken trả lời. Đôi mắt ông bỗng sáng lên. Ông mỉm cười
- Đi thôi, chúng ta không có thời gian cho mấy thứ này đâu- Ông dứt lời thì tất cả mọi người đứng lên đi ra ngoài.

Ông là người đi ra cuối cùng. Trước lúc ra ông nhìn vào lọ dung dịch. Ông hất nó xuống sàn. Tức thì dung dịch sủi bọt trắng. Ông mỉm cười. Muốn qua mặt ông ư ? Thật là ngây thơ. Chỉ với một lọ chất độc mà muốn giết chết ông. Ngụ ngốc. Nếu ông dễ đánh bại như thế thì đã không sống đến ngày hôm nay. Rồi chúng sẽ biết tay. Ông tự nhủ rồi bước ra khỏi phòng.

.... Tại nhà của Trung

Mọi người cũng đang chuẩn bị để bước vào cuộc chiến. Trung lau cây cung do ông nội làm cho mình. Gương mặt buồn bã nhìn vào cây cung. Nam và Hoàng lại đang ung dung ngồi ăn nốt phần thức ăn của mình. Ông Mạnh thì đắm chiêu, chìm vào suy nghĩ của riêng mình

Cánh cửa mở ra, bác sĩ Minh bước vào:

- Mọi người chuẩn bị xong chưa ?- Anh hỏi. Cùng lúc đó, Nam, Hoàng và Trung ngẩng mặt lên. Ông Mạnh thì điềm tĩnh trả lời
- Có lẽ đến giờ chúng ta phải ** rồi- Ông đứng dậy chỉnh lại chiếc áo của mình.
- Anh có tham gia không ?- Hoàng hỏi. Cậu đứng dậy với lấy chiếc khăn ăn lau miệng
- Mày hâm à. Anh ấy là người thường- Nam cầu nhàu
- Ồ, quên- Hoàng đáp
- Mấy đứa cứ chờ xem- bác sĩ Minh cười- Mà trước khi đi mọi người uống cái này đã
- Gì vậy anh ?- Nam hỏi
- Một thứ đặc biệt- Anh nháy mắt tinh nghịch. Nhanh chóng tất cả mọi người trong phòng truyền tay uống thứ dung dịch đó kể cả anh. Hoàng uống xong thì bất giác làm rơi cái lọ. Dung dịch chạm đất lập tức sủi bọt
- Thuốc độc ?- Nam và Hoàng ngạc nhiên
- Bảo ảnh thân hộ pháp lỏng ?- Ông Mạnh cũng ngạc nhiên. Tất cả mọi người đều quay ra nhìn ông trừ bác sĩ Minh
- Cái gì vậy hả chú ?- Nam và Hoàng đồng thanh
- À- Ông Mạnh cười – Không có gì nhưng không phải thuốc độc đâu
- Chắc chứ ạ - Nam dò hỏi. Không đợi ông Mạnh trả lời bác sĩ Minh đã đáp
- Không phải đâu mà sợ - anh cũng cười
- Mai đâu ?- Trung bỗng hỏi. Lúc này cả Nam và Hoàng cũng ngó người ra. Đúng là mấy hôm nay không thấy Mai thật
- Mai không tham gia trận đấu – anh Minh đáp- Sức mạnh con bé còn yếu
- Chị Yến cũng không tham gia- Trung lạnh lùng- Vậy ai sẽ thế chỗ họ ?
- Con không phải lo. Đã có người khác rồi- Ông Mạnh nghiêm mặt lại- Đi thôi.

Mọi người ra khỏi phòng. Bác sĩ Minh mỉm cười. Phải công nhận là Ceo rất giỏi. Con bé đã dùng cách này để nếu ông ta có phát hiện thì cũng sẽ nghĩ đó là thuốc độc. Thực sự bảo ảnh thân hộ pháp lỏng không hề có màu, thậm chí như thứ nước lọc thông thường, rất khó phát hiện. Nhưng có vẻ Ceo không chỉ cho thêm vào đó một số chất khác mà thứ dung dịch đó cũng có công hiệu hơn và rất giống thuốc độc. Rơi xuống sủi bọt không chỉ có thuốc độc mà còn... Đúng rồi, đó còn là ‘emstely’. Chất này gần giống ‘mestely’. Thậm chí có thể nói hai chất rất dễ nhầm lẫn. Nhưng nếu ‘emstly’ giúp cơ thể trong một khoảng thời gian nhất định sẽ không bị ảnh hưởng bởi lực từ, những tác động rất lớn, bảo vệ các nội quan bên trong khỏi đòn của đối phương thì ‘mestly’ chỉ có thể tăng sức bảo vệ đến hơn 90% và giúp các tế bào phát huy sức mạnh tối đa, bảo vệ hơn mức bình thường một chút.

Với thứ dung dịch này người không có hiểu biết rõ ràng rất dễ nhầm đó là thuốc độc. noi chung là không dễ gì để biết đó là thứ gì. Nghĩ đến đây anh mỉm cười. Đúng là Ceo có khác rất thông minh

Chương 76

Thứ ánh sáng yếu ớt của mùa đông tắt dần. Màn đêm buông xuống nhẹ nhàng như một dải lụa. Màn đêm huyền bí, đầy bí ẩn, nguy hiểm và cả sự chết chóc. Không khí dường như cũng cảm thấy điều gì đó bỗng trở nên ngột ngạt, lạnh lẽo.

Gió rít qua từng kẽ lá. Lá reo lên những âm thanh lạ lùng. Một bản nhạc mà thứ nhạc điệu vô thanh với một nhạc trưởng ẩn mình ngân nga, da diết, dữ dội, hải hùng và lạnh lẽo, đáng sợ như chính nơi đây : nơi bắt đầu của gió. Một bản nhạc dường như chỉ có gió và lá, một bản nhạc không phải do con người tạo ra.

Nhưng có lẽ ai đó đã nhầm. Bản nhạc lạnh lẽo đáng sợ kia là do con người tạo ra. Và thứ nhạc điệu vô thanh kia là do một cây đàn tranh trong rừng tạo ra. Thứ nhạc điệu gần như im lặng đó hòa vào gió, vào lá đến nỗi không phân biệt nổi đâu là tiếng gió, tiếng lá. Thứ âm thanh hải hùng đó ngân lên mà dường như lại là trong vô thức. Màn sương vô hình chắc chắn hơn và mỏng hơn.

Những con gió vẫn không ngừng thổi. Từ con đường trước mặt, những chấm sáng nhỏ li ti rồi lớn dần. Tiếng động cơ xé toạc tiếng gió. Hàng loạt những chiếc xe mô tô dừng lại. Gió như gào, như hét lên dữ dội. Thứ ánh sáng duy nhất chiếu sáng nơi đây vụt tắt. Từng đoàn người bước lên đồi, nơi có một bãi đất rộng và một khu rừng.

Đoàn người chia làm hai bên. Giữa họ như có một ranh giới vô hình. Chỉ cần họ vô tình bước qua ranh giới đó thì trận chiến sẽ bắt đầu. Không khí xung quanh họ ngột ngạt và căng thẳng hơn. Bầu không khí như trùng xuống và bị xé toạc ra bởi những cái nhìn đầy hận thù.

Hai bên vẫn chưa có động tĩnh gì. Chưa bên nào động thủ, cũng chưa bên nào mất bình tĩnh. Dường như họ còn đợi một điều gì đó, đợi một cái gì đó gọi là thời điểm hay bản thân họ đang cố gắng thăm dò đối phương.

Không khí dường như ngày càng nặng nề hơn, càng căng thẳng hơn. Giữa lúc đó, ông Lâm nói

- Lâu lắm không gặp ông – Ông cười nhạt

- Lâu rồi không gặp- Ông mạnh cũng đáp lễ bằng một nụ cười

- Chúng ta bắt đầu chứ ?- Ông lâm hỏi. Nhưng thực chất, ông không đợi trả lời cũng không chờ sự đồng ý của ông Mạnh. Ông đi vào khu rừng trước mặt. Ông Mạnh cười nhạt rồi đi theo. Hai người đàn ông khuất dạng trong bóng tối cũng là lúc trận chiến bắt đầu.

Qua bìa rừng, ông Lâm đạp chân xuống đất nhảy lên không trung. Ông Mạnh cũng làm tương tự như vậy. Bây giờ, hai người đàn ông đang ngồi thoải mái giữa không trung, trước mặt họ một bàn cờ vây xuất hiện. Bàn cờ vây này hết sức bình thường chỉ có điều mặt trên của bàn cờ là bản đồ thể giới thu nhỏ. Bất cứ nước đi sai nào, quân cờ đều biến mất. Nếu là cờ của ông mạnh thì thảm họa sẽ ập xuống vùng đất nơi đặt quân cờ đó. Và tất nhiên nếu là cờ của đối thủ thì ông có thể cứu thế giới. Ván cờ này, ông mạnh không được phép thua vì ván cờ này đã đặt cược cả thể giới, con người, sinh linh, địa ngục, thiên đàng tất cả.

Trái với sự yên lặng bên trong rừng, trên bãi đất trống cuộc chiến đã nổ ra. Dữ dội, chết chóc và có cả sự hận thù.

Ở phía gần khu rừng nhất là trận chiến giữa một người giấu mặt với Hùng, Long và Ken. Một chọi ba, như vậy chắc chắn là sẽ thua rồi chỉ có điều sớm hay muộn thôi. Nhưng có lẽ tất cả mọi người đã nhầm. Con người giấu mặt đó không phải là người bình thường càng không phải không có sức mạnh. Anh là một người cực kì tài giỏi với con mắt thứ ba trong truyền thuyết. Anh là sát thủ địa ngục, sát thủ địa ngục cấp cao và là một bác sĩ giỏi. Không ai khác đó chính là bác sĩ Minh.

Long, Hùng và Ken lao vào bác sĩ Minh như những con mãnh hổ sẵn sàng xé nát con mồi của mình. Nhưng tất cả chỉ là vô ích. Với con mắt thứ ba của mình, anh không chỉ nhìn được bảo ảnh thân hộ pháp mà còn nhìn thấy được cả những đòn đánh của đối thủ trước khi người đó ra đòn. Anh tránh, né một cách nhẹ nhàng. Còn phản công ư ? anh không thể.

Không khí xung quanh bác sĩ Minh bị bóp nghẹt. Long dùng bàn tay của mình, dùng hết lực bóp nghẹt không khí. Xung quanh anh, không phải một mà mấy chục cái xoáy không khí ôm lấy cơ thể anh. Những xoáy này ngày càng nhỏ dần. Trên những xoáy nước hàng ngàn chiếc gai nhỏ, nhọn hoắt nhô ra. Gai bằng lửa, bằng không khí. Tất cả đang chĩa thẳng vào người anh. Anh không thể thoát ra. Phải, anh đã hết đường lui. Đã đến lúc, anh phải tấn công rồi.

Trong bàn tay của bác sĩ Minh một cây tiêu nhỏ được rút ra. Gương mặt anh vẫn vô cùng bình tĩnh. Anh không dùng cây tiêu để thổi. Dù muốn thổi nhưng trong không gian chật hẹp như này cũng không thể. Cây tiêu bay lên khỏi tay anh, đập vào những xoáy nước. Trong cái khoảng cách ngày càng gần giữa cơ thể anh và những chiếc gai, cây tiêu chui lọt. Những chiếc gai chọc thẳng vào cây tiêu rồi bị gãy. Không chỉ một mà hàng ngàn chiếc gai gãy cùng một lúc. Hàng chục xoáy nước vỡ tan rồi biến mất trước sự ngạc nhiên của chủ nhân của chúng. Chiêu này của H.K.L chưa ai có thể phá được.

Anh Minh nhìn họ cười nhạt. Còn ba con người kia lại càng tức tối hơn. Ken tạo ra một quả cầu lửa vô cùng lớn rồi ném thẳng về phía anh. Anh nhanh

chóng xoay người né quả cầu. Cũng vừa lúc đó, một mũi tên bằng không khí vô cùng sắc bay thẳng đến anh. Cũng may, anh tránh kịp. Sém chút nữa là vào da rồi. Nhưng mọi chuyện đâu có đơn giản như vậy. Những đòn đánh tới tấp, không những không yếu đi mà ngày càng mạnh hơn với tốc độ đáng sợ.

Trước những đòn đánh liên tiếp của họ, cuối cùng điều gì đến rồi cũng phải đến. Bác sĩ Minh phản công nhưng anh không dùng hết sức mạnh. Tất nhiên, anh biết không được làm thế vì như vậy sẽ ảnh hưởng đến Ceo. Mỗi đòn đánh của mọi người bay vào trong không khí rồi cũng đập vào kết giới, là chắn mà Ceo tạo ra. Dù khi ấy lực không còn mạnh như ban đầu nhưng cũng đủ khiến Ceo nội thương. Vì thế, anh không dùng hết sức và hơn nữa anh biết không cần phải làm vậy.

Trong không khí, những bông tuyết bằng gió và lửa bay thẳng đến chỗ ba người ấy. Ba người đó đều tránh được. Long dùng một lưới kiếm bằng không khí chém tan bông tuyết, Hùng lại sử dụng một chú chim nhỏ quấy đuôi, đập tan bông tuyết. Còn Ken dùng lửa đốt chúng.

Nhưng đâu có đơn giản như vậy. Những bông tuyết sau khi bị ba người phá tan lập tức biến thành một thứ bụi trắng bay lơ lửng trong không khí. Một cơn gió nhỏ từ bàn tay anh tạo ra. Thứ bụi ấy bay về phía ba người. Ken dùng lửa thiêu cháy thứ bụi đó trong không khí. Bụi đã nhỏ nay càng nhỏ hơn và đã hòa lẫn vào không khí. Lửa do Ken tạo ra thì dần dần lại tắt giữa không khí. Long nhanh chóng dùng không khí giữ những hạt bụi ấy lại ném về phía anh. Nhưng vô ích. Long đã không còn nhìn thấy chúng.

Thứ bụi trắng bay lơ lửng trong không khí, chạm vào da thịt ba người. Nóng rất, bỏng và lạnh buốt. Toàn thân họ như tê liệt. Những mạch máu dường như bị co bóp một cách giữ dội. Họ cảm thấy khó thở. Những hơi thở dần trở nên yếu ớt hơn. Nhưng họ không đầu hàng cũng không chịu thua một cách đơn giản như vậy.

Hùng nhanh chóng lôi ra trong túi một lọ nhỏ và đưa cho hai người kia uống. Họ uống xong, cơ thể đã cảm thấy khá hơn. Và cuộc chiến giữa họ tiếp tục.

Cách họ không xa là cuộc chiến sớm muộn gì cũng xảy ra giữa Khoa và Trung. Tình yêu, hận thù. Giữa họ có quá nhiều những ân oán, những điều cần giải quyết. Mà với hai con người ấy thì không còn cách nào khác là dùng nắm đấm.

Không khí giữa họ không chỉ căng thẳng, bị xé toạc, bị bóp nghẹt mà còn trở nên ngột thở, nóng bức. Không khí ấy bị bao trùm bởi hận thù, bởi giận giữ và cả căm ghét.

Giữa không khí ấy một ngọn lửa xanh bùng cháy dữ dội. Ngọn lửa xanh tuyệt đẹp, bỏng rát mang theo hận thù và đau đớn. Nhưng cùng lúc đó, một cơn gió lạnh lẽo ôm trọn lấy ngọn lửa, bao quanh ngọn lửa như muốn hút trọn ôxi, muốn nuốt chửng ngọn lửa xanh. Ngọn lửa vẫn tiếp tục cháy, dữ dội và mạnh mẽ hơn. Ngọn lửa nuốt trọn cơn gió, bay với tốc độ ánh sáng về phía Trung. Nhanh như cắt, Trung dùng tay bóp nát ngọn lửa bằng không khí.

Trung trở lại tư thế ban đầu thì cũng là lúc một viên đạn xé toạc không khí, bay thẳng vào người cậu. Không kịp tránh, viên đạn găm thẳng vào cánh tay Trung. Bỏng rát. Từ chỗ viên đạn bắn vào, một ngọn lửa nhỏ bùng cháy. Ngọn lửa xanh đang cháy, lớn dần trên da thịt Trung.

Trung tức giận nhìn Khoa. Anh cười khẩy. Rồi giơ súng lên tiếp tục bắn. Hàng loạt viên đạn bay như tới tấp vào người Trung. Nhưng lần những viên đạn bị xé đôi trong không khí bởi những mũi tên nhỏ trước khi chạm vào người Trung.

Khoa hơi bất ngờ. Thừa cơ, một cơn gió độc xuyên qua người Khoa. Anh đã sơ hở, mất cảnh giác trong vài giây. Và Trung đã lợi dụng vài giây ngắn ngủi ấy để khiến Khoa bị thương. Cánh tay anh bắt đầu tê liệt, không cử động được. Nhưng như thế đâu có nghĩa là Khoa chịu chết. Trên không trung, một cơn phượng hoàng lửa xuất hiện. Phượng hoàng mở miệng, phun ngọn lửa xanh vào người Trung. Trung tránh được nhưng ngọn lửa đập vào kết giới. Hạ đau đớn.

Phản công lại đòn của Khoa, Trung tạo ra một cơn quỷ nhỏ bằng gió. Cơn quỷ mở miệng, thả vào bầu không khí một cơn gió lạnh lẽo. Cơn phượng hoàng của Khoa tránh được. Và một lần nữa ngọn gió đó không trúng đối thủ mà đập vào kết giới.

Cơn phượng hoàng và cơn quỷ kia không ngừng tấn công đối phương. Nhưng rốt cuộc lại không ai trong hai người bị thương. Và cuối cùng, tất cả những đòn đánh đó đập vào kết giới khiến Hạ đau đớn.

Trên khóe miệng cô, một thứ chất lỏng đỏ tươi trào ra, rơi xuống phía cây đàn. Và bây giờ những sợi dây đàn đã bị nhuộm bởi thứ chất lỏng đỏ. Đau đớn nhưng Hạ vẫn không ngừng dừng lại. Từ mười đầu ngón tay cô cũng bắt máu. Giờ đây, bóng tối và máu bao trùm lên cơ thể bé nhỏ và yếu ớt của cô.

Tiếng đàn tranh vẫn ngân vang và cuộc chiến vẫn tiếp tục. Khu rừng và bãi đất trống dần được nhuộm một thứ màu đỏ tươi và hàng ngàn xác chết. Máu đã đỏ, người đã chết nhưng cuộc chiến vẫn chưa dừng lại.

chap 76 :

ngoại truyện

.... Ở một nơi cách đó không xa

Ngoại hướng mắt qua cửa sổ nhìn về nơi bắt đầu của gió. Trên bầu trời những ngọn lửa thi nhau xuất hiện, những thứ ánh sáng lóe lên rồi vụt tắt. Lòng bà thất lại, nhói đau như có ai đó cầm dao đâm vào trái tim bà vậy. Rốt cuộc, bà cũng phải chứng kiến cảnh này. Cháu gái bà đang phải chịu đau đớn, chịu hàng trăm hàng ngàn những đòn đánh vô tình.

- Cô ...?- Bà Trần mở cánh cửa bước vào. Ngoại quay lại nhìn bà với ánh mắt lạnh lùng, buồn, xót thương

- Cô sao vậy ?- Bà Trần hỏi. Ngoại không nói gì, chỉ tay ra phía cửa sổ. Bà Trần đến gần nhìn về phía tay ngoại chỉ. Những tia sáng lóe lên trước mắt bà trên nền trời. Bà nhìn chúng ngạc nhiên rồi đau đớn, bà khụy xuống như không còn sức lực. Côi lòng tan nát, bà cảm thấy mình như một kẻ tội đồ

- Lẽ nào...lẽ nào...- bà áp úng- Trận chiến bắt đầu rồi sao ? – Đúng lúc đó Mai từ cửa xông vào

- Mấy người nói đi đó có phải sự thật không ? Có phải mọi chuyện đều do Hạ bịa ra không ?- Mai hét toáng lên. Tường Vi chạy vào, ôm chặt Mai

- Ngoại với mẹ đừng bận tâm câu ấy chỉ là kích động quá thôi- Tường Vi nói xong thì mới để ý thấy thái độ lạ lùng của mẹ và ngoại – hai người sao vậy?
- Hai người phụ nữ đều lặng yên. Tường Vi buông Mai ra, cô cũng đến bên khung cửa sổ. Mai cũng vậy. Trước mắt hai cô bé 16 tuổi, hiện ra một bầu trời với thứ ánh sáng lung linh như một màn biểu diễn pháo hoa

- Có chuyện gì vậy ạ ?- Tường Vi áp úng

- Con nghĩ rằng chị con có thể làm những việc đó ư ?- Ngoại lên tiếng-Con nghĩ rằng nó có thể từ bỏ chúng ta một cách dễ dàng ư ?- ngoại tiếp tục hỏi

- Con.. con- tường Vi áp úng

- Hai đứa có tin Lam Hạ không ?- Ngoại quay mặt vào trong, nhìn thẳng hai đứa hỏi. Tường Vi và Mai lặng yên

- Thật không dễ gì để hai đứa hiểu được con bé. Hai đứa còn quá nhỏ. Nhưng con bé cũng vậy. Nó còn quá nhỏ để gánh vác mọi chuyện- Ngoại thở dài- Trận chiến đã bắt đầu rồi- Tường Vi và Mai nhìn nhau khó hiểu

- Chẳng lẽ... ?- hai người đồng thanh. Đúng lúc đó, Kiên và chị Yến chạy vào

- Ngôi nhà bị tấn công rồi- Họ hét lên. Ngoại bình thản nhìn xuống dưới đường. Hơn chục kẻ do ông ta phái đến đang cố tiếp cận ngôi nhà

- Mấy đứa đừng quá lo lắng. Hạ đã lo cả rồi- Nói xong, nhất loạt đôi mắt đều hướng ánh nhìn về phía cổng của ngôi nhà. Phải, ngôi nhà đã được kết giới bảo vệ và không kẻ nào có thể tiếp cận ngôi nhà được.

chap 76:

phần 2. trận chiến không cân sức và nỗi đau

.... Trở lại trận chiến

Điều gì đến rồi cũng phải đến. Những vết thương trên cơ thể Hạ ngày một đau đớn hơn. Những hơi thở của cô trở nên nặng nhọc hơn. Thứ chất lỏng kia không ngừng tuôn ra. Nhưng cô không thể dừng lại. Bây giờ, chỉ cần tiếng đàn dứt thì tất cả những việc cô đã làm sẽ trở nên vô ích. Cô sẽ ngừng nhưng không phải bây giờ.

Ngoài cánh rừng, hai bên vẫn không ngừng lao vào nhau. Người chết nằm ngổn ngang, máu nhuộm cả đất, cả cỏ cây. Tang tóc. Nhưng họ đâu để ý đến điều đó. Với họ, bây giờ tất cả chỉ còn là đối thủ, là việc phân thắng bại.

Khoa không ngừng phóng những quả cầu lửa màu xanh về phía Trung nhưng tất cả đều bị Trung né một cách dễ dàng. Và chúng đập vào kết giới một cách không thương tiếc. Những ngọn lửa cháy dữ dội, bùng rất đập vào kết giới như thiêu đốt chính cơ thể Hạ. Mỗi đòn đánh khiến cơ thể cô như yếu dần, như sắp ngã quỵ nhưng rồi cô vẫn tiếp tục, bỏ mặc sự đau đớn của bản thân.

Đáp lại Khoa, Trung dùng gió chẳng một loại mạng nhện giữa không trung. Những quả cầu lửa của Khoa bị dính vào mạng nhện không thể di chuyển tiếp được. Mạng nhện với những quả cầu lửa nhanh chóng bị Trung quán lại và tạo ra một con nhện khổng lồ. Nhện nhả tơ. Thứ tơ dính và chắc chắn từ lửa và gió về phía Khoa. Khoa né. Những sợi tơ chăng đầy xung quanh người anh khiến anh dường như phải đứng yên một chỗ.

Khoa dùng lửa đốt những sợi tơ ấy nhưng vô ích. Chúng vô cùng chắc. Những sợi tơ phóng ra ngày càng gần cơ thể anh hơn. Anh không thể tránh được vì những sợi tơ đã cố định vị trí của anh. Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc ấy, Khoa đánh liều rút súng bắn một viên đạn về phía con nhện. Con nhện không chết. Nhưng đó không phải mục đích chính của Khoa. Anh đánh lạc hướng Trung bằng cách bắn vào con nhện rồi từ đó tìm cách thoát ra khỏi đồng tơ này.

Kế hoạch của anh thành công. Trong vài giây, Trung chỉ chú ý vào đòn phủ đầu của Khoa nên đã không lường trước được việc Khoa thoát ra khỏi những sợi tơ. Và khi Trung phát hiện ra điều đó thì đã muộn, Khoa đang di súng vào đầu Trung.

- Thế nào, còn lời chẳng chối gì không ?- Khoa mỉa mai

- Anh nghĩ tôi chết ?- Trung hỏi lại

- Sao lại không chứ ?- Khoa cười – chỉ một viên đạn thôi. Đơn giản lắm mà chú em cũng không còn đường thoát đâu

- Anh coi thường tôi quá đấy – Trung đáp lại

- Chỉ là một thằng nhóc con việc gì phải sợ chứ ?- Khoa kích đầu

- Nhóc con ư ? Rồi anh sẽ thấy- Trung dứt lời thì một cơn gió con gió lạnh thổi đến. Nhanh chóng, Trung quay người lại gạt khẩu súng trên tay Khoa
- Mày nghĩ chỉ đơn giản thế ư ?- Khoa cười rồi nhanh chóng từ đâu một khẩu súng nữa dơ lên. Không gian như dừng lại, Khoa bóp cò. Tiếng đạn vang lên, xé toạc khoảng cách gần như rất ngắn giữa hai người- Tạm biệt- Khoa nói. Viên đạn bay gần đến gương mặt của Trung, lập tức bị bóp vụn, vỡ nát
- Anh nghĩ với thứ này có thể giết chết tôi ư ? Lầm to – Trung cười. Cậu dùng chính khẩu súng của Khoa bắn hàng loạt viên đạn về phía anh. Khoa bắt ngờ, quay người lại. Trung vẫn chưa chết. Và trước mặt, hàng chục viên đạn đang bay tới tấp về phía anh như muốn cướp đi mạng sống của anh
- Mày cũng khá đấy- khoa nhếch mép. Một ngọn lửa trong không trung xuất hiện. Những viên đạn bùng cháy rồi biến mất.
- Anh chỉ có vậy thôi ư ? Tầm thường quá đấy – Trung kích đầu. Không gian lại một lần nữa bị xé toạc bởi những mũi tên kì lạ, vô hình. Những mũi tên của gió và lửa từ chính những viên đạn của Khoa
- Còn mày đã quá khinh thường tao rồi đấy. Mày nghĩ tao chỉ có vậy ư ? hãy chờ xem – khoa nói. Cùng lúc đó những mũi tên lập tức quay ngược trở lại phá vỡ Trung. Những mũi tên nhọn hơn và lửa bùng cháy dữ dội hơn. Giờ chúng là những mũi tên lửa, thứ lửa màu xanh nóng rát đến bội lần
- Anh đã nói vậy thì tôi sẽ chờ để xem điều đó như thế nào- trung nói rồi tạo ra một cơn gió thổi bay những mũi tên .

Những mũi tên bị gió thổi đi chệch hướng và cắm phập vào kết giới. Kết giới xuất hiện những vết nứt nhỏ. Có vẻ sẽ không lâu nữa kết giới sẽ vỡ. Còn Hạ, cô thổ huyết. Máu lenh láng xung quanh cây đàn. Gương mặt đau đớn, bất thần. Cơ thể cô không chịu nghe lời cô. Những đau đớn dần vật cơ thể nhỏ bé ấy. Những ngọn lửa xanh vô hình dường như đang cháy trên chính cơ thể cơ thể cô. Bỗng rất, nóng và lạnh. Những cơn gió len lỏi trên da thịt cô như cắt cứ như làm cho cơ thể cô yếu hơn

Đến lúc rồi. Hạ thở khó nhọc. Đôi tay cô lướt nhanh trên những chiếc dây đàn đầy máu. Một khúc nhạc khác vang lên nhưng vẫn trong cảm lạnh. Khúc nhạc không ai oán, da diết mà trầm bổng du dương như một bản hòa ca của thiên nhiên, vui tươi, rộn ràng. Bản nhạc ngân vang hòa vào gió vào cỏ cây. Tiếng gió cũng không rít lên từng hồi rừng rợn nữa mà nhẹ nhàng, dịu dịu, rì rào. Cây lá hòa theo khúc nhạc đó. Trên không trung, trước mặt Hạ một cây kiếm dài xuất hiện, một cây kiếm sắc bén và đang phát sáng trong bóng tối. Cây kiếm được tiếng đàn tiếng gió, tiếng cỏ cây tạo ra, trong suốt tuyệt đẹp. Cây kiếm là vật truyền từ đời này sang đời khác của những truyền nhân bảo vệ thân họ pháp. Mỗi một đời, tùy vào truyền nhân mà cây kiếm có những hình dạng, kích thước và đặc tính khác nhau. Cây kiếm trước mặt Hạ là Vũ Lôi Phong, cây kiếm tượng trưng cho gió và nước đồng thời cũng có sức mạnh vô cùng lớn.

Cây kiếm đã được gọi ra chứng tỏ cuộc chiến sắp đi vào hồi kết. Nhưng trước lúc đó, trước lúc mở nút thắt vô hình này, bản thân Hạ phải cố gắng để cây kiếm đạt được sức mạnh tối đa của nó. Và trước lúc ấy, trận chiến vẫn tiếp tục.

phần 2. trận chiến không cân sức và nỗi đau

Không xa nơi Trung và Khoa đấu nhau là cuộc chiến giữa Trung Nam và Phong. Trận chiến tuy không nảy lửa, căng thẳng hay hận thù như cuộc chiến giữa hai người ấy cũng không mèo vờn chuột như giữa bác sĩ Minh với 3 người kia. Giữa họ là một khoảng cách. Cả hai người đều là đối thủ đáng gờm của nhau. Họ đấu với nhau bằng ánh mắt, bằng trí não. Trận chiến giữa họ là thể lực và chiến thuật. kẻ tám lạng người nửa cân. Liệu ai sẽ may mắn hơn để giành phần thắng ? số phận sẽ mỉm cười với ai ?

Phong nhìn Trung Nam với ánh mắt khiêu chiến, đầy thách thức. Cậu muốn chọc tức con người này. Nhưng đối thủ trước mặt cậu không phải là một con người đơn giản.

Bắt gặp ánh mắt đó của Phong, Trung Nam cười khẩy. Cái trò đó làm sao mà Nam không biết được. Nếu cách đây 9 năm, khi bị nhìn bởi ánh mắt đó Trung Nam sẽ lao vào đánh cho người ta một trận thừa sống thiếu chết. nhưng bây giờ cậu đã có đủ bình tĩnh hơn để biết đâu là cái bẫy đang giăng sẵn chờ mình mắc vào.

Không thể chọc tức đối thủ, Phong lập tức chuyển sang thế tấn công. Một cơn gió lạnh, buốt len lỏi trên da thịt của Trung nam. Thoáng chút giật mình, Trung Nam cười khẩy rồi dùng một bàn tay của mình nắm lấy cơn gió đó, lôi chiếc roi dài đập thẳng vào không gian. Cơn gió biến mất. Da thịt Trung Nam cũng không bị gì sau đòn đánh đó. Nhân cơ hội này, cậu phản công. Cậu quất chiếc roi vào trong không trung tạo thành những lực mạnh, dài bay thẳng về phía Phong. Phong di chuyển như một vũ công tránh, né những lực đó. Trong khi đó, não bộ của cậu hoạt động hết công suất để tìm ra sơ hở của đối phương và kẻ hoạch tác chiến.

Trung Nam cũng như vậy. Đôi mắt hồ hững kia quét lên người Phong một cái nhìn sắc lạnh. Trung Nam đang phân tích đối phương. Lần trước, khi gặp Phong, cậu cũng đã có một số thông tin cơ bản. Nhưng nhiều đó không đủ để tham gia vào trận chiến với con người này. Tuy nhiên, có vẻ Phong khá giống cậu. Mọi thứ đều được phân tích kĩ càng, được mắt trước khi ra đòn. Như vậy càng khó đối phó hơn.

Hai bộ não vận dụng hết năng lực thần kinh tập trung cho việc phân tích, đánh giá đối phương và đưa ra kế hoạch tác chiến. Nhưng cũng vì vậy mà nhịp độ trận đấu có vẻ khá chậm và nhàm chán.

Những cơn gió liên tiếp nhau tấn công Trung Nam. Còn chiếc roi da của Trung nam lại liên tục đập tan chúng thành những mảnh vụn vô hình. Những đòn đánh liên tiếp được tính toán kĩ càng, không sai một li. Ăn miếng trả miếng, không ai nóng vội và không ai bị thương.

Trái ngược hoàn toàn với trận đấu giữa Trung Nam và Phong là cuộc chiến đầy nóng vội của Hoàng và Hoa. Hoàng mới làm từ thần chưa được bao lâu, kinh nghiệm cũng không có nhiều và đặc biệt sự bình tĩnh trong con người này lại càng không. Còn Hoa, cũng như Hoàng, cô không chỉ nóng vội mà cái

tính bốc đồng, không chịu kém cạnh ai cũng khiến cô hành động một cách nhanh chóng mà chẳng cần suy nghĩ hay lường trước hậu quả.

Những chiếc phi tiêu có độc bay thẳng vào người Hoàng như muốn cướp đi mạng sống của cậu. Còn Hoàng, cậu cũng chẳng vì thế mà run sợ, những chiếc phi tiêu bay về phía cậu rồi lần lượt rơi xuống một cách không thương tiếc bởi những ngọn lửa lơ lửng trong không khí.

Hoa không vì thế mà dừng lại. Những chiếc phi tiêu có độc, rồi hàng trăm con chim độc từ đâu bay tới mổ tới tấp vào da thịt Hoàng. Nhưng có một điều mà cả cô và Hoàng đều bất ngờ, những con chim của cô không thể đưa chất độc vào người Hoàng bởi toàn thân cậu đã được bao bọc bởi một kết giới vô hình.

Hoa sững người, lăm bằm gãi đầu. Hoàng nhận thấy đây là cơ hội của mình vội vàng rút trong người ra một khẩu súng. Những tiếng đạn vang lên, lao đi vun vút trong không khí. Hoa bất ngờ, không kịp tránh nên dính đạn

- Đồ tiểu nhân – Hoa hơi khựng xuống

- Đó gọi là chớp thời cơ thôi, nhóc con ạ. Có gì về học hỏi thêm đi nha- Hoàng cười

- Anh cứ đợi xem.

Dứt lời, Hoa dùng một con dao, nhanh chóng lôi đạn ra khỏi cánh tay mình trước sự ngạc nhiên của Hoàng. Cô không băng bó lại. Máu cũng không chảy nữa. Một chiếc phi tiêu như gió trong phút chốc cắm phập vào chân Hoàng. Cậu đã sơ sẩy trong vài giây ngắn ngủi. Và không chờ cho Hoàng có cơ hội phản kháng, hàng ngàn chiếc lá như những mũi dao lao thẳng về phía cậu. những chiếc lá vô hình, hữu hình thoát ẩn thoát hiện như những bóng ma nhưng không chạm được vào cơ thể cậu.

Lấy lại tinh thần, Hoàng bắn hàng chục phát đạn về phía Hoa. Cùng lúc đó, những chấm lửa li ti trong không gian cũng bay về phía cô. Hoa tránh, né. Những chấm lửa tiếp xúc với bộ đồ của cô, cháy xem. Bực mình, Hoa gom tất cả những phi tiêu có độc thành một vòng tròn. Những chiếc phi tiêu tạo thành xoáy bốp nát tất cả trên đường chúng đi tiến về phía Hoàng.

Hoàng cũng nhanh chóng tạo thành một cái xoáy tương tự nhưng là bằng những chấm lửa. Chúng va chạm vào nhau, tạo nên một tiếng nổ lớn, kinh hoàng. Cả hai xoáy nước giờ tạo thành một cái xoáy khổng lồ rồi vỡ tung ra. Cả phi tiêu, cả những chấm lửa bay tứ tung. Rất nhiều người bị thương trong đó có cả Hoàng và Hoa nhưng vết thương của Hoa nặng hơn.

Bác sĩ Minh nghe hấy tiếng nổ, vội quay người lại. Chớp lấy thời cơ ngàn vàng, ba con người kia tấn công anh. Những chú chim bằng không khí thoát ẩn thoát hiện xung quanh cơ thể anh. Những cột nước cao như những bàn tay khổng lồ nắm chặt cơ thể anh. Và những quả cầu lửa mang một thứ ánh sáng đẹp để nhằm thẳng vào người anh. Bác sĩ Minh đang trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan, bị bao vây tứ phía.

Hơi bất ngờ khi phát hiện ra tình trạng của mình nhưng ngay sau đó anh lấy lại được bình tĩnh. Trong không khí một cột nước khác được tạt ra ôm trọn những quả cầu lửa. Lửa vụt tắt. Còn những chú chim kia bị những mũi tên bằng gió cắm phập vào thân, rơi xuống. Và bàn tay bằng nước đang bóp chặt cơ thể anh bị một lưỡi kiếm bằng gió chém đứt. Bàn tay nước vỡ ra. Ba người kia sững sờ trước sự đáp trả của anh.

chap 76: phần 3.

3.1 : ván cờ

Trong cánh rừng, tuy đang đánh cờ nhưng hai người đó vẫn để ý đến trận chiến bên ngoài

- Ông dạy dỗ thằng bé đó rất tốt- Ông Lâm cười

- Ông cũng không kém đâu- Ông Mạnh cũng cười - Thằng bé đó cũng đã trưởng thành rất nhiều

- Nhưng còn kém thằng anh nó ?- Ông Lâm nói nửa đùa nửa thật- Tôi phải học hỏi ông nhiều rồi

- Ông quá khen rồi- Ông Mạnh cười

- Đó là sự thật- Ông Lâm đáp

- Sự thật ư ? – ông Mạnh hỏi lại- Ông cũng đã tiến bộ rất nhiều

- Tiến bộ ư ?- ông Lâm ngờ vực- Ông cũng đâu kém phần.

Cuộc nói chuyện có vẻ diễn ra khá vui vẻ. Nhưng đó chỉ là bề ngoài. Hai con người, hai cây cỏ thụ, đã quá hiểu nhau, đã quá thừa kinh nghiệm để hiểu rằng cuộc chiến giữa họ không chỉ là ván cờ kia. Cuộc chiến giữa họ đã bắt đầu từ lâu lắm rồi chứ không phải chờ đến ngày hôm nay. Và những lời nói kia họa chăng cũng chỉ là sự giả tạo mà thôi.

Còn ván cờ, từ đầu đến giờ hai bên vẫn giằng co nhau. Vị thần may mắn vẫn chưa mỉm cười với ai cả. Vì thế, ván cờ giữa họ trở nên căng thẳng, ngột ngạt. Trên bàn cờ, những ô trống đã bị lấp đầy bởi những quân cờ đen trắng. Rốt cuộc, ai sẽ là người dành chiến thắng ?

Ông Mạnh nhìn vào bàn cờ . Miệng hơi nhếch lên tạo thành một nụ cười nửa miệng được che đậy kỹ càng. Nhưng nụ cười ấy không thể lọt qua đôi mắt của ông Lâm. Ông thừa biết rằng về tài trí, ông không bằng ông Mạnh. Và ván cờ này ngay từ đầu đã phân rõ thắng bại. Nhưng ông không đến đây để

thua, ông không chờ từng ấy năm để nhận lại sự thất bại.

Những quân cờ có sự biến chuyển. Một quân cờ trắng của ông Mạnh biến mất trên bàn cờ. Đúng, quân cờ ấy đã bị chiếm bởi một quân đen. Quân trắng biến mất trên tấm bàn đồ, trên vị trí của nước Nhật.

Cách đó rất xa, những con sóng ngầm trên biển nổi lên. Mây đen ùn ùn kếp đến như một con quỷ dữ của biển cả. Sóng nổi lên, gió rít lên, quần phẳng tất cả. Ngoài khơi hình thành một con sóng thần hung dữ. Trong đất liền, dưới mặt đất bằng phẳng những dư âm nổi lên.

Tại một thành phố của Nhật, đêm, phố xá đã không còn đông đúc. Mọi người đã chìm vào giấc ngủ. Nhưng rồi, những trận động đất liên tiếp diễn ra. Nhà cửa rung chuyển rồi sụp đổ. Hàng trăm người đã bị vùi sâu trong lớp đất đá. Cả một khu sầm uất biến mất trong vài phút ngắn ngủi. Hàng chục con người chạy ra khỏi nhà trong sự hoảng loạn. Mặt đất rung chuyển. Họ hoảng loạn, sững người, thất thần, không biết phải làm gì. Đầu đầu cũng là những tiếng hét vang lên. Những âm thanh của sự sụp đổ. Tất cả chỉ còn là đồng đô nát.

Ngoài khơi, một con sóng thần hung hăng đổ ập vào thành phố. Cuốn phăng tất cả. Con sóng thần như muốn nhấn chìm tất cả. Con người chưa hết sợ hãi, chưa kịp định thần thì lại phải đối diện với một tai họa khác. Trong giây phút ngắn ngủi giữa sự sống và cái chết ấy, họ chạy, chạy hết sức có thể. Nhưng cuối cùng họ cũng không thoát được. Con sóng thần nhấn chìm rất nhiều người. Cả thành phố giờ tan hoang, đổ nát.

Ông Mạnh tái mặt. Mọi thứ như một thảm cảnh hiện ra trước mặt ông. Nhưng đó không phải là ác mộng. Đó là sự thật, là hậu quả cho việc đi sai một nước cờ.

- Ông thấy thế nào ?- Ông Lâm cười

- Ông đúng là ác độc – Ông Mạnh tức giận. Ông Lâm tiếp tục cười

- Ông nói rất đúng- Ông Lâm cười lớn- Đó mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Ông Lâm nói rồi đặt một quân cờ đen lên bàn cờ. Trên bàn cờ, một quân cờ trắng biến mất. Nơi biến mất của quân cờ lại chính là thành phố này, là nơi bắt đầu của gió.

- Ông hãy nhìn xem ?- Ông Lâm cười đắc thắng rồi chỉ tay lên bàn cờ. Ông Mạnh đã nhận ra điều gì đó. Gương mặt ông tái nhợt, biến sắc

- Chẳng lẽ...?- Ông Mạnh ấp úng

- Chỉ vài phút nữa thôi. Tất cả chúng sẽ biến mất- Ông nói rồi chỉ tay về phía ngoài khu rừng. Mấy phút nữa, thảm cảnh sẽ diễn ra.

Ông Lâm ngồi đó cười hả hê. Còn ông Mạnh, một nỗi đau xâm chiếm cả tâm hồn ông. Và thời gian, cứ như treu chọc con người. Từng giây, từng phút trôi qua thật chậm, như muốn kéo dài, như muốn dừng lại. Nhưng cuối cùng điều gì đến cũng phải đến, giây phút tai họa ập đến.

Ông Lâm sung sướng khi tưởng tượng ra cái viễn cảnh tất cả mọi thứ nổ tung trước mắt ông, khi mà máu bao trùm khắp nơi. Ông đợi, đợi giây phút đó thành hiện thực nhưng sao lâu quá vậy ? Đáng nhẽ nó phải diễn ra rồi.

chap 76 :

3.2 trận chiến sinh tử và kết thúc

Hạ ở cách đó không xa. Cây kiếm Vũ Lôi Phong đã hoàn thành. Thứ chất lỏng màu đỏ trên khóe miệng cô đã khô lại giờ bỗng trào ra. Có một lực rất lớn đã tác động lên nơi này. Và Hạ đã phải hứng chịu tất cả lực đó để không ai bị thương.

Những ngón tay cô yếu dần trên cây đàn. Những dây đàn rung lên những âm thanh khó nhọc. Cái chết đã cận kề với cô. Nhưng cô chưa thể chết. Nhiệm vụ, sứ mệnh của cô chưa hoàn thành. Dù máu có chảy nhiều hơn nữa nhưng cô vẫn phải tiếp tục sống.

Ông Lâm tái mặt khi mọi thứ không diễn ra theo đúng kế hoạch của mình. Không thể sai được, quân cờ đã biến mất ở nơi đây. Nhưng sao thảm cảnh chưa diễn ra? Chắc chắn phải có kẻ nào đồ xen vào ?

Trong không gian tĩnh lặng, ông lâm bồng nghe được thứ âm thanh lạ lùng. Phải rồi, ông đã không để ý rằng cô con gái của ông chưa xuất hiện. Chắc chắn là nó rồi, đồ con bất hiếu giờ lại trở thành kẻ thù cả mũi ông.

Ông hướng mắt vào khu rừng và đã phát hiện ra Hạ. Một bàn tay trong không trung tiến về phía Hạ. Cô mắt cảnh giác. Bàn tay không lồ bóp chặt cổ Hạ, kéo cô về phía ông.

- Không ngờ lại là mày – Gương mặt ông hằn lên những tia giận dữ. Đôi mắt nâu đen đột ngột biến thành màu đỏ. Giờ, con quỷ trong người ông đã trỗi dậy

- Ông không người sao ?- Hạ nhếch mép. Sâu trong trái tim cô đang nhói đau. Người ba mà bấy lâu nay, cô yêu thương đã trở về nhưng người đứng trước mặt cô không phải là ông. Cô không thể tin điều đó. Và cô lại càng không thể giết người đàn ông này

- Hàn Băng ?- Ông mạnh hét lớn định tiến về phía cô nhưng vô ích. Xung quan ông, một kết giới bằng không khí đã được tạo nên. Một quả cầu lớn với hàng chục quả cầu nhỏ bay xung quanh. Ông không thể di chuyển. Đôi mắt ông nhìn Hạ đau đớn.

- Bây giờ, chính tay tao sẽ giết mày – Ông Lâm nói

- Liệu ông có thể ư ?- Ông cười khẩy. Máu trên khoe miệng cô tiếp tục trào ra. Những hơi thở của cô nặng nhọc hơn- Ba, hãy đợi con. Con sẽ giải thoát ba khỏi con quỷ đó. Hạ dứt lời, cây Vũ Lôi Phong lao thẳng đến bàn tay không lồ đó. Cây kiếm chém đứt bàn tay ấy. Hạ thoát ra. Cô rơi tự do trên không trung. Mọi người ở ngoài bìa rừng nghe thấy tiếng động thì dừng lại. Bác sĩ Minh chăm chú nhìn thân ảnh đang rơi tự do trên không kia hết lên

- Ceo- Tiếng hét của anh làm trận đấu giữa mọi người dừng lại. Trung đưa mắt về phía giọng nói vừa phát ra. Đó chắc chắn là anh Minh. Cậu nghĩ thầm rồi lại đưa mắt về thân ảnh đang rơi kia. Trái tim cậu nhói lên. Cậu muốn lao đến phảì Hạ nhưng bước chân cậu bỗng khựng lại. cậu không thể di chuyển được.

Và cả bác sĩ Minh cũng vậy. Nhưng nếu nói chính xác thì tất cả mọi người đều đang trong tình trạng không thể di chuyển trừu Hoa ra. Những quả cầu lớn với những quả cầu nhỏ di chuyển xung quanh cơ thể mỗi người. Phảì, đó là kết giới do Hạ tạo ra. Cũng nhờ thứ dụng dịch mà Hạ đưa cho cả 2 bên. Đó không chỉ là kết giới mà còn là bảo ảnh thân hộ pháp nữa.

chap 76: 3.2 trận chiến sinh tử và kết thúc

Cơ thể Hạ đang rơi, rất nhanh. Đôi mắt cô nhắm nghiền. Đầu cô cảm thấy trống rỗng. Một cảm giác thoải mái, không lo âu hay vướng bận điều gì. Ông ta cũng lao theo cô. Khi cơ thể cô cách mặt đất mấy mét thì cây Vũ Lôi Phong lao xuống cắm phập vào mặt đất. Hạ từ từ di chuyển cơ thể mình. Cô đứng trên không khí. Cuối cùng đôi chân cô chạm vào cán của cây kiếm. Miệng cô khẽ cười. Ông ta hơi ngạc nhiên

- Không ngờ mày tiến bộ nhanh đến thế - Ông ta cười. Hạ mở mắt ra. Đôi mắt màu nâu đen đã chuyển thành màu tím bạc. Một đôi mắt buồn, lạnh lẽo, cô độc. Bây giờ, trước mặt ông ta không còn là Hạ nữa mà là truyền nhân của bảo ảnh thân hộ pháp. Cả người cô tỏa ra một thứ ánh sáng lạ lùng.

- Ông quá khen rồi- Hạ nhếch mép- Bây giờ, chúng ta bắt đầu chứ ?

- Tất nhiên rồi, con gái của ta- Ông ta cười.

Ông ta lao về phía cô như một con quỷ dữ, lồng lộn, giận dữ. Còn Hạ, cô cười nhạt rồi trở lại vẻ lạnh lùng. Cô đã sẵn sàng.

Một quả cầu nóng lao về phía cô. Nhanh chóng Hạ nhảy lên, rút cây kiếm Vũ Lôi Phong ra khỏi mặt đất chém đôi quả cầu lửa. Cùng lúc, cô dùng gió phi cây kiếm về phía ông ta. Ông ta tránh rồi lại dùng không khí tạo thành một bàn tay lớn bóp chặt cơ thể cô. Hạ mỉm cười. Ông ta không hiểu gì. Mất phút sau, ông ta cảm thấy cơ thể mình nóng rất lên khó chịu, còn Hạ đã thoát ra khỏi bàn tay đó từ bao giờ.

Cây Vũ Lôi Phong trở lại trên bàn tay của cô. Hạ nhảy lên trên không trung đến bên chỗ ông Mạnh. Ông nhìn Hạ lo lắng. Còn cô khi nhìn thấy ông cô cười nhạt. Cô vung kiếm, bàn cờ vỡ đôi, những quân cờ bay tứ tung. Ông lâm tức giận, nhìn cô đầy hận thù. Đôi mắt đỏ ngầu hằn lên những tia giận dữ, ghe người.

Ông lao ra khỏi cánh rừng tiến về phía Trung. Ông ta dùng tay đập tan kết giới bảo vệ cậu. Không kịp phản ứng, Trung bị ông ta khống chế. Đôi bàn tay to lớn, đầy sức mạnh siết chặt cổ cậu. Đau đớn, khó chịu. Cơ thể cậu yếu dần, cậu đang ngạt thở.

- Dừng lại, nếu không cậu ta sẽ chết – Ông ta hét lên. Hạ lơ lửng trên không trung, nhìn ông ta cười

- Ông nghĩ có thể uy hiếp tôi sao ?- Cô lạnh lùng- Đúng là chó cùng bút giậu

- Mày không yêu nó sao ?- Ông ta cười

- Không phải vậy- Hạ cũng cười- Chỉ là tôi đủ sức để cứu người ấy ra khỏi tay ông thôi- Hạ nhún vai. Vừa dứt lời, cây Vũ Lôi Phong lao thẳng về phía ông ta. Thấy vậy, ông ta liền lấy Trung ra làm lá chắn cho mình.

- Bị lừa rồi- Một giọng nói lạnh lùng vang lên từ phía sau ông. Cây kiếm trước mặt ông biến mất như chưa từng tồn tại. Đó chỉ là ảo ảnh. Cây kiếm thật đang trong tay Hạ. Cô cười nhạt rồi xuyên lưới kiếm qua cơ thể ông. Lúc này, cây kiếm đã trở thành một con dao găm nhỏ để tránh thương tích cho Trung. Lập tức, đôi tay ông buông Trung ra. Trung ho sặc sụa. Máu trên cơ thể ông ta chảy ra. Chỉ chờ lúc đó, Hạ nhanh chóng lập lại một kết giới xung quanh Trung. Còn ông ta vội vàng bay lên không trung

- Hạ - Trung gọi lớn khi cô định đuổi theo ông ta. Hạ quay mặt lại nhìn Trung rồi cười

- Em sẽ không sao – Hạ nhẹ nhàng

- Đừng đi – Trung lo lắng

- Ngốc- Nói rồi, Hạ bay thẳng lên không trung. Trung nhìn theo Hạ lo lắng, đau đớn. Rốt cuộc, cậu cũng không thể bảo vệ cô. Sao lúc này, cậu cảm thấy mình thật nhỏ bé, thật yếu ớt và thật vô dụng.

Ông ta và Hạ giờ đang lơ lửng giữa không trung. Hạ nhìn ông ta khinh bỉ. Đôi tay cô giơ lên trước mặt. Lập tức cây Vũ Lôi Phong trở lại hình dáng ban đầu của mình, tự động rút ra khỏi cơ thể ông ta trở lại trên đôi bàn tay của cô.

- Đầu hàng đi – Cô lạnh lùng

- Mày nghĩ ta sẽ đầu hàng ư ?- Ông ta cười lớn- Mày nhầm rồi. Mày có biết tao đang giữ một người thân mà mày không bao giờ cứu được không ?- Hạ im lặng- Ông ta đang phải chịu đau đớn. Mày có nghe thấy không ?

- Hạ, mặc ba. Con hãy giết ông ta đi – Một giọng nói khác vang lên trong không gian. Đó chính là ba cô – Mặc ba

- Mày nghe thấy gì không ?- Ông ta cười. Gương mặt Hạ tái nhợt. Đôi tay cô run lên. Cô lao về phía ông ta đầy giận dữ, phi thẳng cây Vũ Lôi Phong về phía con người đó. Trong phút chốc, gương mặt ba cô ngày xưa ủa về. Ông đang cười với cô. Cô khựng lại, không tin vào mắt mình. Và chỉ cần có thể, ông ta phóng một quả cầu lớn về phía cô. Không kịp né, quả cầu xuyên thẳng qua người cô. Đôi mắt cô nhìn người đàn ông đó, buồn vô hạn, nước mắt lăn dài. Cùng lúc đó, cây Vũ Lôi Phong cắm phập vào trái tim ông ta. Một bóng đen thoát khỏi người ba cô xuyên thẳng qua người cô. Hạ và ông ta cùng ngã xuống. Cây Vũ Lôi Phong biến mất. Cùng lúc đó, một tiếng nổ lớn vang lên, phá vỡ kết giới.

Trên bầu trời, một luồng sáng lóe lên, làm sáng rực cả bầu trời. Sau đó vụt tắt. Kết giới đã vỡ tan thành nghìn mảnh. Tất cả mọi người đều ngã xuống.

Nhanh chóng, ông Mạnh lấy lại chút sức lực của mình đến bên người bạn thân lâu năm của mình.

- Hãy cứu lấy con gái tôi- Ông Lâm thì thào

- Nhất định- Ông mạnh khẳng định- Nhất định, bằng mọi giá tôi sẽ cứu nó- Nghe xong, Ông lâm mỉm cười

- Cảm ơn ông, người bạn tốt của tôi- Nói xong, ông Lâm nhắm mắt lại và vĩnh viễn không bao giờ trở lại nữa.

Cách đó không xa. Trung cố gắng gượng dậy nhưng không được. Trước mắt cậu, Hạ đang nằm bất tỉnh. Cậu cố gắng đến bên cô nhưng không được. Mí mắt cậu nặng dần. Mọi thứ mờ đi, nhòe đi. Hạ vẫn nằm đó. Còn Trung, cậu đã lịm dần vì đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

..... Một tháng sau

Trung tỉnh dậy sau một tháng hôn mê. Trước mắt cậu một màu trắng đến gai người hiện ra.

- Trung, em tỉnh rồi à ?- tiếng chị Yến vang lên kéo Trung ra khỏi màu trắng vô định ấy

- Cuối cùng con đã tỉnh rồi- Ông Mạnh cười, nhìn Trung bằng đôi mắt âu yếm

- Mày làm tui tao lo quá- Trung nam và Hoàng đồng thanh

- Ồn trời- Mai thờ dài

- Mọi người tránh ra cho Trung ít không khí để thở đi- Bác sĩ Minh đứng ở cửa sổ nhìn ra xa. anh đắm chiêu như đang suy nghĩ, lo lắng điều gì. Lập tức mọi người tản ra. Trung tuy còn yếu nhưng cậu vẫn có thể gượng dậy nổi

- Em cảm thấy trong người thế nào ? Đờ hơn chưa ?- Yến hỏi. Cùng lúc đó, hơn chục con mắt lo lắng, yêu thương nhìn Trung.

- Em không sao – Trung thều thào- Đây là đâu ạ ?- Trung hỏi

- Bệnh viện. Em hôn mê một tháng rồi- Bác sĩ Minh nói. Đôi mắt anh vẫn hướng ra xa

- Hạ đâu ạ ?- Trung hỏi. Mọi người trong phòng lặng yên. Đôi mắt ai nấy đều buồn, đau đớn.

- Thôi, con nghỉ đi. Mọi chuyện tính sau- Nói rồi, ông Mạnh ra lệnh cho tất cả mọi người đi ra ngoài. Trong phút chốc, căn phòng trở nên vắng lặng. Giờ chỉ còn lại bác sĩ Minh mà thôi.

Trung nhìn thấy biểu hiện bất thường của mọi người thì đã phần nào đoán ra được tất cả. Bản thân cậu ngay khi cuộc chiến bắt đầu cũng đã đoán trước được rằng khả năng Hạ còn sống là rất thấp. Nhưng dù đó chỉ là một tia hy vọng mỏng manh thì cậu cũng muốn tìm, cậu cũng muốn nuôi hy vọng đó. Nhưng có lẽ mọi thứ đều không như ý muốn của cậu.

- Đã có chuyện gì xảy ra với Hạ ạ ?- Trung hỏi phá tan bầu không khí tĩnh lặng, nặng nề trong phòng

- Tuy vừa mới tỉnh lại nhưng anh nghĩ em có đủ tỉnh táo để biết đã có chuyện gì xảy ra với Ceo- bác sĩ Minh đáp rồi quay lại nhìn Trung với đôi mắt buồn

- Chẳng lẽ...?- Trung ấp úng

- Em nghỉ ốm đi. Chuyện đã qua rồi nên để cho nó qua. Em hãy tiếp tục sống. Anh nghĩ Ceo cũng không muốn em đau khổ mãi đâu- Dứt lời, bác sĩ Minh bước ra khỏi phòng. Giờ chỉ còn lại mình Trung với một mớ ngổn ngang những suy nghĩ.

Rất cuộc, cậu cũng không bảo vệ nổi Hạ. Chính miệng cậu đã nói sẽ bảo vệ cô bằng mọi giá mà cuối cùng cậu cũng chỉ là một kẻ vô dụng. Chứng kiến, Hạ biến mất ngay trước mắt mình mà cậu chẳng thể làm gì, chứng kiến tất cả những nỗi đau trên cơ thể cô ấy mà cậu cũng chẳng giúp được gì.

Trung thờ dài một cách khó nhọc. Cuộc đời luôn bất công. Cậu biết nhưng cậu không nghĩ nó sẽ xảy ra với mình. Cảm giác trống rỗng, mệt mỏi. Trái tim cậu như bị ai bóp nghẹt, vỡ nát đau đớn. Cái cảm giác mất mát này là sao chứ ? Cảm giác đau đớn này là sao ? Cậu sẽ phải sống tiếp như thế nào nếu không có Hạ ? Cậu phải làm gì đây ?

Những giọt nước mắt nóng hổi lăn vệt dài trên má cậu. Buồn, đau đớn. Cậu hét lên trong tuyệt vọng, trong nỗi đau dường như chưa bao ngừng trong trái tim cậu. Tại sao mọi chuyện lại thành ra như thế này ? Tại sao ?...

Ông mạnh đứng ngoài cửa nhìn đứa con trai của mình mà bất lực. Cảm giác của nó ông hiểu. Cái cảm giác đưa đón ấy tưởng như mọi việc đều đã chấm dứt, cả bầu trời sụp xuống. Ông hiểu nhưng ông chẳng thể làm gì được ngoài việc đứng nhìn mà thôi. Rất cuộc, ông cũng là kẻ vô dụng mà thôi.

Những ngày sau đó, tất cả mọi người chứng kiến sự thay đổi ghê ghớm trong con người Trung. Trung đã thay đổi. Một con người vui vẻ, hòa đồng, tươi cười đã được thay thế bởi sự lạnh lùng. Trên gương mặt chỉ còn mỗi vẻ lạnh lùng, thờ ơ, vô cảm. Trung trở nên cương quyết hơn và thậm chí cả tàn nhẫn hơn. Nhìn thấy thế, không ai không khỏi đau lòng. Về ngoài lạnh lùng kia đang cố che giấu một trái tim vỡ nát. Trung không dám tin vào sự thật hay chính xác hơn là cậu không muốn thừa nhận. Với cậu, Hạ chưa bao giờ biến mất. Hạ luôn ở trong trái tim cậu.

Cánh cửa phòng mở ra, Trung đưa đôi mắt buồn hướng về phía cửa sổ mà chẳng thèm quay lại. Yến và bác sĩ Minh bước vào. Yến ngồi xuống bên giường bệnh thờ dài

- Em trai ngọc- Yến nói- Chị mong rằng em hãy vượt qua nỗi đau để tiếp tục sống. Thực sự không ai và đặc biệt là Hạ mong em trở thành như thế này đâu – Yến khuyên Trung. Nhưng đáp lại cô chỉ là sự im lặng

- Cái này trước khi đi, Ceo đã làm cho em- Bác sĩ Minh nói rồi đặt vào lòng bàn tay Trung một sợi vòng cổ. Trung nhướn mày rồi nhìn vào sợi dây. Sợi dây có hình một bông tuyết 2 màu, xanh và trắng. Đúng lúc đó, cánh cửa mở ra, Khoa bước vào. Thấy bác sĩ Minh, anh hơi ngạc nhiên

- Anh – Khoa gọi bác sĩ Minh quay lại

- Em đến rồi à ?- Bác sĩ Minh cười

- Vâng- Khoa cũng cười- Chào chị dâu- Khoa hơi cúi đầu trước Yến. Yến gật đầu nhẹ- Xin lỗi cậu bây giờ tôi mới đến được- Nói xong, Khoa đưa cho Trung một chiếc hộp nhỏ

- Cái gì đây ?- Trung lạnh lùng

- Đó là hình của Hạ- Khoa nói- Tôi đã chụp trộm cô ấy và bây giờ tôi trao trả nó cho cậu- Nói xong, Khoa cười- Tôi đi Mi du học, một năm nữa mới trở về. Đến lúc đó, tôi mong sẽ thấy một con người hoàn toàn khỏe mạnh. Chào anh, chị- Nói xong, Khoa quay người bước đi

- Anh còn yêu Hạ không ?- Trung lạnh lùng hỏi

- Không- Khoa quay người lại cười- Mà căn bản là tôi chưa bao giờ yêu cô ấy. Còn bây giờ, với tôi, cô ấy là em gái- Khoa nói rồi bước ra ngoài. Cánh cửa đóng lại

- Em hãy giữ gìn sức khỏe nha- Yến nói- Chị và anh Minh sẽ sang Anh định cư cùng với con của bọn chị- Yến nói rồi, nắm chặt bàn tay bác sĩ Minh

- Anh mong em sẽ sớm khỏe lại- Bác sĩ Minh tiếp lời.

Cuối cùng, sau hơn hai chục phút, cánh cửa phòng đóng lại trả lại sự yên tĩnh. Trung vẫn nhìn ra cửa sổ. Đôi mắt buồn, trống rỗng đưa đón. Cậu vẫn chưa thể quen với cảm giác này, cái cảm giác mà mỗi lần thức dậy biết Hạ không còn sống còn bản thân cậu lại vẫn tiếp tục cuộc sống vô nghĩa này. Cậu biết mọi người đều lo lắng cho cậu, đều mong cậu bình phục. Nhưng trái tim cậu đau lắm, cậu không thể chấp nhận sự ra đi của Hạ.

Một cảm giác trống rỗng, mất mát ủa về trong tâm trí cậu. Giờ đây, ngay chính bản thân cậu cũng không biết phải làm gì nữa. Mọi thứ như quá xa vời, như quá sức với cậu. Cậu không thể tiếp tục mà không có Hạ. Nhưng bây giờ, cậu phải sống tiếp sao đây ?

Yến thờ dài rồi khép cánh cửa lại

- Anh nghĩ thằng bé sẽ không sao chứ ?- Yến hỏi bác sĩ Minh lúc đang đi

- Anh nghĩ Trung có thể tiếp tục- Nói xong, bác sĩ Minh thờ dài. Đúng lúc đó, một vị bác sĩ khác tiến về phía họ

- Mọi chuyện sao rồi ?- Vị bác sĩ với một gương mặt điển trai hỏi họ

- Có lẽ ổn- Anh đáp- Mà Thiên này, mày nghĩ liệu Ceo có thể tỉnh lại không?- Anh hỏi

- Chịu- bác sĩ Thiên nhún vai- Mang con bé sang Anh. Thời gian sẽ cho mày câu trả lời. Một là con bé sẽ mãi mãi không tỉnh lại, sống cuộc sống thực vật hoặc tỉnh lại và mất trí nhớ

- Không có cách nào khác hay sao ?- yền hỏi

- Con bé được như bây giờ là tốt lắm rồi. Đừng đòi hỏi quá nhiều- Bác sĩ Thiên nói rồi bỏ đi.

giới thiệu nhân vật mới nha

bác sĩ Thiên : hồi bé sống ở cô nhi viện nên quen biết với Hạ (là anh kết nghĩa của Hạ), bằng tuổi bác sĩ Minh. tuy không có sức mạnh nhưng anh là người cực kì thông minh và biết hết mọi điều về địa ngục, về trình độ bác sĩ thì giỏi hơn anh Minh. là bạn của bác sĩ Minh, cực kì khó tính (trừ với một số người ra trong đó có Hạ)

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

.... Một năm sau, tại một bệnh viện tại Anh

Hạ đã tỉnh lại từ mấy hôm nay nhưng cô không nói bất cứ câu nào. Hạ cứ ngồi đó nhìn ra cửa sổ, vô hồn, lạnh lùng, thờ ơ. Cảm giác trống rỗng xâm chiếm tâm trí cô. Cô không muốn ở lại đây.

Hôm nay, trời nắng đẹp. Hạ ra khỏi phòng. Cô đi vào khuôn viên của bệnh viện, ngồi im lặng bên một chiếc ghế đá, nhìn ra xa.

Bỗng nhiên, một cô bé chừng một hai tuổi với hai bím tóc xinh xinh chạy đến bên cô. Gương mặt bầu bầu, đáng yêu có chút gì đó quen thuộc. Có vẻ cô quen bé gái này từ rất lâu rồi. Cô bé kéo áo cô, giờ ra trước mặt cô một bông hoa

- Flower ? – Hạ hỏi cô bé

- It's violet- cô bé ngây thơ trả lời

- For me ?- Hạ hỏi, cô bé gật đầu – Why ?

- You're beautiful- Cô bé hồn nhiên. Hạ bật cười. Nụ cười đầu tiên khi cô tỉnh lại. Cô bé này cũng là người đầu tiên cô tiếp chuyện sau khi tỉnh dậy. có gì đó quen thuộc, gần gũi, ngay từ giây phút đầu cô đã cảm thật cô bé này thật đáng yêu. Cô bé này mang lại cho cô cảm giác yên bình

- What's your name ?- Hạ hỏi

- I'm Bun- Cô bé đáp- And you ?

- I don't know – Hạ thờ dãi- When I wake up, I don't remember anything who I am, where I come from...

- Don't worried!- Cô bé cười thật tươi- Bun always forget everything but they love me- Cô bé cười. Cùng lúc đó, cách một đoạn, một cậu bé khôi ngô với gương mặt trông rất giống cô bé đang gọi lớn

- Bun, where are you ?- Bun quay ra nhìn cậu bé đó mỉm cười

- I'm here- Cô bé vẫy tay- This's my brother, Bi- Bun giới thiệu cùng lúc đó, cậu bé đã chạy đến bên Bun

- Why do you leave room and don't told me ?- Bi hỏi

- Sorry – Giọng Bun lí nhí

- Who ?- Bi nói rồi chỉ tay vào Hạ

- My friend – Bun nói. Cùng lúc đó, trong khuôn viên vang lên tiếng gọi của một người phụ nữ

- Bi, Bun where are they ?- Nghe thấy tiếng gọi của mẹ. Hai đứa cùng quay lại

- Mom- Hai đứa gọi lớn rồi chạy lên bên mẹ của mình. Hạ quay người lại. Người phụ nữ đó có gì rất quen, rất gần gũi với cô. Nhưng nhất thời cô không thể nhớ ra. Rốt cuộc, cô bị làm sao thế này ?

Ở một nơi cách đó nửa vòng trái đất

Con phố vắng. Những tia nắng mùa hè tình nghịch trên vòm lá. Một chàng trai lang thang trên phố. Tâm trí cậu trống rỗng, mệt mỏi.

Trút một tiếng thở dài, cậu nhìn lên bầu trời cao xanh. Người con gái cậu yêu có cái tên Lam Hạ. Vậy mà giờ cô ấy bỏ cậu đi để lại mình cậu với mùa hè nắng gắt. Cậu không thể làm gì để níu giữ người con gái ấy.

Đã một năm rồi, sao cậu vẫn cảm thấy mất mát, vẫn cảm thấy mọi chuyện như mới ngày hôm qua. Cậu tưởng như ngày hôm qua cô ấy vẫn còn cười với cậu. Nụ cười cuối cùng trên môi cô ấy in đậm trong tâm trí cậu. Cậu vẫn còn yêu cô rất nhiều, nhiều đến nỗi cậu để trái tim mình đóng băng mà không ai có thể chạm vào nữa., nhiều đến nỗi mà từng phút từng giây cậu luôn nhớ đến cô.

Hóa ra cái cảm giác mà cô đã từng phải chịu là đây. Cái cảm giác đau đớn khi cậu bỏ rơi cô hơn 4 năm về trước. Cảm giác mất mát, như bị phản bội vậy mà vẫn luôn chờ đợi. Còn cậu, đến tận bây giờ cậu mới hiểu những đau khổ mà người con gái ấy đã phải chịu đựng. Trái tim cậu như bị ai bóp nát, cơ thể cậu run lên. Giá như cậu hiểu điều đó sớm hơn để cậu có thể yêu cô nhiều hơn. Nhưng có lẽ bây giờ là quá muộn rồi.

Trái với nỗi đau mà sâu thẳm trái tim cậu phải chịu đựng là vẻ ngoài bất cần, lạnh lùng và thờ ơ của chính cậu lúc này. Chính bản thân cậu cũng không hiểu nổi tại sao bản thân lại thay đổi nhiều đến như vậy. Nhưng cậu biết, biết rằng bản thân mình cần một nơi để trốn chạy, cần một cái vỏ để ngụy tạo, cái trang. Và suốt cuộc đời này cậu sẽ chạy trốn khỏi hiện thực.

Cậu cứ đi, để mặc cho những suy nghĩ mang bản thân đi khỏi thực tại. Và đến lúc cậu ý thức được thực tại thì cậu đang dừng lại ở nơi bắt đầu của gió.

Một năm rồi, một năm rồi mà nơi này vẫn thế, không thay đổi gì. Gió vẫn thổi và cây vẫn đung đưa theo gió. Một bản nhạc vẫn cất lên hàng ngày, hàng đêm. Cậu nằm xuống dưới một gốc cây trên đồi. Lòng cậu bỗng cảm giác bình yên sau bao ngày đau đớn, mệt mỏi. Cậu tưởng như trong bản nhạc, trong tiếng gió kia có tiếng tiêu của người con gái cậu yêu. Và cô ấy vẫn còn bên cậu.

Đôi mắt cậu nhắm nghiền như đang chìm câu vào giấc ngủ. Nơi đây, lần đầu tiên cậu gặp cô, nơi đây trái tim của một cậu bé đã từng rung động vì một nụ cười hồn nhiên trong sáng. Nơi đây, một cậu bé đã lau những dòng lệ trên gương mặt bầu bĩnh của cô bé. Nơi đây, máu đã đổ. Và cũng nơi này cô bé ấy đã ngã xuống. Nhưng liệu nơi đây có thể trả lại cô bé ấy cho cậu không ? Liệu nơi đây có thể chữa lành vết thương cho cậu ?

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

..... ba năm sau

Tại một ngôi nhà cổ ở Anh

- Hạ sao rồi ?- Ngoại vừa nhâm nhi tách trà vừa hỏi

- Con bé vẫn vậy – bác sĩ Minh thờ dài- Không nhớ được gì nhiều mà chính xác là sau ngày ấy con bé chẳng nhớ gì. Bây giờ nó trở nên lạnh lùng, rất ít cười ngoại trừ Bì và Bun. Chỉ khi gần hai đứa nhóc, con bé mới trở lại bình thường

- Rất giống Trung- Ông mạnh cũng thờ dài- Con chẳng biết phải làm gì với thằng bé cả?- Ông nói rồi đưa mắt nhìn Ngoại

- Bây giờ ta tính thế này- Ngoại nói rồi dừng lại một chút- Cho Hạ về Việt Nam. Để hai đứa gặp nhau. Ta tin cả hai đứa vẫn còn yêu nhau. Dù Hạ không nhớ gì nhưng sớm muộn gì con bé cũng nhớ lại. Vậy thì hãy coi đó là thời gian thử thách tình yêu của hai đứa

- Con không thể- bác sĩ Minh hét lớn- nếu Ceo còn bị chấn động lẫn nữa thì con bé sẽ không chịu nổi mất

- Bình tĩnh đi Minh. Làm gì mà con phản ứng dữ vậy- Ông mạnh cười- Con cũng có ý này từ lâu lắm rồi nhưng không dám nói

- Vậy quyết định thế đi- Ngoại cũng cười- Minh à, con không phải lo ta tin Thiên sẽ có cách giúp chúng ta- Đúng lúc đó, cánh cửa mở ra. Hạ bước vào. Lạnh lùng, buồn bã

- Con chào ngoại, chào bác- Hạ nói rồi đặt đôi giày xuống- Chào anh hai- hạ lạnh lùng. Nói xong, cô bước lên cầu thang định đi lên tầng

- Hạ, em đứng lại đi- Bác sĩ Minh buồn bã- mấy hôm nữa em sẽ về Việt Nam- Hạ quay người lại, hơi nhướn mày lên, chút ngạc nhiên Nhưng sau đó cô nhanh chóng quay trở lại về lạnh lùng cô hững

- Có chuyện gì ạ ?- Hạ hỏi. Bác sĩ Minh lặng yên
- Ta có chuyện cần nhờ con- Ông mạnh tiếp lời
- Chẳng phải con vẫn giúp bác sao ?- Hạ ngồi xuống trước mặt ông. Bấy lâu nay, cô thay vị trí của bác sĩ Minh bên cạnh ông
- Nhưng có một chuyện nhất định con phải giúp ta- Ông mạnh nói như khẩn khoản.
- Thôi được- Hạ lạnh lùng. Nói xong, cô vội đứng – Mấy ngày nữa con sẽ đi- Hạ dứt lời thì phóng thẳng lên tầng để lại đôi mắt ngạc nhiên của ba người
- Không ngờ con bé đồng ý dễ dàng vậy – Ngoại nói không giấu nổi vẻ ngạc nhiên
- Con bé luôn là người khó hiểu như vậy – Bác sĩ Minh thờ dài. Không ngờ, con bé lại đồng ý một cách nhanh chóng đến vậy. Bản thân anh cũng thể hiểu nổi.

Buổi tối hôm đó.

Bác sĩ Minh gọi điện cho đứa em trai yêu quý của mình đang làm hiệu trưởng một ngôi trường nổi tiếng ở Việt Nam, chuyên đào tạo những sát thủ địa ngục và tử thần dưới vỏ bọc của một trường kinh tế.

- Anh, có chuyện gì vậy ?- Khoa hỏi
- Anh có chuyện muốn nhờ em- Bác sĩ Minh thờ dài- Mấy ngày nữa, Ceo sẽ về Việt Nam. Có gì em nhớ giúp đỡ con bé
- Tất nhiên rồi. Nó cũng là em gái em mà. Nhưng sao anh đổi ý nhanh vậy? Mấy lần trước em đề nghị thì anh một mực từ chối cơ mà
- Thì lần này anh cũng có muốn đâu- Bác sĩ Minh lại thờ dài- Là Ngoại và ba anh quyết định. Hai vị trưởng bối đã nói thì anh còn phản đối thế nào được – anh dứt lời thì Khoa cười lớn
- Đúng là cao tay thật- Khoa cười
- Em có thôi ngay không hả ?- Bác sĩ Minh tức giận- Em muốn chọc anh chết hả
- Thôi, cho em xin. Coi như em sợ anh – Khoa cố gắng nhịn cười
- Ceo về đó, em nhớ trông chừng con bé cẩn thận. Nó mà có chuyện gì thì em nghĩ đến chuyện đi lần trốn là vừa- Anh đe dọa
- Vâng em biết rồi- Khoa tủm tỉm- Mà ai có thể động vào Su cơ chứ
- Con bé bây giờ thay đổi nhiều quá- Giọng anh trầm xuống
- Su bây giờ như vậy cũng tốt. quên đi hết tất cả, nỗi đau mà con bé đã phải chịu đựng là quá lớn. Em nghĩ ít ra bây giờ Su không còn đau khổ nhiều như trước nữa – Khoa nói
- Ủ- Bác sĩ Minh thờ hất- Thôi, anh đi nghỉ đây. Em nhớ giữ gìn sức khỏe mà tuyệt đối không được để lộ thân phận của Ceo cho bất cứ ai
- Anh yên tâm. Em lo được- khoa nói rồi gác máy.

Khoa hiểu, hiểu những gì mà anh trai mình lo lắng nhưng anh nghĩ nó thừa thãi. Sớm muộn gì, Su cũng nhớ ra tất cả. Tuy bây giờ con bé không phải chịu nhiều đau khổ như trước kia nhưng cái vẻ lạnh lùng đó thì lại đang che giấu một trái tim vỡ nát. Su bây giờ và Trung đều giống hệt nhau. Cả hai đứa đều lấy vẻ lạnh lùng, thờ ơ, vô cảm để che giấu sự yếu đuối và nỗi đau.

Anh cũng hiểu ý định của hai vị tiền bối. nghĩ cũng phải, anh cũng tin rằng hai đứa còn yêu nhau. Và đây là cách tốt nhất giải thoát hai đứa khỏi nỗi đau mà bấy lâu nay chúng phải chịu đựng. Nghĩ đến đây, chợt anh mỉm cười. Xem ra, sắp tới sẽ có nhiều thứ để xem rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

....8h sáng, tại sân bay Nội Bài

Một chiếc máy bay đang hạ cánh. Lơ đãng, Hạ nhìn ra ngoài cửa sổ. Có chút gì đó quen thuộc, có cái gì đó lạ lẫm. Hạ lại thờ dài. Ba năm qua cô vẫn cố

nhớ mọi chuyện đã xảy ra nhưng tất cả chỉ vô dụng. Cô chẳng nhớ được gì. Mọi thứ như một màn sương dày mà cô không tìm được lối thoát. Và ba năm qua, giấc mơ đó vẫn ám ảnh cô. Một chàng trai đứng đó, nhìn cô rồi tan biến như chưa hề tồn tại. Một cảm giác quen thuộc, hình dáng đó rất quen nhưng cô lại chẳng nhớ là ai và gương mặt người đó bị che khuất.

Máy bay đã hạ cánh. Cô thoát ra khỏi ý nghĩ của mình. Hạ bước xuống máy bay.

Sân bay ồn ã, tấp nập. Kẻ đón, người đưa. Hạ lạnh lùng đưa mắt nhìn xung quanh. Chiếc va li của cô không biết đã có ai lấy nhầm rồi. Trút một tiếng thở hắt, cô lôi điện thoại ra:

- Jim, mất va li rồi- Cô nói

- Mất rồi à ?- Jim cười- Không ngờ bồ cũng có ngày để mất va li

- Người ta cầm nhầm- Cô lạnh lùng- Giúp đi

- Thôi được- Jim dứt lời thì cô cũng cúp máy. Cô không thích những việc này.

Jim là người bạn mà cô quen bên Anh. Chơi cũng được. Jim tốt tính nhưng lại trẻ con. Chỉ có điều, Jim cũng không phá vỡ được cái vỏ bọc lạnh lùng cố hữu đầy của cô. Có lẽ chỉ có Bi và Bun mới đủ khả năng làm điều đó.

Đôi mắt cô lướt ngang qua những người cũng xuống chuyến bay đó. Chợt, đôi mắt cô dừng lại ở một người con gái. Một người con gái đẹp, đang bị bầu xung quanh bởi một đám nhà báo. Nhưng điều quan trọng là không phải cô chú ý đến điều đó mà là chiếc va li cô ta đang kéo. Đó là va li của cô.

Cô sai những bước dài đến phía cô ta.

- Xin hỏi, cô có dự định gì trong tương lai không ạ ?- Một tay nhà báo hỏi

- Chuyển đi nước ngoài của cô có thuận lợi không ?- Một người khác hỏi. Còn cô ta chỉ nói đúng một câu

- Xin lỗi, bây giờ tôi có việc phải đi- Nói rồi, cô ta nhanh chóng kéo va li đi.

- Dừng lại- Một tiếng nói lạnh lùng vang lên khiến cô ta giật bắn người như kẻ trộm. Cô ta quay đầu lại. Trước mặt cô ta, một người con gái xinh đẹp. Tuy ăn mặc rất đơn giản (một chiếc áo sơ mi trắng, quần sóc bò, cộng thêm cái kính đen) nhưng phải công nhận rằng người con gái này rất nổi bật, hơn cả cô

- Có chuyện gì ?- Cô ta hơi ngạc nhiên- Hay cô muốn xin chữ kí của tôi ?- Cô ta đánh liều phát biểu. Đẳng nào cô ta cũng là người nổi tiếng mà

- Xin lỗi, tôi không có ý đó- Hạ nhếch mép- Cô cầm nhầm va li của tôi rồi – Nói xong, Hạ nhanh chóng giật lại cái va li từ tay cô ta

- Cầm nhầm ư ?- Cô ta khinh bỉ- Nó là va li của tôi. Cô ăn nói lịch sự chút đi

- Tôi đã hết sức lịch sự với cô rồi- Hạ nhún vai kiểu không quan tâm

- Cô...cô- Cô ta tức tối. Còn cánh nhà báo xung quanh thấy có chuyện nên càng bám dai, chụp ảnh lia lịa

- Nếu không tin thì chúng ta cùng vào kiểm tra- Nói rồi, Hạ xách thẳng va li vào trong

- Được- Cô ta đắc chí- Nói trước cho biết đến lúc đó thì đừng có vênh mặt lên với tôi.

Hạ mặc kệ cô ta. Cô bước vào trong phòng kiểm tra đồ thì Jim đã ở đó. Jim nhìn cô, trông cô bây giờ cũng chẳng khác gì hai năm trước cả, vẫn cái vẻ lạnh lùng, bí ẩn mà đầy quyến rũ, thu hút ấy.

Năm phút sau

Cho đồ vào va li, Hạ hỏi Jim

- Bây giờ đi được chưa ?

- Tất nhiên là đi được rồi- Jim nhún vai- Thực chất bồ đi lúc nào mà chẳng được- Jim nói rồi quay lại liếc xéo cô ta- Xin quý khách lần sau cẩn thận chút

- Anh...- Cô ta tức giận- Chẳng qua là quen biết nên cô ta mới thắng. Mấy người cứ đợi đấy – Lúc này Hạ đã xếp đồ xong, chuẩn bị ra khỏi cửa.

- Nguyễn Hoàng Phương, tôi nghĩ cô nên cẩn thận với lời ăn tiếng nói của mình. Một người mẫu nổi tiếng như cô nên có chút lòng tự trọng đi- Nói rồi, cô nhanh chóng đóng cửa lại để lại bên trong một con người giận dữ và một nụ cười khê.

chap 80 : trở về (tiếp)

Bây giờ, Hạ đã ra khỏi sân bay. Tốn thời gian quá. Nhưng may mà người đón cô chưa tới. Cô không muốn làm phiền ai nhưng ngoại, bác và cả anh hai

không cho cô đi một mình.

Trong lúc chờ, cô rút điện thoại ra, gọi

- Mọi chuyện thế nào ?- Cô hỏi
- Vẫn bình thường – Một giọng nam đầu bên kia trả lời
- Giúp tôi – Hạ nói- Che vụ ở sân bay đi. Ngày mai không một tờ báo nào được đăng tin đó
- Có đủ khả năng làm sao lại nhờ ?- Giọng bên kia hỏi lại
- Không thích- Hạ lạnh lùng
- Tại sao phải che giấu vụ đó ?
- Nhiều chuyện- Hạ thờ dãi- Tôi không thích lên báo dù gì cô ta cũng là người của công ti. Chuyện bé xé ra to sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến việc chung
- Ok- Người đó nói xong thì Hạ cúp máy. Cùng lúc đó, một chiếc ô tô cũng đến đậu trước mặt cô
- Xin lỗi... ?- Người tài xế hỏi. Cô chưa kịp nói gì thì à người mẫu Hoàng Phuong xen vào
- Anh Tùng- Cô ta hét lên như vớ được vàng- anh đến đón em hả ? Em biết ngay mà thế nào anh ý cũng bảo anh đến đón em
- Xin lỗi, Phuong tiểu thư- Người tài xế nói- Tôi đến đây theo lệnh của chủ tịch và để đón một người khác- Người tài xế dứt lời thì đã thấy Hạ ngồi trong xe, va li của cô đã để vào trong cốp từ lúc nào
- Đi thôi. Tôi không muốn bác ấy phải chờ- Hạ lạnh lùng buông một câu. Nhanh chóng, người tài xế trở lại vị trí của mình. Chiếc xe phóng đi để lại một cái đuôi đang nghi ngút khói
- Cô cứ đợi đấy – Cô ta lầm bầm

Hạ chẳng thèm để ý đến cô ta làm gì. Cô đeo earphone vào. Đôi mắt mơ màng nhìn cảnh vật lướt qua ô cửa kính. Mọi thứ quen thuộc mà lạ lại lạ lẫm. Đúng thật là.

Chiếc xe đột nhiên dừng lại. Một toà nhà lớn hiện ra trước mặt cô

- Đến nơi rồi – Người tài xế nói- Đồ của tiểu thư sẽ được chuyển về biệt thự- Người tài xế dứt lời cũng là lúc Hạ đi ra khỏi xe.

Nhanh chóng, Hạ bước vào trong. Hàng chục con mắt đổ dồn vào người con gái trẻ xinh đẹp này.

Cô không đến quầy lễ tân mà đến thẳng chiếc thang máy chuyên dụng cho nhân viên cấp cao. Thấy vậy, một người bảo vệ và một cô lễ tân nhanh chóng đuổi theo cô.

Chiếc thang máy dừng lại. Cô quẹt thẻ. Thang máy mở ra. Nhanh chóng cô bước vào trong trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người. Cô là nhân viên ở đây sao ? Sao họ chưa từng biết cô ? Sao cô chưa từng đến đây một lần?

Cánh cửa thang máy khép lại trước đôi mắt ngạc nhiên, bất thần của tất cả mọi người. Người bảo vệ nhanh chóng rút điện thoại ra gọi cho tổ trưởng tổ bảo vệ

- Thưa tổ trưởng, có chuyện rồi ?- Anh ta nói
- Chuyện gì vậy ?- Một giọng nói vang lên
- Ken hả ?- Anh ta hỏi lại- Anh Bình đâu ?
- Anh đi vệ sinh rồi. Có gì cứ nói với em – Ken trả lời
- Chẳng phải giờ này em đang họp sao lại xuống phòng bảo vệ ?- Anh ta thắc mắc
- Máy cuộc họp đó chán kinh điển- Ken thờ dãi- Mà chẳng phải anh bảo có chuyện gì gấp sao
- À, ừ anh quên mất- Anh ta cười cười- Chuyện là thế này...- Anh ta bắt đầu kể.

Cánh cửa thang máy mở ra. Hạ bước ra khỏi thang máy, nhìn xung quanh một lượt. Hình như đang có cuộc họp.

- Xin lỗi- Người thư kí nói- Cô có phải là Lê Hạ phải không ?- Hạ khẽ gật đầu

- Gọi tôi là Su được rồi – Hạ nói- bác đang họp phải không ? Tôi sẽ ngồi chờ chị cứ đi làm việc của mình đi- Nói rồi, Hạ ngồi xuống ghế, lôi laptop ra rồi làm việc.

Người thư kí hết sức ngạc nhiên trước hành động của người con gái này. Có thể đoán ra được là công ty có họp thật không phải là dạng thường. Hơn nữa, cô gái này bước ra từ thang máy của nhân viên cấp cao lại càng không thể xem thường được. Tuy ăn mặc đơn giản nhưng cô gái đó vẫn đẹp lạ lùng. Có điều gì bí ẩn. Chị nghĩ nhưng nhanh chóng gạt ra khỏi đầu. ở đời này, biết nhiều quá không tốt.

Đôi mắt Hạ tuy nhìn vào màn hình nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của người thư kí đó. Nhưng cô không bận tâm. Cô bây giờ còn có việc phải làm.

Cánh cửa thang máy bỗng mở ra. Ken cùng với hai người bảo vệ bước vào.

- Ken, chẳng phải giờ này em đang họp hay sao ?- Người thư kí ngạc nhiên- Mà mang bảo vệ lên đây làm gì ?

- Có người lạ vào công ti- Ken nói rồi chỉ tay về phía Hạ. Cô vẫn làm như không để ý đến hành động đó của cậu

- Đó là khách của chủ tịch- Người thư kí trả lời. Lúc này Ken sốc toàn tập

- Khách của chủ tịch ?- Ken hỏi lại

- Ừ- Người thư kí khẳng định. Bây giờ, Ken mới để ý Hạ. Thật sự, rất đẹp. Một vẻ đẹp rất cuốn hút. Chỉ có điều là cặp kính đen đã che đi đôi mắt. Ken hơi tiếc. Và cậu cũng tò mò xem sau cặp kính ấy là một đôi mắt như thế nào. Ken ra hiệu cho hai người bảo vệ xuống trước. Còn cậu, tiến lại gần phía cô

- Em gái à – Ken chuyển giọng ngọt ngào- Em có quan hệ gì với chủ tịch vậy?- Hạ im lặng. Căn bản là cô ghét mấy trò tán tỉnh này lại càng ghét mấy thằng con trai dờ dại, rồi việc

- Em để yên cho người ta đi- Người thư kí xen vào

- Em chỉ muốn nói chuyện một chút cho cô ấy đỡ buồn thôi- Ken cười, một nụ cười chết người. Đến ngay cả người thư kí tuy đã quen với điều đó nhưng cũng phải dờ mắt vài giây. Còn Hạ, cô vẫn không phải ứng gì – Em bao nhiêu tuổi rồi ?- Ken tiếp tục hỏi. Hạ không trả lời

- Em có biết ngay từ phút đầu tiên em đã rất cuốn hút anh rồi không ? Em có biết sắc đẹp của em làm trái tim anh loạn nhịp không ?- Ken tiếp tục huyền thuyên. Hạ vẫn không nói gì. Cô không thích. Chợt, cô ngước mắt lên đồng hồ. Cũng chỉ còn một hay hai phút nữa cuộc họp sẽ kết thúc

- Tôi có thể vào phòng bác ấy đợi được không ?- Hạ hỏi người thư kí

- Tất nhiên là được rồi- Người thư kí trả lời. Nhanh chóng, Hạ đứng dậy, một tay cầm laptop, một tay với lấy cái túi xách

- Em à, việc gì phải vội vậy ? Ở đây nói chuyện với anh chút nữa- Ken nói rồi kéo nhẹ tay Hạ. Hạ gạt tay cậu ra

- Ken, cậu không thấy là từ nãy đến giờ cậu đang đọc thoại ư ?- Hạ hơi nhún mày- Cậu còn chưa đến hai mươi tuổi đừng xưng anh, em với tôi, bất lịch sự lắm- Nói xong, Hạ bỏ đi. Ken ngạc nhiên

- Cô ấy biết em ?- Ken hỏi. Người thư kí chỉ nhún vai. Cô cũng khó hiểu.

Hạ bước vào trong phòng. Cô cảm thấy hơi khó chịu một chút vì cậu nhóc hay lái nhái đó. Có gì đó quen quen nhưng lại không nhớ ra. Cô chỉ biết rằng ngay từ lúc gặp cậu ta cô đã cảm thấy một điều gì đó kì lạ. Những thông tin về cậu ta lần lượt hiện lên trong đầu cô như một ảo ảnh. Có phải cô đã từng quen cậu nhóc đó ?

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81

Cánh cửa mở ra, ông Mạnh bước vào.

- Xin lỗi, để con phải chờ rồi – Ông nói. Hạ vội đứng lên. Ông gạt đầu nhẹ

- Không sao đâu ạ- Cô lạnh lùng. Ba năm qua, cái vẻ ấy trong con người cô dường như không thể thay đổi được

- Con có mệt không ? Con thấy thời tiết ở Hà Nội thế nào ?- Ông Mạnh hỏi nhưng Hạ chỉ im lặng. Ông hiểu con bé không muốn trả lời. Nó bao giờ cũng vậy. Ngày trước và bây giờ đều giống nhau. Tuy Hạ bây giờ lạnh lùng hơn nhiều nhưng ông biết đó vốn là con người thật của con bé chỉ có điều bây

giờ rõ ràng hơn mà thôi. Tuổi thơ quá đau khổ đã xây dựng một con người lạnh lùng như vậy. Chỉ là trước kia con bé cố giấu đi mà thôi.

- Ta trở thành lão già lắm chuyện rồi- Ông mạnh cười- Thôi ta vào chuyện chính, không làm mất thời gian của con nữa – Ông Mạnh vui vẻ. Còn Hạ vẫn chỉ im lặng- Ta muốn con về đây là để giúp hội STĐN. Chẳng con ta quản lý rất tốt nhưng có những điều nó vẫn chưa được giải

- Con hiểu ý bác- Hạ gật đầu. Cùng lúc đó, ông Mạnh lôi ra một tập hồ sơ

- Đây là những thứ con cần biết – Ông nói- Từ ngày mai, con sẽ đến trường học cùng mọi người.

- Con biết- Hạ đón tập hồ sơ trên tay ông- Không có chuyện gì thì con xin phép- Hạ nói, đứng dậy và bước ra khỏi phòng mà không chờ sự đồng ý của ông

Ông Mạnh đứng nhìn dáng người nhỏ nhắn ấy khuất sau cánh cửa mà khẽ thở dài. Với ông, bây giờ, Hạ vẫn là cô bé của ngày nào. Con bé vẫn vậy. Nhưng có lẽ nỗi đau mà nó phải chịu đựng đã là quá lớn. Liệu quyết định đưa con bé trở về có phải là sai lầm không? Liệu ông có thể giữ đúng lời hứa với người bạn già của mình?

Hạ bước ra khỏi tòa nhà nhanh chóng như lúc bước vào. Cô chụp cái mũ lưỡi trai lên đầu để che đi cái nắng gắt của mùa hè. Cô cũng không biết bây giờ mình sẽ đi đâu. Cô không thuộc đường phố Hà Nội. Nhưng cô cũng chẳng hiểu làm sao cô cứ đi, đi theo quán tính đến một nơi nào đó đã có sẵn trong kí ức.

Những ngôi nhà cổ, những bức tường đầy rêu sao bỗng có cảm giác quen thuộc như vậy. Có một cái gì đó rất quen nhưng cô lại không nhớ nổi. Từ khi về đây, vẫn cảm giác đó đeo bám cô. Quen mà lạ, quen mà không thể nhớ ra. Mảng kí ức lãng quên bị đánh thức lại. Nhưng tất cả mới chỉ mờ mờ ảo ảo, rất khó nắm bắt.

Đôi chân cô dừng lại trước một ngôi nhà nhỏ bằng gỗ trên phố. Có một cảm giác lạ kì dâng lên trong lòng cô. Một cái gì đó xáo trộn. Cô vội vàng lấy chiếc điện thoại ra chụp lại ngôi nhà. Hình ảnh ấy thật quen thuộc. Trong thoáng chốc cô như thấy hình ảnh của một cậu bé rất quen thuộc, một cậu bé luôn mỉm cười trong ngôi nhà, một cậu bé 3 tuổi, 8 tuổi và cuối cùng là một chàng trai 16 tuổi. Nhưng những hình ảnh lướt qua nhanh đến nỗi chính cô phải ngỡ ngàng. Cậu bé kia là ai? Có quan hệ gì với cô?

Trút một tiếng thở dài, cô ngẩng mặt lên trời. Đó là thói quen khó bỏ nhất cả cô. Mỗi lúc buồn hay có điều gì khó chịu là cô lại làm thế. Bầu trời mùa hè thật xanh và cao. Màu xanh, mùa hè như cái tên của cô vậy Lam Hạ. Một màu xanh của hy vọng nhưng sao với cô chẳng có chút hy vọng nào vậy. Chẳng có chút gì về quá khứ, về kí ức. Ba năm qua cô đã sống, sống mà không nhớ gì cả. Ba năm qua rất cuộc, cô chẳng làm được gì.

Hạ đang chìm vào suy nghĩ của riêng mình thì bỗng nghe thấy tiếng động lạ. Trong một con hẻm, một cô bé (gọi vậy thôi chứ người đó cũng phải 17, 18 tuổi rồi) đang bị một lũ 5, 6 tên côn đồ trêu ghẹo.

- Em à, đi chơi với bọn anh đi – Một thằng nói

- Em xinh thế này, sao lại đi một mình thế? - Một thằng khác xen vào

- Các người bỏ tôi ra- Cô bé ấy hét lên. Giọng nói này... Như đã in sâu vào trí não cô. Quen, nhưng cô không thể nhớ ra là ai. Cô chỉ biết nhất thiết, bằng mọi cách cô phải cứu cô bé ấy. Bọn chúng vẫn tiếp tục trêu chọc cô bé ấy

- Dừng lại đi. Bộ mấy người không đói hả? Cũng gần trưa rồi mà- Một giọng nói lạnh lùng vang lên. Tất cả mọi người đều quay lại. Hạ đang đứng dựa lưng vào một gốc cây ở đầu hẻm

- Cô em là gì mà xen vào chuyện tốt đẹp của bọn anh vậy? - Một tên hỏi

- Chẳng là gì cả- Hạ nhún vai- Chỉ thấy mấy người làm phiền nhã hứng của tôi thôi

- Vậy sao? Hay em đi cùng bọn anh một thể cho vui – Một thằng tiến lại gần phía cô

- Xin lỗi, tôi không có điểm phúc đó- Hạ đứng thẳng dậy- Phải bắt đầu và kết thúc sớm đi để còn ăn trưa- Hạ thờ dài

- Dám xen vào chuyện của bọn anh ư? Em to gan nhì- Một thằng khác cầm con dao sáng tiến về phía Hạ

- Ba, hai một- Hạ đếm rồi kéo tay cô bé kia cùng chạy. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi đó, Hạ lôi được cô bé từ trong hẻm thoát ra ngoài. Và cả hai cùng chạy trước sự ngỡ ngàng của bọn chúng

- Đuổi theo, mau đuổi theo chúng- Tên cầm đầu nói sau mấy phút sững người. Cả bọn đuổi theo nhưng rốt cuộc hai người đã chạy thoát được.

Sau khi thấy bọn chúng không còn đuổi theo nữa, Hạ dừng lại. Cô bé kia thở hổn hển.

- Chị...nhANH quá- Cô bé kia ấp úng

- Lần sau đừng đi một mình như thế- Nói xong, Hạ nhìn lên đồng hồ và chuẩn bị sang đường

- Chị- Cô bé kại gọi lớn- Cảm ơn chị

- Đừng cảm ơn- Hạ nói mà chẳng quay đầu lại
- Chị tên gì vậy ?- Cô bé kia hỏi lại
- Thưa, lần sau nhớ cẩn thận- Hạ giơ tay lên chào và đi thẳng
- Chị biết tên em sao ?- Thưa hỏi lại nhưng Hạ đã biến mất

Sao Hạ lại biết tên cô bé ấy nhỉ ? Hạ tự hỏi mình. Từ khi về Việt Nam có quá nhiều điều kì lạ xảy ra với cô. Nhưng cô cũng chẳng bận tâm nữa. Với cô, đó là mảng kí ức bị lãng quên mà không sớm thì muộn cô cũng sẽ nhớ.

Thưa đứng đó ngẩn tò te vì không hiểu gì. Người con gái ấy có chút gì đó quen thuộc mà lại lạ lắm. Nhất thời, cô chưa nhớ ra.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82

7h tối, tại quán bar

Hạ vốn ghét đến bar. Cô ghét mùi rượu, ghét tiếng ồn ào ở đây. Nói chung là cô không thích đến bar chỉ trừ trường hợp bắt buộc mà thôi. Và đây là một trong những trường hợp như thế. Cô cần phải tìm hiểu một số thông tin, một số điều về kẻ cô sắp thủ tiêu, một số điều về nhiệm vụ được giao. Mà bar lại là nơi có nhiều thông tin nhất, bất kể ai, giàu hay nghèo cũng có thể đến bar. Và họ cũng chính là nguồn cung cấp thông tin miễn phí.

Hạ chọn một góc trong quán bar. Cô ngồi lặng lẽ quan sát mọi thứ, đôi tay lướt nhanh trên bàn phím. Tuy mới về Việt Nam nhưng tối nay cô có nhiệm vụ phải làm, một công việc quen thuộc mà cô chưa bao giờ thích.

- Em gái à, sao lại ngồi một mình thế ?- Tiếng một người thanh niên vang lên. Hạ giải vờ không nghe thấy, cũng không thèm ngoái lên lấy một lần
- Em à, sao buồn thế ?- Người thanh niên tiếp tục hỏi- Hay uống với anh một li cho vui- Hạ vẫn im lặng. Cuối cùng, sau vài phút việc thu thập thông tin của cô cũng xong. Phải nghĩ cách chuồn khỏi đây thôi
- Uống rượu ư ?- Hạ lạnh lùng- Xin lỗi, tôi không có hứng hơn nữa tôi cũng không biết uống rượu- Nói xong, Hạ đứng dậy thu dọn đồ đạc và chuẩn bị rời đi
- Thật sự em không biết uống rượu sao ?- Tên đó không tin- Hay để anh dạy em uống rượu - Tên đó nắm lấy tay cô
- Bỏ tay ra- Hạ trừng mắt nhìn người thanh niên
- Em uống một li rồi anh sẽ bỏ ra- Người đó nói
- 1 li ư ?- Hạ nhếch mép- Anh không muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi uống rượu đâu ?- Hạ nói như đe dọa
- Anh rất hạnh phúc được biết điều đó- Người thanh niên cười
- Vậy được thôi. Có gì thì tự chịu nha- hạ nói rồi cướp li rượu trên tay người thanh niên đó. Cô nhấp một ngụm nhỏ. Nhưng rượu chưa xuống đến cổ họng cô thì đã phun ra ngoài. Rượu bắn vào người thanh niên đó. Cùng lúc này, Hạ nôn thốc vào người anh ta.
- Cô...?- Anh ta trợn tròn mắt, kinh ngạc. còn Hạ, cô lấy giấy ra lau miệng rồi bình thản
- Tự chuốc lấy ráng chịu nha- Nói rồi, Hạ biến mất
- Cô ta thật là...- anh ta tức giận
- Người thứ hai dám nôn vào người mà thật không tầm thường- Một người con trai khác đến bên cạnh mỉm cười
- Long, tao bị thế này mà mày còn cười được hả ?- Hùng tức giận
- Tao nói có gì sai đâu – Long nhún vai. Thực sự anh cảm thấy người con gái này có chút gì đó giống người con gái đó, truyền nhân bảo ảnh thân hộ pháp.

Hạ bước ra khỏi quán bar. Đôi mắt buồn nhìn xung quanh. Cô lôi Ipad ra kiểm tra gì đó rồi hòa lẫn vào dòng người.

.... 8h tối, trên sân thượng của một tòa nhà.

Hai phát súng vang lên liên tiếp trong không gian. Cây súng đã được gắn ống giảm thanh nhưng cơ hồ những âm thanh của nó vẫn vang vọng lạnh lẽo. Một cô gái đứng trên tầng thượng lặng lẽ nhìn theo hai viên đạn. Đôi mắt buồn nhìn về người đàn ông đang ngã xuống trong phòng làm việc đối diện. Một thứ chất lỏng màu đỏ tươi chảy trên người ông ta lênh láng ra sàn nhà.

Cô nhìn người đàn ông một lần nữa rồi bỏ đi. Cuối cùng, cũng xong việc, một công việc khiến chính bản thân cô ghê sợ. Nhưng cô có thể làm gì được. Cô chẳng thay đổi được gì ngoài việc chấp nhận nó mà thôi.

Bước chân buồn, cô rời khỏi tòa nhà. Cô không biết mình đang đi đâu. Mà thậm chí cô còn mặc kệ. Đôi chân đưa cô đến đâu cũng được. Hiện tại, cô cần một chút yên tĩnh, cần một chút thời gian để bình tĩnh. Sau mỗi lần làm nhiệm vụ cô đều thế cả. Một thói quen không thể bỏ.

Cuối cùng, cô dừng lại ở một ngọn đồi ở ngoại ô. Cô không biết bằng cách nào mà cô đến được đây nhưng cô cảm thấy nó rất quen thuộc. Bản nhạc này, bản nhạc của gió và lá, như đã in sâu vào tâm trí cô từ bao giờ. Có lẽ, từ rất lâu rồi.

Gió thì thổi vào tai cô những điều kì lạ. Cô chợt mỉm cười. Cảm giác như trong lòng rất thoải mái, như mọi thứ đều tan biến hết.

Đôi chân cô vẫn không dừng lại. Cô vẫn tiếp tục đi, lên đồi. Cuối cùng, cô dừng lại trước một gốc cây to. Cô nhẹ nhàng đưa tay sờ vào thân cây. Lập tức một vật trên không trung rơi xuống. Cô không né, tưởng như cơ hồ cô biết là nó không hề nguy hiểm. Cô đón lấy nó. Đó là một cây đàn tranh. Cô mỉm cười. Nhanh chóng cô tháo lớp bọc bằng vải bên ngoài. Cô ngồi xuống và đánh đàn. Cảm giác như gặp lại một người bạn từ rất lâu rồi. Cô cảm thấy chưa bao giờ nhẹ nhõm như thế này. Toàn thân cô bỗng nhẹ bỗng, dường như cô đang hòa vào gió, vào lá.

Bản nhạc từ lâu đã ngừng nay bỗng cất lên. Cây đàn tranh cuối cùng cũng đợi được chủ nhân của nó trở về. Những dây đàn rung lên vui sướng. Tiếng đàn hòa vào gió, gió hòa vào lá. Lâu lắm rồi, mọi thứ mới trở về như cái ngày đó. Nơi đây, đã đợi cô lâu lắm rồi, tưởng như là vô vọng, là cô không bao giờ trở về nữa. Nhưng cuối cùng, cũng đã đợi được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

...10h tối

Hạ rời khỏi nơi bắt đầu của gió. Sau khi cô cắt cây đàn tranh vào một căn hộ cách đó không xa lắm (căn hộ này vốn là của anh hai cô nhưng sau đó anh trao lại cho cô), cô mới đến biệt thự.

Cô bước vào trong mà không một lời gián thích với người quản gia. Cô là thế. Ghét giải thích và không muốn giải thích, bất cứ việc gì.

Sau khi lấy một quả táo trong tủ lạnh, Hạ ung dung bước lên tầng đến phòng của mình. Khi cô đi ngang qua một căn phòng thì nghe thấy tiếng rên của một người con gái, Hạ khẽ nhếch mép,. Cô cười rồi trở về căn phòng của mình.

1h sáng

- Ở đây không có việc của cô nữa. Mau mặc quần áo vào rồi đi đi- Trung lạnh lùng, rút ví ra ném cho cô ta một sấp tiền

- Em ở lại đây với anh đêm nay không được sao ?- Cô gái ấy nhõng nhẽo

- Biến đi trước khi tôi xử cô- Một giọng nói lạnh lùng vang lên nhưng đầy uy lực. Cô gái kia không nói gì nữa mà lẳng lặng mặc quần áo vào rồi ra khỏi phòng.

Trung thờ dài. Ba năm nay, cậu sống như thế, một cuộc sống vô nghĩa mà chính cậu cũng không biết làm cách nào có thể giải thoát được. Rượu, máu... cậu chìm trong những thứ đó nhưng rốt cuộc cũng chẳng thể nào quên, chẳng thể quên người con gái đó, chẳng thể quên.

Nước từ vòi hoa sen xối thẳng vào mặt cậu. Cảm giác lạnh buốt nhưng cũng thật dễ chịu. Lúc này, cậu có thể quên đi mọi chuyện, không nhớ gì, rất thoải mái.

Bước ra khỏi phòng tắm. Cậu nhanh chóng mặc quần áo vào rồi với lấy chiếc ga trải giường, cầm xuống phòng giặt đồ. Cậu không thích những thứ nhàu nhĩ và đặc biệt lại không thích những tấm ga có mùi của người con gái khác. Hơn nữa, cậu cũng đang đói nên nhân tiện xuống dưới kiểm gì đó cho vào bụng luôn.

Hạ rời khỏi bể bơi. Cô với lấy chiếc áo sơ mi, mặc vào. Cô đi qua bếp, mở tủ lạnh với lấy một hộp kem rồi đi lên phòng. Vừa đi cô vừa ăn những miếng kem mát lạnh.

Trung đi từ trên xuống. Hạ đi từ dưới lên. Họ gặp nhau. Hai đôi mắt nhìn nhau không rời hồi lâu. Trái tim Hạ có chút gì đó xáo động. Người con trai trước mặt cô rất đẹp, một vẻ đẹp hoàn mỹ nhưng cô còn cảm thấy điều gì đó len lỏi trong trái tim mình. Một sự yêu thương, một tình cảm đặc biệt mà chính bản thân cô cũng không hay.

Còn Trung, trái tim cậu cũng lỡ một nhịp rồi. Người con gái trước mắt cậu rất đẹp. Gương mặt lạnh lùng nhưng toát ra vẻ gì đó rất thân quen. Đôi mắt ấy, ánh mắt này rất giống Hạ, rất giống, một đôi mắt buồn, tức hồ như không có gì chạm vào được. Bất giác Trung thả tấm ga xuống, ôm cô vào lòng. Cảm giác ấm áp này thật dễ chịu, cảm giác rất thân quen, gần gũi.

Bất ngờ trước hành động của Trung, Hạ đơ người. Cô không thể kháng cự và chính bản thân cô cũng cảm thấy rằng có cái gì rất ấm áp, có điều gì đó rất thân quen.

- Hàn Băng- Trung khẽ gọi

- Xin lỗi, anh nhầm người rồi- Hạ nói rồi đẩy Trung ra. Thực sự, cô cũng không muốn rời khỏi vòng tay ấm áp này nhưng khi nghe cái tên này cô bỗng cảm thấy trái tim nhói đau

- Xin lỗi – Trung lí nhí.

Hạ lướt ngang qua người Trung rất nhanh. Cô biết, cô biết rằng Hàn Băng chính là tên gọi khác của mình. Nhưng trong giây phút đó bỗng nhiên cô cảm thấy muốn chạy trốn, không muốn thừa nhận. Chính cái tên này, chị Yến đã gọi cô lần đầu khi cô tỉnh dậy. Cô mơ hồ cảm nhận được qua cái tên ấy là một quá khứ khổ đau. Nhưng cô muốn chạy trốn hay chính bản thân cô không muốn đối mặt với nó. Cô chưa sẵn sàng, ít nhất là bây giờ.

Trung nhìn người con gái đi khuất hành lang rồi cười khổ. Trong giây phút đó, cậu bỗng cảm giác như Hạ trở về, người con gái trước mắt cậu là Hạ. Nhưng cậu đã nhầm. Hạ không thể trở về được. Chắc tại cậu quá yêu cô, quá nhớ cô, nhiều đến mức nhận lầm mà thôi.

chap 83 : phần 2. ngày đầu ở trường

Sáng hôm sau

Trung thức dậy sau một giấc ngủ dài, hơi mệt mỏi. Cậu bước xuống nhà, trong đầu có chút thắc mắc về người con gái hôm qua

- Quản gia, người con gái trong nhà hôm qua là ai ?- cậu hỏi người quản gia

- Thừa thiếu gia, đó là khách của ông chủ- Người quản gia nói và rót cho cậu một tách cà phê- Ông chủ dặn là cô ấy sẽ ở đây trong một thời gian. Hình như cô ấy là em gái của cậu Minh

- Ra vậy- Trung cầm tách cà phê lên nhắm một ngụm- Cô ta đâu rồi ?

- Thừa thiếu gia, mới sáng sớm cô ấy đã ra ngoài rồi ạ. Cô ấy có dặn là tối sẽ về muộn- Người quản gia đáp

- Thôi, tôi phải đi học đây. Cảm ơn ông- Trung nói rồi bước ra khỏi phòng. Cậu leo lên chiếc ô tô yêu quý của mình, phóng nhanh đến trường.

Hạ rời khỏi xe buýt, cũng không khó để tìm đến ngôi trường này. Cô thở dài, lấy chiếc mũ lưỡi trai đội lên đầu. Cô bước vào trường. Cô cũng không mấy khó khăn để tìm được phòng hiệu trưởng nhưng trước khi vào, cô đeo một chiếc mặt nạ vào mặt, một chiếc mặt nạ do chính cô làm để che đi dung mạo thật của mình.

- Vào đi – Khoa nói khi nghe thấy tiếng gõ cửa. Anh đang chuẩn bị đi dạy. Tuy là hiệu trưởng nhưng anh vẫn thích đi dạy. Một cô gái với gương mặt bình thường, hơi đen một chút, không có gì đặc biệt bước vào. Cô ấy nhanh chóng ngồi xuống ghế khi chưa được sự đồng ý của anh

- Xin lỗi, cô có chuyện gì muốn tìm tôi ?- Khoa tiếp tục hỏi. Nhưng cô gái kia chẳng thèm để ý đến lời nói của anh. Cô thân nhiên rót cho mình một tách trà

- Trà ngon- Cô đặt tách trà xuống- Khẩu vị của anh cũng không tồi

- Cảm ơn vì lời khen nhưng tôi không nghĩ cô đến đây để uống trà – Khoa tiếp tục hỏi.. Cô gái kia quay lại nhìn anh bằng đôi mắt lạnh lùng, sắc bén

- Nếu tôi chỉ đến đây để uống trà thì sao ?- Hạ nhướn mày

- Thì xin lỗi, bây giờ tôi có tiết rồi- Khoa đứng dậy, ra khỏi ghế. Cùng lúc đó, Hạ ném xuống bàn một tập hồ sơ, trước mặt anh

- Không có tính kiên nhẫn- Cô phán một câu xanh rờn- Ngay cả anh cũng không nhận ra không bằng cả Bi và Bun- Cô thở dài.. Minh phục mình thật- Cô cười nửa miệng. Nhanh chóng, Khoa nhận ra người con gái trước mặt mình là ai

- Anh thì làm gì có tài năng đó hả cô nương ?- Khoa cười. Còn Hạ vẫn lạnh lùng- Anh bảo em mấy lần là về nước mà em không chịu về. Vậy mà anh hai chỉ kêu một tiếng là em về rồi sao ? Em thiên vị quá đấy – Khoa ngồi xuống trước mặt cô, trách móc

- Tại lúc trước không thích- Hạ nhún vai

- Thế sao ?- Khoa hỏi đều- Vậy sao em không để mặt thật?
- Không thích- Hạ đáp lại thờ ơ
- Quà của anh đâu ?- Khoa hỏi và chìa tay ra đòi quà như trẻ con
- Anh làm gì mà như trẻ con vậy. Còn hơn cả Bi và Bun – Hạ lắc đầu
- Kệ anh- Khoa cười. Nhanh chóng, Hạ lôi trong cặp ra một chiếc hộp nhỏ
- Đây – Hạ ném cho Khoa. Anh bắt lấy, mở hộp ra. Anh thấy một đôi găng tay trong suốt.
- Cái này thằng Hùng cũng chế tạo được – Anh lắc đầu ngao ngán
- Dừng thử đi, nó không phải là đồ bình thường đâu- Hạ đứng dậy- Nếu anh không thích thì thôi. Trả đây
- Quà tặng rồi không được đòi lại- Anh nhanh chóng cất nó đi trước khi cô đổi ý
- Đến giờ về lớp rồi thì phải ?- Cô nhanh chóng đổi chủ đề. Khoa nhìn lên đồng hồ
- Ừ, đến rồi- Anh cũng đứng dậy- Anh sẽ đưa em về lớp đằng nào anh cũng có tiết ở đây
- Hiệu trưởng mà phải đi đây sao ?- Hạ hỏi
- Anh thích- Khoa đáp- Mà anh cũng là chủ nhiệm lớp đó nữa
- Vậy thì khổ rồi- Hạ đáp lạnh lùng nhưng anh hiểu rằng cô đang đá đều mình

chap 82 : (tiếp)

Anh đi trước. Hạ đi sau, hai tay đút vào túi quần, tai thì đeo earphone, lại còn đội mũ nữa chứ, trông có bí hiểm mà ương ngạnh.

Tiếng trống vang lên, sinh viên ổn định chỗ ngồi. Tuy nói là trường đại học nhưng cũng chẳng khác gì cấp ba cả. Số lượng sinh viên hạn chế, mỗi lớp chỉ có từ 30-35 sinh viên thôi. Vì trường kinh tế chỉ là cái vỏ thôi nên mọi thứ đều phải cẩn thận.

Khoa bước vào, toàn bộ sinh viên đứng dậy

- Cảm ơn các bạn, bây giờ các bạn có thể ngồi được rồi- Khoa dứt lời thì cả đám ngồi xuống- Hôm nay chúng ta sẽ có một sinh viên mới- Anh dứt lời thì cả đám ồn ã lên
- Sinh viên mới ?- một người hỏi
- Trường mình có bao giờ tuyển sinh giữa kì đâu nhỉ ?
- Không biết là con gái hay con trai ? có xinh không nhỉ ?
- Chắc là nhan sắc không phải loại thường mà tài năng cũng thộc dạng hiếm có nên mới vào lớp ta ...
- Mọi người trật tự hết đi- Khoa quát. Lập tức, tất cả dừng lại- Vào đi- Cô nhanh chóng bước vào trước sự ngỡ ngàng của mọi người. Nhan sắc bình thường mà da có phần hơi đen nữa. Ăn mặc cũng thuộc dạng tầm thường nốt
- Anh đăng kí cho em vào câu lạc bộ bắn súng ?- Hạ hỏi Khoa mà chẳng thèm để ý đến mọi người
- Anh hai bảo thế - Khoa đáp lại
- Hai không bảo thế nhưng anh tự quyết định ?- Cô nhướn mày- mà còn cái vụ thi đấu ghép đôi là sao ? Sao em lại cùng một đội với hấn ?- Hạ nói và chỉ thẳng tay vào bàn cuối nơi Trung đang ngồi
- Vụ câu lạc bộ là do anh – Khoa thừa nhận- Còn vụ kia em đi hỏi hai đi. Hai với mọi người quyết định chứ không phải anh – Khoa cười cười về vô tội. Thực chất đó là ý kiến của anh mà. Nhưng nhận bây giờ thì chỉ có nước chết với cô. Mọi người lần đầu tiên nhìn thấy hiệu trưởng của mình sợ sệt cũng cảm thấy thích thú
- Anh đừng tưởng qua mặt được em – Hạ buông một câu rồi tiến về phía bàn cuối, nơi Trung đang ngồi- Làm ơn, tránh ra giùm- Trung đang nghe nhạc, thấy cô hơi tức giận nhưng vẫn tỏ vẻ lạnh lùng
- Đây là chỗ của tôi- Cậu nói, hơi nhướn đôi lông mày lên

- Và từ giờ đây cũng là chỗ của tôi- Hạ nói, vẫn giọng lạnh lùng, đáp trả Trung
- Cô đi kiểm chỗ khác mà ngồi đi- Trung nói, quay lại lườm cô
- Trung, ra cho bạn ấy ngồi- Khoa lên tiếng- Ba em đã đồng ý chuyện này rồi- Trung liếc xéo cô, khinh bỉ và đứng dậy, ra khỏi chỗ cho cô vào
- Cô quen ba tôi ?- Trung hỏi khi cô bước vào
- Có chút gọi là quen biết – Cô trả lời. Ngồi xuống, cô nhanh chóng lấy laptop ra và không bận tâm đến việc xung quanh nữa mà chỉ chăm chú vào chiếc máy tính mà thôi
- Nhân tiện đây tôi thông báo tới các bạn là năm nay chúng ta sẽ không thi giữa kì nữa chuyển thành các trận thi đấu. Luật thi tôi không phải nhắc lại nữa. các đội vẫn như năm ngoái còn Trung sẽ cùng một đội với sinh viên mới. Các bạn được nghỉ một ngày để chuẩn bị. 9h sáng, một ngày sau cuộc thi bắt đầu- Đến bây giờ thì cả lớp như bùng nổ. Bỗng một cánh tay từ phải dưới giờ lên
- Jen, có chuyện gì ?- Khoa hỏi cô bé đang giờ tay
- Bạn sinh viên mới chưa giới thiệu ạ - Cô cười hồn nhiên. Jen ngồi trên Hạ, cạnh Nam, là người yêu của cậu
- Đúng đó ạ- Lin lên tiếng
- Hai người lăm chuyện quá đấy- Cô hững hờ- Không nhận ra thì thôi làm gì bắt bẻ tôi phải giới thiệu này giới thiệu nọ. Không thích- Jen và Lin cùng quay lại. Họ ngạc nhiên, còn cô vẫn cái vẻ lạnh lùng không quan tâm. Lin nhanh chóng rút điện thoại ra và gọi điện cho nhỏ bạn thân. Chuông điện thoại của cô reo- Mày có bị khủng không vậy ?- Cô hét vào điện thoại
- Su- cả hai cùng hét lên. Lin và Jen vui mừng- Con quý về bao giờ mà không nói với chúng tao
- Hôm qua- Hạ nhún vai- Quên mất- Cô đáp
- Con quý, mày đáp một câu quen là xong ư ? Hãy đợi đấy- Jen lườm cô
- Thôi, mọi người trật tự đi. Bây giờ cũng ta đi thực hành- Khoa nói rồi nhấn cái nút gì đó. Trên bức tường bỗng hiện ra bốn cánh cổng dịch chuyển đến khu tập bắn súng. Mỗi tổ lại đến một khu riêng. Hạ, Trung, Ken, Jen, Lin, Nam, Hoàng, Mai, Tường Vi, Kiên, Thư và Phong một tổ

chap 83

Tại khu tập bắn của tổ Trung.

Đây là một khu khá rộng, có trang bị đầy đủ tất cả mọi thứ. Đây là nhận xét của Hạ. Hơn nữa, tổ của Trung toàn người trong câu lạc bộ bắn súng nên được ưu tiên, anh Khoa cũng đi cùng.

Trung bắt đầu lượt bắn với mười viên đạn cùng chui qua một lỗ. Mọi người trong tổ cũng không mấy ngạc nhiên trước thành tích này của Trung. Họ quá quen rồi. Còn cô, chỉ nhún vai, nghĩ thầm rất giỏi, ngang ngửa với anh Khoa.

- Người mới, tiếp theo đến lượt cô- Trung ra lệnh. Cậu là chủ tịch câu lạc bộ bắn súng mà

- Xin lỗi, tôi không biết bắn súng và cũng chưa từng học bắn nó- Hạ nhún vai

- Lần đầu tiên ư ?- Trung nhếch mép- Thử đi- Cậu ra lệnh

Vậy là không tránh được rồi. Hạ thở dài. Bây giờ cô bắt buộc phải bắn súng. Thế thì phải diễn cho đạt, phải diễn y như thật.

Những động tác lóng ngóng của cô khi cầm súng đã đọc hai đôi mắt tường tận ghi lại. Hai phát súng bắn ra, không phát nào bắt vào bia. Đã thế cô còn để rơi hàng chục viên đạn nữa chứ. Khoa đứng gần đó mỉm cười : ‘Em gái, em diễn khá thật’

- Bắn như vậy mà cũng đòi bắn ư ?- Ken cười khẩy. Hạ quay lại. Bây giờ, cô đã nhận ả cậu nhóc này. ‘ Bị lừa rồi’. Cô cười thầm

- Lần bắn đầu tiên- Trung nói- Quá dở

- Cậu...- Hạ giả vờ. Đôi mắt ngán lệ- cậu.- nói xong, cô bỏ đi. Thấy vậy, Mai, Jen, Lin và Thư liền đuổi theo cô. Cô chạy vào nhà vệ sinh. Mệt thật

- Trung không có ý xấu đâu . Cậu ấy chỉ là trêu cậu thôi ?- Mai khuyên khi thấy Hạ ngồi thụp xuống trong nhà vệ sinh và đang khóc nức nở. Cô không nói gì. Người run lên bần bật

- Cậu...- Hạ nghẹn ngào- Cậu là ai ?

- À – Mai cười- Tổ tên Mai.

- Su- Jen và Lin gọi

- Ở đây- Mai lên tiếng- Các cậu ở đây với cậu ấy. Tớ đi xuống phòng y tế lấy thuốc. Có vẻ Su đang hoảng loạn- Nói rồi, Mai phóng đi. Thấy bóng Mai khuất, cô đứng dậy lấy giấy lau những giọt nước mắt còn sót lại

- Su, nhất thiết mày phải diễn như thế à ?- Jen hỏi

- Muốn làm người thường thôi- Hạ nhún vai rồi bỏ ra ngoài. Jen với Lin cũng đi theo. Nhờ Su vốn rất khó hiểu.

Khi họ trở lại hu tập bắn đã không thấy một bóng người. Hạ thở dài. Như vậy cũng tốt

- Hai bà không tập à ?- Cô hỏi

- Có tập chứ ?- Cả hai đồng thanh- Chỉ là..

- Là sao ? – Hạ hỏi

- Không có ai hướng dẫn- Lin đáp

- Mấy bà làm sát thủ bao lâu rồi mà không bắn nổi vậy ?- Hạ hỏi

- Nhưng tụi tui chưa bắn kiểu này bao giờ- Jen nói

- Bắn thử đi – Hạ ra lệnh. Nhanh chóng hai người bắn thử. Nhưng rút cuộc thì cả hai viên tuy đều trúng hồng tâm nhưng lại là hai lỗ khác nhau

- Cũng tốt đấy chứ - Hạ nói- Bây giờ nghe tôi hướng dẫn. Trước khi bắn phải...- Hạ hướng dẫn cho hai đứa bạn. Sau một hồi – Bắn slaj đi- Hạ ra lệnh

- Bà làm như dễ lắm không bằng – Lin kêu

- Bà bắn thử coi – Jen lên tiếng

- Nếu trúng ?- Hạ hỏi

- Bà muốn gì cũng chiều – Cả hai đồng thanh

- Một bữa kem – Hạ nói

- Ok. Chuyện nhỏ- Jen đáp. Cùng lúc đó, Hạ giơ súng lên. Cô bắn liên tiếp mười phát, cả mười viên đạn chui qua cùng một lỗ

- Trời- Hai người kại há hốc mồm

- Ngậm miệng lại đi- Hạ bỏ súng xuống

- Vậy là ngang ngửa trình chủ tịch Trung – Jen nói

- Kém hơn- Hạ nói- Thời gian chậm hơn chừng một phần nghìn giây giữa các phát bắn. Trình độ cậu ta ngang ngửa anh Khoa

- Bà thế là giỏi rồi- Cả hai đồng thanh

- Mà sắp hết giờ rồi. Đi thôi- Hạ nói. Cả ba rời khỏi khu tập.

Đằng sau bức tường gần đó, Trung bước ra. Ngay từ lúc người con gái đó cầm súng cậu đã nhận thấy đây là dân chuyên nghiệp rồi. Cách cầm súng tuy nhìn bề ngoài lóng ngóng như người lần đầu nhưng thực chất là để che giấu kỹ năng thực sự. Nếu không phải là người cẩn thận và có trình độ cao thì không thể nào nhận ra điều đó.

Lại còn cái tài diễn xuất nữa. Hai phát bắn đều ra ngoài, nước mắt ngấn nước mắt dài khi nghe ****. Quả thật, người con gái này rất giỏi. Lừa được tất cả mọi người. Đến ngay bản thân cậu cũng suýt chút nữa bị lừa. Nhưng tại sao phải làm vậy ? Có điều gì bí ẩn sao? Cậu nhất định phải tìm ra. Xem ra, cô ta cũng khá thú vị.

chap 83 : (tiếp)

Trung cười rồi cũng bỏ đi khỏi khu tập.

- Bà tập súng được bao lâu vậy mà không nói cho tui tui biết ?- Jen hỏi

- Nhiều chuyện- Hạ đáp hờ hững rồi chú tâm vào chiếc laptop của mình. Đúng lúc đó, tiếng trống vang lên, hết giờ học, Jen và Lin nhanh chóng kéo Hạ xuống căng tin.

Ở ngôi trường này, không chỉ được trang bị rất nhiều thiết bị tối tân mà ngay cả căng tin cũng hoành tráng. Thật không hổ danh ông anh yêu quý của cô.

Hạ bị Lin và Jen kéo ngồi xuống một cái bàn cùng những người trong tổ

- Su, lúc trước chưa kịp giới thiệu bà với mọi người- Jen nói

- Bây giờ thì màn làm quen, chào hỏi bắt đầu- Lin tiếp lời – Đây là Ken, 19 tuổi, sức mạnh là lửa đang là trưởng bộ phận quảng bá của công ti MATS

- Chào chị- ken cười. Còn Hạ, cô chẳng bận tâm. Thực chất tất cả mọi người ở đây, cô đều biết là ai rồi. Chỉ là không ngăn được hai con bạn nên mới để chúng làm việc thừa thãi này. Hạ không để ý nữa àm chú tâm vào cái laptop

- Đây là anh Hùng, là bác sĩ trong trường, người yêu của Mai- Jen chỉ

- Chào em- Hùng cười

- Đây là Mai, bằng tuổi bà, sức mạnh là vũ- Lin tiếp lời

- Chào bà- Mai cũng cười- Rất mong được làm bạn tốt với bà

- Kia là Trung, sức mạnh là gió, tổng giám đốc công ti MATS, oánh chưa ? nhưng tính tình thì như tảng băng – Lin nói

- Còn đây là...- Jen chỉ vào Nam. Khổ, hai anh chị này là một đôi nên e then

- Mà này giờ bà có để ý không đây ?- Lin huých tay vào người Hạ. Cô ngẩng đầu lên. Nhún vai, tỏ vẻ không quan tâm

- Miễn màn giới thiệu đi- Hạ hờ hững- lấy gì đó cho tui ăn đi

- Đúng thật là- Lin nói- Thế bà rốt cuộc đã nhớ hết tên mọi người chưa ?- Lin hỏi. Hạ bỏ tai nghe ra

- Lấy gì cho tui ăn đi- Hạ lặp lại- Không tý nữa tui nôn hết ra đây bây giờ. Ai chẳng biết hai anh chị là một đôi mà còn e then, đồ mặt nữa. Người ngoài nhìn vào lại tưởng là đang đi gặp mặt – Hạ nói và chỉ tay về phía Jen. Jen thấy vậy quay sang nhò bạn nạt

- Bà nói ai đấy hả ?- Jen tức tối. Hạ nhún vai hờ hững

- Hời trời

- Thôi, cho tôi xin- Lin nói rồi kéo cả Jen, Nam và Hoàng đứng dậy đi lấy thức ăn

- Mà em tên gì vậy ?- Hùng hỏi. Hạ im lặng

- Tên Su – Mai xen vào

- Có vẻ đó chỉ là biệt danh thôi nhỉ ?- Long hỏi

- Thế tên thật của em là gì ?- Hạ không trả lời, giả bộ không nghe thấy và tăng lơ nó đi. Đơn giản, cô không thích trả lời

- Xem ra chúng ta lại có thêm một tảng băng nữa rồi- Ken nói nửa đùa nửa thật

- Đúng đó- Phong tiếp lời- Hai tảng băng di động- Không hẹn mà gặp hai đôi mắt cùng liếc xéo Phong- Thử ới, cứu anh. anh sợ quá- Phong tỏ vẻ sợ sệt

- Nè ông, bắt bớ gì mà kêu người yêu tui vậy ?- Kiên xen vào

- À, nhầm- Phong cười cười- Chị Tường Vi ới, cứu em

- Nhóc, hoa đã có chủ. Cấm động- Long nói

- Trời ới, tình thế nguy cấp. Anh tha cho em đi- Phong nói

- Máy người ồn ào quá- hạ và Trung đồng thanh. Lại một lần nữa, không hẹn mà gặp hai người nhìn nhau khó hiểu

- Hai người hợp ý nhau quá ha ?- Phong nói

- Người ta gọi là tâm đầu ý hợp đó- tường vi xen vào.

- Máy người... thật là – Trung bực tức. Đúng lúc đó, điện thoại của cậu reo lên

- Bà à ?- Trung hỏi

- Không con nghĩ là ai ?- Ông Mạnh hỏi
 - Sao ba lại gọi con giờ này ?- Trung nói
 - Ba không cấm chuyện con dẫn người khác về nhà. Nhưng từ nay con hạn chế đi. Dù gì trong nhà cũng có khách- ông Mạnh nói
 - Ba nói ai ?- Trung hỏi lại- Cô ta á ?
 - Con ăn nói cẩn thận chút đi- ông Mạnh nhắc nhở
 - Con biết rồi – Trung đáp
 - Con bé có ở cạnh con bây giờ không ?- Ông hỏi
 - Ai cơ ạ ?
 - Ha...- Ông Mạnh đang định nói thì sức nhớ ra
 - Ai ạ ?
 - Là Su. Con bé có ở đây không ?- Ông hỏi, suýt chút nữa là lộ bí mật rồi
 - Có ạ- Trung nói và đưa mắt sang nhìn người con gái đó, khó hiểu
 - Đưa máy cho con bé đi- Ông Mạnh ra lệnh. Trung đưa điện thoại cho cô
 - Ba tôi bảo cô nghe máy – trung lạnh lùng
 - Con dâu tương lai à nhà – Máy người kia đồng thanh. Hạ cầm lấy điện thoại từ tay Trung
 - Bác ạ - Hạ hỏi
 - Con thấy nhà ta thế nào ? Tốt chứ ?- Ông hỏi
 - Dạ, tốt ạ- Hạ nói nhưng vẫn giữ vẻ lạnh lùng đó
 - Mà vụ ở sân bay cảm ơn con nha. Còn nữa, con vừa mới về mà lại giao nhiệm vụ cho con. Ta xin lỗi -Ông nói
 - Không có gì ạ- Hạ đáp- Bác không còn chuyện gì thì con trả máy lại đây- Như lần trước, không đợi ông đồng ý, Hạ đã vội đưa máy lại cho Trung. Trung cầm điện thoại thì thấy cuộc gọi đã kết thúc rồi
 - Rốt cuộc, cô có quan hệ gì với ba tôi ?- Trung hỏi vẻ hơi giận dữ
 - Bác- cháu- Hạ đáp
 - Mà cô là người đến nhà tôi hôm qua ?- Trung như phát hiện ra điều gì. Hạ nhún vai, rồi gật đầu
 - Hai người sống chung ?- Máy người kia hét lên
 - Thú vị à nhà- Phong cười đều
 - Quả này chắc lại có hôn ước rồi- Ken thêm vào. Trung bức tức, quay ra thẳng bạn thì điện thoại cậu reo. Là chị Yến
 - Có chuyện gì vậy chị ?- Trung hỏi
 - Đưa máy cho Su đi – Yến ra lệnh
 - Sao lại gọi cho em? Chị đi mà gọi cho cô ta – Trung bức tức cúp máy. Vài giây sau, Yến gọi là và cậu miễn cưỡng phải đưa máy cho cô
- chap 83 : (tiếp)
- Quả này thì anh Trung hết đường trốn rồi – Kiên trêu cậu trong lúc Hạ đang nghe điện thoại
 - Chúng ta sắp được ăn kẹo rồi- Hùng cười cười
 - Máy người thích chết không vậy ?- Trung nói gần từng chữ một
 - Điện thoại này- Hạ nói rồi đưa lại cho Trung

- Bộ cô không có điện thoại hay sao ?- Trung tức giận. Còn Hạ, cô vẫn lạnh lùng, bình thản đến mức khó tin
- Tôi không có quyền xen vào chuyện cậu quan hệ với người khác vì dù gì đó cũng là nhà của cậu nhưng mấy ngày nữa, Bi và Bun sẽ sang đây đến lúc đó tôi mong cậu kiềm chế chút- Hạ nói. Đôi mắt vẫn dán vào cái máy tính
- Có người đang ghen kìa ?- Long xen vào
- Tôi không muốn hai đứa trẻ thấy việc đó- Hạ vẫn tiếp tục mà không để ý đến mấy người kia. Đúng lúc đó, ả Hoàng Phương từ đâu chạy tới, ngồi xuống cạnh Trung, ông ọ
- Anh à, vụ ở sân bay cảm ơn anh nhiều nha – Phương nói
- Bỏ tay tôi ra- Trung bức tức- Tôi chẳng hiểu cô đang nói cái gì cả ?
- Anh à, anh làm mà còn muốn giấu em hay anh muốn làm em ngạc nhiên – Phương vẫn tiếp tục
- Tôi không làm gì cả. Cô làm ơn ăn nói cẩn thận chút đi – Trung cáu- Cô chẳng là gì của tôi cả
- Bạn Phương à, tôi nghĩ bạn nên xem lại hành động của mình đi. Đừng tỏ ra thân mật như thế ở nơi công cộng- Mai này giờ im lặng đột nhiên xen vào
- Phải cảm ơn bạn Mai đã nhắc tôi điều đó- Phương gằn giọng- Nhưng tôi nghĩ chính bạn mới nên xem lại hành động của mình đấy. Bộ sợ người khác cướp mất anh Hùng hay sao mà bám dai như đĩa thế - Phương nói. Mai giận dữ.
- Đừng gấp lửa bỏ tay người thế chứ - Mai nói- Tôi lại thấy có người bám dai như đĩa không chịu buông kìa kìa – Mai nói. Phương tức giận nhưng không nói lại được, một phần lại sợ vì dù gì Mai cũng là người trong tổ chức. Phương quay đi. Bỗng nhiên thấy Hạ, Phương liền đổi mục tiêu, tìm nơi trút giận
- Mà bạn gì ơi, bạn không thấy bất lịch sự sao ?- Phương nói chỉ tay vào Hạ. Cô im lặng
- Ăn mặc trông có vẻ nhà nghèo, sắc đẹp thì có hạn mà tài năng lại càng không. Nghe nói, bạn bắn hai phát súng mà trượt cả hai đúng không ? Không hiểu tại sao một người như bạn lại có thể vào được đây và ngồi lớp chọn nhỉ ?- Phương đá đầu cô
- Phương, bạn quá đáng rồi đây- Tường Vi xen vào
- Tôi đâu nói chuyện với bạn- Phương nói. Còn mấy người kia ngồi im, họ muốn xem cô sẽ phản ứng như thế nào
- Bạn cân nhắc hay không thể nói lại vì nói trúng tim đen rồi ?- Phương cười lớn
- Tôi nghĩ một siêu mẫu là con nhà danh giá ít ra ăn nói cũng phải có chút lịch sự chứ - Hạ đáp lại- Thật là không ngờ
- Cô nói gì vậy hả?- Phương gằn từng chữ Mấy người kia cười thầm xem ra chọc phải ổ kiến lửa rồi
- Tôi có nói gì đâu – Hạ nhún vai
- Bạn có biết nếu đắc tội với tôi thứ bạn nhận được sẽ là điều không ? Là cái chết đó – Phương dọa
- Chết ư ? Không tầm thường- hạ cười nửa miệng. Và nụ cười đó bị Trung ghi lại một cách cẩn thận âm chính xác hơn là mọi hành động, cử chỉ của Hạ đều bị cậu theo dõi, quan sát
- Trước khi chết, bạn sẽ phải chịu đau đớn trăm ngàn lần và ước mình giả như mình chưa từng làm điều ấy- Phương tiếp tục dọa. Cô ta cứ nghĩ Hạ sẽ sợ, quỳ xuống van xin cô ta. Nhưng trái lại, Hạ đứng đưng, lạnh lùng đến khó đoán và khiến người khác phải sợ
- Tôi chờ điều đó- Hạ dứt lời thì bốn người kia trở lại với một đồng đồ ăn
- Mọi người có chuyện gì vậy ?- Jen hỏi. Hạ lắc đầu
- Đồ ăn của bà nè- Lin đưa cho Hạ một cái bánh mỳ và một hộp sữa
- Cảm ơn- Hạ đáp. Thấy Trung Nam, Phương liền đưa cho cậu một bức ảnh
- Điều tra người này hộ tôi- Phương nói. Nam nhận bức ảnh
- Có chuyện gì ?- Cậu hỏi lại. Phương không đáp. Hoàng ngồi cạnh, giật lấy bức ảnh
- Em nào mà xinh dữ vậy ?- Cậu trêu Nam. Thư nhìn bức ảnh
- Chị này cứu em hôm qua- Thư nói. Mọi người cũng tò mò thế là mấy cái đầu túm tùm vào chỗ bức ảnh

- Con nhỏ này nôn vào người tao- Hùng nói
- Chị này em gặp ở công ti- Ken tham dự. Jen và Lin nhìn bức ảnh cười trừ
- Đùng điều tra, không được gì đâu- Lin phán. Không ngờ nhỏ bạn mới về nước mà đã gây ra nhều rắc rối thế
- Sao ?- Máy người kia đồng thanh. Lin đang không biết thế nào thì Long vút xuống mặt Trung một tờ báo
- Xem này – Long đưa Trung- anh tưởng vụ này mấy chú làm chứ ?- Trung không hiểu lật qua tờ báo, chỗ Long chỉ
- Không – Trung đáp
- Nhưng rất giống với mọi lần mà ?- Long hỏi lại. Đùng lúc đó, điện thoại Trung báo có tin nhắn. Trung mở ra xem rồi quay lại phía mọi người
- Đi thôi, chúng ta có việc rồi- Trung nhanh chóng đứng dậy. Sau lời nói của Trung, Nam, Hoàng, Phong, Ken, Kiên, Thư, Mai, tường Vi, Jen, Lin đều đứng dậy
- Chiều tối này đi chơi với bà nha- Lin chỉ kịp nói kêu đó rồi đi thẳng. Hạ liếc mắt nhìn qua tờ báo rồi cười khẽ.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Lúc này, chỉ còn lại Hạ, Long và Hùng. Á Hoàng Phurong, sau khi thấy Trung đi cũng biến mất luôn. Trước khi đi còn khuyến mãi cho cô một cái lườm nữa.

- Ra đi – hạ nói. Long và Hùng không hiểu gì, ngơ ngác nhìn nhau- Xem đủ chưa ?- Hạ hỏi. Lập tức, một người con gái từ bàn bên đứng dậy, ra khỏi chỗ
- Em gái à. Không qua mặt nổi em- Khoa cười cười rồi ngồi xuống
- Còn chưa chịu ra ?- Hạ nói. Khoa ngơ ngác. Lập tức, một thanh niên ngồi xuống bên cạnh cô
- Không lừa được bỏ- Jim cười
- Xong chưa ?- Cô hỏi, không ngẩng đầu lên
- Đây, của bỏ đây- Vừa nói, Jim vừa đặt xuống trước mặt Hạ một tập hồ sơ. Hạ mở ra đọc lướt qua
- Rất tốt- Cô nói
- Mà chuyện em với con nhỏ Hoàng Phurong là thế nào đấy ?- Khoa hỏi trong khi hai người kia vẫn chưa hết ngạc nhiên
- Chút rắc rối- Hạ hờ hững- Thôi, mấy người ở lại nha- Nói xong, Hạ thu dọn đồ của mình rồi biến mất
- Con nhỏ đó lấy nhầm va li của Su – Jim đáp
- Không ngờ nhỏ đó to gan dữ vậy – Khoa đáp
- Hai người nói gì thế bọn tôi không hiểu gì hết – hùng lên tiếng
- Mà con bé Su là thế nào ?- Long hỏi- Em gái ư ? Ông có em từ bao giờ vậy mà tụi này không biết
- Em kết nghĩa. Nó sống ở bên Anh nên bọn này không biết là phải – Khoa đáp
- Mà hôm qua, anh bị con nhỏ nào nôn vào áo hả ?- Jim hỏi Hùng
- Tức chết đi được- Hùng cáu. Jim cười rồi nhìn Khoa. Anh cũng cười- Mấy người còn cười được hả ?- Hùng bực tức
- Kết nghĩa ?- Long hỏi lại- mà ông dạy dỗ con bé thế nào mà đến sủng cũng không biết bắn thế hả ?- Long trêu

- Súng không biết bắn?- Jim ngạc nhiên rồi cuối cùng phá lên cười như nắc nẻ
- Dễ tin người quá- Khoa cười- Mà nên nhớ dù có nhìn thấy tận mắt cũng có những điều không phải sự thật- nói rồi, Khoa đưa cho Long và Hùng xem một đoạn băng trong Ipad của mình
- Không tin nổi- Hai người há hốc mồm
- Su diễn giỏi thật- Jim vừa cười vừa nói
- Nhớ giữ bí mật đó- Khoa cười rồi lấy lại cái Ipad
- Con bé này thật là..- Long cười
- Su là một ẩn số lớn- Khoa cười rồi đứng dậy. Jim cũng đứng dậy luôn
- Thôi, em về đây. Khi khác gặp lại nha.

chap 84 : (tiếp)

Chiếc xe của Trung lao nhanh trên đường như tên bắn

- Anh à, rốt cuộc là thế nào ?- Trung lạnh lùng hỏi
- Anh nghĩ em biết câu trả lời mà không cần đến anh- Đầu dây bên kia trả lời
- Em cần một câu trả lời chính xác- Trung kiên quyết
- Thôi được- Đầu dây bên kia thờ dài- Vụ đó là người của ta làm. Em cũng nên biết ngoài tổ chức do em đứng đầu ra còn một sát thủ tự do nữa chuyện làm những nhiệm vụ do diêm vương yêu cầu. Trước đây, có anh và một người nữa. Nhưng bây giờ anh nghỉ rồi chỉ còn mỗi người đó thôi
- Có thể cho em biết tung tích người đó không ?- Trung hỏi
- Không- Đầu bên kia trả lời- Chuyện này là bí mật
- Em có thể nhờ B.L.S điều tra không ? Nghe nói hần rất giỏi mấy vụ này và cũng đã có lần được ba em nhờ bịt một số thông tin cơ mật –Trung hỏi
- Người đó không làm đâu. Em đừng phí công- bên kia trả lời
- Tại sao ?
- Hai người là một
- Cảm ơn anh về thông tin bổ ích đó, ông anh rề ẹ- Trung cười khẩy rồi cúp máy

Tại trường học, trên sân thượng

Mới ngày đầu đi học mà đã mệt thế này rồi. Không biết mấy ngày sau như thế nào nữa đây. Nghĩ rồi, Hạ thờ dài

- Mà cũng rảnh đấy chứ - Một giọng nói chanh chua vang lên. Hạ quay lại. Đó là nhỏ Hoàng Phuong, phía sau cô ta là một đám người cầm côn, gậy gộc
- Có chuyện gì ?- Hạ quay lại, lạnh lùng
- Chuyện gì ư ?- Nhỏ Phuong nhếch mép- chẳng phải tao đã cảnh báo mày rồi sao ?
- Muốn gì ?- Hạ thản nhiên
- Muốn cho mày sống không bằng chết – Nhỏ Phuong nói. Còn Hạ, cô quá rảnh mấy trò ức hiếp, ra oai kiêu này rồi. Chỉ là bây giờ không có hứng thôi. Cô không muốn đánh nhau lúc này.

\\

- Nhưng làm thế nào bây giờ, tao không có hứng – Hạ chau mày. Cô đang cảm thấy hơi mệt. Có lẽ do chưa quen với thời tiết Hà Nội chẳng ?
- Không có hứng ư ? Nhưng tao lại rất sẵn lòng tiễn mày về âm phủ - Phuong cười. Cùng lúc đó, cô ta lôi ra một cây súng
- Cô vi phạm nội quy ư ?- Hạ nhếch mép- Dám dùng súng trong trường. Cô đừng tưởng nhà giàu mà muốn làm gì cũng được- Hạ nói

- Mày đừng lăm mồm nữa- Phương nói

- Tôi không rảnh chơi đùa với mấy người- Hạ nói xong, định bỏ đi. Nhưng Phương đâu để cô thoát một cách dễ dàng như vậy. Bọn chúng đã chặn lối xuống rồi. Đã thế, nhờ Phương còn bắn liên tiếp vào người cô nhưng may mà cô tránh được. Hạ cười khẩy, đưa mắt nhìn xuống dưới. Không muốn đánh nhau, chỉ còn nước ấy thôi.

Nghĩ sao làm vậy. Hạ nhảy từ tầng thượng xuống. Bọn kia và cả nhỏ Phương ngạc nhiên khi thấy hành động của cô, chạy lại xem thì không thấy bóng dáng cô đâu. Lại lúng.

Sự thật là khi nhảy xuống, Hạ đã dùng một sợi dây đặc biệt luôn ở trong người cô gắn vào tường rồi phá cửa kính tại phòng gần cô nhất và chui vào trong đó. Tuy bàn tay cô có bị thương một chút nhưng so với chuyện phải đánh nhau với bọn thì còn hơn chán.

- Đúng là dân chuyên nghiệp có khác- Tiếng một người con trai vang lên. Đó là anh Khoa- dám nhảy từ tầng thượng xuống

- Quen rồi- Hạ hồ hững cho chiếc dây vào chỗ cũ rồi dùng lực, thu lượm toàn bộ những mảnh kính vụn. Cửa sổ bây giờ lại trở về như ban đầu như chưa có chuyện gì xảy ra- Theo em biết thì đây đâu phải phòng của anh- Vừa hỏi, Hạ vừa lấy băng trong cặp ra băng bó lại cho mình

- Có chuyện gì vậy ?- Long từ trong nhà vệ sinh đi ra, sưng người khi thấy cô- Su ?

- Giữ bí mật cho em- Hạ nói như đe dọa Khoa- Xin lỗi vì đã làm phiền- Hạ nói rồi bỏ đi ra ngoài

- Có chuyện gì vậy ?- Long hỏi

- Con bé thay đổi rất nhiều- Khoa đáp rồi nhâm nhi tách trà.

Hạ rời khỏi phòng của Long thì đi thẳng đến thư viện. Cô muốn có chút không gian yên tĩnh. Điện thoại cô reo lên

- Chuyện gì ?- Hạ hỏi

- Đã thu thập xong thông tin- Đầu bên kia trả lời

- Được, vậy tối nay hành động- Hạ ra lệnh

- Như vậy có được không ?- Bên kia hỏi lại- Sau vụ hôm qua, họ canh phòng rất cẩn mật

- Không sao- Hạ đáp- Cẩn cẩn mật thì càng có sơ hở, còn đám nhà báo nữa mà- Hạ đáp

- Vậy được rồi. Tối nay hành động- Bên kia trả lời

- Một mình tôi- Hạ đáp- Bảo bọn họ tung hỏa mù là được rồi

- Được rồi- Bên kia trả lời xong thì cúp máy. Hạ nhấn số gọi điện cho một người

- Tối nay sẽ hành động – Hạ thông báo

- Nhanh vậy sao ?- Giọng nam bên kia hỏi- Con có chuẩn bị kịp không ?

- Không thành vấn đề- Hạ đáp- Để lâu hơn càng nguy hiểm cho người của ta

- Con đi sao ?- Người đàn ông hỏi

- Vâng. Con không sao đâu, bác đừng lo – Hạ trấn an ông

- Như vậy liệu có được không ?- Người đàn ông hỏi

- Bác yên tâm- Hạ nói rồi không đợi người bên kia trả lời vội cúp máy.

Đầu dây bên kia, ông mạnh đặt điện thoại xuống, thở dài, rồi lại nhắc nó lên, gọi điện thoại cho đứa con thân yêu của mình.

- Chuyện gì vậy ba ?- Trung hỏi

- Thông báo cho những người quan trọng, sáng mai 4h họp, chỗ cũ- ông ra lệnh

- Con biết rồi- Trung đáp xong thì cúp máy.

Trong đầu cậu hiện lên những câu hỏi về hành động khó hiểu này của ba mình . Có chuyện gì sao ?

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85

3h chiều, tại quán kem

Hạ, Lin, Jen, Mai đang ngồi trong quán kem. Trong lúc Hạ đi vệ sinh, ba người còn lại tám chuyện rôm rả

- Mà sau vụ hồi sáng Su sao rồi ?- Mai hỏi. Jen và Lin mỉm cười
- Không sao đâu- Lin nói- Vụ hồi sáng là Su giả vờ đó
- Giả vờ ?- Mai ngạc nhiên
- Ừm, là Su diễn thôi. Bà đừng quá lo – Jen nói
- Nhưng tại sao phải làm vậy ?- Mai hỏi
- Hồi trời- Jen và Lin đồng thanh
- Su rất khó hiểu, nhiều lúc làm những việc mà đến bản thân mình cũng không hiểu nổi- Jen nói
- Sáng ngày hỏi Su thì Su bảo là muốn làm người bình thường nên diễn vậy- Lin nói- Bà đừng quá lo
- Làm người bình thường ?- Mai hỏi lại
- Đúng vậy- Lin đáp- Thực sự thì Su rất giỏi về mọi khoản lại còn xinh đẹp nữa nên không ít lời ra tiếng vào. Khi thì bị gọi là quái vật, lúc lại bị nói là không bình thường – Lin thở dài
- Vì vậy nên đi đến đâu Su cũng cái trang- Jen tiếp lời
- Thật khổ thân cho Su- Mai đáp- Mà sao hai bà lại kể cho tui nghe ?
- Bà hỏi thầy- Jen và Lin đồng thanh
- ừ nhỉ - Mai ngẩn người
- Nhưng quan trọng là Su có vẻ thân thiện với bà – Lin đáp
- Với tui ?- Mai ngạc nhiên
- Lần đầu tiên Su nói tên mình, dù chỉ là biệt danh cho người khác- Lin giải thích
- Hồi đầu, khi mới quen Su hai tui tui phải mất ba ngày mới biết cái tên đó và cộng thêm ba ngày nữa để biết tên thật- Jen nói
- Mà Su có nghĩa là gì vậy ?- Mai hỏi
- Su có nghĩa là summer- Jen nói- tên thật của Su là Lê Lam Hạ- Cái tên này khiến trái tim Mai nhói đau. Lam Hạ ư ? Đó chẳng phải là tên của bạn cô sao ? Sao có thể có sự trùng hợp như vậy
- Thưa quý khách, quý khách dùng gì ?- Tiếng người phục vụ vang lên kéo Mai ra khỏi những nghĩ ngờ
- Ừm dùng gì nhỉ ?- Lin có vẻ nghĩ ngợi- Một kem vani, Jen, Mai hai bà thì sao ?
- Tui kem hoa quả - Jen đáp
- Tui kem sôcôla- Mai trả lời- Gọi luôn cho Su luôn chứ ?
- Su hả ?- Jen hỏi- cho một ly cà phê đen, thật đáng với một kem vani, sôcôla Sôcôla nhiều hơn nha chị
- Vâng – người phục vụ đáp rồi đi thẳng
- Gọi cà phê đen làm gì ?- Mai thắc mắc

- Đó là thói quen khó bỏ của Su- Jen đáp.

Mai âm ừ, trong lòng cô nhớ lại ngày trước, cái ngày mà Hạ vẫn còn, cũng ở quán kem này.

- Hạ, bà ăn gì ?- Mai hỏi

- Ừm- Hạ tỏ vẻ suy tư- Một li cà phê đen thật đắng và một li kem vani, sôcôla. Lưu ý, sôcôla nhiều hơn

- Còn em một li kem sôcôla- Mai nói rồi quay lại phẩy Hạ- Bà gọi cà phê đen làm gì?

- Để ăn chung với kem- Hạ hồn nhiên đáp

- Bộ bà có bị dờ người không đấy hay bị sốt ở đâu ?- Mai đưa tay lên sờ trán Hạ- Không sốt

- Nè, sao vậy ?- Hạ hỏi

- Bà có bị điên không ?- Mai hét toáng lên

- Bà làm gì vậy ? Tui có điên hồi nào đâu - Hạ đáp

- Thế sao lại ăn kem với cà phê đen ?- Mai hỏi Lúc này người phục vụ đã mang đồ ra

- Tại tui thích- Hạ đáp

- Lý do ?- Mai hỏi

- Cảm giác vị đắng đắng của cà phê hòa lẫn với cái vị lạnh lạnh đó thật dễ chịu. Ngọt đắng, lạnh, nóng, tất cả như cuộc đời, như những gì tui đã trải qua và cũng là những điều sắp tới- Hạ đáp, đôi mắt mơ màng

- Hóa ra vậy- Mai hơi buồn

- Thôi ăn đi- Hạ nhắc- bà lảm chuyện quá đấy.

chap 85

Trở lại thực tại

Mọi thứ đã được người phục vụ mang ra. Hạ cũng vừa từ nhà vệ sinh đi ra.

- Xin lỗi, bắt mọi người phải đợi- Cô nói

- Không sao đâu- Mai cười

- Mà sao lúc nào bà cũng có sở thích kì lạ vậy Su ?- Jen hỏi

- Ai đòi lại đi ăn kem cùng với cà phê đen chứ - Lin trách

- Tui thích- Hạ nói- Cảm giác vị đắng đắng của cà phê hòa lẫn với cái vị lạnh lạnh đó thật dễ chịu. Ngọt đắng, lạnh, nóng, tất cả như cuộc đời, như những gì tui đã trải qua và cũng là những điều sắp tới- Hạ nói rồi thưởng thức li kem cùng li cà phê của mình. Mai sững người. Cảm giác này là sao, rất giống Hạ, rất thân quen. Hạ cũng từng nói thế. Liệu Su có phải là Hạ không ?

- Thôi, ăn nhanh đi bà. Tí còn đi bar với tui này – Lin nói

- Tui không thích. Bà biết thừa là tui ghét đi bar mà- Hạ nhăn mặt. Tâm trí Mai càng xáo động hơn. Những nghi ngờ trong cô lớn dần, thực sự Hạ vẫn chưa chết ?

- Thôi, cho tui xin. Một lần này thôi. Ok ?-Jen nói

- Thôi cũng được. Chỉ cần không bắt tui uống rượu là được - Hạ nín thở vẫn hơi khó chịu

- Được, được rồi- Jen nói

- Cho bà uống rượu để bà nôn hết vào người ta à ? Bọn tui đâu có dại- Lin nói rồi cười- Ồ, Mai bà không ăn à ? Kem chảy hết rồi nè

- Ừ- Mai cười- Mà Su không biết uống rượu hả ?- Mai hỏi. Hạ im lặng

- Bà ấy mà uống là thôi rồi- Jen lắc đầu- Nôn ra hết mọi thứ vừa cho vào bụng

- Vậy chẳng phải...- Mai ập úng- Người nôn vào anh Hùng , là, là..
- Là gì thì bà tự đoán đi nha- Jen nháy mắt
- Thôi ăn nhanh đi mấy người- Lin giục
- Bà làm gì mà cuống lên thế. Hay lại nhớ ông Hoàng rồi ?- jen trêu
- Ai thèm nhớ cơ chứ ? – Lin bĩu môi- Hay là có người nhớ ông Nam nhỉ ?- Lin chuyển sang trêu Jen
- Bà lo mà ăn kem của bà đi- Jen bực tức
- Thôi, tui xin- Mai xen vào
- Hai người có nhanh lên không hả ?- hạ câu. Cô đã ăn xong từ lúc nào
- Tuân lệnh- hai người đồng thanh và cúi xuống ăn không quên tặng nhau những cái lườm.

Mai vừa ăn vừa suy nghĩ. Quả thực rất giống hạ, từ thói quen, sở thích đến ánh mắt đó. Một ánh mắt buồn, lạnh lùng tựa như một mặt hồ không gợn sóng. Nhưng liệu có phải đây chỉ là cảm giác không ? Liệu Su có thực sự là Hạ không ?

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86

7h tối tại quán bar

Mai, Jen, Lin và Hạ bước vào. mọi ánh mắt đổ dồn về phía cô. Giữa ba người ăn mặc gợi cảm, quyến rũ, đi giày cao gót chỉ có cô, mặc quần jean, áo sơ mi kẻ, đi giày thể thao, lại còn chụp cái mũ lưỡi trai lên đầu nữa chứ. Nhưng Hạ cũng đâu bận tâm đến điều đó. Cô cũng quen rồi.

Bốn người họ tiến vào phòng vip. Cánh cửa mở ra, tất cả mọi người đang ở đó. lần nào đi chơi cũng là cả đội đi

- Sao lâu vậy em ?- Nam hỏi Jen. Jen nhanh chóng ngồi xuống cạnh cậu, nũng nịu
- Tại em có hẹn với mấy người kia mà- Jen nói
- Lần sau, cảm – nam đáp gọn lỏn một câu. Mai nhanh chóng ngồi xuống cạnh Hùng. Lin ngồi cạnh Hoàng rồi cuộc chỉ còn lại cô. Và cũng chỉ còn lại mỗi một chỗ là anh Trung mà thôi. Hạ thờ dãi, lôi laptop ra, đeo tai nghe vào, bỏ mũ ra và ngồi xuống cạnh Trung
- Nè Su, sao suốt ngày em dính với cái laptop không rời vậy ?- Long hỏi, như muốn trêu chọc cô
- Mà tay bạn bị làm sao vậy ?- Tường Vi hỏi khi thấy bàn tay cô băng bó
- Không có gì- Hạ đáp rồi lại chú tâm vào cái máy tính
- Không thèm trả lời câu hỏi của anh- Long nói- Thật là...
- Anh tha cho Su đi. Tính nó vậy đó –jen đáp

Mà mấy người uống gì ?- Ken hỏi

- Như mọi khi- Jen đáp
- thế còn chị Su ?- Ken quay mặt về phía cô
- nước lọc- Cô đáp
- Nước lọc ?- Ken ngờ ngàng
- Nước lọc sao ?- Mọi người đồng thanh. Trung cũng không kém phần ngạc nhiên

- Bộ em đến bar để uống nước lọc hả ?- Hùng chăm chọc
- Nếu anh không muốn mình bị nôn vào một lần nữa- Hạ đáp thản nhiên
- Ý em là ?- Hùng ngờ ngác
- Tự hiểu- hạ nói
- Thôi, gọi cho Su nước lọc đi – Mai xen vào
- Bộ cô không biết uống rượu thật ư ?- Trung đột nhiên hỏi. Hạ nhướn mày, hơi ngạc nhiên
- Không liên quan đến anh - hạ đá
- Không biết uống rượu, không thể bắn nổi súng ?- Trung mỉa mai- Bộ cô tính làm gì ? Suốt ngày ngồi ôm cái laptop đó liệu có ra tiền không vậy ?
- Chuyện của tôi không liên quan đến anh- Hạ trừng mắt nhìn Trung
- Hai người sao vậy ? - Tường Vi hỏi- Khi không lại cãi nhau. Bộ hai người là oan gai hả?
- Tôi nghĩ cô ta tiếp cận chúng ta là có mục đích Trung đột nhiên đòi giọng- Vì tiền, vì tổ chức hay những thông tin mật đấy ?- Trung liếc xéo Hạ
- Quả không hổ danh con trai của diêm vương- Hạ cười khẩy- Đúng, tui có mục đích. Nhưng anh lầm rồi. Tiền tôi không thiếu, tổ chức tôi lại càng không muốn rầy vào cón thông tin mật ư cái đó tui có thừa. Không phải diễn trò này trò kia cho nhọc sức
- Rốt cuộc cô là vì cái gì ?- Trung tức giận, nắm cổ áo, dí sát vào mặt cô
- Trung- Mọi người hết len
- Vì cái gì ư ?- Hạ nhếch mép- tự đoán đi.- Nói xong, cô đẩy Trung ra, một cái đẩy nhẹ đủ khiến cậu trở về vị trí cũ
- Su, chuyện này là thế nào ?- Jen hỏi
- Nhưng lời Trung nói có phải sự thật không ?- Lin hỏi tiếp
- Tùy mấy người. Muốn nghĩ gì thì nghĩ- Hạ thản nhiên đáp rồi lại tiếp tục công việc của mình.
- Hai người bình tĩnh đi- Mai khuyên- Tui nghĩ trong chuyện này có điều gì hiểu nhầm thôi
- Nhầm lẫn ư ?- trung đáp- Tại sao cô lại điều tra MATS ?- Trung hỏi
- Điều tra ?- Mọi người ngạc nhiên
- Tui không điều tra MATS- Hạ đáp trả
- Cô điều tra công ty Hoàng Yến cũng vậy thôi. Cô biết thừa không sớm thì muộn nó cũng sẽ sáp nhập vào công ty của ba tôi
- Đúng, là tui điều tra Hoàng yến- Hạ nói- anh có được thông tin này cũng không phải hạng tầm thường
- Cô trả lời vào chủ đề chính đi- Trung nhấn mạnh
- Hoàng Yến không thể sáp nhập vào MATS. Bằng bất cứ giá nào tui cũng ngăn chặn điều đó- Hạ nói
- Tại sao ?- Trung hỏi. Hạ nhún vai.
- Đến lúc đó anh cũng sẽ biết thôi- Hạ đáp hờ hững rồi quay trở lại
- Tôi sẽ chờ- trung đáp- Nhưng từ giờ đến lúc đó tôi sẽ theo dõi nhất cử nhất động của cô
- Tùy- Hạ thờ ơ

chap 86 (tiếp)

- Thôi, mọi người. Mấy chuyện đó chúng ta bàn sau – Phong xen vào- Chúng ta đến đây để chơi cơ mà
- Đúng đó- ken hòa theo. Đúng lúc này điện thoại Trung reo lên
- Chuyện gì ?- Cậu hỏi

- Thừa đại ca, băng khác muốn đưa xe với mình- Giọng một tên đàn em
- Đồng ý đi. Anh tới liền- Trung cúp máy- Có người muốn đưa xe với chúng ta, đi không?
- Tao đi- Hoàng và Nam đồng thanh
- Có chuyện vui tất nhiên phải đi rồi – Phong nói
- Em cũng tham gia- Ken hùa theo
- Tụi anh thì ở nhà thôi- Long và Hùng nói
- Em không tham gia- Kiên đáp
- Su, bà tham gia không ?- Jen hỏi
- Cũng được- Hạ đáp- Đẳng nào cũng đang chán. Nhưng tui ngồi xe ai ?- hạ hỏi
- Phong với Ken thì không được. Hai thằng còn non tay lắm. Hoàng và Nam lại càng không- Lin đáp- Hay bà ngồi xe Trung đi ?
- Được không ?- Hạ quay lại hỏi Trung
- Nếu cô dám và có đủ khả năng- Trung nhún vai
- vậy quyết định thế đi – jen đáp. Nói xong, 8 người đi ra ngoài.

Năm chiếc xe ô tô phóng nhanh trên đường, dẫn đầu là xe của Trung nhưng với tốc độ không nhanh lắm.

- Bọn chúng đâu ?- Trung dừng xe lại và hỏi
- Chúng kia ạ- Một tên đáp và ngạc nhiên nhìn Hạ nhưng cũng không dám nói gì
- Bắt đầu đi- Trung ra lệnh. Lập tức, mười chiếc xe tiến về vạch xuất phát.

Con đường này rất rộng nên đủ chỗ cho cả 20 chiếc ý chứ. Hiệu lệnh vừa dứt mười chiếc xe lao nhanh như gió, phóng ra khỏi vạch xuất phát. Chiếc xe của Trung vượt lên dẫn đầu. Chiếc xe của Trung đang lao đi với tốc độ chóng mặt.

Hạ nhìn qua cửa sổ. Mọi vật lướt nhanh như một ảo ảnh. Có chút gì đó thú vị, quen thuộc. Cô khẽ cười. Cô không sợ. tất nhiên, tốc độ này với cô là bình thường. Anh hai còn đi ác hơn nhiều. Vì thế, cô cũng quen.

Trung nhìn sang người con gái bên cạnh. Không chút hoảng sợ, không chút gì đó là choáng ngợp mà bình thản đến lạ kì. Có cảm giác như với người con gái đó, tốc độ này là hết sức bình thường. Thậm chí, trong thoáng chốc, Trung đã thấy nụ cười trên đôi môi kia.

Một chiếc xe khác tiến lên, chạy song song với xe của Trung. Hạ nhìn lướt qua ô cửa kính, trên xe đó có một thanh niên chừng 30 tuổi và một đứa con gái ăn mặc thiếu vải. Cô nhanh chóng hạ cửa kính xuống, đưa một cánh tay ra ngoài

- Cô điên à ?- trung hét lên. Hạ quay mặt lại
- Việc của anh là lái xe. Còn chuyện khác mặc tôi. tập trung đi- hạ hơi cau mày rồi quay trở lại việc của mình.

Trung không hiểu việc Hạ đang làm nhưng miễn cưỡng nghe theo lời cô. Cánh tay gơ ra ngoài của Hạ nhanh chóng cảm nhận những cơn gió lướt qua và nắm bắt chúng. Gió tạo thành một kết giới xung quanh thân xe. Bây giờ Trung đã hiểu việc Hạ làm. Cậu khẽ mỉm cười.

Bên chiếc xe kia, một tia lửa lóe lên. Lửa lơ lửng trong không trung như muốn đốt cháy bàn tay cô. Hạ quay lại nhìn Trung

- Bây giờ, anh có thể ép sát vào chiếc xe kia không ?- Hạ hỏi
- Cô muốn làm gì?- Trung hỏi lại
- Được không ?- Hạ không trả lời câu hỏi của Trung
- Được- Trung nói rồi ép sát hai người kia

Trung ép sát chiếc xe kia vào. Hạ dùng gió đập tan cửa kính. Gió luồn vào chiếc xe kia dập tắt ngọn lửa, như hút hết ôxi. Hai người đó nhìn cô ngạc nhiên. Vài phút sau, chiếc xe của Trung trở lại quỹ đạo bình thường. Chiếc xe kia bị bỏ xa.

Trước khi rút tay về, Hạ dùng lực lấp lại cửa kính như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Giữ bí mật cho tui, được chứ ?- Hạ hỏi
- Tất nhiên- Trung cười, hình như hôm nay cậu cười hơi nhiều.
- Việc còn lại nhờ anh- hạ nói. Đột nhiên, Trung quay lại phía Hạ
- Mặt cô ?- Trung chỉ tay vào gương mặt của Hạ. Hạ đưa tay lên sờ gương mặt mình rồi mỉm cười
- Anh không phải lo- Hạ nói rồi dùng tay gỡ chiếc mặt nạ xuống. Vừa nãy cô không để ý đã bị lừa bén vào. Bây giờ, trước mặt Trung hiện ra một vẻ đẹp khó cưỡng
- Đừng nhìn tui như thế -Hạ nói- Tui hơi mệt. Bây giờ tui ngủ, lúc nào đến nhà thì gọi tui- Hạ nói, không đợi Trung trả lời đã với lấy chiếc chăn ở ghế sau, ngủ ngon lành.

Chiếc xe của Trung lao nhanh về đích trước con mắt thán phục của mọi người.

Lúc này, chiếc xe của Trung tiếp tục lao nhanh trên đường nhưng là về nhà. Thi thoảng, cậu hề lướt qua người con gái bên cạnh. Có chút gì đó gần gũi đến lạ thường. Cô ta ngủ thực sự là trông rất đẹp, đáng người nhỏ nhắn ấy chỉ muốn che chở, bảo vệ thôi.

Trung nhìn Hạ cười, lắc đầu rồi lại thờ dài. Trái tim cậu xao động, có chút xao xuyến và một thứ tình cảm gì đó khó nói, len lỏi.

Về đến nhà cậu là 10h tối. Hạ vẫn chưa dậy. Không nhớ đánh thức cô, Trung đành bế cô lên phòng. Từng hơi ấm phả vào ngực cậu, ấm áp. Cô dựa đầu vào ngực cậu như một con mèo. Cậu thấy thế chỉ mỉm cười .

Cậu đặt cô xuống giường. Bản thân cậu cũng không nhớ rời bỏ hơi ấm ấy. Cậu ngồi đó nhìn cô ngủ, hơi luyến tiếc. Còn cô, vẫn ngủ ngon lành. Hôm nay, cô hơi mệt. Trung nhìn Hạ hồi lâu rồi mới đứng dậy. Nhưng vừa đứng lên, áo cậu bị tay cô giữ lại

- Đừng đi- Hạ nói khi Trung quay đầu lại.

Cậu nhìn cô, bật cười, hóa ra là đang nói mớ. Cậu cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn ấy rồi nằm xuống bên cạnh ôm cô vào lòng. Cậu không hiểu tại sao mình lại làm vậy. Nhưng cái cảm giác ấm áp này thật khó mà cưỡng lại nổi.

Trung đưa tay vuốt ve mái tóc của cô rồi đến gò má. Đôi mắt cô nhắm nghiền về mơ màng. Cô vẫn đang ngủ say. Nhân thời cơ ấy, Trung nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn. Cái cảm giác ngọt ngào, khó cưỡng này khiến Trung khó mà dứt ra nổi bờ môi ấy. Cuối cùng, khi đã thỏa mãn, cậu hôn nhẹ lên trán cô, với lấy cái chăn đắp lên người cô rồi đứng dậy khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

1h sáng

Hạ thức dậy. Cô ngồi trên giường, nhớ lại chuyện tối qua. Trung đưa xe với bọn chúng, cô giúp chút sức lực. Cuối cùng, cô ngủ thiếp đi. Hạ thờ dài. Cô sờ lên môi mình. Có cái gì đó ngọt ngào còn vương lại. Cô cười rồi lắc đầu. Cô tưởng tượng ra mà thôi.

Mười lăm phút sau, cô đã thay đồ xong. Bây giờ trên người cô là một bộ đồ đen, che nửa khuôn mặt. Cô kiểm tra lại tất cả mọi thứ lần cuối cùng thì mở cửa sổ nhảy ra ngoài.

Trung vẫn chưa ngủ. Chính xác thì cậu không ngủ được. Gương mặt đó, sự ấm áp đó len lỏi trong tâm trí cậu không dứt. Nhìn ra ngoài cửa sổ, Trung thấy một bóng đen xuất hiện rồi biến mất nhanh chóng. Trung lắc đầu rồi lại cười. Chắc do cậu tưởng tượng ra thôi.

4h sáng, tại trụ sở bí mật.

Mọi người đã có mặt đầy đủ trong đó có Trung.

Ông Mạnh ngồi xuống và ra lệnh cho mọi người ngồi xuống bàn họp

- Hôm nay, tôi triệu tập mọi người đến đây là có một việc hết sức quan trọng- Ông Mạnh nói

- Chuyện gì vậy ạ ?- Ken hỏi

- Chuyện gì mà gấp vậy ?- Phong tiếp lời
- Hai đứa trật tự đi- Khoa quát
- Sắp tới, chúng ta sẽ điều tra công ty Hoàng Yến- Ông nhân Mạnh từng chữ
- Hoàng Yến ?- Mọi người sững sốt
- Chẳng phải công ty đó sắp sáp nhập vào chúng ta hay sao ?- Kiên hỏi
- Ta bảo mấy đứa đến đây không phải là bàn chuyện thương trường-Ông nói- Chuyện công ty này liên quan đến hơn nghìn mạng người chết năm ngoái, rất bất thường
- Là vụ đó sao ạ ?- Mai hỏi
- Liên quan đến công ty Hoàng Yến ?- Ken hỏi. Ông gật đầu. Đúng lúc ấy, cánh cửa phòng họp mở ra, Hạ bước vào. Cô đang đeo mặt nạ nên không ai nhận ra cô cả. Cánh tay trái của cô đang chảy máu. Cô đặt một tập hồ sơ xuống trước mặt ông Mạnh
- Người của ta bị phát hiện rồi- Cô thông báo, lạnh lùng
- Con có sao không ?- Ông Mạnh hốt hoảng, đứng dậy- Hùng, Tường Vi- Như hiểu ý ông hai người lần lượt đứng dậy đến cạnh cô
- Không sao đâu ạ - Hạ cương quyết
- Con phải nghe lời ta- Ông giận dữ. Mười phút sau, vết thương của cô được băng bó kỹ càng
- Không sao đâu, chỉ là vết thương ngoài da thôi ạ- Hùng đáp
- nhớ lần sau cẩn thận- Tường Vi mỉm cười
- Tại sao người của ta bị phát hiện ?- Ông Mạnh ngồi xuống ghế và hỏi cô
- Bị lộ thông tin - hạ đáp- người đó trong lúc làm việc vô tình để lộ sơ hở
- Thiệt hại ?- Ông hỏi và quay trở lại dáng vẻ lạnh lùng của mình
- Không có gì to tát- Hạ đứng dậy- Chúng ta đã thu thập đủ thông tin cần thiết. Phần còn lại sẽ nhờ B.L.S hoàn thiện nốt
- B.L.S, người này mất tích lâu lắm rồi cơ mà – Jen nói
- liệu hắn có chịu làm cho chúng ta không ?- Lin hỏi
- Tôi đã liên hệ rồi. Người đó đồng ý còn nữa vụ này hắn không lấy tiền. Bảo có chút hứng thú với công việc này- Hạ trả lời
- Vất vả cho con rồi- Ông mạnh ân cần
- Về nghỉ sớm đi- Hạ gật đầu rồi ra khỏi phòng họp
- Người đó là ai ạ ?- Mai hỏi
- Là sát thủ, giống mấy đứa nhưng là sát thủ tự do, chuyên nghe lệnh ta- Ông Mạnh giải thích- Bây giờ chúng ta tiếp tục cuộc họp...- Trung ngồi đó, mỉm cười. Xem ra chuyện ngày càng thú vị đây.

chap 87 (tiếp)

Sáng hôm sau,

Hôm nay, trường cho nghỉ nên Hạ không việc gì phải dậy sớm. Thêm nữa, với cô đêm qua khá mệt mỏi và tốn sức nên cô phải ngủ bù.

Đang ngủ ngon thì chột điện thoại cô reo lên. hạ bắt máy nhưng mắt vẫn nhắm nghiền

- Có chuyện gì ?- Cô hỏi, giọng ngái ngủ
- Mấy giờ rồi mà còn ngủ hả - Lin hét lên
- Có chuyện gì ?- Hạ lặp lại- Tối qua, ngủ muộn
- Mấy giờ ?- Jen chen vào

- Tầm 4 hay 5 giờ gì đấy – cô đáp
- Bà làm cái quái gì mà giờ đấy mới đi ngủ thế ?- Jen hét lên
- Thôi, thôi- Lin can- Bà nhanh xuống dưới nhà đi, tụi tôi đang ở dưới phòng khách nè- Lin nói. Hạ ngồi dậy
- Có chuyện gì ?- Hạ lặp lại lần ba
- Hôm nay, tụi này rủ nhau đến nhà anh Long chơi, buổi chiều thì đi mua quà, tối sinh nhật Mai- Lin đáp
- Tụi không đi không được sao ?- Hạ hỏi
- Không được- Cả hai đồng thanh
- Thế bây giờ, ở dưới nhà có những ai ?- Hạ hỏi
- Chỉ có hai tụi tui thôi- Hai người đồng thanh rồi nhìn nhau gian xảo
- Đợi chút. Tụi xuống liền- Hạ cúp máy rồi đi vào nhà vệ sinh.

Hạ bước xuống cầu thang với tình trạng ngái ngủ. Buồn ngủ chết đi được nhưng may là cô tức đêm nhiều nên đã dần quen với cảm giác này

- Cái gì ?- Mọi người đồng thanh hét lên
- Là chị cứu em – Thư nói
- Là con nhỏ nôn vào tao ở quán bar- Hùng hét lên
- Là chị ở công ty- Ken xen vào. Hạ nhìn mọi người rồi lại nhìn hai đứa bạn của mình. Chắc là trò do hai đứa tụi này bày ra. Cái gì mà chỉ có hai đứa thui chứ. Ở đây hơn chục người lận
- Mới sáng ra đã không để cho người ta yên rồi -Hạ càu nhàu rồi ngồi xuống bàn, nơi Trung đang ngồi. Trong phòng lúc này trừ Trung, Jen và Lin ra tất cả đều đang ngạc nhiên nhìn cô như sinh vật lạ từ trên trời rơi xuống
- Vụ hôm qua cảm ơn cô- Trung nói rồi đưa đưa cốc cà phê lên miệng
- Không có gì- Hạ đáp – Bánh rất ngon
- Vụ hôm qua ở bar cũng xin lỗi cô- Trung nói
- Không có gì- Hạ lặp lại một cách máy móc, không chút cảm xúc nào
- Trung, mày biết là cô ấy ?- Nam hỏi. Trung im lặng
- Lin, em biết sao không nói với anh ?- Hoàng trách
- Chẳng qua là em chưa có cơ hội- Lin lí nhí. Đúng lúc này, ông Mạnh đi vào.
- Tối qua cháu ngủ có ngon không ?- Ông hỏi
- Cũng được ạ- Hạ trả lời.
- Mà vết thương của cháu sao rồi ?- Ông hỏi
- Cũng bình thường thôi ạ- Hạ đáp. Lúc này thì Jen và Lin nhảy bổ tới cô, cầm bàn tay trái cô lên. Còn vết thương kia đã được cô băng trang kĩ càng rồi
- Bà bị sao vậy ?- Jen lo lắng
- Không có gì- Hạ hơi mỉm cười- Từ hôm qua đã có rồi. Tại mọi người không để ý mà cũng có nặng lắm đâu
- Bà nói thế mà nghe được à ?- Lin quát

- mấy đứa trật tự đi, ta có chuyện cần thông báo- Ông Mạnh nói. Mọi người đều im re- Su, Trung, hai đứa có hôn ước với nhau.- Ông dứt lời thì, Trung phun thẳng cà phê vào mặt Ken. May mà Hạ không ngồi đối diện cậu. Còn cô, có chút bất ngờ nhưng vẫn giữ được thái độ bình thản. Còn mọi người thì hét ầm lên, ngạc nhiên

- Anh có cần xúc động vậy không ?- Ken cầu nhàu
 - Quả này thì chúng ta đoán đúng rồi- Hùng cười
 - Sắp được ăn kẹo rồi- Mọi người đồng thanh
 - Mấy người có muốn chết không vậy ?- Trung giận dữ
 - Chuyện này con không đồng ý- Hạ nói- Con không thích cũng không có hứng
 - Tôi mới là người nói câu đó- Trung lên tiếng- Hôn ước này, ba bỏ đi. Con cũng không đồng ý
 - Hai đứa hiểu ý nhau nhỉ ?- Ông Mạnh cười cười- Không bỏ được, người lớn đã quyết rồi. Hai đứa lo mà thực hiện đi
 - Con không thích loại người không hiểu chuyện đã võ đoán như cậu ta- Hạ nói
 - Cô dám nói tôi thế ư ?- Trung tức giận- Cô mới không xứng đáng với tôi- Trung hét. Hạ không nói gì
 - Ê tui này, anh Trung cũng có ngày bị người ta từ chối kìa- Phong lên tiếng
- Jen, mau chụp một bức, mai phải đăng tin này mới được- Tường Vi nói
- Đúng, đúng đó jen- Lin tiếp lời- Mà không cần đợi đến mai đâu đăng luôn cho nó nóng hổi
 - Đúng đó- Mọi người đồng thanh
 - Người thừa kế tập đoàn MATS bị một cô gái từ chối không biết sẽ như thế nào nhỉ ?- Hạ nói
 - Cô...cô- Trung bực mình- Tôi mới là người từ bỏ cuộc hôn nhân này
 - Vậy sao ?- Hạ nhún mày- tất cả mọi người đều nghe thấy tui nói trước
 - Đúng đó- Mọi người hòa theo
 - Ba- Trung đứng dậy- Con đồng ý hôn ước này- Ông Mạnh cười lớn
 - Vậy mới là con trai ta chứ- Ông vỗ vào vai cậu- Từ giờ trở đi con phải chăm sóc Su cẩn thận. Mà còn nữa tránh xa con bé Hoàng Phương ra, nó không phải loại tốt đẹp gì hơn nữa còn liên quan đến công ty Hoàng Yến – Ông nhắc nhở
 - Cô cứ đợi đấy- Trung gần từng chữ- Tôi sẽ khiến cô phải quỳ xuống cầu xin tình yêu của tôi- Trung nói
 - Tui chờ điều đó- Hạ nhếch mép. Sau đó, Trung bỏ ra xe trước. Mọi người cũng lần lượt ra xe
 - Su, nhanh lên đấy- Jen nhắc
 - Cảm ơn con- Ông Mạnh nói với Hạ
 - Sập bẫy rồi- Hạ cười nhẹ- Nóng tính quá. Mà vụ hôn ước là thật hay giả vậy ạ ? – Ông Mạnh không trả lời chỉ nhún vai rồi cười. Hạ không hiểu gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

Ở nhà của Long

Nói là nhà cũng không phải vì đây giống biệt thự hơn. Rất to, rộng và đẹp. Tuy nhiên lại chỉ có mình anh cùng một đám người hầu sống trong ngôi nhà này. Nhiều lần anh có rủ Tường Vi đến sống cùng nhưng cô nhất quyết không chịu. Yêu nhau rồi mà cô bé này lúc nào cũng ngại, khiến anh nhiều phen dở khóc dở cười nhưng đó mới là Tường Vi anh yêu.

- Chào mọi người – Long vui vẻ ra đón cả đám. Và anh cũng phát hoảng lên khi thấy Su
- Ai đây ?- Anh chỉ vào cô. Mọi người phá lên cười trước gương mặt ngố hết sức của anh

- Anh tự đoán đi- Tường Vi lên tiếng
- Đừng bảo là Su nha -Long nói
- Anh đoán rất chuẩn- Tường Vi đáp
- Anh Long đỉnh quá- Jen hét lên trong khi đó Long vẫn mắt tròn, mắt đẹp, đờ người
- Nè, Jen em vừa nói ai đỉnh thế ?- Nam xen vào. Có lẽ cậu đang ghen sao ?
- Anh ghen à ?- Jen hỏi lại. Nam nóng bừng mặt
- Ghen cái đầu em ý- Nam câu
- Thôi, mọi người vào nhà đi- Khoa thay mặt chủ nhà nói- Cứ đứng ở ngoài cái nhau cũng không được gì đâu
- Chúng ta vào thôi- Jen và Lin đồng thanh. Hạ lắc đầu cười khỏ với hai con bạn tính như trẻ con này. Khoa là người đi cuối cùng, lúc đi qua Long, anh thì thầm
- Mà yên tâm vào đi – Khoa nhắc- Tao đã nói Su là một ẩn số lớn- Khoa cười rồi đi thẳng để lại thằng bạn vẫn chưa hết ngạc nhiên.

Đáng nhẽ mọi người định đến giúp Mai chuẩn bị sinh nhật nhưng cô một mực nói không cần nên mới có buổi đi chơi này. Thế cũng tốt, mọi người lại có thêm cơ hội đập phá và mục tiêu không nơi nào khác chính là nhà của Long.

Trong phòng thay đồ

- Su, bà không thay đồ à ?- Jen hỏi. Tất cả mọi người đều đang thay đồ chuẩn bị đi bơi
- Không- Hạ đáp- Không thích
- Chị Su thay quần áo đi mà- Thư nài nỉ- Xuống chơi với tụi em- Hạ cười nhạt, xoa đầu Thư
- Thư ngốc, chị đang bị thương không nên bơi- Hạ nói
- Thư, em để yên cho Su đi- Lin xen vào
- Bà không biết bơi hả ?- Tường Vi hỏi
- Có thể nói như vậy – cô đáp. Không phải là không biết bơi chỉ đơn giản là cô không có hứng. Hơn nữa, cánh tay cô đang bị thương. Nó mà tiếp xúc với nước thì khó khép miệng lắm. Tối qua, cô có dùng lực để trị thương. Nhưng cô không làm vết thương lành hẳn lại mà để nó khép miệng tự nhiên.
- Thôi, chúng ta xuống thôi- Jen nói- Mọi người đang chờ đấy.

Bốn người họ bước xuống cầu thang, đi ra bể bơi thì mấy người kia đã xuống bể bơi và bắt đầu quậy rồi.

- Woa- mấy người hét lên khi thấy vẻ đẹp cuốn hút và làn da trắng không tì vết của ba người kia
- Không ngờ - Ken hét lên
- Mấy chị đẹp thiệt- Phong hòa theo
- Mà sao Su không thay đồ vậy ? Ngại à? -Long trêu
- Ở đây toàn người nhà cả em việc gì phải ngại- Hùng hòa theo
- Hay cô xấu xí quá không muốn để người khác thấy – Trung nói đùa
- Xin lỗi, tôi không có hứng- Hạ ngồi xuống chiếc ghế, cạnh bể rồi lấy trong túi ra một quyển sách
- Su, em không xuống à ?- Khoa đến bên cạnh đưa cho cô một cốc nước
- Không- cô đáp và thân nhiên đón cốc nước. Cô uống
- Hay chị không biết bơi ?- Phong hỏi- Xuống đây, tụi em dạy cho- Phong vừa nói vừa cười toe toét
- Thông cảm không có hứng- Hạ chau mày. Lúc này, Khoa cũng đã xuống hồ bơi

- Bà bị sao vậy ?- Lin hỏi- Đến đây chơi tất cả mọi người đều xuống bơi còn một mình bà ngồi đó là sao ?- Lin vừa từ bể lên tách cô
- Bà ngồi như tự kỉ ý – Jen dưới bể cũng hòa theo
- Thôi ngay nha- Hạ lạnh lùng- Tui đang mệt muốn chết, ai lôi tui ra khỏi cái giường bây giờ còn trách- Hạ hơi cáu. Thực sự, người cô đang mệt nhoài, chỉ muốn ngủ thôi. Về đến Việt Nam, một phần vì chưa quen với khí hậu, phần khác lại ôm đồm quá nhiều việc nên khiến cơ thể cô có phần mệt mỏi và chống đối chủ nhân của nó
- Bà sao vậy ?- Lin hỏi
- Mệt - Hạ đáp. Mấy người kia thấy cô vậy cũng tụt cả hứng. Chợt điện thoại cô reo lên
- Anh hai ạ - Cô hỏi
- Em đi đứng kiểu gì mà mới về nước đã bị thương thế ?- Bác sĩ Minh cáu- Con gái có đứa đi đứng phải cẩn thận đã thế bị thương lại còn không đến bác sĩ là sao ? Em muốn bị hoại tử luôn hả ? Anh nói cho em biết không cẩn thận có ngày mất mạng như chơi....- Anh tuôn một tràng
- Anh hai à, em đã chết đâu . Vết thương của em cũng đâu đến nổi nặng lắm mà- Cô nói
- Đề phòng vẫn hơn- Anh nói. Và sau hơn mười lăm phút mắng mỏ, anh mới cúp điện thoại
- Anh Khoa - Hạ hét lên. Khoa giật mình quay lại
- Chết rồi- Miệng anh lảm bảm. Hạ đặt điện thoại xuống, định đến mắng cho anh một trận thì ồm. cô bị Phong đẩy xuống hồ bơi
- Xem chị có biết bơi không vậy ?- Phong cười. Hạ bất ngờ. Nhưng cô cũng nhanh chóng nhoi lên trên mặt nước. Cô đang bơi
- Làm gì thế hả ?- Hạ cáu. Phong giật mình
- Em. em- Phong ấp úng -Có làm gì đâu ?- Phong vừa dứt lời thì đã bị Hạ hất nước thẳng vào mặt
- Thích đùa ư ?- hạ nhếch mép- Chị sẽ cho chú biết thế nào mới là chơi thực sự - Hạ dứt lời thì tất cả mọi người cười ồ lên.

Bây giờ, tất cả mọi người đang chơi đùa vui vẻ. Không bóng nước, lại súng nước rồi té ướt hết người nhau. Tiếng cười vang lên khắp hồ bơi.

chap 88 (tiếp) :

Một lúc sau, khi mọi người đã thấm mệt thì tất cả chui ra khỏi hồ bơi, ngồi buồn dưa lê

- Không ngờ chị Su cũng biết đùa – Phong nói
- Chị là người chứ đâu phải là quỷ- Hạ cau mày- Anh Khoa, em còn chưa xử anh vụ dám bép xép với anh hai đâu - Hạ liếc xéo Khoa
- Anh chỉ nói sự thật thôi mà- Khoa tỉnh bơ- Mà em không mau đi thay quần áo đi không tí lại cảm bây giờ- Khoa nhắc nhở. Gương mặt Hạ bỗng biến sắc hẳn đi. Lúc này vì cô có chút hứng thú với mấy trò nghịch nước mà không để ý cô đang bị thương. Quả này, nguy to rồi
- Su bà sao vậy ?- jen hỏi vẻ lo lắng
- Bà bị cảm ở đâu à ?- Lin hỏi
- Chết rồi, vết thương - Tường Vi hét lên và chỉ vào bàn tay của Hạ. Cô lác đầu cười khổ may mà họ không thấy vết thương ở cánh tay cô
- Không sao đâu- Hạ đứng dậy,nói- Tui đi thay đồ. Mọi người đừng quá lo- Nói xong, Hạ đi thẳng. Trong lòng thầm nguyện rửa bản thân mình
- Đề chị ấy đi như thế liệu có ổn không ?- Thu lo lắng
- Hay chúng ta đi theo ?- Tường Vi hỏi
- Đừng đi- Lin nói- Su không muốn chúng ta cũng chẳng giúp được gì
- Su rất ương bướng- Jen giải thích
- Chuyện gì nó không muốn thì...- Khoa nói
- Đề tôi đi- Trung nói rồi đứng dậy đi thẳng
- Anh Trung- Kiên gọi nhưng Trung không quay lại

- Lớn chuyện rồi- Jen lắc đầu – Mà anh không cần Trung sao ?- Jen hỏi Khoa

- Có cần đằng trời- Khao đáp- Tính hai đứa ấy giống hệt nhau. Nhưng đây cũng là cơ hội tốt mà- Khoa cười nham hiểm

- À- Mọi người đồng thanh.

Trong phòng

Hạ đã thay xong quần áo nhưng rắc rối ở chỗ vết thương trên cánh tay của cô không chịu khép miệng và bắt đầu chảy máu. Vết thương trên bàn tay cô cũng vậy. Đúng thật là.

Hạ đang xoay sở với việc làm cho vết thương khép miệng thì Trung bước vào. Cô quên chưa chốt cửa. Trung nhìn Hạ với ánh mắt khó hiểu. Còn Hạ, cô hơi cúi đầu.

- anh vào đây làm gì ?- Cô hỏi. Trung không trả lời, tiến về phía Hạ và ngồi xuống bên cạnh cô

- Đưa đây- Trung nói như ra lệnh. Hạ không hiểu cậu định làm gì và cứ ngồi ngây người ra. Trung thấy vậy liền giật cuộn băng trên tay cô và kéo cánh tay bị thương về phía mình. Trung băng bó cho Hạ

- Đã bị thương lại còn thích nghịch nước- Trung trách cô nhưng giọng vẫn lạnh tanh, dửng dưng. Hi Trung khó hiểu

- Liên quan gì đến anh ?- Cô hỏi

- Liên quan gì ư ?- Trung nhướn mày- Cô là hôn phu của tôi. Tôi có thể bỏ mặc cô ?- Trung nhấn giọng ở hai từ hôn phu. Hạ có chút xao động, có chút vui nhưng cô cũng không hiểu tại sao, chút khó hiểu tại sao cậu lại quan tâm đến cô như vậy

- Hôn phu ?- Hạ hỏi lại- Tôi đã nói tôi không thích- Hạ nói rồi đứng dậy. Cô giật luôn cả cánh tay đang được Trung băng bó. Thấy vậy, cậu liền kéo cô ngồi xuống. Bất ngờ lại mất đà khiến cô ngã vào vòng tay Trung. Hai ánh mắt chạm nhau, bối rối, yêu thương. Giật mình, cả hai cùng buông ra. Hạ trở về chỗ cũ của mình

- Ngồi yên cho tôi- Trung ra lệnh và tiếp tục công việc dở dang của mình.

Hạ không nói gì, ngồi yên để cậu băng nốt. Gương mặt cô đỏ dần lên, trông thật đáng yêu. Cô cố hướng ánh mắt ra xa để tránh ánh mắt của Trung. Trung thì thoảng khe liếc nhìn cô thì cười thâm thích thú. Gương mặt đang đỏ dần ấy có gì đó đáng yêu, có chút gì đó thân thuộc mà cũng thu vị.

Khoa ở ngoài cửa nhìn vào bên trong phòng mà cười thầm. Lâu lắm rồi anh không thấy nụ cười đó của cả hai người. Nụ cười hạnh phúc. Và anh biết quyết định để Su trở về là rất chính xác. Cuộc đời có thể chia cắt họ nhưng tình cảm cả hai người dành cho nhau thì không điều gì có thể thay đổi.

Khoa khẽ đóng cửa phòng lại rồi mỉm cười.

- Đúng là tình cũ không rửa cũng tới- Anh lẩm bẩm. Long đến bên anh hỏi

- Su sao rồi ?

- Ổn, nhưng tốt nhất bây giờ chúng ta nên đi để hai người đó có thời gian riêng tư- Khoa cười bí ẩn rồi bỏ đi

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

3h chiều

Sau khi rời khỏi nhà Long, Su, Lin và Jen tách riêng một nhóm để mua quà cho Mai. Ba người đang đi lòng vòng trong trung tâm thương mại.

- Bà nghĩ Mai thích gì ?- Jen hỏi

- Mai hả ?- Lin đáp- Bà ý thích màu trắng

- Trắng sao ?- Jen hỏi

- Ừ- Lin trả lời- Nghe Mai nói thì bà ấy ước có một bông tuyết màu trắng. Bông tuyết ấy tuy mỏng nhưng lại được làm từ rất nhiều lớp khác nhau, có một cái trục để khi cần có thể xoay các lớp ấy ra. mỗi lớp có một biểu tượng và khi gộp lại sẽ được một hình thù nào đó. Đặc biệt nhất bông tuyết ấy có

khả năng bảo vệ cơ thể

- Thứ như thế làm gì có – Jen đáp

- Chẳng phải Su đã làm cho chúng ta mỗi đứa một bông tuyết sao? - Lin nói- Chỉ có điều không biết nó có được như thế không?

- Hồi là biết liền- Jen nói quay lại phía cô- Su? - Jen gọi. Nhưng dường như cô không nghe thấy nữa rồi. Mọi thứ xung quanh cô mờ đi nhanh chóng. Đầu cô đau, kinh khủng

- Su? - Hai người gọi lớn. Nhưng cô đã không còn nghe thấy gì. Cô đã bất tỉnh.

Trong cơn mơ, mọi thứ đều mờ ảo, trước mắt cô một khung cảnh quen thuộc hiện lên. Đó là một căn phòng sơn màu xanh mà cô yêu thích nhất. Màu của bầu trời. Và trong không gian âm thanh, tiếng nói chuyện của hai cô gái vang lên, hai người con gái đang nằm trên giường

- Bà thích tui tặng gì ngày sinh nhật? - Một người hỏi

- Một bộ váy do chính bà thiết kế- người kia trả lời- Một chiếc váy màu trắng, có trang trí bởi những bông tuyết màu trắng tuyệt đẹp, không quá dài và phải có một thứ phụ kiện đi kèm

- Phụ kiện? - Cô gái kia ngạc nhiên

- Đúng- cô đáp- Đó là một chiếc vòng cổ có một bông tuyết trắng rất mỏng, cơ hồ có thể vỡ vụn nếu rơi xuống đất nhưng lại rất cứng, không gì phá được. Bông tuyết ấy được làm từ rất nhiều lớp khác nhau, cùng hình dáng như ban đầu nhưng lại có những biểu tượng khác nhau như sức mạnh của người đó, con vật yêu thích hoặc tượng trưng... Và khi ghép lại chúng có tên người đó

- Tui không đủ sức làm đâu, kiểm thử gì đó khác đi - Người con gái bĩu môi

- Thế mà còn hỏi? - Cô gái kia phụng phịu

- Nhìn mặt bà ghê quá – Cô gái trêu- Tui sẽ cố gắng đến năm bà 21 tuổi tui sẽ tặng

- Bà hứa đấy

- Tui hứa

Hai người con gái cùng căn phòng biến mất. Trước mắt cô chỉ còn là những khoảng không vô tận với một màu đen bao trùm. Cô chạy mong thoát ra khỏi nơi đây nhưng tất cả đều vô ích. Những tiếng hét vang lên xung quanh cô, những tiếng khóc. Cô ngập trong máu, lửa và nỗi đau. Rồi trước mắt cô, hai thân ảnh đang rơi tự do từ trên không, một già một trẻ, một người đàn ông và một người con gái. Trong phút chốc cô cảm thấy xung quanh mình có thứ gì đó vỡ vụn. Không khí như bị bóp chặt, ngột ngạt. Cô cảm thấy máu, thấy một thứ chất lỏng đỏ tươi trên khắp người cô.

Từ trong bóng tối, những hán mắt dõi theo cô, những giọt nước mắt. Cô chạy, chạy thật nhanh nhưng cuối cùng lại bị vấp ngã bởi một thứ gì đó. Cô thấy dáng hình của người con trai hay xuất hiện trong những giấc mơ của cô trước đây. Trong phút chốc, người con trai đó quay lại. Xung quanh cô vẫn là bóng tối nhưng cô có thể thấy gương mặt đó. Đó là Trung và cậu đang cười với cô, một nụ cười đẹp tựa thiên thần. Nhưng cũng trong vài giây ngắn ngủi, nụ cười đó biến mất.

Cô choáng tỉnh. Người cô ướt đẫm mồ hôi. Cô ngồi dậy, đầu vẫn cảm thấy choáng váng. Đây là bệnh viện, cô có thể ngửi thấy cái mùi khó chịu ấy.

- Em còn chưa khỏe. Nằm xuống đi- Anh Khoa ra lệnh

- Em bị làm sao vậy? - Không nghe lời anh, cô ngồi thẳng dậy và hỏi

- Đang đi mua đồ với Jen và Lin thì em bị ngã đi- Khoa đáp

- Máy giờ rồi? - Cô hỏi

- 8 giờ tối rồi- Anh đáp

- Anh không đi dự sinh nhật Mai à? Còn nữa, mấy người kia đâu? - Cô tiếp tục hỏi

- Anh không đi. Còn mấy người kia bị anh quát cho một trận rồi đi dự sinh nhật rồi- Anh cười rồi đáp

- Đưa em đến dự sinh nhật Mai – Cô nói mà gần như ra lệnh cho anh

- Không được. Em vẫn chưa khỏe mà- Anh nói

- Anh không cấm được em đâu – Cô nói rồi bước xuống giường- Bây giờ anh chờ em đi hay tự em đi?

- Thôi, để anh chờ em đi- Anh nói rồi miễn cưỡng đứng dậy. Tính Su là vậy, cương quyết đến mức bảo thủ. Không ai có thể ngăn nổi con bé

Trên xe, anh hỏi Hạ

- Em định đến dự sinh nhật bằng tay không ư ?

- Chờ em về nhà trước-Cô ra lệnh rồi nhìn ra cửa sổ. Anh tuy cảm thấy khó hiểu đôi chút nhưng cũng không muốn hỏi. Điều gì muốn nói cô sẽ tự nói nhưng ngược lại khi không muốn thì đừng hòng cậy được miệng cô dù chỉ một lời.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe dừng lại trước biệt thự nhà Trung

- Đợi em một lát- Hạ nói rồi xuống xe, nhanh chóng đi lên phòng.

Trong phòng cô có một chiếc hộp gỗ rất đặc biệt mà lâu lắm rồi cô không mở ra. Cuối cùng, đến ngày hôm nay cô cũng mở nó. Bên trong chiếc hộp có một chiếc váy màu trắng với những bông tuyết tuyệt đẹp, ở bên trong gấu váy còn có thêu chữ B.S bên trong một bông tuyết thêu nổi đánh dấu đây là thiết kế của cô.. bên cạnh đó là một chiếc vòng cổ với bông tuyết trắng. Nó cũng giống hệt chiếc vòng cổ cô đang đeo và trên Jen, Lin cùng Bi, Bun chỉ có điều màu khác nhau mà thôi. Bông tuyết có khắc chữ m, xoay qua một chút sẽ thấy cả cụm từ MAI. Cô nhẹ nhàng ấn tay vào một cánh cửa bông tuyết rồi ấn vào giữa. Đó là trục quay. Giờ có đến tận năm bông tuyết giống hệt nhau tạo thành một vòng tròn. Bông thứ nhất có hình một con mưa, bông thứ hai là một bông hoa mai, bông thứ ba là một chú cún, bông thứ tư là một cây tiêu nhỏ và bông thứ năm thì không có gì. hạ nhìn những bông tuyết lặng người.

Tiếng còi xe vang lên, kéo Hạ ra khỏi những suy nghĩ riêng. Nhanh chóng cho chúng vào một cái hộp khác, Hạ đi thay đồ Năm phút sau, cô xuất hiện trước mặt Khoa với một chiếc váy qua đầu gối, một cái áo dài tay, có cổ cộng thêm một cái áo khoác ngoài, tóc thả tự nhiên. Giương mặt tuy trang điểm nhẹ nhưng lại rất đẹp. Thú thật mà nói nếu là 4 năm trước, anh sẽ bị vẻ đẹp này hút hồn và không bao giờ chịu chấp nhận cô đi cùng người con trai khác. Nhưng bây giờ thì khác. Anh chỉ coi cô là em gái mà thôi.

Chiếc xe lăn bánh trên đường. Tâm trí Hạ rối bời. Cô cảm nhận được hai người con gái trong mơ chính là cô và Mai. Có lẽ Mai đã từng là một người bạn rất thân của cô, thân đến mức dù bây giờ cô không nhớ được gì nhưng vẫn cảm thấy an toàn khi bên cạnh Mai. Đó là một cảm giác khó tả, sự bình yên, hạnh phúc và thoải mái nữa. Một cảm giác mà cô đã mất đi từ lâu, ngay cả với Jen và Lin cũng không được như vậy.

Còn chuyện của Trung nữa ? Người con trai trong giấc mơ của cô sao lại là Trung ? Liệu Trung có phải là người con trai đó ? Hay trái tim cô đã có chỗ dành cho Trung. Chính cô cũng chẳng rõ. Khi bên Trung, cô cảm thấy điều gì đó ấm áp, yêu thương, quan tâm nhưng cũng có thứ gì đó xa lạ, đau đớn. Rốt cuộc, cảm giác này là sao ?

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90

Hạ miên man trong những suy nghĩ của chính mình mà không hề biết rằng chiếc xe đã đến nơi từ lúc nào.

Bây giờ đã là 8 rưỡi, buổi tiệc đã bắt đầu từ một tiếng trước. Khách khứa đông nghịt. Từ nhà báo, phóng viên đến người mẫu, nhà thiết kế và những ông chủ lớn đều có mặt. Mai vốn là một người quản lý giỏi, tiếng tăm và sự nổi tiếng của cô không nhỏ chút nào. Thêm nữa, Mai lại là người yêu của Hùng, giám đốc mảng điều tra thị trường của MATS, một người cũng không tầm thường chút nào, lại là bạn của toàn những người tai to mặt lớn trong công ty nên lẽ đương nhiên là cô được săn đón rồi.

Và lẽ đương nhiên, buổi tiệc sinh nhật của cô cũng phải được tổ chức hoành tráng để xứng đáng với tầm vóc của cô. Nhưng thực sự mà nói Mai không mấy hứng thú với chuyện này. Một phần vì cô ghét cái cảnh người ta nịnh nọt, lừa dối bằng những lời đường mật. Và thứ hai là cô không có hứng tổ chức buổi tiệc này. Vì hiện giờ toàn bộ tâm trí của cô đang nghĩ đến điều khác : Su là Lam Hạ, bạn của cô.

Tối qua, khi trở về nhà. Cô như ngồi trên đống lửa, hoang mang, lo sợ, hy vọng rồi lại tự dập tắt hy vọng của mình. Cô nghi ngờ Su chính là người bạn của cô. Và để chắc chắn khi Su đi khỏi, cô ấy quên cái mũ của mình, cô đã chớp thời cơ hiểm hoi ấy để xin một sợi tóc của Su để làm xét nghiệm. Và bây giờ, cô đang nóng lòng đợi kết quả.

Cô đi lại liên tục trong phòng khách nhà mình hết vòng này đến vòng khác. Cô cũng chẳng còn tâm trí đâu để ý rằng cô liên tục bấm ngón tay, mím chặt môi như đêm đó, cái đêm mà Hạ tham gia vào cuộc chiến. Cô bây giờ hoảng loạn và mệt mỏi. Nhưng cô không thể chia sẻ điều đó với bất kì ai. Cô mới chỉ là cảm giác, mới chỉ là suy đoán. Cô hoàn toàn dựa trên những hinh cảm của mình. Liệu ai có thể tin chứ, kể cả Hùng ?

Khi Hạ mất cách đây 4 năm, cô không tin vào sự thật. Linh cảm mách bảo cô rằng Hạ vẫn sống, vẫn đang tồn tại ở một nơi nào đó trên thế giới Cô nói điều ấy với Hùng và anh đã bảo cô quá cả nghĩ mà thôi. Cô hiểu, hiểu anh và mọi người nghĩ gì trong hoàn cảnh ấy. Cô không trách anh, cũng không tranh cãi với anh. Cô giữ điều ấy cho riêng mình. Vì lần nào, Hạ có chuyện gì thì cô cũng linh cảm đúng. Và cô tin vào trực giác của mình.

Lần này cũng vậy. Ngay từ khi gặp Su cô đã cảm thấy có điều gì đó rất gần gũi, thân quen. Khi thấy Su khóc, cô cảm thấy trong lòng mình trào dâng lên một cảm xúc chua xót, đau đớn. Su lại còn có những sở thích đặc biệt của Hạ nữa. Ăn kem với cà phê đen, thật đắng, ghét đến quán bar, không thích

uống rượu và ghét việc giải thích. tất cả những lí do ấy khiến cô càng tin tưởng vào linh cảm của mình.

1h sáng

Mai vẫn còn đi lại trong phòng khách, vẫn chưa có kết quả. Trái tim cô như bị ai đó bóp nghẹt. Cảm giác khó thở, hồi hộp, lo lắng, hy vọng cứ bủa vây lấy cô.

Và cuối cùng, điều gì đến rồi sẽ đến. Cái máy fax kêu lên, báo hiệu có tài liệu chuyển đến. Mai chạy đến chỗ cái máy fax. Cô nín thở từng hơi một chờ khi tờ giấy xuất hiện. Khi đã hoàn tất việc chuyển fax, phải mất một lúc lâu cô mới dám cầm tờ giấy lên. Và mất một lúc sau, cô mới có thể đủ bình tĩnh để đọc tờ giấy đó.

Đôi mắt cô như nhòe đi khi đọc đến dòng chữ cuối cùng. Kết quả 98% là chị em ruột. Cô đã khóc òa lên trong giây phút đó. Cô đã gửi tóc của Su và gen của Tường Vi đi xét nghiệm. quả đúng như linh cảm của cô, Su chính là Lam Hạ, là người bạn thân của cô.

Mai cứ ngồi đó, khóc trong niềm hạnh phúc. Những lo âu của cô tan biến. Nhưng trong đầu cô bây giờ thật rối bời. Su là Hạ. Tại sao Su lại giấu diếm? Hay chính Su cũng không biết? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra...

Những suy nghĩ đó cứ ám ảnh cô cho đến tận bây giờ. Cô lo lắng khi Su chưa tới buổi tiệc. Cũng đã một tiếng rồi, chắc Su không đến. cô khẽ thở dài. Ánh mắt hơi buồn.

Cùng tâm trạng với Mai, Jen, Lin và Trung cũng đang lo lắng. Su phải nhập viện mà không rõ nguyên nhân. Đã thế, anh Khoa còn một mực đuổi ba người ra ngoài không cho vào thăm cô đã đành lại còn đuổi về, bắt phải tham gia buổi tiệc. Anh Khoa đúng thật là quá đáng mà. Cả ba người cùng thở dài.

Trung còn khổ hơn. Không được ở lại chăm sóc Su., đến buổi tiệc lại bị con ruồi Hoàng Phương đeo bám không tha

- Anh à, sao mấy hôm nay anh cứ bơ em vậy? - Hoàng Phương nín tay cậu. Mấy hôm nay cái gì chứ? cô ta mới về nước được hai ngày mà? Với lại cậu có quan hệ gì với cô ta ư?

- Tôi với cô có quan hệ gì ư? - Trung hỏi giọng lạnh như băng. Nhưng chính những lời nói như vậy cùng với vẻ lạnh lùng của cậu đã khiến biết bao cô gái trong đó có Phương đỏ rầm

- Anh à, sao anh lại nói vậy? - Hoàng Phương nhõng nhẽo- Chúng ta vốn là một cặp mà

- một cặp? - Trung trừng mắt nhìn ả khiến ả giật mình- Tôi không nhớ là tôi từng nói thế. Hơn nữa, nói trước cho cô biết tôi có hôn phu rồi – Trung dứt lời thì Hạ khoác tay Khoa bước vào, trông cô đẹp như một thiên thần

- Hôn phu? - Hoàng Phương sững người. Trung gạt tay cô ta ra, tiến về phía Hạ. Khi Phương kịp định thần thì đã thấy Trung đang đứng cạnh Hạ, người cô ả cảm nhảm và li ờ sân bay. Lại còn nữa, mọi người đều náo loạn lên vì người con gái vừa mới bước vào này

- Sao cô lại ở đây? - Trung hỏi. Cậu đang lo lắng cho cô, rất nhiều

- Có việc- Hạ đáp gọn lỏn và bỏ tay Khoa ra. Cô đi ngang qua người Trung tiến về phía Mai

- Sao anh lại để cô ấy đến đây? - trung cau mày. Khoa cười

- Đang lo lắng cho hôn phu của mình hả? - Anh trêu- Anh không cần nổi con bé. Su rất bướng bỉnh, giống em. Chỉ có anh hai mới ngăn nổi con bé, còn những người khác pó tay- Anh mỉm cười. Trung lắc đầu. Tuy chỉ mới gặp cô nhưng Trung cũng đủ hiểu tính cách bướng bỉnh đó của cô. Rất giống hạ sự bướng bỉnh, ương ngạnh không ai bằng chỉ làm những điều mình có hứng thú mà thôi.

Hạ bước đến trước mặt Mai cười nhẹ. Mai nhìn thấy cô thì mừng rỡ. Đôi mắt hiện lên những niềm vui khó tả

- Xin lỗi vì đến muộn- Hạ nói- Quà của bà- Cô đưa cho Mai một chiếc hộp to

- Tui cũng có nghe chuyện rồi – Mai nói- Sao bà không ở nhà đi? Đến đây làm chi cho mệt- Mai trách móc nhưng thực sự cô rất vui khi Hạ đến

- Không sao đâu- hạ nói. Lúc đó, Jen và Lin từ đâu chạy tới

- Su, bà có bị sao không? - Cả hai người đồng thanh

- Tui không sao - Hạ cười nhẹ- Tui đi có việc chút- Nói rồi, Hạ bước thẳng đến chỗ ông Mạnh và anh Khoa đang đứng, không để cho hai người kia kịp hỏi thêm gì

- Con có thể tặng bộ váy đó cho cô ấy? - Hạ hỏi

- tất nhiên- ông mạnh cười- Nó là của con. Con muốn làm gì là tùy ý con. Mà con có sao không? - Ông chuyển chủ đề

- Con không sao ạ - Hạ cười nhẹ. Đúng lúc đó thì ông Cường cùng với con gái mình, ả Hoàng Phương đi tới

- Con chào bác- Cô ta hơi cúi đầu- Em chào anh

- Chào cháu- Ông mạnh cười

- Không dám, chào em- Anh Khoa miễn cưỡng

- Xin lỗi, đã cắt ngang cuộc nói chuyện của ông – Ông Cương cười

- Không sao – Ông Mạnh cũng đáp lễ

- Tôi đến là để bàn về chuyện giữa thằng Trung và con nhỏ Hoàng Phương nhà tôi- Ông ta nói- Hai đứa quen nhau cũng lâu rồi. Tôi nghĩ đã đến lúc công khai với báo giới về quan hệ của hai đứa. Đằng nào, không sớm thì muộn, con gái tôi cũng thành dâu nhà ông

- Kia, ba- Hoàng Phương kéo tay bố mình về e ngại

- Con đứng yên đi- Ông Cương nói. Hoàng Phương lập tức đứng yên, về ngại ngùng- Tôi nghĩ cũng đến lúc tạo một mối quan hệ vững chắc giữa hai gia đình và hơn nữa cũng tốt cho công ty MATS- Hạ nghe xong câu này cười khẩy. Đúng là cha nào con nấy, cùng là một rúc. Rõ ràng, ông ta đang âm thầm phá hoại MATS mà lại thốt lên câu ấy ư ? Có lợi cho công ty hay bản thân ông ? Thật nực cười

- Tôi nghĩ là ông có chút nhầm lẫn. Con trai tôi tuy là có chút quan hệ với cháu Hoàng Phương đây nhưng hai đứa nó không thể đến với nhau được- Ông Mạnh nói

- tại sao vậy ?- Ông Cương hỏi- Hay ông chê gia đình tôi không bằng gia đình ông ? Tôi nói để ông biết gia đình tôi cũng không chấp nhận chuyện này đâu. Chẳng qua là hai đứa yêu nhau quá nên tôi mới đặt vấn đề với ông- ông Cương gằn chữ. Hạ nhìn ông ta, có chút khinh bỉ. Công nhận đồng kịch tốt thật

- Cháu nghĩ bác có nhầm lẫn ở đây ạ- Trung tiến đến- Cháu và con gái bác chẳng có quan hệ gì cả. Chỉ là con gái bác như đĩa dai bám theo cháu mà thôi. Hơn nữa cháu cũng có hôn ước với người khác rồi- Trung nói và tiến đến bên cạnh cô. À Hoàng Phương nhìn cô với ánh mắt hình viên đạn. Cánh phóng viên đánh hơi được sắp có chuyện xảy ra nên cũng bắt đầu quan tâm cuộc nói chuyện này

- Trung, con nói hơi quá rồi đấy- Ông Mạnh nhắc nhở

- Không ngờ, cha con ông lại là loại người như vậy- Ông cương gằn từng chữ

- Tôi nghĩ chính ông mới là người nên xem lại mình đi – Hạ lên tiếng. Bấy giờ, ông

Cương mới để ý đến người con gái đứng giữa Khoa và Trung. Cô ta có một vẻ đẹp hút hồn dù ăn mặc và trang điểm khá đơn giản

- Cô không có quyền xen vào chuyện giữa chúng tôi- Ông Cương tức giận

- Không có quyền ư ?- hạ nhếch mép. Lúc này, Trung vội quàng tay qua vai cô – Tôi không có quyền liệu con gái ông có ư ? Nực cười

- Cô là ai mà dám thân mật với anh Trung vậy ?- Hoàng Phương lớn tiếng

- Tôi khuyên cô ăn nói cẩn thận chút- Trung nói- Cô ấy là hôn phu của tôi. Chẳng nhẽ chúng tôi thân mật cũng phải hỏi ý kiến của cô sao ?- Trung nói đều

- Tôi nghĩ cô gái trẻ này chỉ vì tiền và địa vị của con trai ông thôi- Ông Cương cười

- Tôi lại không nghĩ vậy- Ông Mạnh đáp

- Tiền tôi không thiếu, sự nổi tiếng tôi lại càng chẳng ham hố chứ đâu như một số người.- hạ cổ ngân dài ra.

- Cô ?- Ông cương tức tối- Đi về- Ông ra lệnh. Ông rẽ đám phóng viên ra và bỏ đi. À Hoàng Phương cũng lẻo đẻo chạy theo cha

- Xin hỏi, chủ tịch những điều tổng giám đốc Trung vừa nói có phải sự thật không ạ ?- Một phóng viên hỏi

- Những điều con trai tôi nói hoàn toàn là sự thật- Ông khẳng định

- Tổng giám đốc có thể giới thiệu một chút về vị hôn phu của mình được không ạ ?- Một người khác hỏi Trung. Không đợi cậu trả lời. Khoa đã xen vào

- Đó là em gái của tôi- Anh nói- Con bé mới du học từ Anh trở về

- Vậy cuộc hôn nhân này có phải vì tiền hay là để củng cố địa vị cho ai đó không ạ ?

- Như các bạn cũng nghe thấy rồi- Khoa nhấn mạnh- Gia đình tôi đặc biệt là em gái tôi không thiếu tiền để phải ăn bám vào nhà chồng. Con bé hoàn toàn có thể lo được cho bản thân một cuộc sống tốt đẹp và nổi tiếng nếu nó muốn. Cuộc hôn nhân này đơn giản chỉ là vì tình yêu. Nhưng tôi cũng không

phủ nhận những lợi ích mà nó mang lại – Khoa đáp. Hạ đứng bên cạnh anh mà mỉm cười. Thực sự, tài ứng biến của anh rất giỏi.

- Vậy quan hệ giữa tổng giám đốc với siêu mẫu Hoàng Phuong là như thế nào ? Có phải ăn ốc xong không chịu đồ vỏ hay không ạ ?- Một phóng viên khác hỏi

- Hai người có quan hệ mờ ám gì không ạ ?- Một người khác tiếp lời

- giữa giám đốc Trung và siêu mẫu Hoàng Phuong thực sự không có gì hết- Anh Khao nhấn mạnh- Giữa họ chỉ là quan hệ những người bạn đồng nghiệp bình thường ngoài ra cũng không hề có bất cứ quan hệ mờ ám hay bất chính nào khác. Hơn nữa, Trung là người biết giới hạn và hết lòng yêu em gái tôi. Tôi tin tưởng ở cậu ấy

- Con có ổn không ?- Ông Mạnh nhìn Hạ lo lắng khi thấy gương mặt cô biến sắc

- Con ổn- hạ đáp và cười nhẹ. Cùng lúc đó, Trung đưa tay sờ lên trán cô

- Sốt rồi – Trung nói

- Vậy con đưa Su về nhà đi. Mọi chuyện ở đây để ta và Khoa lo- ông Mạnh nói. Nghe xong, Trung liền cởi áo khoác, khoác lên người Hạ

- Ở đây đợi tôi- Nói xong, Trung đi thẳng

chap 90 (tiếp)

Hạ thờ dài nhìn Trung biến mất trong đám đông. Thực sự, cô đang cảm thấy yếu dần. Người cô nóng bừng lên, khó chịu. Cái đầu thì đau như búa bổ. Không biết bị làm sao nữa.

Trung trở lại, thấy Hạ như đang yếu dần. Cậu đến bên cạnh, bế thốc cô lên

- Tui con về trước- Trung nói. Ông Mạnh nhìn thấy vậy, khẽ gật đầu và mỉm cười.

Cánh nhà báo, phóng viên và tất cả mọi người chứng kiến cảnh ấy thì ngạc nhiên. Mấy người họ bàn tán, rồi lại chụp ảnh. Cô cảm thấy khó chịu bởi những ánh mắt đó nhưng giờ đây cô không đủ sức để bận tâm đến điều đó nữa rồi. Cô đang rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Vì vậy, cô vùi đầu vào ngực Trung, mắt nhắm hờ và bỏ mặc mọi chuyện.

Trung cảm nhận được cơ thể Hạ đang nóng dần lên. Và lòng cậu cũng như có lửa đốt. Ra ngoài, cậu nhẹ nhàng đặt cô vào ghế trước, cài dây an toàn và nhanh chóng về chỗ ngồi của mình. Chiếc xe lao đi ngay sau đó.

Mọi người ở trong đều lo lắng cho Hạ. Jen và Lin thậm chí còn định bỏ về nhưng ông Mạnh bảo không cần, có Trung rồi. Mai cũng như ngồi trên đồng lửa. Hạ đang bị ốm, cô có thể cảm nhận điều đó. Hạ không dễ bị ốm, lại càng không dễ rơi vào tình trạng mất sức lực như vậy. Nhưng khi cô đã bị ốm thì thôi rồi. Cô sẽ hoàn toàn rơi vào trạng thái bất tỉnh, một hồi. Điều ấy càng khiến Mai lo lắng hơn.

Trung đang phóng xe đến bệnh viện. Nhìn cô như thế, cậu không thể cầm lòng được.

Hạ đưa đôi mắt mệt mỏi nhìn ra bên ngoài. Đây không phải là đường về nhà Trung. Cô nặng nhọc đưa tay kéo áo Trung

- Đi đâu vậy ?- Cô hỏi

- Đến bệnh viện- Trung quay sang nhìn cô, ái ngại nhưng vẫn giữ vẻ lạnh lùng

- Cho tui về nhà- Hạ bật ra từng tiếng

- Không được- Trung quát- Ôm phải đến bệnh viện – Cánh tay Hạ vẫn không chịu rời đi

- Về nhà- Cô cương quyết- Không, tui nhảy xuống luôn- Một tay Hạ cầm chốt cửa như đe dọa

- Coi như anh thua em. Bây giờ, anh chờ em về nhà. Ok ?- Trung miễn cưỡng. Sau lời nói ấy của Trung, Hạ buông tay ra khỏi chốt cửa và áo Trung. Cô mệt mỏi, nhắm nghiền mắt lại. Cô sốt cao quá nên bị ngất. Và lập tức theo quán tính, người cô ngã sang một bên. Đầu cô ngã vào vai Trung. Và giờ, cô như đang ngủ ngon lành. Trung thấy vậy, cười khẽ

- Mạnh mẽ

Đến nhà, Trung bế Hạ lên phòng nhưng không phải là phòng cô mà là phòng của cậu. Trung nhẹ nhàng đặt cô xuống, gọi anh Thiên đến khám.

Mười lăm phút sau, anh Thiên dặn dò rồi ra về. Trung đứng đó nhìn cô, lòng chua xót. Hạ vẫn chưa hạ sốt dù cô đã được tiêm thuốc. Trung ngồi xuống bên cạnh cô, lòng thất vọng.

Cuối cùng, không chịu ngồi yên, cậu cởi chiếc áo sơ mi trên người ra, nằm xuống và ôm cô vào lòng. Cậu hy vọng rằng cái lạnh từ cơ thể cậu có thể truyền cho cô. Và sau đó, Trung thiếp đi trong sự lo lắng.

Chương 91

Hơn mười giờ, buổi tiệc sinh nhật kết thúc, sớm hơn mọi khi rất nhiều.

- Mai, em sao vậy ?- Hùng hỏi

- Em không sao- Cô cười nhẹ- Anh cứ về đi. Em muốn yên tĩnh một mình- Cô nói. Hiểu ý cô, Hùng tuy rất lo lắng nhưng cũng không nán lại lâu.

- Vậy thôi. Anh về. Có chuyện gì nhớ báo anh- Hùng hôn nhẹ lên trán cô rồi đi ra khỏi phòng. Mai bây giờ giống hệt 4 năm trước, cái ngày mà Hạ mất, cô cũng như vậy. Điều đó khiến anh càng lo lắng hơn. Hùng bước ra ngoài thờ dài. Cùng lúc đó, Kiên bước vào trong phòng. Hùng nhìn Kiên khó hiểu.

Cánh cửa mở ra, Kiên bước vào. Mai quay mặt ra

- Em đến rồi đây à ?- Mai đứng dậy

- Chị có chuyện gì vậy ạ ?- Kiên hỏi về ngồi xuống một chiếc ghế trong phòng

- Em có tin là Hạ đã chết không ?- Mai hỏi và nhìn ra ngoài cửa sổ

- Sao chị lại hỏi vậy ?- Kiên hỏi. Mai im lặng, không nói gì. Một lúc sau, cô mới hỏi lại

- Em có tin không ?

- Thực sự- Giọng Kiên trầm xuống- Chưa bao giờ em tin là chị Hạ đã chết- Kiên dứt lời thì Mai quay lại phía cậu

- Tại sao vậy ?- Mai hỏi

- Chị có tin vào linh cảm không ?- Kiên hỏi. Mai không trả lời- Có thể chị không tin nhưng em tin. Linh cảm của em nói rằng chị ấy vẫn còn sống. Hơn nữa, bức ảnh trên mộ không phải là chị Hạ. Dung mạo của chị ấy ngày đó không phải dung mạo thật. Gương mặt thật của chị ấy bị lớp bảo ảnh thân hộ pháp che đi

- Chị cũng tin vào linh cảm- Mai nói- Và linh cảm của chị nói rằng Su chính là Hạ. Em tin không ?- Cô hỏi. Nghe xong, Kiên nhún vai, lắc đầu

- Chị Su với chị Hạ khác nhau nhiều quá. Chị Su lạnh lùng hơn rất nhiều- Kiên đáp. Nghe xong, Mai bật cười

- Em nhầm rồi, ngày đó Hạ cũng lạnh lùng y như vậy. Chỉ có điều em không để ý hoặc Hạ không cho em thấy mà thôi – Mai ngừng lại- Lạnh lùng chính là bản chất của Hạ- Kiên nhìn Mai khó hiểu

- Trước giờ, em không thấy chị ấy như vậy- Kiên thờ dài- Chị ấy đã giấu em

- Không hẳn vậy- Mai giải thích- Với những người thân của mình, Hạ luôn giấu sự lạnh lùng đó đi- Kiên lặng người, không đáp

- Em đọc tờ giấy trên bàn đi- Mai nói và chỉ cho Kiên một tờ giấy trên bàn. Kiên cầm lấy nó, đọc và cậu sững sờ

- Không thể nào- Kiên bàng hoàng

- Không tin được đúng không ?- Mai cười- Nhưng đó là sự thật

- Vậy tại sao chị ấy không nhận ra em ?- Kiên hỏi

- Có thể cô ấy bị mất trí nhớ hoặc là cô ấy cố tình – Mai đáp- Mọi chuyện còn là bí ẩn

- Em phải đi gặp chị ấy để hỏi cho ra nhẽ- Kiên vội vàng, định bước ra khỏi phòng

- Em đứng lại đi. Đừng nóng vội như vậy. Em hỏi Su bây giờ cũng chẳng có tác dụng gì đâu- Mai nhắc nhở

- Vậy em sẽ hỏi anh Khoa, bác Mạnh hoặc ngoại. Họ chắc chắn sẽ biết điều gì đó

- Em nghĩ họ sẽ trả lời ư ?- Mai nhún mày- Em ngây thơ quá. Họ đã cố tình giấu diếm thì sẽ không dễ dàng nói cho em mọi chuyện đâu

- Vậy bây giờ em phải làm gì?- Kiên hỏi
- Làm như chưa biết chuyện gì- Mai đáp- Chúng ta sẽ quan sát mọi thứ
- Em biết rồi – Kiên đáp

Kiên ở trong phòng Mai một lúc nữa thì ra về. Trong lòng cậu cũng ngổn ngang những suy nghĩ giống Mai sáng nay khi biết tất cả sự thật.

Khi Kiên đi rồi, Mai thờ dài, mặt mõi, lo lắng. Cô trở lại giường với lấy món quà của Su, cách đó không xa. Cô mở ra và đúng như những gì cô dự đoán : một chiếc váy trắng và một chiếc vòng cổ có hình bông tuyết. Mai cầm chiếc váy lên, mỉm cười. Một giọt nước mắt lăn dài trên gò má cô. Hạ vẫn nhớ, vẫn nhớ điều ước của cô. Hạ vẫn chưa quên. Nhiều đó đủ rồi. Mai lại cười hạnh phúc,

Sau đó, Mai lật gấu váy lên. Hạ luôn thế, luôn để lại kí hiệu của riêng mình trên mỗi mẫu thiết kế. Đó là hình bông tuyết thêu nổi với hai chữ cái B.S là hai chữ cái viết tắt tên của Hạ theo tiếng anh. ở váy, áo Hạ để kí hiệu đó ở gấu, quần la ở trên cạp, còn áo khoác ở cổ, hoặc gần đó. Thói quen này của Hạ không thể nào bỏ được. Và vì thế, mỗi thiết kế của cô luôn là duy nhất dù người khác có làm nhái nhưng họ không để ý đến điều đó mà dù có để ý thì cũng không thể bắt chước nổi vì nó rất khó.

Mai đặt chiếc váy xuống và cầm sợi dây chuyền lên. Đúng như lời hứa và ước mong của cô. Sợi dây chuyền có hình một bông tuyết màu trắng tuyết đẹp. Mai vuốt nhẹ một cánh của bông tuyết, ở giữa có khắc tên cô.

Và vô tình, Mai đã mở được trục của bông tuyết. Bây giờ, trước mặt cô là năm bông tuyết giống hệt nhau, đẹp đến kì lạ, xếp thành một vòng tròn. Mỗi bông tuyết lại có một biểu tượng riêng. Mai nhìn chúng bật cười trong nước mắt. Mỗi biểu tượng đều liên quan đến cô...

chap 91 (tiếp)

1h sáng, ở trong phòng Trung

- Đứng đi- Hạ hét lên trong hoảng sợ. Trung giật mình tỉnh giấc. Nước mắt Hạ thấm đẫm cánh tay Trung
- Không sao, có anh ở đây rồi- Trung nói và ôm cô chặt hơn.

Sau đó, Hạ thiếp đi và không nói nữa. Trung lắc đầu. Sao Su giống Hạ đến thế ? Hai con người mà cậu cảm thấy như là một. Sự mạnh mẽ giả tạo, luôn cố gắng gồng mình lên và đón nhận tất cả. Nhưng thực chất bên trong lại yếu đuối, mỏng manh, luôn có giấu điểm bản thân trong cái vỏ của riêng mình và luôn phải chịu những đau khổ.

Trung khẽ thở dài. Gái như cậu có thể gỡ bỏ lớp vỏ ấy một lần nữa....

5h sáng

Hạ tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trong vòng tay của Trung mà vẫn ngủ ngon lành. Cô khẽ cựa quậy, mong có thể thoát ra khỏi vòng tay ấy mà không làm Trung tỉnh giấc

- Yên nào- Trung nói khẽ nhưng cũng đủ để cho Hạ nghe thấy. Cậu đưa tay sờ lên trán cô - Hạ sốt rồi- Trung nói tiếp và siết chặt vòng tay hơn. Bây giờ trước mặt cô là ngực của Trung. Cô nhắm nghiền mắt lại sợ sệt. Trung thấy vậy khẽ mỉm cười

- Buông tui ra- Hạ nói nhưng vẫn không dám mở mắt ra

- Không buông. Làm gì được tui- Trung trêu chọc

- Nếu anh không buông ra tui sẽ...- Không để Hạ nói hết câu, Trung đặt một nụ hôn lên môi cô, làm Hạ giật mình. Cô mở mắt nhìn Trung đầy ngạc nhiên. Cô cố đẩy Trung ra nhưng không được. Sức của cô đâu thắng nổi cậu chứ

- Không cần phải ngạc nhiên như thế đâu- Trung cười nửa miệng, luyến tiếc rồi khỏi bờ môi kia

- Anh... anh...- Hạ tức tối, gương mặt đỏ lên trông thật đáng yêu

- First kiss ?- Trung nhưn mảy. Hạ tránh ánh mắt của Trung. First kiss ư ? Cậu đã cướp của cô từ đêm trước rồi chứ không phải chờ đến hôm nay nhưng cậu thích trêu cô, thích nhìn thấy gương mặt xấu hổ của cô. Nó rất giống Hạ, rất giống

- Anh thật quá đáng- Hạ phá vỡ bầu không gian sau một lúc im lặng

- Quá đáng?- Trung nhếch mép- Tôi là hôn phu của cô.

- Thì sao ?- Hạ nhưn mảy

- Thì từ bây giờ, chúng ta sẽ ở chung phòng- Trung nói- Cô không được quyền phản đối tôi đã nói với ba rồi. Ông đồng ý. Còn bây giờ, ngủ đi- Trung ôm chặt Hạ.

Hạ thở dài rồi cũng chìm vào giấc ngủ

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

Sáng hôm sau, Hạ nhanh chóng thay đồ rồi xuống dưới nhà. Cô không để gương mặt thật. Tất nhiên rồi. Sau vụ hôm qua, cô không muốn mình đi đâu cũng bị chú ý. Đã vậy, hôm nay cô còn bị bắt đi chung xe với Trung nữa. Ngán ngấm nhưng không chống đối lại được ý của bác nên cô đành nghe theo.

- Hôm nay thi đấu rồi, cô nhớ cẩn thận đó- Trung nhắc nhở. Hạ nhìn ra ngoài giả bộ không nghe

- Nè, tôi nói mà cô làm nghe sao ?- Trung càu. Hạ vẫn lặng im

- Tôi đang nói với cô đấy- Trung bực mình, hét lớn

- Bla...bla...bla- Không thể ngồi im khi bị Trung quát nhưng Hạ cũng không có ý định trả lời

- Cuối cùng thì cô cũng chịu mở miệng hả ?- Trung nhếch mép

- Bla...bla...bla- Hạ trêu tức Trung

- Bla cái đầu cô ý- Trung cốc vào đầu Hạ. Cô quay lại

- Tui nói cho anh biết cuộc đấu hôm nay anh tự đi mà thi, tui không tham gia đâu- Hạ lạnh lùng

- Ba bắt cô tham gia mà – trung nói

- Bác ý nói là tham gia chứ có bắt tui phải đánh nhau đâu - Hạ cười gian xảo- Anh tự đánh đi nha- Nói rồi, Hạ mở cửa xe, bước xuống chuồn thẳng. Chẳng là khi cô vừa dứt lời cũng vừa lúc chiếc xe dừng lại. Thật là may mắn không cô lại phải nghe Trung cầu nhàu.

Tại cuộc thi

Trước khi bắt đầu cuộc thi, mọi người đều tập trung lại để nghe nội quy và hướng dẫn.

- như các bạn đã biết, sau đây vài phút, cuộc thi sẽ bắt đầu- Khoa nói- Như chúng ta đã biết cuộc thi sẽ gồm bốn vòng. Vòng đầu sẽ là đấu đơn, mỗi người được cho vào một căn phòng bất kì, việc của các bạn là phải cho chúng tôi thấy sức mạnh thật sự của các bạn. Mỗi phòng sẽ có một yêu cầu khác nhau. Vòng thứ hai là vòng đấu loại, đôi. Riêng những đội hạt giống sẽ chỉ phải đấu 2 trận ở vòng loại, thắng đi tiếp, thua đương nhiên bị loại- Anh ngừng lại một chút- Nhưng tôi tin những đội hạt giống sẽ không thua – Anh mỉm cười- Vòng thứ ba đấu loại trực tiếp và vòng cuối cùng là chung kết. Danh sách đội hạt giống và danh sách thi đấu sẽ được công bố trên trang mạng của trường và ở bảng tin. Riêng đội của Trung- Su, tuy được xếp loại hạt giống nhưng Su chưa được xếp hạng nên sẽ phải tham gia đối kháng đơn sau 2 trận của đội mình. Nếu thua, đội này coi như loại. Và cuối cùng, tôi xin chúc các bạn may mắn- Anh cười rồi bước xuống bục.

Mọi người nghe xong đều tập trung đi xem thông tin. Riêng Su, cô chẳng mấy quan tâm đến cuộc thi này. Với cô, tất cả chỉ là hình thức mà thôi. Mọi người có tình bày ra trò này để cô phải đấu, phải thể hiện bản thân mà thôi, Mà đó lại là điều cô ghét nhất, cô ghét đánh nhau, ghét giết người và thậm chí ghét sử dụng sức mạnh của chính mình. Vì vậy, nhiều lần cô làm chính bản thân mình bị thương. Nhưng cô cũng biết rằng cô không thể đánh nhau, không thể không giết người, không thể không sử dụng sức mạnh của mình. Vì đó là công việc của cô. Cũng do đó mà cô hạn chế sử dụng sức mạnh của mình.

Khẽ thở dài trước hiện thực luôn trái với điều cô mong muốn thì từ đâu ả Hoàng Phương đi đến trước mặt cô

- Không ngờ cô còn sống ?- Cô ta nhếch mép khinh bỉ

- Tôi không nghĩ cô đủ khả năng khiến tôi phải chết- Hạ đáp lại. Giọng đe dọa nhưng lạnh tanh

- Lần sau mày sẽ không bỏ đi dễ dàng như vậy đâu – Hoàng Phương gần từng chữ

- Không dễ dàng ư ?- Hạ cười khẩy- Điều đó không có trong từ điển của tôi

- Tao sẽ cho mày thấy- Phương nhấn mạnh

- Được thôi, tôi chờ điều đó- Hạ đáp- Nhưng đừng để tôi thất vọng như lần trước - Hạ nhấn mạnh

- Mày sẽ biết- Nói xong, Phương bỏ đi. Phương đang rất tức giận lại được vụ hôm nay nữa chắc sẽ sớm nổ tung lên thôi
 - Nhỏ đó nói gì vậy ?- Lin đến bên cạnh và hỏi
 - Không có gì- Hạ đáp hồ hững
 - Bà nên tránh xa con nhỏ đó ra- Jen nhắc- Con nhỏ đó nhiều thủ đoạn lắm
 - Bình thường thôi- hạ nhếch mép. Không phải cô khinh địch, chính xác thì cô chưa bao giờ coi thường người khác. Nhưng cô đã biết tất cả về Phương, sau một cú điện thoại, tất cả những thông tin về nhỏ đó đã rõ như ban ngày. Nhỏ đó công nhận cũng lợi hại, sức mạnh cũng không tầm thường nhưng rốt cuộc cũng chỉ là ngựa non hấu đá. Cô đã từng gặp biết bao người như cô ta, hơn cô ta, độc ác hơn gấp nhiều lần
 - Bà không có sức mạnh liệu có tham gia nổi đối kháng không ?- Lin hỏi tò vò lo lắng.
 - Đúng vậy- Jen tiếp lời- Hay bà bảo anh Khoa cho bà rút khỏi cuộc thi đi?- Jen đề nghị. Hai người này mới chỉ trông thấy cô đánh nhau thôi. Công nhận Su đánh nhau rất giỏi nhưng Su không có sức mạnh gì.
- Hạ nhìn hai người đó. Cô thừa hiểu là họ đang lo lắng cho mình. Họ không biết cô có sức mạnh. Tất nhiên rồi. Điều này cô đã cố che giấu, phủ nhận bấy lâu nay
- Đừng lo – Hạ đáp rồi đi về phía Trung- Bao giờ phải đấu
 - 8h bắt đầu vòng đấu đơn trong căn phòng. 10h, tôi với cô đấu. Hai trận liên tiếp- Trung đáp, mắt vẫn dán vào máy tính
 - Đầu tiên ?- Hạ hỏi
 - Chính xác- Trung trả lời
 - Chị có sao không ?- Thư từ đâu chạy đến- Hôm qua nhìn chị em lo quá- Thư lo lắng. Hạ cười nhẹ
 - Thư ngốc. Chị không sao
 - Hay bà xin lùi cuộc đấu ngày hôm nay đi ?- Mai đề nghị- Bà vẫn chưa khỏe lắm
 - Không sao- Hạ đáp. Cô cảm thấy mọi người đang lo lắng cho cô rất nhiều. Đặc biệt là Mai, Trung và Kiên. Mai và Trung thì cô có thể hiểu được nhưng Kiên thì... Ánh mắt Kiên nhìn cô đầy lo lắng, kính trọng và cả sự yêu thương dường như là của một người em với một người chị

chap 92 (tiếp)

8h, cuộc thi bắt đầu

Trung và Hạ là hai người đầu tiên bắt đầu lượt đấu. Hai người bước vào hai căn phòng khác nhau. Ba phút sau, cả hai người bước ra chẳng nói chẳng rằng. Họ lạnh lùng, đưa mắt nhìn nhau như muốn hỏi điều gì đó, khiến tất cả mọi người sửng sốt.

Ba phút trước,

trong căn phòng của Trung

- anh à, anh muốn chơi trò gì đây ?- Trung hỏi người con trai đối diện. Khoa quay người lại, mỉm cười
- Chơi trò gì ư ?- anh hơi nhướn mày- với trình độ của em nên chơi trò gì nhỉ ?
- Anh làm ơn nhanh nhanh chút đi. Tốn thời gian quá- Trung giục. cậu đang lo lắng cho Hạ. Sức khỏe của cô chưa hồi phục nên việc sử dụng sức mạnh lúc này là khá khó. Thêm nữa, sức mạnh của cô có vẻ không giỏi lắm (cái này Trung tự đoán và tưởng bỏ thôi) nên khá bất lợi
- Lo cho Su hả ?- Anh đổi chủ đề- Con bé không sao đâu.
- Anh biết cô ấy còn chưa hồi phục mà vẫn bắt tham gia cuộc thi ư ?- Trung hơi tức giận
- Xem ra, em đã tìm lại được con người mình trước kia- Anh nói- anh với em chơi cá cược không ?
- Cá cược ?- trung hỏi lại
- Cá xem Su có thắng cuộc thi này không ?- anh đáp
- Em không chơi- Trung nói - Cô ấy với em cùng đội mà
- Vậy cá xem Su sẽ ra khỏi căn phòng trong thời gian bao lâu ?- anh hỏi

- Được- Trung nói- Em cá mắt hai mươi phút- Trung dứt lời thì anh cười
- 3 phút. Vậy là đủ rồi- anh đáp rồi nói tiếp- sắp hết ba phút rồi, em đi ra đi
- Vậy còn phần thi của em ?- Trung hỏi
- Không cần- anh mỉm cười- cả cuộc thi này đều là không cần thiết với em. Em tham gia chỉ là ... chỉ là..- Anh bỏ lưng câu rồi biến mất. Trung thờ dài rồi bước ra khỏi căn phòng.

Trong căn phòng của Hạ

Hạ bước vào căn phòng

- Em đến rồi- Anh Thiên nói. Hạ nhìn anh, không chút ngạc nhiên
 - Muốn em giúp điều gì mà lại bày ra trò này?- Cô hỏi rồi ngồi xuống chiếc ghế rước mặt anh
 - Anh cũng chỉ là được anh hai em nhờ thôi- Anh Thiên cười
 - Giúp gì ?- cô hỏi lại
 - Chữa trị cho mấy người này - Thiên nói rồi chỉ tay về phía cuối phòng. Nơi đó có hai con người đang nằm bất tỉnh . Hạ nhìn liếc qua hai người đó. Và anh chóng trên không trung xuất hiện hai quả cầu bằng gió và nước. Hai quả cầu bay lơ lửng như thể trong vòng hơn một phút rồi bay thẳng về phía hai người kia, găm vào lồng ngực họ
 - Xong rồi- Hạ đứng dậy- Vết thương của họ cũng không nặng lắm. Còn những vết thương ngoài da nhờ anh
 - Cảm ơn em- Thiên đáp. Hạ quay ra phía cửa, trước khi ra khỏi phòng cô dừng lại một chút
 - Lần sau đừng tốn thời gian bày ra trò này. Có gì gặp trực tiếp em sẽ giúp- Nói xong, cô mở cửa, bước ra khỏi phòng trước sự ngỡ ngàng của mọi người và Trung. Trung quay sang nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu. Đáp lại ánh mắt đó, Hạ nhún vai rồi bỏ đi
- Hạ vừa bước ra thì điện thoại Trung reo lên, báo có tin nhắn. Đó là anh Khoa \\\Em thua anh rồi nhé' kèm theo một cái mặt cười. Trung khẽ cười, cậu tò mò muốn biết thử thách trong căn phòng của Hạ và sức mạnh thực sự của cô. Cô là một ẩn số và cậu sẽ là người tìm ra ẩn số đó.
- Cô có sao không ?- Trung hỏi rồi ném cho Hạ lon coca lạnh vừa mới mua. Hạ đón lấy nó rồi lắc đầu, mở lon coca. Cô đưa lên miệng uống. Lạnh thật. Cô cười trong vô thức làm trái tim ai đó lỡ một nhịp
 - Căn phòng của anh có gì ?- hạ hỏi, phá tan bầu không khí giữa hai người
 - Chẳng có gì- Trung nhún vai rồi đáp- Thế còn của cô ?
 - Thiên vị- Hạ nói. Dù nói vậy nhưng cô thừa biết rằng là bất cứ điều gì Trung cũng có thể vượt qua một cách dễ dàng- trong khả năng- cô đáp. Đôi mắt nhìn ra xa
 - Trong khả năng ?- Trung hỏi lại- nó yêu cầu cô làm gì?
 - Nhiều chuyện- Hạ nói rồi tiếp tục uống lon coca. Trung không hỏi nữa mà im lặng nhìn đôi gò má cô ửng hồng vì lạnh.

chap 92(tiếp)

10h cuộc đấu đôi bắt đầu

Cũng giống như lần trước, Trung- Hạ bắt đầu cuộc đấu. Kết giới đã được lập. Cả hai cùng bước vào kết giới. Nhưng có một điều lạ là bên trong kết giới có một chiếc ghế, một cái bàn, một tách trà và một quyển sách. Hạ bước vào kết giới đã vội tới chỗ chiếc bàn. Cô ngồi xuống, thân nhiên uống trà và cầm quyển sách lên đọc trước ánh mắt ngỡ ngàng của Trung và tất cả mọi người.

- Cô làm cái gì vậy ?- Trung hét lên không giấu nổi sự ngạc nhiên
- Tui đã nói trước rồi. anh tự đánh đi- Hạ đáp lại lạnh lùng
- Đánh một mình ư ?- Trung hỏi lại- Cô không tham gia sao ?
- Không- hạ đáp. Đôi mắt lướt nhanh trên những trang sách- anh cứ đánh đi, không phải lo cho tôi.

Hạ vừa dứt lời thì đối thủ đã lao vào Trung tới tấp. tuy không mấy bận tâm đến chuyện xung quanh những tiếng ồn trên khán đài cũng lọt vào tai Hạ

- Con nhỏ đó làm gì vậy ?- Một đứa hỏi
- Trời biết
- Nó không đánh nhau mà đẩy hết cho anh Trung cũng được ư ? Con nhỏ này to gan nhì
- Bla...bla...bla- Những âm thanh hỗn tạp vô tình lọt vào tai Hạ.

Cô thờ dài. Thiên hạ thật lắm chuyện. Rồi cô liếc ngang sang chỗ Trung, Trung rất giỏi, giỏi hơn cô. Cô biết. Vì thế, Trung đủ sức đánh thắng hai người kia mà không cần đến cô. Nên cô cũng chẳng hơi đâu mà tham gia, vừa đỡ nhọc công tốn sức lại theo đúng ý của mình. Như thế lợi quá còn gì.

Một trong số hai đối thủ của đội kia thấy cô cứ ngồi thản nhiên đọc sách nên vội phóng về phía cô hàng ngàn mũi tên có độc. Trung không kịp ngăn lại vì đang bị cản bởi người còn lại. Nhưng cũng chẳng có gì phải lo cả. mấy mũi tên kia chưa kịp làm gì cô đã đồng loạt rơi xuống trước con mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người. Bởi vì xung quanh cô có một kết giới vô hình bảo vệ. Chiêu này là cô học được của anh hai, vừa nhàn thản lại không lo bị thương. Lợi hại quá còn gì.

Tên kia sững người lại. Chớp thời cơ đó, Trung phóng một quả cầu gió về phái người đó. Và lập tức, người đó ngã xuống. Kế thúc trận đầu tiên, trung-Su thắng.

Trận thứ hai diễn ra ngay sau đó theo yêu cầu của ông Mạnh. Mọi việc vẫn diễn ra tương tự như trận đấu trước. Một mình Trung đánh, Hạ vẫn ngồi thản nhiên, uống trà đọc sách.

gần mười phút sau, trận đấu kết thúc. Hạ đứng dậy, ra khỏi chỗ ngồi của mình, không nói gì

- Sao cô lại làm vậy ?- Trung hỏi. Hạ nhún vai, hờ hững, không đáp. Lúc này, tiếng loa phát thanh vang lên
- Đội của Trung- Su đã đi tiếp vào vòng thứ ba- Giọng Khoa vang lên- Trận đấu đối kháng của Su sẽ diễn ra vào hai ngày nữa....

Nghe xong những thông tin cần thiết, Hạ liền bỏ đi , để mặc Trung ở đó với một đồng câu hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

1h trưa, hôm nay thời tiết cũng khá dễ chịu. Có chút nắng vàng, cũng không lạnh lắm.

Trung đi lang thang trong trường. Giờ này đáng nhẽ ra cậu có thể về nhà hoặc vào kí túc xá đánh một giấc để chiều còn học tiếp nhưng cậu không ngủ được. những ý nghĩ về Su cứ ám ảnh cậu mãi, những bí ẩn, những điều mà người con gái đó đang cố giấu. Thứ sự cậu rất muốn biết.

Trung đi ra bãi cỏ sau trường, dưới một gốc cây cổ thụ là chỗ ngồi ưa thích của cậu nhưng hôm nay nó đã bị chiếm rồi. Đưa mắt nhìn xem kẻ to gan đó là ai, đôi mắt cậu bắt gặp một hình dáng quen thuộc. Đó là Su, với gương mặt thật. Cô ấy đang cười, một nụ cười rất đẹp, hạnh phúc và đáng yêu. Cậu đờ người mất mấy phút. Trái tim cũng lỡ vài nhịp. Cuối cùng, cậu quyết định tìm hiểu xem cô đang làm cái gì.

Hạ không hề cảnh giác cũng không hề phát hiện ra Trung đã đứng sau lưng mình từ bao giờ vì cô đang bận nói chuyện với hai tiểu quỷ của cô

- Đã một giờ đêm rồi mà hai đứa vẫn chưa đi ngủ là sao ?- Hạ nghiêm khắc
- Tụi con không ngủ được- Hai đứa đồng thanh- Tụi con nhớ đi
- Nhớ cũng phải đi ngủ chứ ?- Hạ tiếp tục
- À, di oi, kết giới của di con phá được rồi- Bi đôi chủ đề nhanh chóng để không bị mắng nữa
- Di oi, con muốn di dạy cho con cái trị thương ý di- Bun nhõng nhõo
- Bao giờ hai con qua đây, di sẽ dạy. ok ?- hạ cười
- Di là tuyệt nhất- Hai đứa hét lên sung sướng. Hạ cũng cười. Nụ cười ấy làm trái tim Trung lỡ mất vài nhịp và suýt nữa bị phát hiện
- Mai tụi con sẽ về Việt Nam- hai đứa khoe

- Nhanh vậy sao ?- Hạ hỏi
- tại tụi con nhớ đi mà- Hai đứa nhõng nhẽo, phồm mồm trợn má hết sức đáng yêu
- Di biết rồi- Hạ gật gù. Bi và Bun đã phát hiệnra Trung. Hai đứa cười ngặt nghẽo với nhau
- Thôi, đi oí tụi con đi ngủ đây- Hai đứa cười khúc khích rồi tắt màn hình. Hạ còn chưa kịp nói câu nào.

Hạ lắc đầu, cười khỏ rồi đứng dậy, bỏ đi. Trung nấp sau gốc cây, thở hỏn hỏn như người vừa mới chạy đường dài. May mà Su không phát hiện. Bống điện thoại của cậu reo lên.

- Alo – Trung nói
- Cậu à có phải cậu ‘cắm’ di của tụi con rồi không ? – Giọng Bi sắc mùi thuốc súng vang lên khiến cậu giật mình
- Cậu...cậu- Trung ấp úng
- Anh cần gì hỏi thế. Nhìn là biết rồi- Bun chen vào.
- Cậu à, cậu phải thừa nhận đi chứ ?- Bi nói tiếp- Đề tụi con còn biết đường giúp
- Cậu- Trung nói không nên lời
- Cậu mà không nói tụi con sẽ méc di là cậu dám nghe trộm di ấy nói chuyện – Bun nói. Trời đất, ai bảo hai đứa trẻ này mới có 4 tuổi chứ.
- Thôi, được rồi- Trung thừa nhận- Cậu có tình cảm với di của các con, được chưa ?
- Cậu như thế có phải là tốt không- Bi nói- Mai tụi con về sẽ bàn kế hoạch tác chiến, cura cắm di cho cậu. Tụi con sẽ giữ bí mật nhưng cậu cũng phải hợp tác- Bi nói đến đây thì cười lớn
- Con giúp cậu, cậu chiều tụi con. Ok ?- Bun nhí nhảnh
- Ok- Trung nói
- Coi như đã thỏa thuận xong. Ngày mai chúng ta sẽ bàn tiếp hợp đồng- Bi nói rồi cúp máy.

Không ngờ, cậu, đường đường là con của Diêm vương, là người thừa kế tập đoàn MATS lớn nhất thế giới lại bị hai đứa trẻ con nắm thóp. Thôi, đành vậy chứ biết làm thế nào. Mà cũng có khi, nhờ hai đứa trẻ ấy quan hệ giữa cậu và Su có thể tốt hơn thì sao.

Trung lắc đầu cười khỏ rồi bỏ đi.

Ở bên kia đầu dây, hai đứa trẻ không ngủ mà cười rúc rích suốt đêm

- Chúng ta sớm có chuyện vui để làm rồi- Bi cười
- Em đã bảo rồi mà lại- Bun nói- gán ghép di với cậu thành một đôi
- Công nhận Bun có khả năng dự đoán tương lai- Bi cười và xoa đầu đứa em gái
- Vậy bước tiếp theo chúng ta phải làm gì ?- Bun hỏi
- Giúp cậu- Bi trả lời- đưa cho cậu tất cả thông tin về di
- Đồi lại, chúng ta bắt cậu làm gì ?- Bun lại hỏi
- Đưa chúng ta đi chơi này, mua đồ chơi cho chúng ta, cho chúng ta đến trường của cậu ấy...Chúng ta có thể bắt cậu làm tất cả- Bi cười
- Anh hai thật thông minh- Bun khen
- Chuyện, anh mà lại

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94

2h chiều

Bắt đầu buổi học hôm nay là tiết thể dục mà nội dung chính là bơi lội. Hạ rất thích bơi nhưng bây giờ đơn giản là cô cảm thấy có mùi nguy hiểm quanh quần đầu đây nên cô cũng chẳng muốn xuống bơi nữa. Hơn thế, xuống nước để vết thương nghiêm trọng hơn à. Cô không muốn thử sức chịu đựng của cô thể mình bằng cách đó

- Thưa thầy, bạn Su không xuống bơi ạ ?- Một học sinh hỏi

- Su đang bị thương nên không xuống được- trung từ phòng thay đồ bước ra làm bọn con gái hét ầm lên. Tuy nói là tiết thể dục nhưng chỉ có một mình lớp này học thôi, còn các lớp khác ngồi chơi hoặc đi qua bên khu đầu kiể. Mà xung quanh hồ bơi là khán đài (nơi này là nơi diễn ra thi đấu) nên hầu hết con gái trong trường đều đến đây để ngắm giai đẹp

- Anh được nhiều người hâm mộ nhỉ ?- Hạ hỏi khi đi lướt qua Trung về chỗ ngồi chuẩn bị

- Em đang ghen ư ?- Trung đổi giọng thích thú

- Có chút hiểu kì- Hạ nhún vai rồi lại dán mắt vào một quyển sách

- Vờ à, cho anh xin lỗi- Trung ngồi xuống cạnh cô làm vẻ mặt nũng nịu

- Thôi đi hai người- Jen ngồi xuống nói

- Hai anh chị tình tứ quá đấy- Tường Vi xen vào

- Kệ anh. Bộ anh thân mật với hôn phu của mình cũng phải hỏi ý kiến hai em hay sao ? – Trung quay lại, làm mặt nghiêm nghị nói

- Ít nhất anh cũng phải giữ ý tứ chút- Jen nói

- Mà không thấy đây là chỗ đông người ư – Nam nói

- Bệnh người yêu kia- Trung trêu- Đúng là có bỏ quên bạn. Sao số tui khổ vậy trời- Trung kêu

- Khổ cái đầu ông ý- Nam đập vào đầu Trung

- Ông có thích chết không vậy ?- Trung hét lên và quay ra đánh Trung. Hai người cãi cọ, đập nhau to a. Khán giả bên trên được phen ngắm hai mỹ nam hồn nhiên, tình nghịch nên hét ầm lên.

Hạ cười nhẹ khi thấy cảnh đó. Nhưng đôi mắt cô cũng liếc xéo người ở trong góc khuất cuối bể bơi. Cô đã phát hiện ra người đó từ lâu rồi nhưng kẻ kia chắc chưa biết là mình bị phát hiện. Kẻ đó chắc là người do nhỏ Phương sai tới., không có ý làm hại Trung mà có lẽ chỉ nhằm vào cô cùng lắm thêm mấy người kia thôi.

Thầy giáo tập hợp cả lớp lại, chia đội và cho thi đấu. Các đội vào chỗ chuẩn bị. Tiếng súng vang lên, cuộc thi bắt đầu. Mọi người lao nhanh xuống nước và bắt đầu bơi. Hạ liếc về phía góc tối đó. Chuẩn bị hành động rồi ư ? kiểu này chắc chỉ nhằm vào cô thôi.

Đúng như Hạ dự đoán, năm viên đạn được bắn ra đều nhằm vào cô cả. Hạ vẫn vờ như không biết gì. Nhưng thực chất, cô lại đang dùng sức mạnh của mình làm hỏng mấy viên đạn đó. Đồng thời cô nhanh chóng dùng gió tạo thành một bàn tay nhỏ xoay bông tuyết trên chiếc vòng cổ. Bảo ảnh thân hộ pháp đã được mở. Cô cười.

Năm viên đạn găm thẳng vào cánh tay, bụng, chân cô. Quyển sách trên tay cô rơi xuống. Trung vừa bơi xong, quay lại phía cô. Trước mắt cậu, Su đã bất tỉnh. Máu loang lổ trên chiếc áo sơ mi trắng của cô. Trung bất thần, đứng chôn chân ở đó mất vài giây, rồi nhanh chóng bế cô đến phòng y tế. Mọi người cũng đã chú đến Su. Những tiếng hét cùng những tiếng bàn tán vang lên. Kẻ ở trong góc thấy kế hoạch của mình đã thành công nên mỉm cười rồi đi.

Trung nhanh chóng đưa Hạ đến phòng y tế, rồi khóa cửa lại. Cậu không muốn cô bị làm phiền.

- Anh Hùng- Trung gọi lớn. Hùng đang lìm đim, mơ màng, bỗng choàng tỉnh. Quyển truyện úp trên mặt cậu rơi xuống đất

- Có chuyện gì vậy ?- Hùng đứng phắt dậy

- Cô ấy...- Trung ấp úng. Hùng chưa hiểu chuyện gì thì đúng lúc đó tiếng một người con gái vang lên

- Bỏ tui xuống được rồi- Trung cúi xuống. Su đang nói. Cô đã tỉnh

- Em không sao chứ ?- Trung hỏi về lo lắng

- Bỏ tui xuống- Hạ lặp lại. Lập tức, Trung bỏ cô xuống- Tui có bị gì đâu mà làm sao – Hạ dứt lời thì Trung nhìn cô từ trên xuống dưới, quay qua quay lại người cô đều không có vẻ gì là bị thương cả

- Em không sao ?- Trung nghi ngờ

- Còn bây giờ thì sao rồi – Hạ cau mày- Sao anh quay tui như chóng chóng vậy ?- Trung cười hiền

- Chuyện này là sao vậy ?- Hùng đứng đó, ngo ngác

- Em cũng không rõ- Trung cười, gãi đầu

- Ngoài lối kia có lối nào ra khỏi phòng này không ?- Hạ hỏi và chỉ tay về phía cửa

- Có- Hùng đáp- Còn một lối đi nữa

- Anh đi lấy đồ cho tui, tui xách cùng quần áo để tui thay- Hạ nói với Trung- chuyện này giải thích sau. Bây giờ, ở đây không tiện, tui sẽ đợi anh ở trong xe và sau đó đưa tui về nhà

- Ok- Trung đáp.

- Còn anh – hạ quay lại phí Hùng- Nếu tí nữa họ vào thì bảo vết thương của tui chảy khá nhiều máu phải đưa đến chỗ của anh Thiên, ok ?

- Ủ- Hùng đáp. Cậu vẫn chưa hết vẻ ngạc nhiên trước những việc vừa xảy ra.

Trên người Hạ, kì thực là có máu nhưng đó không phải của cô. Cô không bị thương. Năm viên đạn kia đã bị cô phá hủy chất độc bên trong, đã thế chúng lại găm vào bảo ảnh thân hộ pháp chứ không phải người cô.

Ngồi trong xe, Hạ tháo bỏ mặt nạ và lớp bảo ảnh thân hộ pháp. Năm viên đạn lập tức rơi xuống. Hạ lượn lại chúng rồi mỉm cười. Muốn đấu với tui ư ? Cô còn non tay quá. Hạ nghĩ.

Trung bước vào xe, đưa cho cô một chiếc áo sơ mi trắng

- Áo sơ mi của anh, em mặc tạm đi- Trung nói. Hạ đón lấy cái áo

- Quay đi, để tui thay đồ- Cô nói. Trung ngồi trên ghế trước, mỉm cười

- Em cần gì làm vậy, sớm muộn gì chúng ta cũng là vợ chồng mà – Trung trêu chọc

- Vợ chồng ư ?- Hạ nhắc lại- Không bao giờ

- Vậy ư ?- Trung nhướn mày- Hay anh biến em thành vợ anh ngay bây giờ nhỉ - Trung cười gian xảo

- Anh cơ hội vừa thôi- Hạ vừa nói vừa bước ra khỏi xe. Cô lên ghế trước ngồi. Trung quay sang nhìn Hạ. áo của cậu khá rộng nên cô mặc như đang bơi trong chiếc áo đó. Nhưng phải công nhận cô rất đẹp đặc biệt là trong áo sơ mi

- Nhìn gì, bộ đây là lần đầu tiên nhìn thấy tui hả. Còn không mau khởi động xe đi – Hạ ra lệnh. Lập tức, Trung cho chiếc xe ô tô phóng ra khỏi bãi đỗ xe của trường

- Rốt cuộc, chuyện là thế nào ?- Trung nghiêm nghị hỏi

- Có người muốn hại tui – Hạ nói, đôi mắt chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ

- Ai ?- Trung hỏi

- Thử đoán xem- Hạ cười

- Hoàng Phương ?- Trung quay ra hỏi cô

- Anh đúng là không tầm thường chút nào- Hạ nói, môi khẽ nhếch lên

- Tại sao ?- Trung lại hỏi. Hạ quay lại nhìn anh khó hiểu

- Bộ anh không biết hay giả vờ ngốc vậy ?- hạ chau mày- Chuyện rõ ràng rành ra như thế. Cô ta không ưa tui và đang ghen ok ?

- Ghen ?- Trung giả bộ không biết hỏi lại cô

- Cô ta yêu anh- Cô bực bội. Hạ khó chịu khi phải giải thích mấy điều vớ vẩn này hay chính trái tim cô đang nhói lên một cảm giác gì đó khó tả, một chút bực bội. Trung nhìn gương mặt bực tức của Hạ mà cũng phì cười. Có lẽ cô đang ghen ư ?

- Em đang ghen à ?- Trung trêu. Hạ quay lại nhìn cậu, bực bội, khó chịu
- Ghen cái đầu anh ý- Cô quát
- Nếu không phải em đang ghen thì thôi việc gì phải cáu gắt như thế hay anh nói trúng tim đen của em rồi ?- Trung hỏi

Hạ không đáp. Quả thực, cô thấy bản thân mình đã thay đổi. cô bực tức nhiều hơn và cười cũng nhiều hơn. Đặc biệt là khi bên Trung, trái tim cô có cảm giác gì đó khó tả, trái tim cô đập mạnh hơn và cô thấy khó chịu khi Trung đi cùng người khác. Liệu có phải cô đã yêu Trung rồi không ? Liệu có phải như thế ?

Hạ chìm trong những suy nghĩ của riêng mình mà cô không để ý rằng Trung thì thoảng lại nhìn cô với ánh mắt yêu thương. Với Trung, dường như cô thật khó để chạm vào, thật khó để với tới. Nhưng cậu không để cô vượt mất khỏi tay cậu như Hạ. Một người là quá đủ để khiến cậu đau khổ và day dứt, cậu không muốn mất một người nữa.

- Em định làm thế nào ?- Trung hỏi
- Diễn kịch cho cô ta xem- Hạ nói và quay lại phía Trung – Giúp tui
- Em muốn anh giúp – Trung cười gian xảo- Đòi lại anh được gì ?
- Anh muốn gì ?- Hạ nhướn mày
- Đáp ứng ba điều kiện- Trung đáp
- Một đòi ba, anh lời quá đấy – Hạ lạnh lùng
- Em không đồng ý thì thôi coi như anh chưa nói gì – Trung nhún vai. Cậu đang như cô
- Thôi được- Hạ thờ dãi- Anh muốn gì ?
- Điều kiện thứ nhất, chuyển sang phòng anh ngủ lưu ý là ngủ trên giường và bất cứ ở đâu nếu qua đêm thì phải làm như thế - Trung nói
- Ngủ chung ?- Hạ hỏi lại rồi thờ dãi- Thôi được. Còn hai điều kia ?
- Anh chưa nghĩ ra. Tạm thời chỉ thế thôi- Trung nhoen miệng cười.

Hạ trút một tiếng thở hắt rồi dựa lưng vào ghế ngủ. Tối nay, cô phải đi làm nhiệm vụ nên bây giờ ngủ được chút nào hay chút ấy.

chap 94 (tiếp) :

5h chiều

Hạ dụi dụi mắt rồi tỉnh hẳn. Gương mặt Trung đập vào mắt cô khiến cô suyt chút nữa thì ngã xuống giường.

- Bộ mình là cái gối ôm hay sao ?- Hạ lăm bằm
- Không, ôm em thích hơn – Trung nói mà vẫn nhắm nghiền khiến Hạ ngạc nhiên
- Dậy rồi còn không buông tui ra – Hạ bực mình
- Không buông- Trung cười gian xảo
- Tui đói- Hạ nói- Buông ra để tui đi ăn
- Tha cho em- Trung nói buông cô ra, hôn nhẹ lên trán cô rồi ngồi dậy. Hạ cũng ngồi dậy, cô đi vào nhà vệ sinh. Năm phút sau, cô bước ra
- Tui đi xuống dưới trước- Hạ nói rồi định đi ra khỏi phòng. Trung nắm cổ tay cô lại
- Đợi anh – Trung nói. Hạ nhúu mày.
- Thôi được- Hạ miễn cưỡng.

Bây giờ, hai người đang ngồi tối với nhau

- Nhìn gì, ăn đi- Hạ bực mình. Suốt từ nãy đến giờ, Trung mãi nhìn cô mà không ăn
- Ủ- Trung cười. Cùng lúc đó, Hạ buông đũa xuống- Em ăn ít thế ?

- No rồi- Hạ với lấy cốc nước
- Mà tối nay anh về muộn. Đứng đợi- Trung thông báo
- Tui có ý định đợi anh đâu – Hạ nhưn mày- Nhắc thừa
- Tối về anh sẽ xử em- Trung nói
- Thử xem ?- Hạ nhưn mày rồi bỏ đi. Trung lắc đầu, cười khò.

Sau bữa cơm, Trung đi ra ngoài. Từ trên cửa sổ, vừa thấy chiếc xe của Trung đi khuất, Hạ vội quay vào trong chuẩn bị đồ. Năm phút sau, một bóng đen từ cửa sổ nhảy xuống dưới rồi vượt qua bức tường rào, lẩn vào trong bóng đêm.

11h đêm

Trung bước vào phòng, thở dài. Cậu hơi mệt. Mọi việc cứ chất đống lên, việc công ty, việc của hội. Tất cả đổ lên đầu cậu thật mệt mỏi.

Trung đưa tay, bật điện trong phòng lên. Căn phòng vẫn vậy chỉ có điều không có Su. Trung sùng sốt, định chạy xuống dưới thì một bóng đen từ ngoài cửa sổ chui vào. Sau khi đã trèo lên phòng, Hạ đứng thẳng dậy, phui quần áo và gỡ mặt nạ ra. Trung đứng đó nhìn Hạ ngây người. Hạ quay lại, nhìn thấy Trung cũng sùng sốt không kém.

Hai người đứng đó. Hai đôi mắt nhìn nhau không chớp. Được một lúc sau, Hạ đi vào nhà vệ sinh thay đồ và trở lại với chiếc áo sơ mi của Trung

- Anh ngạc nhiên lắm hả ?- Hạ hỏi và ngồi xuống giường tay với lấy cái gối, ôm vào lòng
- Có một chút- Trung nhún vai- Anh biết em là một ả số lớn nhưng không ngờ nó lớn vậy – Trung cười
- Giữ bí mật giúp tui – Hạ đề nghị
- Nhưng phải có điều kiện ?- Trung nói
- Anh lại muốn gì nữa ?- Hạ cau có
- Lát nữa, anh sẽ nói. Bây giờ, anh đi tắm đây- Trung cười rồi bước vào nhà vệ sinh.

Trung trở ra đã thấy Hạ ngủ ngon lành tay còn ôm khư khư cái gối như sợ ai lấy mất. Trung phì cười trước cái đáng điệu vô cùng đáng yêu ấy của cô. Cậu nhìn cô thật lâu rồi lấy điện thoại ra chụp lại khoảng khắc này.

Cô vẫn ngủ, ngủ một cách ngon lành. Trung nhìn cô rồi lại thở dài. Cậu không muốn người con gái mình yêu lại dính dáng đến công việc mình làm. Không phải cậu không thích chỉ vì cậu sợ thôi. Trong quá khứ, Hạ đã rời bỏ cậu. Cậu không đủ sức bảo vệ cô trong cái thế giới ấy. Trong cái thế giới mà tội ác, nỗi đau nhiều hơn tất cả, cậu không có đủ sức mạnh, cậu vẫn chỉ là một kẻ yếu ớt, vẫn chỉ là một kẻ thua cuộc. Thế giới ấy đã cướp đi người con gái cậu yêu và cậu không muốn, không hề muốn điều ấy xảy ra một lần nữa. Trái tim cậu không đủ sức chịu đựng nỗi đau ấy.

Bốn năm qua, cậu ngỡ vết thương trong trái tim mình đã lành và cậu đã thực sự trở nên mạnh mẽ hơn. Nhưng cậu đã nhầm. Vết thương trong lòng cậu chưa bao giờ lành. Cậu chưa bao giờ thoát ra khỏi những đau khổ, dằn vặt của bản thân. Chưa bao giờ.

Trung nhìn ra ngoài rồi lại nhìn về phía cô. Cô ngủ thật ngon lành, như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng sao điều đó khiến trái tim cậu nhói đau. Cả cô và Hạ đều giống nhau, đều che giấu những bí mật, đều giấu diếm cậu, đều tự mình gánh lấy.

Cậu thở dài rồi nằm xuống bên cạnh cô. Cô giờ ở thật gần. Đây cũng là lần đầu tiên cậu ngắm cô gần đến vậy. Cô rất đẹp, phải công nhận điều đó. Trung khẽ đưa tay vuốt nhẹ mái tóc cô rồi đến gò má cô. Một cảm giác dễ chịu len lỏi trong tâm trí cậu. Quả thực, cô rất biết cách khiến người khác bật cười, khiến người khác dễ chịu. Nghĩ đến đây, cậu mỉm cười rồi ôm cô vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95

Sáng hôm sau, 8h ở sân bay

Trung đi đón hai đứa cháu của mình. Su cũng muốn đi cùng nhưng Trung không cho. Vì thế, cô cùng mọi người đi trước. Hôm nay, cả bọn rủ nhau ra biển chơi.

Trung đợi ở sân bay, cuối cùng cũng đợi được hai đứa trẻ.

- Cậu- Bi và Bun hét lên. Mọi người đều quay lại nhìn hai đứa trẻ. Hai đứa trẻ sinh đôi, một trai, một gái đều rất xinh xắn. Bi và Bun mặc kệ ánh mắt của mọi người chạy đến ôm Trung

- Hai đứa về rồi- Trung cườì khi. Ngồi xuống ôm chặt hai đứa trẻ

- Cậu, đi đâu ?- Bun buông Trung ra và hỏi

- Suốt ngày đi, đi, đi. Cậu là cái gì hả ?- Trung giả vờ giận dỗi

- Thôi mà cậu- Bun làm mặt xin lỗi

- Tha cho con đấy- Trung cườì

- Cậu ơi chúng ta đi thôi – Bi giục

- Ủ- Trung cườì rồi một tay kéo ca li, một tay dắt tay hai đứa trẻ đi về xe

Trên xe

- Kế hoạch tác chiến của tụi con đâu ?- Trung hỏi

- Cậu làm gì phải vội vàng thế- Bi nói

- Cây ấy sốt ruột quá- Bun trêu rồi hai anh em phá lên cườì. Trung đỏ mặt

- Hai đứa có thôi ngay không hả ?- Trung quát. Bi ho sặc sụa rồi nói

- Trở lại vấn đề - Bi nghiêm túc- Tụi con đã thảo sắn hợp đồng

- Hợp đồng ?- Trung ngạc nhiên, chiếc xe đột nhiên phanh lại- Hợp đồng sao ?

- Tất nhiên rồi cậu- Bun nhí nhánh

- Chuyện làm ăn không thể qua loa được- Bi nói như một nhà doanh nghiệp thực thụ- Bun, đưa hợp đồng cho cậu ấy- Bun nghe xong thì lục lọi túi đồ mang theo một lát

- Hợp đồng đây- Bun đưa cho Trung. Trung ngờ ngạc nhìn bản hợp đồng được đánh máy hẳn hoi.

Nội dung bản hợp đồng như sau :

Bên A: Công ty TNHH B&B gồm giám đốc Nguyễn Bảo Anh, 4 tuổi và thư kí Nguyễn Hồng Quyên, 4 tuổi

Bên B: tổng giám đốc công ty MATS Đặng Minh Trung.

Bản hợp đồng quy định những điều sau và yêu cầu hai bên phải thực hiện đầy đủ:

Điều 1. Bên A có trách nhiệm giúp bên B tiếp cận và chinh phục mục tiêu (có đính kèm văn bản kế hoạch tác chiến)

Điều 2. Bên B có trách nhiệm làm theo mọi hướng dẫn và yêu cầu của bên A mà không được phản đối hay có bất cứ thái độ gì

Điều 3. Nếu kế hoạch thất bại hoặc không được như ý muốn ban đầu thì tất cả trách nhiệm thuộc về bên B. Bên A không có bất kì liên quan nào. Đặc biệt nếu bên B làm mục tiêu bị tổn thương thì sẽ chịu mọi hình phạt của bên A

Điều 4. Trong thời gian thực hiện hợp đồng, bản hợp đồng này phải tuyệt đối giữ bí mật nếu bị lộ trách nhiệm sẽ thuộc về bên B.

Bản hợp đồng bắt đầu có hiệu lực từ khi bên B kí tên vào bên dưới. Lưu ý bên B không được cậy thế là người lớn để ức hiếp hoặc đe dọa bên A dưới mọi hình thức. Bản hợp đồng này đã được công chứng bởi bà Trần và văn phòng luật SED. Nếu sau này có bất cứ điều gì xảy ra, hai bên có thể dùng bản hợp đồng này làm chứng cứ trước tòa. Bản hợp đồng được chia ra làm 3 bản, một bản bên A giữ, một bản bên B giữ và một bản lưu vào hồ sơ trong văn phòng luật sư .

bên dưới còn có chữ kí của hai đứa nhóc và văn phòng luật sư (kèm theo công chứng)

chap 95(tiếp)

- Cậu thấy thế nào?- Bi hỏi. Trung ngạc nhiên, quay đầu lại

- Hai đứa có phải trẻ con 4 tuổi không vậy ?- Trung hỏi
- Cậu nói gì lạ vậy- Bun phồng mồm lên
- Mẹ con dạy là làm gì cũng phải rõ ràng, trên thương trường việc gì có lợi thì hãy làm, tuyệt đối không được bỏ qua miếng mồi ngon và đặc biệt phải chú ý nếu có thể thì hãy dồn đối phương đến chân tường để mình thu được nhiều lợi nhất- Bi nói
- Mẹ con dạy con cái gì đấy hả ?- trung cau mày. Chị ơi là chị. Sao lại dạy cho đứa trẻ 4 tuổi những tiểu xảo, kinh nghiệm trên thương trường chứ. Trung nghĩ
- Mẹ con đâu dạy đâu – Bun xen vào- Anh Bi nghe lóm mẹ bàn công việc với mấy cô đấy chứ
- Bun trật tự- Bi quát- Thế rốt cuộc cậu có đồng ý không ?- Bi hỏi
- Có thật là bà nội các con đã xem bản hợp đồng này không ?- Trung nghi ngờ- Hay các con cho bà kí tờ giấy trắng vậy hả ?
- Bà đã xem qua hợp đồng và rất hài lòng- Bi nói- Nếu cậu không tin có thể gọi điện cho bà
- Thôi, cậu tin. Ok ?- Trung nói . Hai đứa trẻ cười chiến thắng- Của hai đứa đây. Bây giờ cậu đưa hai đứa đến chỗ dì. Trên đường đi thì đọc cho cậu cái kế hoạch tác chiến của tụi con. Nếu hợp lí thì cậu sẽ kí vào bản hợp đồng. Chịu chưa ? Trung nói rồi phóng xe đi
- Không được- Hai đứa đồng thanh- Cậu phải kí ngay bây giờ cơ
- Làm gì mà phải vội thế?- Trung hỏi
- Rốt cuộc cậu có định kí không ?- Bi hỏi
- Thôi, được rồi. Cậu kí- Trung kí vào tờ giấy rồi đưa cho Bi- Bây giờ đọc cậu nghe kế hoạch tác chiến đi - Vừa nói, Trung vừa cho xe ra khỏi lề đường và tăng tốc
- Vâng ạ- Bi nói và nhận lấy bản hợp đồng- Thử kí Bun đâu, đọc cho đối tác của chúng ta kế hoạch tác chiến
- Dạ- Bun đáp- kế hoạch tác chiến gồm hai phần. Phần 1, tính cách của mục tiêu. Phần 2- cách cưa cẩm và chác tạo cơ hội nói chung là từ A đến Z
- Nghe cũng được đấy- Trung nói
- Chuyện tụi con mà- Bi cười
- Ủ, tụi con là giỏi nhất.- Trung nói- Bun đọc tiếp đi
- Con chỉ đọc phần 1 thôi- Bun nói- Thứ nhất, cậu có yêu dì không ?
- Có – Trung trả lời- Tất nhiên là vậy không làm gì có cái bản hợp đồng quái quỷ này- Hai đứa cười trừ
- nếu cậu yêu dì thật lòng thì cậu phải tuyệt đối tin tưởng dì ấy. Dì là người rất ghét giải thích lại chuyện đi làm những việc khiến người khác khó hiểu hoặc hiểu nhầm nên khi chưa biết mọi chuyện tuyệt đối không được nể nang hoặc trách móc dì- Bun nói mà không cần nhìn vào giấy. Điều này thì Trung biết rồi. Chính bản thân cậu cũng đã được thử rồi
- Cậu biết rồi- Trung nói
- Về tính cách dì ấy là người đơn giản đôi khi khó hiểu, thích màu xanh da trời, sở thích thì không có gì đặc biệt nhưng phải chú ý đến một số tiểu tiết. Dì ghét đi bar, ghét giải thích mọi chuyện, thích ăn kem vani, sôcôla với cà phê đen, thật đáng, thích đọc sách và sưu tập giấy
- Dì con có biết uống rượu không ?- Trung hỏi
- Cái này...- Bun nghor ngác
- Dì biết uống, uống rất giỏi nhưng có một điều kì lạ- Bi tiếp lời
- Cậu tưởng dì con không biết uống rượu chứ ?- Trung thắc mắc
- Nhìn vào ai cũng sẽ tưởng thế- Bi nói- Hai ly đầu, uống xong, dì ấy nôn ra tất cả, cơ thể mệt mỏi nhưng từ li thứ ba trở đi, mọi chuyện lại khác. Lúc đó, dì uống rượu như nước lã và chưa lần nào con thấy dì say dù số lượng chai rượu trên bàn không phải là nhỏ
- Có chuyện đó sao ?
- Vâng ạ. Ba con cũng không giải thích được- Bi nói

- À, đúng rồi- Bun hét lên- Còn một chuyện rất quan trọng mà con chưa nói cho cậu
- Chuyện gì vậy ?- Trung hỏi
- Cậu có tình địch- Bun kể - Người đó cũng đẹp trai, nhà giàu, rất giỏi và điều quan trọng là hôm qua người đó đã về nước
- Có chuyện này sao ?- Trung bình thản
- À, chú Ken- Bi nói- Chú ấy theo đuổi đi 3 năm rồi
- Thế sao ?- Trung hỏi
- Đó là một đối thủ đáng ghê- Bun nói. Trung im lặng, trong lòng cậu có chút xáo trộn, một cảm giác bất an, khó tả.
- Nhưng dù có thế nào đi nữa tụi con cũng không để chú ấy tiếp cận đi- Bi tuyên bố
- Đúng vậy- Bun hòa theo
- Tại sao vậy ?- Trung hỏi
- Con ghét chú ấy- Cả hai đứa giận dữ tuyên bố. Trung nhìn qua gương chiếu hậu thấy gương mặt đầy căm phẫn của hai đứa chỉ nghĩ rằng đó là do tính khí của hai đứa mà không ngờ rằng đằng sau còn một bí mật...
- Mà con có biết sức mạnh của đi con là gì không ?- Trung đòi đề tài
- Tất nhiên là tụi con biết- Bun nói- Nhưng không nói cho cậu đâu đi đã bảo giữ bí mật rồi. Nếu nuốt lời đi sẽ không chơi với tụi con và không dạy tụi con nữa
- Dạy tụi con ?- Trung nhướn mày
- Đúng vậy- Hai đứa đồng thanh
- Đi dạy tụi con rất nhiều, những kiến thức sách vở bây giờ, những kỹ năng dùng sức mạnh. Nói chung đi truyền cho tụi con tất cả những gì đi biết – Bi giải thích
- Thật không ngờ- Trung nhếch mép
- Vì thế, tụi con rất quý đi. Cậu mà làm điều không phải với đi là chết với tụi con- Bun nói
- Cậu không dám- Trung cười lớn.

chap 95 (tiếp)

Trong khi Trung và hai đứa trẻ vui đùa trên xe thì mọi người đã tới nơi. Và một cách vô tình hay cố ý Hạ đã gặp lại Kenvin.

- Em sống thế nào ?- Kenvin nhìn cô gái đứng bên cạnh rồi hỏi
- Tốt- Hạ đáp lại lạnh lùng, đứng đung như người xa lạ rồi nhìn về phía biển
- Em vẫn còn giận anh ?- Kenvin hỏi
- Tôi đâu có cái quyền đó- Giọng Hạ lạnh như băng- Một con bé như tôi làm gì có quyền giận một người như Dũng thiếu gia chứ- Hạ cười khinh bỉ
- Em đừng dùng cái giọng đó nói chuyện với anh được không ?- Kenvin cau gắt
- Tôi nói có gì sai chứ- Hạ quay lại nhìn thẳng vào Kenvin, hơi nhướn mày
- Đúng, em nói không sai điều gì cả- Cậu chưa chat- Nhưng anh yêu em
- Xin lỗi- Hạ nói- Tôi đủ tỉnh táo để biết rằng đó không phải là sự thật. anh đừng tưởng tôi vẫn là con ngốc mà 3 năm trước anh đã bỏ rơi. Anh có nhớ cái ngày đó không ? Cái ngày của 4 năm về trước – Trong lòng Hạ chưa xót nhưng cô vẫn lạnh lùng, thờ ơ, lãnh đạm đến khó hiểu- Một con bé 17 tuổi vừa ra khỏi bệnh viện sau hơn một năm bất tỉnh lại được một thiếu gia đẹp trai, giàu có tỏ ý muốn làm bạn. Con bé ấy thật ngu ngốc - Hạ cười lớn- Con bé đó đâu biết rằng người ta chỉ là lừa dối, lợi dụng để để đạt được mục đích. Và cuối cùng điều gì đến rồi cũng sẽ đến. Con bé ngốc nghếch ấy vỡ mộng, trở lại với thực tại phũ phàng
- Nhưng anh cũng đã phải trả giá - Kenvin chưa xót- Anh đã yêu em

- Đừng trêu đùa tình cảm của người khác- Hạ nhấn giọng- Cũng may, ngày đó với tôi, anh chỉ là một người bạn sém chút nữa tôi đã yêu anh rồi. Nhưng tôi chưa ngu ngốc đến mức đó- Hạ cười nhạt

- Anh xin lỗi- Kevin ăn năn

- Xin lỗi ?- Hạ cười khẩy- Câu này suốt ba năm qua lần nào gặp tôi anh cũng nói. Anh không thấy chán ư ? Xin lỗi, xin lỗi. Dù anh có nói cả trăm lần thì cũng không có tác dụng gì đâu. Thời gian không thể trở lại được.

- Em cho anh một cơ hội nữa được không ?- Cậu hỏi

- Sao lần nào gặp tôi anh cũng nói câu này vậy ?- Hạ lạnh lùng- Mọi thứ đã qua, hãy để nó vùi sâu trong quá khứ, đừng khơi lại. Như thế tốt hơn cho cả hai chúng ta đây- Hạ nói rồi bỏ đi. Nhưng chưa đi được bao xa thì cổ tay cô bị Kevin nắm chặt. Cô quay người lại.

- Có phải em có người yêu rồi không ?- Kevin tức giận hỏi

- Phải thì sao mà không phải thì sao. Chuyện đó không liên quan đến anh- Hạ lãnh đạm

- Cái thằng Đặng Minh Trung đó thì có gì tốt hơn anh chứ ?- Kevin hét lớn- Nó là người đến sau

- Anh đổi chủ đề nhanh thật- Hạ cười nhạt- Anh nói yêu tôi ư ? Chẳng qua đó chỉ là cái cớ, điều quan trọng là anh không muốn thứ mình vứt bỏ lại được trân trọng. Anh không biết thứ mình vứt bỏ lại có giá trị đến vậy. Anh hối hận vì việc mình đã làm nên bây giờ anh muốn cứu vãn tình thế bằng mọi cách dù gì món đồ đó cũng rất có giá trị. Có phải không ? – Hạ dứt lời thì Kevin đưa tay tát cô. Gương mặt cô đỏ ửng, máu từ khóe miệng trào ra.

- Tình yêu anh dành cho em là thật lòng- Kevin hét lớn. Hạ cười khinh bỉ

- Đừng làm như tôi là con ngốc thế chứ, Dừng thiếu gia – Hạ lấy tay quệt máu trên khóe miệng- Mỗi lời từ miệng anh đều như gió thoảng mà thôi.

- Anh xin lỗi, xin em, hãy tha thứ cho anh- Kevin nghẹn ngào

- Đừng làm tôi tức cười thế chứ. Tình bạn của chúng ta đã chấm dứt rồi. Tôi nhắc lại lần nữa, mọi chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi. Đừng níu kéo nữa. Vô ích thôi- Nói xong, Hạ gạt tay cậu ra bước về khách sạn

- Anh sẽ không để em đến với thằng đó một cách dễ dàng đâu - Kevin lắm bầm rồi bỏ đi. Dù nói rất nhỏ và Hạ cũng đã đi được khá xa rồi nhưng cô vẫn nghe thấy.

Hạ thở dài. Gió từ biển thổi vào người cô lạnh nhưng thật nhẹ nhõm. Người ta nói đúng gió cũng có linh hồn. Gió an ủi cô mỗi khi buồn và gió cũng là người lau nước mắt cho cô. Dù cả thế giới có quay lưng lại với cô thì gió vẫn bên cạnh cô, không bao giờ phản bội. Gió nói cho cô mọi điều mà nó nghe thấy. Trong gió, sự thật, trắng đen, tất cả đều được phơi bày.

Hạ đứng lại, nhìn ra biển. Những con sóng vẫn vỗ nhẹ vào bờ. Một cảm xúc khó tả diễn ra trong lòng cô. Bốn năm trước, cô nghĩ hấn là thiên thần mà ông trời đã phái xuống để giúp cô trở lại cuộc sống một cách bình thường. Một năm sau cô biết rằng tất cả những điều đó là cô làm tưởng. Hấn là kẻ có thể làm tất cả để đạt được mục đích của mình, bất chấp tất cả, không ăn được thì sẽ đập đổ. Một kẻ tham lam, đê tiện ? Nghĩ đến đây, cô tự cười chính bản thân mình. Vậy mà có lúc cô tưởng gặp được hấn thật là may mắn. Đúng là sai lầm.

Tuy vậy, cô chưa từng nghĩ đến việc trả thù hấn. Tại sao vậy ? Cô không đủ sức ư ? hay cô không dám ? Cô cũng không biết. Nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó. Nếu hấn bước qua giới hạn đó thì ngay lập tức hấn sẽ phải trả giá gấp bội những gì hấn đã gây cho cô. Việc đó với cô không hề khó, không hề dù chỉ là một chút. Tập đoàn lớn thứ hai thế giới thì sao chứ, đối thủ của MATS thì sao ? Cô chịu bó tay ư ? Đáng nhẽ, cô đã có thể trả thù hấn từ 3 năm về trước. Nhưng...

chap 95 (tiếp)

- Di- Bi và Bun hét lớn khiến Hạ giật mình. Cô thoát ra khỏi những suy nghĩ của bản thân, quay người lại. Cô mỉm cười thật tươi. Hai đứa trẻ ôm chầm lấy cô

- Bun nhớ di- Bun nhõng nhẽo

- Con nhớ di quá- Bi hồn nhiên. Hạ ôm lấy hai đứa trẻ, mỉm cười hạnh phúc mà không để ý đến Trung

- Máy người này thật là...- Trung tỏ vẻ giận dữ. Hạ buông hai đứa trẻ ra

- Có người còn trẻ con hơn cả 2 đứa kia- Hạ trêu chọc. Nghe thấy vậy, biết mình đang bị chọc nên Trung tiến về phía Hạ rồi vòng tay qua eo cô

- Vợ à – Trung thì thầm- Sao từ lúc anh về em bơ anh thế ? Giận à ?- Trung cười gian xảo

- Eo ôi- Bun bật mắt lại còn Bi giả bộ nôn mửa

- Bộ cậu coi tụi con là khi khổng hả ?- Bi hỏi

- Cậu thân mật với vợ mình cũng phải hỏi ý kiến hai đứa à?- Trung cười
 - Ai là vợ anh cơ chứ? Nhận bừa- Hạ cau mày nhưng trông rất đáng yêu- Bỏ ra
 - Không bỏ - Trung cười. Bỗng điện thoại của Trung reo lên
 - Hai người định tình tứ trên biển đến khi nào vậy ?- Nam quát - Về ngay, tụi này sắp chết đói rồi. ăn xong, hai anh chị muốn làm gì thì làm- Nói xong, Nam tắt điện thoại cái rụp
 - Họ kêu chúng ta về rồi, Vợ yêu à- Trung nín
 - Chúng ta về thôi- Bi cười. Bun cũng cười và hai con người lạnh như băng ấy cũng mỉm cười hạnh phúc.
- Bốn người đi về khách sạn trông như một gia đình nhỏ vậy. Bi và Bun đi trước luôn miệng reo hò, thích thú, chỉ chỉ chỗ chỗ cát này cái kia. Hạ đi sau mỉm cười trước sự hồn nhiên của hai đứa trẻ. Còn Trung, cậu vẫn ôm eo cô không buông thi thoảng, khẽ liếc mắt sang cô. Lần đầu tiên, cậu thấy cô cười nhiều đến thế, lần đầu tiên cậu thấy cô hạnh phúc đến vậy.
- Anh, cuối cùng anh cũng về rồi - Nhỏ Phuong từ đâu ồ ọ chạy đến bên Trung. Mọi người trong nhà hàng đều đổ dồn về phía Trung, cậu một tay đang ôm eo cô, một tay thì bị nhỏ Phuong níu
 - Chúng ta có quan hệ gì ư ?- Trung nhướn mày- Tôi đã nói với cô rồi. Chúng ta không có quan hệ gì hết
 - Anh- Nhỏ Phuong giận dỗi- Em biết là anh giận em nhưng anh đừng tỏ ra không quen biết em thế chứ ?- Nhỏ nói. Còn Hạ, cô đứng đó xem nhỏ đang diễn trò gì. Không ngờ Hoàng Phuong mặt dày đến thế
 - Vợ tôi đang ở đây cô đừng có làm trò nữa- Trung quát lên
 - Vợ ư ?- cô ta có chút ngạc nhiên- Anh à, cô ta chỉ là hạng gái qua đường thôi mà. Sao anhỡ đối xử với em thế chứ?- Cô ta nước mắt ngấn nước mắt dài. Hạng gái qua đường ư? Thật là quá quắt mà. Hạ đang định nói thì Bun từ đâu chạy tới
 - Ba ơi, con đói rồi- Bun níu tay Trung khiến cả cậu và cô sựng sờ- Cô này là ai ạ ?- Bun hồn nhiên hỏi
 - Ba ư ?- Phuong ngạc nhiên
 - Ba ơi, mẹ ơi- Bi gọi- Xem tôm với cá biết bay nè- Bi nói lớn. Cả ba người quay lại thấy Bi đang đứng trên một cái bàn gần đó tay cầm một con tôm hùm luộc và một con cá chép hấp. Trên người con tôm với con cá có một thứ gì đó sệt sệt, bốc mùi
 - Anh, em cũng muốn chơi- Bun nói
 - Em lấy con sò kia mà chơi- Bi chỉ tay vào đĩa sò. Bun nhanh chóng với tay lấy con sò, nhúng vào một cái bát gần đó rồi nhảy lên bàn
 - Sò bay nè – Bun cười
 - Hai con làm gì vậy?- Hạ đến bên cạnh cái bàn. Hai đứa trẻ đang giờ trò
 - Hai đứa làm gì vậy hả ? Xuống ngay- Trung đến bên cạnh Hạ quát. Còn nhỏ Phuong vẫn đứng đó, mắt tròn mắt dẹt không hiểu gì
 - Tụi con đang chơi vui mà- Bi nói về giận dỗi
 - Xuống ngay- Trung quát
 - Vâng ạ- Hai đứa nói mặt ỉu xiu, tiu ngiu. Đúng lúc hai đứa định hạ tay xuống thì trượt tay. Thế là cả tôm, cá và sò bay thẳng vào người đối diện, Hoàng Phuong. Cô ta mất vài giây để hiểu chuyện gì đang xảy ra rồi tức giận, đỏ bừng hết cả mặt. Bây giờ, trông cô ta chẳng khác gì một tên hề. Trên đầu cô ta nguyên con tôm hùm to tướng, mấy con sò thì vướng vào tóc, còn con cá sau khi đập nguyên vào mặt cô thì rơi xuống đất
 - Chết rồi, tụi con lỡ tay- Bi nói với gương mặt hối lỗi, dễ thương vô cùng
 - Để tụi con giúp cô- Bun nói rồi nhảy từ trên bàn xuống chỗ Phuong. Bun lấy tay gỡ mấy con sò trên đầu cô ta xuống nhưng thực chất là bôi thứ chất lỏng sền sệt, mùi kinh khủng kia lên mái tóc dài của nhỏ
 - Con sẽ lau vấy cho cô- Bi nói. Nhưng thằng bé đâu dùng khăn giấy, nó dùng tay lau. Và thế là cả bộ vấy của nhỏ lấm lem hết. Hoàng Phuong tức quá không nói lên lời bỏ đi. Đằng sau cô ta những tiếng cười vang lên không ngừng
 - Hai đứa nghịch quá đấy- Hạ cười
 - Hai đứa là tuyệt nhất- jen nói. Mọi người ngồi ở đó không xa nên khi thấy chuyện vội vàng đến xem và đã chứng kiến được hết trò đùa của hai đứa nhóc,

- Cô- Bun hét lên định chạy tới ôm Jen
 - Tránh xa cô ra nha. Cô không muốn bị dính thứ đó đâu- Jen nói và chỉ vào tay Bun. Bun cười khi
 - Mà đó là thứ gì vậy ?- Lin hỏi
 - Hỗn hợp đó có nước mắm, tương ớt, mù tạt, hạt tiêu, Và rất nhiều thứ khác – Bun nói
 - Chú Khoa không đi à ?- Bi hỏi. Bi rất muốn gặp chú mình
 - Máy ngày nữa về rồi con sẽ gặp- Trung xoa đầu Bi
 - Thế con mấy chú này là ai à ?- Bi nói và chỉ vào mấy người đứng trước mình
 - Đây là chú Nam, người yêu cô Jen. Chú Hoàng, người yêu cô Lin, kia là chú Kiên và cô Thu, hai người là một cặp....- Trung lần lượt giới thiệu tất cả mọi người
 - Thế hai tiểu quỷ này là ai vậy ?- Hùng hỏi
 - Hai tiểu quỷ này là Bi và Bun, cặp sinh đôi 4 tuổi con chị Yên- Trung giới thiệu
 - Di oi, con đói- Bun nũng nịu
 - Thế đi rửa tay rồi ăn cơm nha- Hạ cười hiền làm tất cả mọi người choáng trờ Trung, Jen và Lin ra
 - mọi người cứ vào bàn trước đi. Tôi đưa hai đứa trẻ đi rửa tay- Hạ nói rồi hộ tống hai đứa nhóc vào nhà vệ sinh
- Trong bữa ăn
- Bi, ăn chậm thôi- Hạ nhắc
 - Vâng, con biết rồi- Bi tay với lấy cái còng gà vừa nói
 - Di oi, chiều nay chúng ta đi biển phải không à ?- Bun hỏi gương mặt ngây thơ. Hạ với lấy giấy ăn lau miệng cho cô bé rồi trả lời
 - Ừ nên các con phải ngoan không được phá- Cô nhắc
 - Vâng ạ- Bun ngoan ngoãn
 - Nhìn Su cứ như kiểu một bà mẹ trẻ ý- Hùng nói
 - Chuẩn- Nam hùa theo
 - Thế mà em tưởng chị ấy không biết cười- Ken phụ họa- Không ngờ, có lúc chia áy cười nhiều như thế
 - Mấy người có ăn không hả ?- Lin nói- Lo chuyện bao đồng không ả
 - Mà Bi, Bun sao lại gọi Su là dì phải gọi là cô chứ ? – Long thắc mắc
 - Tụi con thích- Bi trả lời
 - Di oi, con mắc tè- Bun ngây thơ nói khiến cả bọn cười ồ
 - Ừ, để dì đưa con đi- Hạ nói và đứng dậy. Bun cũng nhanh chóng tụt xuống khỏi ghế
 - Su có vẻ thân thiết với hai đứa trẻ - Ken nói
 - Rất thân là đằng khác- Jen nói- Hai đứa đó đã giúp Su vượt qua giai đoạn khó khăn sau khi cô ấy....- Đang định nói tiếp thì Bi xen vào
 - Cô oi – Bi gọi. Jen quay lại – Tụi con ngủ ở đâu ? Con buồn ngủ rồi
 - Chưa ăn xong mà đã đi ngủ à ?- Trung hỏi
 - Hay con ngủ ở phòng cậu với dì nha- Bi nói- Thôi, con về phòng đây- Nói rồi, Bi nhanh chóng trượt xuống ghế và chạy về phía khách sạn

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96

Ở trong phòng của Trung

Hai đứa trẻ đang ngủ ngon lành. Hạ đã thay đồ và bây giờ đang nằm nhì một tách trà bên cửa sổ, hướng ra biển

- Vợ à, nhớ vợ quá đi- Trung bước ra từ phòng tắm rồi nhanh chóng đến sau lưng, ôm cô

- Anh làm gì vậy, bỏ tui ra – Hạ ngạc nhiên

- Em nói to quá hai đứa sẽ tỉnh đấy- Trung thì thầm và siết chặt vòng tay hơn

- Anh nhiều chuyện quá đấy- Hạ đặt tách trà xuống kệ cửa sổ rồi gỡ tay Trung ra. Trung thả lỏng tay. Cuối cùng cô cũng thoát ra khỏi vòng tay của cậu nhưng khi cô vừa quay lại Trung đã ép cô vào cửa sổ

- Anh muốn gì ?- Cô hơi biến sắc

- Em sợ à ?- Trung cười nửa miệng và ép sát cô hơn. Một tay ép sát cô, một tay trườn xuống dưới cô thể cô nhưng không may cậu chạm vào tách trà nóng bên kệ cửa sổ - Nóng quá- Trung vội buông Hạ ra, chạy thẳng vào nhà vệ sinh. Hạ đứng ngăn người ra vài giây rồi cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra. Cô phì cười rồi đi vào nhà vệ sinh

- Quả báo- Cô cười nửa miệng. Trung đang ngâm bàn tay trong nước lạnh, nhăn nhó

- Vợ quá đáng quá- Trung nói- Thấy chồng bị như thế lại còn cười- Trung làm mặt giận dỗi giống hệt trẻ con. Hạ cười

- Ra đây- Hạ nói như ra lệnh rồi đi ra ngoài. Trung cũng làm theo. Cậu ngồi xuống cạnh cô bên ghế sofa- Đưa tay đây- Cô ra lệnh

- Làm gì ?- Trung hỏi rồi ngệt mặt ra

- Nhiều chuyện- Hạ cúi rồi cầm vào bàn tay bị bỏng của Trung. Vết bỏng khá nặng đặc biệt là ở phần những ngón tay – lần sau cẩn thận chút đi

- Anh biết rồi- Trung làm mặt cún xin lỗi khiến Hạ bật cười. Cô nắm lấy bàn tay Trung bằng cả hai tay. Trung thấy có cái gì đó lạnh lạnh ở những ngón tay rồi mu bàn tay, một cảm giác dễ chịu. Rồi cậu chăm chú nhìn cô

- Nhìn gì ?- Hạ buông tay Trung ra và hỏi

- Nhìn vợ- Trung cười rồi nhìn bàn tay của mình- Vợ giỏi thiệt

- Cầm không được nói với ai- hạ nhắc

- Anh biết rồi- Trung nói rồi đột nhiên nằm xuống gối đầu lên đùi cô

- Anh làm gì vậy ?- Hạ ngạc nhiên

- Ngủ- Trung nói rồi nhắm mắt lại

- Mình đúng là cái gối mà- Hạ bực dọc rồi với lấy quyển sách gần đó và cô không để ý trên khoe môi Trung là một nụ cười.

2h chiều

Hạ đã đọc được nửa quyển sách rồi. Chắc cũng sắp đến lúc đi biển rồi. Nghĩ vậy nên Hạ gấp quyển sách lại, định đánh thức Trung dậy. Hạ quay sang Trung, cậu vẫn đang ngủ. Trung nhìn thật gần cũng không đến nỗi nào mà chính xác hơn phải nói là rất đẹp. Hạ mất vài phút ngồi ngắm Trung rồi lại tự gõ vào đầu mình. Cô bật cười.

Hạ đưa mắt định rồi đi khỏi gương mặt của Trung thì bỗng thấy một cái gì đó rất quen thuộc đằng sau chiếc áo sơ mi. Không cưỡng lại được sự tò mò, Hạ đánh liều mở 2 cúc áo của cậu để nhìn rõ hơn. Đúng là linh cảm của cô không sai mà. Chiếc vòng này và chiếc vòng trên cổ cô giống hệt nhau. Nói chính xác hơn chúng là một. Khi hai chiếc vòng chạm vào nhau, chúng sẽ tạo thành một bông tuyết lớn hơn rồi lại trở về như cũ. Hạ cúi sát mặt hơn để nhìn chiếc vòng.

- Vợ à, em đang làm gì vậy ?- Trung hỏi. Hạ ngước mắt lên. Tư thế này của cô rất mờ ám. Đã thế gương mặt hai người lại gần nhau đến mức dường như không có khoảng cách và chiếc áo sơ mi của Trung đã bị cởi mất 2 cúc

- Tui...tui...- Hạ lấp bắp

- Anh không ngờ em lại to gan thế- Trung cười nửa miệng rồi hôn cô. Hạ vẫn chưa hết bất ngờ. Cô sững lại vài giây rồi ngẩng đầu lên. Cô im lặng. Trung ngồi thẳng dậy, nhìn gương mặt tái nhợt của Hạ

- Em sao vậy ?- Trung hỏi

- Chiếc vòng...chiếc vòng- Hạ lắp bắp- Làm sao anh có được – Trung nhìn chiếc vòng rồi nói

- Người yêu cũ tặng anh. Bộ em ghen hả ? – trung cười nửa miệng

- Là Hàn Băng – Mọi Hạ run lên lập cập. Trung gật đầu

- Em sao vậy ?- Trung lo lắng. Sắc mặt cô ngày càng tái nhợt. Hạ đưa tay cởi hai cúc áo sơ mi trên người mình để lộ ra chiếc vòng rồi ôm chầm lấy Trung. Trung ngạc nhiên

- Có chuyện gì vậy ?- Trung sốt ruột. Hạ buông Trung ra, cô nhìn chăm chăm vào hai chiếc vòng. Thấy vậy, Trung cũng cúi xuống, trước mắt cậu, hai chiếc vòng giống hệt nhau, gắn chặt vào nhau tạo ra một bông tuyết lớn. Rồi trước mắt hai người những dòng kí ức chạy lại như một thước phim. Gần mười phút sau, hai bông tuyết tách ra trở về nguyên hình dáng. Trung chưa hết sững người. Hạ đưa tay sờ vào chiếc vòng của Trung, năm bông tuyết 2 màu xanh trắng hiện ra rồi giờ chiếc vòng của mình lên. Trên chiếc vòng của cô có khắc hai chữ Lam Hạ. Đôi mắt cô nhòe đi và Trung cũng vậy

- Là em ?- Trung hỏi. Hạ vô thức gật đầu

- Đừng nói cho ai nhé- Hạ mỉm cười rồi ngất đi trong vòng tay của Trung, nước mắt lăn dài trên gò má cô và Trung.

chap 96 (tiếp): nổi gió

Hạ bất tỉnh hơn mấy tiếng rồi. Trung lo lắng, trong đầu cậu mọi thứ cứ rối tung hết lên. Trung đã gọi điện thoại cho tụi bạn bảo hai người một, không đi chơi biển được. Còn Bi và Bun hai đứa đã theo mấy người kia ra biển rồi.

Hạ dụi dụi mắt rồi vội vàng ngồi dậy. Đầu óc cô quay cuồng, ong ong, đau nhức. Trung thấy cô đã tỉnh vội chạy đến ngồi cạnh cô

- Lam Hạ, em tỉnh rồi à ?- Trung lo lắng

- Sao anh biết tên thật của tui ?- Hạ thắc mắc- Đã có chuyện gì xảy ra ?- Hạ hỏi

- Em không nhớ gì sao ?- Trung nói đầy ngạc nhiên- Chuyện của 4 năm về trước ? Chúng ta đã từng yêu nhau ?- Hạ lắc đầu, mặt mũi

- Chúng ta đã từng quen nhau ư ?- Cô hỏi lại. Trung đưa tay cầm lấy chiếc vòng trên cổ Hạ

- Chúng ta đã từng yêu nhau- Trung nói- Đây là bằng chứng

- Xin lỗi- Hạ lắc đầu- Anh có thể nói rõ ràng mọi chuyện không ?

- Em còn định giấu anh đến bao giờ ?- Trung hét lên- Em thực sự không nhớ ư ? Hay em cố tình giấu anh ? Em muốn khiến anh phải đau khổ em mới vừa lòng ư ?

- Anh nói gì tui không hiểu – Hạ nói- Tui không nhớ gì hết

- Em hãy trả lời anh đi- Trung lay mạnh người Hạ

- Buông tui ra- Hạ hét lớn

- Em trả lời anh đi- Trung tiếp tục

- Buông tui ra- Hạ hét lên đau đớn và đẩy Trung ra. cậu ngã xuống

- Em muốn anh sống không bằng chết phải không ?- Trung ngồi dậy- Bây giờ thì em thành công rồi đấy. Em hài lòng chưa ? – Trung nói rồi đi ra khỏi phòng, đóng sập cửa lại.

Hạ ngồi đó không rời mắt khỏi cánh cửa. Đầu óc cô trống rỗng. Cô không hiểu những gì Trung vừa nói, cô không hiểu gì hết. Cô cũng không nhớ gì cả. Mọi thứ mờ mịt quá. Tại sao chứ ? Tại sao cô không thể nhớ gì cả ? Tại sao ?

Nước mắt lăn dài trên gương mặt Hạ. Người cô run bần bật. Cùng lúc đó, Bi và Bun chạy vào. Thấy cô không ổn, hai đứa phát hoảng

- Di, di sao vậy ?- Hai đứa hét lên

- Di không sao- Hạ cười trong nước mắt rồi đứng dậy – Di đi ra ngoài có chút việc. Hai đứa ngoan nha

- Di- Hai đứa hét lên nhưng cánh cửa đã đóng lại rồi.

Bun chạm nhẹ vào bức tường, mọi việc trong quá khứ hiện lên rõ ràng trong tâm trí cô bé. Đây là khả năng đặc biệt của Bun, nhìn thấy quá khứ. Sau đó cô bé kể lại toàn bộ sự việc cho Bi. Bi nhanh chóng gọi điện cho ba mình và bảo Bun gọi điện cho chú Thiên.

- Tưởng con ham chơi quên luôn ba rồi chứ ?- Bác sĩ Minh cười

- Ba ơi, di có chuyện rồi – Bi nói giọng nghiêm trọng

- Chuyện gì ?- Anh hét lên. Sau đó Bi kể lại mọi chuyện cho ba mình nghe

- Bây giờ, con mau gọi điện cho chú Thiên rồi đi tìm di về ngay, rõ chưa ?- Anh ra lệnh

- Bun gọi điện cho chú Thiên rồi ạ- Bi nói

- Con làm tốt lắm- anh nói- Bây giờ hai đứa phải nhanh nhất có thể tìm được di trước khi di ngất hẳn chưa và không được nói chuyện này cho bất kì ai

- Vâng ạ- Bi đáp và cúp máy.

Đầu dây bên kia, anh Minh lo lắng. Sau khi hai chiếc vòng chạm nhau chỉ, tuy mọi chuyện đã sáng tỏ như ban ngày nhưng do Hạ mất trí nhớ nên dù có xem lại những điều đó thì cũng chỉ là gió thoảng qua mà thôi. Trong phút chốc, cô sẽ nhớ lại nhưng sau đó sẽ hoàn toàn quên sạch.

Hai chiếc vòng chạm nhau. Điều đó cũng có nghĩ là không lâu sau đó trí nhớ của cô sẽ hồi phục lại nhưng sẽ rất nguy hiểm. Vì chỉ sau khi hai chiếc vòng chạm nhau khoảng 6 tiếng đồng hồ cô sẽ ngất đi và có thể nguy hiểm đến cơ thể nếu không được điều trị.

Theo như lời Bi nói thì Hạ bị ngất từ 2h5, bây giờ đã là 7h55. vậy là chỉ còn mười phút thôi ? Mười phút ngắn ngủi.

Trung mang theo cái đầu bốc khói của mình ra quầy rượu. Cậu uống không biết bao nhiêu rượu. Hàng chục chai rượu được mang ra và hết sạch trong vòng vài phút ngắn ngủi. Nhưng càng uống cậu càng tỉnh. Trái tim dường như càng ngày càng nhói đau hơn. Cái cảm giác khó chịu cứ bủa vây lấy cậu.

Cay đắng, mệt mỏi. Cậu dường như muốn vứt bỏ tất cả. Cô đã lừa dối cậu, đã trêu đùa cậu. Cô bỏ đi và giờ quay lại. Cô khiến trái tim cậu vỡ nát, nhói đau. Suốt 4 năm qua, cậu đã sống mà luôn tự dằn vặt, trách cứ bản thân rằng đã khiến cô phải chết. Cậu không thể bảo vệ được cô. Nhưng rốt cuộc những thứ đó chỉ là giả dối. Cô khiến cậu sống không bằng chết, sống dở chết dở. Cô đã cướp đi của cậu trái tim, niềm vui và nụ cười. Tại sao giờ cô còn quay trở về ? Giờ cô còn khiến cậu đau khổ hơn?

Điện thoại cậu reo không ngừng, là anh Minh. Cậu nhìn thấy vậy, tức giận. Anh gọi chắc là để thanh minh cho cô. Mấy người đó cùng một rước cả, đều lừa dối cậu. Cậu tắt nguồn và tu ừng ực từng chai rượu.

Nhỏ Phuong cùng lúc ấy cũng ở quầy rượu, thấy cảnh đó và đã đến bên cậu. Nhỏ nhận thấy đây là thời cơ tốt của mình.

Hạ rời khỏi khách sạn, đi về phía biển. Mọi thứ bây giờ thật mơ màng, mù mịt. Đầu óc cô trống rỗng còn trái tim cô thì nhói đau. Tại sao chứ ? Cô không hiểu. tại sao Trung không nói rõ mọi chuyện ? Tại sao ?

Cô đi ngang qua quầy rượu và thấy Trung đang hôn Phuong, một nụ hôn nồng cháy. Hạ không phản ứng gì, lặng lẽ bỏ đi. Nước mắt lăn dài trên gò má cô. Chua xót, cay đắng. Rốt cuộc cảm giác này là sao chứ ? Cô đã yêu cậu nhiều đến thế ư ? Cô đã yêu Trung ?

Nước mắt cứ thế rơi trên gương mặt cô. Sắc mặt cô tái nhợt. Gió biển thổi vào người cô, lạnh lẽo

- rốt cuộc, em đã biết bộ mặt của hắn – một giọng nói quen thuộc vang lên. Hạ quay mặt lại hóa ra là tên khốn đó

- Chuyện của tôi không liên quan đến anh – Hạ lạnh lùng

- Không liên quan ư ?- Kevin nhấn giọng- Anh không thể chịu được khi thấy em khổ sở vì tên đó- Cậu nói rồi lau nước mắt trên gương mặt cô. Hạ gạt tay Kevin ra

- Anh và tôi đã không có quan hệ gì cả. Làm ơn, đừng động vào tôi- Hạ lạnh lùng

- Chuyện của em cũng là chuyện của anh – Kevin nói rồi ôm cô vào lòng. Hạ đẩy cậu ra, tát vào mặt cậu

- Anh đừng bi ối thế chứ – Hạ nhưn mày

- Em sẽ thuộc về anh, chỉ một mình anh thôi- Kevin nói rồi thô bạo kéo cô về phía mình. Cậu hôn cô.

Đau đớn, cay đắng. Nước mắt Hạ cứ thế tuôn ra. Cô mới tỉnh dậy nên cơ thể còn khá yếu vì vậy không thể kháng cự lại được. Giờ phút này, cô chỉ mong mình có thể chết đi mà thôi.

- Di- Bi và Bun hét lên rồi chạy đến bên cô. Kevin lơ đãng thế là cô đẩy hắn ra. Hắn cúi xuống nhìn hai đứa trẻ

- Di không sao chứ ?- Bun hỏi. Hạ cười nhạt

- Đúng là kì đà cản mũi- Kevin nói rồi đẩy hai đứa trẻ xuống biển. Hạ tức tối nhìn hắn. Gương mặt cô giận dữ

- anh dám làm vậy sao ?- Cô hét lên

- Bất cứ ai cản trở anh và em đều không có một kết cục tốt đẹp kể cả trẻ con- Hắn nói, gần từng chữ. Đôi mắt Hạ chuyển sang màu tím bạc. Những con sóng trào lên giận dữ. Những con gió thổi không ngừng. Hắn bị quán chặt bởi gió, không thể cử động nổi

- Em làm gì vậy ?- Hắn hoảng sợ. Hắn là người bình thường nên không có khả năng kháng cự lại

- Tôi sẽ tiễn anh về địa ngục. Anh thấy thế nào ?-Hạ cười, một nụ cười lạnh lùng và chết chóc

- Di- Hai đứa lồm cồm bò dậy rồi đến nắm tay cô- Tụi con không sao. Chúng ta đi thôi.- Hai đứa dứt lời thì đôi mắt Hạ trở lại bình thường. Cô bị hai đứa trẻ kéo đi còn hắn đứng đó bất động, mặt cắt không còn giọt máu

chap 96(tiếp)

Nửa tiếng sau

Thiên vừa khám cho Hạ xong. Tình hình cô khá tồi tệ. Chạm mất một phút, giờ cô đang đứng trên bờ vực của sự sống và cái chết. Mọi thứ đều có thể. Trong một buổi tối mà có quá nhiều sự việc xảy ra. Hai chiếc vòng vừa chạm nhau, Hạ vừa biến thành truyền nhân của bảo ảnh thân hộ pháp. như thể bảo lâm sao mà cơ thể con bé chịu được.

Anh thở dài rồi đi ra khỏi phòng. Anh nhờ hai đứa trẻ trông Hạ. Bây giờ, anh phải đi tìm Trung. Chuyện không thể nói với mấy đứa kia chỉ còn cách đi tìm Trung mà thôi.

Trung vẫn đang ngồi trong quây rượu. Một tay uống rượu, một tay ôm eo Phuong. Anh Thiên đến đó, thấy cảnh này thì vô cùng chướng mắt.

- Trung- Anh hét lớn. Trung quay lại, mỉm cười

- Anh đến rồi à. Lại đây uống với em một li- Trung vừa cười vừa nói. Cậu chưa say nhưng lại cổ tình say. Thiên không kim chế được mình vung tay nắm Trung một cái. Bất ngờ, Trung ngã xuống nền

- Anh Trung- Nhỏ Phuong hét và chạy đến đỡ Trung- anh làm gì vậy ?- Nhỏ hỏi Thiên

- Em muốn anh sống không bằng chết ư ?- Anh nhắc lại lời của Trung- Con bé bị mất trí nhớ. 4 năm, 4 năm qua con bé không nhớ gì về quá khứ mà em bảo nó lừa dối em sao. 4 năm qua, con bé cũng phải chịu đau khổ như em. Em biết không ?- Anh hét lớn. Trung đứng dậy

- Mấy người cùng một ruộc với nhau cả thôi, đều lừa dối tôi- Trung lạnh lùng nói

- Đúng, mọi người lừa em nhưng con bé không dối em- Anh giải thích- Mọi người đã lừa cả hai đứa

- Khó tin quá nhỉ - Trung nhếch mép

- Em không tin thì thôi- Giọng anh trầm xuống- Lần này nếu em không đi gặp con bé anh không dám chắc có lần sau đâu – anh nói rồi thở dài, quay đi

- Ý anh là sao ?- Trung chặn anh lại và hỏi

- Sau khi hai chiếc vòng chạm nhau dù con bé đã nhìn thấy quá khứ của mình nhưng con bé sẽ quên sạch vì trí nhớ của nó đã mất. Trong vòng 6 tiếng, con bé có thể ngắt đi và sau 6 tiếng ấy bắt buộc phải điều trị - anh giải thích- Khi anh đến thì chạm mất 1 phút. Đã thế, con bé lại trở thành truyền nhân của bảo ảnh thân hộ pháp ngay trước khi bị ngắt nên cơ thể rất yếu. Bây giờ, sự sống của con bé đang ngàn cân treo sợi tóc và...- Anh chưa kịp dứt lời thì Trung đã chạy về phòng. Anh cười nhẹ. Còn nhỏ phuong đứng đó như trời trồng. Nhỏ không hiểu gì hết.

Trung mở cửa phòng ra thì thấy Hạ đang bất tỉnh trên giường còn hai đứa nhỏ ngồi bên cạnh lo lắng

- Cuối cùng, cậu cũng về rồi- Bun buồn bã nói

- Cậu không làm theo lời bọn cháu- Bi nói – Đã bảo cậu một mực phải tin tưởng đi mà chuyện lại thành ra thế này đây

- Cậu xin lỗi- giọng Trung trầm xuống. Bi với tay lấy cái laptop bên cạnh cô

- Cậu ở lại chăm sóc di. Di mà làm sao thì tụi cháu không tha cho cậu đâu – Bi đe dọa rồi kéo tay em về phòng.

Trung đứng đó, nhìn cô một lúc lâu rồi mới lại gần. Gương mặt cô nhợt nhạt, buồn bã. Nước mắt khẽ lăn dài trên má cậu.

- Anh xin lỗi- Trung nghẹn ngào.

Hạ vẫn lặng yên. Trung nhanh chóng lên giường, ôm chặt cô vào lòng như sợ vuột mất. Cậu đã để mất cô một lần rồi, lần này sẽ không thể đâu. Cậu không thể mất cô thêm một lần nữa.

Trái tim cậu nhói đau, xót xa. Vì cậu mà cô thành ra thế này. Tất cả là tại cậu nóng nảy. Tất cả là tại cậu. Chưa xót, cay đắng. Cậu tự dằn vặt bản thân, tự trách cứ mình.

Và nỗi sợ lại một lần nữa xâm chiếm tâm trí cậu. Cậu sợ, rất sợ việc cô bỏ rơi cậu. Nếu thế, có lẽ cậu không sống nổi mất và chính bản thân cậu cũng sẽ hận mình. Làm ơn, làm ơn tỉnh lại đi.

Ngoài khách sạn

Thiên gọi điện cho thằng bạn chí cốt của mình

- Sao rồi ?- Bác sĩ mình hỏi
- Con bé không sao- Thiên đáp- Chắc chỉ bị ngắt vài tiếng thôi. Mà tối nay chắc con bé sẽ nhớ lại đấy
- Đúng như kế hoạch- Anh cười- Mà còn Trung thì sao ?
- Thằng bé lo sốt vó lên chứ còn gì. Tao nghĩ tối nay nó sẽ rất khó ngủ- Thiên cười
- Mà cũng lời hại thật- Bác sĩ Minh nói
- Không phải tao mà là chúng ta liệu việc như thần- Anh Thiên cười.

Một tiếng trước

Sau khi Bun gọi điện cho mình, Thiên đã tức tốc lái xe đến khách sạn. Trên đường đi anh gọi điện cho bác sĩ Minh

- Chúng ta nên làm gì bây giờ ?- Vừa lái xe, anh vừa hỏi
- Mà có mang cái lọ thuốc mấy hôm trước tao gửi không ?- Anh Minh hỏi
- Có- Thiên đáp
- Tao nghĩ chắc Hạ ổn thôi. Chiếc vòng sẽ bảo vệ con bé- anh Minh nói- Mà đến thì cho con bé uống thuốc đó. Đây là thuốc khôi phục trí nhớ nhưng sẽ khiến con bé bị bất tỉnh
- Mà Trung biết rồi có kể cho nó mọi chuyện không ?- Anh Thiên hỏi
- Chắc là phải làm vậy. Nghe nói hai đứa cãi nhau- giọng bác sĩ Minh trầm xuống
- Mà mà nói Hạ sẽ bị bất tỉnh phải không ?- Thiên hỏi
- Ừm
- Thế tao có ý này hay lắm sẽ khiến hai đứa làm hòa liền mà còn trị tội được Trung dám làm em gái tao khóc nữa- Anh Thiên cười nham hiểm
- Ý gì nói đi – Bác sĩ Minh giục
- Như thế này...- Thiên trình bày- Mà thấy thế nào ?
- Quá tuyệt luôn. Mà cứ thế mà thực hiện- Anh Minh cười lớn
- Ừ- Thiên mỉm cười.

... Hiện tại

Sau khi cúp máy, anh Thiên mỉm cười nhìn vào trong khách sạn rồi gọi điện cho hai đứa nhỏ

- Hai đứa diễn tốt lắm- Anh khen
- Chuyện tụi con mà- Bun nhí nhảnh
- Ừ, mấy nữa về chú sẽ có quà cho hai đứa. Chịu chưa ?- Anh cười
- Vâng ạ- hai đứa đồng thanh

- Thôi, hai đứa ngủ sớm đi. Chú về đây- anh nói

- Chúc chú ngủ ngon- Bun đáp rồi cúp máy.

Ở trong phòng của hai đứa nhỏ, Bun đang xem hoạt hình còn Bi dán mắt vào cái máy tính của Hạ.

- Hai à, anh đang làm gì vậy ?- Bun hỏi và ngồi xuống bên cạnh Bi

- Trừ cho tên khốn kia một trận – Bi gằn giọng

- Ai vậy ạ ?- Bun tiếp tục hỏi

- Là tên Kenvin đó chứ ai. Dám động vào di ư ? Lần này cho hấn đi luôn- Bi nói- Lần trước đã bỏ qua cho hấn rồi mà không biết điều

- Thế anh định làm gì ?- Bun hỏi

- Di đã điều tra tất cả về hấn trong ba năm qua- Bi nói rồi cười gian xảo- Bây giờ anh chỉ hoàn thành nốt công việc còn dang dở thôi

- Woa, anh hai là giỏi nhất- Bun hét lớn

- Bây giờ thì ngồi yên để anh làm. Ok ?- Bi nói

- Anh không cho em chơi cùng – Bun giận dỗi- Em sẽ tìm hấn tính sổ trực tiếp luôn

- Em định làm gì ?- Bi quay lại hỏi

- Bí mật- Bun cười rồi đứng ra cửa sổ. Bi lắc đầu. Quả này thì hấn ta tận số rồi.

Đêm đó, quả thực là một đêm dài.

Trong phòng ngủ của Kenvin, hấn không tài nào ngủ được. Những bóng ma cứ lờn vờn trong tâm trí hấn. Mặc dù đã đóng cửa sổ nhưng hấn vẫn có thể nghe thấy tiếng gió rít. Gió từng đợt rít lên trong lỗ tai hấn.

Bực mình hấn ngồi dậy thì thấy một bóng trắng trước mặt. Cái bóng trắng ấy nhìn hấn, mỉm cười. Hấn dụi mắt thì bóng trắng đó biến mất như chưa hề tồn tại. Nhưng trên trần nhà, lơ lửng những lín hồn đang gào khóc thảm thiết. Hấn bắt điện lên thì tất cả lại một lần nữa biến mất.

Nhưng chỉ vài giây sau, bóng đèn nổ tung, khung cửa sổ đóng chặt bỗng nhiên vỡ. Đầu óc hấn hoảng loạn, hấn hét lên trong đau đớn. Những âm thanh rùng rợn ám ảnh hấn. Dây thần kinh của hấn căng lên, gương mặt tái nhợt.

Dây thần kinh của hấn biến thành những dây đàn được đánh bởi một bàn tay gió vô hình. Sợ hãi, mệt mỏi, kinh hoàng... Tất cả những cảm giác hỗn loạn bủa vây lấy tâm trí hấn. Hấn hét lên kinh hoàng, phá tan bầu không khí yên tĩnh trong khách sạn.

Nhân viên khách sạn nghe thấy tiếng hét thì vội chạy lên phòng hấn, mở cửa và bật đèn lên. Mọi chuyện vẫn bình thường, đèn vẫn sáng cửa sổ vẫn đóng kín. Còn hấn co ro, sợ sệt như một tên điên loạn.

Tối đó, hấn rời khỏi khách sạn trong cảm giác sợ sệt, lảo đảo như một tên điên.

- Em chơi đủ chưa vậy ?- Bi hỏi

- Em chơi chưa chán- Bun phụng phịu và trở về chỗ cũ- Hấn nhất quá. Mới đùa có một tí mà đã hết hồn. Hấn còn tè ra quần nữa

- Như thế mà em bảo một tí ư ?- Bi hỏi

- Anh hai, thế chả là một tí còn gì. Em mà làm mạnh là hấn hết đường sống luôn- Bun bĩu môi, đáng yêu – Thế của anh sao rồi ?- Bun nói và ngó mắt vào cái máy tính

- Xong rồi- Bi cười đầy vẻ tự hào- Mọi thứ đã xong. Ngày mai, cổ phiếu công ty hấn sẽ rớt giá nhanh chóng. Công an sẽ tới và nhân viên đình công

- Hai thật là tuyệt đó- Bun nói

- Cũng nhờ di đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ anh chỉ dùng vài kĩ xảo nhỏ thôi- Bi khiêm tốn

- Công nhận ở đây chơi vui thiệt- Bun nói. Bi xoa đầu em

- Thôi, đi ngủ đi. Mà không được cho di biết đó. Không chúng ta sẽ bị la, rõ chưa ?- Bi ra lệnh

- Vâng ạ- Bun nhanh chóng leo lên giường. Bi gấp máy tính lại và cũng lên giường đi ngủ.

Hạ ngủ ngon lành trong vòng tay Trung. Trong giấc mơ, mọi kí ức trở về như một thước phim ngắn. Mọi nỗi đau, mọi chuyện đã trở về. Trong vô thức, Hạ đã khóc, khóc rất nhiều và gọi tên Trung. Trung tỉnh giấc khi nghe thấy Hạ gọi và ôm chặt cô vào lòng hơn. Nỗi đau rồi sẽ hết. Hai trái tim lại cùng một nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97

Sáng hôm sau,

Những tia nắng vàng của mùa thu chiếu sáng trong căn phòng. Hạ mở mắt, nhìn thấy gương mặt của Trung. Cô mỉm cười, lấy tay sờ nhẹ lên gương mặt cậu. Trung mở mắt

- Em tỉnh rồi à ?- Trung cười hiền- cuối cùng em cũng chiến thắng
- Chiến thắng ?- Hạ ngẩn người
- Hôm qua, anh Thiên bảo em đang trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc – Trung kể. Nghe xong, Hạ cười lớn
- Ngốc- Hạ cốc vào đầu Trung- Anh Thiên lừa đấy
- Bị lừa ?- Trung ngạc nhiên
- 4 năm trước đã bị anh ấy lừa mà bây giờ vẫn còn bị lừa- Hạ trêu chọc. Trung đỏ mặt rồi nhìn Hạ cười gian xảo
- Dám trêu anh ư ?- Trung nhìn Hạ
- Sao lại không chứ ?- Hạ nhướn mày
- Anh sẽ cho em biết tay- Trung nói rồi đề lên người cô nhưng đột nhiên cậu khựng lại- Em nói 4 năm trước sao ? – Hạ gật đầu
- Em nhớ lại rồi- Trung hét lên. Hạ mỉm cười.
- Cậu, cậu đang làm gì vậy ?- Đúng lúc đó, Bun dụi mắt đi vào – Di ơi con đói
- Ủ, được rồi- Hạ nói, liếc xéo Trung rồi đẩy cậu ra- Đợi đi một chút nha
- Cậu ơi, lần sau nhớ khóa cửa phòng đó- Bi nhắc nhở
- Ủ, cậu biết rồi- Trung cười trừ. Hạ bước ra khỏi nhà vệ sinh, cô đã thay đồ
- Anh thay đồ đi. Mà nhớ chuyện này không được nói cho ai biết, ok ?- Hạ nhắc
- Anh biết rồi, vợ yêu của anh à – trung cười, hôn nhẹ vào má Hạ rồi bước vào nhà vệ sinh
- Máy tính của di đâu ?- Hạ hỏi Bi
- Dạ...dạ- Bi đáp ứng
- Trưa mang qua phòng đi- Hạ ra lệnh- Hai đứa lại giờ trò gì không phải không?
- Tụi con chỉ thay trời hành đạo thôi- Bun nói
- Là Kenvin ?- Hạ hỏi
- Hấn đã nhập viện. Công ty thì càng thê thảm hơn- Bi nói rồi cười
- Hai đứa này đúng là... – Hạ lắc đầu, cười khổ
- Chúng ta đi thôi- Trung từ nhà vệ sinh bước ra.

Bữa sáng của tất cả mọi người diễn ra bình yên thêm nữa lại có tin vui là cuộc thi đối kháng lùi một ngày nên cả bọn tha hồ chơi nhưng tin vui đến thì tin

buồn cũng tới. Mấy người bọn họ phải làm người mẫu cho công ty chụp hình vào buổi sáng nay. Công ty tuy là nổi tiếng toàn cầu nhưng lại có chủ trương tiết kiệm tối đa. Vì vậy tận dụng đàn trai tài gái sắc trong công ty làm người mẫu luôn. Như thế vừa quảng bá cho hình ảnh công ti thêm nữa là nhân viên nên khi chụp hình lương nhận được là lương làm thêm. Và cái đó còn rẻ gấp mấy lần tiền thuê người mẫu ngoài.

- Như thế này gọi là bóc lột đó- Nam vừa xoay đi xoay lại cho nhà thiết kế chỉnh đồ vừa lau bàu

- Tui thì có hơn gì đâu mà kêu- Trung cau mày

- Mấy người tập trung vào việc đi- Hạ nói như ra lệnh. Cô và hai đứa trẻ đang thân nhiên ngồi trên ghế uống nước xem mọi người chụp hình. Cô là nhân viên trong công ti nhưng rất ít người biết nên cô không bị lôi vào trò này

- Vợ à, sao em có thể nhàn hạ thế chứ ?- Trung cau có

- Cậu một mình chịu khổ đi, lôi đi con vào làm gì- Bun nói

- Cậu chịu khổ đi- Bi cười

- Hai cái đứa này không thương cậu gì hết- Trung giả vờ mếu

- Mấy người thôi nói chuyện được không ?- Người thiết kế lên tiếng. Chị vốn là người khó tính nhất công ti, chỉ nhẹ nhàng với mỗi nhà thiết kế B.S thôi còn đâu mọi người kể cả ba Trung đều bị chị mắng cả

- Vâng ạ- Trung ngoan ngoãn như một chú cún con..

Đúng lúc đó nhỏ Hoàng Phuong đi ra, cô ta cũng là người mẫu cho công ti. Hạ nhìn cô ta với ánh mắt khó chịu khiến Trung bật cười Trung tưởng cô đang ghen. Nhưng đó không phải lý do chính, cái chính là mẫu thiết kế của cô đã bị cô ta tự ý thay đổi. Nhìn sơ qua, có lẽ vẫn ổn nhưng thực sự lại không phải vậy. Nếu cô ta cứ mặc nguyên như thế thì chưa đầy mười bước chân bộ váy sẽ rơi xuống. Đúng là cái đồ tự tiện mà.

Bi và Bun nhìn thấy gương mặt lo lắng của Hạ rồi lại thấy cô đi ra ngoài gọi điện thoại. Hai đứa hướng mắt về phía Hoàng Phuong, cười đều

- Bun, em có muốn chơi trò gì đó để bớt chán không ?- Bi đề nghị

- Ý anh là cô ta- Bun nói rồi chỉ tay vào Hoàng Phuong

- Em rất thông minh- Bi cười rồi nhanh chóng rồi nhanh chóng tụt xuống ghế đi về phía nhỏ Phuong. Bun cũng làm tương tự

- Cô ơi- Hai đứa gọi. Phuong cúi mặt xuống. Đây là hai đứa đã quấy cô ở nhà hàng mà

- Có chuyện gì ?- Phuong gần giọng

- Chuyện ở nhà hàng hôm qua, cô cho tụi con xin lỗi. Tụi con không có ý đồ- Bi nói

- thật đấy, cô tin tụi con đi- Bun làm vẻ hối lỗi. nhỏ Phuong chần chừ

- Đi mà cô, đi mà- Bi nín vạy cô ta, giật giật. Bun cũng làm theo. Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía cô ta. Mấy giây sau, nhỏ Phuong đồng ý

- Không có gì đâu- Cô ta cười - Tụi con là trẻ con biết lỗi như thế là tốt. Cô là người lớn lại chấp nhận ư – Cô ta giờ giọng

- Cảm ơn cô- Hai đứa nói rồi chạy vụt đi. Đúng lúc đó, chiếc váy trên người cô ta rơi xuống trước con mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người. Hạ vừa gọi điện, quay lại đã thấy cảnh tượng đáng xấu hổ đó của nhỏ Phuong. Cô ta sững người

- Hai đứa kia...- cô ta lắp bắp

- Em mau vào trong thay đồ đi- Người quản lý nói

- Nhưng...nhưng- Cô ta ấp úng và chỉ vào hai đứa nhỏ. Bi và Bun ngây thơ, dả nài như không biết chuyện gì vừa xảy ra

- Có vào trong thay đồ ngay cho tôi không hả ?- Chị thiết kế hét lên- Đã mặc đồ sai bây giờ còn lý sự là sao ?- Cô ta co rúm người lại, sợ sệt

- Trờ lý đâu- Chị quát- Sao không mặc đồ cho cô ta ?

- Dạ, cô ấy bảo tự mặc ạ- Người quản lý sợ sệt

- Đã ngu dốt còn tỏ ra mình nguy hiểm. Tôi đã bảo cô bao nhiêu lần là không được tự ý mặc đồ theo ý mình hả ?- chị quát Hoàng Phuong- Còn đứng đó mà khóc hả ? Vào thay đồ ngay cho tôi- Chị nói lớn. Cô ta nước mắt ngấn, nước mắt dài, thút thít chạy vào trong. Mọi người đều bật cười

- Còn đứng đó mà cười- Chị quát- Đi làm việc ngay cho tôi- Mọi người trở về công việc của mình

- Trò này do hai đứa bày ra đúng không ?- Hạ hỏi

- Tụi con có làm gì đâu – Bun ngây thơ

- Tụi con chỉ là đẩy nhanh tiến độ một chút- Bi cười khì.

Hoàng Phương trở lại trên người đã thay bộ trang phục khác. Hạ nhìn thoáng qua, từng người mất mấy giây rồi trở nên lạnh lùng. Hạ tiến về phía cô ta. Bi và Bun đoán được chuyện chẳng lành nên cũng đi theo cô.

- Đây là thiết kế của ai ?- Hạ hỏi, nhìn thẳng vào cô ta

- Loại người nghèo kiệt xác như cô có nói cũng chẳng biết đâu – Hoàng Phương cười khẩy

- Nói, đây là thiết kế của ai ?- hạ nói, lạnh lùng, tức giận. Một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng của tất cả mọi người có mặt tại đây

- Là...là...B.S- Cô ta vừa dứt lời thì Hạ vung tay tát cô ta một cái khiến mọi người sững sờ

- Đừng có nói dối trắng trợn thế chứ- Hạ nói- Tôi hỏi lại một lần nữa. Đây là thiết kế của ai ?- Sắc mặt của cô ta tái nhợt

- Tôi nói rồi- Phương kiên quyết- là của B,S- Cô ta một mực khẳng định. ‘chát’, một cái tát nữa giáng vào mặt cô ta

- Quả này cô ta tiêu rồi dám làm giả thiết kế của di – Bi thì thầm nhưng thực chất là nói đủ to để tất cả mọi người ở đây có thể nghe thấy

- Em chóng mặt lên xem đi sẽ cứ lí cô ta như thế nào- Bun cười

- Tôi hỏi lại. Đây là thiết kế của ai ?- Hạ giận dữ. Đôi mắt cô chuyển sang màu tím bạc

- Là của B.S- cô ta một mực khẳng định dù người cô ta đang run lên như cây sậy. hạ định vung tay kên tát cô ta thì bị Trung giữ lại. Trung nhìn cô ái ngại.

- Bì, nước- hạ ra lệnh. Bi đi lấy một cốc nước rồi đổ thẳng lên người cô ta. Lập tức chiếc váy mất màu. hạ cúi xuống xé toạc chiếc váy ra. Bây giờ chiếc váy dài không quá đùi cô ta

- Cô đừng tưởng có thể lừa tôi- Hạ lạnh lùng- Đây không phải thiết kế của tôi. Nó là đồ dỏ. Cô và Hoàng Yến đã ra trò này. Đừng tưởng tôi hông biết những việc các người làm- Hạ nói rồi ném thẳng mảnh vải đó vào mặt cô ta

- Em nói sao?- chị thiết kế chạy đến

- Chị rất muốn biết tại sao em có thể phân biệt được trang phục mình thiết kế với những trang phục khác đúng không ?- Hạ hỏi. Chị gật đầu- Đó chính là do một dòng chữ B.S và bông tuyết thêu nổi. Mỗi trang phục em đều được đánh dấu bằng biểu tượng đó, một biểu tượng với kĩ thuật thêu mà không ai có thể bắt chước – Hạ nói một lời

- Hóa ra là vậy- Chị trầm trồ

- Còn cô, đừng bao giờ động vào thiết kế của tôi. Cô chỉ làm nhor bản những bộ trang phục đó thôi- Hạ nói rồi thì thầm vào tai cô ta- Muốn người khác không biết trừ khi mình đừng làm. Cả cô và Hoàng Yến sẽ sụp đổ dưới tay tôi- hạ nói rồi cười khinh bỉ, giật tay ra khỏi tay Trung rồi đi ra ngoài

- Cô có thể làm gì được tôi chứ ?- Hoàng Phương hét lên- cô chẳng qua cũng chỉ là một nhà thiết kế mà thôi – hạ quay lại mỉm cười

- Đúng tôi chỉ là một nhà thiết kế- Hạ nói- Nhưng tôi có thể hủy hoại sự nghiệp của cô bằng mộ cái click chuột, chắc chỉ mất vài giây thôi

- Cô dám ?- cô ta hét lên

- Cô có biết đùa với lửa sẽ bị bỏng không ?- Hạ nhếch mép- Đó là cái giá cô phải trả khi dám động vào tôi- Hạ nói rồi bỏ đi. Một câu nói lạnh lùng, đe dọa, cảnh báo, khiến người khác lạnh hết cả sống lưng thật không tầm thường. Trung đuổi theo cô.

chap 97 (tiếp):

Đến bên bờ biển, cô dừng lại, thở dài. Đôi mắt cô giờ đã trở lại như cũ.

- Em việc gì phải hơn thua với cô ta như thế ?- Trung hỏi. Cậu đã đứng bên cạnh cô từ lúc nào

- Em thích thế- Hạ đáp

- Vì ghen ư ?- trung hỏi

- May be- Hạ nhún vai

- Thế thì từ giờ, anh phải tránh xa các cô gái ra- Trung cười. Hạ cũng cười
- Đó cũng là một cái có- Hạ nói rồi nhìn những con sóng- để em có đủ quyết tâm phá hủy Hoàng Yến và sự nghiệp của cô ta
- Giống như Kenvin ? – trung hỏi. Hạ hơi nhướn mày
- Em đã điều tra hẳn lâu rồi chỉ có điều chưa có đủ lí do, nguyên có để nhúng tay vào - Hạ đáp
- Nguyên có ?- trung hơi nhướn mày
- Anh có biết con giun xéo lắm cũng quẩn không ?- Hạ hỏi- Với em, mọi thứ đều có giới hạn. Vượt ra khỏi giới hạn đó em sẽ tự tay hủy hoại nó
- Thế tình yêu của em dành cho anh có giới hạn không ?- trung hỏi và quay sang nhìn cô. Hạ nhún vai
- Không biết- Cô quay lại nhìn cậu- Anh tự tìm hiểu đi- Cô cười. Trung cười khỏ, lấy chân đạp vào bãi cát
- Nhưng ..- Trung bỏ lửng câu
- Nhưng sự khoan dung của em thì có hạn- Hạ nói tiếp- nếu một ngày nào đó, anh có người khác, ngoài em. Đến lúc em không chịu được nữa, em sẽ khiến hai người đau khổ, sống không bằng chết - hạ cười
- Nghe có vẻ ghê nhỉ ?- trung hỏi – nhưng biết làm sao bây giờ, anh đã yêu một cô gái khác mất rồi- trung dứt lời thì Hạ hơi chau mày, nhìn ra biển và hỏi
- Ai vậy ? - Cùng lúc đó, một vòng tay ôm ngang qua eo cô, siết chặt
- Một cô gái có cái tên Lam Hạ- Trung thì thầm vào tai cô rồi cười
- Nhiều chuyện- hạ trách
- Có nhiều chuyện đâu, mỗi một chuyện à- Trung phản lại- Mà tên Kenvin đó đã làm gì quá giới hạn vậy ?- Trung tò mò
- cưỡng hôn- hạ thần nhiên đáp
- Và
- Thành công
- Em để yên sao ?- Trung tức giận
- Không đủ sức phản kháng - Hạ trả lời
- lần sau, cấm- trung ra lệnh
- Có lần sau ư ?- Hạ hơi nhướn mày- tên đó vào viện tâm thần rồi - hạ cười. Trung quay người cô lại, nhìn thẳng vào mắt cô
- Anh cấm em đó nghe chưa – trung có vẻ giận dữ
- Cấm nổi sao ?- Hạ trêu
- Em chỉ thuộc về mình anh thôi, hiểu chưa ? một mình anh – Trung nói
- Đồ ngốc- Hạ cười. Cùng lúc đó, Trung đặt lên môi cô một nụ hôn.

Biển đẹp. Những con sóng nối tiếp nhau xô vào bờ. Trên bãi biển có một đôi tình nhân đang tận hưởng sự ngọt ngào, hạnh phúc.

chap 97 (tiếp):

hơn 10h sáng, ba Trung gọi điện. Chiều nay, cả bọn phải có mặt ở thành phố. thế là đi tong cả một ngày mai được chơi xả láng.

Khi cả bọn đi ngang qua Phương trong quầy rượu, Hạ bị cô ta kéo tay lại

- Muốn gì ?- Hạ nhướn mày
- Muốn thi đấu với cô – Phương nói
- Thi gì ?- Hạ hỏi lại

- Uống rượu- Nhỏ Phuong cười đắc chí. Sắc mặt của mọi người thay đổi trừ ba cậu cháu nhà họ Đặng- Sao sợ à ? Ban này còn lớn giọng lắm cơ mà?
- Thi thì thi – Hạ trả lời. Mọi người đều lấy làm bất an.

Cuộc thi bắt đầu. Và đương nhiên, sau khi uống xong hai ly đầu Hạ nôn tất cả mọi thứ có trong bụng mình ra. Sắc mặt cô tái nhợt. Cơ thể dường như trở nên yếu đi rất nhiều.

- Không ngờ trình độ của cô kém thế - Nhỏ Phuong cười khinh bỉ. Hạ vội lấy giấy ăn lau miệng rồi nhếch mép
- Cô nghĩ chỉ đơn giản thế sao ?
- Bà thôi đi. Chúng ta không thi nữa- Jen xen vào
- Đúng đó- Mai và Lin đồng thanh
- Trung, mau ngăn vợ mày lại đi – Nam khuyên. Trung mỉm cười nhìn Hạ
- Anh biết rồi ?- Hạ hơi nhún mày hỏi Trung. Trung gật đầu – Có phải là hai đứa không ?
- Tụi con có làm gì đâu – Hai đứa lảng tránh.

Bấy giờ, Hạ không rót rượu ra li nữa mà cầm hũ chai uống như nước lã. Cô uống hết chai này đến chai khác trước con mắt kinh ngạc của mọi người. Khi cô dừng lại thì nhỏ Phuong đã say từ bao giờ.

- Dừng đại gì mà động vào tôi – Hạ nói rồi bỏ đi. Trung và hai đứa trẻ cũng đi theo cô.

Về đến phòng, cô sắp đồ đạc để chuẩn bị ra về thì Bi và Bun chạy vào.

- Di ơi, còn hơn mấy tiếng nữa mới về đi dạy tụi con nha – Bi nhõng nhẽo
- Đúng đó đi – Bun cũng hùa theo
- Hai đứa còn ở đây lâu mà. Việc gì phải vội – Hạ hỏi lại
- Nhưng tụi con muốn học bây giờ cơ – Bi nói- Tí nữa về, tụi con sang nhà chú Khoa chơi với em bé mới sinh (Khoa đã lấy vợ và có một cậu nhóc 4 tháng tuổi)
- Rồi, được rồi- Hạ đáp.

Mười phút sau, trong phòng xuất hiện hai kết giới. Một cái cho Bi học phá kết giới ra ngoài còn một cái là kết giới vô hình của Hạ. Cái này để Bun học chiến đấu với đối phương và chữa trị vết thương.

Hạ ngồi thản nhiên, dán mắt vào quyển sách, thi thoảng ngẩng đầu lên

- Bi, con thấy kết giới thế nào ?- Hạ hỏi- Đánh mạnh lên – Hạ quay ra Bun nhắc nhở
- Con biết rồi- Bun ngoan ngoãn
- Di ơi, sao cái này khó thế ?- Bi chau mày
- Cái này chỉ đòi một chút so với cái mà con vừa phá được thôi mà- Hạ đáp- Lần trước là 16 ngày, còn lần này để xem con phá được trong bao lâu – Hạ cười
- Nhưng kết giới này chỉ một mình đi tạo được thôi mà – Bi cau mày
- Tất nhiên- Hạ cười gian xảo- Mấy cái mà người ta hay dùng con phá xong từ lúc một tuổi rồi. bây giờ con 4 tuổi, phải học cái khó chứ
- Vâng, con biết rồi – Bi xì mặt
- Các con nên nhớ mỗi kết giới có một đặc điểm riêng của người tạo nó nên phải biết điểm yếu của đối phương để tìm ra lỗ hổng của kết giới- Hạ nói
- Thế di ơi, điểm yếu của di là gì vậy ?- Bi hỏi về ngây thơ
- Rất tiếc cho con là kết giới này không được phá bằng cách đó- Hạ cười nửa miệng. Nghe xong, Bi tiu ngui
- Xem anh hai làm sao ra được đây – Bun cười
- Lực của con chưa sắc đối phương có thể dễ dàng tránh được- Hạ nhắc- Tập trung đi- Bun cười trừ. Đúng lúc đó, Trung đi vào phòng và vuốt chút

nữa dính lực của Bun. May mà cậu né kịp.

- Con định ám sát cậu à – Trung nói
- Con nhờ tay thôi mà cậu – Bun cười
- Mà hai đứa đang làm gì đây ?- Trung hỏi
- Dạ đang học ạ- Hai đứa đồng thanh
- Con đang học phá kết giới- Bi đáp
- Còn con học cách chiến đấu và trị thương- Bun nhe răng cười
- Cũng hay đấy nhỉ- Trung cười – mà hai đứa dọn hành lý đi, chú Khoa đến đón rồi đó
- Dạ ? – Hai đứa ngẩn người
- Chú Khoa có việc qua đây nên đi đón hai đứa luôn- Trung cười. Đầu phải Khoa rảnh rồi đến thế mà là có ai đó gọi điện, năn nỉ, i ôi, kể lẽ hơn mấy chục phút thế là Khoa phải miễn cưỡng, thân chinh đến đây đón hai đứa trẻ
- Anh Khoa rảnh đến thế ư ?- Hạ nghi ngờ, liếc xéo Trung. Cậu tránh ánh mắt của cô. Lập tức cả 2 kết giới biến mất- Bi, Bun, cái này của tụi con nè. Nhớ là chỉ cho mỗi chú Khoa biết nghe chưa- Hạ dặn rồi đưa cho hai đứa hai quả cầu nhỏ
- Vâng ạ- Hai đứa đồng thanh
- Gì vậy ?- Trung hỏi
- Kết giới- Hạ đáp rồi đi vào trong nhà vệ sinh
- Cậu, cậu- Bi và Bun gọi. Trung quay lại
- Uống rượu xong đi sẽ ngủ đấy. Cậu nhớ \\chăm sóc\\ đi nha- Bun nháy mắt tinh nghịch
- Cậu biết rồi- Trung cười
- Tụi con đi đây- Bi nói rồi nắm tay em gái phóng ra cửa. Hạ bước ra khỏi nhà vệ sinh, hỏi
- Có chuyện gì vậy ?
- Không có gì- Trung cười trừ.

Mười phút sau, khi hai người trên xe về nhà, Hạ đã thiếp đi từ lúc nào. Trung vừa lái xe, vừa mỉm cười, thi thoảng lại liếc sang nhìn cô với ánh mắt yêu thương, hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Hạ ngáp dài một cái rồi mở mắt gương mặt Trung đang mỉm cười đập vào mắt cô. Cô cũng cười rồi gỡ tay Trung ra ngồi dậy.

- Em định đi đâu vậy ?- Trung nói mắt vẫn nhắm nghiền và kéo cô xuống giường, ôm cô thật chặt
- Đi ăn- Hạ đáp tỉnh bơ- Mà ai thay quần áo cho em vậy ?- Hạ nói rồi chỉ tay vào chiếc áo sơ mi đang mặc. Nó là của Trung mà
- Anh chứ ai vào đây – Trung cười gian xảo
- Cái gì ?- hạ hét lên. Trung nhanh như cắt, ngồi đề lên người cô, một tay bịt miệng cô lại
- Em làm gì mà phản ứng dữ vậy ?- Trung dả nài hỏi- Chồng thay đồ cho vợ có gì phải ngạc nhiên – Hạ gỡ tay Trung ra khỏi mồm mình
- Vợ cái đầu anh ý – Cô tức giận- Ai cho anh cái quyền làm vậy hả ?

- Anh chứ còn ai. Hồi thừa- Trung cười gian xảo- Hay chúng ta động phòng luôn nha
- Động đầu anh ý. Thả em ra- Hạ nói rồi phản kháng lại
- Không bỏ- Trung cười ranh mãnh rồi nắm chặt hai tay của cô, tiến sát vào gương mặt cô
- Thừa thiếu gia, ông chủ gọi hai người xuống dưới ạ- Người quản gia gõ vào cửa và nói
- Tôi biết rồi- Trung cau mày- Đang vui thì...- Nhân cơ hội đó, Hạ đẩy Trung ra khiến cậu ngã xuống đất
- Đáng đời- Hạ lè lưỡi cười chọc, nhanh chóng mặc quần bò vào rồi chạy ra khỏi cửa
- Em không thoát nổi anh đâu- Trung cười, phúi quần áo đứng dậy.

Ở dưới phòng khách, mọi người đã tập trung đông đủ. Tất cả mọi người đều được gọi đến trừ anh Khoa.

Hạ bước xuống cầu thang, nhanh chóng đến ngồi cạnh ông Mạnh. Kiên nhìn cô, buột miệng

- Chị - Kiên nói. Cái tiếng ấy vang lên đầy yêu thương. Hạ quay ra nhìn Kiên cười
- Em biết rồi à ?- Cô hỏi
- Sao chị biết ?- Kiên hỏi lại
- Đoán thôi- Hạ nhún vai rồi cười- Chuyện công ti ngoại đã nói với chị rồi. Em cứ quản lí đằng nào em cũng là cháu đích tôn, chị sẽ giúp. Còn bây giờ không ý kiến ý cò gì nữa tập trung vào quản lí. Ok ?- Hạ nói
- Vâng ạ- Kiên đáp. Mọi người trừ Mai và ông Mạnh ra đều nhìn hai người khó hiểu
- Vợ à, đi mà không đợi anh- Trung nói rồi nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh cô
- Hai người tình tứ quá đấy- Mai lên tiếng châm chọc.
- Còn hơn những người đóng cửa làm chuyện mờ ám- Hạ cười nửa miệng. Jen và Lin đều bất ngờ. Su hôm nay rất khác.
- Mấy đứa coi ta là không khí à ?- Ông mạnh xin vào
- Con xin lỗi bác- Hạ nói
- Lại còn bác nữa à?- Ông nghiêm mặt. Hạ ngẩn ra không hiểu gì
- Là ba- Trung thì thầm vào tai cô
- Con xin lỗi ba – hạ nói lại
- Thế mới là con ngoan của ta- Ông cười lớn. Mọi người cũng cười theo – Hôm nay ta gọi các con đến đây là để giao cho các con một nhiệm vụ rất quan trọng
- Thế còn vụ Hoàng Yến ạ ?- Hùng hỏi
- Ta đã giao cho người khác rồi. Họ làm việc rất chuyên nghiệp- Ông nhâm nhi tách trà
- Ai vậy ạ ?- Ken hỏi
- Bi và Bun- Ông dứt lời thì tất cả mọi người đều ngạc nhiên trừ Hạ
- Nhưng hai đứa đó là trẻ con mà bác ?- Phong hỏi
- Nhóc biết vụ Kervin không ?- Hạ hỏi
- Em biết- Phong đáp rồi ngẩn tò te ra không hiểu gì
- Nhóc nghĩ mất bao lâu để hoàn thành việc đó?- Hạ hỏi tiếp
- Nhanh nhất thì là 3-4 ngày còn lâu thì một tuần- Phong đáp
- Một buổi tối- Hạ trả lời- chắc khoảng 2-3 tiếng

- Là Bi và Bun làm ?- Phong ngạc nhiên. Hạ gật đầu
- Không ngờ, hai đứa trẻ đó kinh thiệt- Hùng nói
- Đúng là không thể coi thường bọn trẻ con bây giờ được- Ken nói về thán phục
- Đó là cháu ta mà- Ông Mạnh cười tự hào
- Và cũng nhờ dự dạy dỗ của ai đó- Trung nói rồi liếc sang Hạ
- Thế nhiệm vụ lần này là gì ạ ?- Tường Vi hỏi
- Chuẩn bị lễ cưới- Ông Mạnh đáp. Tất cả mọi người đều ngạc nhiên- Cho Yến và Minh
- Hai người đó là vợ chồng rồi mà- Mai nói, không giấu nổi sự ngạc nhiên
- Nhưng chưa có một lễ cưới đàng hoàng- Ông nói- Mấy đứa ở đây sẽ làm phù dâu, phù rể hết cho ta. Hạ, con lo khoản thiết kế váy cưới. Như vậy là sẽ có 3 bộ váy của cô dâu và 5 bộ váy phù dâu. Con phải hoàn thành xong trước 8h tối mai. Còn mấy đứa tân ra, mỗi người lo một việc từ việc đặt lễ đường, mời khách, đặt tiệc cưới.... Tất cả phải xong trước 8h tối mai. Chiều ngày kia, lễ cưới sẽ diễn ra
- Trời ạ - mấy người đồng thanh
- À, mà sao bác gọi chị Su là Hạ. Chẳng lẽ...- tường Vi thốt lên
- Xin giới thiệu với mọi người- Trung đứng dậy- Đây là Lê Lam Hạ, là nhà thiết kế nổi tiếng B.S, cháu gái của dòng họ Lê và là vợ của tôi
- Anh nhiều chuyện quá đấy- Hạ đứng dậy- Con lên phòng đây. Tí bảo họ mang đồ ăn lên phòng cho em nha- Hạ nói rồi đi lên cầu thang trước sự ngạc nhiên của mọi người
- Là Hàn Băng – Jen và Lin đồng thanh
- Chị- tường Vi gọi. Hạ quay lại, mỉm cười
- Em gái ngốc- Nói rồi, cô bỏ đi
- Trung, anh giải thích cho rõ ràng coi- Jen nói
- Anh phải đi lấy đồ ăn cho vợ đây- trung cười- Có gì cứ hỏi ba anh. ông ấy biết tất cả đấy – Trung cười rồi chạy thẳng vào bếp. Ông Mạnh đứng đó cười khò
- Trung , sao con dám để lại ba giữa một bầy sói thế hả ?- Ông Mạnh lăm lăm rồi quay lại phía mấy đứa. Mặt đứa nào đứa nấy như chuẩn bị ăn thịt ông đến nơi rồi.

Trên phòng Trung,

Hạ đang ngồi trên giường đọc báo

‘ Vị hôn thê bí ẩn của giám đốc Đặng Minh Trung’ Cái tiêu đề rõ là to đập ngay vào mắt Hạ. Cô lướt qua bài báo. Toàn viết những cái trên trời dưới biển như đây là một cô gái xinh đẹp, hoàn hảo, thân thế giàu có. Cuộc hôn này không chỉ vì tình yêu mà còn vì tiền và quyền... bla...bla.... Còn tí ti thứ nữa được cánh nhà báo vẽ nên.

- Vợ à, em đọc cái gì đấy- Trung thì thầm vào tai Hạ khiến cô giật mình, suýt chút nữa là té luôn
- Anh làm gì thế hả ?- Hạ quay lại tức giận thì bắt gặp cái mặt nhe nhòn không chịu được của Trung. Cô ném thẳng tờ báo vào mặt cậu – Nhìn cái mặt ghét chết đi được- Cô nói rồi đứng dậy, cời quần dài ra. Trung cầm tờ báo lên lướt qua những dòng chữ trên báo. Cậu đã hiểu cô đang giận vì việc gì
- Vợ à – Trung ôm cô từ sau lưng- Em giận à ?- Trung thì thầm
- Đồ ăn của em đâu ?- Hạ hỏi một câu chẳng ăn nhập gì với điều Trung đang hỏi cả. Trung buông cô ra rồi kéo cô đến bên bàn
- Đồ ăn của vợ nè- Trung chỉ vào đồng hồ ăn. Hạ đang định ngồi xuống thì bị Trung kéo vào lòng. Bây giờ, cô đang ngồi trên đùi cậu
- Nè, buông ra - Hạ nói- Như thế này làm sao ăn nổi – Trung cười
- Ăn được mà – Trung đáp. Hạ bó tay với Trung. Cô đành chịu chứ biết làm sao nữa. Trung nhìn gương mặt miễn cưỡng của Hạ mà phì cười. Mấy phút sau, Hạ ăn xong

- Vợ à, anh đói – Trung nũng nịu như trẻ con

- Anh muốn ăn gì ?- Hạ hỏi

- Anh muốn ăn gì em cũng chiều đúng không ?- Trung nói rồi cười gian xảo. Hạ gật đầu. Nhưng chỉ sau vài giây ngắn ngủi, cô biết mình đã bị sập bẫy

- Anh muốn ăn gì cũng được trừ em ra- Hạ cố nặn ra một nụ cười

- Quá muộn rồi vợ à- Trung nói rồi cười- Anh muốn ăn em.

Ông Mạnh ở ngoài cửa đang định gõ cửa thì nghe thấy những tiếng động lạ. Ông áp tai vào cánh cửa gỗ. Rồi mỉm cười, đi xuống nhà. ‘ Kiểu này lại sắp có cháu bé rồi’ Ông nghĩ.

Ngày hôm đó và cả ngày hôm sau kể thức trong tiếng cười, niềm vui, hạnh phúc của tất cả mọi người.

chap 98 (tiếp)

Buổi sáng hôm diễn ra lễ cưới.

Sau một ngày mất ăn mất ngủ để hoàn thành mấy bộ váy, Hạ mệt nhoài. Đã thế, sáng nay còn đối kháng vớ vẩn nữa chứ. Mệt chết đi được. Buổi chiều lại tham gia lễ cưới nữa. Không biết cô có đủ sức không

- Vợ à, trông em mệt mỏi quá đấy- Trung véo vào má cô. Hạ nhìn Trung đầy oán trách. Chẳng là hôm qua khi cô đang tập trung vào mấy cái mẫu thiết kế Trung liên tục làm phiền cô về mấy món ăn trong lễ cưới. Vì Trung là người hiểu rõ khẩu vị của chị Yến nhất nên là người chuẩn bị tiệc cưới

- Anh còn hỏi nữa hả ?- Hạ cau mày. Cô liếc xeo Trung rồi quay đi chỗ khác. Mọi người trong trường cứ chỉ chỉ trỏ trỏ vào cô- Bộ người em dính gì hả ?- Cô hỏi

- Không dính gì đâu- Trung ghé sát miệng vào tai cô- Chỉ là, hôm nay em không đeo mặt nạ thôi- Hạ bắt giác sờ lên mặt mình. Chết rồi, sáng nay đi vội quá thế là cô quên mất. Thảo nào, mọi người cứ chú ý đến cô mãi. Lại còn được cái bài báo chết tiệt hôm qua nữa chứ. Trung thấy biểu hiện khác thường của Hạ cười gian xảo rồi cắn nhẹ vào tai cô

- Á – Hạ hét lên, quay sang nhìn Trung. Trung tỉnh bơ như không biết gì, thản nhiên ôm eo cô tiếp tục đi về lớp.

Trận đối kháng.

Hạ ngáp dài ngáp ngắn bước vào kế giới vì thiếu ngủ

- Anh Khoa, em phải đấu bao nhiêu trận ?- Hạ hỏi

- 5 trận – Anh Khoa đứng cạnh đó đáp

- Có tất cả bao nhiêu người ?- Hạ hỏi

- 10 người

- Cho tất cả vào một lúc đi- Cô ra lệnh

- Như vậy có được không ?- Anh lo lắng

- Ổn mà- Hạ quay ra cười với anh. Cùng lúc đó, cả mười người bước vào trong đó có cả nhỏ Hoàng Phương

- Rất vui được gặp lại- Hạ cười nửa miệng. Trên khán đài, tuy ngồi ở hàng ghế vip, điểm nhìn thuận lợi nhất nhưng chỉ có Jen và Lin theo dõi trận đấu thôi. Còn lại mỗi người một việc

- Sao mọi người không xem trận đấu vậy ?- Jen thắc mắc

- Biết trước kết quả rồi, xem làm gì – Hùng trả lời

- Di nhất định sẽ thắng – Bi nói

- Hay chúng ta cá xem di sẽ hạ được họ trong bao lâu đi ?- Bun hỏi

- Ý kiến được đấy- trung đáp

- Vậy thế đi- Mọi người đồng thanh

- Tụi con đoán trong vòng bốn phút – Bi nói

- Năm phút – Trung nói
- Tôi theo phe Trung- Hùng, Ken, Phong và Long đồng thanh
- Em không tham gia- Kiên đáp
- Em cũng vậy- Tường Vi lo lắng
- Mười phút- Jen và Lin đồng thanh
- Em theo phe hai đứa trẻ- Mai đáp
- 8 phút- nam và Hoàng dự đoán. Jen quay sang hỏi Phong
- Tại sao chắc chắn cô ấy sẽ thắng vậy ?- Jen hỏi lại
- Chị thấy 10 người kia có thể so được với em, Ken, anh Hùng và anh Long không ?- phong hỏi
- Tất nhiên là không
- Chị ấy hạ được 4 người bọn em cùng một lúc – phong kể
- Không tin được.

Hạ ở dưới đã nghe thấy hết những điều đó. Cô nghĩ không biết mình nên kéo dài trận đấu hay đánh nhanh thắng nhanh nhì. Nên cho ai thắng đây ta .

Nhân lúc Hạ không để ý, 10 người bọn họ đã xông vào cô mà người hùng hỏ nhất chính là nhỏ Phuong. Nhưng tất nhiên những đòn đánh đó không thể chạm đến cô rồi. Mất một phút suy nghĩ, Hạ nhếch mép rồi mới lao vào cuộc chiến.

Những quả cầu nhỏ bằng không khí lao thẳng vào đối phương. Với tốc độ, đáng sợ, những quả cầu đó găm thẳng vào điểm yếu trên cơ thể họ trước khi họ kịp nhận thức ra vấn đề. Hai phút sau, tất cả họ đều ngã xuống.

- Chẳng phải tôi đã cảnh báo cô rồi sao đừng động vào tôi- Hạ nhún mảy nhìn về phía Hoàng Phuong rồi quay lưng bỏ đi
- Cô nghĩ tôi chấp nhận thế ư ?- Hoàng Phuong nói. Lập tức một quả cầu lửa bay về phía cô.
- Cẩn thận- Mọi người trên khán đài hét lên. Cùng lúc đó, quả cầu được xé tan bằng một lưỡi kiếm vô hình
- Cô còn non lắm- Hạ cười nửa miệng rồi bước ra khỏi kết giới. Đúng bốn phút, cuộc chiến kết thúc. Hạ đi đến hàng ghế vip, với tay lấy chai nước rồi nói
- Bì, Bun, hành động đi- Hạ vừa dứt lời thì Bì đánh vào máy tính cái gì đó, còn Bun nhìn lên trời rồi mỉm cười. Mọi người nhìn hai đứa khó hiểu
- Xong rồi dì ạ - Hai đứa đáp
- Hai đứa là giỏi nhất- Hạ cười
- Em cố tình phải không ?- Trung hỏi. Hạ nhún vai
- Cho anh chừa- Hạ cười

Bây giờ, Bì và Bun đang được dẫn đi thăm quan trường học. Khi đi qua khu kết giới, Bì mắt tròn mắt dẹp nhìn có vẻ sung sướng. Bì không ngờ ở trường mà cũng dạy cái này

- Con thích à ?- anh Khoa hỏi. Bì gật đầu
- Chú cho con vào thử nha- Bì nói
- Ừ - Anh cười. Lập tức, Bì ba chân bốn cẳng chạy vào trong
- Liệu như thế có được không ?- Phong hỏi- Máy cái kết giới đó khó lắm- Phong nói vì chính cậu là người tạo ra chúng
- Yên tâm – Anh nói. Mấy phút sau, Bì chạy ra vẻ mặt tiu ngiu
- Con sao vậy ?- jen hỏi
- Mấy cái đó chán ờm- Bì hồn nhiên- Chú ơi không có cái nào khó hơn ạ ?- Bì hỏi Khoa

- Con thử hỏi chú Phong xem ?-Anh nói rồi cười. Còn Hạ, Trung và Bun cứ đứng đó ôm bụng cười suốt từ nãy đến giờ
- Chú Phong ơi, ở đây cái nào khó nhất chú cho con thử được không ạ ?- Bi hỏi
- Cái khó nhất ư ?- Phong ngạc nhiên. Mọi người cũng thế trừ ba con người đang cười như nắc nẻ kia và Khoa.
- mấy cái kia con phá được rồi à ?- Phong ngạc nhiên hỏi lại. Bi gật đầu
- Mấy cái đó Bun còn phá được nữa là con – Bi nói xong thì mọi người mắt tròn mắt dẹt nhìn hết nhìn Bi rồi quay sang nhìn Bun như sinh vật lạ từ trên trời rơi xuống
- Bi, lại đây đi bảo – Hạ cố nín cười rồi gọi Bi. Bi chạy đến rồi cô thì thào vào tai thằng bé điều gì đó
- Chú là người tạo ra mấy cái kia ?- Bi hỏi
- Ủ - Phong trả lời
- Vậy chú có thể phá được chúng đúng không ạ ?- Bi lại hỏi. Phong gật đầu- Vậy chú thử cái này xem- Bi nói và đưa cho Phong một quả cầu nhỏ. Phong nhấn vào một cái nút trên quả cầu, lập tức một kết giới được tạo thành. Phong vật lộn với nó hơn chục phút nhưng vẫn không thể nào thoát ra được
- Kết giới này khó phá thật- Phong lau mồ hôi trên trán
- Cái này còn dễ chán- Bi cười rồi đi vào trong kết giới. Chỉ bằng vài động tác đơn giản, kết giới đã được phá
- Làm thế nào ...?- Phong ấp úng
- Di dạy con – Bi cười rồi nhặt lại quả cầu, cho vào túi- Cái này con phá được lúc 2 tuổi rồi trong vòng mấy phút thì phải
- Trời- Mọi người đồng thanh
- Có phải chị cố tình trêu em không ?- Phong tức giận
- Tại nhóc thôi- Hạ nhún vai- Mấy cái kết giới đó em nên nâng cấp đi không thì lại tụt hậu đấy- nói xong thì Hạ mỉm cười
- Vợ đúng là thâm thúy đấy- trung cười. Và tất cả mọi người cũng cười theo
- Mấy nữa chị sẽ giúp em nâng cấp chúng . ok ?- Hạ cười- Còn bây giờ hạ hòa đi cho chị nhờ.

chap 98 (tiếp)

Tại lễ cưới,

Quan khách, cánh nhà báo, những công ti lớn, cảnh sát, người mẫu. . .tất cả đều có mặt. Với họ, đây không chỉ là một cơ hội lớn để làm ăn, tạo mối quan hệ mà còn là để chứng kiến giây phút thiêng liêng của một cặp vợ chồng đã quá nổi tiếng trên thế giới. Cô dâu là con gái cưng của tập đoàn MATS, thông minh, xinh đẹp, tài giỏi. Chú rể là một bác sĩ giỏi giang, đẹp trai, hiện là viện trưởng của một bệnh viện lớn nhất nhì thế giới. Không chỉ vậy, lại còn dân phù dâu, phù rể toàn trai tài, gái sắc, không chê vào đâu được đã thế thân phận của họ cũng không hề vừa. Nói chung đây là một đám cưới quy tụ được toàn những người nổi tiếng về cả tiền tài, quyền lực và nhan sắc.

Tại phòng của cô dâu

- Hôm nay chị là người đẹp nhất đó- Mọi người khen
- Mấy đứa cứ quá lời- Yến cười- Gái hai con còn đẹp cái nổi gì hả em
- Nhưng ra đường vẫn đầy người bảo chị 20 mà – jen nói
- Cảm ơn em- Yến cười
- Thế này là anh em sướng nhất rồi- Hạ xen vào- Có một cô dâu đẹp như tiên thế này
- Chị đợi mãi mà sao không thấy hai đứa động tĩnh gì vậy ?- yến quay ra trêu Hạ. Cô đồ mặt quay đi
- Con gái của ta xong chưa vậy ?- Ông Mạnh bước vào
- Con chào ba- Hạ nói

- Chào bác ạ- Mọi người đồng thanh
- Đã gọi là ba rồi cơ à ?- yến vừa đứng dậy, vừa trêu
- Tụi con ra ngoài trước- Hạ nói rồi nhanh chóng kéo tay mấy đứa ra ngoài
- Con có run không ?- Ông Mạnh cầm tay con gái
- Một chút ạ - Yến cười rồi thở thật sâu.

Bên ngoài lễ đường, tiếng nhạc vang lên. Phù dâu, phù rể bước vào. Mọi người đứng lên, trầm trồ khen ngợi. Quả là không có đám cưới nào tuyệt vời như đám cưới này. Phù dâu, phù rể trông như những bức tượng điêu khắc hoàn hảo mà trang phục của họ cũng không chê vào đâu được

Phù dâu, phù rể đi về chỗ của mình thì hai đứa trẻ, một trai một gái xinh như thiên thần vừa đi vừa tung hoa bước vào. Theo sau là cô dâu sắc nước hương trời đang khoác tay bố mình tiến vào lễ đường. Anh Minh quay ra nhìn thấy vợ, mỉm cười hạnh phúc.

Mười lăm phút sau, thủ tục cuối cùng cũng đã hoàn tất. Bây giờ đến màn tung hoa. Dù không mấy hứng thú với trò này nhưng Hạ cũng phải tham gia. Và không biết vô tình hay cố ý mà bó hoa rơi trúng vào tay cô. Cô cười khỏ. Còn Trung nhìn cô cười gian xảo.

Sau đó, mọi người khiêu vũ cùng nhau. Hạ và Trung cũng vậy. Trung nhìn Hạ âu yếm

- Em mà mặc váy cưới chắc đẹp lắm nhĩ ?- Trung thì thầm vào tai cô
- Anh đang cầu hôn ?- Hạ hỏi lại
- Lam Hạ, em có đồng ý làm cô dâu của anh suốt đời không ?- trung thì thầm vào tai Hạ. Cô im lặng, không trả lời. trái tim cô đập nhanh hết sức có thể. Và gương mặt cô đỏ bừng lên. Trung cắn nhẹ vào tai cô rồi nhìn thẳng vào mắt cô
- Không nói gì tức là đồng ý – Trung cười gian xảo. Hạ cũng mỉm cười
- Nếu em nói không thì anh có chấp nhận không ?- Hạ nhướn mày
- Không
- Vậy anh hỏi em làm gì ?- Hạ hỏi
- Vì anh rất muốn nhìn thấy em xấu hổ và nghe trái tim em đập loạn xạ lên như lúc này- Trung cười rồi hôn cô.

Ngoại và ông Mạnh đứng cách đó không xa. Họ nhìn đôi trẻ âu yếm bên nhau thì mỉm cười

- Ta nghĩ sắp phải tổ chức lễ cưới nữa rồi – Ngoại cười
- Con cũng nghĩ vậy – ông Mạnh cũng cười.

Trung buông Hạ ra rồi mỉm cười.

- Vợ nghe thấy gì chưa ?- trung cười nửa miệng
- Chẳng nghe thấy gì cả - Hạ trêu chọc
- Em sẽ là của anh mãi mãi- Trung ôm Hạ vào lòng
- Đồ ngốc- Hạ đánh nhẹ vào vai Trung. Cậu mỉm cười. Hạ thì thầm
- Em yêu anh
- Anh cũng yêu em rất nhiều – Trung siết chặt vòng tay hơn.

Mùa đông năm nay mà không sẽ là từ nay về sau sẽ không lạnh nữa rồi. Trung nghĩ thầm

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Ngoại truyện 1

Bốn năm trước, ngày Lam Hạ mất.

Tất cả mọi người từ cuộc chiến trở về, mệt mỏi, đau đớn cả về thể xác lẫn tinh thần. Và cái tin gần như ai cũng biết ấy vẫn khiến tất cả mọi người chưa xót : Lam Hạ đã mãi mãi ra đi.

Tường Vi nghe xong, ngồi sụp xuống. Gương mặt bất thần. Mai lặng người đi, không nói một tiếng nào. Kiên lại nhốt mình trong phòng. . . Mỗi người có cách tiếp nhận sự việc đau đớn ấy theo cách riêng của mình.

Đám tang được tổ chức ngay sau đó vài giờ. Đau đớn, nghẹn ngào, Tường Vi khóc ngất lên ngất xuống. Cứ tỉnh dậy là khóc, nước mắt dường như thường trực sẵn trong đôi mắt ấy chỉ đợi trào ra. Kiên gầy rộc đi. Cậu vẫn chưa chấp nhận được thực tại hay chính bản thân cậu cũng không muốn tin. Phải, cậu không tin, chưa bao giờ tin là chị gái mình đã chết. Cậu muốn đập tan cái tang lễ này, chị cậu đã chết đâu. Nhưng rốt cuộc, mọi cảm xúc được dồn nén lại trong lòng và cậu vẫn cứ đi đưa quan tài ra khu mộ. Mai cũng giống Kiên. Không tin, nhưng vẫn phải làm những điều vô nghĩa ấy. Trái tim cô quặn thắt, đau đớn.

Một không khí u ám, đau thương bao trùm lên ngôi biệt thự. Chỉ một ngày sau tang lễ, Kiên đã xin đi du học. Cậu không muốn ở lại nơi đây, cậu muốn trốn chạy. Còn Tường Vi, vẫn khóc, khóc rất nhiều. Cô cứ khóc mà chẳng ăn uống gì cả. Đôi mắt đỏ hoe ấy khiến trái tim của ngoại chưa xót. Ngoại nhìn những đứa cháu của mình mà buồn. Một đứa đang ở bệnh viện không biết sống chết thế nào còn, một đứa sống dở chết dở và một đứa không hề rảnh rỗi, trốn chạy tất cả. Giá như, giá như bà có thể nói với chúng sự thật. Nhưng đó lại là điều không thể.

- Em ăn chút gì đi – Long bưng tô cháo đến trước mặt Tường Vi. Cô khẽ lắc đầu. Một giọt nước mắt lăn dài trên gò má cô. Với cô, bây giờ tất cả như vô nghĩa. Bản thân cô tự trách mình, tự giã vò mình tại sao lại có thể chống mắt nhìn chị đi vào chỗ chết. Tại sao chứ ?

- Đó không phải lỗi của em – Long nói và ôm cô vào lòng. Nước mắt cô thấm đẫm áo anh.

Anh thờ dài. Anh không biết phải làm gì với cô gái bé nhỏ này. Nỗi đau ấy là quá lớn, quá sức chịu đựng của cô. Cô đã khóc, khóc rất nhiều. Nhưng anh chẳng thể làm gì để ngăn cô ngừng hủy hoại bản thân. Nhìn cô như vậy, lòng anh đau xót cứ như ai đang cầm dao xé nát tim anh. Anh làm sao có thể nhẫn tâm nhìn cô như thế chứ. Có lẽ, trái tim anh đã yêu cô mất rồi.

Mai đứng ngoài cửa, nhìn Tường Vi thờ dai rồi quay đi. Cô cũng đau, đau rất nhiều. Nhưng khi nhìn thấy Tường Vi như vậy cô lại đau hơn. Tường Vi có thể khóc khóc ra thành nước mắt để lòng nhẹ bớt đi. Tường Vi quý chị gái mình. Và cô cũng vậy. Cô quý Lam Hạ như chị em. Nhưng rốt cuộc từ khi Lam Hạ mất cô chẳng nhỏ được giọt nước mắt nào.

Nước mắt cô chảy ngược vào trong. Có lẽ chơi với Lam Hạ nhiều, cô đã học được cách khóc đau đớn ấy. Từng giọt nước mắt chảy ngược, thật chậm như cào xé chính tâm can cô. Cô chẳng biết, cũng chẳng quan tâm ngày mai sẽ như thế nào, tương lai sẽ ra sao. Vì với cô, bây giờ tất cả chỉ là một nỗi đau,

Mai rời khỏi biệt thự của ngoại trở về nhà. Ngôi nhà cũng chỉ có mình cô. Cô đã ra ở riêng từ lâu rồi. Mai vào trong nhà nhưng không bật đèn. Cô bước đi trong bóng tối. Cuộc đời với cô bây giờ cũng vậy. Mọi thứ toàn là màu đen. Người bạn thân nhất của cô đã bỏ cô mà đi. Cô hận, rất hận bản thân mình không làm được gì, hận cuộc đời sao lại bất công với Lam Hạ như thế.

- Cuối cùng, em cũng về rồi – tiếng một người con trai vang lên trong phòng ngủ của cô. Cô giật mình đưa tay bật điện lên. Đó là Hùng. Cô thoáng chút ngạc nhiên

- Anh bị thương sao không ở nhà, chạy đến đây làm gì? - Mai hỏi.

- Anh nhớ em mà- Hùng nói

- Xin lỗi- Mai nhấn giọng- Bây giờ, tôi muốn ở một mình. Phiên anh đi cho

- Em đuổi anh ?- Hùng cười nửa miệng

- Đúng vậy nên anh đi đi- Mai đuổi Hùng không chần chừ

- Để em có thể ở một mình hay có thể khóc mà không để ai lo lắng ?- Hùng hỏi. Mai trừng mắt nhìn Hùng

- Anh biết gì về tôi mà nói vậy ?- Mai hỏi

- Không biết gì- Hùng đáp rồi nhanh chóng tiến về phía cô – Anh chỉ biết một cô bé đang cố tỏ ra mạnh mẽ - Hùng đáp

- Anh chẳng biết gì về tôi cả- Mai hét lên đau đớn rồi cô ào khóc. Nỗi đau cuối cùng cũng bật ra thành tiếng khóc nghẹn ngào.

Hùng ôm cô vào lòng. Co cứ như thế này bảo cậu phải sống ra sao ? Thà cô cứ khóc, khóc thật nhiều còn hơn là cô giấu diếm mọi nỗi đau, mọi thứ vào bên trong.

Hùng chưa tiếp xúc với Mai nhiều nhưng cậu hiểu, hiểu người con gái này cố tỏ ra mạnh mẽ trước mặt người khác, cố ghe giấu nỗi đau mà bản thân phải

chịu đựng. Cô giống Lam Hạ nhưng lại có điều gì đó khác. Mai và Lam Hạ, hai con người cùng che giấu những nỗi đau nhưng có lẽ Mai giấu nỗi đau không giỏi bằng Hạ. Mai mềm yếu hơn.

Kiên - Thư (phần 1)

Hai tuần sau khi Hạ mất. Thời gian dường như trôi thật chậm, mà có lẽ cũng đã ngừng trôi rồi. Kiên thờ dài, ngồi nhìn ra ngoài. Một màu tuyết trắng bao phủ lấy quang cảnh xung quanh. Ngoài trời, tuyết đang rơi. Tuyết trắng, chị rất thích tuyết. Chị đã từng ước được chạm tay vào tuyết.

Cậu nhìn ra xa rồi lại thờ dài, mệt mỏi, chán nản. từ sau tang lễ của chị, bản thân cậu đã trốn chạy bởi chính cậu cũng không hề tin rằng chị đã chết. Cậu không tin, chưa bao giờ tin và không muốn tin. Chị cậu không chết một cách dễ dàng như vậy và hơn nữa, ngoại cũng không thể dương mắt nhìn chị chết mà không thể làm gì. Có lẽ ngoại đã giấu tất cả mọi người.

Cậu ra nước ngoài du học với điều kiện cậu sẽ trở thành chủ tịch của tập đoàn họ Lê, đứng thứ hai chỉ sau tập đoàn MATS. Tập đoàn này chuyên chế tác trang sức và kinh doanh bất động sản. Kiên vốn không thích mấy chuyện này nhưng rốt cuộc cậu đã chấp nhận.

- Thừa thiếu gia, đã tuyển thêm được một người lau dọn nữa- Người quản gia vào báo

- Bà cứ lo đi, không cần báo cáo với cháu đâu- Kiên nói rồi với lấy chìa khóa xe, đi ra ngoài- À, hôm nay, cháu có buổi tiệc, bà cứ ăn cơm trước đi, không phải đợi cháu đâu- Nói xong, Kiên đi thẳng.

Người quản gia thờ dài. Bà vốn là người hiểu chuyện, lại càng hiểu nỗi đau mà Kiên đang phải trải qua. Không dễ dàng để cậu chấp nhận sự thật, càng không dễ dàng để cậu coi chuyện đó là bình thường. Bà xót xa cho Kiên. Với bà, Kiên cũng như con cháu trong nhà. Dòng họ Lê đối tốt với bà, gia đình của bà. Kiên cũng vậy. Cậu chưa bao giờ mắng nhiếc hay cấu kính vỡ bà. Tất cả mọi chuyện trong biệt thự đều giao cho bà cả.

- Bà ơi- Thư gọi. Người quản gia quay ra, mỉm cười

- Cháu xếp xong hành lý rồi à ? – Bà hỏi

- Vâng ạ- thư mỉm cười- Công việc của cháu là làm gì ạ ?

- Công việc của cháu rất đơn giản- Bà nói rồi ra hiệu cho Thư ra ngoài. Hai người đang ở ngoài hành lang, bà đóng nhẹ cửa phòng Kiên – Dọn dẹp phòng thiếu gia. Nhưng cháu nhớ khi thiếu gia không ở nhà hãy dọn. Tuy là người sạch sẽ nhưng thiếu gia rất thoải mái

- Cháu biết rồi ạ - thư mỉm cười- Bây giờ cháu đi làm việc luôn được không ạ?

- Ừ, cháu đi làm đi- Bà ra lệnh

- Cháu cảm ơn bà – thư nói rồi nhanh chóng đi làm việc.

Thư sang đây cũng được hơn năm tuần rồi. Từ sau khi gặp lại chị Hạ, cô đi du học luôn. Cô không muốn dựa dẫm vào gia đình nên đã không lấy tiền trợ cấp trừ bỏ mẹ trừ tiền học. Lúc biết tin Lam Hạ đã mất, trái tim cô như quặn thắt lại. Cô không thể vì anh Hoàng báo cho cô khi đám tang xong rồi. Hai ngày sau, cô nhận được một bưu phẩm của chị.

.... Đó là một ngày nắng đẹp trời hiem hoi trong cái giá lạnh của mùa đông. Thư mệt mỏi nhìn ra ngoài trời qua khung cửa sổ. Đã mấy ngày cô không ăn uống gì rồi. Lúc cầm điện thoại lên được báo tin là chị mất, cô tưởng như mặt đất đang sụp đổ. Chị không phải là quan hệ máu mủ với cô nhưng lại đối xử với cô như là em gái. Chị luôn yêu quý, bảo vệ cô. Vậy mà...

Nước mắt khẽ lăn trên đôi mắt đỏ hoe của Thư. Đến tận bây giờ, Thư cũng không dám tin đó là sự thật. Cô không dám tin. Một người tốt như chị lại phải ra đi sớm như vậy. Cô không dám tin.

Tiếng chuông cửa reo. Thư mặc kệ những giọt nước mắt trên gò má. Cô bước ra mở cửa với gương mặt xanh xao. Cô nhận được một bưu kiện, không rõ là của ai. Trước khi cô đóng cửa lại, ánh chuyển phát nhìn cô với ánh mắt thương cảm.

Cô đặt bưu kiện xuống bàn, nhẹ nhàng mở bưu phẩm ra. Đó là một chiếc máy tính bảng :

‘ Thư ngọc’ Hình ảnh Hạ hiện ra đang tươi cười trong màn hình. Thư bật khóc.

‘ Ngọc, em lại khóc rồi đúng không ? Thư ngọc lắm. Em đừng khóc nữa nha. Chị đi thi em cũng đừng buồn nha. Chị không thể bên cạnh em được vì thế em ráng tự chăm sóc bản thân mình nha. Em hiền quá dễ bị bắt nạt lắm. Chị có đề cho em vài thứ mà em có thể dùng để phòng thân đó.

Không có gì nhiều đâu nhưng chúng rất hữu ích. À, đúng rồi (Hạ mỉm cười như nhớ ra điều gì), em nhớ chăm sóc bản thân và thằng Kiên hộ chị nha. Tuy đó chỉ là linh cảm nhưng chị nghĩ thằng Kiên cũng thích em đó. Còn em thì khỏi phải nói rồi (Hạ làm ra vẻ suy tư). Chị tin là hai đứa sẽ thành một ... (Hạ cười bí ẩn)....’

Thư chăm chú nhìn vào chiếc màn hình. Một cảm giác xót xa dâng lên trong lòng. Một nỗi đau, như xé nát lòng. Trái tim cô như quặn thắt. Đau lắm dường như muốn vỡ ra, dường như đang rỉ máu...

... Thư khẽ thờ dài. Một giọt nước mắt lăn dài trên gò má cô. Ngày đó và cả bây giờ cô cũng không tìm được cảm xúc của bản thân mình. Chị nói đúng,

cô quá hiền hay phải nói là yếu đuối, luôn dựa giẫm vào người khác và chỉ là một trong số đó.

Thư muốn thực hiện nguyện vọng này của chị. Cô thích Kiên ngay từ lần gặp đầu tiên nhưng cô không dám nói. Với cô, lúc đó Kiên quá xa vời. Kiên năng động, anh luôn là tâm điểm của sự chú ý. Còn bản thân cô, không có gì ngoài việc là tiểu thư con nhà giàu. Cô chẳng có gì. Những người con gái bên cạnh anh giỏi hơn cô nhiều.

Thư cười rồi lại lắc đầu. Có lẽ, cô chỉ có thể đứng từ xa mà chúc phúc cho anh thôi. Cô không thể ở bên anh được hay chính bản thân cô không tin vào mình.

.... 9h tối

Kiên rời khỏi buổi tiệc sớm hơn mọi khi. Phần vì mệt, phần khác lại do cậu không có tâm trạng. Đi đến đâu cũng có hàng tá phụ nữ bám theo cậu khiến cậu mệt mỏi. Họ đều giả dối, giả tạo trước mặt cậu. Họ nhằm vào tài sản, vị thế và quyền lực của gia tộc. Họ chú ý đến cậu chỉ vì cậu là người đứng đầu công ti và có cái mã ngoài tốt chứ không phải con người thật của cậu. Vì thế, bản thân cậu căm ghét bọn họ.

Kiên trở về nhà trong bộ dạng say khướt. Tất nhiên cậu chưa say, chỉ đơn giản là cậu muốn say, muốn chìm vào hơi men rượu để quên đi cảm giác bức bối, khó chịu này. Mọi người xung quanh cậu đều giả dối, người chị cậu yêu thương đã bỏ cậu mà đi. Một cảm giác hỗn loạn trong tâm trí cậu.

- Có vẻ thiếu gia về rồi- Bà quản gia thở dài rồi trở mình, ngồi dậy. Thư đang ngồi bên bàn làm việc quay ra mỉm cười

- Bà để đó cháu làm cho- Cô đứng dậy- Bà có tuổi rồi nên tranh thủ ngủ đi

- Cháu có làm được không ?- Bà lo lắng- Thiếu gia lúc say hơi khó tính đó

- Được mà bà- Thư nói chắc chắn rồi đi ra ngoài trước khi bà có cơ hội ngăn lại

- Con bé đúng là được cả người lẫn nết- Bà cười.

Thư nhanh chóng đi lên phòng thiếu gia. Cô cũng khá có kinh nghiệm trong chuyện này. Anh Hoàng cũng uống rượu nhiều và cũng hay say. Nhiều lúc, gần như suốt cả tháng anh chỉ trong men rượu.

Thư khẽ thở hắt rồi mở cửa bước vào phòng. Một chàng trai đang nằm trên giường. Đôi mắt nhắm hờ.

Kiên thừa biết có người vào phòng nhưng cậu lờ mờ mắt. Hơn nữa, cậu nhận thấy đây không phải bà quản gia mà là một người khác. Người đó tỏa ra một mùi hương nhẹ nhàng khiến cậu cảm thấy dễ chịu. Một mùi hương mà cậu chưa từng ngửi thấy trong căn nhà này nhưng lại rất quen thuộc. Chắc là người mới. Kiên nghĩ thầm.

Cô cố gắng nhẹ nhàng hết mức tiến về cái giường. và suýt nữa thì cô hét lên khi thấy Kiên. Kiên đang nằm đó rất gần cô, chỉ cần chạm tay là tới được. Cô đứng đó sững người trong vài phút liền.

Kiên thấy lạ khi người đó không có hành động gì. Lòng cậu hơi chút thắc mắc. Có thể người đó bỏ đi rồi cũng nên. Nén một tiếng thở dài, buồn bã, Kiên mặc kệ, không muốn bận tâm nữa.

Một lúc sau, Kiên thấy một chiếc khăn ẩm chạm vào da mặt cậu. Thư ngồi bên cạnh giường, lấy khăn ẩm lau mặt cho Kiên. Cô khẽ thở dài rồi tự độc thoại :

- Anh có biết chị đã gửi cho em cái gì không ?- Thư hỏi giọng buồn bã- chị gửi cho em một cuộn băng bảo em phải chăm sóc bản thân em và anh – Nói rồi, Thư cười chua xót. Nước mắt khẽ lăn trên gương mặt cô. Kiên cũng đã nghe. Và cậu nhận ra giọng nói này, là của Thư, cô nhóc cậu yêu thầm

- Nhưng một đứa con gái ngốc nghếch, yếu đuối như em thì làm sao có thể làm được. Ngay cả việc tỏ lộ lòng mình, em cũng không thể- Thư khẽ thở dài. Kiên cười khổ trong lòng. Trái tim cậu vui mừng nhưng cũng xót xa. Ngay cả đến chuyện này chị cũng biết, cũng lo cho cậu.

Thư bỏ chiếc khăn xuống, nhìn Kiên đầy yêu thương và chua xót. Cô hôn nhẹ lên môi Kiên. Đúng lúc đó, Kiên nắm lấy tay cô, kéo cô xuống giường, trao cho cô một nụ hôn ngọt ngào. Ban đầu, Thư cũng ngạc nhiên nhưng sau đó, cô cũng hiểu ra. Kiên đang say. Cậu có thể làm bất cứ việc gì. Vì thế, cô cũng đáp lại. Qua đêm nay, cậu sẽ quên

Một lúc sau, Kiên mới rời khỏi đôi môi ngọt ngào đó, đang định nói câu gì thì cậu bỗng nghe thấy tiếng nói

- Nếu anh không say sẽ chẳng bao giờ em dám làm điều đó – Kiên cười khổ trong lòng. Vốn dĩ cậu định tỏ tình mà bây giờ có nói gì cô bé ngốc ấy cũng cho là cậu đang say. Kiên ôm chặt Thư hơn, không buông. Đó là cách cậu trừng phạt cô vì làm hỏng kế hoạch của cậu.

Thư bất ngờ, định thoát ra nhưng cậu càng ôm chặt hơn. Vì thế, cô không cách nào thoát ra được. Cô đành kệ vậy.

Sáng sớm, khi Kiên tỉnh giấc Thư đã đi rồi. Chắc lúc cậu ngủ say, cô nhóc đã rời đi. Kiên ngồi dậy, cười rồi lắc đầu cuối cùng lại buồn, trái tim cậu lại rỉ máu.

Thư bắt đầu một ngày mới như bao ngày bình thường khác. Chuyện tối qua với cô như một giấc mơ, và có lẽ đó sẽ trở thành một kỉ niệm đẹp khắc sâu trong trí nhớ của cô.

- Ba à - Đang suy nghĩ bỗng điện thoại Thư reo. Cô nhấc máy, người gọi là ba cô

- Bên đó có một vụ khá lớn. Con giúp ba hoàn thành – Ba Thư nói

- Con biết rồi- thư đáp- thế ba mẹ có khỏe không ạ ?

- Thế nhá, khi nào rảnh ba sẽ gọi lại- Ba cô vội cúp máy.

Cô biết ba rất bận nhưng điều đó không có nghĩa là ba không yêu, không thương cô. Thực chất, những cuộc điện thoại ngắn đến lạ thường, chỉ khoảng vài giây là để che đi nỗi thương nhớ cô con gái bé bỏng của mình.

Vài giây, tuy ngắn ngủi nhưng lại rất đều đặn. Sáng, trưa, chiều, tối. Ngày nào cũng vậy. Hơn chục cuộc điện thoại. Mẹ cô cũng vậy. Nhiều khi cũng chỉ hỏi trưa nay con ăn gì, con đang làm gì. Nói chung họ đều yêu thương cô hết mực

- Xem ra, mày có vẻ đang rất vui nhì ?- Một cô tiểu thư ông ọ trước mặt Thư. Nụ cười trên môi cô vụt tắt

- Xin lỗi- Thư cúi đầu, sợ sệt. Trước nay luôn thế, cô không muốn người khác biết thân thế của mình nên luôn giấu diếm, sợ sệt trước những kẻ muốn bắt nạt cô.

- Mày cũng biết thân biết phận đấy chứ ?- Một đứa khác cúi đầu cô. Thư vẫn tự nhủ là phải nín nhịn. Nhưng có lẽ bản thân cô không chịu khuất phục nữa. Chúng chẳng có gì mạnh hơn cô cả. Đôi tay cô như thường lệ luồn vào túi lòi ra một vật gì đó rất nhỏ. Nhanh chóng vật đó rời khỏi tay cô rồi bay lên. Đó là một con ruồi camera mà chị đã đưa cho cô

- Xin lỗi- Thư vẫn giả bộ

- Vậy hãy đưa tiền cho tui tao đi – Một đứa lấy chân đạp đạp vào người cô

- Tôi không có tiền- Thư nhăn nhó

- Không có tiền ư ?- Một đứa cúi kinh tiếp tục lấy chân đạp vào người cô

- Mày cũng tỏ vẻ tiểu thư đài cát nhì ?- Một đứa lớn giọng- Nghe nói mày đang làm gái ở bar cơ mà.

- Tôi không có làm- Thư nói. Một đứa ngồi xuống bên cạnh, túm tóc cô giật ra sau

- Không làm ư ? Ba má không dạy mày phải nói thật hay không thể dạy được ?- Cô ta nói

- Bây giờ nó cặp với nhiều đại gia, có tiền rồi nhón với chúng ta, làm gì sợ chúng ta nữa hả chị hai ? – Một đứa con gái khinh bỉ

- Hôm nay tui tao sẽ thay ba má dạy dỗ một đứa con gái hư thân, mất nết như mày- Đứa con gái kia buông tóc cô ra và ra hiệu cho đám kia đến đánh cô. Không đủ sức chống cự, một lúc sau, cả người cô bầm dập

- Cho mày chữa - Một đứa nói trước khi bỏ đi. Nhanh chóng, Thư túm lấy chân đứa con gái đó, giật mạnh. Cô ta mất đà, tiếp đất mẹ một cách ‘êm ái’

- Cô định phui tay đi như vậy sao ?- Thư ngồi dậy, nhướn mày- Những gì hôm nay và quá khứ, tôi sẽ trả đủ cho cô

- Mày dám ?- Cô ta giận dữ

- Có gì mà tôi không dám chứ - thư cười lớn. Đứng dậy và phui quần áo.- Cô cứ đợi đến lúc hầu tòng đi

- Sẽ không có luật sư nào dám bào chữa cho cô đâu ?- Đứa con gái lớn cồm cồm dậy nói. Cô ta là con nhà tiểu thư mà. Thư quay lại, nhếch mép

- Tôi có nói là tôi cần luật sư ư ?- Thư nói rồi bỏ đi trước sự ngỡ ngàng của bọn chúng. Bình thường, Thư là con bé yếu đuối, rất dễ bắt nạt . Vậy mà không ngờ...

Thư thờ dãi. Không ngờ, lá gan của cô lớn vậy. Dám chọc tức bọn chúng lại còn nói đến chuyện hầu tòng nữa chứ. Nhưng có lẽ sẽ sớm thôi. Chứng cứ cô cũng đã thu thập đủ. May cũng nhờ có con ruồi của chị Hạ. Ba ngày nay, nó đã ghi lại toàn bộ.

Thư cầm con ruồi trên tay rồi cho vào túi. Chúng không biết Thư bình thường yếu đuối, dễ bắt nạt như thế lại là một luật sư có tiếng trong ngành luật. Khi còn ở Việt Nam, tuy rất ít người biết đến cô nhưng cô đã có trong tay hai bằng luật của 2 trường đại học nổi tiếng nhất thế giới. Cô đi du học cũng chủ yếu để có thêm kinh nghiệm sống mà thôi. Chợt điện thoại cô reo lên

- ba ạ

- Ba gửi tài liệu cho con rồi đấy

- Con biết rồi

- Mà chuyện con bị tội bạn bắt nạt là thế nào đấy ?- Bà cô tuy không gắt lên hay câu gắt. Nhưng giọng nói trầm buồn ấy cũng đủ cho người nghe hiểu rằng ông đang rất lo lắng và xót con- Con đừng để làm mất mặt nhà ta thế chứ

- Hai ngày nữa sẽ khởi kiện ạ- Thư thông báo- Chắc là cùng lúc với vụ ba đưa con. Vụ đó 2h chiều ạ ?- Cô hỏi

- Ủ- ông đáp- Con có thể nhờ mấy người ở bên tòa án được đó – ông nói- Gia đình ta quen với họ. Mà con cũng có quan hệ tốt với nhiều người bên viện kiểm sát, chánh án...

- Không cần thiết ba à- Thư kiên quyết- Con tự giải quyết được

- Con thực sự lớn rồi- Ông nói đầy tự hào- thế chúng có biết con là luật sư Kim nổi tiếng không ?

- Không ạ- Thư nói- thôi, con có việc. Lát con gọi lại cho ba

- Ủ- Ông cười rồi cúp máy. Con gái ông đã thực sự lớn rồi, thực sự trưởng thành rồi. Nó không còn là đứa con yếu đuối của ông nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Ngoại truyện 2

Thư cúp máy rồi thờ dài. Chị không có mặt ở đây để chứng kiến sự trưởng thành này của cô. Chị không ở đây để nhìn thấy cô đã lớn. Cô có được ngày hôm nay cũng là nhờ chị.

- cô bé, đang nghĩ gì vậy ?- Một giọng nói trầm, âm cất đứt dòng suy nghĩ của Thư. Cô quay lại, một người con trai đang dựa lưng vào gốc cây. Cô không nhìn rõ mặt nhưng dáng người thì rất quen. Nhưng cô có quen ai trong trường là con trai đâu?

- Xin lỗi, chúng ta quen nhau ư ?- Thư hỏi. Người con trai nhún vai, im lặng

- Tùy anh, tôi có việc bận rồi- Nói xong, Thư quay người đi, vài bước nhanh trên đường. Chợt đôi tay cô bị một bàn tay rắn chần kéo lại. Cô quay lại, mắt đã, ngã vào ngực của người con trai đó

- Nhóc con định trốn đến bao giờ vậy ?- Kiên thì thầm vào tai cô rồi nhìn thẳng vào mắt Thư

- Anh..?- Thư ngạc nhiên nhìn cậu không chớp mắt. Trái tim đập liên hồi

- Nhóc con – Kiên chạm nhẹ vào vết thương trên khoe miệng cô- Để người khác đánh đến như thế này mà không biết chống cự là sao ?- Thư đơ người mất vài giây rồi lấy lại tinh thần

- Chuyện đó, không có gì đâu ạ- Thư cười- Mà anh cũng đi du học ư ? Sao em không nghe ngoại nhắc gì cả ?- thư chuyển chủ đề

- Em mới gặp anh lần đầu ở đây ư ?- Kiên suy tư

- Vâng ạ- thư đáp ngay thơ rồi gỡ tay Kiên ra- Bây giờ em đang có chút việc. Khi nào anh em mình liên lạc sau nha – thư nói rồi quay đi, cố gắng giấu đi cảm xúc thật của cô lúc này

- Ủ, khi nào gặp lại em sau – Kiên nói rồi rời đi.

Mười lăm phút trước.

Sau khi thức dậy, Kiên đã xuống phòng của bà quản gia (bà và Thư ở chung phòng). Và cậu vô tình đã thấy được chiếc máy tính bảng của Lam Hạ. Cậu không chỉ đã xem đoạn băng mà chị gửi cho Thư mà còn tình cờ thấy được đoạn băng thứ hai.

‘ Thư ngốc, chắc không phải em rồi (Hạ cười) chắc là Kiên. Nhưng cũng là Kiên ngốc. Thích người ta mà chẳng dám nói ra.

Cả hai đứa đều ngốc cả. Chắc phải để chị ra tay. Nhưng chị không có nhiều thời gian nên chỉ có thể giúp được nhiều đây thôi.

Chị nghĩ Kiên, em nên tấn công đi. Thư yếu đuối lại rất hay xấu hổ. Em nên chơi trò mèo vờ chuột với con bé. Như thế tuy hơi tốn thời gian nhưng ít ra con bé cũng không bị sốc vì mọi thứ đến quá nhanh. Đừng dùng chiến thuật tốc chiến, tốc thắng, đánh nhanh thắng nhanh mà anh Hoàng chỉ cho em để của gái, không dùng được trong trường hợp này. Mà mấy cái anh Nam dạy cũng vứt hết đi, không dùng được đâu, ngốc ạ.

Chung chung vậy thôi nha. Có gì em tùy cơ ứng biến. Chị tin em sẽ thành công. Chúc hai đứa hạnh phúc nha. Đừng buồn vì sự ra đi của chị. Tuyệt đối

không được buồn nếu không đừng trách chị'

.... hiện tại

Kiên dút tay vào túi quần, vừa đi vừa cười tiến về phía xe. Còn Thư cô núp vào gốc cây gần đó, sau khi thấy Kiên đi khuất mới thở phào nhẹ nhõm. Khi ấy, trái tim cô mới trở lại nhịp đập bình thường.

Mong là Kiên không biết cô làm việc trong nhà anh.

... Ở nhà Kiên

Bây giờ là buổi tối, sau một thời gian vật lộn với đồng tài liệu, Thư trở về biệt thự của Kiên.

- Ba à, chuyện gì vậy? - Thư hỏi giọng hơi mệt

- Con à – Ông nói- Vụ của con đôi giờ xử 3h chiều ba ngày nữa.

- Thế thì sao ạ? - thư hỏi

- Con có thể làm thêm một vụ nữa không? - Ông hỏi- xử vào 2h hai ngày nữa

- Vụ nào ạ? - Thư hỏi

- Vụ công ti dòng họ Lê

- Con có thể- thư nói- Ba gửi tài liệu qua cho con đi

- Không cần gửi đâu – Ông nói- Ta gửi cho Kiên rồi- Ông dút lời, Thư nhìn ra phía cửa, Kiên đang đứng dựa lưng vào cửa

- Con biết rồi- Thư đáp rồi cúp máy- hóa ra là anh biết rồi- Kiên quay lại nhìn cô, nhún vai

- Mười phút sau, chúng ta sẽ bắt đầu- Nói xong, Thư nhanh chóng vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Mười phút sau,

Trong phòng làm việc của Kiên, một đồng giấy tờ, tài liệu được bày ra. Thư chăm chú nhìn vào đồng tài liệu, hết lật lật cái này lại giờ giờ cái kia. Trong khi đó, Kiên lại chăm chú quan sát cô. Công nhận khi làm việc, trông cô rất khác.

- anh nhìn gì vậy? - Thư bất ngờ quay sang hỏi Kiên

- À- Kiên cười trừ và gãi đầu- Anh có làm gì đâu

- Nếu anh không có việc gì làm thì đi ra ngoài đi đừng nhìn em chăm chăm như vậy. Em không quen- Thư thẳng thắn. Công nhận là khi làm việc cô bạo dạn hơn rất nhiều.

- Ủ, được rồi- Kiên nói rồi đứng dậy.

Thư nghe tiếng bước chân và tiếng cánh cửa đóng lại rồi thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục công việc của mình. Cũng may là cô không nhìn theo, không thì cô sẽ phát hiện ra rằng Kiên chưa đi ra khỏi phòng. Cậu chỉ đơn giản thay đổi điểm nhìn và vị trí của mình thôi. Bây giờ, cậu đang ngồi ở một chiếc ghế cách đó không xa. Tuy ở đây không nhìn rõ cô như vị trí trước nhưng bù lại cậu có thể thấy những cử chỉ, hành động tuy hết sức bình thường nhưng lại vô cùng đáng yêu của Thư.

Thư cứ ngỡ Kiên đi ra khỏi phòng rồi nên thoải mái làm việc mà không hề biết rằng có một đôi mắt đang theo dõi nhất cử nhất động của cô. Thư nhẹ nhàng gỡ dây buộc tóc ra. bình thường cô toàn búi tóc trước mặt người khác nhưng khi ở một mình, nhất là khi làm việc thì cô lại có thói quen thả tóc. Đôi mắt Thư díp lại. Ngày hôm nay với cô khá dài và mệt mỏi. Thư ngáp dài một cái rồi lại tự gõ vào đầu mình. Kiên không nhận được nữa, bật cười trước hành động vô cùng đáng yêu đó của cô.

Nghe thấy tiếng cười, Thư nhú mồm, quay lại

- Anh – cô bất ngờ. Kiên vẫn chưa ngừng cười. Thư đứng dậy, giận dữ đi về phía cậu- Anh giải thích đi

- Giải thích gì? - Kiên thôi cười, nhướn mày lên nhìn cô

- Anh bảo anh đi ra ngoài mà – Thư hét lên. Cô đang giận. Chưa kịp để Thư nói thêm điều gì, Kiên đứng thẳng dậy, hôn cô. Thư sững người, mở to mắt, nhìn thẳng vào cậu. Thư bất ngờ, đẩy Kiên ra nhưng không được. Trong phút chốc yếu lòng, Kiên không dút ra nỗi đôi môi ấy và Thư cũng đáp trả cậu trong vô thức. Kiên đẩy Thư xuống chiếc ghế sofa gần đó. Người cậu đè lên cơ thể cô. Kiên rồi bờ môi ấy trườn xuống cổ cô

- Anh đang say à? - thư hỏi trong vô thức. Kiên dừng lại, nhìn thẳng vào mắt cô

- Anh đang say ư ?- Kiên cười rồi ngồi dậy, kéo cô vào lòng mình, cắn nhẹ vào tai cô – nếu anh nói anh yêu em thì em có nghĩ đó là lời nói của một kẻ say không hả cô nhóc ?

- Anh... - Thư ngạc nhiên. Cô không tin vào tai mình. Trái tim cô đập liên hồi. Cô tưởng như mình ngừng thở trong vài giây rồi

- Anh đang trêu em phải không ?- Thư đứng bật dậy rồi hỏi – Cứ coi như những chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra đi – Thư nói rồi định đi ra khỏi phòng. Nhanh chóng, Kiên ôm cô từ đằng sau

- Nhưng anh không thể - Kiên thì thầm- Anh yêu em- Trái tim Thư dường như ngừng đập

- Em yêu anh- Thư thì thầm nhưng đủ to để Kiên nghe thấy

Ngoài khung cửa sổ, tuyết vẫn rơi, rơi thật nhiều. Lạnh giá nhưng có hai trái tim đang sưởi ấm cho nhau, cùng chung nhịp đập. Hai trái tim rỉ máu, tìm đến vết nhau, xoa dịu nỗi đau, yêu thương nhau.

Bà quản gia nhìn hai con người đang âu yếm bên nhau, nhẹ nhàng khép cánh cửa lại và mỉm cười

Bi- Bun

Hai tháng sau khi Hạ tinh lại

Trong một ngôi nhà nhỏ ở một khu phố yên tĩnh không lúc nào ngớt tiếng động. Khi thì tiếng cười, lúc lại là những tiếng đồ gỗ khi khác là những tiếng nằng nặc.

- Bi, Bun- Yến hét lên. Bác sĩ Minh đang ngồi đọc báo giật mình, ngó vào trong bếp, lắc đầu rồi cười. Ngày nào cũng như ngày nào, người vợ yêu quý của anh cũng cất giọng oanh vàng thánh thót vào sáng sớm, đặc biệt là chủ nhật mà hôm nay là một ví dụ điển hình. Còn lý do thì, lúc nào cũng vậy : hai nhóc con nghịch hơn quỷ

- Lại làm vỡ đĩa rồi ? Bao giờ hai đứa mới hết chơi mấy trò này đây ?- yến quát nhưng đôi tay vẫn không ngừng chuẩn bị đồ ăn sáng cho cả nhà- Hai đứa đi dọn đi

- Vâng ạ- Bi và Bun lí nhí.

Tuy mới được một tuổi nhưng Bi và Bun rất nghịch. Mỗi ngày đến, Yến lại ơng đầu nhức óc với hai tiểu quỷ này. Vì mỗi ngày những trò nghịch của chúng lại tinh quái hơn. Ngày đầu tiên, chúng chơi trò đĩa bay trong nhà, ném bóng bay có nước vào con nhà hàng xóm. Ngày thứ hai, vẫn trò đó nhưng chúng đổi cách thực hiện, tinh vi hơn. Những chiếc đĩa vẫn cứ bay loảng xoảng trong nhà nhưng đến lúc cô quay ra thì lại nhìn thấy hai đứa đang ngồi xem ti vi. Và phải mất một lúc lâu cô mới bắt được tận tay. Còn bóng nước cứ bay thẳng vào mặt hàng xóm không biết từ đâu. Đến ngày thứ ba, lúc Yến cầm đĩa lên thì lập tức nó rơi xuống, vỡ loảng xoảng, không rõ nguyên do. Tường trong phòng hai đứa nhóc thì lấm lem đầy sơn nhưng đến lúc cô gọi chúng vào thì lại sạch sẽ như cũ. Mấy người hàng xóm đi ra ngoài, trời nắng tự dưng ướt sũng người, bị gió lột hết quần áo... Nói chung, những trò nghịch của chúng ngày càng nhiều và tinh quái hơn.

Chuông cửa reo lên, bác sĩ Minh đứng dậy, ra mở cửa

- Anh – Khoa gọi

- Em đến rồi à – bác sĩ Minh cười- Em vào nhà đi

- Vâng – Khoa nói và bước vào nhà. Đúng lúc đó, mấy quả bóng bay thẳng vào mặt anh rồi một quả bóng khác bay thẳng vào chiếc áo sơ mi của Khoa. Bấy giờ cả chiếc áo sơ mi loang lổ màu vẽ mà còn là màu vẽ khô nữa chứ. Bác sĩ Minh đứng bên cạnh cười lớn

- Em không biết rút kinh nghiệm gì cả. Lần trước đã bị như thế, lần này còn thảm hại hơn – Bác sĩ Minh cười

- Anh còn cười được à ?- Khoa giận dữ. Đúng lúc đó, Bi và Bun chạy ra phòng khách. Nhìn thấy Khoa, chúng bò lăn ra cười những tràng lớn. Thấy có chuyện Yến cũng đi ra

- Có chuyện gì à ?- yến hỏi. Và khi trông thấy bộ dạng của Khoa suýt chút nữa là cô cũng bật cười Nhưng thấy tình hình không ổn, cô cố nhịn- Em đến đây à?- yến háng giọng. Ba con người đang cười ngặt nghèo kia ngừng cười, ho sặc sụa rồi dứt hẳn- Em đi thay quần áo đi- yến nói rồi trở vào bếp đến lúc đó, cô mới bật cười. Nhưng tiếng cười rất nhỏ nên không ai nghe thấy.

Khi Khoa thay quần áo xong, Yến vẫn đang ở trong bếp chuẩn bị nốt bữa sáng, bác sĩ Minh trở lại vị trí yêu thích của mình. Còn Bi và Bun đang khúc khích cười, trên tay hai đứa nhỏ cầm một quyển album

- Anh hai trông buồn cười chưa nè – Bun nói và chỉ vào tấm ảnh của Khoa

- Đúng là khoảnh khắc có một không hai – Bi cười lớn. Lúc đó, Khoa đã ngồi xuống bên cạnh Bi

- Dám chơi xỏ chú lại còn chụp lên nữa à ?- Khoa nói giọng đe dọa. Hai đứa nhỏ cùng ngẩng đầu lên, nhìn Khoa

- Tại chú chứ bộ- Bun chu mỏ
- Ai bảo chú không cẩn thận- Bi cười- chú cứ như di xem, có bao giờ bị dính chương đâu
- Đúng đó- Bun hòa theo- Di chẳng bao giờ lâm vào cảnh thế thảm như chú cả
- Cái gì cũng chỉ có di thôi- Khoa nói và giả bộ thờ dài
- Chú nên học tập đi đi- Bi nói và quay trở lại xem kiệt tác của mình
- Mà di con đi đâu rồi ?- Khoa hỏi
- Đi đi công tác rồi- Bun hồn nhiên trả lời rồi cúi xuống xem tiếp
- Anh – Khoa gọi. bác sĩ Minh ngẩng đầu lên- Con bé vừa mới tỉnh lại sao lại làm việc vậy anh ?
- Em nghĩ Ceo chịu ngồi ở nhà sao ?- Anh hỏi- Khi con bé tỉnh lại, tuy không nhớ gì cả nhưng cái tính ương bướng ấy vẫn còn. Và sau khi được biết những điều cần thiết con bé trở lại làm việc, nhất quyết không chịu ở nhà – bác sĩ Minh nói giọng buồn buồn
- Em biết rồi – Khoa nói
- Ba nói xấu đi nghe – Bi lên tiếng- Lúc về con sẽ méc đi – Bi dọa
- Cả chú nữa- Bun nói- Chú nói xấu đi. Tụi con không những méc đi mà chú sẽ thê thảm luôn
- Dám dọa ba ư ?- bác sĩ Minh đặt tờ báo xuống- Xem các con chạy đi đâu- Nói xong, anh lập tức đuổi tụi nhỏ vừa đuổi lại vừa giả tiếng gầm của sư tử
- Mẹ ơi, cứu con có thú dữ- Bi và Bun vừa chạy vừa hét ầm lên. YẾN quay ra nhìn ba cha con mỉm cười
- Vào ăn sáng đi- yến ra lệnh. Lập tức trò đùa dừng lại, mọi người nhanh chóng ngồi vào bàn ăn
- Đạo này công việc của em thế nào rồi ?- Yến đặt chiếc đĩa cuối cùng xuống bàn và ngồi xuống cạnh chồng
- Ổn chị ạ- Khoa nói rồi cho miếng bánh vào miệng
- Khoa thì em không phải lo đâu – Anh nói, nhìn vợ âu yếm rồi cười
- Nhìn ba mẹ kia- Bun chỉ- Ba mẹ ơi đang ở trước mặt tụi con đó- Bun hét lên
- Ba mẹ là người lớn nên kiềm chế tình cảm chút đi- Bi nói giọng nghiêm trọng. Bác sĩ Minh cổ vào đầu thẳng nhò- Á, đau- Bi kêu lên
- Còn dám dạy ba à ?- Anh cau mày
- Con không dám- Bi nhe răng cười
- Mà mai hai đứa chuẩn bị đi- yến nhắc- Hai đứa sẽ sang nhà nội chơi – Yến nói
- Mẹ ơi, tụi con mới một tuổi mà- Bun nói- phải có ba hoặc mẹ đi cùng tụi con chứ ?
- Hai đứa đi cùng một người bạn của mẹ rồi chú sẽ đón ở sân bay- yến nói
- Nhớ tụi con bị bắt cóc, bị lạc thì sao ?- Bun ỉ ôi
- Tụi con muốn ở nhà cơ- Bi tham gia- Đi một mình rất nguy hiểm. Hơn nữa tụi con là trẻ con không nên đi xa, tụi con mới một tuổi thôi mà – Bi nhìn yến với gương mặt đáng thương
- Anh dẹp cái mặt đó đi cho mẹ nhờ- yến nói- Mới một tuổi mà hai đứa còn khôn như một, thêm nữa sức mạnh cũng không nhỏ có thể tự giải quyết. sang bên đó tha hồ mà chơi, mà phá không lo gì. Nội con đi du lịch ít nhất một tuần nữa mới về. Ở nhà chỉ còn chú thôi. Mà hai đứa cũng biết thừa tính chú rồi còn gì- yến giải thích
- Ba mẹ muốn đuổi tụi con đi để tiện hoạt động ý gì ?- Bi cười gian xảo
- Có người muốn đuổi tụi con đi thì tụi con sẽ đi, không ở lại làm kì đà cản mũi mất- Bun nói rồi nhanh chóng tụt xuống ghế, chạy lên phòng. Bi sau đó vài giây cũng làm tương tự. Yến nhìn hai đứa nhóc mà mỉm cười
- Hai đứa nói vậy có ý gì vậy ?- Khoa hỏi

- Hai đứa đó đang sướng điên lên đấy – Anh giải thích- Tụi nó chỉ giả vờ thôi
- Cho hai đứa sang bên đây giúp chú Cường luôn- Yến nói rồi đứng dậy dọn bàn
- Em không hiểu - Khoa nói
- Rồi em sẽ rõ- Anh cười bí hiểm

Sáng hôm sau, sau hơn 4 tiếng ngồi máy bay, Bi và Bun đã có mặt tại thành phố Pari hoa lệ, thủ đô của Pháp.

Trong lúc đợi làm thủ tục nhập cảnh, Bi và Bun đã tranh thủ lên mạng coi tin tức

- Anh coi nè- Bun chỉ vào màn hình- Đâu đâu cũng thấy xuất hiện hình chúng ta. Chú Cường nổi tiếng quá đi- Bi nhìn vào màn hình, mỉm cười
- Nhà chúng ta ai mà chẳng nổi tiếng- Nói xong, Bi nghĩ ngợi một chút- Chú Cường rất nổi tiếng. Vậy nên sẽ có rất nhiều người muốn bắt cóc chúng ta suy ra nên cài trang để được an toàn
- Anh hai nói chí lý- Bun hùa theo. Lúc này, người bạn của Yến ngồi xuống nói chuyện với hai đứa nhỏ
- Cô có việc đi trước- Người đó giải thích- hai con có thể tự mình chờ chú Cường đến không ? nếu không được cô sẽ ở lại thêm chút nữa
- Không cần đâu cô ạ- Bi nhanh nhẩu
- Có thật không vậy ?- cô hỏi lại nghi ngờ
- Không sao đâu mà cô- Bi và Bun hùa theo
- Thôi được rồi- Cô cười- Đây là số điện thoại của cô, có gì cứ gọi điện cho cô nha
- Vâng ạ- Bi và Bun ngoan ngoãn. Người bạn của Yến rời đi.

Nhanh chóng, Bi và Bun lôi một ít đồ trong va li ra. Hai đứa nhóc đã hóa trang thành công. Và bây giờ, chúng ung dung ra khỏi sân bay. Đâu đâu cũng thấy những băng rôn, khẩu hiệu đón hai đứa nhóc.

- Hai ơi, sao nhiều người đón chúng ta vậy ? Biết được ai mới là người của chú?- Bun thắc mắc
- Ngốc – Bi cười- đó là những người muốn lấy lòng chú. Có rất nhiều người muốn trở thành thím của chúng ta- Bi giải thích
- Thế bây giờ chúng ta phải làm gì ?- Bun hỏi
- Chuồn lẹ ra taxi về nhà chú- Nó xong, Bi nhanh chóng kéo tay Bun chạy đi trước khi bị mọi người phát hiện ra.

Và hai đứa nhóc đã tới được điểm cần đến một cách dễ dàng.

- Hai à, làm sao đây ?- Bun hỏi và chỉ vào cửa- Cửa khóa rồi
- Chúng ta có thể đợi chú về hoặc gọi điện cho chú – Bi nói
- Như thế chẳng vui gì cả- bun nhõng nhẽo
- Công nhận còn chán hơn ở nhà- Bi chán nản
- Hay chúng ta trốn đến công ty chú chơi đi ?- Bun đề nghị
- Ý kiến hay đó- Bi hùa theo
- Nhưng chúng ta phải làm gì với đồng đồ này ?- Bun hỏi và chỉ vào đồng vali
- Chúng ta sẽ cho vào nhà- Bi cười- Em có mang theo chiếc máy bay mà ba với dì làm cho chúng ta không ?- Bi hỏi
- Có- Bun trả lời
- Bây giờ thế này. Em sẽ lôi chiếc máy bay đó ra, lắp ráp cho nó hoạt động được. Anh sẽ tắt thiết bị báo trộm và tường bảo vệ của ngôi nhà. Sau đó em điều khiển máy bay đưa đồ vào tông,ok ?- Bi lên kế hoạch
- Nhưng cái má bay này đâu thể- Bun xì mặt rồi chột như nhớ ra điều gì- Em có thể dùng sức mạnh được không ?
- Tất nhiên rồi – Bi cười

Mười lăm phút sau, mọi việc đã xong. Bi và Bun vui vẻ đến công ty của chú chơi.

11h trưa, tại công ty Fun(công ty chuyên sản xuất đồ chơi và thức ăn cho trẻ em nổi tiếng toàn cầu).

Bi và Bun không khó khăn mấy để vào được phòng làm việc của chú mình mà không bị phát hiện. Đơn giản thôi, việc này đối với hai đứa dễ như ăn cháo. Vì cả hai đứa không ít lần trốn vào phòng làm việc của Yến ở công ty quậy phá và phòng của bác sĩ Minh trong bệnh viện để chơi trò đi tìm kho báu.

- Anh hai, chú không có ở đây ? – Bun vút cái túi của mình xuống ghế

- Chú đang đi họp- Bi giải thích0 Kiểm cái gì ăn trước đã rồi tính- Nói xong, Bi chạy đến tủ lạnh (trong phòng này đầy đủ tất cả : đồ ăn, nước ngọt, rượu... giường ngủ, tủ quần áo)

- Anh hai- Bun hét lớn-Xem em thấy cái gì nè- Bun chỉ tay vào giường

- Cái gì thế ?- bi tay cầm hộp kem chạy đến. Trước mắt hai đứa trẻ là một người phụ nữ đang ngủ chỉ với một chiếc áo sơ mi trên người hơi nửa còn không cài cúc.

- Thật là..- Bi lắc đầu. Trong lúc đó, Bun đã nhanh chóng chụp lấy một bức ảnh để tìm kiếm người này là ai

- Siêu mẫu Thu Hoa, người nổi tiếng tổng nghệ không chỉ bởi sắc đẹp và tài năng mà còn bởi lòng đố kỵ, lắm mưu nhiều kê..- Bun đọc- Chúng ta nên làm gì đây ?- Bun hỏi

- Có trò vui rồi- Bi nháy mắt. Bun cười

Sau đó, hai đứa nhóc nhanh chóng bắt tay vào trò đùa của mình. Bun lấy trong túi ra mấy lọ keo 502 rồi trộn vào với kem sôcôla. Sau đó, cô bé trèo lên giường quay người cô siêu mẫu kia lại. Bun thành thạo quét hỗn hợp đó lên người cô siêu mẫu trước khi keo khô mất. Bun quét xong phần bụng thì dùng sức mạnh của mình đưa cô người mẫu xuống nền nhà, cởi áo ra, quét tiếp phần ngực và chân. Thu Hoa vẫn ngon mà không hề hay biết gì.

Bi cùng lúc đó đã nhai xong mấy chục cái kẹo cao su. Mái tóc của cô ta khá dài, vàng óng. Chẳng mấy chốc chẳng chịt đầy kẹo cao su. Chúng dính trên mái tóc cô ta trông như một cái mạng nhện cỡ lớn.

Bấy giờ, hỗn hợp kem keo đã khô. Bun lấy những chiếc bánh quy, bên trên có quét mù tạt, nước mắm sau khi được nướng để lên bụng cô ta một cách khéo léo trông như những bông tuyết. Còn Bi, sau khi đã hoàn thành cái mạng nhện của mình thì chuyển xuống dưới gương mặt xinh đẹp không ít lần phẫu thuật kia. Tương ớt, kem tươi được phủ lên mặt cô ta với đủ các loại hình dáng khi thì li ti như mụn lúc lại to đùng như bọt. Cậu nhóc còn rắc bột óng ánh vào đó làm gương mặt cô ta trông càng tức cười hơn.

Mười phút sau, tác phẩm đã hoàn thành. Thu Hoa từ một người mẫu xinh đẹp đã biến thành một bức tranh biếm họa thức ăn đặc sắc với đầy đủ hương vị, ‘mùi thơm’, đặc biệt là lớp mặt ong trên đùi cô đang thu hút không ít kiến.

Sau khi làm xong, Bi và Bun chụp lại một tấm ảnh, thu dọn đồ đạc rồi tìm một chỗ trốn vừa không bị phát hiện lại có thể dễ dàng quan sát được mục tiêu của mình.

Năm phút sau, người thư kí bước vào

- Á- người thư kí hét lên kinh ngạc. Thu Hoa bị tiếng hét thất thanh làm tỉnh dậy, vội ngáp dài ngáp ngắn rồi ngồi dậy. Đưa tay lên đầu, cô vô cùng kinh ngạc, sau khi nhìn thấy cơ thể mình cô lại càng sững sốt hơn.

- Á- cô cũng hét lên thất thanh. Cô vội vàng đứng dậy, kiến đang bu đầy đùi cô- Kiến..kiến- cô ta hét lên. Nhân viên trong công ty vừa tan họp nghe thấy tiếng hét thất thanh vội chạy đến. Mấy vài giây kinh ngạc sau đó họ vội bật cười

- Các người...các người...- Thu Hoa tức giận vừa xấu hổ lại bị chọc quên tức tối bỏ ra ngoài

- Có chuyện gì vậy ? -cường bước vào. Mọi người đều im bật. Thư kí nhanh chóng thuật lại mọi chuyện. Anh nghe xong mỉm cười

- Mọi người ra ngoài đi – Anh ra lệnh. Mọi người tuy không hiểu gì nhưng nhanh chóng làm theo. Đến lúc bấy giờ, anh mới điềm tĩnh nói- Hai đứa còn không chịu ra đi ?- Anh dứt lời thì Bi và Bun nhanh chóng chạy ra

- Chú- hai đứa chạy đến ôm chầm lấy Cường

- Hai đứa nghịch quá đấy- Anh cười và xoa đầu hai đứa nhỏ

- Chú ơi tụi con đói- Bun nói và nhăn nhăn cái mặt

- Chú ơi, chúng ta đi ăn đi- Bi nài nỉ

- Ủ, được rồi- Anh cười rồi đứng dậy- lấy đồ của các con đi

- Vâng ạ- hai đứa tươi cười

Cái tên Lam Phong sẽ gọi cho người ta liên tưởng đến gì ? một thằng con trai lạnh lùng, vô cảm nhưng lại có một vẻ ngoài hút hồn hay một tên côn đồ nguy hiểm ? Tất cả đều có ở nó chỉ có điều, nó lại là một đứa con gái, một đứa con gái lạnh lùng, bí ẩn.

Tiếng trống trường vang lên giải thoát con buồn ngủ của tất cả mọi người trừ nhỏ. Nhỏ chưa bao giờ ngủ trong giờ học, chưa bao giờ vi phạm bất kì nội quy nào của trường học. Điều này thật vô lí mà cũng thật nực cười.

Nhỏ với lấy cái cặp, đeo lên vai rồi đi ra khỏi lớp khi mọi người đã về hết.

- Con kia mày đứng lại cho tao- Một giọng oanh vàng thánh thót vang lên sau lưng nhỏ. Nhỏ không phản ứng gì cũng không có ý định quay lại. Nhỏ tiếp tục bước đi

- Chặn nó lại cho tao- Đứa con gái ra lệnh. Nhưng dường như tất cả là vô ích. Tuy nhìn nhỏ đi thong thả vậy chứ tốc độ thì như tên bắn luôn nên không ai cản lại được.

Vậy là nhỏ đã thoát, một cách dễ dàng và nhanh chóng. Không phải, nhỏ không có sức đánh lại chỉ đơn giản với nhỏ chuyện đó không cần thiết. Nhỏ không muốn mua rắc rối vào mình. Nhỏ lang thang trên sân trường thấy một đám người đang đánh một thằng con trai như tử. Nhỏ nhìn lướt qua với ánh mắt sắc lạnh, vô cảm. Gương mặt không chút phản ứng. Và sau vài giây ngắn ngủi, nhỏ dời mắt khỏi bọn họ, tiếp tục con đường của mình.

Nhưng cái nhìn đó của nhỏ đã khiến một người chú ý. Đó là Duy Anh- một hotboy của trường, được mệnh danh là Gió Quý- một người có tốc độ hạ gục đối phương rất nhanh, thoáng ẩn thoáng hiện. Giây phút, Duy Anh ngẩng mặt lên cũng đúng lúc bắt gặp cái nhìn của nhỏ. Một cái nhìn vô cảm, không có chút gì của sự sợ hãi. Trong ánh mắt ấy chứa đựng những tia lạnh lẽo, cô độc, không chút thương xót, không chút biểu cảm. Tất cả chỉ là sự lạnh lùng. Và nó làm Duy Anh trong phút chốc rung mình, ngạc nhiên. Một đứa con gái bình thường làm sao có thể có được cái nhìn ấy ?

- Điều tra con nhỏ đó cho tao- Duy Anh ra lệnh

- Vâng ạ- Một tên đàn em cung kính.

Nhỏ bước vào phòng, một mồi đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn xung quanh. Trong phòng trống trơn, không còn một chút đồ đạc của nhỏ. Nhỏ không ngạc nhiên cũng không hoảng hốt. Thời gian qua, sống trong ngôi nhà này đã dạy cho nhỏ phải biết cách giấu tất cả vào bên trong, mọi thứ kể cả nụ cười. Đã lâu lắm rồi, nhỏ không cười, lâu lắm rồi nhỏ không khóc. Những giọt nước mắt vốn phải lăn trên gương mặt nhỏ thì lại chảy ngược vào trong cất giữ tâm can nhỏ.

Nhỏ nhìn lại căn phòng một lần nữa rồi khép cửa, quay bước ra ngoài.

- Lam Phong, xuống đây ba bảo- Ba nhỏ từ dưới nhà kêu. Nhỏ nhanh chóng xuống dưới, ngồi trước mặt ông. Đối diện nhỏ là một người đàn ông tuy đã lớn tuổi nhưng vẫn còn rất phong độ, trẻ trung. Nhỏ không nói gì, nhìn thẳng vào mắt ông.

- Đồ đạc của con đã được chuyển sang nhà chồng con- Ba nhỏ nói- Việc này thực ra có hơi gấp nhưng bà thông gia tức mẹ chồng của con có một số việc nên rút ngắn thời gian- Ba nhỏ ôn tồn giải thích- từ tối nay, con sẽ ở bên nhà chồng. Nhà đó chỉ có hai vợ chồng con thôi- Nhỏ nghe xong, không phản ứng gì. Nhỏ đứng dậy, cúi đầu trước ông rồi ra hiệu cho con chó yêu quý của nhỏ : Phong Quý

- Phong Quý sẽ đi theo con. Ba đừng phản đối- Ngừ điệu lạnh lùng, không chút cảm xúc như gương mặt nhỏ vang lên

- Được- Ba nhỏ đồng ý. Và cũng chỉ cần có vậy, nhỏ ra khỏi nhà với con chó to, lông xù yêu quý của mình.

Đầu óc nhỏ trống rỗng. Nhỏ không vui cũng không buồn. Nhỏ từ lâu đã hiểu sự tồn tại của mình trên thế gian chỉ còn là một con rối cho ba giật dây. Ba muốn con trai và nhỏ phải trở thành một đứa con trai bất đắc dĩ. Cả tủ quần áo của nhỏ toàn quần jean rồi áo phông, giày thể thao, không kiếm đâu ra một chiếc váy. Con trai không được khóc và nhỏ cũng vậy. Con trai phải hoàn hảo. Nhỏ không kém cạnh. Mọi thứ, mọi thứ từ chơi đàn nấu ăn đến bơi lội, đấu kiếm, lái xe mô tô... nhỏ đều học và thành thạo cả. Con trai phải lạnh lùng, cương quyết. Và nhỏ cũng phải như thế. Tất cả những gì con trai làm được thì đều phải làm thậm chí phải xuất sắc hơn.

Nhưng như thế thì đã sao ? nhỏ quen rồi. Quen đến nỗi bây giờ chúng đều trở thành tính cách của nhỏ. Ba muốn nhỏ lấy chồng, nhỏ sẽ lấy quyết không ca thán hay phản đối một lời giống như bao năm qua nhỏ đã gắng chịu đựng. Số phận của nhỏ vốn không phải do nhỏ quyết định. Nhỏ không có cái quyền đó. Nhỏ không có bất cứ quyền gì. Với nhỏ, mọi thứ đều ngoài tầm tay, vô nghĩa.

Phong Quý hiểu được những gì nhỏ đang nghĩ. Nó dụi dụi đầu vào chân nhỏ. Nhỏ cúi xuống nhìn nó. Vẫn ánh mắt lạnh lùng ấy nhưng dường như có len lỏi chút ấm áp. Phong Quý hiểu được những gì mà nhỏ dành cho nó, vội quẫy đuôi. Nhỏ nhìn nó hồi lâu rồi tiếp tục bước tiếp. Nếu không có nó, nhỏ sẽ không thể nào chống đỡ, chịu đựng đến ngày hôm nay. Nhỏ bây giờ chỉ còn là một con rối nhưng ít ra nhỏ cũng có một người bạn. Ít ra, mỗi ngày nhỏ cũng có chút việc để làm : cho nó ăn, có chút mục đích sống : được gặp nó. Ít ra, nhỏ còn có chút hy vọng. Nếu không, sự tồn tại của nhỏ sẽ lặp lại những chuỗi ngày vô nghĩa, làm những việc như một con robot được lập trình sẵn.

Điện thoại nhỏ rung lên. Ba nhắn tin địa chỉ ngôi nhà cho nhỏ và nói ở đó sẽ có sẵn người đưa chia khoán cho nhỏ. Nhỏ lướt qua dòng tin nhắn rồi vội gấp lại. Nhỏ đói. Về nhà, nhỏ chưa kịp ăn gì cả mà có lẽ Phong Quý cũng chưa ăn. Vì thế, nhỏ vội vàng đến siêu thị, mua chút đồ.

Mười lăm phút sau, nhỏ đã có mặt trong ngôi nhà mà sau này sẽ là nhà của nhỏ. Nhỏ đặt túi đồ xuống bếp rồi nhanh chóng nấu ăn. Nhỏ nấu không phải

cho bản thân nhỏ mà cho Phong quý. Nhỏ chỉ là người ăn kế phần thức ăn của nó mà thôi. Một lúc sau, cả nhỏ và nó đều ngồi trước bàn ăn. Phong quý rất thông minh. Nso hiểu nhỏ, luôn nghe theo lời nhỏ. Nó ngồi ăn ngoan ngoãn, thi thoảng lé mắt sang nhìn nhỏ.

- Cuối cùng thì cô vợ yêu quý của tôi cũng đến rồi- một giọng nói vang lên xóa tan bầu không khí im lặng. Nhỏ và nó vội ngẩng đầu lên. Phong Quý nhìn hần về ngây ngô. Còn nhỏ, vẫn ánh mắt đó, không vui, không buồn, không ngạc nhiên chỉ độc về lạnh lùng.

- Thái độ với chồng mình như vậy là sao ?- Duy Anh nhếch mép. Hần khó chịu khi mẹ ép hần cưới một người con gái mà hần chưa một lần gặp mặt. Nhưng hần nhanh chóng thay đổi quyết định sau khi nhìn thấy ảnh nhỏ. Hần cảm thấy có chút gì đó, thú vị, thu hút. Nhỏ sau vài giây ngẩng lên nhìn hần thì vội cúi xuống ăn tiếp. Một tên chồng từ trên trời rơi xuống xuất hiện. Nhỏ không ngạc nhiên sao được. Nhưng tất cả những điều đó được giấu thật sâu trong đôi mắt nhỏ. Nhỏ biết hần : Nguyễn Duy Anh- hotboy nổi tiếng của trường nhỏ, con trai một tập đoàn lớn nhất nhì thế giới. Thảo nào, ba nhỏ sẵn sàng cho nhỏ đi lấy chồng một cách dễ dàng đến như vậy. Nhỏ được cái gai trong mắt lại được một món hời.

- Cũng ngon đấy chứ ?- hần lấy một cái đĩa cuốn mì bỏ vào miệng rồi nhận xét. Nhỏ không phản ứng gì, đẩy cả đĩa mì cho hần rồi đứng dậy. Phong Quý thấy vậy cũng vội vàng làm theo. Nhỏ đến bên bếp cho nốt mấy túi đồ vào tủ, lấy hai quả táo ra gọt, một cho nhỏ một cho hần

- Vợ rất ngoan- Hần phán- Chỉ có điều bỏ cái bộ mặt ấy đi trông cứ như chồng ức hiếp vợ vậy- Hần nâng cằm nhỏ lên và nói. Hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau. Đôi mắt của hần như muốn dò xét, muốn nhìn thấu đôi mắt lạnh lùng của nhỏ nhưng rốt cuộc cũng chẳng thu được gì. Sau một lúc, nhỏ gạt tay hần ra, đứng dậy về phòng. Phong Quý cũng làm tương tự. Hần ở đó, mỉm cười, thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Ngoại truyện 3

Sáng hôm sau,

Khi hần thức dậy thì nhỏ đã ra khỏi nhà từ bao giờ. Phong Quý cũng đã ăn sáng xong. Và bây giờ nó đang yên vị trong phòng nhỏ. Tuy đã là vợ chồng nhưng hai người vẫn ngủ riêng.

Hần bước vào bếp thì thấy hai chiếc bánh mì kẹp trứng lá ngải đã ở sẵn trên đĩa cùng với một hộp com có ghi chú là đồ ăn trưa của hần và một tách cà phê. Hần mỉm cười rồi vui vẻ thưởng thức bữa sáng của mình.

.... Tiếng trống vào lớp, nhỏ bắt giác đưa mắt hướng ra phía cửa sổ. Điện thoại nhỏ reo. Giáo viên chưa vào lớp. Nhỏ vội nhấc máy. Đôi tay nhỏ run run nhưng rất nhanh nhỏ trở lại trạng thái bình thường. Giáo viên bước vào lớp :

- Thưa cô, nhà em có chuyện gấp. Em xin phép được nghỉ buổi học hôm nay- nhỏ đứng dậy và nói. Giáo viên thoáng chốc ngạc nhiên rồi cũng gật đầu vì cô rất quý nhỏ.

- Được rồi- Cô nói xong, nhỏ bước ra khỏi lớp thì bị một cách tay giữ lại rồi kéo đi. Hần đẩy nhỏ vào ô tô, nói

- Mẹ em đang ở trong bệnh viện – Hần lo lắng, sắc mặt tái nhợt quay sang nhìn nhỏ. Hần gần như chết đứng khi thấy nhỏ vẫn thờ ơ, lãnh đạm

- Tôi nghe rồi- Nhỏ lạnh lùng rồi nhìn về phía cửa sổ. Hần nhìn nhỏ như người ngoài hành tinh. Có lẽ nhỏ không còn là con người nữa. nhưng hần biết một mà không biết hai. Hần không biết rằng trong lòng nhỏ mọi thứ đang vỡ nát. Nước mắt đang chảy vào trong cật cửa tâm hồn nhỏ.

Hần đưa nhỏ đến bệnh viện, vừa kịp lúc. Vài phút sau khi gặp nhỏ, mẹ qua đời. Bà tắt thở trên tay nhỏ. Họ hàng, người quen, tất cả mọi người đều khóc kể cả ba nhỏ. Tất cả trừ hần và nhỏ. Hần xót xa nhưng không thể khóc. Nhỏ đau đớn, chưa xót nhưng nước mắt lại rơi vào trong. Nhỏ ra khỏi phòng bệnh. Mọi người nhìn nhỏ với ánh mắt châm chọc chỉ trích. Mẹ mất mà nhỏ không hề khóc, không hề buồn. Gương mặt đó vẫn thật lạnh lùng, vô cảm

Một lúc sau, khi mọi người đã về còn hần đi lo thủ tục, trong hành lang bệnh viện chỉ còn lại ba và nhỏ

- ba không cần nước mắt cá sấu vậy đâu- Nhỏ lạnh lùng. Nhỏ dứt câu, một cái tát giáng xuống gương mặt của nhỏ

- Rốt cuộc mày có phải là người không hả ?- Ba nhỏ hét lên. Nhỏ nhìn người đàn ông trước mặt mình, không chút phản ứng

- Ba có tư cách ư ?- vẫn ngữ điệu ấy, nhỏ buông một câu vô cảm. Nói xong, nhỏ đi khỏi trước ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn khó hiểu của hần.

Hần đưa nhỏ trở về nhà. Mọi việc vẫn bình thường với nhỏ. Nhỏ không khóc, không biểu hiện một chút tình cảm nào cả. Hần bỏ ra khỏi nhà. Nhỏ được thoải mái một mình nhưng rốt cuộc cũng không có giọt nước mắt nào lăn trên gương mặt nhỏ. Mọi thứ cảm xúc đau đớn, buồn bã trong nhỏ đã được giấu nhem trong lòng. Nhỏ giờ đây bình thản, lạnh lùng đến không ngờ.

- Thực sự, cô không đau xót gì ư ?- Cuối cùng, không chịu nổi hần cất giọng hỏi nhỏ. Nhỏ đặt chiếc đĩa cuối cùng xuống bàn rồi ngồi xuống

- Ăn đi- nhỏ ra lệnh. Cùng lúc đó Phong Quý nhảy lên ghệt ngồi cạnh nhỏ

- Cô là cố tình hay không cố tình người vậy ?- Hấn vẫn quyết hỏi cho bằng được. Nhỏ im lặng, không nói, tiếp tục ăn

- Cô là loại người gì vậy hả?- Hấn hét lên, hất đổ cái bàn. Mọi thứ đều đổ vỡ. Hấn rút cuộc cũng không giữ được bình tĩnh, không chịu được thái độ này của nhỏ. Nhỏ nhìn hấn rồi cúi xuống nhặt những mảnh vỡ văng trên sàn. Hấn bực mình bỏ đi khỏi nhà một lần nữa.

Hấn bỏ đi. Nhỏ dọn dẹp xong thì về phòng. Nhỏ không bật điện, ngồi im lặng trong bóng tối. Nhỏ không khóc. Đầu óc nhỏ mơ màng nhớ đến những lời nói của mẹ trước khi ra đi :

- Mẹ xin lỗi- Mẹ nhỏ nghẹn ngào. Nhỏ im lặng, không nói gì- Mẹ xin lỗi, xin lỗi đã trở thành gánh nặng của con- bà nghẹn ngào- vì mẹ, vì mẹ mà bao năm qua con phải chịu khổ. Mẹ trở thành gánh nặng khiến con không thể bỏ đi khỏi căn nhà ấy. Bây giờ thì tốt rồi – Bà cười nhẹ- Hứa với mẹ, sau khi mẹ đi con sẽ thoát ra khỏi căn nhà ấy. Hãy đi tìm cuộc sống cho riêng mình – Bà nắm chặt tay nhỏ. Nhỏ vô thức gật đầu.

Mọi thứ như hiện ra trước mắt nhỏ, rõ ràng, đau đớn. một giọt nước mắt lăn dài trên gò má nhỏ. Nhỏ đau, rất đau tưởng chừng như trái tim nhỏ đang vỡ vụn. Mọi thứ dưới chân nhỏ vốn đã sụp đổ nay lại trở thành những hố sâu đợi nhỏ rơi xuống.

Sáng hôm sau

Hấn rời về sau một đêm trần trọc. Hấn thay bộ lễ phục để đến dự đám tang của mẹ nhỏ, mẹ vợ hấn. Xong xuôi, hấn xuống dưới nhà, chuẩn bị xe:

- Cô không đi ?- Hấn hỏi nhỏ. Nhỏ quay lại nhìn hấn lạnh lùng rồi với lấy chiếc cặp của mình

- Tôi bận- chỉ vồn vện hai chữ mà hấn tưởng như là cả ngàn viên đá nặng đang rơi xuống

- Cô đúng là không bằng loài cầm thú- hấn nói giọng khinh bỉ rồi tức tối bỏ đi. Nhỏ theo sau hấn nhưng cảm xúc hoàn toàn ngược lại. Với nhỏ, bây giờ mọi thứ trống rỗng, thật khó tả.

Tang lễ diễn ra với rất nhiều người. Ai ai cũng có mặt từ họ hàng, người quen, hàng xóm, bạn làm ăn của ba nhỏ... tất cả trừ nhỏ. Mọi người thắc mắc còn hấn một mối giải thích đi giải thích lại với họ rằng nhỏ không thể đến vì tình hình sức khỏe không cho phép. Hấn không thích nhưng vẫn phải làm vì dù sao đó cũng là thể diện của hấn.

Nhỏ đứng từ xa nhìn vào tang lễ, không chút cảm xúc. Mọi thứ lẩn lộn, đau đớn, buồn tẻ khiến nhỏ không biết phải làm gì. Có lẽ, nhỏ sẽ bỏ đi, sẽ chạy trốn khỏi cuộc sống vô nghĩa này.

- Lam Phong- một tiếng gọi âm áp, thân thương vang lên. Nhỏ quay người lại. Đó là chị gái của nhỏ : Hồng Hạnh, con gái cả của dòng họ đã bỏ nhà đi từ 8 năm về trước

- Chị đang có thai không nên đến đây – Nhỏ nhắc nhở. Tuy là ngữ điệu lạnh lùng nhưng lại ẩn chứa sự quan tâm.

- Em sao rồi ?- Hạnh hỏi. Nhỏ nhìn chị từ đầu đến chân. Đôi mắt chị đỏ hoe còn gương mặt thì hốc hác. Chị gầy rộc đi.

- Chị đừng đau buồn quá- Nhỏ nhắc- Mẹ cũng không muốn gây thêm rắc rối cho chị đâu – Hạnh nhìn nhỏ đầy thương xót và ái ngại

- Em... - Hạnh áp úng

- Em không sao- Nhỏ lạnh lùng- Bây giờ, không có chuyện gì nữa thì em xin phép. Chị cũng đừng ở đây lâu, ba không thích chị đâu- Nhỏ nói rồi quay lưng đi

- Phong- Hạnh gọi, nhỏ dừng lại- Cuộc hôn nhân này là ba ép em phải không ?

- Chuyện của em em sẽ tự giải quyết. Chị lo cho bản thân mình trước đi – Nhỏ nói rồi bỏ đi. Cùng lúc ấy, Kiên- chồng của Hạnh, đến bên cô

- Em đừng quá lo lắng- Anh an ủi. Hạnh òa khóc như một đứa trẻ.

Nhỏ lang thang trên đường, vô định, âm thầm dường như không để ý đến xung quanh. Bản thân nhỏ trống rỗng, tựa hồ như không có một chút cảm giác nào. Giờ phút này, nhỏ không khóc, không đau đớn nữa, không xót xa. Tất cả với nhỏ giờ chỉ còn lại là một khoảng trống vô định, một chỗ trống trong trái tim mà không sao bù đắp nổi. Ở nơi đây, với nhỏ đã không còn một chút vẩn vương, một thứ gì ràng buộc. Nhỏ sẽ đi, đi như mẹ nhỏ bảo. Đến một nơi nào đó, một nơi nhỏ có thể cười.

Màn đêm buông xuống ngôi nhà được gọi là nhà nhỏ. Trong nhà, nhỏ đang cho Phong Quý ăn. Còn nhỏ, nhỏ không muốn ăn. Việc bây giờ, nhỏ cần làm là nhanh chóng thoát ra khỏi cuộc sống này, càng nhanh càng tốt. Nhỏ đã không còn gì để mất ngay cả mạng sống của nhỏ. Bây giờ, nếu có phải chết đi thì nhỏ cũng không hề cảm thấy đau đớn chút nào. Cái chết với nhỏ từ lâu đã không còn ý nghĩa rồi.

Bầu không khí im lặng trong căn nhà bị hấn phá tan. Hấn uống rượu, uống để quên hiện thực, để không nghĩ đến sự lạnh lùng của nhỏ. Theo sau hấn là một đứa con gái ăn mặc hở hang. Đứa con gái đó nhìn nhỏ khinh bỉ rồi đi hấn lên phòng. Nhỏ mặc kệ. Nhỏ đối mặt với đứa con gái kia vẫn lạnh lùng theo cách của nhỏ, không chút phản ứng, không chút thái độ. Với nhỏ, mọi chuyện liên quan đến hấn đều trở nên vô nghĩa.

Đêm đó, nhỏ không ngủ được. Một phần vì tiếng rên của người con gái phòng bên vọng ra, những tiếng ân ái giữa bọn họ nối tiếp nhau lọt vào tai nhỏ. Nhỏ đứng nhìn ra bầu trời tối đen. Bầu trời đó liệu có phải như số phận của nhỏ ? Một màu đen không chút hy vọng, không chút sức sống. Dù nhỏ có thoát khỏi đây, thoát khỏi cuộc sống này thì nhỏ làm sao có thể lấy lại được tuổi thơ, làm sao nhỏ có thể quay trở lại hồn nhiên, vui vẻ. Làm sao để nhỏ có thể.

Trút một tiếng thở dài. Nhỏ mệt mỏi nhìn bầu trời đã hừng sáng. Hôm nay, nhỏ sẽ rời khỏi đây. Mọi chuyện nhỏ đã tự lo liệu xong rồi. Nhỏ bước xuống phòng, làm đồ ăn sáng cho Phong Quý. Nó cần phải ăn trước khi bắt đầu một cuộc hành trình dài.

Nhỏ bước xuống thì đã thấy đứa con gái kia đang ở trong bếp. Cô ta đang nấu đồ ăn cho hắn. Nhỏ mặc kệ, không nói gì lảng lảng làm đồ ăn cho Phong Quý. Một lúc sau nhỏ múc đồ ăn ra đĩa thì đứa con gái kia cố tình quay người lại hát đồ đĩa thức ăn trên tay nhỏ. Chiếc đĩa rơi xuống sàn. Nhỏ nhìn cô ta trong giây lát rồi cúi xuống thu dọn đồ đồng hồ vờ.

- Vợ chưa cưới ư ?- Cô ta nhếch mép- Rốt cuộc chỉ là một đứa giúp việc mà thôi. Chắc cô đã nghe thấy những tiếng động đêm qua nhỉ ?- Cô ta bật cười- Cô hãy nhớ lấy thân phận mình, tôi với anh ấy mới là một cặp- Cô ta gần từng chữ. Nhỏ im lặng, không nói. Phong Quý găm giữ, nhìn cô ta. Cô ta thấy nhỏ không nói càng đắc chí, cao hứng đồ luôn bình cả phê nóng vào tay nhỏ. Nhỏ bị bỏng lại còn không cần thận đứt tay nữa. Nhỏ vẫn không phản ứng gì. Cô ta lại càng được đà đổ nước vào tay cô nhưng Phong Quý lao đến chỗ cô ta hắt đồ chiếc bình xuống

- Đồ ***** – Cô ta gần giọng. Ngay lập tức, nhỏ đứng dậy, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô ta

- Cần thận với lời nói của cô chút đi- Nhỏ gần từng chữ. Một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng cô ta. Cô ta sợ sệt. Đúng lúc đó, hắn xuất hiện. Hắn nhìn nhỏ rồi quay sang nhìn cô ta. Và cô ta nhanh chóng chạy đến bên hắn nức nở

- Cô ta ức hiếp em- Đứa con gái nước mắt ngấn nước mắt dài

- Cô không phải vợ tôi nên đừng xen vào chuyện của tôi- Hắn ta quát. Nhỏ nhìn hắn lạnh lùng vô cảm. Bàn tay trái nhỏ đỏ ửng, bỏng rát, đang chảy máu nhưng hắn cũng không để ý. Đôi mắt hắn nhìn nhỏ có chút khinh bỉ và giận dữ.

- Đừng có xen vào chuyện của tôi- Nhỏ lạnh lùng đáp trả hắn- Còn cô, xin lỗi nó mau- Nhỏ ra lệnh

- Cô bảo tôi đi xin lỗi một con ***** ư ? Nằm mơ – Cô ta lớn tiếng. Cùng lúc đó, một chiếc đĩa bay thẳng vào người cô ta nhưng hắn nhanh tay kéo cô ả về phía mình giúp cô ta không bị thương

- Cô làm cái gì vậy ?- Hắn giận dữ

- Đừng xen vào chuyện của tôi- Nhỏ nhắc lại, ngữ khí càng lạnh lùng hơn- Mau xin lỗi- Nhỏ gần từng chữ

- Cô ta định giết em – Đứa con gái sợ sệt núp sau lưng hắn. Cô ta sợ ánh mắt đó của nhỏ. Nhỏ nhanh chóng đến trước mặt hắn nhìn thẳng vào mắt cô ta

- Xin lỗi- Ngữ điệu không tức giận nhưng lại lạnh lùng khôn tả, vô cảm. Nhỏ dứt lời thì một tiếng chát vang lên. Hắn tát nhỏ

- Cô quá đáng vừa thôi- Hắn hét lên- Bắt một người đi xin lỗi một con chó ư

- Đừng xen vào chuyện của tôi- Nhỏ lặp lại lần thứ ba- trừ khi anh muốn ngày mai sẽ nhận được xác cô ta

- Cô dám dọa tôi ?- Hắn gần từng chữ- Cô rốt cuộc là loại người gì vậy ?

- Cô không phải là người- Cô ta hứa theo. Nhỏ lạnh lùng nhìn hai người bóng một câu

- Đúng tôi không phải là người- Nói xong, nhỏ dắt theo Phong Quý bỏ ra khỏi nhà trước sự tức giận của hắn.

Nhỏ bỏ đi cũng được hơn hai ngày rồi. Hắn không có ý định tìm nhỏ. Nhỏ đi với hắn lại càng hay. Nhưng hắn không hiểu sau, mỗi ngày hắn uống rượu càng nhiều, dường như muốn hủy hoại bản thân mình. Hắn triền miên trong những cơn say kéo dài, mọi thứ quay cuồng xung quanh hắn.

Những tia nắng chiếu vào mặt hắn khiến hắn bừng tỉnh. Căn nhà im lặng, không chút tiếng động. Tuy nói là nhỏ mới đến đây chỉ có vài ngày nhưng dường như hắn đã quen thuộc những âm thanh mà nhỏ tạo ra. Tiếng nôi chào và cả tiếng của con chó ấy nữa. Hắn lắc đầu, thở dài, mệt mỏi rồi bước vào nhà vệ sinh. Hắn tạt nước vào mặt để xua đi những cơn đau đầu rồi hắn đi xuống nhà.

- Lam Phong đâu ?- Một ngữ điệu lạnh lùng y như nhỏ vang lên khiến hắn giật mình. Đây là nhà hắn sao lại có người khác vào được. Thoáng chút ngạc nhiên nhưng ngay sau đó, hắn lấy lại bình tĩnh

- Chị là ai ?- Hắn hỏi giọng điềm tĩnh rồi ngồi xuống ghế. Đôi mắt liếc nhanh trong phòng rồi dừng lại ở người con gái trước mặt. Trong phòng này có khoảng hơn 20 tên mặc áo đen còn ngoài kia ít nhất cũng bằng này. Hắn có võ, rất giỏi nhưng hắn muốn xem mục đích của những người này là gì

- Lam Phong đâu ?- Hạnh lặp lại câu hỏi. Hắn nhìn cô, chăm chú. Cô xinh đẹp nhưng không bằng nhỏ. Nhỏ có nét giống người này.

- Cô ta bỏ đi rồi- Hắn thản nhiên trả lời

- Đi đâu ?- Hạnh lại hỏi

- Cô ta có chân thì tự đi. Tôi làm sao biết được- Hấn nói về thờ ơ xen chút tức giận
- Bang chủ bang Hắc Long lại không giữ được một cô gái ư ?- Một giọng nam trầm ấm vang lên. Hấn ngẩng mặt lên. Đó là Kiên
- Không ngờ Lục Kiên, một sát thủ nổi tiếng trong thế giới ngầm cũng có mặt ở đây – Hấn cười nhẹ, một cái cười xã giao. Kiên nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh Hạnh
- Em có về một mối rồi đấy. Về nghỉ đi- Kiên ân cần
- Em cần tìm con bé- Hạnh nhìn anh.
- Không ngờ đây lại là phu nhân của anh. Thật thất lễ rồi- Hấn nói- Nhưng không biết hai vị có quan hệ gì với vợ chưa cưới của tôi vậy ?
- Vợ chưa cưới ?- Hạnh nhắc lại rồi cười chua chát- nếu hai người yêu nhau đi đến kết hôn thì con bé sẽ nói cho cậu biết tôi là chị nó nhưng xem ra đây chỉ là hôn nhân thương mại
- Tình yêu hay là vì tiền thì có khác gì nhau ?- Hấn nhướn mày- Hơn nữa, em gái của chị cũng không phải loại tốt đẹp gì để có thể yêu
- Nó không xứng với cậu ư ?- Hạnh hỏi lại
- Tôi không thể ở cùng một con người không có chút tình nghĩa. Ngay cả việc mẹ mình mất mà cũng không phản ứng gì, bình thản – Hấn nói giọng khinh bỉ. Hạnh đột nhiên bật cười, một tiếng cười đau đớn, chua xót
- Không có tình người ư ?- Hạnh cười- Không hiểu gì về em tôi mà có thể phán một câu xanh rờn như vậy. Thật nực cười
- Tôi không ngờ cậu là người như vậy- Kiên nói- Dù hai người chỉ ở cùng nhau một thời gian ngắn nhưng chẳng lẽ cậu không cảm thấy gì sao ?- Kiên nói, ánh mắt xoáy sâu vào tâm can hấn
- Chúng ta đi thôi- Hạnh ngừng cười và nói- Em nghĩ cậu ta không biết gì đâu- Hạnh nói xong thì vội đứng dậy. Kiên cũng vậy
- Chỉ cần cậu làm tổn thương con bé thì hãy đợi ngày chờ chết đi- Hạnh đe dọa trước khi bỏ đi.

Buổi tối, hấn đến bar như thường lệ. Hôm nay sau khi gặp Hạnh và Lục Kiên tâm trạng của hấn không tốt chút nào.

- Đại ca- Một tên chạy vào thông báo. Hấn ngẩng mặt lên, lạnh lùng
- Có chuyện gì ?- Hấn hỏi. Ngờ điệu lạnh lùng không kém nhỏ
- Chị Quyên bị tai nạn rồi ạ- tên đàn em thông báo- nghe bác sĩ bảo chắc là sẽ liệt suốt đời
- Chuyện này ai làm ?- Hấn hỏi có chút tức giận
- Dạ, chúng em điều tra rồi nhưng vẫn chưa ra- tên đàn em khép nép
- Chưa ra ?- Hấn nhếch mép- nếu không điều tra ra thì đừng về gặp tao nữa- hấn gắt. Tên đàn em sợ sệt
- Ở hiện trường có phát hiện cái này gửi cho đại ca ạ- tên đàn em cung kính, cố giấu vẻ sợ sệt của mình. Đó là một tờ giấy ghi rõ là gửi cho hấn với một câu duy nhất ‘ đừng xen vào chuyện của tôi’. Hấn đọc tờ giấy rồi nhớ ngay đến nhỏ
- Đi tìm Lam Phong về đây- hấn ra lệnh
- Mày không phải tìm đâu- một tiếng nói vang lên, phá vỡ bầu không khí nặng trĩu trong căn phòng. Đó là Khánh, bạn chiến hữu của hấn
- Tại sao ?- Hấn hỏi. Giọng tỏ rõ vẻ bức bối và không vui
- Lui xuống đi- Khánh ra lệnh cho tên đàn em. Tên đó biết điều nên vội lui xuống- Có lẽ, tên đó chưa thông báo hết tình hình cho mày. Ở hiện trường vụ án xuất hiện con hạc giấy màu xanh
- Hạc giấy ?- Hấn hỏi lại
- Đó là biểu tượng cho sát thủ địa ngục. Người này đã mất tích 5 năm nay- Khánh giải thích
- Lam Phong là sát thủ địa ngục ?- Hấn ngạc nhiên
- Có thể- Khánh nhấp một ngụm rượu- Hoặc là giữa hai người có quan hệ gì đó
- Lam Phong chính là sát thủ địa ngục- Một tiếng nói vang lên, cắt đứt sự nghi ngờ của hấn và Khánh. Đó là Lục Kiên. Anh tiến vào rồi nhanh chóng ngồi

xuống, đối diện hẳn – tôi muốn hỏi cậu rốt cuộc đưa con gái đó làm gì Lam Phong ?

- Không có chuyện gì cả- Hấn lãnh đạm- chẳng qua chỉ là mắng con chó của cô ta là đồ ***** mà thôi-Hấn nói

- Chỉ vậy thôi sao ?- Khánh ngạc nhiên- Không lẽ chỉ có vậy mà cô ấy hành động sao ?- Khánh hỏi về ngạc nhiên. Hấn chỉ gật đầu. Lục Kiên mỉm cười. Đáp án chính là đây

- Rất cảm ơn cậu- Nói xong, anh đứng dậy định đi ra ngoài

- Anh có thể cho tôi biết lí do tại sao cô ta làm vậy không ?- Hấn hỏi

- Cậu đã có đáp án rồi đó- Lục Kiên trả lời

- Vì con chó đó ?- Hấn nhún mày

- Phong Quý không phải là một con chó bình thường. Với Lam Phong, nó là tất cả : mục đích sống, hy vọng. Bất kể ai dù chỉ động đến một sợi lông của Phong Quý thì cái giá phải trả cũng rất đắt. Một lần, con bé dẫn nó đi ăn ở một nhà hàng. Họ không may để sót một sợi tóc trong món ăn, làm Phong Quý khó chịu hết mấy ngày liền. Và kết quả là nhà hàng đó phải đóng cửa, tên đầu bếp nấu món đó suốt đời không thể trở lại nghề của mình- Lục Kiên kể

- Phong Quý sao ?- Khánh nhún mày rồi phá lên cười- Mày chỉ như một con chó thôi- Hấn tức giận quay sang lườm Khánh nhưng cậu vẫn tiếp tục cười

- Tại sao nó lại tên là Phong Quý ?- Hấn gần từng chữ hỏi Lục Kiên. Anh nhún vai

- Tôi không biết – Lục Kiên nói- Nhưng với Lam Phong, nó còn quan trọng hơn cả mạng sống của con bé

- Đúng là cô ta không phải là con người mà- Hấn càng tức giận. Còn Khánh thì bò lăn ra cười

- Tôi nói cho cậu biết những lời này tốt nhất không nên nói lại một lần nữa- Lục Kiên đe dọa

- Tại sao ?- Hấn hỏi- Cô ta vốn là người vô tình mà ?

- Cậu có tình cảm với con bé ?- Lục Kiên hỏi

- Không bao giờ- Hấn lạnh lùng

- Vậy thì cậu không nên quan tâm và thắc mắc nhiều đến vậy- Nói xong, Lục Kiên bỏ đi để lại hấn với một mớ suy nghĩ không đầu vào đâu.

Ba tháng sau, hấn vẫn không tài nào thoát ra khỏi mớ suy nghĩ ấy. Và cuối cùng, hấn quyết định sẽ đi đâu đó để giải khuây. Nơi hấn chọn là một vùng biển, ngoại ô, yên tĩnh. Tuy nơi đây có biển, đường xá lại thuận lợi nhưng rất ít người biết đến nơi này. Cũng chẳng hiểu tại sao nữa.

Bây giờ là mùa thu. Cái tiết trời dịu nhẹ cùng những cơn gió thổi vào người khiến hấn thấy dịu lòng một chút. Ít ra những suy nghĩ vớ vẩn mấy tuần nay của hấn được gạt sang một bên giúp hấn có cảm giác nhẹ nhõm. Hấn dừng xe lại ngôi nhà nghỉ duy nhất trong thị trấn. Người dân nơi đây hiền lành, bình dị và họ sống bằng rất nhiều nghề khác nhau trừ làm du lịch. Đó cũng là lí do tại sao ở đây chỉ có một nhà nghỉ duy nhất, chỉ để khách dừng chân khi đêm tối hoặc trên đường đi của họ có xảy ra chuyện gì.

- Tôi có thể mượn một phòng được không ?- Hấn hỏi người phụ nữ đã luống tuổi trong quầy lễ tân

- Được, được chứ- Người phụ nữ cười- Cậu mượn phòng đơn hay phòng đôi ?

- Phòng đơn- hấn đáp

- Cậu định ở trong bao lâu ?- Người phụ nữ hỏi

- Chưa biết – hấn trả lời rồi nhận từ tay bà một chìa khóa phòng

- Ở đây, cậu được bao ăn ba bữa, tính luôn vào tiền phòng. Lưu ý là không có dịch vụ mang lên tận phòng trừ cà phê. Phòng của cậu trên lầu hai rẽ trái, phòng thứ hai

- Tôi biết rồi- Hấn nói rồi nhắc cái va li của mình lên

- Bà ơi chị đâu ?- Một cô bé mặc váy hồng chừng 8-9 tuổi chạy từ ngoài vào

- Ở ngoài biển- Người phụ nữ cười. Cô bé nghe xong vội chạy đi – 6 rưỡi sẽ có bữa tối- Bà nhắc trước khi hấn đi lên phòng

Hấn lên phòng. Căn phòng của hấn có một cái cửa sổ lớn hướng ra biển. Hấn mở cửa sổ cho gió biển thổi vào người. Trên biển cô bé khi nãy đang chơi đùa với một con chó mà hấn trông rất quen. Cách đó không xa là một cô gái với mái tóc buông dài. Cô gái ấy mặc một chiếc váy màu trắng. Trông từ

đây chẳng khác nào một thiên thần. Phải, người con gái đó rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến trái tim hắn ngơ ngẩn trong hơn chục phút liền. Hắn không hiểu sao khi nhìn người con gái đó, hắn cảm thấy có chút gì đó quen thuộc nhưng lại xa lạ, có thứ gì rất khó nắm bắt.

6 rưỡi tối, hắn cùng bà chủ quán và cô bé kia dùng bữa. Còn cô gái và con chó ban chiều thì không thấy đâu. Hắn có hỏi bà chủ nhưng bà cũng chỉ trả lời qua loa như cố ý giấu hắn. Hắn biết ý nên cũng chẳng hỏi nữa.

10 h tối, hắn đi dạo trên bờ biển. Đúng là ở đây, không có mấy khách du lịch. Hắn đứng trước biển hồi lâu, để gió thổi vào người, để tai nghe tiếng sóng biển rì rào. Rồi đôi mắt hắn chợt phát hiện ra một người con gái đi từ dưới biển lên. Chắc là vừa tắm xong. Người con gái ấy đi đến mòm đá cạnh hắn lấy chiếc áo sơ mi mặc vào. Hắn tiến lại gần. Nhỏ cảm thấy có người đang nhìn mình thì vội ngẩng đầu lên. Nhìn thấy hắn, nhỏ sững người mất vài giây. Hắn cũng vậy.

Đúng lúc đó, Phong Quý cũng từ dưới biển đi lên. Phong Quý rũ bộ lông của mình làm nước bắt tung tóe. Nhỏ thấy vậy lấy một cái khăn lông cúi xuống lau người cho nó

- Nghịch quá đấy- Nhỏ cười nhẹ. Hắn đơ người. lần đầu tiên nhỏ cười. tuy chỉ là một nụ cười nhẹ nhưng đẹp đến mê hồn. Phong Quý dụi dụi đầu vào chân nhỏ

- Lần sau không được bơi muộn như thế, dễ cảm lạnh lắm- nhỏ nói với Phong Quý, coi như hắn không tồn tại. Hắn sau vài phút ngạc nhiên thì cũng trở lại bình thường.

- Tại sao cô bỏ đi ?- Hắn hỏi. Nhỏ trở lại vẻ lạnh lùng, quay bước nhưng bị hắn nắm cổ tay kéo lại. nhỏ lạnh lùng nhìn hắn.

- Không liên quan đến anh- Nhỏ đáp. Ngờ ngợ trở về sự lạnh giá trước kia.

- Cô là vợ tôi- Hắn gần từng chữ. Nhỏ không phản ứng gì, nhìn hắn vô cảm

- Vợ ư ? – Nhỏ lạnh lùng

- Tại sao cô lại đặt tên nó là Phong Quý ?- hắn chuyển đề tài

- Không liên quan đến anh – Nhỏ nhắc lại và giặt tay ra khỏi tay hắn nhưng không được. Đến lúc này hắn mới phát hiện cả bàn tay trái của nhỏ có một lớp băng mỏng

- Bị làm sao ?- Hắn hỏi. Nhỏ im lặng. Và ngay lập tức hắn lôi nhỏ về phòng mình mặc sự phản kháng của nhỏ. Hắn đẩy nhỏ xuống giường. Nhỏ chưa kịp định thần lại thì hắn đã lôi hộp cứu thương ra

- Tôi không bị làm sao cả- Nhỏ nói nhưng hắn không thèm nghe nhanh chóng tháo lớp băng ra mặc nhỏ giấy giẻ. Đúng thật là không sao. Nhưng bàn tay trái của nhỏ thì... trên mu bàn tay có những vết sẹo mờ có vẻ bị bỏng. còn phần cổ tay thì không ít sẹo dường như là do tự tử. Nhân lúc hắn ngây người ra thì nhỏ vội giặt tay lại, đứng dậy .

- Bị làm sao ?- hắn đẩy nhỏ về chỗ cũ. Nhỏ nhìn hắn lạnh tanh, vô cảm

- Không phải chuyện của anh- nhỏ gần từng chữ. Ngay lập tức, hắn cúi xuống, dí sát mặt nhỏ, nâng cằm nhỏ lên

- Em là vợ tôi- Hắn cười gian xảo. Nhỏ lạnh lùng nhìn hắn, gạt tay hắn ra nhưng không được. Hắn càng ghì chặt cằm nhỏ hơn- em không thoát nổi tôi đâu- nhỏ lạnh lùng nhìn hắn

- Phong Quý- nhỏ gọi. Lập tức, con chó xuất hiện nhảy vào người hắn. Bất ngờ, hắn thả lỏng ta và nhỏ lập tức đẩy hắn ra đứng dậy- Chúng ta đi thôi- Nhỏ nói rồi bước ra khỏi phòng. Phong quý theo sau. Hắn mỉm cười.

Sáng hôm sau, hơn 7 giờ sáng hắn đã dậy. Mới hôm qua trời còn nắng đẹp vậy mà hôm nay đã lại mưa rào. Hắn dụi dụi mắt nhìn ra cửa sổ. Nhỏ đang cầm ô đứng trên biển cùng Phong Quý. Đôi mắt nhỏ buồn, hướng về phía xa xăm. Nhỏ cứ đứng đó, tưởng như từ rất lâu rồi, tưởng như đã hóa đá. Hắn giặt mình, vội lao xuống nhà. Trong vài giây ngắn ngủi, hắn đã thấy đôi bờ vai ấy run nhẹ. Dù chỉ là chút ít nhưng hắn cũng cảm thấy xót xa.

- Cậu định đi đâu vậy ?- Bà lão chủ nhà hỏi- Ngoài trời đang mưa. Tôi khuyên cậu không nên đi đâu vào lúc này.

- Cô ấy đứng đó bao lâu rồi ?- Hắn hỏi và chỉ tay về phía nhỏ. Bà nheo mắt nhìn theo, thờ dài

- Cậu là gì của con bé ?- Bà hỏi

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Ngoại truyện 4

- Tôi là chồng cô ấy- Hấn dứt lời thì bà ngạc nhiên nhìn hấn
- Vũ nhi chưa bao giờ nói đến điều này – bà nói
- Vũ nhi ? Cô ấy là Lam Phong mà- Hấn cũng không kém phần ngạc nhiên
- Mọi người ở đây đều gọi con bé với cái tên ấy- Bà nói- Tôi nghĩ nếu cậu đã là chồng con bé thì cũng phải biết một điều là tốt nhất không nên làm phiền nó lúc này
- Tại sao ?- Hấn hỏi- Chẳng nhẽ để mặc cô ấy đứng đó à – hấn hét lớn
- Vũ nhi giống như tên của con bé. Yêu mưa, cần mưa và cũng buồn khi trời đổ mưa. Năm con bé 5 tuổi, chỉ là một cô bé hồn nhiên, ngây thơ. Mọi người gọi nó là Vũ nhi vì con bé lúc nào cũng nghịch ngom khi thì mát lạnh như những cơn mưa rào, hiểu động lúc lại ngây ngô, ấm áp như những cơn mưa mùa xuân. Nhưng rồi tất cả đã thay đổi. Vũ nhi sau cái ngày ấy trở nên lạnh lùng, vô cảm. Vũ nhi chỉ còn là những cơn mưa mùa đông lạnh lẽo. Cách đây ba tháng con bé trở lại nơi này mang một nỗi đau, mất mát. Và cũng từ sau cơn mưa đó, mỗi khi trời mưa con bé đều đứng trầm ngâm dưới mưa, trên đường hoặc trước biển cả bao la. Có khuyến thể nào cũng không được- Bà thờ dãi rồi nhìn về phía nhỏ- nếu cậu thực sự yêu con bé thì đừng làm nó tổn thương nữa. Khó khăn lắm con bé mới có thể cười lại được- bà nói xong thì đi vào trong. Hấn đứng đó sững người như không tin vào những gì mình vừa nghe được.

Một lúc sau

- Rốt cuộc ngày đó đã xảy ra chuyện gì ?- Tiếng nói của hấn khiến nhỏ giật mình quay lại. Hấn đang cầm ô đứng bên cạnh nhỏ
- Anh muốn nói gì ?- Nhỏ hỏi lại. Ngực điệu lạnh lùng, vô cảm
- Em muốn giả vờ không biết hay là cố tình không muốn trả lời-hấn nói. Đôi mắt xa xăm hướng về biển- Lúc em 5 tuổi, đã xảy ra chuyện gì ?- Hấn hỏi lại
- Không liên quan đến anh- Nhỏ nói xong định quay đi thì bị hấn giữ lại
- Đã xảy ra chuyện gì ?- Hấn nhắc lại, gần từng chữ. Nhỏ nhìn chằm chằm vào hấn. Đôi mắt vô cảm, lạnh lùng như thách thức hấn
- Không phải chuyện của anh- nhỏ đáp lại
- Em nên biết là tôi không có đủ kiên nhẫn đâu- Hấn đột nhiên đột giọng nham hiểm. Miệng cười lạnh lùng
- Anh muốn làm gì ?- Nhỏ hỏi hấn
- Trời biết được- hấn cười nửa miệng
- Anh muốn gì ?- nhỏ hỏi lại
- Sự thật- hấn thôi cười, nhìn thẳng vào mắt nhỏ
- Lý do ?- nhỏ lạnh lùng
- Tôi muốn biết- hấn cọt nhà. Nhỏ nhìn hấn không chút cảm xúc, gạt tay hấn ra
- Ở đó mà mơ đi- Nhỏ nói rồi đi thẳng. Nhưng chỉ một vài bước nhỏ đã bị hấn kéo lại. Mắt đã nhỏ ngã vào lồng ngực hấn, ấm áp. Một cảm giác lạ kì len lỏi trong trái tim nhỏ. Chiếc ô trên tay hai người nhất loạt rơi xuống
- Em nghĩ em có thể đi dễ dàng vậy sao ?- hấn thì thầm vào tai nhỏ
- Buông ra- nhỏ hơi tức giận. Hấn cắn nhẹ vào vành tai nhỏ
- Nằm mơ đi- hấn cười. Lập tức, nhỏ lên gối trúng vào cái đó đó của hấn khiến hấn bất ngờ, đau điếng
- Muốn biết ư ? Nằm mơ đi- nhỏ nhắc lại. Ngực khí trở lại lạnh lùng. Nhỏ và Phong Quý bỏ đi. Còn hấn, đau đớn, đứng đó, bất lực nhìn nhỏ đi khuất.

Mưa đến nhanh và đi cũng thật nhanh. Mới chiều đó, mưa đã tạnh. Biển trở nên mới mẻ, tinh khôi hơn. Còn nhỏ, trong lòng nhỏ có chút gì đó như thực như mơ, một chút cảm giác khác lạ. Nhỏ đạp xe trên đường, để mặc những cơn gió lùa vào tóc. Nhỏ muốn tìm cho mình một chỗ bình yên thoát khỏi những mối suy nghĩ về quá khứ. Khi hấn hỏi, nhỏ rất muốn nói nhưng rốt cuộc nhỏ vẫn không thể nói. Cái tính ấy đã ăn sâu vào nhỏ lâu quá rồi, lâu đến mức chính bản thân nhỏ cũng lừa dối bản thân mình. Có những điều đau khổ sẽ mãi được giữ kín. Và quá khứ đó cũng vậy.

- Dừng lại- một tiếng hét vang lên. Nhỏ khựng lại, đặt một chân xuống đất làm trụ, quay lại phẩy phất ra tiếng động. Trước mặt nhỏ, hấn đang thờ hồn hên, trông có vẻ tội nghiệp.

- Chuyện gì ?- nhỏ hỏi, lạnh lùng. Hấn thờ một lúc rồi mới nói
- Bà chủ quán trọ nhờ em mua cân bột mì- Hấn vừa nói vừathuror hỗn hển
- Tôi biết rồi- Nhỏ đáp- lần sau di chuyển bằng xe đạp đi như vậy nhanh hơn nhiều- nhỏ lạnh lùng nhắc nhở. Trong vô thức lời nói đó có chút quan tâm khiến hấn thấy vui vui
- Em đang lo cho tôi à ?- Hấn nhe nhón
- Tôi chỉ tự hỏi anh có ngốc đến mức chạy bộ cả quãng đường dài vậy không ?- nhỏ đáp trả- hay anh không biết đi xe đạp ?- nhỏ nói trúng tim đen của hấn rồi. Từ trước đến nay hấn đã bao giờ đi xe đạp đâu. Nghe vậy, mặt hấn liền tối lại
- Anh...- Hấn áp úng
- Không cần giải thích- Nhỏ đáp- qua đây tôi dạy cho- nhỏ vô thức nói. Bản thân nhỏ cũng không hiểu tại sao mình làm vậy. Có cái gì mách bảo nhỏ phải làm. Có điều gì đó....

Mười lăm phút sau, hấn đã xếp xe một cách ngon ơ. Phần vì hấn thông minh, phần khác là do nhỏ.

10h tối, tối nay bà chủ quán và cô ebs ấy có việc vào thành phố. Phong Quý đi cùng. Vậy là trong nhà chỉ còn lại nhỏ và hấn. Theo cái thói quen không bỏ được, nhỏ bây giờ đang từ dưới biển đi lên. Hấn chăm chú nhìn nhỏ. Nhỏ rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến bản thân hấn nhiều lúc cũng không kìm lòng nổi và bây giờ cũng vậy. Nhỏ vừa khoác chiếc áo sơ mi vào người thì hấn vòng tay qua eo nhỏ, ghì chặt nhỏ vào lồng ngực hấn.

- Buông ra-nhỏ lạnh lùng
- Nằm mơ- hấn cười đắc chí- nói tôi biết tại sao em bị thương ?- hấn hỏi
- Không phải chuyện của anh- nhỏ vẫn câu nói ấy, vẫn là cái ngữu khí lạnh lùng ấy
- Vậy em có thể cho tôi biết em bị thương từ bao giờ được không ?- hấn hỏi
- Đòi lại buông tôi ra – nhỏ đưa điều kiện
- Cũng được- hấn đáp
- Cái ngày tôi ra khỏi nhà anh – nhỏ trả lời
- Là quyền ?- hấn hỏi lại
- Anh nghĩ cô ta như về bề ngoài sao ?- nhỏ lạnh lùng- bây giờ buông tôi ra được chứ ?- nhưng hấn không hề buông nhỏ ra thậm chí còn siết chặt vòng tay hơn
- Sao không nói cho tôi biết ?- hấn tức giận. Nhỏ thờ ơ
- Tôi với anh không là gì cả nên không cần giải thích- nhỏ dứt lời thì sự tức giận của hấn đã lên đến đỉnh điểm
- Không là gì ư ? Vậy tôi sẽ cho em biết tôi là gì của em- nói rồi hấn nhấc bổng nhỏ lên, bế nhỏ vào phòng, thả nhỏ xuống giường
- Anh muốn làm gì ?- nhỏ hỏi, lạnh lùng nhìn hấn
- Rồi em sẽ biết- hấn cười nham hiểm rồi nhanh chóng cúi xuống người nhỏ
- Xin lỗi, đã phá hỏng cuộc vui giữa hai người rồi- một tiếng nói vang lên làm hấn giật mình, ngẩng đầu lên. Đó là một chàng trai
- Anh là ai ?- hấn hỏi
- Tôi không nghĩ Gió Quý lại dễ dàng mắc bẫy người con gái này đến vậy – người con trai cười- cô ta cũng như tôi tiếp cận anh cũng chỉ vì nhiệm vụ muốn giết cậu mà thôi – anh ta dứt lời thì hấn lập tức nhìn nhỏ đầy căm giận
- Có phải không ?- hấn hỏi. Nhỏ lạnh lùng
- Kim Wang anh muốn gì ?- nhỏ hỏi người con trai kia- muốn mạng sống của hấn ư ?- nhỏ hơi nhướn mày- tuy vụ này là anh Lục Kiên nhận nhưng hấn đang ở chỗ tôi thì anh đừng mong động được vào một sợi tóc của hấn
- Vậy sao ?- Kim Wang nhếch mép
- Tôi không cần cô bảo vệ- Hấn hét lên, một cảm giác như bị phản bội. Trái tim hấn đau đớn, vỡ nát. Hấn đẩy nhỏ ra, lôi một khẩu súng từ gầm bàn lên-

Tránh xa tôi ra- hấn gần từng chữ. Đôi mắt giận dữ nhìn nhỏ. Nhỏ im lặng, ngồi thẳng dậy.

- Anh cảm thấy mình đang bị phản bội ư ?- Nhỏ lãnh đạm hỏi hấn. Đôi mắt nhỏ dò xét tâm tư hấn

- Rất tiếc, tôi không có thời gian chứng kiến câu chuyện tình yêu này- Kim Wang nói rồi giờ súng lên bắn. Cùng lúc, một tiếng súng nữa vang lên. Hai viên đạn chạm nhau, xé toạc trong không gian- Gió Quý thật không tầm thường- Kim Wang cười- nhưng tôi xem cậu làm sao thoát nổi một trăm tay súng chuyên nghiệp đây

- Để xem- hấn nói.

Sau lời nói ấy của hấn là hàng loạt những âm thanh của tiếng súng vang lên. Mùi thuốc súng bay khắp phòng. Kim Wang và hấn đấu với nhau. Còn nhỏ ư ? Thừa lúc hai người không chú ý đã lôi cây súng trường từ trong gầm giường ra. Nhỏ là sát thủ chuyên nghiệp. Vì vậy, nhỏ sử dụng súng rất thành thạo. Thêm nữa, bắn phát nào alfrúng phát đó. 100 tay súng chuyên nghiệp quanh phòng nhất loạt hướng mũi súng về phía hấn mà bắn. Nhỏ đỡ cho hấn 2 viên đạn mà hấn không hề hay biết rồi nhanh chóng tiêu diệt bọn họ.

Một lúc sau

- Xem ra khẩu súng của cậu hết đạn rồi- Wang cười đắc chí- lần này mạn phép rồi- Nói xong, anh ta nhắm thẳng vào hấn. Hấn bị dồn vào chân tường nên không di chuyển được nữa. Hấn đứng đó, chờ cái chết đến với mình. Cùng lúc Kim Wang bắn tiếng súng từ phía nhỏ cũng vang lên.

- Tôi đã nói rồi, anh đừng mong động vào một sợi tóc của hấn- nhỏ nói giọng yếu ớt rồi từ từ ngã xuống trước mặt hấn. Kim Wang cũng vậy. Hấn sững người nhìn nhỏ rồi cúi xuống. Nhỏ bị thương nặng. Trái tim hấn quặn đau. Hấn vội đưa nhỏ vào viện.

Một tiếng sau

Hấn đứng như thất thần trước cửa phòng cấp cứu. Đèn vẫn sáng. Hơn một tiếng rồi, nhỏ không biết giờ này ra sao.

- Lam Phong soa rồi ?- Một tiếng nói vang lên. Hấn quay lại, là Lục Kiên

- Cô ấy vẫn đang cấp cứu- hấn nói giọng lạnh lùng. Lục Kiên ngồi xuống cạnh hấn

- Bây giờ có phải trong lòng cậu đang rất lo lắng đúng không ?- Lục Kiên hỏi. Hấn không đáp- Cậu rất muốn hỏi tôi mọi chuyện là như thế nào phải không ? – anh hỏi hấn vẫn im lặng- có người đã thuê con bé giết cậu nhưng nó không đồng ý. Mẹ cậu lại thuê tôi bảo vệ cậu. Vì thế, con bé không hề theo phe nào cả- anh giải thích- con bé cứu cậu có thể vì không muốn tôi bị khó dễ nhưng cũng có thể...- Anh dừng lại

- Tại sao anh nói những điều này cho tôi biết ?- hấn hỏi- có phải mọi chuyện là do anh sắp đặt đúng không ?- Lục Kiên đứng dậy, trầm ngâm

- Tôi không mang mạng người ra cá cược- anh nói- việc tôi làm chỉ là biến những việc có chủ ý thành những việc vô tình thôi

- Anh chắc chắn tôi và Lam Phong sẽ yêu nhau ?- hấn hỏi

- Không, tôi không chắc chắn- anh nói và ngừng lại một lúc- tôi tin trái tim cậu sẽ chữa lành vết thương cho con bé dù có để lại sẹo nhưng cậu có thể làm được điều đó – nói xong, Lục Kiên định đi về- Tôi quên mất không nhắc cậu yêu con bé thì nên tin tưởng nó một chút. đừng có hờ ra là nghi ngờ như vậy. còn nữa, chuyện này tuyệt đối không được cho Hồng Hạnh biết, tất cả mọi chuyện. Không thì...- Lục Kiên mỉm cười rồi đi.

Hai ngày sau

Những tia nắng thu len lỏi trong cái phòng bệnh của nhỏ. Nhỏ thức dậy cũng đã được một lúc lâu rồi. Trong phòng, mùi hương của loài hao cúc đại nhè nhẹ, thoáng thoảng len rộng. Nhỏ ngồi dậy nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Em dậy rồi à ?- cánh cửa mở ra. Hấn bước vào. Nhỏ không bận tâm, cũng chẳng quay đầu lại. Hấn đến, ngồi xuống giường, trước mặt nhỏ - Giận anh sao ?- hấn hỏi, nhỏ im lặng

- Anh xin lỗi- Hấn nói rồi nâng cằm nhỏ về phía mình bắt nhro nhìn thẳng vào mắt hấn

- Buông ra- nhỏ lạnh lùng ra lệnh

- Anh sẽ không bao giờ buông em ra- hấn cười rồi hôn lên đôi môi nhỏ. Nhỏ bất ngờ cố đẩy hấn ra nhưng không được. Một lúc sau, hấn buông nhỏ ra. Gương mặt nhỏ đỏ bừng. Trái tim nhỏ đập liên hồi

- Anh dám ?- nhỏ nhưn mảy

- Sao lại không ?- hấn cười. Nhỏ vung tay định tát hấn thì bị tay hấn giữ lại. Hấn kéo nhỏ vào lòng ôm chặt nhỏ

- Buông ra- nhỏ quát

- Không buông –hấn nói và càng ôm chặt nhỏ hơn – Anh yêu em, Lam Phong- Hấn thì thầm. Trái tim nhỏ lỡ một nhịp.

Nắng len lỏi trong từng tán lá xanh và trong trái tim của ai đó. Ngày mai, có thể nhỏ và hấn sẽ coi nhau như người xa lạ trên đường nhưng hiện tại hai người yêu nhau là đủ rồi. Ai dám chắc ngày mai sẽ không có mưa ? ai dám chắc biển sẽ mãi yên bình ? nhưng nhỏ và hấn vẫn sẽ bên nhau, vẫn sẽ yêu nhau. Ít nhất bây giờ sẽ vậy

Bi- Bun (tiếp)

Tại biệt thự của Cường, hai ngày sau

Mọi việc vẫn diễn ra bình thường và dường như trở thành nhàm chán với Bi và Bun. Ở đây, không có ai để hai đứa nhóc trêu chọc càng không có chuyện gì khiến chúng có thể vui được. Nhưng tất cả mọi chuyện đã thay đổi khi Khánh Thu xuất hiện, một người tự xưng là hôn thê của Cường. Hơn nữa, cô ta còn nói là đang mang cốt nhục của anh. Vì vậy cuộc chiến để giành lấy sự tự do cho chủ của hai đứa nhóc bắt đầu. Một bên là cáo già già dạng nai to, một bên là hai nhóc con nghịch hơn quý. Liệu bên nào sẽ thắng ?

Một ngày mới lại bắt đầu trên biệt thự. Quen thuộc, ấm áp. Nhưng dường như ngôi nhà lại không có chút yên tĩnh nào. Hàng loạt tiếng động đổ vỡ mới sáng sớm đã vang lên khắp ngôi biệt thự. Hàng loạt tiếng hét thất thanh. Những con ếch, nhái nhảy lung tung khắp nhà. Những chú nhện thì tha hồ mà giăng tơ trên trần nhà cao vốn sạch đẹp kia. Tất cả những người là nữ trong nhà đều được một phen hoảng hồn trừ người vốn tự xưng mình là chủ nhân tương lai của ngôi biệt thự này, Khánh Thu.

- Anh hai, phải làm gì bây giờ ?- Bun lí nhí hỏi- Cô ta không sợ chúng

- Đúng là cáo già mà- Bi nói- Thua keo này ta bày keo khác, lo gì

- Các con dậy sớm vậy ?- Khánh Thu dịu dàng. Cô ta đã xuất hiện từ sau hai đứa trẻ từ lúc nào

- Dạ không có gì đâu ạ- Bun cười vẻ ngây thơ

- Tại trong nhà ồn quá nên tụi con không ngủ được- Bi nói

- Vậy hả ?- Khánh Thu mỉm cười- Trong nhà xảy ra chút chuyện nên chúng ta sẽ ăn sáng ở ngoài. Vì vậy các con vào chuẩn bị đi ha

- Vâng ạ- Hai đứa trẻ ngoan ngoãn rồi nhanh chóng chạy vào phòng

- Muốn đầu ư? Chúng mày chỉ là một lũ nhóc mà thôi- Khánh Thu nhếch mép.

- Có chuyện gì vậy em ?- Cường hỏi

- À, không không có chuyện gì đâu- Thu tươi cười- anh cứ đi làm trước đi. Em sẽ đưa hai đứa nhỏ đi ăn

- Ừ, như vậy cũng được – Cường nói rồi đi xuống nhà.

Tại nhà hàng

Khánh Thu có điện thoại nên cô ta vào nhà vệ sinh nghe. Nhân cơ hội đó, Bi và Bun chia nhau ra hành động. Cả hai đứa vốn đã nghi ngờ rằng Thu không có thai với Cường. Người trong nhà cũng ít nhiều có nghi ngờ. Nhưng cô ta một mực dọa phá rồi nói nhăng nói cuội lại còn đưa ra cả bằng chứng nữa. Lần nào đi khám thai, Cường cũng đi cùng. Nhưng tất nhiên, một con cáo già như cô ta thì có chuyện gì không dám và không thể làm. Cô ta đã rất dễ dàng qua mặt Cường năm lần bảy lượt.

Trong nhà vệ sinh :

- Anh nói cái gì ?- Khánh Thu tức giận hét lên- Muốn thêm tiền sao ? Nhiều ấy tôi cho anh vẫn chưa đủ sao ?

- Anh đừng có nằm mơ. Việc che mắt tên Cường đó hoàn toàn dễ dàng. Vài tấm phim về đứa bé trong bụng tôi mà anh dám đòi ngàn ấy ư ?

- Nếu anh không giúp nữa thì tôi cũng chẳng cần. Cùng lắm tôi tạo ra một vụ làm sẩy thai là được. Vốn không có gì chỉ cần chút thủ đoạn mà thôi- Khánh Thu cười. Câu chuyện đó đã được Bun nghe lén. Nhưng Khánh Thu cũng không phải loại vừa. Sau khi Bun rời đi thì bị cô ta phát hiện. Trong đầu cô ta nảy ra một ý định độc ác.

Khi trở lại bàn, Bun bèn kể mọi chuyện cho Bi nghe. Bi cũng vừa lúc có trong tay tập hồ sơ quan trọng trong xe ô tô của cô ta. Hai đứa trẻ nhanh chóng lập kế hoạch để vạch trần bộ mặt thật của cô ta.

Khánh Thu trở lại bàn, biết mình đã bị phát hiện nên nhanh chóng lập một kế hoạch khác.

- Chú con có chút việc bận- Khánh Thu cười- Ở nhà cũng chưa dọn dẹp xong nên cô sẽ đưa hai đứa đến biệt thự của cô nha

- Tụi con muốn đến công ty chú cơ- Bun nhõng nhẽo. thực chất cả hai đứa trẻ đều cảm nhận được mùi vị nguy hiểm từ người cô ta

- Con không thích đi cùng cô sao ?- Khánh Thu nhú mày- Thôi, cũng được. Các con ăn nốt đồ ăn đi rồi cô sẽ đưa các con đến công ty

- Vâng ạ- hai đứa trẻ đáp. Nhưng điều chúng không ngờ nhất là cô ta đã hạ độc vào thức ăn. Sau khi ăn xong, cả hai đứa trẻ đều ngất đi.

Bi mở đôi mắt nặng trĩu của mình ra thì đã thấy trước mắt là một màu đen bao trùm.

- Bun, mau dậy đi- Bi gọi. Bun dụi dụi mắt rồi tỉnh hẳn

- Chúng ta đang ở đâu ?- Bun ngơ ngác hỏi

- Chúng ta bị cô ta lừa rồi- Bi thông báo. Bun hoảng sợ, sau vài phút bỗng òa khóc

- Anh hai, em muốn về nhà- Bun nói giọng nghẹn ngào

- Anh sẽ đưa em về- Bi nhìn vào trong bóng tối về phía phát ra tiếng động trấn an

- Tụi bay chỉ là một lũ nhóc mà muốn thoát ra khỏi đây ư ? Nằm mơ đi- cánh cửa mở ra. Khánh Thu bước vào nhưng cô ta không hề bật điện. Bi thừa sức nhận ra cô ta

- Chúng tôi đang ở đâu ?- Bi hét lên- Cô muốn làm gì ?

- Làm gì mà nóng vội vậy- Khánh Thu cười- Ở đây chẳng phải là rất tốt hay sao ?

- Tôi hỏi cô đây là đâu ?- Bi gằn giọng. Bun khóc lớn

- Đây là biệt thự của tao. Nơi đây đồng không mông quạnh. Tụi bay đừng hòng thoát. Hơn nữa, tụi bay đã ở đây 2 ngày rồi. Sẽ không thoát đâu- Cô ta nói rồi bỏ đi. Bun tiếp tục khóc.

Hai ngày sau, cô ta trở lại. Trong hai ngày đó, hai đứa trẻ không hề được ăn hay uống bất cứ thứ gì. Đã vậy, Bun lại không ngừng khóc. Vì vậy, cô bé mệt quá mà ngất đi. Bi không ngủ mở từng đôi mắt hướng về phía cửa. Cô ta nhất định sẽ trở lại.

Và đúng như cậu bé dự đoán, Khánh Thu mở cửa và bước vào và bật đèn lên. Trong căn phòng ảm thấp và ướt át, một đứa bé gái trên ghế đã ngất đi, một đứa bé trai mở to mắt nhìn cô.

- Sao rồi ?- Khánh Thu hỏi- Hai ngày ném mùi khô sở, em gái mày cũng đã ngất đi. Mày có thể thỏa thuận chứ

- Cô muốn gì ?- Bi hỏi

- Coi như chưa có chuyện gì xảy ra- Khánh Thu nói- Sau khi về nhà sẽ bảo chú mày kết hôn với tao ngay lập tức. Còn nữa, bảo với họ vì cứu bọn mày mà tao đã sảy thai.

- Không đơn giản vậy chứ ?- Bi hỏi lại

- Mày rất thông minh. Chỉ mình mày hoặc em gái mày về được thôi. Đứa còn lại phải chết- Thu cười khẩy

- Cô nằm mơ đi- Bi nói giọng khàn khàn.

- Thật sao ?- Khánh Thu nhướn mày- thế bây giờ tao tạt axit vào gương mặt xinh đẹp của em gái mày thì sao nhỉ ?

- Cô dám ?- Bi hét lên

- Sao lại không chứ ?- Thu nhướn mày- Mang axit vào đây- cô ta ra lệnh. Lập tức một người đàn ông mang cho cô ta một bình đựng nhỏ

- Tao sẽ bắt đầu từ đâu trước nhỉ từ gương mặt này hay từ đôi abnf tay bẻho này ?- Thu tiến lại gần Bun

- Tôi nghĩ cái cô cần không phải là mạng sống của chúng tôi. Cô cần tiền và quyền. Vì vậy giết chúng tôi sẽ chỉ làm bẩn tay cô thôi- Bi bình tĩnh nói

- Mày nói rất đúng. Nhưng biết làm sao được ?- Thu tỏ vẻ thương xót- tao không thể đảm bảo cả hai đứa mày sẽ giữ mồm giữ miệng

- Chúng tôi sẽ làm nếu cô thả chúng tôi ra- Bi nói

- Nhưng điều quan trọng là tao ghét của hai đứa tụi bay- thu cười- Tao chỉ hận không thể giết được cả hai đứa thôi.

- Vậy ư ?- bi cười lớn rồi từ từ đứng dậy ra khỏi ghế trước sự ngạc nhiên của cô ta

- Mày có thể thoát ra được ư ?- Khánh Thu bắt ngờ

- Tất nhiên nó không thể trói được tôi rồi- Bi cười- Chỉ là hai ngày trước tôi sợ quá nên mới để cô lộ hành thôi

- Người đâu – Khánh Thu gọi lớn. Lập tức mấy tên cao lớn xuất hiện- Bắt nó lại cho tao- Mấy người đàn ông khỏe mạnh lao vào một đứa trẻ một tuổi

nhưng nhanh chóng chỉ trong chớp mắt tất cả họ đều gục ngã

- Cô còn muốn gọi ai đến nữa không ?- Bi hỏi. Khánh Thu sợ sệt

- Mày...mày không phải là người ?- Cô ta sợ

- Tôi có bảo tôi là con người ư ?- Bi nói xong lập tức một đôi cánh xuất hiện sau lưng cậu bé

- Mày...mày- thu hét lên- Đừng có lại gần không tao sẽ xử em gái mày

- Xử ư ?- Bi cười nhạt- cô nên xem lại đi – Bi hất cằm về phía Bun. Cô ta ngược mắt nhìn theo. Bun mắt vẫn nhắm nghiền nhưng sau lưng con bé xuất hiện một đôi cánh giống hệt của Bi. Cô bé bay lên giữa không trung, giữa trần xuất hiện hình xăm một đôi cánh. Khánh Thu sững người, lọ axit trên tay cô ta rơi xuống

- Rốt cuộc, chúng mày là gì ?- Cô ta hét lên và lui về góc tường

- Là gì ư ?- Bi cười – Rồi cô sẽ biết.

Bi dứt lời thì ngoài trời lập tức đổ mưa, sấm sét rung trời. Mưa rất lớn át hết tất cả mọi tiếng động. Gió gào thét dữ dội, đập vào cửa sổ. Những mảnh kính vỡ ra gây tiếng động chói tai. Bun lơ lửng giữa không trung. Đôi cánh khẽ đập nhẹ. Axit bị cô ta làm đổ lập tức bay lên thành những giọt nhỏ lơ lửng giữa không gian rồi bay thẳng vào người cô ta.

Khánh Thu đau đớn hét lên. Axit ngấm vào da thịt cô ta bỏng rát. Bi giơ bàn tay lên trước mặt. Lập tức, không khí quanh cô ta bị bóp chặt, bóp nghẹt. Đường như bầu không khí xung quanh cô ta đang bị hút hết oxi, đang bị cô đọng lại. Nhiệt độ xung quanh Khánh Thu bỗng chốc càng lúc càng lạnh.

- Tha...tha...- Khánh Thu ấp úng. Bi cười nhạt

- Nằm mơ- Bi nói. Cùng lúc đó. Cánh cửa phòng mở ra, một người con gái bước vào

- Việc còn lại để đi làm nốt. Hai con một rồi- Lam Hạ lạnh lùng nhưng lại hết sức ân cần với hai đứa nhỏ. Bi bỏ tay xuống

- Di ơi, Bun – Bi nói giọng nghẹn ngào và mệt mỏi. Hạ tiến về phía Bun, bế cô bé trên tay mình. Đôi cánh của Bun biến mất. Đôi mắt cô bé nhắm nghiền như đang chìm vào trong một giấc ngủ ngon lành

- Di ơi, con một- Bi dụi dụi mắt. Đôi cánh sau lưng cậu bé cũng biến mất

- Cổng em ra ngoài rồi đợi đi- Hạ nhẹ nhàng. Bi nhanh chóng làm theo. Căn phòng chỉ còn lại hai người. Không khí xung quanh Thu đã thoáng ả chút ít nhưng lập tức bị đông băng. Cơ thể cô ta lạnh đột ngột. Rồi sau vài phút lại trở nên nóng như lửa đốt.

Ngoài trời mưa đã ngớt. Còn cô ta không ngừng phải chịu những đau đớn giày vò. Lúc thì lạnh, lúc lại nóng. Axit làm da thịt cô ta bỏng rát. Những cơn gió nhỏ do Hạ thổi vào người cô ta càng làm tình trạng tồi tệ hơn. Những cơn gió len lỏi vào người cô ta, thấm vào làn da vốn được chăm sóc kỹ càng của Khánh Thu. Khánh Thu đau đớn. Cô ta không còn sức lực để kêu lên nữa. những tiếng kêu yếu ớt rồi tắt ngấm. Cô ta không còn sức nữa. Cô đã ngã xuống từ bao giờ. Đôi mắt mở to, nhìn chăm chăm vào khoảng không vô định. Cô ta không thể tin vào những điều vừa qua.

Hạ nhìn cô ta cười khẩy rồi bước ra khỏi phòng. Mưa ngừng hẳn. Trên đường có một chiếc ô tô đang phóng với tốc độ nhanh. Trong xe, có hai cô cậu bé đang ngủ ngon lành như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Sáng hôm sau, Khánh Thu được đưa vào bệnh viện với tình trạng bông toàn thân và thần kinh hoảng loạn. Chính vì tình hình sức khỏe cô ta như vậy nên những phiên tòa xét xử cô ta không được tiến hành. Còn Bi và Bun, sau mấy ngày nghỉ lại sức hai đứa trẻ đã bình phục và trở lại bình thường. Bun không nhớ gì về chuyện hôm ấy hết. Bi thì chỉ nhớ mang máng tựa hồ như một giấc mơ. Do hai đứa còn quá nhỏ nên Hạ cũng giấu chuyện này. Sức mạnh của hai đứa trẻ rất lớn nhưng vì còn nhỏ nên hai đứa vẫn chưa điều khiển được. Vì vậy, Hạ đã bàn chuyện này với bác sĩ Minh. Cuối cùng hai người đưa ra quyết định sẽ để Hạ dạy hai bọn chúng.

ngoại truyện : tường vi- long, mai- hùng

Ở Việt Nam,

Cũng đã phải một năm trôi qua rồi mà chuyện Lam Hạ mất vẫn như cái tin động trời, như chuyện vừa mới xảy ra đối với Tường Vi. Cô đã học cách chấp nhận hiện thực nhưng trái tim cô vẫn nhói đau. Ở đó, có một vết thương vẫn chưa lành, có một vết thương đang rỉ máu.

‘ Nhà trường xin thông báo, ngay bây giờ mời em Nguyễn Tường Vi lên phòng giám hiệu có chuyện gấp. Xin nhắc lại lần nữa em Nguyễn Tường Vi lên phòng giám hiệu có việc’. Tiếng loa phát thanh của nhà trường khiến Tường Vi giật mình, ngạc nhiên. Rồi sau vài giây, cô ba chân bốn cẳng chạy đến khu nhà hiệu bộ.

Tường Vi bước vào phòng giám hiệu, chính xác hơn là một căn phòng nhỏ không hề biết gì cả. Chỉ nghe nói là phòng của một người nào đó khá quan trọng trong trường. Tường Vi đứng trước cánh cửa, cúi đầu xuống đất thờ dốt. Một lúc sau khi hơi thở đã ổn định cô mới gõ cửa.

- Mời vào- Tiếng nói của một người con trai vang lên. Tường Vi thở hắt, hơi run bước vào. Đôi mắt cô chăm chú nhìn người con trai đang ngồi trên ghế

cúi mặt xuống đồng tài liệu. Trông rất quen nhưng nhất thời cô không nhớ được đó là ai

- Xin lỗi- Tường Vi rút rè. Người con trai khẽ cười ngẩng đầu lên

- Không ngờ em cũng có lúc như thế này ?- Long mỉm cười. Tường Vi sững người mất vài giây rồi lấy lại dáng vẻ bình thường. cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh

- Có chuyện gì ?- Khẩu khí Tường Vi thay đổi một cách bất ngờ

- Đây mới là Tường Vi anh quen- Long lại cười

- Bộ anh ăn phải nấm cười hay sao mà cứ cười hoài vậy ?- Tường Vi hơi cau- Cần thận không sai quai hàm đấy.

- Em lo cho anh ?- Long đáp lại. Tường Vi trừng mắt nhìn anh

- Khổ, người trẻ thế mà lại bị thiếu năng. Tiếc thật, tiếc thật- Cô chép miệng.

- Miệng lưỡi em kinh thật- Long khẽ lắc đầu- Hôm nay anh gọi em lên đây để bàn nốt chuyện hợp đồng của chúng ta

- Hợp đồng ?- Tường Vi ngạc nhiên- Giữa chúng ta có cái đó ư ?

- Em nhanh quên thật- Long nhắc- cách đây một năm em và anh đã trao đổi dù là bằng miệng rằng em sẽ phải làm người giúp việc cho anh 1 tuần

- Sao anh không nói luôn là ôsin đi ?- Tường Vi giận dữ

- Tùy em- Long điềm tĩnh

- Rồi sao ?- Cô hỏi

- Do lúc đó em chưa hoàn thành điều kiện lại đẩy lùi đến tận một năm nên bây giờ chính là thời gian để em thực hiện. Em sẽ phải làm trợ lý kiêm người giúp việc cho anh trong vòng 1 tháng

- 1 tháng ?- Tường Vi bật dậy khỏi ghế - Anh có bị hâm không vậy ?

- Không hề- Long cười- Em chuẩn bị đi bắt đầu từ ngày mai em sẽ thực hiện điều đó thêm nữa em sẽ cùng anh chuyển sang trường khác

- Không được, tôi còn phải học- Tường Vi cau

- Anh đã bàn với ngoại rồi. Ngoại cũng đồng ý. Thề nữa nếu như theo anh được biết thì em đã có 2 cái bằng đại học rồi

- Anh nằm mơ đi- Tường Vi hét lên- Tôi sẽ không làm đâu

- Tùy em thôi- Long cười- Nhưng nếu em không làm thì em sẽ phải chuyển đến sống cùng nhà với anh đó

- Anh dám ?- Tường Vi nhìn anh giận dữ

- Sao lại không ? Ngoại cũng đồng ý rồi- Long cười gian xảo- đến lúc đó anh không dám đảm bảo chuyện gì đâu nha

- Ý anh là.... ?- Tường Vi hỏi

- Mọi chuyện sẽ còn tiến xa hơn 1 năm trước khi anh thay đồ cho em

- Anh bảo là người khác mà ?- Tường Vi đỏ bừng mặt

- Đó chính là anh – Long cười. Tường Vi tức giận đạp chân vào cái bàn gỗ

- Anh dám nói dối tôi sao ?- Tường Vi lạnh lùng nhìn anh

- Đó không phải là nói dối- Long vẫn điềm đạm. Và tức nước vỡ bờ, Tường Vi hất tung mọi giấy tờ trên bàn anh, đập phá đồ lung tung. Long vẫn mặc kệ. Và trong quá trình đó, Tường Vi vô tình khiến đầu gối mình bị thương

- Tôi hận anh- Cô hét lên. Bản thân cô cũng không hiểu tại sao mình lại tức giận đến thế. Cô cảm thấy như mình bị phản bội. Nước mắt lăn dài trên gương mặt bé nhỏ của cô. Long xót xa. Đáng nhẽ anh không nên nói điều đó với cô

- Em đập phá đủ chưa ?- Trái với trái tim đang quặn thắt của anh lại là một lời nói lạnh lùng. Tường Vi trừng mắt nhìn anh rồi lao về phía anh. Long đứng dậy. Cô đánh thẳng vào lồng ngực anh

- Tôi ghét anh. Tôi ghét anh- Tường Vi vừa đánh vừa hét lên. Long đứng im cho cô đánh một lúc rồi nắm lấy hai cổ tay cô.

- Em có yêu anh không ?- Long hỏi. Một giọt nước mắt khẽ rơi trên mi cô. Anh buông tay cô ra, lấy tay lau giọt nước mắt ấy, hôn cô rồi ôm cô vào lòng- Anh yêu em- Trái tim cô loạn nhịp. Trong giây phút đó, mọi sự tức giận trong cô vụt tan

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Ngoại truyện 5

8h tối, ở quán kem

- Chuyện là thế đó- Tường Vi giải thích

- Không ngờ vết thương ở đầu gối bà cũng có nguyên nhân sâu xa vậy- Mai nói- Vậy bà trả lời anh ý sao ?

- Bà nghĩ tui có cơ hội từ chối ?- Tường Vi hỏi và cúi xuống ăn tiếp cốc kem

- Tất nhiên là không- Mai hồn nhiên đáp- Tui chỉ hỏi có lẽ thôi- Mai dứt lời thì Tường Vi cốc nhẹ vào đầu cô

- Á, đau- Mai kêu lên

- Biết mà vẫn hỏi bôj bà tính chọc ngoáy vào vết thương người khác lắm hả ? Ai đòi đi tỏ tình mà ép buộc người ta như anh ý vậy trời ?- Vi khẽ than

- Tại bà chứ bộ- Mai giải thích- Với tính cách của bà anh Long mà đòi bà đồng ý chắc anh già mất. mà bà cũng thích người ta chứ bộ còn bày đặt

- Nói qua cũng phải nói lại đi thế vụ bà với ông Hùng thế nào ?- Tường Vi khéo léo chuyển đề tài

- Có gì đâu mà thế nào ?- Mai nói về bình thân

- Thôi đi nha- Tường Vi cười- Đã yêu nhau rồi còn bày đặt

- Ai yêu cơ chứ bà đừng đổ vấy cho tôi thế - Mai gằn cổ lên cãi

- Biết rồi, biết rồi- Tường Vi cười

- Thôi, không nói chuyện với bà nữa. Tui có việc đi trước đây- Mai nói rồi đứng dậy

- Việc gì vậy ?- Tường Vi tròn mắt hỏi

- Chút việc ấy mà- Mai nói rồi nhanh chóng đi ra khỏi quán. Tường Vi bản khoăn không hiểu.

Mai lang thang trên đường. Trong lòng cô, cảm giác buồn bã len lỏi. Không buồn sao được. Hôm nay kỉ niệm ngày hai đứa làm bạn với nhau. Vậy mà ...? Mai trút một tiếng thở dài, lang thang trên đường, mai không thể nói với Tường Vi. Vi cũng như cô đều cố gắng quên đi sự mất mát ấy. Vi đã phải rất khó khăn mới trở lại như ngày hôm nay. Cô không thể khơi lại nỗi đau đó.

Những cơn gió mùa hạ thổi vào người cô. Một cảm giác mát, dịu nhẹ lan tỏa khắp người cô. Mùa hạ luôn đẹp thế, luôn tràn đầy sức sống thế. Vậy mà nhìn cô xem, cô đã sống thế nào ? Luôn luôn đau khổ, luôn luôn sống trong quá khứ.

Lại một tiếng thở dài nữa. Mai mệt mỏi, chán nản, một cảm giác vô định choán lấy tâm trí cô. Trống rỗng, không còn chút gì. Mai bỗng cảm thấy mọi chuyện thật vô nghĩa, không còn chút sức lực nào nữa. Cô đưa mắt nhìn dòng người hối hả trên đường dường như chỉ còn lại một mình cô bơ vơ, bơ vơ

- Em gái à ? Em đi đâu một mình vậy ?- Một thằng con trai vừa bước ra khỏi bar tiến đến bên cạnh cô. Mai quay người lại, hướng đôi mắt gần như không còn chút sức lực nào giấu đi nhìn hắn.

- Tránh ra đi- Mai nói nhỏ nhưng gần như là ra lệnh. Mai đang chán nản, mệt mỏi. Những lúc như thế này cô rất hay cáu. Và khi cáu, cô có thể làm tất cả mọi chuyện

- Em à, đi chơi với anh một lúc thôi mà – tên đó tiếp tục cọt nhả tiến sát lại gần cô hơn. Hắn đã say rồi. Và hắn cũng động phải một ổ kiến lửa.

Mai không còn đủ kiên nhẫn để cảnh báo hắn. Lý trí không đủ sức ngăn cô lại. Trong vài giây ngắn ngủi, cô đẩy hắn vào bức tường gần đó, đâm tới tấp vào bụng hắn và vào tường. Cô không làm chủ được đích đến nắm đấm của mình. Hắn bị thương và cô cũng vậy. Bàn tay cô đâm không ngừng vào tường, bật máu. Cô không cảm thấy đau. Ngược lại, dường như trong cô mọi thứ đã được giải tỏa.

Sau vài phút trút hết sức lực vào người hắn và bức tường. Cô buông hẳn ra, thở hổn hển. Hắn lồm cồm bò dậy rồi chạy vào trong bar chắc kêu người ra đánh cô. Mai dựa vào bức tường rồi dần dần ngồi phịch xuống đất. Cô như không thể đứng vững trên đôi chân mình. Người cô run lên và nước mắt bắt đầu rơi. Như giọt nước tràn ly, cô khóc, khóc rất nhiều. Cô không thể kìm nén được nữa.

- Đại ca, chính là cô ta- Tiếng của tên đó vang lên trên đầu cô. Một người con trai dừng lại trước mặt cô. Mai ngược đôi mắt ngẩn lệ lên nhìn hắn. Bây giờ, cô rất mệt. Mí mắt cô thật nặng, mỏi mệt. Đôi mắt cay xè còn đầu óc lại choáng váng

- Mai- Hùng kêu lên, hơi ngạc nhiên. Lúc đôi mắt Mai ngược lên nhìn anh, anh dường như không tin vào mắt mình. Nhưng cũng chỉ mất vài giây để anh hiểu tình hình của cô bây giờ. Nhẹ nhàng cúi xuống bên cạnh cô, anh bế thốc cô lên. Mai vô thức dựa đầu vào ngực anh

- Tụi bay tránh ra- Hùng nói. Ngực điệu lạnh lùng và khản trương. Tụi đàn em bất ngờ rồi nhanh chóng tản ra. Hùng bế Mai đặt vào trong xe trước con mắt ngạc nhiên của mọi người. Mai đã thiếp đi từ lúc nào.

Căn hộ của Hùng vẫn sáng đèn. Tuy giàu có nhưng Hùng lại thích sống trong chung cư. Vì vậy, anh đã chọn một khu chung cư cao cấp ở đối diện biệt thự của Mai. Nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, lúc này anh mới phát hiện trên mu bàn tay phải của cô trầy xước, máu đã khô lại. Có lẽ cô đã dùng lực rất mạnh.

Khẽ thở dài, anh nhanh chóng vào nhà vệ sinh lấy nước và khăn rửa vết thương cho cô. Anh trở lại với một chậu nước, hai cái khăn và một đồng gác, băng, thuốc sát trùng. Anh nhẹ nhàng thấm cái khăn thứ nhất vào chậu nước và lau mặt cho cô. Những giọt nước mắt cạn khô trên khóe mi cô, lòng Hùng se lại. Rồi anh lau vết thương cho cô rồi cẩn thận băng lại. Cuối cùng cũng đã xong.

Anh lặng lẽ ngồi bên mép giường nhìn cô ngủ. Có cảm giác bình yên và ấm áp lạ thường. Hùng khẽ cười rồi lúi cúi ánh ra ghi lại khoảnh khắc này. Trong một năm qua, anh đã luôn chụp trộm cô. Và bây giờ, anh có hẳn một cuốn album toàn ảnh cô trong mọi khoảnh khắc : lúc cô buồn hay lúc cô mỉm cười, lúc cô suy tư hay vui vẻ... Tất cả đều được anh ghi lại cẩn thận. ..

Nắng nhẹ nhàng chiếu vào khung cửa sổ. Mai dụi dụi mắt rồi ngồi dậy. Cô vẫn đang trong trạng thái ngái ngủ. Đôi mắt không ưa nắng chỉ mở hé ra để đủ thấy đường đi. Cô không nhớ tối qua đã về nhà bằng cách nào. Đầu cô cô trống rỗng hơi đau một chút. Lần nào khóc xong cũng vậy. Cô ngáp một cách rất dài và to rồi tụt xuống giường, khi cô ra đến cửa thì đâm sầm vào một bức tường to lớn nhưng khá êm

- Em dậy rồi à ?- Hùng hỏi. Anh vừa tắm xong. Mai lười biếng không thèm đưa mắt lên nhìn vật mà mình vừa đâm vào. Mai lấy tay dụi dụi mắt rồi ngáp dài

- Trông em chẳng khác nào con mèo lười – Hùng bật cười trước dáng vẻ vô cùng đáng yêu của cô. Bị tiếng cười làm phiền, Mai chậm chạp ngược đôi mắt lên nhìn anh. Cô sững sốt.

- A- mai hết kên thất thanh. Nhanh chóng, Hùng bịt chặt miệng cô lại

- Em làm gì vậy ?- Mai trừng mắt nhìn anh rồi nhanh như cắt cắn một cái thật mạnh vào bàn tay anh. Hùng buông tay ra, đau đớn

- Anh làm gì ở nhà tôi vậy ? – cô ngạc nhiên

- Em xem đây là đâu – anh tức giận và chỉ ra cửa sổ. Cô nhìn theo. Trước khung cửa sổ hiện lên hình ảnh ngôi biệt thự của cô. Cô hoảng hốt, không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Cô quay lại phía anh, ngược đôi mắt đen, to tròn nhìn anh

- Tại sao tôi lại ở đây ?- Mai hỏi

- Em không nhớ gì ư ?- Hùng có chút ngạc nhiên. Cô như kiểu là người tỉnh dậy sau một cơn say rượu vậy

- Đợi tôi chút- Mai nói rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh. Hùng đứng đó lắc đầu không hiểu gì.

Hai mươi phút sau Mai trở lại với gương mặt đã tươi tỉnh hơn. Hùng đang ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách. Mai đứng trước mặt anh, nhìn thẳng vào mắt anh

- Xin lỗi- Mai nói. Hùng nhướn đôi lông mày lên nhìn cô

- Đã nhớ mọi chuyện – anh lạnh lùng. Mai cũng hơi bất ngờ trước thái độ đó của Hùng. Cô cúi xuống nhìn vào vết cắn do cô gây ra

- Vết thương không sâu lắm nhưng có vẻ đau – Mai nói rồi xoa xoa vết răng cắn- Anh muốn tôi làm gì ?- Cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh- Coi như là tôi trả ơn anh

- Muốn gì cũng được ?- Hùng nhếch mép

- Miễn là việc có thể- mai nhìn thẳng vào mắt anh. Và cũng chỉ cần có vậy, Hùng lấy tay vuốt nhẹ gò má cô rồi hôn nhẹ lên môi cô. Cùng lúc, anh kéo cô vào lòng mình. Một lúc sau, anh buông cô ra. Mai thất thần. Cô vẫn chưa thể tin vào những chuyện vừa xảy ra. Bây giờ, cô đang ở trong lòng anh

- ở bên anh cả đời- Hùng thì thầm vào tai cô. Mai lặng người. Cô nhìn thẳng vào mắt anh như không tin vào mọi chuyện

- Em vui quá đến nỗi không biết nói gì ư ?- Hùng mỉm cười vuốt nhẹ gò má cô

- Anh lộng hành quá đấy- gò má cô hơi ửng đỏ nhưng lời nói lại hoàn toàn lạnh lùng. Cô vội đứng dậy và bước về phía cánh cửa- Coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Món nợ mà tôi nợ anh tôi nhất định sẽ trả. Có việc gì cứ đến tìm tôi- Mai nói rồi cúi xuống đeo giày sau đó nhanh chóng cầm lấy chốt cửa

- Anh chỉ muốn một điều duy nhất. Nếu em muốn trả hãy thực hiện điều đó không thì bỏ đi- Hùng ngạo mạn nói

- Nụ hôn đầu của tôi chưa đủ ư ?- Mai lạnh lùng

- Em...- Hùng chưa kịp nói hết câu thì Mai đã bước ra ngoài.

Và chỉ cần có thế, Hùng phá lên cười ngặt nghẽo. Anh thừa biết là cô đang cố kìm nén sự xấu hổ của mình. Gò má cô đỏ ửng lên trông thật đáng yêu. Và chỉ trong vài giây ngắn ngủi, anh đã nghe thấy nhịp đập không đều của trái tim cô. Cô cũng thích anh.

Đúng như những gì Hùng nghĩ, Mai đang cực kì xấu hổ. Gò má cô ửng đỏ lên, gương mặt nóng bừng. Hơi thở gấp gáp. Cô đã cố ra khỏi căn hộ đó nhanh nhất có thể trước khi Hùng thấy biểu hiện này của cô. Những cơn gió nhẹ ủa vào gương mặt cô. Cô thở phào như đã thoát khỏi nanh vuốt của thú dữ. Gương mặt cô cũng dần dần ra. Hơi thở trở nên ổn định hơn.

thở phào nhẹ nhõm, Mai giờ đồng hồ lên nhìn. Chết, muộn mất rồi. Gương mặt cô chuyển sang lo lắng. Giờ này không thể bắt taxi được, giờ cao điểm mà. Khẽ thở hắt, Mai cúi xuống buộc chặt dây rồi. Xong, cô vội đứng dậy và chạy như bay. Tất cả những hành động đó của cô đã được một đôi mắt tinh tường ghi lại.

Biệt thự của Long

Hôm nay là ngày nghỉ nên Tường Vi phải đến nhà Long để thực hiện nốt nhiệm vụ của mình. Trên tay cầm một cái khay đựng cốc cà phê tiến đến trước cánh cửa phòng Long, Tường Vi tưởng tượng ra cảnh anh sẽ phản ứng như thế nào. Chắc anh sẽ rất bất ngờ. Nghĩ đến đây, cô bắt gặp mỉm cười.

Cánh cửa phòng mở ra. Nhưng không phải anh bất ngờ mà là cô. trước mắt cô anh đang ôm một người con gái khác.

- Phương, cuối cùng em đã trở về - Long xúc động, siết chặt vòng tay hơn

- Anh làm gì vậy ?- Cô gái kia cười khê rồi trách- Em đã về rồi. Chúng ta lại như xưa, được chứ?- Cô gái kia nói xong, anh buông cô ấy ra và nói

- Chúng ta sẽ như xưa- Anh cười rồi đặt lên môi Phương một nụ hôn.

Tất cả những hình ảnh đó đập vào mắt Tường Vi một cách đau đớn. Chiếc khay trên tay cô suýt chút nữa là rơi xuống. Sự tuyệt vọng, đau đớn lướt nhanh qua gương mặt tuyệt đẹp ấy trong vài giây ngắn ngủi.

Cánh cửa gỗ nhẹ nhàng khép lại bỏ lại hai con người đang ân ái với nhau sau bao năm xa cách. Tường Vi trở lại dáng vẻ bình thường của mình rồi nhẹ nhàng bước xuống cầu thang

- Em không ở lại à ?- tiếng chị giúp việc theo giờ vang lên. Long vốn không thích có người hầu trong nhà nhưng không còn cách nào khác đã thuê chị theo giờ

- À, em có chút việc bận- Vi mỉm cười thật tươi

- Thế em đã gặp cậu chủ chưa ?- Chị hỏi rồi đón cái khay từ tay cô- Cậu chủ chưa uống cà phê sao ?- Chị ngạc nhiên

- Lúc em đang định gõ cửa thì có điện thoại nên em không vào gặp anh ấy được. Bây giờ, em có việc rồi- Vi giải thích

- Hóa ra là vậy – Chị mỉm cười

- Mà chị đừng nói với anh ấy là em đến. Không lần sau gặp anh ấy lại quở trách em- Tường Vi nũng nịu như trẻ con

- Chị biết rồi- Chị bật cười- À, mà em đợi chị với chị cũng đi luôn- Chị nói

- Vâng ạ- Tường Vi mỉm cười.

Sau khi ra khỏi biệt thự, Tường Vi nhanh chóng đến nhà của bố mẹ Mai.

Mai đang ngồi trong phòng làm việc quen thuộc của mình. Trên người cô chỉ khoác một chiếc áo sơ mi. Đây là thói quen của cô. Sáng ngày, suýt chút nữa cô quên mất là phải gửi bản dịch mặt mã cho bác.

Cánh cửa phòng cô nhẹ nhàng mở ra, Tường Vi bước vào. Vi cười thật tươi.

- Có chuyện gì vậy ?- Mai vẫn cúi đầu vào máy tính cất giọng hỏi

- Không có chuyện gì đâu – Vi cười cười rồi ngồi xuống bên bàn làm việc. Vi dứt lời, Mai vội ngẩng đầu lên. Đôi mắt cô lướt qua gương mặt Vi và dừng

lại ở đôi mắt chứa nỗi buồn sâu thẳm

- Bà đừng giấu tui- Mai hắng giọng- Bà có biết rằng mỗi khi có chuyện là cái mặt bà lại như hoa héo không. Nụ cười đó là gương gạo. Bà có thể qua mặt người khác chứ không thể qua mặt tui đâu

- Tui làm gì có. Bà suy nghĩ quá nhiều rồi – Vi nói. Mai im lặng nhìn Vi hồi lâu, không nói gì

- bà không nói thì thôi nhưng ít nhất hãy khóc cho hết nỗi buồn đi- Một lúc sau, Mai mới cất lời. Và cũng chỉ cần có vậy, Vi òa khóc nức nở. Mai vội đứng dậy ôm con bạn vào lòng. Lòng cô cũng buồn, cũng đau đớn biết bao nhiêu. Và trong tiếng nức nở ấy, Vi đã kể cho Mai mọi chuyện. Tất cả, tất cả những gì cô đã nhìn thấy.

Tường Vi đã khóc, khóc rất nhiều. Những giọt nước mắt đau đớn, mệt mỏi như cuốn trôi đi sự mất mát, hồn nhiên của cô. Đôi mắt Vi đã sẫm đỏ hoe, đã sẫm như nơi bắt đầu của một dòng thác tuôn không ngừng.

- Bây giờ, bà định làm gì ?- Mai buông Vi ra, lau nhẹ những giọt nước mắt còn sót lại trên khóe mi cô. Vi thất thần, đưa đôi mắt buồn nhìn Mai

- Tạm thời, tui sẽ không gặp anh ấy- Vi nói- tui sẽ trốn, sẽ tránh gặp mặt anh ấy. Có lẽ, tui sẽ ra nước ngoài một thời gian

- Bà nói gì vậy ?- Mai giật mình- Bà định bỏ tui ở lại đây một mình ư ?

- Ngốc- Vi cười nhẹ- Tui chỉ ra nước ngoài làm nhiệm vụ chừng 3-4 ngày tui sẽ về

- Tui tưởng bà bỏ tui lại luôn- Mai giả vờ giận dỗi

- Tui đâu dám- Vi nói- Tui sẽ cố quên anh ấy- Vi thở dài

- Tùy bà- mai nói

- Mà bà đừng nói cho ai biết nha nhất là anh ấy- vi dặn

- Tui biết rồi- Mai cười- bà không nói tui cũng biết. Bà với Hạ là chị em sinh đôi tuy không giống nhau về hình dáng nhưng cái tính ương bướng, cố chấp thì giống hệt nhau. Cả hai người đều tự làm mình đau khổ- Mai nói rồi thở dài. Không khí bỗng chìm vào im lặng. Hai người lặng lẽ nhìn nhau rồi lại nhìn vào khoảng không vô định. Những suy nghĩ đan xen nhau, rối rắm.

8h tối,

Mai vẫn đang trong phòng làm việc của mình. Cô chưa ăn tối mà cũng chẳng có tâm trạng đó. Đầu óc cô không chỉ căng lên vì công việc mà cả chuyện của Vi nữa. Cô không biết phải làm thế nào. Vì thế mà từ chiều đến giờ, cô ngồi lì trong phòng làm việc giải mật mã. Không ăn, không uống, không cho bất cứ ai làm phiền mình ngay cả khi bố mẹ cô về cô cũng không để ý.

Cánh cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, một người con trai bước vào. Mai không hề hay biết vì cô quá tập trung vào công việc.

- em chăm chỉ quá nhỉ ?- Một giọng nói trầm ấm vang lên bên tai cô. Cô ngẩng đầu lên. Gương mặt của Hùng đập vào mắt cô. Quá bất ngờ, cô ngã khỏi ghế

- Anh làm cái quái gì ở đây vậy ?- Mặt cô nhăn nhó vì đau. Hùng bật cười

- Ba kêu anh lên gọi em – hùng trả lời. Mai vội đứng dậy

- Ba ?- Cô ngẩn người- Ai là ba của anh ?

- Thì ba vợ của anh đó- hùng cười đắc thắng -Em nên xuống nhanh đi trước khi ba nổi cáu- Hùng nhắc nhở rồi vuốt nhẹ lên gò má cô

- Anh làm gì vậy ?- Cô trừng mắt nhìn anh, gạt tay anh ra rồi đi ra cửa-Tôi đi thay đồ, lát tôi xuống

- Em không cần thay đồ đâu- Hùng cười rồi tiến đến ôm cô từ phía sau- Em như này chẳng phải rất đẹp sao ?- Anh thì thầm. Gò má cô bắt gặp đốm đỏ lên

- Anh nhiều chuyện quá đấy- Gỡ bàn tay Hùng ra, Mai nhanh chóng đi ra khỏi cửa trước khi anh phát hiện ra điều đó. Hùng khẽ cười.

Mười phút sau, cả hai người cùng có mặt tại phòng khách, nơi cả hai gia đình đang bàn chuyện. Mới nhìn sơ qua, Mai cũng đã đoán biết được chuyện gì sẽ xảy ra.

- Con ngồi xuống đi- Ba cô ra lệnh. Mai nhanh chóng ngồi xuống đối diện anh

- Đây là cô Đào, con chào cô đi- mẹ ra lệnh

- Con chào cô- Mai hơi cúi đầu xuống. Mẹ Hùng mỉm cười nhìn cô con dâu tương lai này.

- Hôm nay, ba muốn thông báo với con một chuyện- ba cô nói- Con và...- Đúng lúc đó, điện thoại của Mai và Hùng đều rung lên. Đó là việc khẩn. Mai vội đứng dậy

- Con xin lỗi- Cô nhẹ nhàng- Con biết ba định nói gì. Giữa con và anh ta đã có hôn ước. Chuyện đó bao giờ về, con sẽ nghe. Con xin lỗi- Mai nói rồi nhanh chóng lên tầng. Mấy phút sau cô trở lại với cái túi quen thuộc

- Mai- Ba cô quát

- Con cũng xin lỗi- Hùng cũng đứng dậy- Bây giờ, con có việc phải đi – nói rồi, hai người nhanh chóng ra khỏi nhà trước sự ngạc nhiên của đôi bên gia đình. Nhưng nhanh chóng, vài phút sau, họ mỉm cười vì đôi trẻ rất hợp nhau

- Tôi có thể đi nhờ xe anh không ?- Mai hỏi. Hùng cười

- Anh rất sẵn lòng để em quá giang

- Anh đừng tưởng bở- Cô buông một câu hững hờ rồi leo lên ô tô của anh. Hùng lắc đầu, cười khổ rồi cũng nhanh chóng lên xe.

Cuộc chiến khốc liệt đã kéo dài ách đây 2 tiếng. Khi Hùng và Mai đến nơi thì Vi đã bị thương. Cô nằm thoi thóp trên cánh đồng hoang nhuộm đầy máu. Hôm nay cũng tại cô tâm trạng không tốt nên mới dễ dàng để bị hạ gục như thế này. Trong đầu cô, hình ảnh Long và cô gái ấy không ngừng hiện lên. Đau đớn như xé nát trái tim cô. Một mối, cô tiếp đi. Hôm nay không phải lượt của anh trực anh sẽ không đến đâu, sẽ không đến đâu.

Mai xuống xe và nhanh chóng phát hiện ra chỗ của Tường Vi nhưng Hùng thì không để ý lắm. Hai người nhanh chóng lao vào cuộc chiến. Máu đã nhuộm đỏ cả khung cảnh nơi đây. Gió không ngừng thổi. Không khí ngột ngạt như bị bóp nghẹt lại. Chưa đầy hai mươi phút sau, cuộc chiến kết thúc nhưng Hùng không may bị thương do bảo vệ cho Mai. Anh bị trúng đạn vào bụng tuy không sâu nhưng lại chảy rất nhiều máu.

Mai nhanh chóng dìu anh vào trong xe. Sau đó dùng sức mạnh để đưa Tường Vi vào ghế phụ phía sau.

- Em gọi cho Long đi- Hùng ngồi bên cạnh Mai nói

- Không cần- Giọng Mai sắc lạnh. Chiếc ô tô lao nhanh trên đường. Phía sau, có một lũ người bám theo

- Có người bám theo- Hùng thông báo. Ngay sau đó, anh thấy cô một tay cầm lái, một tay cầm súng. Cô hạ cửa kính xuống giờ khẩu súng ra ngoài. Cô không quay đầu lại mà chỉ nhìn vào gương chiếu hậu

- Em định làm gì vậy ?- Hùng ngạc nhiên hỏi. Mai không trả lời. Ngay sau đó, những tiếng súng khô khốc và lạnh lùng vang lên. Chúng găm thẳng vào đích đã được định sẵn. Mai rút tay vào trong dưới sự ngạc nhiên của Hùng. Đôi mắt cô buồn, xa xăm.

Hùng nhìn cô ái ngại. Lần trước anh thấy cô ở trong trạng thái này là một năm trước đây khi Hạ mất. tuy có vẻ không nghiêm trọng như lần trước nhưng anh vẫn cảm nhận được một điều gì đó đằng sau đôi mắt xa xăm kia. Anh đang lo lắng cho cô rất nhiều. Mỗi lần có chuyện gì là cô đều như vậy.

Một tiếng sau, ở căn hộ của Hùng

Hùng và Tường Vi đều đã được bác sĩ khám và băng bó vết thương. Vi bây giờ đang ngủ ngon lành trong phòng kế bên, còn Hùng ở phòng của mình. Anh vẫn chưa ngủ.

- Em có thể nói cho anh biết đã có chuyện gì xảy ra không ?- Hùng hướng đôi mắt về phía mai. Cô đang đứng bên cửa sổ. Nghe xong, Mai quay lại nhìn về phía giường trong giây lát rồi quay đi

- Anh có hiểu thế nào là đau khổ, là cảm giác bị phản bội không ?- Mai hỏi, hờ hững, lạnh lùng

- Anh không hiểu- Hùng thắc mắc- Em muốn nói điều gì ?- Mai thở dài, quay lại nhìn anh với đôi mắt buồn

- Đàn ông mấy người luôn có mới nói cũ vậy ư ?- Cô hỏi

- Đó có thể là bất kì ai nhưng không phải anh- Hùng khẳng định- Anh chỉ yêu mình em- Hùng nói xong, Mai bật cười chua xót

- Tôi có thể tin anh không ?- Cô nhướn mày rồi bước đến bên cạnh giường. Cô ngồi xuống bên cạnh giường- Liệu tôi có thể tin anh không ?- Cô lặp lại câu hỏi đó một lần nữa. Hùng nhìn cô đau đớn. Anh ôm cô vào lòng. Nước mắt cô lăn nhẹ trên gò má.

Sáng hôm sau,

Ánh nắng của mùa hạ tinh nghịch len lỏi qua từng tán lá, qua bậc cửa sổ, chiếu vào trong phòng. Mai như một con mèo lười dụi dụi mắt khi thấy ánh sáng. Hôm qua, một quá không biết cô đã thiếp đi từ lúc nào.

- Không biết ai chăm sóc ai đây- Hùng lên tiếng về trên giường. Mai chẳng thèm quan tâm, ngáp dài một cái rồi định ngồi dậy nhưng lại bị cánh tay của Hùng giữ lại. Cô mắt nhắm mắt mở ngược lên nhìn anh

- Làm gì vậy ?- cô hỏi. Giọng vẫn còn ngái ngủ. Hùng mỉm cười, nhìn cô âu yếm. Mấy phút sau, anh nói

- Sáng nay, Vi đi rồi. Cô ấy bảo đưa em cái này- Hùng dứt lời. Mai vội ngồi dậy. Đôi mắt mở to hơn bao giờ hết. Và sau đó, nhanh chóng cô chạy ra ngoài. Mấy phút sau, cô uể oải trở lại rồi nhảy xuống giường, trở về chỗ cũ với một tiếng thở dài
 - Đưa đây- cô ra lệnh cho anh. anh không nói gì, đưa cho cô lá thư. Mai cầm lấy nó, lăn qua lăn lại một chút rồi ngồi dậy, cô thở dài
 - Có phải có chuyện gì đã xảy ra ?- Hùng hỏi. Mai cầm lá thư, không đáp. Đúng lúc đó tiếng chuông cửa reo, Mai đặt lá thư xuống, uể oải bước ra khỏi phòng. Cánh cửa nhẹ nhàng được mở ra, trước mặt cô xuất hiện một người con gái khá xinh đẹp. Nét mặt của Mai hoàn toàn thay đổi. Phút trước cô còn ngái ngủ, buồn phiền nhưng lúc này lại hoàn toàn lạnh lùng, rắn rỏi
 - Cô tìm ai ?- Mai hỏi. Đôi mắt lướt nhanh từ đầu đến chân người con gái trước mặt đánh giá cô ta
 - Tôi tìm anh Hùng- Phương nói- Nhưng không ngờ lại gặp Đoàn Ngọc Mai, một thông dịch ngôn ngữ nổi tiếng ở đây- Phương mỉm cười, cổ tình thần mạnh mẽ từ cuối
 - Anh ấy đang ngủ. Tôi không tiện gọi anh ấy dậy. nếu cần cô cứ để lại lời nhắn không thì khi khác quay lại cũng được- Mai lạnh lùng
 - Không gặp anh ấy cũng được. Nhưng tôi có thể gặp cô một lát được không ?- Phương hỏi. Mai hơi bất ngờ nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh
 - Vậy mời cô vào.
- Lúc này, hai người đang ngồi trong phòng khách.
- Cô không tò mò về tôi sao ?- Phương cầm tách trà lên và hỏi
 - Xin lỗi, tôi không có hứng- Mai buông một câu sắc lạnh
 - Cô không muốn hỏi tại sao tôi lại đến đây tìm anh Hùng ư ?
 - Nếu cô muốn nói thì dù tôi có hỏi hay không có quan trọng gì. Còn nếu không cô đã chẳng rào trước đón sau như thế. Có gì xin cô nói nhanh cho, tôi đang bận- Mai thần nhiên nói
 - Cô quả thật rất thông minh- Phương khen- Nếu đã vậy tôi cũng không vòng vo nữa. Tôi đang mang con của anh Hùng- Phương đặc chế, khoe miệng khê nhắc lên. Nhưng trái ngược với suy đoán của Phương, Mai không có phản ứng gì. Cô hoàn toàn bình tĩnh
 - Cô đang mang con của anh ấy ?- Mai nhếch mép- vậy sao cô còn qua lại với anh Long ?- Mai hỏi. Phương ngạc nhiên
 - Tôi cần tìm ba cho con tôi- Phương nói
 - Đúng, một người mẹ đi tìm ba cho con mình thì không có gì là sai cả- Mai nhún nhường- Vậy cô đến đây làm gì ?
 - Tôi cần anh ấy bù đắp xứng đáng cho những gì tôi đã phải chịu- giọng Phương sắc sảo
 - Cô nghĩ mình có thể đạt được mục đích sao ?- Mai cười khẩy- Cô lấy gì để đảm bảo đó là con anh ấy
 - Chúng tôi đã quan hệ- Phương khẳng định
 - Cô hơn tôi tận 7 tuổi, cũng đã trải đời nhiều như vậy mà lại ngây thơ đến mức nghĩ tôi sẽ tin chuyện này ư ?- Mai nhấn giọng- cô phải biết là anh ấy đã quan hệ với rất nhiều cô gái trước cô. Nếu anh ấy bất cẩn thì không biết đã có bao nhiêu đứa con rồi
 - Nhưng đó là con anh ấy- Phương gay gắt- tôi không bắt anh ấy phải chịu trách nhiệm tôi chỉ cần anh ấy gửi tiền để tôi nuôi nó
 - Tiền tôi không thiếu. Tôi có thể cho cô- Mai nói rồi ngừng lại một chút- nhưng cô muốn dùng cách này để lấy một chút tiền quả thực là không đáng
 - Cô nói gì ?- Phương tròn trừng mắt
 - Tôi nói gì chẳng nhẽ cô không hiểu ư ?- Mai cười khẩy- Cô muốn lợi dụng cái thai trong bụng mình để đạt được những gì cô muốn. Cô không chỉ có tiền, tiền của anh Hùng, anh Long mà sẽ trở thành một vị phu nhân đáng kính của dòng họ Nguyễn.
 - Cô nghĩ quá nhiều rồi- Phương cố gắng trấn tĩnh. Trước mặt cô là một cô gái mới 18 tuổi ư ? Không tin nổi.
 - Cô yêu anh Hùng nhưng lại không thể dùng cách này trói buộc anh ấy. Vì vậy, cô đã tìm cho mình lựa chọn khác. Thật sự cô cũng rất thông minh- Mai nhẹ nhàng đứng dậy
 - Cô thực sự tin tưởng anh ấy đến vậy sao ?- Phương hỏi
 - Không, tôi không tin anh ấy. Tôi chỉ tin vào những điều mà mình điều tra được- Mai giải thích- Nhưng dù sao, so với cô, anh ấy cũng đáng tin hơn nhiều

- Cô đã điều tra tôi ?- Phương tức giận đứng bật dậy
- Cô đừng tức giận như thế, sẽ làm ảnh hưởng đến cái thai này đó. Đến lúc ấy thì sợi dây mà cô buộc anh Long cũng sẽ đứt thôi- Mai châm chọc
- Cô...cô- Phương tức giận- tôi sẽ nói cho anh Hùng biết
- Cứ việc- Mai mỉm cười. Phương tức giận
- Cô muốn lời cái thai ra dọa tôi ư ? Nằm mơ – Mai nói tiếp gần từng chữ- Tôi nghĩ cô nên tự lo cho mình đi thi hơn. Cô nghĩ hai người đàn ông ấy ngu ngốc đến mức bị cô dắt mũi, đi, bị cô lừa dối ư ? Cô đã quá coi thường họ rồi đấy. Còn bây giờ, nếu không có chuyện gì nữa thì mời cô về cho- Phương nghe vậy tức tối bỏ đi.- Không tiễn- mai nói với theo. Phương đi khuất Mai tiến lại phải căn phòng của Hùng, nhẹ nhàng mở cánh cửa ra
- Đang bị thương mà còn bày đặt đứng lên đi lại- Cô trách anh rồi nhẹ nhàng dìu anh về phải giường
- Em thực sự không muốn hỏi anh về chuyện với Phương sao ?- Hùng hỏi
- Không cần thiết- Mai nói rồi đứng dậy đi lấy hộp cứu thương. Một lát sau, cô trở lại. Anh nhìn chăm chăm vào cô- Anh không cần nhìn tôi như vậy. Tôi chưa đủ sức để hoàn toàn tin anh nhưng đủ lí trí để biết những lời nói của cô ta là giả
- Em không ghen sao ?- Hùng buột miệng hỏi. Mai im lặng, không trả lời. Cô không phải là không ghen, không tức giận. Chỉ đơn giản là cô đã giấu nó đi. Cô đã tức điên lên được khi biết được anh đã quan hệ với rất nhiều người con gái trước cô
- Anh muốn tôi làm gì ?- một lúc sau, Mai mới cất lời- tức giận đến mức đập phá đồ đạc, mắng mỏ anh, yêu cầu một lời giải thích hay cho cô ta một trận ? Đó không phải là cách của tôi
- Vậy ư ?-Hùng nhướn mày- Vậy xin được hỏi em sẽ làm gì ?
- Làm gì ư ?- Mai cười nhẹ- anh còi áo ra đi- Cô ra lệnh. Hùng mắt tròn mắt dẹt nhìn cô- Anh đừng nhìn tôi như thế. Tôi không ăn thịt anh cũng chẳng có ý định gì đen tối với anh cả. Tôi chỉ đơn giản muốn thay băng thôi – Mai nói. Hùng ngẩn người. Anh đang bị chọc quê
- Anh...anh- Hùng ấp úng. Mai nhìn anh bằng đôi mắt ra lệnh. Anh nhanh chóng làm theo. Sau đó, Mai cũng nhanh nhẹn thay băng cho anh
- Xong rồi- Vài phút sau, cô đã hoàn thành tác phẩm của mình- Bây giờ tôi đi nấu cháo. Anh gắng chịu chút nha- mai nói và định đứng lên nhưng bị Hùng giữ tay lại.
- Tay em chưa thay băng kia ?- Hùng nhắc nhở
- Kệ nó- Mai hững hờ. Hùng nhăn mặt khó chịu, kéo cô ngồi xuống bên cạnh giường rồi với lấy băng, gạc, thuốc sát trùng
- Em có thể bỏ mặc bản thân em nhưng anh không thể- nói rồi, Hùng nhẹ nhàng tháo lớp băng cũ ra và băng bó cho cô. Mai nhìn anh như sinh vật lạ từ trên trời rơi xuống
- Em không cần nhìn anh âu yếm như vậy – Hùng cười- Anh với Phương từ trước vốn đã không có quan hệ gì- anh từ tốn giải thích- Anh và Long quen cô ấy ở bên Mĩ. Tụi anh học chung trường cấp 3. Khi đó, có vẻ Phương thích anh nhưng ai không thích cô ấy. Ngược lại, Long lại say mê cô ấy. Rồi mối quan hệ giữa họ có tiến triển, phải nói là rất tốt, gần như là hai người sắp kết hôn với nhau. Nhưng rồi người đó bắt bọn anh phải về Việt Nam, Long đã nài nỉ Phương đi cùng. Nhưng Phương một mực không chịu và hai người đã chia tay. Cách đây 1 tháng khi anh đi công tác, có gặp Phương. Cô ấy nói vẫn yêu anh. Và bọn anh đã không làm chủ được mình
- Anh có biết tôi ghét nhất điều gì không ?- Mai đột nhiên hỏi- Đó là lời giải thích. Ngay từ đầu, tôi đã không cần một lời giải thích. Vì vậy, mọi điều anh nói đều vô nghĩa – Hùng lặng yên nhìn cô. Đôi mắt cô lẩn tránh anh- Tôi không cần biết đúng hay sai, không cần biết quá khứ đã xảy ra chuyện gì. Tôi chỉ tin vào con người hiện tại đang ở trước mắt tôi thôi- nói xong, Mai đứng dậy và đi ra ngoài. Hùng ngồi đó nhìn theo bóng cô một lúc lâu sau mới mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Ngoại truyện 6

Tường Vi tỉnh dậy trong căn phòng của mình tại ngôi biệt thự của ngoại. vết thương ngoài da của cô không có gì đáng lo ngại nhưng trái tim cô thì. Những giọt nước mắt dài lăn trên bờ mi cô tưởng chừng như không dứt. cô mệt mỏi, đau đớn. Cảm giác bị phản bội choán lấy tâm trí cô. Tiếng chuông điện thoại reo cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. Cô cầm điện thoại lên. Là anh, cô thờ dãi rồi quẳng nó sang một bên. Chiếc điện thoại vẫn không ngừng reo lên. Cô mặc kệ, quay người ra phía cửa sổ. Đôi mắt vô hồn nhìn vào bầu trời mùa hạ.

Cuối cùng, chiếc điện thoại cũng ngừng reo. Cô trút một tiếng thở dài, mệt mỏi.

... Long thất vọng, vứt điện thoại xuống giường. Trong lòng anh trào lên một cảm giác tức giận. Anh không hiểu sao Vi không nghe điện thoại. Cả ngày hôm qua cũng không liên lạc gì.

Long đang trong trạng thái lo lắng, bực dọc thì một vòng tay ấm áp ôm anh từ phía sau. Đó còn là ai khác ngoài Phuong, người yêu cũ của anh. anh vốn tưởng chuyện của hai người đã kết thúc, đã không còn gì nữa. anh về Việt Nam với tâm trạng không tốt chút nào nhưng khi thấy Vi, trái tim anh đập liên hồi. Vi xinh đẹp, hồn nhiên và rất giống Phuong. Chính điều ấy, đã khiến anh biến Vi thành người thay thế, thành người lấp đầy khoảng trống trong tim anh.

- Anh đang nghĩ gì vậy ?- Phuong nhẹ nhàng hỏi. Long hơi giật mình, mỉm cười nhẹ

- Đầu có gì đâu- anh nói, xoa đầu cô rồi nhẹ nhàng gỡ tay cô ra khỏi người mình. Anh đứng dậy

- Anh- Phuong giả vờ giận dỗi. Anh quay lại nhìn cô cười cười rồi đi vào nhà vệ sinh.

Trong lòng anh bây giờ đang rất rối. Mọi thứ tưởng như đã đi vào quỹ đạo của nó nhưng việc Phuong trở lại đã khiến mọi chuyện rối tung lên. Anh tưởng đã quên được cô, đã thực sự dành cả trái tim cho Vi. Nhưng có lẽ anh đã nhầm. anh vẫn còn nhớ, còn yêu Phuong rất nhiều. Nhưng bây giờ anh biết phải làm gì với Vi ? anh không nỡ buông tay cô, không nỡ rời xa cô nhưng lại càng không thể ở bên cô trọn vẹn. Cả Phuong cũng vậy. Anh không biết phải làm gì lúc này. Anh đang đứng giữa hai người phụ nữ anh yêu.

... Lại một tiếng thở dài nữa vang lên trong căn phòng ngập tràn ánh nắng. Vi mệt mỏi, ngồi dậy. Cô đã khóc quá nhiều, nhiều đến mức đôi mắt của cô sưng lên trông rõ. Toàn thân cô mệt mỏi, ê ẩm một phần vì vết thương tối qua, phần khác lại vì nỗi đau trong tim. Cô cầm khung ảnh trên bàn lên. Một giọt nước mắt lấm dãi trên mi cô. Đó là ảnh của Lam Hạ, chị gái cô.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, Khoa bước vào. Anh đến trước mặt Vi. Vi ngược đôi mắt buồn, chán chường lên nhìn anh. Anh nhẹ nhàng ngồi xuống và ôm cô vào lòng. Vi dựa vào ngực anh, khóc thút thít. Nước mắt lại tuôn ra như một dòng thác. Cô bây giờ giống hệt ngày Lam Hạ mất. Chỉ khóc, khóc rất nhiều mà không nói gì. Anh im lặng, để mặc cô khóc. Hơn mười phút sau, Vi thiếp đi trong sự mệt mỏi.

- Rốt cuộc con bé đã xảy ra chuyện gì ?- Khoa lạnh lùng hỏi qua điện thoại. Mai thở dài rồi kể cho anh nghe mọi chuyện

- Đó là tất cả những gì em nghe Vi kể. bây giờ, Vi thế nào rồi ?- Mai hỏi

- Con bé vừa mới ngủ. Lúc anh đến thì nó òa khóc- Khoa thở dài.

- Em sẽ đi cho hán ta một trận- Mai hét lên, bực tức

- Bình tĩnh đi- Khoa ra lệnh- Đợi con bé tỉnh rồi tính

- Anh ta là bạn của anh nên anh bên chứ gì- Mai hét lên- chuyện này em sẽ làm cho ra nhẽ

- Bộ em muốn để Vi mệt mỏi hơn hả ?- khoa nói giọng lạnh lùng, đầy quyền uy. Mai không nói gì, im lặng

- Cũng được- Một lúc sau, Mai cất lời giọng buồn bã- thế anh chăm sóc Vi nhé?

- Anh biết rồi- Đáp xong, Khoa cúp máy nhìn vào chiếc giường nơi Vi đang ngủ

Ở đầu dây bên kia, Mai ném điện thoại xuống giường, thở dài. Hùng đang chăm chú vào cái máy tính vội ngược lên nhìn cô.

- Có chuyện gì vậy ?- Hùng hỏi. Mai quay lại nhìn anh, buồn. Cô im lặng không nói rồi tiến về phía anh. cô nằm lên giường, ôm chặt cái gối và bắt đầu khóc không thành tiếng

- Em làm sao vậy ?- Anh dịu dàng, Mai lặng im

Cô ngược đôi mắt buồn, ngẩn lệ lên nhìn anh. Anh ôm cô vào lòng. Anh hiểu giờ phút này cô không muốn nói gì cả nên việc anh có thể làm bây giờ là ôm chặt cô.

...7h tối,

Long vẫn chưa thể liên lạc được với Vi. Anh gọi cho cô hàng trăm cuộc nhưng vẫn không có kết quả gì. Lòng anh nóng như lửa đốt. Anh không hiểu đã có chuyện gì xảy ra. Trước kia, khi bên cô anh đôi lúc nhớ đến Phuong nhưng chỉ như gió thoảng qua. Còn bây giờ, khi Phuong quay lại anh lại nhớ cô da diết. Chính bản thân anh cũng không hiểu rốt cuộc bản thân mình bị làm sao nữa.

- Anh- Phuong gọi

- Chuyện gì vậy ?- Anh quay ra mỉm cười với Phuong

- Chúng ta đi ăn tối nha- Phương nũng nịu. Anh xoa đầu cô
- Được rồi, chiều em- Anh cười- thế em muốn ăn gì ?- Với lấy cái áo khoác anh hỏi
- Ăn món Ý đi. lâu rồi em chưa được ăn- Phương nghĩ ngợi
- ừ, vậy chúng ta đi- Long cười.

tại nhà hàng Ý nổi tiếng nhất thành phố.

- em ăn đi- Khoa giục khi thấy Vi không chịu động đũa vào món nào
 - Không hợp khẩu vị của em ư ?- Anh hỏi. Vi lắc đầu, cười nhẹ
 - Em không muốn ăn- Cô nói
 - Ít nhất em cũng phải ăn gì chứ- Anh nói- từ chiều đến giờ em đã ăn gì đâu- Khoa lo lắng. Vi không nói gì lơ đãng đưa mắt hướng ra phía cửa. Cùng lúc đó, một đôi tình nhân cười nói vui vẻ bước vào. Gương mặt Tường Vi thoáng chút nhột nhạt, biến sắc. Ngay sau đó, chừng vài giây, Vi bỗng cười. Gương mặt cô hơi ửng đỏ, duyên dáng. Cô trở nên vui vẻ. Hơn nữa, cô còn nắm tay Khoa. Khoa nhận ra sự thay đổi ấy, vội quay người lại. Và tất nhiên anh đã biết nguyên nhân của sự thay đổi đó
 - Anh à, chúng ta ngồi đâu đây ?- Phương nũng nịu- Em không muốn ngồi ở kia đâu hay chúng ta ngồi cái bàn cạnh cửa sổ đi- Phương nói và chỉ tay vào bàn của Vi
 - Thừa tiểu thư, ở đó đã có người ngồi rồi- Người phục vụ lên tiếng
 - Tôi không cần biết- Phương cáu
 - Em à, nên giữ thể diện cho anh chút- Long nhắc nhở
 - Em ừ chịu đâu- Phương giận hờn như trẻ con
 - Anh biết rồi- Long nói rồi tay trong tay cùng Phương tiến về cái bàn đó. Lúc anh đến gần thì bắt gặp Vi. Hơn nữa, cô ấy còn đang cười cười nói nói vui vẻ bên người đàn ông khác, trông họ có vẻ rất hạnh phúc. Lòng anh gọn lên hàng trăm con sóng khó chịu, bức bối. Anh tức giận. Lúc đó, anh chỉ muốn cầm lấy tay Vi rồi đi một mạch ra khỏi nhà hàng này
 - Anh Khoa- Phương hét lên. Khoa cô lại nhìn cô gái trước mặt.
 - Không ngờ lại gặp em ở đây- Anh mỉm cười. Vi cũng cười. Đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào mắt Long
 - Hai người đẹp đôi thật- Môi cô nở nụ cười mê hồn. Long nhìn thấy vậy gương mặt càng nóng bừng hơn. Còn trái tim cô như thắt lại, đau đớn
 - Cảm ơn- Phương cười- Mà anh Khoa giới thiệu đi chứ ?- Phương đưa mắt về phía Vi
 - À, anh quên mất- Khoa cười- Đây là Vi, bạn gái anh- Nghe xong, trái tim Long như bị ai bóp nghẹt. Anh cố kìm nén sự giận dữ của mình
 - Chào cô- Vi gật nhẹ đầu- nếu hai người không phiền có thể ngồi ăn với chúng tôi chứ ?- Cô hỏi
 - Tất nhiên là được rồi – Phương cười và kéo Long ngồi xuống.
- Bữa ăn diễn ra trong không khí ngọt ngào, căng thẳng được che đậy bởi sự đầm ấm, hạnh phúc bề ngoài.
- chúng ta đổi đĩa đi- Khoa đề nghị. Vi gật đầu, nhẹ nhàng làm theo
 - anh nhìn xem họ tình tứ chưa kia ?- Phương hếch nhẹ khuỷu tay vào người Long. Đôi mắt giận dữ ngập tràn sự ghen tuông, sắc bén của anh nhìn Vi không chớp. Vi cảm nhận được cái nhìn đó nhưng cô vẫn mỉm cười, vẫn tỏ vẻ hạnh phúc
 - là do cô ấy không ăn được tối này- Khoa vội giải thích
 - còn anh ấy nhất quyết không chịu ăn đấy- Vi nói thêm
 - Đấy chẳng có gì ngon cả- Khoa tự biện hộ rồi lấy khăn ăn lau miệng cho Vi- Lúc nào ăn cũng thế cả- anh trách. Vi mỉm cười. Nhìn thấy cảnh đó, Long càng tức giận. Không chịu được nữa, cuối cùng Long lên tiếng
 - Chúng ta cần nói chuyện 1 lát- Anh nói và nhìn thẳng vào mắt Vi. Vi quay sang nhìn Khoa. Anh gật đầu nhẹ
 - Em xin phép- Cô nhẹ nhàng kéo ghế rồi đứng dậy. Hai người đi ra khỏi bàn trước sự ngạc nhiên của Phương. Ra đến cửa, Long giật mạnh cánh tay của Vi lại, giận dữ hỏi

- Rốt cuộc em với Khoa có quan hệ gì ?- Vi nhìn anh vui vẻ trả lời
 - Anh đã nghe rồi mà. Cần em nhắc lại sao ?- Cô ngây thơ hỏi
 - Em...- Long tức giận- Em coi tình cảm của anh là gì hả ?- Vi nhìn anh rồi cười
 - Em có nói là yêu anh sao ?- Cô hồn nhiên hỏi- Nếu có thì coi như chưa có chuyện gì xảy ra ha. Mà bây giờ, em thấy anh đang rất hạnh phúc. Cô ấy là một cô gái thật may mắn- Vi nói rồi gỡ tay Long ra- Nếu anh không còn gì để nói nữa em nghĩ chúng ta nên vào thôi. Để họ đợi không hay chút nào- Cô cười tỉnh nghịch rồi bước vào đề mặc Long. Cối lòng anh đang tan nát. Và cô cũng vậy. Hai trái tim đang vỡ nát, đang rỉ máu. Nước mắt cô chảy ngược vào trong cát cửa da thịt. Vi trở lại chỗ ngồi nhưng Long thì chưa. Mấy phút sau, khoa có việc đi ra khỏi bàn. Lúc này, bàn ăn chỉ còn lại hai cô gái
 - Cô với anh Long có quan hệ gì ?- Phương hỏi. Vi ngược đôi mắt ngây thơ lên nhìn Phương rồi bình tĩnh đáp
 - Em nghĩ chị nên hỏi trực tiếp anh ấy thì hơn- Vi cười
 - Nhưng tôi muốn hỏi cô- Phương gằn từng chữ
 - Chị không nên suy nghĩ nhiều. Em với anh ấy chỉ là bạn bè bình thường thôi- Vi nhẹ nhàng
 - Nhưng ánh mắt anh ấy nhìn cô rất khác- Phương tiếp tục nói
 - Có ư ?- Vi hỏi rồi giả vờ suy nghĩ- Chị nghĩ quá nhiều rồi- Vi dứt lời thì Phương hất ly nước vào mặt Vi. Phương quá tức giận. Từ lúc ngồi xuống bàn này, cô đã nhận thấy tình cảm mà Long dành cho Vi. Có bị mù, cô mới không thấy sự ghen tuông trong ánh mắt đó
 - Tôi nói cho cô biết anh ấy là của tôi- Phương gằn giọng
 - Thì em có nói là của em ư ?- Vi hỏi lại- Của chị thì chị cứ việc giữ còn em không ham- Vi nói rồi đứng dậy. Đúng lúc đó, cô bắt gặp Long và Khoa. Hai người đã đứng đó từ bao giờ. Long nhìn chăm chăm vào gương mặt của Vi. Vi nhìn anh không chớp mắt rồi cười nhẹ
 - Em xin phép- Cô cười nhẹ rồi đi thẳng qua trước mặt anh. Long đứng đó như chôn chân xuống đất.
- Trên xe, Vi đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Khoa chốc chốc quay sang nhìn đứa em gái của mình.
- Anh xin lỗi- Khoa nói. Vi quay sang nhìn anh mỉm cười
 - Anh không cần xin lỗi. Ngược lại em phải cảm ơn anh mới đúng- Vi hồn nhiên
 - Chuyện không chỉ đơn giản vậy chứ ?- Khoa nhướn mày. Vi nhìn anh khó hiểu
 - Ý anh là gì ?- Cô hỏi. Khoa nhìn cô, thờ dài rồi quay đi
 - Em đủ thông minh để hiểu anh đang nói gì mà- Anh dứt lời, Vi thờ dài
 - Thật sự em không thể lừa anh- Vi nói rồi hướng đôi mắt ra ngoài- nếu em hoàn toàn không biết điều gì thì có lẽ dù chuyện đó có xảy ra thì em sẽ một mực khẳng định giữ anh ấy lại bên mình. Nhưng thực sự lại không phải vậy. Ngay từ ban đầu em đã biết trong trái tim anh ấy không có chỗ cho em. Em chỉ là người thay thế mà thôi- Vi thờ dài. Khoa nhìn cô xót xa
 - Em nghĩ vậy ư ?- Anh hỏi.
 - Đó là cảm giác – Vi cười nhẹ- Em luôn tin vào cảm giác
 - Thế tiếp theo em định làm gì ?- Khoa hỏi
 - Ngày mai em sẽ ra nước ngoài công tác
 - Gấp vậy ư ?
 - Cần thiết mà anh- Vi cười rồi im lặng.

Khoa nhìn đứa em gái nhỏ ái ngại rồi thờ dài. Anh rất lo lắng cho cô. Tuy Vi luôn hồn nhiên, tính tình trẻ con lúc nào cũng nhõng nhẽo, khi nắng khi mưa thất thường nhưng điều ấy không có nghĩa là Vi không hiểu chuyện. Vi và Hạ đều giấu mọi người suy nghĩ, cảm xúc thật của mình. Cả hai đều không muốn mọi người lo lắng. Ai có thể không hiểu điều này nhưng anh thì khác. Anh hiểu, hiểu và biết tất cả.

Vi lại quay mặt sang hướng khác. Không khí trong xe có vẻ nặng nề và ngột ngạt. Cô làm sao lại không hiểu tâm trạng của Khoa lúc này. Cô có thể lừa ai nhưng không thể lừa nổi anh. Vi anh luôn hiểu cô, anh biết rõ cô. Nhưng càng như thế, cô lại càng muốn giấu. Có những chuyện cô không muốn anh biết. Có những chuyện có lẽ anh không bao giờ nên biết trong đó có tình cảm của cô.

Khi còn là một đứa trẻ, cô đã dành tình cảm cho anh. Tình yêu của một con nhóc mấy tuổi ngây ngô, trong sáng và hồn nhiên biết bao nhiêu. Nhưng khi cô ý thức được rằng trong trái tim anh chỉ có chị Lam Hạ thì cô đã từ bỏ. Có lẽ lúc đó, tình cảm của cô đối với anh chỉ là gió thoảng qua nên cô mới dễ dàng từ bỏ như vậy. Cô an phận, chấp nhận làm em gái của anh.

Ngày ấy là thế và bây giờ cũng vậy. một lần nữa cô chấp nhận buông tay người cô yêu, chấp nhận rút lui. Có lẽ, cô thật ngốc, ngốc khi không dừng cảm đầu tranh, khi không dám giữ người mình yêu ở bên cạnh.

Cô không cao thượng, chỉ là cô không đủ ích kỉ để làm điều ấy. Nếu ngày trước cô có thể buông tay một cách nhẹ nhàng, không hối tiếc thì bây giờ lại hoàn toàn khác. Trái tim cô đau đớn. Cô dường như không dám tin vào sự thật trước mắt. Có lẽ cô đã yêu anh ấy, yêu rất nhiều, hơn cả bản thân cô.

Trút một tiếng thở dài, Vi càng cảm thấy mệt mỏi, trong đầu cô một hình xăm thoáng chốc hiện lên.

... Mai lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ. Cả ngày nay cô chưa ăn gì mà có lẽ bản thân cô cũng không muốn ăn. Cô không cảm thấy đói. Tất cả chỉ là một cảm giác mệt mỏi, chán ngán.

Chuông cửa reo lên, Mai uể oải bước ra khỏi phòng. Cánh cửa mở ra, đập vào mắt cô là cảnh tình tứ của một đôi tình nhân

- Không ngờ em lại ở đây - Long nhìn cô cười đầy ẩn ý. Mai lạnh lùng đưa mắt nhìn Long và Phương
- Anh đến có chuyện gì? - Bằng ngữ điệu thờ ơ, lãnh đạm hết sức Mai hỏi lại Long. Anh hơi sững người vì thái độ đó của Mai
- Bộ anh làm phiền hai người à? - Long giả nai. Phương tủm tủm cười. Mai bực dọc, đẩy cánh cửa ra và nói vọng vào trong
- Có người tìm anh này- Nói xong, Mai để cửa, bỏ vào trong. Cùng lúc đó, Hùng bước ra khỏi phòng tắm. Thấy Long và Phương, Hùng cười
- Hai người đến tìm tôi có chuyện gì à? - Hùng hỏi
- Đến thăm bạn không được sao? - Long đáp rồi ngồi xuống ghế
- Bộ anh không nhớ em hả? - Phương giả vờ nhõng nhẽo- Hay anh có bạn gái rồi là quên hết bạn bè
- Đâu có- Hùng cười. Cùng lúc đó, Mai đi từ phòng ra tay cầm túi và một chiếc áo khoác mỏng
- Tôi có việc đi ra ngoài. Lúc nào xong, gọi tôi sẽ về- Mai nói và toan bước đi. Hùng giữ tay cô lại
- Em định đi đâu? - Hùng hỏi, Mai lạnh lùng nhìn anh, không nói gì
- Chắc là Mai có việc- Long xen vào. Cùng lúc đó, Mai quay mặt về phía Long, nhìn anh với đôi mắt sắc lạnh. Đôi mắt ấy dù chỉ trong phút chốc cũng đã có thể phát hiện ra vết xăm đã được che giấu kĩ bởi chiếc cổ áo sơ mi. Mai khẽ nhếch mép, cười nhạt, gạt tay Hùng ra
- Anh không cần phải lo- Nói xong, Mai nhanh chóng đi ra khỏi cửa. Cô đi ngang qua Phương. Và trong vài giây ngắn ngủi, cô cũng đã bắt gặp một vết xăm tương tự trên cổ của Phương.

Ở nơi bắt đầu của gió,

Chiếc taxi dừng lại. Mai nhanh chóng ra khỏi xe rồi đi bộ lên đồi. Nơi đó, đã có một người con gái đợi cô từ bao giờ.

- Đến rồi à- vì hỏi, không quay người lại
- Không khiến bà phải chờ quá lâu đó chứ? - Mai trêu chọc
- Không tôi- Vì cười- Mà bà thấy nó không?
- Thấy rồi- Mai đáp- Đó là hình xăm của hội ‘Lan quý’ đúng không?
- Đúng vậy- Vì thờ dài- Nhiệm vụ lần này của tui là cùng anh Trung tiêu diệt tận gốc hội đó
- Ý bà là? - Mai ngạc nhiên
- Không bao gồm anh Long, Phương và một số người khác- vì nói
- Tui không hiểu- Mai ngăn người
- Hội ‘Lan quý’ được lập ra với chỉ 5 thành viên đứng đầu, 10 thành viên thân cận. Anh Long không nằm trong số đó. Kế hoạch tiêu diệt hội này đã được triển khai từ rất lâu. Nhưng một năm trước, do vụ của ba tui nên bị hoãn lại. Bây giờ, nó được tiếp tục. Anh Long cũng giống như Phương và nhiều người khác bị thủ lĩnh của hội khống chế và điều khiển- Vì giải thích
- Vậy hình xăm đó là...? - Mai ngạc nhiên

- Đó chính là loại chất độc mà tên thủ lĩnh cấy vào người họ. Đến một thời điểm nhất định, hình xăm đó sẽ nổi rõ. Khi ấy, báo hiệu người này sắp đến lúc phải phục vụ hội. Họ sẽ làm mọi việc mà tên thủ lĩnh sai trong vô thức- Vì nói tiếp- trong mấy năm qua đã tiêu diệt được tất cả bọn họ chỉ còn sót lại tên cầm đầu thôi

- Việc này sẽ rất nguy hiểm- Mai hét lên

- Mạng sống liệu còn quan trọng ?- vì cười nhẹ- ai rồi cũng đến lúc phải chết, sớm hay muộn có quan trọng gì - Vì lẩm bẩm

- Bà nói gì vậy ?- Mai giận dữ. Vì mỉm cười

- Không có gì – Vì đánh trống lảng- tui hẹn bà ra đây là có việc

- Việc gì ?- Mai hỏi

- Bác bảo bà điều tra thật kĩ về tên cầm đầu đó rồi gửi tài liệu cho anh Trung. Anh ấy đang ở Anh. Mai tui cũng qua đó

- Tui biết rồi- Mai buồn bã.

... Trong căn hộ của Hùng

- Có chuyện gì mà hôm nay rỗng lại đến nhà tôm thế này ?- Hùng ngồi xuống và hỏi

- Rỗng tôm gì ở đây ?- Long hơi nhún mày- Tao với mày mà còn phân biệt thế à ?- Long hỏi. Hùng nhún vai. Phương xen vào

- Hai người định như thế đến bao giờ ?- cô nàng hơi cúi- Em không đủ kiên nhẫn để ngồi nghe hai người kể lể đầu nhá

- Nói tóm lại hai người có chuyện gì thì làm ơn nói nhanh lên tui còn phải đi đón vợ chưa cưới của tui nữa- Hùng giải thích

- Vợ chưa cưới ?- Phương tròn tròn mắt

- Đừng bảo là Mai đấy nhé- Long cười. Hùng gật đầu- Không ngờ hai người tiến triển nhanh đến thế

- Không phải tiến triển nhanh chỉ là có ai đó chậm như rùa bò thôi- Hùng liếc xéo Long.

- Anh Hùng không cần em nữa ha – Phương giả bộ chu chéo- Chưa chi đã lấy vợ sớm vậy ?

- đến lúc cần thì phải lấy thôi- Hùng nhún vai- Mà rốt cuộc hai người có chuyện gì ?

- Mấy hôm nữa tao sẽ đưa Phương sang Anh để ra mắt bố mẹ tao- Long thông báo. Hùng nhún vai hờ hững

- Được vậy thì chúc mừng hai người nha- giọng hùng lạnh lùng

- Thái độ đó của anh là gì vậy ?- phương hỏi- không can tâm ư ?- Hùng cười

- Có thể- một nụ cười nở trên môi anh khiến trái tim Phương lổm một nhịp. Đã lâu lắm rồi cô không thấy nụ cười đó. Thêm nữa trong ông cô cũng có chút vui vui. Chẳng nhẽ thái độ này của Hùng là do anh đang ghen ư ? Có lẽ anh đã yêu cô ?

- Mày tính cướp bạn gái tao à ?- Long cười

- May be- Hùng vẫn giữ thái độ lạnh lùng đó- nếu hết chuyện rồi hai người có thể về chứ ?

- Chưa chi đã đuổi người ta đi thế à ?- phương chu mỏ

- Tùy em, hiểu thế nào cũng được nhưng làm ơn nhanh nhanh đi về giùm- Hùng nói thẳng. Long sững sờ trước thái độ đó của Hùng

- Người ta không muốn giữ thì em cũng chẳng cần- Phương phụng phịu- Chúng ta về thôi- Nói xong, Phương kéo tay Long đứng dậy

- Không tiễn- Hùng nói với theo. Long đứng khựng lại

- Em xuống xe trước lát anh xuống sau- Long nói. Phương hơi phụng phịu một chút nhưng rốt cuộc cũng đồng ý

- Thôi được- Nói xong, cô ta bỏ đi.

- Mày bị làm sao thế ?- Long hỏi. Anh phải làm cho ra nhẽ cái thái độ đó của thằng bạn

- Chẳng có chuyện gì - Hùng vẫn giữ một thái độ hờ hững

- Có phải vì chuyện của Vi ?- Long hỏi. Hùng hơi nhún mày
- Có vẻ mày cũng không khờ khạo đến nỗi bị người ta dắt mũi đâu nhỉ ?- Hùng cười chế nhạo. Long tức giận túm lấy cổ áo Hùng
- Vi đã là người yêu của Khoa. Mày biết chưa ?- Long hét lên. Hùng nhếch mép
- Mày tin điều đó ư ?- Hùng cười khẩy rồi thì thầm vào tai Long- Mày đừng tưởng tao không biết mày đang làm gì. Cả mày và Vi đều đang cá cược mạng sống của mình vào trò chơi này đấy
- Mày đang nói gì vậy ?- Long gắt lên
- Ngày mai Vi sẽ sang Anh- hùng thông báo- Cô ta cũng đã biết rồi nên mới cố tình đưa mày sang Anh- Hùng giải thích- Mày nghĩ cô ta không biết gì ư ? – Hùng cười khẩy- Phương cũng là một con cáo già đó
- Sao mày không nói cho tao biết trước- Long tức giận, gần từng chữa vào tai Hùng
- Thì bây giờ tao nói rồi còn gì – Hùng cười khẩy- Nhưng mày yên tâm. Bác ý sẽ không để Vi đi nếu không đảm bảo được sự an toàn cho cô ấy. Vụ lần này sẽ huy động tối đa lực lượng của chúng ta. Ở đây chỉ còn lại tao và Mai cầm chốt thôi. Mày không phải lo- Hùng dứt lời thì Long buông cổ áo Hùng ra, thờ dãi
- Nếu cô ấy có chuyện gì tao sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân- long buồn bã nói rồi bỏ đi. Hùng cũng thờ dãi.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Ngoại truyện 7

Trong lúc hai người đang nói chuyện, ở trong xe Phương cũng đang báo cáo với một người đàn ông về mọi chuyện

- Anh ta đã vào trông rồi – phương nhếch mép, thích thú
- Cô không được chú quan- đầu dây bên kia nhắc nhở- tuyệt đối cẩn thận cho tôi. Cô mà để lộ ra điều gì thì liệu hồn
- Anh yên tâm đi- Phương cười- em đang mang đứa con của anh chẳng nhẽ lại khiến ba nó gặp nguy hiểm sao ?
- Cô biết điều như thế là tốt- hần ta cười- bây giờ cô cúp máy đi kéo hần nghỉ ngơi
- Em ừ chịu đâu – Phương nũng nịu- Lâu rồi chúng ta chưa gặp nhau mà- phương dứt lời thì bên kia đã gác máy. Cô bực tức ném điện thoại vào túi xách.

Cách đó không xa, một người đàn ông đứng trên ban công, nhếch mép mỉm cười thích thú.

10 h tối, Mai mệt mỏi bước vào căn hộ của Hùng. Anh vẫn chưa ngủ. Anh đang ngồi trên ghế sofa đợi cô

- Anh đang bị thương thức khuya không tốt cho sức khỏe đâu- Mai nhắc nhở- Anh đã ăn gì chưa ?- Cô vừa hỏi vừa khép cánh cửa vào
- Chưa, anh đợi em- Hùng đáp. Mai giận dữ hét lên
- Bộ anh bị khủng hoảng ? Nhờ tôi không về thì anh tính nhện đói đến chết luôn hả?- Mai giận dữ
- Còn em thì sao ?- Hùng nhún mày- Em tính hủy hoại sức khỏe mình đến bao giờ ?

Hùng nói, Mai im lặng nhìn anh rồi quay đi. thực sự bây giờ cô đang rất mệt mỏi lại bị anh làm cho phát cáu. Cô chỉ muốn ngủ thôi chứ không muốn ăn gì hết. Tính cô luôn là vậy. Khi có những chuyện khúc mắc cô luôn trốn chạy vào những giấc mơ mà không cần quan tâm đến điều gì kể cả cái bụng đói của mình. Nhưng anh đã làm căng thẳng này, cô sẽ không thực hiện được ý muốn của mình mất. Quả này là phải chiều theo anh rồi. trút một tiếng thở dài, cô nói

- Anh đợi tôi chút, tôi ra ngoài mua đồ- Mai nói rồi quay ra phía cửa nhưng cô bị anh giữ tay lại
- Muốn đi thì cùng đi- anh ra lệnh
- Bộ anh coi tôi là con nít hả ?- Mai quay lại gắt. Ánh mắt anh nhìn cô cương quyết. cuối cùng cô cũng chịu thua- Thôi được, đi cùng thì đi cùng- Cô vừa dứt lời thì anh nhảy cẫng lên sung sướng như trẻ con

- Đợi anh chút- Hùng nói rồi chạy vào trong khoác thay đồ. Mai bật cười

Ở siêu thị

- Chị ơi cho em tính tiền – Mai nói với người bán hàng. Chị ấy ngẩng đầu lên, nhìn cô và Hùng mỉm cười

- Vợ chồng em đẹp đôi thật- Chị thu ngân phán một câu xanh rờn. Hùng cười tít cả mắt sung sướng. Mai tròn tròn mắt nhìn chị rồi quay sang nhìn anh như cầu cứu một lời giải thích

- Khi nào chúng em cưới mời chị đến thăm dự - hùng cười rồi vòng cánh tay qua eo ôm cô. Mai tức giận nhìn anh

- Chị sẽ đến. À, của em hết 550 nghìn- chị thu ngân mỉm cười đưa cho Mai mấy túi đồ.

- Chúng em không phải vợ chồng đâu- Mai giận dữ buông 1 câu lạnh lùng rồi cầm lấy mấy túi đồ. Hùng nhìn cô cười cười

- Cô ấy vẫn hay xấu hổ như vậy đấy chị ạ- Hùng giải thích rồi đưa tiền cho chị. Mai giận đỏ cả mặt

- Giữa chúng em thực sự...- Mai cố giải thích nhưng chị thu ngân đã ngắt lời cô

- Không cần phải nói gì đâu chị hiểu mà- Chị cười và xua tay cùng cái nháy mắt ý tứ. Mai biết chị đang hiểu lầm nhưng không có cách nào giải thích liền chán nản xoay bước bỏ đi. Hùng thấy vậy, mỉm cười chào chị thu ngân rồi nhanh chóng đi theo cô.

.... Vì lang thang trên đường. Bóng tối, sự cô đơn đúng thật là đáng sợ. Cô không hiểu nổi tại sao chị Hạ lại chịu được những điều đó. Nhưng cô thì không. Cô luôn sợ bóng tối, luôn sợ sự lạnh lẽo cô độc. Trút một tiếng thở dài, Vi nhìn dòng người đang đi ngang qua mình một cách hồ hững. Ai cũng có đôi, có cặp cả. Người ta tay trong tay hạnh phúc còn cô... ?

Đôi mắt Vi bỗng dừng lại ở một đôi tình nhân phía xa. Họ đang hôn nhau, một nụ hôn nồng thắm. Bờ môi kia đã từng thuộc về cô, sự ấm áp kia đã từng là của cô. Bất giác, Vi đưa tay sờ lên môi mình tựa như hơi ấm vẫn còn, sự ngọt ngào vẫn còn đó. Nước mắt khẽ rơi trên đôi mi đã đỏ hoe. Vi bật khóc trong câm lặng. Rồi khẽ môi cô nở một nụ cười chua xót trong cay đắng. Cô lắc đầu, quay đi rồi bước tiếp. Có những thứ dù thật khó để buông tay nhưng một khi đã buông thì không nên nuối tiếc. Có những thứ dù cố níu kéo cũng chẳng phải của mình. Anh cũng vậy. Anh đến và đi như một cơn gió. Anh không phải là của cô, chưa bao giờ thuộc về cô. Cô có nuối tiếc, có níu kéo thì cũng không được gì chỉ bằng buông tay để cả hai không khó xử.

Khi Vi quay đi, Phương mới buông Long ra

- Em sao vậy ?- Long hơi bất ngờ về việc Phương chủ động hôn anh. Nhưng anh vẫn đáp lại cô mặc dù tâm trí anh thì đã ở tận nơi đâu

- Không có gì- Phương mỉm cười rồi kéo tay Long đi. Trong lòng Phương cười thầm. Những giọt nước mắt rơi trên gương mặt Vi như minh chứng cho sự diễn xuất đại tài và màn kịch tuy cũ nhưng không bao giờ mất công dụng mà cô đã dàn xếp

Ở Anh

Mùa hè ở đây thật không giống với Việt Nam. Điều đó khiến Trung có chút cảm giác không quen thuộc nhưng nếu Lam Hạ ở đây thì ...?

Trút một tiếng thở dài. Những lúc như thế này, không hiểu sao cậu lại nhớ cô da diết. nỗi nhớ cồn cào dường như không bao giờ dứt trong trái tim Trung. Vết thương trong tim cậu không ngừng rỉ máu. Nỗi đau ấy, sự mất mát ấy dường như với Trung vẫn là một cú sốc rất lớn. cậu không tin vào sự thật, không tin vào những điều đã xảy ra mà có lẽ đúng hơn là cậu không dám tin.

Đúng lúc ấy, tiếng điện thoại reo lên

- Ba ạ - trung lên tiếng

- Con sang ngay Pari đi- ông mạnh ra lệnh- Hấn đã đi chuyển rồi

- Chuyện này là thế nào ạ ?- Trung hỏi- Ở đây chúng ta đã chuẩn bị hết rồi

- Con cứ biết thế đi. Sang bên đó sẽ có người hỗ trợ con- Ông Mạnh nói xong rồi cúp máy.

... Hai ngày sau, tại một cánh đồng vắng vẻ ngoại ô Pari

Những cơn gió rì rào thổi, lay động từng tán lá, từng ngọn cỏ. Cánh đồng mênh mông, vắng vẻ nằm bên cạnh một dòng sông hiền hòa. Nếu ai đó không tận mắt chứng kiến thì có thể nghĩ đây là một khung cảnh thi vị. Phải, nơi đây đẹp thật : có gió, có trăng, có sông, có cỏ... thật lãng mạn.

Nhưng có ở đây thì mới biết nơi đây ghê rợn đến mức nào. Từng ngọn cây, đám cỏ như những dây đàn rung lên bần bật trong không gian vắng lặng mà những cơn gió là những ngón đàn. Không khí ngọt ngào và căng thẳng đến từng tế bào. Có gió mà đứng ở đây như ở sa mạc vậy. Nóng bức. lại có lúc như ở giữa bắc cực, lạnh thấu đến tận xương. Chỉ cần đứng đây mấy giây thôi, bạn cũng sẽ cảm thấy được điều đó.

Đó cũng chưa phải điều đáng sợ nhất ở nơi đây. Khung cảnh dường như chỉ làm nền cho cuộc hỗn chiến xảy ra ở giữa cánh đồng. Thứ chất lỏng đỏ tươi

không ngừng nhuộm vào cỏ cây, thấm vào đất. Cả không gian ngột ngạt bốc lên mùi ghê rợn, mùi của cái chết, của sự sợ hãi.

- Đầu hàng đi- trung lạnh lùng nói. Tên cầm đầu hội ‘ Lan quý’ mỉm cười nhìn Trung

- Chưa đến hồi kết, chưa biết ai thắng đâu- Nói xong, hắn đâm một mũi kiếm về phía Vi nhân lúc cô không phòng bị. Nhưng lưỡi kiếm không đâm vào người cô mà là mà một người con trai

- anh Long- Vi quay lại, hoảng hốt kêu lên. Long dùng lực đẩy thanh kiếm ra rồi ngã xuống

- mày dám phản bội tao ư ?- hắn hét lên. Long mỉm cười

- tao chưa bao giờ trung thành với mày nên không có chuyện phản bội- long nói một cách khó nhọc. Vi chạy đến bên anh, nâng đầu anh lên. Máu chảy ra ướt đầm áo anh

- vậy ư ?- hắn nhếch mép- vậy mày hãy ném thử sự đau đớn của Lan quý ấn đi. Để rồi xem sự trung thành của mày hay Lan quý ấn mạnh- hắn nói rồi miệng lăm bầm gi đó

- Cần thận- Trung hét lên. Nhưng không kịp nữa rồi, toàn thân Long nóng lên một cách nhanh chóng. Cơ thể anh đau đớn. Cả người anh quần quai trong nỗi đau triền miên. Đôi mắt anh gấn lên những tai đỏ ngầu trông đáng sợ. Trái tim anh quặn thắt

- anh- vi hét lên. Nước mắt cô giàn giụa. Long cố gắng kìm con đau lại, nhìn cô cười nhẹ. Nhưng nụ cười ấy vội tắt đi

- Ngủ giấc- Phương đứng gần đó, mỉm cười. Vì nước mắt giàn giụa ngáng mặt lên

- Các người sẽ phải trả giá- Cô gần từng chữ. Ngay sau đó, trên không trung một lưỡi kiếm xuất hiện, rõ hình thù rồi biến mất. Và sau cùng chỉ là tiếng cảm pháp vào da thịt hắn và Phương. Máu từ cánh tay Phương và bụng hắn chảy ra. Một cơn gió nhẹ thổi đến, thanh kiếm được làm bằng bụi tan ra. Những hạt bụi li ti len vào vết thương đang chảy máu khiến nó bị nhiễm trùng. Và vết xăm trên cổ Long mờ dần rồi biến mất

- Cũng khá đấy- hắn cố gắng nặn ra một nụ cười giả tạo nhất có thể. Cùng lúc đó, một mũi tên khác từ trong không khí cắm thẳng vào trán hắn. Trung đứng cách đó không xa, lên tiếng

- Đừng quên là còn có tao- trung lạnh lùng

- Và các người cũng đừng chủ quan như thế- phương dứt lời thì hàng chục chiếc phi tiêu có độc bay thẳng về phía Trung. Cùng lúc đó, một cơn gió nhẹ thổi qua làm mấy chiếc phi tiêu lệch hướng. Phương tức giận tiếp tục phóng phi tiêu về phía Trung và lần này cả về phía Vi. Gió thổi qua, phi tiêu lệch hướng chỉ còn sót lại vài chiếc theo quỹ đạo của mình. Trung tránh được Vi thì không. Cô chặt vật bảo vệ mình và cả Long. Vì thế, cô không may bị một chiếc phi tiêu làm bị thương ở cánh tay. Cũng may chỉ là sướt qua mà thôi

- Các người thật bỉ ổi- Vi giận dữ. phương nhếch mép

- Trong trận chiến quan trọng không phải dùng cách nào mà là chiến thắng- cô ta cười đắc thắng. Còn hắn gỡ mũi tên ra khỏi trán rồi cố gắng gượng dậy

- Trận này các người thua rồi- Hắn cười. Cùng lúc đó, một chiếc ô tô xuất hiện, một người con trai che mặt xuất hiện

- Trung, chúng ta đi thôi- người con trai ấy nói. Trung quay lại. Tuy không quen biết người này nhưng có thể khẳng định đây là người của ba cậu

- Đưa hai người này đi- Trung chỉ vào Vi và Long- Giải quyết xong tôi sẽ đi – Trung cương quyết

- Đây là lệnh từ ba cậu- người kia đến và đưa Long vào xe. Vi cũng đi theo- Cậu có nhiệm vụ quan trọng hơn- Trung nghe vậy hơi cau mày

- Còn ở đây ?- Trung hỏi. Người kia quay lại nói

- Cậu yên tâm, sẽ có người giải quyết nốt- Người kia nói rồi nhanh chóng vào xe. Trung chần chừ rồi quyết định vào xe. Trước khi chiếc xe phóng vào màn đêm, Trung nhìn ra cửa sổ. Và trong vài giây ngắn ngủi, cậu nhìn thấy một đôi mắt màu tím bạc....

- Chúng ta đã thoát rồi- Phương thờ phào

- Cô nghĩ vậy ư ?- Hạ từ tốn đi đến chỗ bọn họ

- Hân Băng- hắn vui mừng- cuối cùng cô cũng đến- Hạ nhếch mép

- Tiễn anh về địa ngục chẳng nhẽ lại thiếu mặt tôi – Nghe xong, hắn tái mặt lại rồi nhanh chóng lăm bầm gi đó nhưng vô tác dụng

- Làm sao... làm sao... - Hắn lăm bấp

- Ý anh nói là lan quý ấ ư ? – Hạ nhưn mày- Nó bị tôi phá lâu rồi

- Cô có thể ư ?- hắn ngạc nhiên

- Đúng là nuôi ong tay áo- Phương trách móc

- Giải thích thế là đủ rồi. Tạm biệt hai người- Hạ lạnh lùng. Cây kiếm trong tay cô vung lên chưa đầy mấy giây sau nhuộm đầy máu đỏ.

Hạ đứng lặng vài giây. Một cơn gió lớn thổi qua tạo thành lốc xoáy, cuốn tất cả xác chết và những gì của cuộc chiến đã gây ra lên không trung. Con lốc biến thành màu đỏ rồi vài phút sau biến mất như chưa xảy ra chuyện gì. Hạ mỉm cười rồi phóng xe vào màn đêm.

Cánh đồng trở lại vẻ yên tĩnh vốn có. Gió nhẹ nhàng thổi. Dòng sông lững lờ trôi. Trên cánh đồng, chỉ còn lại chút máu khô còn sót lại, tất cả mọi thứ của cuộc chiến đã được dọn sạch.

Tại bệnh viện,

Long được đưa vào phòng cấp cứu ngay khi đến đây. Vì lo lắng đến nỗi đứng ngồi không yên. Còn Trung, cậu lạnh lùng đứng dựa lưng vào tường đôi mắt nhìn xa xăm. Cậu không lo lắng mấy vì cậu biết rằng Long sẽ qua được. Đầu óc cậu bây giờ chỉ tập trung vào ánh mắt màu tím bạc đó. Có chút gì đó quen thuộc lại xa lạ. Trong cuộc chiến tại nơi bắt đầu của gió một năm trước thứ in sâu vào tâm trí cậu cũng là đôi mắt ấy, đôi mắt màu tím bạc, đôi mắt của Lam Hạ. Cậu băn khoăn liệu có phải Lam Hạ đã chết hay cô vẫn còn sống chỉ là ba giấu cậu thôi. Khả năng này cũng có thể xảy ra. Chỉ là trong suốt thời gian qua cậu đã không nghĩ tới mà thôi.

Bác sĩ bước ra khỏi phòng cấp cứu. Vì vội lao tới :

- anh ấy sao rồi ạ ?- Cô hỏi hoảng

- bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch- bác sĩ nói. Vì thờ phào- Jim, cậu lại đây - Vị bác sĩ trẻ tuổi nói với người con trai bật mặt đứng ở phía xa. Jim nhanh chóng đi tới

- Bảo bí mật mà chưa gì đã lộ hết rồi- Jim cười rồi bỏ mũ ra. Jim quay lại bảo Vi

- Em đi làm thủ tục nhập viện đi- Jim nói- ba em đang đợi điện thoại của em đấy Trung- Jim nói xong thì cùng vị bác sĩ kia đi khỏi.

Ở trong phòng làm việc của vị bác sĩ kia

- Bỏ đến rồi à ?- Jim hỏi. Hạ quay lại khẽ gật đầu

- An, người kia thế nào ?- Cô hỏi đôi mắt dời đến tập hồ sơ trên bàn

- Ổn rồi- An nói rồi nhẹ nhàng đến bên bàn làm việc cất tập hồ sơ đó đi. Hành động đó chút mờ ám khiến Jim thắc mắc

- Tập gì vậy ?- Jim ngồi xuống cạnh Hạ và hỏi. an lắc đầu, tỏ vẻ không có gì

- Ổn là tốt rồi- Hạ buông một câu hồ hững rồi ném một tập hồ sơ xuống bàn làm việc của An- Muốn người khác không biết trừ khi mình đừng làm- Hạ lạnh lùng

- Bà nói gì vậy ?- an toát mồ hôi hột. Jim ngây thơ không hiểu gì

- Có chuyện gì vậy ?- Jim hỏi. An chối

- Không có gì đâu- Dứt lời, Hạ nhìn thẳng vào mắt An, khẽ cười nhạt. Ngắn kéo bỗng mở ra. Và như có ai đó, một người vô hình thò tay vào lấy tập hồ sơ. Trong phút chốc tập hồ sơ bay lên trên không trung rồi bị gió xé nát. Thù bụi màu trắng rơi xuống trước sự sợ hãi của An.

- Còn có chuyện lần sau thì...-Hạ bỏ lưng câu rồi nhảy ra khỏi cửa sổ. An hoàn hồn, thờ phào. Còn Jim, vẫn ngây ra như chưa hiểu gì

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?- Jim bức bối hỏi. An im lặng. Cậu biết rằng chuyện này không nên cho người thứ ba biết.

Trung ngồi xuống một chiếc ghế đá trong khuôn viên của bệnh viện, thờ dài, mệt mỏi. Đầu óc cậu quay cuồng Cậu không hiểu rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Từ khi nhìn thấy đôi mắt ấy, hình ảnh Lam Hạ lại hiện về trong tâm trí cậu. Trái tim cậu nhói đau. Vết thương cũ chưa lành lại bắt đầu rỉ máu.

Trung mệt mỏi đưa đôi mắt nhìn vào bóng tối, cố gắng tìm kiếm hình bóng quen thuộc dù cậu biết là vô vọng. Một người con gái lướt nhanh qua tầm mắt của cậu. Một dáng hình có chút gì đó quen thuộc mà lại lạ lẫm. Trung tưởng như được nhìn thấy Lam Hạ. Trung đuổi theo, cố gắng bắt kịp thân ảnh đó. Nhưng tất cả dường như là vô vọng. Thân ảnh đó chìm vào bóng tối nhanh đến mức chính bản thân cậu cũng ngỡ rằng nó chưa hề tồn tại.

Thờ dài, mệt mỏi. Trung trở về phòng bệnh với một tâm trạng không tốt chút nào.

Một tuần sau,

Mai mệt mỏi, nặng nhọc từ từ mở mắt sau một giấc ngủ ngon lành. Và gương mặt của Hùng đập ngay vào mắt cô. Mai lấy tay dụi dụi mắt rồi lại ngáp dài :

- Em ngày càng giống con mèo lười đấy- Hùng cười dịu dàng hôn nhẹ lên trán cô.
- Còn anh ngày càng bá đạo đấy- Mai ngáp dài rồi ngồi dậy. Hùng mỉm cười nhìn cô rồi kéo nhẹ cô xuống giường – Muốn gì ?- Mai lười biếng đưa mắt nhìn anh hỏi
- Chúng ta đã ở cùng nhau lâu như vậy. Chẳng phải đã đến lúc kết hôn rồi sao?- Hùng ôm cô vào lòng và hỏi. Mai đẩy anh ra, ngáp dài rồi ra khỏi giường
- Lâu gì- Mai nói- Mới sáng ra đã nói chuyện không đầu rồi- Ngáp dài một cái nữa, Mai định bước vào nhà vệ sinh nhưng bị bàn tay ai đó kéo lại
- Không lâu ư ?- Hùng nhếch mép- Thế em có định kết hôn không ?- Hùng kiên định. Mai ngược lên nhìn anh rồi cup mí mắt xuống gật gật đầu , lát sau lại lắc lắc cái đầu. Hùng bật cười thành tiếng rồi nhẹ nhàng nâng cằm cô lên
- Em đồng ý hay là không ?- Anh hỏi. Mai lại một lần nữa ngược mắt lên, ngây thơ hỏi
- Có chuyện gì vậy ?- cô hỏi Hùng lắc đầu buông tay cô ra.
- Em đi vào rửa mặt đi- Hùng miễn cưỡng nói. Mai ngoan ngoãn làm theo. Hùng bắt giác mỉm cười. Giờ này cô đang ngái ngủ có nói gì cũng vô ích thôi.

Một lúc sau

- Có chuyện gì ?- Mai ngồi xuống cạnh anh, cho miếng bánh vào miệng và hỏi. Hùng nhìn cô âu yếm
- Thì chuyện cưới xin của chúng ta đó- hùng nói. mai vẫn tiếp tục ăn. Nhắm một ngụm trà, cô quay sang nhìn thẳng vào mắt anh rồi nói
- Cưới xin gì chứ ?- cô hỏi- tôi chưa đến tuổi kết hôn thêm nữa tôi với anh cũng đâu có gì – mai hờ hững.
- Không có gì thật ư ?- hùng cười
- Thật- mai khẳng định. Cô dứt lời, hùng liền đẩy cô xuống ghế
- Nếu không có gì anh sẽ làm cho có- hùng cười. Mai giận đỏ mặt đẩy mạnh anh ra nhưng không được
- Anh muốn gì ?- cô hỏi

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Ngoại truyện 8

- Muốn cưới- hùng trả lời rồi nói lỏng tay hơn. Nhân cơ hội này, Mai đẩy anh ra rồi đứng dậy.
- Cứ ở đây mà mơ đi- Mai cười rồi đi ra khỏi căn hộ. Hùng nhăn nhó nhìn theo bóng Mai rồi cũng bật cười.

Tại trường học,

Trong khi Vi, Long và Trung bận giải quyết vụ lan quý thì ông Mạnh đã lập một trường đại học bề ngoài là trường kinh tế nhưng thực chất lại là môi trường đào tạo những sát thủ đại ngục và tử thần do Khoa làm hiệu trưởng.

- Không biết chúng ta học lớp nào nhỉ ?- Vi nghĩ ngợi. Mai đi cạnh, khẽ lắc đầu
- Kiểu gì chẳng học cùng mấy người đó- Mai nói rồi chỉ vào nhóm trung đứng cách đó không xa
- đang nói xấu gì tụi anh vậy ?- nam mỉm cười
- Không có gì đâu- Vi cười
- Thôi chúng ta mau ngồi xuống đi- mai nhắc nhở- đến giờ rồi.

Nhanh chóng, cả đám liền ngồi xuống cạnh đó. Anh Khoa bước lên bục làm nhảm cái gì đó. Cả đám thờ dài rồi lại ai về việc nấy. Mai chìm vào âm nhạc. Vi hí hoáy vào chiếc điện thoại. Còn mấy người kia liên tục cúi mũi vào cái lap. Nói chung là chẳng ai để ý đến Khoa đang nói gì cả. Tất nhiên là chỉ có những người này mới đủ gan không chú ý chứ còn học sinh trong trường đều chăm chú lên bục cả.

Cuối cùng cũng kết thúc buổi nói nhảm này. Vì vội vàng đứng lên, chạy vào nhà vệ sinh

Trong nhà vệ sinh

- Mày nhìn thấy hai con nhỏ đi cùng hội anh Trung không ?- một đứa con gái hỏi. Vì vội nép vào cánh cửa
- Thấy thì sao ? Bộ mày ghen vì không xinh đẹp bằng chúng nó à ?- Đứa con gái khác trêu chọc rồi cả bọn phá lên cười
- Tao mà phải ghen ư ?- đứa con gái kia nhếch mép- chúng nó chỉ là lũ tầm thường mà thôi
- Nghe nói chúng nó khá giỏi mà- một đứa khác xen vào
- Giỏi gì hai đứa ấy ?- đứa con gái khinh bỉ- trận chiến ấy chúng nó nhát chết có dám đến đâu
- Rồi lại được cả con Lam Hạ nữa chứ- một đứa khác nói tiếp- tưởng mình giỏi tính làm anh hùng. Còn bây giờ thì ngon rồi tha hồ nằm dưới mỏ mà hưởng phúc- cô ta nói xong. Cả lũ phá lên cười
- Cả ba đứa đấy đều là lũ ngu hết- cô ta phán
- Lại chẳng thế- đứa khác phụ họa theo- tao đặc biệt ghét con hạ. Cái gì cũng tưởng mình giỏi lại còn làm hồ ly tinh quyến rũ anh Trung nữa chứ. đúng là nhục mặt suốt ngày bám lấy người ta. Bây giờ thì coi như mọi thứ cô ta cố công xây dựng đã trôi xuống sông, xuống bể rồi. Chỉ khổ thân anh trung- cô ta thờ dài
- Mà nghe nói hôm trước anh Trung quan hệ với con bé nào nhìn cũng được phết
- Cho đáng đời con Hạ. Chắc phải bật năm quan tài sống dậy vì tức mất. trước đây tỏ vẻ thanh cao cho lắm vào
- Còn được cả con Vi nữa. Đúng là chị nào em nấy. Nghe bảo nó lừa anh long ngủ với nó rồi làm bộ làm tịch bắt anh ấy phải thế này thế kia
- Cùng là răn độc với hồ ly tinh cả mà. Chẳng tốt đẹp gì thế mà lúc nào cũng ra vẻ. đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm. Mà hình như chính nó đẩy con Hạ vào chỗ chết thì phải. Đúng là gieo nhân nào gặt quả ấy- đứa khác tiếp lời. Nước mắt Vi lăn dài trên gò má. Cổ cô nghẹn lại, khó thở. Bỗng một chiếc tai nghe nhanh chóng được đút vào tai cô. Vì ngược đời mắt đầy nước lên nhìn
- Tưởng bà làm gì ? hóa ra ở đây nghe mấy thứ nhảm nhí đó- nói xong, Mai kéo vi đi.

Mai kéo Vi ra khu vườn sau trường. Đó là một cánh đồng rộng lớn. Cô đẩy Vi ngồi xuống một gốc cây. Nước mắt Vi không ngừng rơi, thật nhiều. Vi mệt mỏi, khép hờ đôi mắt dựa vào vai Mai. Trái tim cô như bị ai bóp nghẹn lại. Cô không hiểu, không muốn hiểu những lời đó. Cô ước mình chưa từng nghe được, chưa từng nghe thấy. Vết thương tưởng chừng đã khép miệng nay lại đang rỉ máu trong trái tim cô.

Mai ngồi cạnh Vi, im lặng, khẽ thở dài. Mai biết giờ phút này có nói gì cũng vô nghĩa. Những lời vừa rồi không phải là cô không nghe thấy càng không phải là cô không cảm thấy gì. Chẳng qua là cô không thể hiện ra thôi. đằng sau gương mặt cơ hồ rất bình tĩnh kia là những con sóng giận dữ đang trào dâng. Cô xót xa, tức giận và đau đớn.

Một lúc sau, khi nước mắt dường như đã cạn khô trên khóe mi, vi ngẩng đầu lên nghẹn ngào

- Cảm ơn bà
- Đã thấy đỡ hơn chưa ?- mai quay sang hỏi. Vi gật nhẹ đầu- có muốn đi giải tỏa không ?- mai hỏi
- đến mộ chị Hạ- vì khẽ gợi ý. Mai gật đầu
- Hết giờ học- nói rồi cô bỏ đi. đôi bàn tay đã nắm thành nắm đấm từ bao giờ

Cách đó không xa,

Điều gì đến rồi cũng phải đến. Mai không thể nuốt trôi cực tức này. Cô không thể như Vi, khóc xong là quên tất cả. Bản thân cô có thù thì phải báo thù bằng bất kì giá nào

- Cuối cùng đến rồi hả ? tao tưởng mày sợ chứ- đứa con gái bêu môi.
- Sợ ư ? Tao nghĩ đó là mày mới phải chứ Khánh Đan- Mai cười nhạt
- Tao mà phải sợ mày ư ?- Khánh Đan khinh bỉ
- Nếu thế thì mày không cần phải mang theo nhiều người thế đâu- Mai nói rồi hất cằm về phía sau. Hai chục đứa cả trai lẫn gái tay đều nắm le gây gộc
- đi cùng cho vui thôi mà- Đan nói- mà trước khi bắt đầu tao muốn nói ra quy định là chúng ta sẽ không sử dụng sức mạnh- Đan nói. Cô ta nghĩ Mai ngoài khả năng đặc biệt ra thì chẳng có gì. Nhưng thực sự cô ta đã nhầm

- được thôi- Mai cười nhạt

Và trận chiến bắt đầu. Một chọi 20. Trận chiến ngay ban đầu đã là không cân tài cân sức nhưng khi con người ta tức giận thì mọi thứ đều có thể. Mai xông vào bọn chúng, tay không tác sát đánh tới tấp bất kì người nào tiến đến phía cô. Ngọn lửa giận dữ và đau đớn đang cháy ngùn ngụt trong cô. Mai cần một nơi để giải tỏa, cần phải trả thù.

Trận chiến quyết liệt kéo dài gần nửa tiếng thì chấm dứt. gần 20 người nằm la liệt trên đất, bị thương nặng nhẹ đều có cả. Mai thờ dốc, đưa đôi mắt lạnh lẽo nhìn những đứa còn lại. Bất gặp ánh mắt của Mía, cả bọn sợ sệt rồi kéo nhau chuồn thẳng, trước khi đi nhỏ Đan còn lớn tiếng

- Mày đợi đấy- mai cười nhạt

- Tao sẽ đợi.

Cuối cùng chỉ còn lại một mình cô đứng trên khu đất trống. Những tia nắng chiếu vào người cô. Một chiếc bóng đơn độc, đồ dài xuống mặt đất. Mai thờ khó nhọc, lết từng bước chân về phía phòng y tế. cả bộ đồng phục của cô dính đầy máu : máu của cô, máu của bọn họ. Mai cũng bị thương và đó là những vết thương không nhỏ. Mỗi khi tức giận cô đều khiến người khác bị thương và chính mình cũng vậy.

Lấy hết toàn bộ sức lực còn lại cô ngẩng mặt lên nhìn trời cao. Bầu trời mùa hè trong xanh, đầy nắng, cao vời vợi. Những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má cô. Với cô, người bạn thân ấy chưa bao giờ bỏ cô cả, chưa bao giờ biến mất. những giọt nước mắt ngày càng nhiều lăn trên gương mặt cô. Máu và nước mắt hòa vào nhau, xót xa.

Cuối cùng cô cũng lết được tới phòng y tế. nhưng khổ nỗi ngôi trường này không phải tầm thường nên đến phòng y tế cũng có cả một khu riêng, mấy phòng lặn. Cô không xác định được phòng nào với phòng nào. đôi chân cô mỗi một bước vào một căn phòng ngay gần đó. Và chẳng bao lâu sau, chút sức lực còn lại của cô cũng biến mất. Cô ngã xuống nền nhà. Những giọt nước mắt nóng hổi vẫn tiếp tục rơi cho dù chủ nhân của nó đã đi vào giấc ngủ từ bao giờ.

Mai từ từ mở mắt. Những tia nắng chiếu thẳng vào mắt cô. Cô đưa tay che bớt ánh nắng. Cái đầu của cô đau nhói. Mai từ từ ngồi dậy. Cô phát hiện quần áo mình đã được thay.

- Dậy rồi à ?- Một giọng nói quen thuộc vang lên. Mai ngược mắt lên nhìn. Chẳng trách sao lại quen thế

- Anh làm gì ở đây ?- Mai hỏi. Hùng xoay người ra phía cô

- Anh hỏi em câu này mới đúng. Em làm gì ở phòng anh vậy ?- Hùng nhướn mày

- Phòng anh ?- Mai ngạc nhiên. Hùng chỉ cho cô cái băng có đề tên mình trên bàn. Sau vài phút ngỡ ngàng, Mai nhẹ nhàng ra khỏi giường dù cô vẫn còn khá mệt

- Xin lỗi- Mai nói rồi định đi ra cửa

- Đứng lại- Hùng ra lệnh. Mai bắt ngờ đứng khựng lại. Mai còn chưa kịp hiểu gì thì đã thấy mình bị nhấc bổng lên. Hùng bế cô trở lại giường

- Anh làm cái quái gì vậy ?- Mai hét lên. Hùng nhìn cô với ánh mắt kiên quyết xen chút giận dữ. Mai sững người. Cô chưa bao giờ thấy ánh mắt ấy.

- Em ngoan ngoãn nằm trên giường cho anh không thì đừng trách- hùng giận dữ. Mai như đứa trẻ bị phạt cụp mí mắt xuống khẽ thở dài. Hùng nhẹ nhàng thay băng cho cô. Mai vẫn im lặng, không nói một lời nào thậm chí còn không dám ngược mắt lên nhìn anh. Một lúc sau, khi nhớ ra có cuộc hẹn, Mai mới từ từ ngẩng đầu lên

- Cho tôi ra ngoài một lát được không ?- cô ngập ngừng đề nghị. Hùng ngẩng đầu lên, nhìn cô

- Muốn đi đâu ?- anh hỏi

- Có hẹn với Vi- Mai ấp úng, anh không trả lời

- Làm sao mà lại bị thương ?- thay vì trả lời, hùng lại hỏi cô. Mai ngược mắt ra ngoài, thờ dài

- Vì giận- Hùng nhướn mày chờ đợi thêm câu trả lời của cô nhưng Mai chỉ im lặng. Anh cũng không nói gì thêm, bỏ ra ngoài.

Cánh cửa vừa khép lại hì Mai tụt xuống giường, để lại một lời nhắn rồi đi ra ngoài. Cô biết anh lo cho cô nhưng cô không muốn nói, không muốn nói một điều gì hết. có những lúc cô rất cố chấp.

Nhìn bóng cô đi khuất hành lang anh thờ dài, xót xa. Vừa vào phòng làm việc, cảnh tượng cô bất tỉnh đã đập vào mắt anh. Anh đau đớn đến nỗi cứ đứng đó nhì cô mà không hề làm gì. Phải mấy phút sau anh mới lấy lại được bình tĩnh. Trái tim anh dường như bị ai bóp nghẹn, nhói đau. Khi cô tỉnh giận anh tưởng mình đã không im được giận mà mắng cô.

Trút một tiếng thờ dài. Anh nhanh chóng đuổi theo cô.

Tại mộ của Lam Hạ,

Vi đã đứng sẵn ở đó từ bao giờ. Cái bóng dáng cô độc trên ngôi mộ chưa xanh cỏ trông thật cô độc, nhỏ bé.

- Bà đến lâu chưa ?- Mai hỏi Vi. Vi vội quay lại, cười nhẹ. Nhìn người Mai toàn là vết băng bó thể kia, Vi phần nào hiểu chuyện gì đã xảy ra
- Bà đi giải tòa mà lại bị thương thế này à ?- Vi mắng nhẹ. Mai cười khi
- Có sao đâu – cô nhún vai. Mai cũng quen rồi. Mỗi lần cô tức giận đều như thế. Nhẹ thì một vài mũi khâu nặng thì có khi phải vào viện mất mấy tuần
- Bà đã cho lũ sáng ngày một trận đứng không ?- Vi hỏi. Đôi mắt hướng ra xa về phía bầu trời. Mai không nhìn vi nữa mà cũng đưa mắt nhìn ra xa
- Bà biết rồi còn hỏi- Mai trả lời- ai xúc phạm đến hạ đều phải nhận kết cục như vậy cả
- Tui chẳng làm được gì cho chị ấy cả chỉ là gánh nặng cho chị ấy thôi- Vi khẽ thở dài. Mai nhún mày
- Có những thứ bà không nên tự trách mình như vậy- Mai nhắc nhở- có những điều cũng không như bề ngoài
- Thì sao ?- Vi hỏi lại
- Với tui, Lam Hạ chưa bao giờ mất. Tui chưa bao giờ tin rằng Hạ không còn trên đời này – Mai nói
- Nhưng nếu chị ấy thực sự đã mất, thì sao ?- Giọng Vi nghẹn lại
- Tôi thả tin là Lam Hạ còn sống và đang sống tốt ở một nơi nào đó còn hơn- Mai mỉm cười. Nói xong, cô quay bước đi- Bà cũng nên về sớm đi. Chuyện hôm nay hãy coi như gió thoảng qua.

Mai đi khuất Vi thở dài. Cô biết, biết rằng cho dù mình có làm thế nào cũng không thay thế được vị trí của chị trong lòng mọi người. Có lẽ trong mắt mọi người cô chỉ là đứa vô dụng mà thôi, là một gánh nặng. Nước mắt lại chảy dài trên gò má cô. Cô phải làm gì để thoát khỏi mặc cảm này, mặc cảm tội lỗi, tự ti về chính bản thân mình. Có những lúc cô nghĩ mình chỉ là hạt cát bé nhỏ mà thôi. Mà hạt cát thì không có quyền tự quyết định số phận của mình. Hạt cát là vô nghĩa.

7h tối,

Từ chiều đến giờ, Hùng không nói với Mai câu nào. Cô nhiều lần xuống nước, xin lỗi nhưng vô ích. Hùng trưng ra bộ mặt lãnh đạm, thờ ơ không chút giận dữ hay biểu cảm. Mà Mai chúa ghét cái kiểu đó. Giận dữ thì mắng mỏ cô cũng được nhưng đây lại bơ cô đi, coi cô là không khí.

Không thể chịu đựng được nữa, mai vội lấy chiếc áo khóa trên ghế định đi ra ngoài

- Định đâu vậy ?- Hùng cất tiếng. Mai ngoảnh lại nhìn anh không phản ứng gì rồi quay đi. Nhưng cô chưa đi được mấy bước thì bị anh giữ lại, một lần nữa, cô giận dữ quay lại nhìn thẳng vào mắt anh
- Rốt cuộc anh muốn cái quái gì vậy hả ?- Không giữ được bình tĩnh, Mai hét lên- tôi biết là tôi có lỗi là tôi sai. Anh mắng mỏ cũng được, trách cứ cũng được. Tôi sẽ không oán thán anh một lời. Nhưng cái thái độ này của anh là sao vậy ? tôi đã xin lỗi rồi có nhất thiết anh phải coi tôi như không khí không ? anh không nói với tôi một câu nào, không chút cảm xúc gì hết. anh có biết tôi khó chịu lắm không ? thả anh cứ trách tôi chứ đừng hành hạ tôi kiểu đó- mai tuôn một tràng. Hùng ngẩng người nhìn cô
- Thế em tưởng anh dễ chịu lắm chắc ?- một lúc sau Hùng mới nói- Em có hiểu cảm giác của anh khi nhìn thấy em bất tỉnh đau đớn, xót xa đến mức nào không ? Em có nghĩ đến cảm giác của anh không ? em có thể không lo cho sức khỏe, cơ thể của anh nhưng anh thì lo, rất lo là đằng khác- Hùng xót xa. Mai từng người nhìn anh. Nước mắt lăn dài trên gò má cô
- Em xin lỗi- Mai lí nhí. Hùng đưa tay khẽ lau nước mắt cô
- Hứa với anh không bao giờ làm như thế nhé- Hùng dịu dàng. Mai gật đầu. Bất giác, Hùng ôm cô vào lòng. Nước mắt cô nóng hổi ướt đẫm áo anh. anh siết chặt vào tay ôm cô hơn.

Cùng lúc đó, tại biệt thự của nhà họ Lê,

Ngoài đường, phố chưa lên đèn nhưng trong căn phòng của Vi thì tràn ngập bóng tối. Tất cả mờ mịt như chính suy nghĩ của cô vậy. Cô đã khóc rất nhiều, khóc nhiều đến nỗi nước mắt dường như đã cạn, đã khô lại trên khóe mi.

Vi mệt mỏi đưa đôi mắt buồn ra ngoài cửa sổ. Cô không biết nên sống tiếp như thế nào. Cô quá yếu đuối để đương đầu với thử thách, quá dựa dẫm vào người khác, quá nhu nhược nên không dám rời vòng tay an toàn của tất cả mọi người. Rốt cuộc, chính bản thân cô cũng không biết mình có điểm gì tốt đẹp.

Trút một tiếng thở dài đầy mệt mỏi, cô dời mắt nhìn vào trong bóng tối. Cảm giác cô độc, mệt mỏi len lỏi trong trái tim cô.

Cánh cửa phòng nhẹ nhàng mở ra. Vi mặc kệ, bất giác khép chặt đôi mi lại

Có ai đó đến bên cô và ôm chặt cô vào lòng. Một cảm giác ấm áp, an toàn khiến cô bất giác nhe răng, mở to đôi mắt đỏ hoe

- Có chuyện gì nói với anh được không? - long dịu dàng. Vì im lặng, anh biết lúc này có hỏi cô điều gì cũng vô ích
- Em ăn gì chưa? - anh tiếp tục hỏi. Vì vô thức lắc đầu, anh buông cô ra nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ hoe, anh xót xa
- Em khóc bao lâu rồi? - anh lại hỏi. Cô im lặng.

Cuộc độc thoại tiếp diễn thêm được một lúc thì Vi tiếp đi. Ngày hôm nay với cô là quá dài, quá mệt mỏi rồi.

Long nhìn người con gái đang nằm trên giường xót xa, thờ dài. Bản thân anh không biết làm thế nào để giúp cô. Vấn đề này thật khó, có lẽ chỉ có cô mới có thể giúp được mình.

Trút một tiếng thờ dài, anh nhìn cô thêm lúc nữa rồi khép cửa đi ra ngoài.

Những tia nắng ban mai nhẹ nhàng chiếu qua chiếc cửa sổ. Cánh cửa phòng mở ra. Căn phòng trống rỗng. Long không còn bình tĩnh nhảy bổ đến chiếc giường nhưng Vi đã biến mất. Trên giường chỉ còn lại một tờ giấy chưa ráo mực.

Long cầm tờ giấy lên. Đôi mắt vô hồn lướt qua những dòng chữ nhỏ nhắn. Đọc xong, anh lao thẳng ra ngoài.

... Tiếng chuông réo ầm ầm ngoài cửa làm Mai tỉnh giấc. Mới sáng sớm ngày ra đi. Ngáp dài một cái, Mai tụt xuống giường và ra mở cửa

- ai vậy? - Mai ngáp dài
- Vì có ở đây không? - Long hốt hoảng, mai tròn mắt nhìn anh
- Đã xảy ra chuyện gì? - Mai hỏi gần như là hét toáng lên. bây giờ cô đã hoàn toàn tỉnh táo. Đúng là trạng thái thay đổi 180 độ
- Chuyện gì vậy em yêu? - Hùng từ đằng sau vòng tay qua eo Mai. Giọng ngọt xớt nghe mà thấy nổi cả da gà. Nhưng tất nhiên trong hoàn cảnh này thì Mai và long cũng chẳng còn tâm trí để ý đến cái điều ấy
- Vì đã bỏ nhà đi, anh cũng không biết cô ấy đi đâu cả- Long lo lắng. Sắc mặt Mai tái nhợt
- Vì có thể đi đâu được chứ? - Mai cũng bắt đầu lo lắng
- Có gì vào nhà nói cứ đứng ở đây không tiện lắm- Hùng bình tĩnh nói rồi kéo Mai về phía mình để ra một khoảng trống để Long đi vào. Khi cả 3 người đã ngồi xuống ghế, Long bắt đầu kể mọi chuyện với giọng buồn bã, xót xa
- Đáng nhẽ phải cho bọn nó một trận nên thân – Mai giận dữ. Hùng và Long nhìn cô khó hiểu, biết mình đã nói điều không nên nói, mai cười trừ. Đúng lúc đó điện thoại của Long reo lên
- Alo, ngoại ạ- Long nói
- Vâng, vâng con biết rồi- Nói xong, Long cúp máy thờ dài.
- Hai người không cần lo lắng quá- Long nói rồi đứng dậy- cô ấy đang ở một nơi an toàn- nói xong, Long phóng vội ra khỏi cửa nhanh như lúc đến. mai còn chẳng kịp hỏi câu nào
- Không biết rốt cuộc Vi ở đâu? - Mai lẩm bẩm
- Rốt cuộc chuyện đó là thế nào? - Hùng lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của Mai. Mai nhún vai hờ hững rồi trở vào nhà vệ sinh
- Không có gì đâu- cô lảng tránh
- Thật không vậy? - hùng nói với theo
- Chẳng nhẽ nhất định phải nói sao? - Mai quay mặt lại hỏi- với trình độ của anh chẳng nhẽ lại không biết- cô cười rồi đi vào nhà vệ sinh
- Nhưng anh muốn nghe chính miệng em nói- hùng thì thầm vào tai cô. Chẳng biết anh làm thế nào mà chỉ trong vài giây đã vào trong nhà vệ sinh, ôm cô từ phía sau
- Anh càng ngày càng tỏ ra nguy hiểm và rắc rối đấy- Mai trách móc
- Ai bảo anh yêu em- hùng thì thầm, gương mặt Mai dần đỏ lên trông đáng yêu vô cùng.

. Mặt trời lười biếng nhô lên khỏi mặt biển. Khung cảnh ấy thật hùng vĩ và cũng thật đẹp. một bức tranh tuyệt mỹ của tạo hóa. Trên bờ biển, một cái xinh đẹp như bước ra từ tranh đang lặng yên ngắm mặt trời mọc. Đôi mắt cô nhìn ra xa, nhìn vào mặt trời rồi lại nhìn xuống biển. những con sóng không

ngừng nói nhau tiếp vào bờ. gió biển mái rượi thổi bay những lọn tóc đen nhánh.

Vì cứ ngồi đó, lười biếng mà chẳng thèm đứng dậy. những con sóng vẫn không ngừng đánh vào bờ. Đôi mắt Vi buồn bã nhìn vào một điểm không vô định trên mặt biển. Đầu óc cô trống rỗng, mệt mỏi dường như không chút vương bận gì cả.

Điện thoại cô không ngừng reo lên. suýt nữa là cô đã vứt nó xuống biển, nhưng nghĩ thế nào cô lại chỉ tháo pin mà thôi. Cuối cùng cũng được yên tĩnh. Mỗi khi không biết phải đối mặt với cuộc sống như thế nào thì cô đều đến đây, đều lần trốn, vứt bỏ mọi thứ. Nơi đây luôn khiến cô cảm thấy thật yên bình.

Nắng đã lên cao nhưng Vi dường như vẫn không có ý định đứng lên. Những tia nắng trở nên gay gắt hơn, chói chang hơn.

- Con ngồi ở đây lâu như vậy không tốt đâu – một giọng nói âm áp vang lên. Vi ngược mắt lên
- Con muốn ngồi ở đây thêm chút nữa – vi nói
- Long rất lo lắng cho con- ngoại ngồi xuống bên cạnh đứa cháu gái của mình
- Con biết- Vi nói mà như thì thầm
- Những con sóng không ngừng xô vào bờ nối tiếp nhau. Đó là quy luật. sóng khi vào bờ sẽ tan ra-ngoại nói- con người cũng thế. Có những điều trở thành quy luật chúng ta phải tìm cách chấp nhận nó
- Con biết- vì khẽ gạt đầu- nhưng có những điều con chưa thể chấp nhận được- Nói rồi, vi đứng lên- Con xin lỗi ngoại. Con cần yên tĩnh một lát-Vi nói xong thì quay đầu đi những giọt nước mắt lại lăn dài trên gò má cô. Ngoại nhìn theo đứa cháu gái thờ dài.

Vi cảm tưởng như bản thân mình đang rơi vào một cái vực thẳm không có cách nào leo lên được, không lối thoát, tuyệt vọng, đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Ngoại truyện 9

Cô trở về phòng với sự mệt mỏi, chán ngán.

- thưa cô- người quản gia đáp ứng. Vi gạt những giọt nước mắt đi
- ngoại gọi cháu ạ ?- Vi hỏi
- cô có điện thoại- người quản gia thông báo
- tìm gặp cháu sao ?- Vi ngạc nhiên đâu ai biết cô ở chỗ này- Là nam hay nữ ạ?
- Là nữ, một giọng nói rất lạ- Người quản gia nói
- Có phải là...- vì chưa nói hết câu thì người quản gia đã đoán được ý cô
- Cô ấy nói tiếng anh, giọng người anh thì phải chứ không phải cô Mai- Vi khẽ gạt đầu rồi tiến đến chiếc điện thoại
- Cháu biết rồi- nhắc điện thoại lên cô không khỏi ngạc nhiên với cái giọng đậm chất nước anh từ một người xa lạ.
- Có là tường Vi ?- giọng người con gái từ đầu bên kia hỏi
- Cô là ai ?- Vi hỏi lại- Sao cô biết tôi ?
- Tôi là bác sĩ tâm lý. Tôi được một người gọi điện cho cô- người con gái đó tiếp tục nói
- Đó có phải là anh minh không ?- Vi hỏi
- Là ai không quan trọng- Người con gái kia nói tiếp- có thể kể tôi nghe câu chuyện của cô không?
- Không thể- Vi cương quyết- tôi đâu biết cô là ai ?
- Cô nghĩ việc kể tâm trạng của mình cho người thân hay cho một người xa lạ sẽ tốt hơn sao ?- người con gái kia nói- cô nghĩ sóng cứ mãi xô vào bờ

không theo quy luật nào sao ? cô nghĩ rằng sóng chỉ làm thế vì đó là tự nhiên sao ? Vì là sóng nên buộc phải vỗ vào bờ, là sóng nên buộc phải vỡ ra thành bọt nước ư ? cô nghĩ rằng hạt cát là vô nghĩa ư ?

- Cô nói nhảm cái quái gì vậy ?- vì nói lớn. Không ngờ người con gái này lại có thể nắm bắt toàn bộ ý nghĩ của cô

- Cô cứ nghĩ kĩ đi. bao giờ cô muốn thoát khỏi cái vực ấy, thực sự có thể đối mặt với tất cả hãy gọi lại cho tôi. Nói là gặp Susan họ sẽ chuyển máy cho cô- nói xong, đầu dây bên kia chri còn những tiếng tút dài

- Bây giờ thì anh hài lòng chưa ?- Hạ đặt điện thoại xuống, lạnh lùng nói với người con trai ở trước mặt

- Em chắc chắn người đó sẽ gọi lại chứ ?- bác sĩ Minh hỏi. Hạ nhún vai

- Vấn đề chỉ là thời gian- cô thờ ơ đưa đôi mắt ra xa rồi khép hờ lại- em cần ngủ chút- cô nói. Sau đó chỉ còn nghe tiếng đóng cửa mà thôi. bên tai cô vẫn văng vẳng giọng nói đó. Có chút gì quen thuộc mà lại lạ lẫm. Trái tim cô vô thức nhói lên.

Tại trường học,

Trung đứng dựa lưng vào lan can, hai tay đút túi quần. Đôi mắt nhìn ra xa như hướng về một miền nào đó. Sân thượng đầy nắng và gió. Bầu trời mùa hạ cũng thật gần. Cái cảm giác cô độc lại bủa vây lấy cậu. Trái tim vô thức quặn lại, nhói đau.

Một cơn gió nhẹ thoảng qua, tựa như ai đó đang dang tay lấy cậu. Cái cảm giác đó thật lạ. Giây phút này thật kì diệu. Nhưng đúng lúc đó, điện thoại của cậu rung lên

- Có chuyện gì ?- trung lạnh lùng hỏi. Đầu bên kia Jm thông báo cho cậu một vài thông tin mới thu được

- Anh có biết chính xác không ?- Trung hỏi

- Không- jim trả lời- cậu nên gọi điện cho người này. Cô ấy rõ hơn tôi- Jim nói rồi đọc cho Trung số điện thoại của Hạ. Tuy Hạ ít hơn Jim mấy tuổi nhưng cậu coi như bạn

- Tôi biết rồi- trung nói, tắt điện thoại rồi nhanh chóng gọi cho người mà Jim nhắc đến. Chưa đầy mấy giây sau, một người con gái anh chính gốc nhắc máy, có chút lạnh lùng, thờ ơ, dửng dưng

- Jim bảo tôi gọi điện- Trung cũng lạnh lùng không kém. Hạ ậm ừ một chút rồi khẽ thờ dài

- Vụ đó chưa có gì là chính xác cả. Tôi sẽ kiểm tra lại- Hạ nói một cách dửng dưng

- Tôi biết rồi- Trung đáp lại

- Thế anh còn muốn hỏi gì không ?- hạ lãnh đạm

- Cô là dân anh chính gốc ?- trung đột nhiên hỏi

- Tất nhiên- Hạ trả lời bằng giọng anh đúng chất- Anh không tin ?

- Không- trung chối- chỉ là tôi nghe giọng cô rất giống với một người con gái tôi quen- Trung thành thật trả lời. Chẳng hiểu làm sao khi nghe thấy giọng nói này cậu nghĩ ngay đến Hạ. Trái tim có chút gì đó đập mạnh hơn và trong cậu nhen nhóm một tia hy vọng dù chỉ là mỏng manh

- Là bạn gái ?- hạ khẽ nhếch miệng cười. Cô đang mệt nhưng nghe chuyện này có vẻ thú vị. khi nghe thấy giọng nói của người con trai này cô cũng có chút xao động, quen thuộc, lạ lẫm

- Là người con gái tôi yêu- giọng Trung trầm xuống. Và ngay sau đó chẳng hiểu tại sao cậu lại kể cho người xa lạ này nghe tất cả mọi chuyện về cậu, về Lam Hạ chỉ trừ cái tên cô.

- Nên quên chứ không nên nhớ- hạ khẽ thờ dài- cứ ôm khư khư mối tình này không chỉ anh khổ, người con gái đến sau cũng sẽ khổ mà mọi người cũng không lấy làm vui về gì. Anh chắc chắn phải lấy vợ. Liệu khi ấy bố mẹ vợ của anh có sẵn sàng giao con gái của họ cho một người trong tim luôn tồn tại hình bóng cô gái khác chứ không phải con họ, một người ôm khư khư mối tình cũ ? Và liệu cô gái kia có thể chấp nhận hình bóng của cô gái chiếm trọn tim anh, có thể không mặc cảm, có thể chịu đựng nổi không ?- hạ tuôn một tràng. Cô chẳng hiểu tại sao mình lại nói thế. Nhưng sau khi cô nói xong, nước mắt khẽ lăn dài trên gương mặt tái nhợt của cô. Trái tim cô quặn thắt, đau đớn. Trung cũng vậy. Tuy không khóc nhưng đôi mắt cậu đã cay xè, trái tim cậu lại nhói đau

- Cô đừng có lên mặt dạy đời tôi. Cô biết cái quái gì về tôi, về cô ấy ?- Trung hét lên giận dữ

- Đúng tôi không biết gì- hạ cố gắng giữ bình tĩnh- nhưng liệu cô ấy có thấy vui khi anh trở thành thế này ?

- Cô im đi- trung hét lên. Nước mắt hạ lăn dài.

- Bàng lảng đẹp nhưng sẽ tàn- Hạ nói rồi cúp điện thoại. Trung không nghe rõ những lời của Hạ vì tai cậu đã ù đi. Cậu xót xa, đau đớn.

- Không ngờ anh trung lại kiên nhẫn đợi em đến vậy- Một giọng nói ngọt ngào vang lên. Trung gạt nỗi đau sang một bên đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn người con gái trước mặt

- Đến muộn- Trung lạnh lùng. Người con gái đó vội chạy đến nắm tay Trung

- Cho người ta xin lỗi mà, tại người ta có chút việc bận- người con gái nũng nịu. Trung lạnh lùng gạt tay cô ta ra

- Cô nên biết tự trọng chút đi- Trung nhắc nhở

- Giận người ta rồi hả ?- người con gái phụng phịu- cho em xin lỗi mà. tối nay em sẽ đền bù chịu không ?

- Cô nên nhớ với tôi không dùng lại hàng đã xài chỉ trừ có một người...- Trung bỏ lưng cầu. Người con gái như mất hết sức sống nhưng đột nhiên lại cười nói vui vẻ

- Người đó sẽ là em- người con gái ngây thơ. Trung nhếch mép, cười nhạt

- Bỏ ngay bộ mặt đó đi- Trung nói mà gần như ra lệnh- tôi với cô chấm dứt

- Anh cho em xin lỗi mà- người con gái nắm tay Trung. Cậu lạnh lùng nhìn cô ta

- Muốn nắm kéo ư ?- trung cười khẩy- cô nên cẩn thận hành động và lời nói của mình hơn đi

- Nhưng em.- người con gái ấp úng

- Khánh Đan, cô đừng coi tôi như thằng ngốc vậy chứ- trung lãnh đạm- người đầu tiên cô trao thân không phải tôi- trung dứt lời. Sắc mặt Đan tái nhợt

- Anh...- Đan nói không nên lời. Trung vứt một tấm séc xuống đất rồi quay lại nói

- Đây là phần của cô. Còn vụ hôm qua, những gì cô nói ở trong nhà vệ sinh cô hãy nhớ lấy. Không lâu sau tôi sẽ đến đòi nợ cô- Trung nói rồi đi khỏi. Đan đứng chôn chân tại sân thượng, không nói thêm lời nào.

Và điều gì đến cũng sẽ đến, đúng như lời hứa của mình hai ngày sau Trung tìm đến Khánh Đan để trả món nợ vì những lời nói năng bốc đồng của cô.

Trong căn nhà kho tối tăm, ẩm thấp và nồng nặc mùi máu tanh, một cô gái đang thờ dốc trên chiếc ghế. Cô vừa trải qua những giây phút có thể nói là kinh hoàng nhất của cuộc đời. Đôi tay cô mỏi nhừ, tứa đầy máu vì sợi dây thừng buộc quá chặt. Đầu tóc rũ rượi. gương mặt xinh đẹp kia cũng không còn nguyên vẹn.

- Anh đúng là đồ ác quỷ- Đan thều thào

- Cô nói đúng- Trung lãnh đạm nhìn cô ta- từ sau khi cô ấy chết tôi không còn là con người nữa

- Con nhỏ khốn kiếp- Đan ****. Cô ta vừa dứt lời thì một chiếc roi vung thẳng vào người cô ta không thương tiếc. Cô ta kêu lên đau đớn

- Cảm miệng cho tôi- Trung lạnh lùng đứng dậy nhìn Khánh Đan thêm một lần nữa- lần sau thì ăn nói cẩn thận chút. đây coi như bài học, là lần cuối cùng tôi cảnh báo cô. Còn lần sau thì...- trung bỏ lưng cầu.

Cánh cửa nhà kho mở ra rồi từ từ khép lại. Bóng tối dường như bao trùm tất cả chỉ còn chút ánh sáng từ mặt trăng chiếu qua khe cửa. Khánh Đan mệt mỏi đưa mắt nhìn về phía cánh cửa, chờ nó mở ra một lần nữa. Nhưng vô ích. Không gian yên ắng đến lạ thường chỉ có nghe thấy vài tiếng động nhỏ từ những con chuột. nhưng ngay sau đó, mọi thứ trở nên ồn ào hơn. Cả đàn chuột bắt đầu hoạt động. Có một số con bò đến chân cô ta. Vốn là người rất sợ chuột, Đan hét lên trong vô vọng. Những tiếng hét kinh hoàng, chói tai nhưng tất cả là vô ích. Đây là giữa đồng không mông quạnh liệu ai sẽ đến cứu cô ? Liệu Đan có phải chết ở nơi khi họ có hảy này không ? nghĩ đến cảnh tượng mình sẽ chết rũ ở đây, Khánh Đan càng thêm kinh hãi hơn. Những tiếng hét, khóc lóc vang lên không những làm xáo động cả một vùng yên tĩnh.

Cách đó một con đường dài về phía biển,

Cuối cùng, Vì cũng đủ can đảm gọi cho người con gái Anh hôm nọ. Sau hai ngày suy nghĩ, rốt cuộc cô cũng không tìm ra lối thoát. Cô cần một người để chia sẻ, để lắng nghe nhưng đó không thể là người biết cô.

Nhắc ông nghe lên, cô ngồi cạnh cửa sổ, và bắt đầu kể mọi chuyện. Một câu chuyện dài, đầy nước mắt, nghẹn ngào đau đớn. Hạ tưởng như trái tim mình bị ai đó bóp nghẹt lại. chính cô cũng cảm thấy khó thở vô vùng. Và trong vô thức, lại một lần nữa cô khóc. Nước mắt chảy đầm đìa trên gương mặt đã tái nhợt.

- Đó là mọi điều tôi có thể kể cho cô nghe- Vì sụt sùi. Hạ lau nhẹ những giọt nước mắt trên gương mặt mình

- Bây giờ tôi đã hiểu- giọng Hạ trầm xuống- cô có biết mọi người oán trách cô rất nhiều không ?- Hạ hỏi. Vì nghẹn ngào. Cổ họng cô nghẹn lại, bồng rát- vì họ đã mất đi một người thân nay lại giương mắt nhìn một người khác đánh mất chính bản thân mình- Hạ tiếp tục nói tiếp

- Nhưng tôi chỉ là gánh nặng cho mọi người thôi. Tôi phải làm gì ?- vì nói trong nước mắt

- Cô biết điều ngu ngốc nhất mà con người thường làm là gì không ? đó chính là việc sống mà chìm vào quá khứ, ôm khư khư những thứ đã qua, luôn cho mình là có lỗi- Hạ tiếp tục nói- có những thứ đã qua đi nên để nó qua

- Nhưng tôi không thể- Vì nói trong đau đớn

- Những con sóng dù biết mình sẽ tan thành bọt nước nhưng vẫn không ngừng xô vào bờ. Bề mặt lặng đẹp nhưng sẽ tàn- giọng Hạ nghẹn lại- cuộc đời sẽ vẫn trôi dù cô có đau khổ như thế nào

- Cô không hiểu- Vì hét lên đau đớn- Cô không hiểu không hiểu cảm giác của tôi. chị ấy là chị gái tôi- nước mắt Vì giàn giụa trong xót xa

- Chị gái cô thì đã sao ? chẳng phải cô ấy đã mất rồi ư ?- Hạ hỏi lại

- Cô không hiểu- Vì giận dữ- Chị ấy mất tất cả là do tôi

- Cô có biết mình ích kỉ đến mức nào không ?- Hạ hét lên trong nghẹn ngào, đau đớn. Bản thân cô cũng không hiểu mình bị làm sao. Giờ phút này những gì cô nói hoàn toàn theo cảm xúc, theo bản năng chứ không phải lí trí – Cô chỉ chăm chăm làm theo ý thích của mình, cô có nghĩ đến người thân, bạn bè, những người yêu thương cô thật lòng không ? cô có biết cái cảm giác bất lực khi phải khoanh tay đứng nhìn người thân yêu nhất của mình rơi vào vực thẳm không lối thoát ? cô có hiểu cảm giác đó không ? cảm giác bất lực, đau đớn, xót xa, tự trách mình giống như cô một năm về trước. Cô đau đớn, xót xa một tháng, hai tháng, một năm, hai năm thì họ cũng vậy. Nhưng nỗi đau của họ lớn hơn cô nhiều, cô đau một thì họ đau hai, ba lần. Cô mất người thân còn họ không chỉ mất người thân còn phải chứng kiến cảnh cô sống trong đau khổ mà không thể làm gì- Hạ nói trong mà nước mắt. Vì khóc òa lên, nghẹn ngào. Nghe thấy những tiếng nấc nức nở, lòng Hạ se lại

- Tôi nói như vậy chắc cô cũng hiểu rồi- Hạ cố giữ bình tĩnh- suy nghĩ cho kĩ đi, đừng khiến họ phải thất vọng. Tôi tin rằng chị cô cũng không muốn cô như thế này mãi đâu. Cô ấy đã cố gắng bảo vệ mạng sống cho cô thì cô phải sống thật tốt, sống thay cả phần của cô ấy. đừng bao giờ nghĩ bản thân vô dụng, chỉ là gánh nặng cho người khác. Cô có biết rằng đứa trẻ còn chưa biết nói lại là chỗ dựa cho người mẹ và bà cụ già tuổi cao sức yếu kia lại là nơi dựa cho anh thanh niên. Cô là chỗ dựa cho ngoại cô, cho em trai cô và cho cả chính bản thân mình. Hãy cố lên – Hạ nói xong đặt vội ông nghe xuống. Nước mắt cô tiếp tục rơi trong im lặng nhưng trái tim cô thì đau đớn gấp trăm ngàn lần. Cô khụy xuống. Cô không đứng nổi trên đôi chân của mình nữa.

Vì vẫn cảm ông nghe nhưng chỉ còn nghe thấy những tiếng tút dài vô vọng. Cô khẽ đặt ông nghe xuống, lấy tay gạt đi nước mắt. cô nhìn ra xa, nhìn về phía biển. Những con sóng vẫn tiếp tục xô vào bờ rồi lại tan ra.

Cô thờ dài. đôi mắt đỏ hoe nhìn mọi thứ trong im lặng. Giờ phút này cô chẳng biết nên làm thế nào. Phải chăng có chị Hạ ở đây thì tốt quá. Chị sẽ nói cho cô biết nên làm thế nào, nói cho biết phải đối mặt với chúng ta sao.

Lại tiếp tục thờ dài, Vì đưa tay lên cổ, mân mê chiếc vòng mà Hạ đã nhờ ngoại đưa cho cô rồi không biết làm sau chiếc vòng mở ra thành năm bông tuyết trắng. Từ giữa bông tuyết thứ năm rơi ra một vật gì trông như một chiếc thẻ nhớ. Vì vội vàng nhặt nó lên, đưa vào máy tính.

Trên màn hình, Lam Hạ hiện lên, mỉm cười với cô : ‘ Em gái ngọc, nhớ chăm sóc bản thân cẩn thận. Chị không thể đi theo em, lo cho em suốt được. Em cố lên nha (Hạ mỉm cười) đừng khóc nhiều, đừng nhớ chị nhiều, đừng tự hành hạ bản thân...’

Xem đến đây, tai Vì ù đi. Mắt cô nhòe đi vì nước mắt. đưa đón, xót xa. Cô chạm tay vào màn hình. Vì cảm thấy như chị đang đứng trước mặt cô đang cười với cô vậy. Chị vẫn đứng đó. Không phải là ảo ảnh.

Cô khóc nức lên, xót xa, đau đớn.

Sáng hôm sau,

Mấy hôm nay không có tin tức gì của Vì khiến cô lo quá trời. Muốn đi tìm Vì nhưng Hùng nhất quyết không cho. Anh lấy lý do cô đang bị thương buộc cô ở nhà làm cô tức chết đi được mà không biết làm thế nào.

Ở nhà chán nên cô đến trường. Ít ra ở đây còn có cái để mà tiêu khiển chứ cứ ở nhà thì cô chết vì lo lắng mất

- Em có phải là Đỗ Ngọc Mai không ? – Một giọng nam cất lên. Mai quay lại, hơi ngạc nhiên. Nhưng cũng chỉ vài giây sau cô nhận ra người con trai này là cháu đích tôn dòng họ Lương, một trong những chàng hoàng tử trong lòng các cô gái

- Là tôi, có chuyện gì vậy ?- Mai hỏi

- Anh có thể làm quen với em được không ?- Anh ta đề nghị- cái này là để tặng em- anh ta đưa bó hoa hồng về trước mặt cô. Cô nhún vai hờ hững, đang định nói gì đó thì có người khác xen vào

- Xin lỗi, cô ấy không thể nhận được- một giọng nói khác vang lên khiến mọi người đổ dồn ánh mắt sang nhân vật này. Chẳng khó để Mai đoán ra đây là ai. Cô thờ dài, ngao ngán

- anh có ý kiến gì sao ?- chàng trai kia hỏi

- Tất nhiên- Hùng nói rồi vòng tay qua eo Mai. Cô mặc kệ vì biết chống cự cũng vô ích- cô ấy là vợ chưa cưới của tôi- Hùng dứt lời tất cả mọi người

đều mất chữ a mồm chữ o ngạc nhiên tốt độ

- Không thể như thế được – Anh ta hét lên kinh ngạc
- không tin thì thôi- Hùng nói rồi nhanh chóng kéo Mai ra khỏi đám đông ấy về khu để xe
- anh sợ cả thế giới này không biết sao ?- Mai nói giọng oán trách. Hùng nhún vai
- tại anh thích- mai lắc đầu bất lực trước thái độ này của Hùng
- mà chúng ta đi đâu vậy ?- Mai hỏi khi bước vào trong xe
- đến một nơi đặc biệt- hùng nói rồi hất cằm ra sau. Mai vô thức nhìn qua gương chiếu hậu. và suýt chút nữa cô ngã ngửa vì thấy một người con trai đang ở ghế sau. Trông anh ta tiêu tụy, buồn bã, đau đớn đến tốt độ. Phải một lúc sau, cô mới nhận ra đó là Long
- Kinh khủng thật- Mai nói. Hùng mỉm cười.

Chiếc xe nhanh chóng lăn bánh trên đường hướng về một ngôi biệt thự cạnh biển. Chiếc xe dừng lại, ba người xuống xe. Hùng kêu Long lên lầu trước còn anh và Mai đi sau. Khi long vừa vào nhà nhanh chóng Hùng kéo Mai ra biển

- Anh lại đang mưu tính chuyện gì phải không ? – Mai hỏi khi nhìn thấy Hùng cứ tùm tùm suốt cả chặng đường
- Em cũng siêu thật- Hùng quay lại nhìn cô rồi lại nhìn ra biển
- Rốt cuộc đó là chuyện gì ?- Mai tò mò. Hùng kéo nhẹ Mai vào lòng
- Phải có cái gì đó trao đổi chứ- Hùng ranh mãnh. Mai vì bản tính tò mò mà không nhận ra mùi nguy hiểm mà đã sập bẫy
- Anh muốn gì ?- mai ngây thơ hỏi. Sau đó Hùng nhanh chóng đặt lên một cô một nụ hôn.

Ở trên phòng,

Long mở cánh cửa vào phòng. Hình bóng quen thuộc của một người con gái đập vào mắt anh. anh nhanh chóng chạy đến bên cô, ôm cô vào lồng ngực mình. Vì bất ngờ trước sự xuất hiện của anh

- Anh ? – Cô gọi khẽ
- Em có biết anh nhớ em, lo lắng cho em đến mức nào không ?- Long siết chặt vòng tay
- Em xin lỗi- Vì thì thầm
- Lần sau có bất cứ chuyện gì cũng không được bỏ anh đi- Long ra lệnh. Vì khẽ gật đầu ngoan ngoãn trong vòng tay anh.

Ánh nắng chiếu xuống mặt biển lóng lánh. Gió từ biển không ngừng thổi vào. Những con sóng nối tiếp nhau xô vào bờ. bầu trời mùa hạ trong xanh, cao vợi vợi. Ngoại hình đôi trẻ hạnh phúc mà mỉm cười. Sau đó, ngoại quay đi, thờ dài. Bà vẫn có việc phải làm để đưa mọi thứ về đúng trật tự của nó. Nhưng cái bà cần là thời gian. sẽ phải đợi, đợi đến khi có thể, đợi đến khi Lam Hạ trở về, đến khi con bé có được hạnh phúc thực sự.

Hai tháng sau khi đám cưới của Minh- Yến diễn ra, đám cưới của Hạ và Trung được tổ chức trên một hòn đảo thuộc sở hữu của dòng họ Đặng. Đám cưới diễn ra với một số lượng khách hạn chế, thêm nữa lại hoàn toàn bí mật nên cánh báo giới không hề biết gì về chuyện này.

... 10 năm sau

Hạ bước xuống máy bay. Việt Nam, Hà Nội vẫn vậy. Cái không khí ngột ngạt, nóng bức của mùa hè không lẫn vào đâu được. Hạ mỉm cười nhẹ. Trong mười năm qua, tuy sống ở nước ngoài cùng gia đình nhưng cô thường xuyên về Việt Nam nên Việt Nam trong mắt cô vẫn vậy, không thay đổi nhiều lắm.

Trong lúc chờ hành lý, Hạ mượn tờ báo của một người bên cạnh đọc. và cái tiêu đề to tướng đập vào mắt cô ‘ Lê Thanh Phuong, vị hôn thê của tổng giám đốc tập đoàn MATS, Đặng Minh Trung ?’. Hạ nhìn cái tiêu đề rồi phì cười.

- Cô có phải là nhà thiết kế B.S không ?- Người bên cạnh hỏi cô. Bất ngờ, Hạ ngẩng mặt lên. Cô đang đeo kính râm, vậy mà họ cũng nhận ra
- Vâng, là tôi. Có chuyện gì ạ ?- Hạ bất đắc dĩ trả lời
- Cô có thể cho tôi xin chữ kí được không ? Tôi rất hâm mộ cô – Người phụ nữ sung sướng. Hạ mỉm cười, nhẹ nhàng cầm lấy bút, kí vào tờ giấy
- Cảm ơn- Nói xong, Hạ mỉm cười rồi kéo va li đi trước khi có thêm một số người khác nhận ra cô. Làm người nổi tiếng đúng là khổ thật. Cũng vì ngày đó, cô nóng quá nên mới nhất thời để lộ thân phận của mình. Không thì...
- Em đi đâu vậy ?- Người lái xe hỏi. Hạ nhìn anh ta, trông còn rất trẻ. Chắc kém tuổi cô

- Cho tôi đến trụ sở công ty MATS- Hạ đáp rồi nhìn ra cửa sổ
 - Em đến đó làm gì vậy ? Em có người quen ở đó à ?- Người lái xe bắt chuyện. Hạ đưa mắt nhìn anh ta
 - Đó là việc của tôi- hạ đáp lạnh lùng
 - Em chánh nhi ?- Anh ta cười. Hạ im lặng.
 - Anh bao nhiêu tuổi ?- Hạ đột nhiên hỏi
 - 26, thế còn em ?- anh ta vội hỏi. Ham mỉm cười
 - Anh nghĩ tôi bao nhiêu tuổi ?- Hạ cố tình hỏi- nếu anh đoán đúng tôi sẽ cho anh số điện thoại của tôi. Còn nếu không anh bớt nửa giá đi xe cho tôi ?- hạ đề nghị
 - Ok- Người lái xe hí hửng- Nếu anh đoán sai thì anh miễn phí cho em luôn
 - Đó là anh nói đấy- hạ cười- Vậy anh đoán đi
 - 22 cùng lắm 24 – Anh ta cười. Đúng lúc đó, chiếc xe dừng lại
 - Anh đoán sai rồi- Hạ mỉm cười và bước xuống xe. Cô nhanh chóng lấy va li ra khỏi cốp rồi đưa chứng minh thư cho người lái xe- Tôi 30 tuổi rồi- Người lái xe nhìn chứng minh thư xong, ngạc nhiên cực độ, không tin vào những điều mà mình vừa nghe và nhìn thấy.
 - Vậy nhá, tạm biệt- Hạ nói rồi tùm tùm bước vào trong. Trò này luôn luôn hiệu nghiệm.
- Cô kéo va li, bước vào thang máy, lên phòng thiết kế. Cô phải gặp chị có chút việc. Còn Trung, cô sẽ gặp sau. Thang máy, mở ra, cô bước vào phòng thiết kế nhưng chị và mọi người đang đi họp nên cô ngồi chờ. Tranh thủ lúc đó, cô đặt phòng dưới một cái tên giả tại khách sạn do chính chồng mình làm chủ. Khách sạn này liền luôn một quán bar ở dưới.
- Không biết bao giờ mới xong việc đây – một cô gái trẻ bước vào
 - Cố gắng lên- một chàng trai theo sau động viên. Thấy có người, Hạ vội đứng dậy
 - Xin lỗi, cho tôi hỏi chị trưởng phòng có ở đây không ?- hạ hỏi. Người con gái trẻ kia nhìn cô với
- con mắt ngạc nhiên. Còn chàng trai kia thì không chớp mắt, con ngươi như muốn rơi ra. Cô đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng cùng với một chiếc quần sóc ngắn làm lộ đôi chân dài, trắng nõn nà của cô
- Chị ấy đang họp- Người con gái trả lời rồi huyếch khuỷu tay vào bụng người con trai- Cô là người mẫu thử đồ ?
 - Á, đau- Người con trai kêu lên. Hạ tùm tùm cười
 - Tôi không phải người mẫu thử đồ. Tôi đến tìm chị ấy có chút việc. Nếu chị ấy đang họp thì tôi xin phép ngồi đây đợi. Như vậy có làm phiền mọi người không ?- Hạ hỏi
 - Không, không đâu- Người con trai nhanh nhẩu đáp – Em có muốn uống gì không để anh đi lấy ?
 - Không phải người mẫu thử đồ ư ?- Người con gái trẻ cau mày- Thôi được, tùy cô nhưng đừng làm kì đà cản mũi là được – nói xong, người con gái ngồi xuống bàn làm việc của mình
 - Ngọc, em làm gì mà cau có vậy ?- Người con trai hỏi
 - Còn anh, làm gì mà sẵn đón nồng nhiệt vậy ?- Ngọc nhắc
 - Anh chỉ giữ đúng phép lịch sự thôi mà- từng cười- nước của em đây- từng đưa cho Hạ một cốc nước lọc
 - Cảm ơn cậu- Hạ khẽ gật đầu rồi bỏ cặp kính ra- Làm ơn cậu đừng xưng anh- em với tôi. Tôi dám đảm bảo rằng tôi nhiều tuổi hơn cậu- hạ nhắc nhở
 - Nhiều tuổi hơn ư ?- từng cười
 - Cô mới vào đời đừng lên mặt dạy đời thế chứ ?- Ngọc cau- Ngựa non háu đá
 - Cô cho tôi là thế nào cũng được – Hạ thản nhiên- Nhưng đừng có vò nát bộ váy như thế chứ ?- Hạ chỉ vào bộ váy trên tay Ngọc. Nó đang bị vò một cách phũ phàng
 - Không liên quan đến cô- Ngọc gắt

- Em đừng bận tâm- từng giải thích- Cô ấy đang cầu vì chiếc váy phải sửa đi sửa lại ấy mà
- Tôi có thể xem một chút được không ?- Hạ tò mò
- Cô không biết gì thì đừng động vào đồ của tôi – Ngọc nói
- Cứ để cô ấy xem thử đi- Từng nói và giật chiếc váy ra khỏi tay Ngọc- Em xem đi- Hạ cầm chiếc váy rồi cười
- Đường may rất khéo- Cô khen- cái này chỉ cần chiết li là ok – nói xong cô đưa trả chiếc váy
- Có thể mà chúng ta cũng không nghĩ ra- từng cười- Em giỏi thật đó- Hạ cau mày
- Tôi nói rồi đừng xưng anh- em với tôi- Hạ nhắc- Cậu bao nhiêu tuổi ?
- Anh 27 tuổi- từng đáp. Hạ lắc đầu, cười khỏ
- Tôi hơn tuổi cậu. Đừng gọi như thế- Hạ dứt lời thì chị thiết kế đi vào, nhìn thấy cô, chị chạy đến ôm chầm lấy cô
- Lam Hạ, em về khi nào mà không báo chị vậy ?- Chị hét lên, sung sướng
- Em mới về- Hạ mỉm cười- Em đến để đưa chị mấy mẫu thiết kế
- Mấy cái đó để sau đi – Chị buông Hạ ra, mỉm cười- Mà mấy người đã làm quen với nhau chưa ?- Chị hỏi
- Em cũng nói chuyện với hai cô cậu này một lúc rồi- Hạ cười. Còn Ngọc và Từng đang mắt tròn mắt dẹt trước thái độ có một không hai của chị trưởng phòng. Bình thường, chị rất khó tính, cái gì cũng chê, cũng bới lông tìm vết. Vậy mà hôm nay lại...
- Hôm nay, em phải ở lại với chị đó- Chị nhắc
- Com trưa em sẽ ăn với chị nhưng tối thì cho em xin khách- Hạ cười
- Nhớ chồng ý gì ?- Chị nháy mắt- Chị hiểu- Hạ cười trừ- Hai đứa kia còn ngồi đó làm gì đi lấy nước cho khách đi – chị quát
- Không cần đâu chị ạ- Hạ đáp- Mà chị không định giới thiệu hai cô cậu này à
- À, chị quên mất- Chị lắc đầu- Đây là Ngọc, 26 tuổi, kia là Từng, 27 tuổi. Hai đứa đang làm nhà thiết kế cho công ty
- Thế em gái xinh đẹp này là ai ạ ?- từng hỏi
- Em gái xinh đẹp ?- Chị thiết kế nhắc lại rồi cười phì- Người ta là mẹ của hai đứa trẻ rồi đó, cậu nhóc ạ - chị dứt lời thì hai người ngẩn tò te ra không hiểu gì
- Xin lỗi- Hạ cười- Mọi người cứ gọi tôi là Su. Năm nay tôi 30 tuổi. Mong hai bạn giúp đỡ
- Trông chị rất quen- Từng nói. Hạ cười trừ rồi nhanh chóng kéo tay chị thiết kế đi chỗ khác trước khi Từng kịp nhớ ra.

8h tối, tại quán bar, trong phòng vip.

Hạ mệt mỏi, thờ dãi. Mới về Việt Nam mà công việc cứ ngập đầu lên, cô tưởng như còn không kịp thở. Khẽ lắc đầu, Hạ tự trách bản thân mình quá lười biếng lại ôm đồm một lúc quá nhiều việc: việc thiết kế trang phục, đồ trang sức, làm sát thủ, nuôi con... dường như cô không còn thời gian cho chính mình.

- Xin lỗi- Người phục vụ bước vào- Quý khách có thể nhường lại phòng này cho chúng tôi được không ?- Hạ nhướn mày, ngẩng đầu lên khỏi laptop. Sao lúc nào cô vào phòng vip của bar cũng xảy ra chuyện này vậy ?

- Cứ bảo họ vào đi đằng nào tôi cũng sắp đi rồi- Hạ thản nhiên nói. Cô đã quá quen với việc này rồi

- Vâng, vâng, cảm ơn quý khách- Người phục vụ như vớ được vàng. Còn Hạ, cô đang bận suy nghĩ xem lần này cô sẽ gặp phải chuyện gì. Hai lần trước đều là gặp người quen cả còn lần này thì... Cánh cửa mở ra, Hùng như thường lệ bước vào. Hạ lắc đầu, cười khỏ. Đúng là hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, vô duyên khảo ý bất tương phùng. Lần nào, cô cũng gặp Hùng trong hoàn cảnh này. Hai lần trước anh đều bị cô nồn vào áo.

- Sao lại có thêm người ở đây ?- Hùng nhăn mặt nhìn Hạ. Anh không nhận ra cô. Cũng phải thôi, Hạ đeo kính đen, lại còn được cả cái mũ lưỡi trai che kín mặt nữa chứ. muốn nhận ra cũng khó

- Tôi sẽ không làm phiền anh đâu- Hạ thản nhiên cất giọng – Tôi sắp đi rồi- Hạ nói tiếp. Giọng điệu của cô bây giờ hoàn toàn khác với hàng ngày nên anh không thể nhận ra

- Anh Hùng hay để bọn em xử lí nha ?- ken đề nghị
- Tuy- Hùng nói. Bản thân anh đang nhớ Mai, cô đi công tác lâu quá. Hạ đưa đôi mắt dò xét về phía Hùng, bật cười trong lòng. Chắc đang nhớ vợ đây mà
- Em gái à ?- ken tiến đến ngồi xuống bên cạnh cô. Cái thằng này suốt đời cũng không bỏ được cái tính ấy, cứ thấy con gái là sáng mắt lên. Hạ cười khỏ, liếc nhìn gương mặt đang nhe nhon của Ken.
- Xin lỗi, tôi không có thời gian- Hạ lãnh đạm. Bao nhiêu lần gặp rồi mà rốt cuộc mấy người bọn họ cũng không nhận ra cô là sao ?
- Em à, sao em kiêu vậy. Uống với anh một li coi- Ken tiếp tục tán tỉnh. Hạ bắt giác thờ dài. Đang không biết nên làm gì tiếp theo vì cô khá mệt nên không muốn chơi trò chơi này thì cánh cửa đột nhiên mở ra, mấy cô gái ăn mặc hở hang bước vào
- Anh Hùng à, anh Trung bao giờ mới về vậy ?- Một cô gái lên tiếng hỏi. Bắt giác, Hạ ngược mắt lên
- Loan- Hùng gắt- Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi với thằng Trung quan hệ qua đường thì được nhưng tuyệt đối không được có ý định khác- Hùng nhắc nhở. Hạ nhún mày rồi chột như hiểu ra điều gì
- Anh nói gì vậy ?- Loan cúi- Em yêu anh ấy. Em muốn trở thành Đấng phu nhân- Loan nhấn giọng.
- Chuyện này tuyệt đối không được. Em đừng có mơ mộng nữa- Hùng nói
- Đúng đó – Ken và Phong hòa theo
- Anh sợ con nhỏ Lê Thanh Phương ?- Nhỏ Loan nhướn mày- Con bé đó chẳng là gì đối với em cả.
- Anh không có ý đó – Hùng dịu giọng
- Cô ta không đáng ngại nhưng có một người còn...- Phong bỏ lửng câu rồi nhắm một ngụm rượu
- Anh không có quyền gì ngăn cản em cả- Loan cười khẩy- Nếu anh chưa có vợ thì người em chọn là anh nhưng rất tiếc anh đã có vợ còn hai chú nhóc kia không phải khẩu vị của em. Như vậy, chỉ có anh Trung đáp ứng đủ mọi yêu cầu: đẹp trai, nhà giàu và điều quan trọng là chưa có vợ- Loan giải thích. Đôi mắt mơ màng nghĩ đến viễn cảnh tương lai tươi đẹp của mình
- Chị Loan nói đúng đó- Hai con hỏ ngồi bên cạnh Phong hòa theo. Hùng, Ken và Phong đều bật cười.
- Đúng là đều giống như nhau cả. Thứ gì không phải của mình càng muốn có- Hạ lắc đầu, cười khỏ gập lap vào
- Cô nói vậy có ý gì ?- Loan hỏi. Đến bây giờ cô ta mới chú ý đến Hạ, một cô gái còn xinh đẹp hơn cô ta gấp bội phần
- Tôi nói gì ư ?- Hạ nhếch mép- Cứ đợi rồi cô sẽ biết – Hạ nói xong, đứng dậy đi ra khỏi phòng nhưng bị tay Loan giữ lại
- Cô mà không nói rõ chuyện này thì không được phép đi đâu cả - Loan gằn từng chữ
- Vậy sao ?- Hạ cười khẩy – Nếu không sẽ có chuyện gì ? – Hạ thách thức
- Cô sẽ không còn đường sống mà ra khỏi đây – Loan nói. Hạ bật cười. Hùng, Phong và Ken vẫn ngồi yên. Họ muốn xem cô gái kia sẽ xoay sở ra sao. Hơn nữa, chuyện của phụ nữ nên để tự họ giải quyết
- Cứ thử, nếu cô có đủ khả năng- Hạ nhướn mày, giật tay cô ta ra. Loan vung tay định tát Hạ nhưng cô nhanh chóng giữ lại – Sao, cô muốn gì ?- Hạ hỏi, ngữ điệu lạnh lùng
- Cô có biết tôi là ai không mà dám làm vậy ?- Loan lớn tiếng. Đây là địa bàn của hội. Thêm nữa, cô và hội trưởng (chính là Trung) còn có quan hệ không phải vừa
- Tôi không muốn và cũng không cần biết – Hạ nhấn giọng. ngữ điệu ấy làm một luồng gió lạnh chạy dọc sống lưng của tất cả mọi người trong phòng. Đúng lúc đó, cánh cửa một lần nữa mở ra, Trung bước vào. Lập tức, Loan chạy đến níu tay Trung khóc lóc
- Anh, con nhỏ đó bắt nạt em ?- Loan nước mắt ngấn nước mắt dài. Trung nhìn cô ta, cười khẩy, gạt tay Loan ra và tiến về phía cô. Anh vòng tay qua eo, kéo cô vào lòng ngực mình
- Về mà không báo anh một tiếng- Trung quở trách. Hạ cười. Mọi người trong phòng ngây ngốc nhìn hai người họ.
- Em tưởng anh đang bận với mấy cô người mẫu cơ mà ?- Hạ giận dỗi, ngoan ngoãn nằm trong vòng tay Trung .
- Em đang ghen ?- Trung nhướn mày thích thú.
- Nè, hai người chúng tôi không phải là không khí nha- Hùng nhấn giọng. Sau vài phút ngỡ ngàng, cuối cùng anh đã nhận ra cô. Trung buông Hạ ra

nhưng đôi tay vẫn vòng qua eo cô như thể hiện sự chiếm hữu mỉm cười khiến mấy cô gái trong phòng ngáy người

- Ai bảo mấy người ở đó làm kì đà cản mũi ?- Trung nói giọng hơi oán trách
- Mọi người không nhận ra em – hạ mắt
- Tại em xinh đẹp quá mà- Hùng cười
- Chị làm bọn em tưởng là gái 20 – Ken cũng hùa theo
- Cô ta là ai ?- Loan chỉ vào Hạ
- Đó không phải chuyện của cô- Trung trừng mắt nhìn cô ta
- Cô nên từ bỏ ý định của mình đi- Hạ nhấn giọng- nếu không thì đừng trách tôi
- Cô lấy tư cách gì mà đe dọa tôi ?- Loan hỏi lại- Ngay cả hôn thê của anh ấy tôi còn không sợ huống gì một con hồ ly tinh vắt mũi chưa sạch như cô- Cô ta quát. Hạ bật cười
- Tư cách gì ư ?- Cô nhún mày- Mà nói mới nhớ tôi không phải hồ ly tinh mà chính là cô đó
- Cái gì ?- Loan kinh ngạc
- Tôi nói không đúng sao ?- Hạ nhướn mày- kẻ dụ dỗ quyến rũ chồng người khác vẫn hay bị gọi là hồ ly tinh mà- Hạ ngáy thơ
- Vợ à, em quậy quá đó- Trung véo nhẹ má cô rồi quay lại phía mọi người- mọi người chơi vui về nha- Nói xong, cậu nhanh chóng đưa Hạ ra khỏi phòng trước con mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người trừ Hùng, Ken và Phong.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Ngoại truyện 10

Trong phòng làm việc của Trung

Hạ ngồi thoải mái trên ghế sofa, tay với lấy đĩa bánh ngọt đã được chuẩn bị sẵn. Trung ngồi cạnh, kéo cô vào lòng.

- Á- hạ kêu lên rồi quay ra lườm Trung- Anh có thể để em ăn nốt không vậy ?- Trung cười, véo má cô
- Cho em chưa- Trung nhìn Hạ âu yếm
- Anh lảm chuyện vừa thôi- hạ nói rồi cho nốt miếng bánh vào miệng
- Có mỗi một chuyện mà- Trung nói, hôn nhẹ vào trán cô – Vợ à, anh nhớ em nhiều lắm- Trung thì thầm
- Em tưởng anh đang bận bịu bên mấy cô người mẫu ?- Hạ giận dỗi, đẩy Trung ra
- Em vẫn còn trách anh ?- Trung hỏi
- Em mà thêm trách anh cơ chứ- Cô phụng phịu chẳng khác nào trẻ con. Trung cười
- Mà anh bảo em bao nhiêu lần rồi là không được mặc như thế này ra đường mà- Trung đôi chủ đề- Em là phụ nữ đã có gia đình rồi đó chứ không phải là thiếu nữ- Trung cúi
- Kệ em- Hạ gằn cổ lên cãi.
- Em...- Trung bó tay trước lý sự cùn của cô. Đúng lúc đó, cánh cửa mở ra
- Đại ca- Cậu thanh niên đó lên tiếng. Có vẻ cậu ta khá bất ngờ với cảnh tượng trước mắt mình. Ba năm theo Trung, cậu chưa từng thấy anh thân mật với một người con gái nào. Nhưng cô gái này thì...
- Cứ nói đi – Trung lạnh lùng

- Ở trường đua có kẻ quậy phá- Cậu thanh niên báo cáo
- Biết rồi- Trung đáp gọn lỏn. Cùng lúc ấy quay ra nhìn Hạ- Em muốn đi ?
- ừ- Hạ khẽ gật đầu. Trung nhếch mép
- phạt, ở nhà- Trung nói. Gương mặt Hạ trở nên nhăn nhó nhưng ngay sau đó cô cười
- không cho thì thôi- cô nói rồi đứng dậy đi ra cửa rồi dơ chùm chìa khóa lên-không cho em đi để xem anh làm cách nào vào được xe- trung khẽ lắc đầu
- coi như anh thua em, được chưa ?- Trung nói. Hạ khẽ cười. Cậu thanh niên ngáy người ra nhìn hai người, ngạc nhiên tốt độ.
- Anh nói sớm hơn có phải tốt không- Hạ cười rồi đi ra cửa trước. Trung theo sau, trước khi ra cửa, cậu quay người lại nhắc nhở
- Thu dọn đồ đạc của tôi và của khách phòng 307 mang về biệt thự. Phòng đó coi như miễn phí- Trung trở lại thái độ lạnh lùng. Nói xong, cậu vội quay đi khiến người thanh niên sực tỉnh. Chỉ trong vòng mấy phút mà cậu như chong chóng bị quay cho chóng hết cả mặt.

Tại trường đua

Mới hơn 8h tối mà ở đây đã tập trung rất đông người. cũng phải thôi trường đua này không chỉ là nơi những tay đua tài giỏi giao lưu, thi đấu với nhau mà còn là nơi thể giới ngầm giải quyết mâu thuẫn bằng cách ‘ đường hoàng’ nhất. Tuy nói vậy nhưng thế giới ngầm với là nơi trắng đen lẫn lộn, trong cái gọi là đường hoàng vẫn có những trò xấu xa, bẩn thỉu.

với những tay đua chân chính, họ sẽ đua ở đường bên cạnh ngăn cách với đường đua của thế giới ngầm, còn với những kẻ muốn giải quyết mâu thuẫn với nhau sẽ đua ở đường đua tử thần. trên đường đua, được phép dở bất kì thủ đoạn nào cũng được. không có luật chính là quy tắc trên đường đua này.

Nghĩ đến đây, Hạ mỉm cười, xem ra sẽ có trò vui rồi. thêm nữa, nhân cơ hội này cô sẽ được thử nghiệm chiêu mới. còn nơi nào tốt hơn đường đua tử thần. Trung quay sang nhìn Hạ hơi nhúu mày nhưng rồi cũng khẽ cười. Cậu muốn xem thử cô lại giờ trò gì.

Cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại ở đường đua tử thần. Trung và Hạ bước xuống xe dưới con mắt ngạc nhiên của mọi người. cũng phải thôi Trung chưa bao giờ đến đây với một cô gái và cũng chưa từng có cô gái nào có cơ hội ngồi trong xe Trung lúc cậu đua.

- Đại ca- một tên đàn em nhanh chóng chạy đến chỗ Trung
- Hấn đâu ?- trung lạnh lùng hỏi
- Không ngờ đích thân tổng giám đốc Đặng Minh Trung lại ra tay thật hân hạnh cho tôi quá- tên đó mỉm cười khi nhìn thấy Trung. Trung cười khẩy
- Đừng lằng nhằng nữa bắt đầu đi- Trung ra lệnh
- Làm gì phải nóng vội thế ?- Hấn cười
- Muốn gì ?- Trung hỏi lại
- Sao chúng ta không để những cô gái thi đấu trước nhỉ ?- hấn nhún mày hất cằm về phía Hạ. Cùng lúc đó, Loan xuất hiện. Hạ cười khẩy. Tại sao cô không sớm nghĩ ra trò này của Loan nhỉ
- Điều kiện ?- Trung tiếp tục hỏi
- Nếu mày thua thì nhường cô gái kia và địa bàn lại cho tôi
- Được- cả Trung và Hạ đều đồng thanh. Hấn và Loan cười sảng khoái. ở đây, Loan được mệnh danh là nữ yêu. Cô ta không chỉ có một tốc độ đáng kinh ngạc khiến tất cả tụi con gái đều sợ sệt và nhiều thằng con trai phải kính nể. không chỉ vậy, cô ta còn nổi tiếng với những trò chơi bẩn của mình. Vì thế, hấn và Loan nghĩ mình đã nắm chắc phần thắng trong tay
- Chuẩn bị xe- Trung ra lệnh cho đàn em rồi quay lại phía Hạ. Lúc này cô đang chúí mũi vào màn hình máy tính- em làm gì vậy ?- Trung hỏi
- Xem địa hình- Hạ đáp
- Em nhớ đi cẩn thận, gió ở đây lạnh lắm- Trung nhắc nhở. Hạ mỉm cười
- Hay em nhận thua ?- Hạ trêu chọc. Trung cười
- Em dám ?
- Sao lại không ?- Hạ nhún vai, thách thức
- Hai người có vẻ vui quá nhỉ ?- Một giọng nói đầy ghen ghét vang lên

- Chẳng nhẽ lại khóc ?- hạ hỏi lại

- Để xem cô còn lên mặt được với tôi đến bao giờ- Loan mãi mãi rồi đi về phía xe của mình. Hạ cũng nhanh chóng vào vị trí xuất phát.

Tiếng súng vang lên, hai chiếc xe nhanh chóng lao vào đường đua. Mọi người đều hồi hộp chờ kết quả. Hấn ta đặc chí. Còn tụi đàn em của Trung thì lo lắng vì vốn nghe danh Loan đã lâu. Riêng Trung thì thành thoi, dựa lưng vào xe.

Gần mười phút sau

- Liệu có chuyện gì xảy ra không ạ ?- Một tên đàn em cả gan tiến lên hỏi Trung. Trung ngẩng đầu lên

- Không chắc chắn thì cá cược làm gì- Trung vừa dứt lời thì Hạ trở về. cô tháo mũ và xuống xe trước sự ngạc nhiên của mọi người- em làm gì mà lâu vậy ?- trung hỏi

- Không thuộc địa hình- hạ thờ ắt

- Bắt đầu thôi chứ ?- trung quay ra hỏi hấn ta. Cùng lúc ấy Loan cũng trở về nhưng quần áo cô ta có vẻ bẩn thỉu, đôi chỗ còn rách. Trên người cô ta cũng không ít vết thương. Hấn ta giận dữ nhìn loan rồi quay sang Trung

- Bắt đầu thì bắt đầu- Hấn ta nói và nhanh chóng vào xe.

Cuộc đua lại một lần nữa bắt đầu. Hai chiếc xe phóng đi với tốc độ đáng kinh ngạc và dần dần chìm vào bóng tối.

Tuy mới chỉ bắt đầu nhưng hấn đã giờ không ít thủ đoạn. Chiếc xe của hấn liên tục kèm sát xe Trung, không cho xe Trung chút cơ hội nào để vượt lên. Cô nàng Loan bên cạnh cũng không kém phần. chốc chốc, cô ta lại phóng những tia nước nhọn hoắt về phía xe Trung. Nhưng tất nhiên là không có chút hiệu quả nào. Hạ đưa tay lên làm một động tác rất nhẹ nhàng nhưng cũng đủ khiến những tia nước kia biến mất. Loan tức giận nhanh chóng sử dụng một loạt những mũi tên độc bằng nước rồi hấn ta cũng tham gia với hàng chục quả cầu lửa lớn nhỏ khác nhau. Trước những đòn công kích liên tiếp, Trung vẫn bình thản. Còn Hạ, cô nhanh chóng mở cửa kính đưa bàn tay của mình ra ngoài rồi tạo một vòng xoáy trông như hố đen suốt dọc thân xe trung. Những mũi tên và những quả cầu đánh vào xe Trung đều bị quả cầu ấy hút vào tâm rồi biến mất. hấn ta và Loan không khỏi ngạc nhiên trước điều đó.

- Em lại nghĩ ra chiêu mới à ?- Trung hỏi

- Nó gọi là hố đen- Hạ giải thích- Tuy chưa hoàn thiện lắm nhưng đơn giản mà hiệu quả

- Dạy anh- Trung đề nghị. Hạ mỉm cười thích thú

- Anh mà cũng thích học ư ?- cô mĩa mai- nằm mơ đi

- Em dám lên mặt với anh à ?- Trung hỏi lại. Hạ nhếch mép cười nhưng không nói gì. Trung quay sang nhìn cô rồi lắc đầu, cười cười.

Sau đó chiếc xe của Trung nhanh chóng vượt lên và về đích, không nằm ngoài dự đoán của mọi người. Sau khi kết thúc cuộc đua, Trung đưa Hạ trở về biệt thự của mình.

Chiếc xe dừng lại trước cửa biệt thự. Trung quay sang nhìn Hạ thì cô đã ngủ từ bao giờ. Trung khẽ lắc đầu. Chắc cô mệt lắm. Trung nhẹ nhàng tháo dây an toàn rồi bế cô lên phòng.

1h sáng

Hạ nhẹ nhàng chui ra khỏi vòng tay ấm áp của Trung rồi đi ra khỏi giường. Cô kiểm tra cho mình một tách trà rồi ngồi trầm ngâm trước khung cửa sổ. Những cơn gió mùa hạ thổi vào người cô lạnh lạnh. Hạ thu mình lại. Tay nhẹ nhàng nâng tách trà đưa lên miệng, đôi mắt cô nhìn vào xa xăm.

Gần tháng nay cô bị mất ngủ. Cô cũng chẳng biết vì sao nữa. đôi khi cô cảm thấy thật mệt mỏi, có chút lo lắng. Cô sợ, sợ gia đình bé nhỏ của mình sẽ bị ai đó phá nát, sợ Trung sẽ bị ai đó cướp mất. cô sợ chính bản thân mình sẽ phá hủy gia đình của mình.

Trút một tiếng thở dài, cô đưa mắt lơ đãng vào không trung. Con người thật kì lạ, cố kiếm tìm hạnh phúc, ước mơ có được một cuộc sống bình yên tràn ngập niềm vui. Nhưng khi có được hạnh phúc lại nom nớp lo sợ rằng hạnh phúc kia rồi sẽ có một ngày biến mất.

Những cơn gió không ngừng thổi và người cô. Từ đằng sau Hạ một vòng tay bỗng ôm chặt cô. Hạ hơi bất ngờ quay mặt lại. Gương mặt Trung đập vào mắt cô

- Anh- hạ khẽ gọi

- Em không ngủ được à ?- Trung ân cần

- Em cũng mới thức dậy thôi- Hạ chối

- đừng nói dối anh- giọng trung đanh lại, siết chặt vòng tay hơn- bao lâu rồi ?- trung hỏi nhưng hạ im lặng. Một lúc sau, hạ mới cất lời

- muộn rồi, anh đi ngủ đi mai còn phải đến công ty- cô khuyên nhưng trung cương quyết
- không được- trung cương quyết- bao giờ em đi ngủ thì anh mới đi – hạ khẽ lắc đầu vì sự trẻ con này của cậu
- vậy em xin lỗi nha- trung chưa kịp hiểu gì thì đã ngất đi. hạ dùng sức mạnh lấy chiếc chăn trên giường đắp vào người cậu, khẽ thở dài. 6 giờ sáng cô mới chợp mắt được một chút.

Hơn 7 giờ sáng,

Hạ thức giấc thì đã thấy mình nằm trên giường. Trên môi cô có cảm giác ấm áp kì lạ. Khẽ lắc đầu, hạ ra khỏi giường làm vệ sinh cá nhân

- Thừa thiếu phu nhân- người quản gia lên tiếng khi thấy cô từ trên lầu xuống- thiếu gia dặn bao giờ thấy cô dậy thì báo cô sau khi ăn sáng xong thì đến công ty
- Cháu biết rồi- hạ nói- anh ấy đi khi nào hả bác ?
- Thiếu gia vừa mới đi- người quản gia báo.
- Cảm ơn bác- hạ nói rồi nhanh chóng ngồi xuống bàn ăn nhưng cũng chẳng bao lâu sau cô đứng dậy. đồ ăn trên bàn gần như còn nguyên vẹn ngoại trừ cốc sữa. ăn xong, cô nhanh chóng đến công ty
- Vâng, thiếu phu nhân đang đến công ty- người quản gia gọi điện thông báo cho Trung
- Cô ấy ăn sáng chưa ?- trung hỏi
- thiếu phu nhân uống hết một cốc sữa còn lại mọi thứ đều chỉ ăn vài miếng- người quản gia đáp- như vậy có vẻ không ổn lắm- ông lo lắng
- Bác chuyển sang thực đơn cũ đi- trung ra lệnh
- Tôi biết rồi- người quản gia đáp rồi cúp máy.

Hạ đến công ty chỉ trong vòng vài phút. Cô dùng thẻ nhân viên lên thẳng phòng Trung trước sự ngạc nhiên của lễ tân. Cô rất ít xuất hiện nên nhiều người không biết cũng phải.

Chiếc thang máy mở ra, Hạ sai bước đến chỗ của người thư kí. đó là một cô gái trẻ

- Xin lỗi, tôi muốn gặp tổng giám đốc- Hạ nói. Người thư kí ngược lên nhìn cô bằng ánh mắt khá ngạc nhiên vì cô ăn mặc rất đơn giản : áo phông, quần jean. Tuy nhiên cũng phải nói là cô rất đẹp
- Cô tên gì để tôi vào báo ?- người thư kí vẫn không tin vào mắt mình
- Lam Hạ, Lê Lam Hạ
- Vậy cô đợi tôi chút- người thư kí vào trong chưa đầy mấy phút đã quay ra. Gương mặt còn biến sắc hơn lúc nãy
- Cô vào đi- cô gái trẻ ngập ngừng. Hạ mỉm cười rồi nhanh chóng bước vào phòng
- Em dám đùa trò đó với anh à ?- Trung kéo Hạ vào lòng quở trách
- Tại anh thôi- hạ mỉm cười
- Mấy giờ đi ngủ ?- trung chuyển câu hỏi
- Không nhớ- hạ thành khẩn. Trung cười một nụ cười đầy ẩn ý, đặt nhẹ lên môi cô một nụ hôn rồi cắn nhẹ vào tai cô
- Bây giờ sẽ đến lượt anh- Trung dứt lời, hạ chưa kịp hiểu gì thì đã ngất đi. Trung bế cô đặt lên giường
- Bé con, ngon ngon ngủ đi, đợi anh về- Trung hôn nhẹ lên trán cô rồi cầm tập hồ sơ ra khỏi phòng. Cậu có cuộc họp. Trước khi Trung vào phòng họp còn dặn dò thư kí
- Tuyệt đối không được cho ai vào phòng tôi- trung ra lệnh- nếu có gì sai sót cô chuẩn bị thu dọn đồ đạc đi là vừa- Trung dứt lời thì đi thẳng vào phòng họp khiến người thư kí càng ngạc nhiên hơn.

9h 30,

Cuộc họp đã gần kết thúc. Người thư kí thở phào vì không có chuyện gì xảy ra. Nhưng đúng lúc cô đang vui mừng thì cửa thang máy bỗng mở ra, siêu mẫu Lê Thanh phương bước vào. Cô thư kí trẻ đỏ mặt hốt hốt

- Anh Trung đâu ?- Phương hỏi
- Tổng giám đốc đang họp- người thư kí thông báo. Lòng bàn tay cô ướt đầm mồ hôi
- Vậy tôi vào trong phòng đợi- Phương định bước vào trong thì bị thư kí ngăn lại
- Xin lỗi cô phương tổng giám đốc có dặn không cho ai vào phòng trong khi anh ấy đang họp- người thư kí sốt sắng
- Cô có biết tôi là ai không ? – phương bức dọc- cô muốn mất việc hả ?
- Xin lỗi, xin lỗi tiểu thư- người thư kí lo lắng- đây là lệnh của giám đốc tôi không có cách nào
- Cô thông minh thì hãy buông tay tôi ra- Phương gần từng chữ- bộ trong phòng này có ma hay là có thứ không thể cho người khác biết – phương giận dữ. Sáng nay vừa đọc báo là cô đã rất tức giận, vội đến công ty ngay. Trên trang nhất là hình ảnh của cô, loan và một cô gái hoàn toàn xa lạ. được biết là tới qua cô ta với Trung đã có những hành động rất thân mật. Cô sẽ không chịu ngồi yên trong vụ này. Bao nhiêu công sức bấy lâu của cô không thể đổ xuống sông xuống biển một cách vô ích như vậy. một cô gái đầy mưu mô, thủ đoạn như Loan cô cũng có thể đối phó huống hồ là con nhỏ vất mũi chưa sạch này
- Xin lỗi, tôi không thể- Người thư kí năn nỉ
- Đặng Minh Trung anh ra đây cho em – phương hét lớn- Đặng Minh Trung nếu anh nghĩ đến tình nghĩa của chúng ta bao lâu nay thì mau ra đây, mau giải thích cho em. Đặng Minh Trung- phương hét lên. Cuộc họp vừa tan, mọi người vội ủa ra xe có chuyện gì. tiếng xì xào bàn tán ngày càng nhiều
- đặng Minh Trung- phương tiếp tục hét. đám người vây quay cô hóng chuyện ngày càng đông. Trung điềm tĩnh ra khỏi phòng họp. mọi người bỗng im bật
- cô làm rất tốt- Trung nói với người thư kí- bây giờ đi lấy cho tôi hai tách cà phê- trung ra lệnh- cô muốn gì ?- Trung quay lại phái Phương
- Anh giải thích đi – phương ném tờ báo vào mặt Trung. Cô đang giận dữ và cô hy vọng sau khi trung đọc được tờ báo này sẽ cho cô một lời giải thích thảo đáng. Trung cầm tờ báo lên, lướt qua và mỉm cười. mọi người đều nín thở
- Không có gì cần phải giải thích cả- Trung dứt lời cánh cửa phòng cậu mở ra. Mọi người và phương ngạc nhiên tột độ.
- Em dậy rồi sao ?- trung thay đổi 180 độ. Phút trước còn lạnh lùng thì giờ lại dịu dàng, ân cần
- Cô ta là ai ?- không để hạ trả lời phương xen vào
- Không liên quan đến cô- hạ cắt lời
- Là vợ tôi- trung lên tiếng. mọi người một lần nữa được phen hoảng hồn
- Là...vợ...- phương ấp úng
- Bây giờ mời cô đi cho- trung lạnh lùng- tôi nghĩ chuyện vợ chồng tôi như thế nào không cần cô can thiệp- cùng lúc đó, bảo vệ của công ty đã lên đến nơi- mang cô ta ra ngoài- trung ra lệnh. Phương được lối đi, Trung kéo hạ vào trong
- Sao anh lại làm thế ?- Hạ ngây thơ hỏi. Trung cười hiền
- Đã đến lúc cho mọi người biết rồi- trung nói- vì em, anh đã phải chịu bao nhiêu tai họa đấy- Trung dựa đầu vào vai cô thở dài
- Anh lúc nào cũng như một đứa trẻ lớn xác vậy- hạ cười
- Anh mặc kệ- trung hôn nhẹ vào cổ hạ. đúng lúc đó, cánh cửa mở ra, người thư kí bước vào. Thấy cảnh này suýt chút nữa là cô làm đổ hai ly cà phê
- Có người vào kìa – hạ nhắc nhở
- Kệ cô ấy- Trung thì thầm- em là của anh và cả thế giới sẽ biết điều đó- trung cười. Hạ cũng cười. biết mình làm gì đã can mũi nên người thư kí đặt hai tách cà phê xuống và nhanh chóng ra khỏi phòng

Và cái tin động trời về mối quan hệ giữa Trung - Hạ lan đi nhanh chóng, trở thành chủ đề của nhiều tờ báo, của nhiều chuyện bàn tán trong công ty, ngoài đường, đâu đâu cũng có. Đúng là vị tổng giám đốc trẻ tuổi Đặng Minh Trung có sức hút lớn thật. thêm nữa, sự bí ẩn về Lam Hạ lại càng khiến mối quan hệ này nổi tiếng. Các tờ báo đang thi nhau lục tìm mọi ngõ ngách, mọi nơi có chút thông tin về cô gái trẻ

- Xem ra em trở nên nổi tiếng rồi đấy- trung vừa mở mấy trang mạng xã hội vừa mỉm cười
- Nếu em nhớ không nhầm thì mười năm trước trên báo cũng có ảnh em và anh mà- Hạ chau mày suy nghĩ- Sao họ chưa lục lại nhỉ ?

- Chắc họ quên- trung cười. hạ ngược lên nhìn đồng hồ cũng 2h chiều rồi
- Thôi, em không làm phiền anh nữa- Hạ đứng dậy rồi cầm lấy túi xách
- Em định đi đâu ?- trung hỏi
- Gặp bồ của anh- hạ cười rồi đi ra khỏi phòng. Đây không phải là lần đầu tiên cô đối mặt với những chuyện này.

Tại một quán cà phê cách đó không xa, Phương đã ngồi sẵn ở một chiếc bàn ở góc khuất. Tuy vậy, có thể ví như đây là một talk show được truyền hình trực tiếp thì đúng hơn. Ngoài cửa, hàng chục nhà báo, phóng viên xếp hàng dài. cạnh chiếc bàn còn có mấy máy quay, máy ghi âm nữa. nhất cử nhất động của hai người đều sẽ được truyền hình trực tiếp trên ti vi và một số trang mạng xã hội. như vậy, chẳng khác nào một bộ phim

Hạ bước vào quán bình thản tới nỗi khiến đám phóng viên sững người. tất cả mọi người đều trầm trồ khen ngợi vẻ đẹp của cô gái trẻ. Và trong số họ, một số phóng viên già dặn đã nhận ra cô gái của mười năm về trước.

- Cho tôi một tách cà phê- Hạ vừa ngồi xuống vừa nói với nhân viên phục vụ
- Bàn lĩnh cô cũng không tồi nhĩ ?- phương mĩa mai- trong hoàn cảnh này vẫn có thể bình tĩnh như vậy
- Cô quá khen rồi- hạ cười- bàn lĩnh của tôi dù lớn đến đâu cũng làm sao sánh được với siêu mẫu Lê Thanh phương nổi tiếng khắp trong, ngoài nước chứ
- Cô nói hơi quá rồi- Phương khiêm tốn. tất nhiên là trong lòng cô ta đang vui như mở hội rồi. một cô gái vô danh tiểu tốt làm sao có thể sánh với một người nổi tiếng như cô được chứ
- Đó là sự thật mà cô không cần quá khiêm tốn như vậy- hạ cầm tách cà phê lên và quay lại cảm ơn người phục vụ- nhưng tôi vẫn không hiểu cô hện tôi ra đây có chuyện gì ? – hạ nói tiếp
- Vậy tôi cũng không vòng vo nữa- phương vào thẳng chủ đề- tôi nghĩ cô cũng biết tôi và anh Trung có quan hệ với nhau. tôi là một siêu mẫu nổi tiếng có thể giúp anh ấy trong sự nghiệp còn cô- phương hắng giọng- theo như tôi biết cô chỉ là một người bình thường. việc giúp đỡ anh ấy gần như là điều không thể. Tôi nói như vậy cô hiểu chứ ?
- Tôi hiểu- hạ khẽ gật đầu
- Vậy cô có thể...?- phương bỏ lưng câu. Không ngờ lại dễ dàng như vậy. xem ra chuyện này lại diễn ra suôn sẻ như thế. Nhưng thật đáng tiếc cho cô ta: người tính không bằng trời tính. Sau một vài phút suy nghĩ, hạ mở lời
- Nếu cô Phương đây đã trình bày rõ quan điểm của mình như thế thì tôi cũng không ngại nói cho cô biết suy nghĩ của tôi- hạ trở nên nghiêm túc- thứ nhất, chuyện tôi có giúp được anh ấy trong sự nghiệp không thì tự anh ấy biết không cần chúng ta đem ra bàn luận. thứ hai nếu cô nói cô với anh ấy có quan hệ với nhau thì hãy bảo anh ấy viết đơn ly dị tôi sẵn sàng kí- hạ từ tốn nói. Điều ấy khiến không ít người ngạc nhiên
- Cô không đồng ý ?- sắc mặt Phương trở nên khó coi. Vốn tưởng chiến thắng đã nằm sẵn trong tay ai ngờ
- Cô có thể coi là như vậy- hạ nhẹ nhàng
- Tôi không hiểu- phương lấy lại bình tĩnh tiếp tục đóng vai cáo gài dã dạn nai tơ- cô đã biết chồng của mình có người phụ nữ bên ngoài sao không chịu buông tay. Cô không cảm thấy có chút xấu hổ, nhục nhã hay sao ?
- Cô nói quá rồi- hạ mỉm cười- thông thường những kẻ đi cướp chồng của người khác mới nên cảm thấy nhục nhã và xấu hổ. hơn nữa, hôn nhân được xây dựng không chỉ bằng tình yêu mà còn cả trách nhiệm- hạ bình tĩnh đối đáp
- Cô chưa hiểu ý tôi rồi- Phương cười- cô không cảm thấy bất lực khi không giữ được chồng, không đáp ứng được nhu cầu của anh ta khiến anh ta ra ngoài tìm người phụ nữ khác không ?
- Đó gọi là chuyện qua đường- hạ thân nhiên- nếu vợ chồng đều bỏ nhau vì chuyện đó thì chẳng phải có rất nhiều cuộc hôn nhân tan vỡ sao ?
- Hay cô cần tiền của anh ấy ? – phương cảm thấy đuối lý nên đành chuyển sang phương án khác- nếu cô chấp nhận chia tay anh ấy thì tôi sẽ cho cô số tiền đủ sống cả đời
- Nghe rất hấp dẫn- hạ bật cười. đây là lần đầu tiên người ta lấy tiền ra dụ cô- nhưng tôi không cần
- Cô nên nghĩ đến tương lai của mình – phương nói thêm- cô còn trẻ không nên phí phạm tuổi xuân của mình
- Xin lỗi, ở đây có sự nhầm lẫn. cô nghĩ tôi bao nhiêu tuổi ?- hạ hỏi
- 24-25 – phương ngập thơ trả lời
- Tôi lớn hơn cô 3 tuổi- hạ thân nhiên đáp. Phương và mọi người đều hết sức ngạc nhiên. Sau vài phút sững người, Phương nói tiếp

- Vậy thì cô càng nên lo cho tương lai của mình hơn- Phương giả giọng quan tâm- thu nhập của cô bây giờ có lẽ cũng không đủ về sau có thể hưởng một cuộc sống an nhàn nếu không dựa vào anh ấy- phương nói có về mĩa mai

- Cô hoàn toàn sai lầm- hạ thẳng thắn. Lời nói của cô như một gáo nước lạnh dội vào người Phương- tôi chưa bao giờ dựa dẫm vào chồng cả. số tiền tôi kiếm được hoàn toàn dựa vào sức lực của tôi. Thêm nữa đó cũng không phải là một con số nhỏ

- Vậy sao ?- Phương nhún vai, tỏ vẻ nghi ngờ- nhưng cô nên biết mối quan hệ giữa tôi và anh Trung rất thân mật- nói xong, phương để lên bàn một xấp ảnh. Hạ từ từ lật từng tấm xem rồi cười nhạt. sắc mặt không hề có chút thay đổi nào

- trong một mối quan hệ điều tối kỵ nhất là không có sự tin tưởng lẫn nhau và điều bí ối nhất là dùng trò này để đoạt lấy người đàn ông mình yêu- hạ lạnh lùng- thêm nữa nếu quan hệ giữa hai người thực sự tốt đến vậy thì cô sẽ biết anh ấy ghét nhất loại người lấy mấy trò này ra để uy hiếp mình. Và lại, nếu đã nặn nong đến nỗi không thể tách rời thì anh ấy đã bỏ tôi lâu rồi. như vậy chỉ có một lý do để cô hện tôi ra đây là để cô li gián chúng tôi, cố đoạt lấy thứ không thuộc về mình

- Cô nói láo- Phương tức giận- tôi đã quen anh ấy 3 năm chẳng nhẽ lại không hiểu được tính cách của anh ấy

- 3 năm ư ? Dài thật !- Hạ cười nhạt

- Cô biết điều nên buông anh ấy ra không thì đừng trách – phương giận dữ

- Vậy ư ?- hạ mĩa mai

- Cô mà còn cứ bám lấy anh ấy thì quãng đời còn lại của cô sẽ rất thê thảm- Phương mạnh mẽ đe dọa

- Nếu tôi sợ những ấy thì tôi đã mất chồng lâu rồi- Hạ cười khẩy rồi đứng dậy- trong mười năm làm vợ anh ấy tôi đã gặp không ít người như cô có, hơn cô có. Tất cả họ đều nói những lời rất khủng khiếp thậm chí còn giở cả thủ đoạn bí ối nên xem ra cô còn kém xa họ nhiều. vì vậy, tôi khuyên cô trước khi lâm trận phải tìm hiểu rõ ràng đối phương. Đừng để một chút thông tin về họ cũng mù tịt- Hạ nói xong đi thẳng ra cửa. phương quá tức giận chẳng nói thêm được lời nào

- Cô có phải là nhà thiết kế B.S không ?- một phóng viên bắt chợt hỏi khi cô đi ra cửa

- Xin lỗi, tên tôi là Lê Lam Hạ- cô cười thật tươi

- Thiếu phu nhân, xin mời đi lối này- mấy tên vệ sĩ đã mở đường cho cô giữa một rừng phóng viên. Hạ nhanh chóng theo bước họ vào xe

- Không ngờ miệng lưỡi em ghê ghớm thật ?- trung cười rồi kéo Hạ vào lòng

- Là tại ai chứ ?- hạ giận dỗi

- Em cũng không phải vừa đâu- trung kể lể- em có nhớ vụ canh chàng hoa hồng không ?- hạ ngẩn mặt ra rồi bật cười (vụ đó cách đây 4 năm. Khi ở bên Anh, thi thoảng Hạ có đến bệnh viện giúp đỡ bác sĩ Minh. Và trong một lần tình cờ, cô đã gặp anh chàng David, một bác sĩ tài giỏi và cũng là một thiếu gia giàu có. Ngờ tưởng cô chưa có chồng, anh chàng này hàng ngày theo đuổi cô bằng cách không ngừng tặng những bông hồng tuyệt đẹp. Nhưng hạ một mực từ chối. đến khi biết cô đã có chồng, anh ta quyết không từ bỏ. Ngày nào cũng đến gặp Trung thuyết phục anh ly dị cô. Thậm chí anh ta còn giả mạo giấy li dị giữa hai người. Nhưng rốt cuộc, anh ta không những không có được Hạ mà còn bị Trung đá sang châu Phi làm tình nguyện viên mười năm liền)

- Có mỗi một vụ. còn anh ở đâu cũng có – Hạ phân trần

- Vậy chúng ta tuyên bố chính thức đi- trung đề nghị

- Anh làm rồi còn gì ?- hạ đáp

- Vậy tối nay đi- Trung dường như cố tình bỏ ngoài tai câu nói của Hạ- tối nay có tiệc ở nhà Vi

- Lâu lắm rồi em cũng chưa gặp con bé- giọng Hạ trầm xuống

- Bây giờ phải đi kiểm đồ cho em mặc đã- Trung nghĩ ngợi

- ở nhà có mà- hạ nói- em muốn về nhà

- một rồi hà ?- Trung ân cần- anh ấy chạy về biệt thự

- vắng thừa thiếu gia- người lái xe mỉm cười đáp

8h tối,

Chiếc xe của Trung dừng lại trước cổng biệt thự. Hàng chục con mắt của phóng viên, của những người khách đều đổ dồn về phía cửa xe. Trung xuống

trước rồi đến Hạ. Hôm nay, Trung mặc âu phục trông rất lịch lãm và điển trai. Còn Hạ, cô ăn mặc hết sức đơn giản : một chiếc váy xanh quá đầu gối hờ vai. Tuy là một chiếc váy trông hết sức bình thường nhưng người sành nghề có thể nhận ra đây là thiết kế của B.S

- mừng cô trở về- người quản gia cúi đầu. Hạ mỉm cười, gật đầu

- cảm ơn – hạ dứt lời thì một cô bé 5 tuổi chạy ra

- mẹ - cô bé hét lớn khiến mọi người đều ngạc nhiên. đây là Gia Linh, con gái của Tường Vi và Long. Hạ mỉm cười rồi cúi xuống hôn nhẹ vào trán cô bé

- Gia Linh đã lớn thế này rồi cơ à ?

- Mẹ không mang quà về cho con à ?- cô bé nũng nịu

- Có, có chứ. làm sao mẹ quên Gia Linh của mẹ được

- Có mẹ rồi quên ba luôn- Trung giả vờ giận dỗi

- Không có đâu, con yêu ba Trung nhất- Gia Linh quay sang Trung. Cậu liền bế cô bé lên.

- Chị- Tường Vi gọi rồi chạy đến ôm cô. Hạ xúc động

- Đã làm mẹ rồi cứ như trẻ con ý- Hạ ghen ngào

- Chị- Kiên đã đứng cạnh cô từ bao giờ

- Em lớn quá- Hạ lấy tay lau nước mắt rồi buông Vi ra

- Chúng ta vào nhà đi đứng đây nói chuyện không được tự nhiên lắm- trung đề nghị khi cả đám phóng viên đang thi nhau chụp ảnh. Khách khứa bên trong cũng đang ủa ra cổng để xem

- Chúng ta vào nhà thôi- Vi kéo tay Hạ vào trong. Mấy người trò chuyện đến quên luôn cả những người xung quanh

- Xin hỏi – một người khách bạo gan xen vào- cô đây là ... ?- ông ta chỉ vào Hạ

- Đây là vợ tôi, Lê Lam Hạ- Trung tươi cười giới thiệu. Hạ hơi cúi đầu chào ông

- Họ là ?- Ông khách trầm ngâm- là trưởng nữ của gia tộc sao ?

- Ông quá lời rồi- hạ cười nhẹ

- Xin mọi người chú ý – Kiên gõ nhẹ vào cái ly. Mọi người đều hướng mắt về phía cậu- như các vị đã biết hôm nay chúng tôi mở buổi tiệc này là để giới thiệu một bộ trang sức hết sức có giá trị của tập đoàn chúng tôi. Nhưng trước hết tôi xin giới thiệu một vị khách rất đặc biệt, người có công không nhỏ trong việc hoàn thành bộ sưu tập này. Xin được giới thiệu, chị gái tôi, trưởng nữ của gia tộc họ Lê, Lê Lam Hạ- Kiên dứt lời thì một tràng vỗ tay vang lên. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô. Hạ lắc đầu miễn cưỡng đi lên

- Em trai tôi đã quá lời rồi- cô cười nhẹ- bộ sưu tập này là công sức của rất nhiều nhà thiết kế trong tập đoàn chứ không chỉ riêng tôi. Tập đoàn gia tộc họ Lê có được thành công như hôm nay cũng phải cảm ơn họ rất nhiều. Và cuối cùng tôi mong công sức của chúng tôi sẽ không làm quý vị thất vọng- hạ dứt lời một tràng vỗ tay nữa vang lên

- Xin hỏi, cô có phải là vợ của tổng giám đốc Đặng Minh Trung đúng không ?- một phóng viên bạo dạn hỏi

- Cô ấy là vợ tôi- hạ chưa kịp trả lời thì Trung đã lên tiếng. Sau đó, trung nhanh chóng bước lên đứng cạnh Hạ. bàn tay còn rất tự nhiên vòng qua eo cô. Kiên tủm tỉm cười rồi rút xuống

- Vậy tại sao hai người không công bố ?- một người khác hỏi

- đây là chuyện cá nhân tôi không muốn trả lời- hạ bình tĩnh

- nếu tôi không nhầm thì mười năm trước hai người đã có hôn ước rồi ?- phóng viên hỏi. Hạ nhận ra đây chính là người năm đó phỏng vấn anh Khoa

- tôi nghĩ anh đã có câu trả lời rồi- hạ cười nhẹ- mười năm trước anh cũng đã hỏi chúng tôi về hôn ước này ?

- vậy hai người đã cưới được 10 năm rồi sao ?- một người ngạc nhiên

- đúng vậy- trung cười- chúng tôi đã có hai đứa con và tới đây chúng tôi sẽ kỉ niệm mười năm ngày cưới tại nơi đã diễn ra hôn lễ của chúng tôi mười năm trước

- xin hỏi cô có suy nghĩ như thế nào về mối quan hệ giữa tổng giám đốc Trung với siêu mẫu Lê Thanh Phương ?

- tôi nghĩ tôi đã nói rõ với mọi người chiều nay rồi- hạ bình thân trả lời
- chiếc váy cô đang mặc có phải là của nhà thiết kế B.S không ?
- chính xác- hạ đáp
- cô có quan hệ gì với cô ấy ?
- thực ra tôi chính là nhà thiết kế B.S- hạ trả lời- hai chữ cái B.S có nghĩa là blue summer, là tên tiếng anh của tôi- hạ giải thích
- chúng tôi sẽ tổ chức họp báo vào mấy ngày tới. đến lúc đó, mọi người có thể hỏi gì tùy thích. Còn bây giờ, chúng tôi xin phép- trung nói rồi nhanh chóng kéo Hạ bước xuống. Mọi người sau một hồi xôn xao cũng bắt đầu hòa mình vào bữa tiệc.
- Anh đi nói chuyện với họ một chút. Em ở một mình được chứ ?- trung thì thầm vào tai Hạ
- Anh làm như em còn bé bỏng lắm không bằng- Hạ trêu chọc
- Với anh, em luôn là trẻ con- Trung hôn nhẹ vào gò má cô rồi đi ra chỗ mấy người khách. Hạ khẽ lắc đầu
- Cô vui vẻ quá nhỉ ?- mộ giọng nói đầy ghanh tị vang lên. Hạ từ từ quay lại. Còn ai vào đây khác ngoài siêu mẫu Lê Thanh Phuong
- Cô nói quá rồi- Hạ cười nhẹ đáp lại
- Nhưng cô không được hưởng thụ nó lâu đâu- Phuong cười- đối với một người mẹ, con cái là quan trọng nhất. để tôi cướp đi thứ quan trọng này của cô thử xem cô còn có thể vui được nữa không ?
- Cô cứ thử nếu đủ khả năng- hạ nhún vai. Nghe xong, Phuong tức giận bỏ đi
- Cô ta nói gì với chị vậy ?- Vi tiến lại phía cô và hỏi
- Không có gì- hạ cười- cô ta dọa làm hại hai đứa nhóc
- Chị dễ yên sao ?- Vi lo lắng
- Em nghĩ cô ta có đủ khả năng để làm hại hai đứa cháu của em sao ?- Hạ bật cười- chưa biết chừng kết cục của cô ta còn rất thê thảm- Vi nghe xong ngăn người ra một lát rồi cũng bật cười
- Xem ra có trò vui để xem rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Ngoại truyện 11

Sáng hôm sau, đúng 7h 30 chuyến bay từ Anh về Việt Nam hạ cánh tại sân bay Nội Bài. Hai cậu bé chừng 9-10 tuổi nhanh chóng bước xuống khỏi máy bay, nhìn quanh rồi mỉm cười.

Ra khỏi sân bay, hai cậu bé chỉ với chiếc ba lô trên lưng còn toàn bộ hành lý đã được gửi về nhà

- Hai, tính làm gì bây giờ ?- một cậu bé vội vàng hỏi
- Hải, không cần quá gấp như vậy- Cậu bé kia cười- Em nhắn tin về cho mẹ chưa ?
- Mẹ bảo có thể chơi thoải mái nhưng phải về trước 12 h trưa- Hải cười
- Mẹ có làm bánh cho chúng ta chứ ?- Cậu bé kia cười
- Tất nhiên- Hải cũng cười. Đúng lúc đó có hai tên mặc đồ đen và một cô gái bước tới
- Hai cháu có phải là Thiên và Hải không ?- Cô gái kia cười
- Cô là siêu mẫu Lê Thanh Phuong à ?- Hải hỏi- cháu rất hâm mộ cô

- Vậy hả ?- phuong cười sung sướng. Không ngờ hai đứa nhóc dễ dụ vậy
- Cô cho cháu xin chữ kí được không ạ ?- Hải chớp chớp mắt hết sức đáng yêu
- Hải, không được làm phiền người khác như thế- Thiên quát- cô ấy dù sao cũng là người nổi tiếng không được vô lễ như vậy
- Không có gì đâu- Phuong cười- Để cô kí cho- nói xong, Phuong nhanh chóng kí vào tờ giấy mà Hải đưa cho
- Cô kí ở dưới ý, ở phía cuối ý- Hải chỉ. Phuong không nghĩ ngờ gì liền làm theo
- Có phải ba con nhờ cô đến đón tụi con không ạ ?- Thiên hồn nhiên hỏi. Đang không biết tìm cách nào giải thích để hai đứa trẻ nghe theo lời mình thì thấy Thiên nói vậy, Phuong như người chết đuối vớ được cọc
- Ừ, đúng rồi. Cháu thông minh ghê – Phuong cười – Vậy bây giờ chúng ta đi được chứ ?
- Cô ơi, tụi cháu muốn đi công viên được không ạ ?- Hải kì kèo- Ba chẳng bao giờ dẫn tụi cháu đi cả- Hải làm bộ mặt cún con, dễ thương vô cùng
- Đi mà cô- Thiên cũng hùa theo
- Nhưng ba các cháu đang đợi mà- Phuong cau mày
- Cháu ừ chịu đâu – Hai đứa đồng thanh rồi òa lên khóc. Mọi người ở sân bay vội chú ý vào hai cậu bé. Vì không muốn bị người khác chú ý, dễ bị phát hiện, Phuong đành chiều theo ý bọn trẻ
- Ừ, được rồi, được rồi- Phuong đồng ý
- Nhờ cô nuốt lời thì sao ?- Thiên lấy tay lau nước mắt và hỏi
- Cô ấy là người lớn không lừa chúng ta đâu- Hải vội thanh minh
- Đúng đấy- Phuong cười
- Không, cháu không tin- Thiên kiên quyết- để an toàn chúng ta đi bộ- nói xong, Thiên vội kéo tay Hải đi trước con mắt ngỡ ngàng của Phuong.

Vội vàng đuổi theo, Phuong thuyết phục mãi nhưng ai đứa trẻ vẫn không chịu. Vì thế, cô ta đành xuống nước nghe theo lời chúng. Hai đứa trẻ đi trước cứ chỉ chỉ trò trò cái này cái kia, thấy cái nào hay là đứng lại chơi, xem xét. Cứ hỏi đòi mua cái này lại đòi mau cái kia. Không chiều cũng không được mà nghe theo chúng lại càng khổ hơn khiến cho hai tên mặc đồ đen đằng sau vã hết cả mồ hôi.

Hai đứa trẻ đi trước cứ như siêu nhân đi không biết mệt, chẳng bù cho siêu mẫu củ chúng ta mới đi bộ một lát mà đã mệt bỏ hơi tai. Đã thế lại còn đi giày cao gót, mặc váy ngắn hạn chế chân cô ta sưng vù. Rồi còn nắng nóng nữa làm toàn bộ gương mặt cô ta trông thảm hại đến phát cười nên tay cô ta lăm lăm cầm cái ô và túi khăn ướt. Đi một tí là đòi nghỉ, định dụ cho bọn trẻ đi xe nhưng rốt cuộc hai đứa trẻ mãi vẫn không chịu.

- Hai thằng ôn con. Đến lúc vào tay bà thì chúng mày chết, đúng là cái lũ mắc dịch- Phuong vừa ngồi nghỉ, vừa rủa thầm
- Cô ơi, chúng ta đi tiếp thôi không đến tối cũng không đến được đâu – Hải giục
- Hay chúng ta không đi nữa- Phuong vừa thở vừa nói
- Không, không chịu- hai đứa trẻ kiên quyết. Phuong không chịu được nữa ra lệnh cho hai tên vệ sĩ
- Có người muốn bắt cóc trẻ con, bố người ta- Thiên vội kêu lớn. Phuong hoảng sợ, mặt tái mét
- Đi, chúng ta đi thôi- Phuong vội vàng kéo tay Thiên đi. Thiên cười, nháy mắt tinh nghịch với em.

Cuối cùng, sau gần hai tiếng, cả 4 người cũng đến được công viên. Phuong thở phào nhưng cô ta nào đâu có biết rằng chính nơi đây sẽ trở thành địa ngục.

Màn 1 : trò ngựa hoa (ngựa gỗ)

- Cô, con muốn chơi trò này- Hải chỉ tay vào vòng ngựa gỗ
- Lớn đầu rồi mà còn chơi trò này hả ?- Phuong mệt mỏi đáp lại
- Cô có chơi hay không ?- Hải giận dữ tròn tròn mắt. Cùng lúc đó, bên cạnh Thiên chuẩn bị ngoác cái mồm rộng của mình ra
- Bớ...- Chưa kịp để Thiên nói thêm câu gì Phuong liền lấy tay bịt miệng Thiên lại

- Chúng ta chơi là được chứ gì – Phương thỏa hiệp- Mấy người ở đây giữ đồ, tôi dẫn hai đứa đi chơi- Phương ra lệnh rồi nhanh chân chạy đi mua vé. Trong lúc cô ta còn đang loay hoay mua vé thì Hải thấy người đàn ông ở đằng sau lên. Và thế là một tay ông ta đặt lên mông Phương tay còn lại đang cầm chiếc kem cũng hạ cánh trên cùng một chỗ

- Ông – Phương vội vàng quay lại, lấy tay hất kem ra khỏi váy. Người đàn ông kia cười, vội vàng lấy giấy lau chỗ kem đi

- Xin lỗi, thực tình xin lỗi- Tính mắng cho ông ta một trận nhưng mấy người đằng sau cứ kêu gào cô tránh ra chỗ khác để họ mua vé nên Phương đành nín

- Không sao- Phương cười cay cú rồi quay ra nhìn hai đứa trẻ. Chắc chắn là trò của chúng bày ra.

cố gắng nén cục tức xuống, Phương mỉm cười cùng hai đứa trẻ lên vòng quay. Vòng quay đã chật kín chỗ chỉ chừa một con ngựa và một chiếc xe. Phương định chạy đến chiếc xe ngồi thì hai đứa trẻ đã nhanh chân hơn. Cô ta đành bất lực nhìn con ngựa gỗ

- Cô không chơi được không ?- Phương nín nín mở lời

- Không- hai đứa trẻ kiên quyết

- Cô kia không chơi thì xuống đi – tiếng người điều khiển quát lên. Phương tỏ vẻ rất chi là ái ngại với hai đứa trẻ nhưng trong lòng lại cười thầm, định xuống nhưng đột nhiên Thiên lên tiếng

- Cô thử bước xuống coi ? cả thế giới này sẽ biết cô đi bắt cóc trẻ con và là một người phụ nữ dâm dăng- Thiên đe dọa

- Mày dám ?- Phương quay lại

- Không có gì là không dám cả- Thiên nói

- Chỉ cần gọi điện cho ba là biết liền- Hải giờ chiếc điện thoại lên chọc tức cô ta

- Sẽ không đơn giản như thế đâu ?- Thiên nhếch mép cười đều- cô nhớ người đàn ông vừa nãy không ? Ông ta nhìn chăm chăm vào ngực và mông cô. Chỉ cần chút xúc tác không chừng hai người sẽ làm chuyện đó giữa bãi cỏ công viên đây (trời ơi đây là trẻ con 9 tuổi ư ? cáo già mới đúng)

- Chúng mày...- Phương tức giận nghiêng răng ken két nhưng cuối cùng đành nhượng bộ ngồi lên con ngựa.

Vì đang mặc váy không thể ngồi như bình thường nên cô ta đành phải ngồi kiểu khác (ngồi vắt hai chân về cùng một bên). Và vòng quay ngựa gỗ không nhanh không chậm bắt đầu chuyển động. con ngựa hoa lên lên xuống xuống làm mông cô ta tụt dần. vì vừa nãy dính kem nên càng khiến tình trạng của cô ta trở nên càng trầm trọng. Và cuối cùng điều gì đến cũng đã đến không trụ được nữa dù đôi tay đã cố gắng bám chặt cái cột, Phương cũng bị ngã (tay vừa nãy cũng dính kem luôn). Thế là cả người đập xuống miếng gỗ. mọi người xung quanh cười nắc nẻ.

Phương tức giận vì xấu hổ nên mạnh gót giày cao gót xuống. Hải thấy vậy vội rút từ trong túi ra một chiếc giấy dài, chọc chọc một lúc lâu thì gót giày của cô ta dính vào miếng gỗ. thế là chiếc giày cao gót mắc kẹt ở đó, Phương không nhấc chân lên được.

Vòng quay đột nhiên dừng lại, người điều khiển lên kiểm tra. Thấy miếng gỗ đã bị hỏng, giày Phương lại mắc vào đó, anh ta liền cố gắng giúp cô tháo chiếc giày cao gót ra khỏi chân. Phương hiểu ý liền đứng yên cho anh ta giúp. Nhưng thật không may, đám trẻ con thấy ngựa gỗ không quay nữa thế là ào ào đi xuống dưới. một số đứa va vào Phương khiến cô ta ngã về đằng trước trực tiếp đặt tay lên mông anh ta. Anh ta cũng mất đà ngã ra đằng sau đã thế còn đưa tay lên trước. Và cuối cùng, xuất hiện tình trạng dở khóc dở cười như sau : Phương đè lên người anh ta. Tay anh ta chạm vào ngực cô (còn tay Phương thì bị đè bẹp phía sau, chiếc giày cao gót đã gãy đổ)

- Anh- Phương tức giận vội vàng đứng dậy rồi giáng cho anh ta 1 cái bạt tai- Đồ háo sắc- Anh ta cũng tức giận không kém

- Không biết ai mới là đồ háo sắc ?- Anh ta mỉa mai- Mau đền cho tôi đi

- Đền ? Anh nằm mơ đi

- Cô có đền hay không ? Không chúng ta đến đồn cảnh sát

- Đền thì đền tôi sợ gì

- Được vậy thì cùng đi- Anh ta vội kéo tay Phương đi. Giật mình vì nhớ có chuyện, Phương vội níu tay anh ta lại- Sợ rồi sao ?- Anh ta cười đều

- Tôi đưa anh 1 triệu- Phương dúm tiền vào tay anh ta

- Tôi không phải ăn mày- Anh ta đáp lại. Phương giận dữ

- Thế anh muốn bao nhiêu ?

- 10 triệu

- Anh tính đi cướp của hả ?
- Nếu tôi không nhầm thì cô chính là người mẫu Lê Thanh Phương nổi tiếng, chỉ cần tính nguyên đôi giày của cô cũng phải hơn nghìn đô chứ không ít
- Đồ ăn cướp- Phương giận dữ ném tiền vào mặt anh ta rồi quay đi
- Đi nha em gái- Anh ta cười rồi còn khuyến mại thêm một cái đánh tét vào mông cô ta nữa. Phương giận dữ không nói tiếng nào
- Chúng ta đi chơi tiếp đi – Hải rủ rê
- Chúng mày còn muốn chơi tiếp ư ?- Phương cau rồi ra lệnh cho hai tên áo đen
- Cô cứ thử ?- Thiên cười nhạt (trông rất chi là thách thức)- chúng tôi không chỉ có một chiếc điện thoại còn con này đây – Thiên nói rồi vứt chiếc điện thoại xuống đầm nát (điện thoại giả bà con ạ. Đồ chơi do Hạ sáng chế cho hai đứa nhỏ) – nếu muốn chúng tôi có thể vạch trần cô từ lâu rồi. Ngoan ngoan đưa chúng tôi đi chơi thì sau đó chúng tôi sẽ làm theo lời cô nói không thì...
- Mày là cái quái nào mà muốn đe dọa tao ?- Phương hét lên
- Thứ quái nào ư ?- Thiên cười
- Cô không tin phải không ?- Hải giận dữ- nếu làm tôi mất hứng thì cô cũng sẽ như hán- nói xong, Hải lao đến tên vệ sĩ. Và cũng chẳng hiểu bằng cách nào nhưng nói chung là rất nhanh tên vệ sĩ kia đã ngã xuống trước sự ngạc nhiên của Phương. Mọi người đi qua thấy lạ nhưng cũng chẳng bận tâm lắm
- Cô thấy thế nào ?- Thiên lại cười
- Đi, chúng ta đi- Phương méo mặt.

(thực ra Hải dùng sức mạnh của mình. Đó chính là gió cùng vài thủ thuật đơn giản khiến anh ta ngã đi trong vòng mấy tiếng đồng hồ)

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.